

Độc giả cân nhắc trước khi đọc!

E. L. James

2. **đen**

50 sắc thái

FIFTY SHADES DARKER

Table of Contents

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

[Chương tám](#)

[Chương chín](#)

[Chương mười](#)

[Chương mười một](#)

[Chương mười hai](#)

[Chương mười ba](#)

[Chương mười bốn](#)

[Chương mười lăm](#)

[Chương mười sáu](#)

[Chương mười bảy](#)

[Chương mười tám](#)

[Chương mười chín](#)

[Chương hai mươi](#)

[Chương hai mươi một](#)

[Chương hai mươi hai](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương một

Tôi đã sống sót qua ngày thứ ba thiếu vắng Christian, và qua ngày làm việc đầu tiên. Đó quả là một sự xao lãng rất đúng lúc. Thời gian cứ vùn vụt trôi đi trong một đám mờ mịt những gương mặt mới, những công việc phải làm, và cả Jack Hyde. Jack Hyde... anh ta mỉm cười với tôi, đôi mắt xanh lấp lánh khi cúi xuống bàn nơi tôi làm việc.

“Làm tốt lắm, Ana. Tôi nghĩ chúng ta sẽ thành một đội ra trò đấy.”

Chả hiểu sao tôi cũng cố cong môi lên cho giống một nụ cười.

“Nếu anh thấy không phiền, tôi xin phép về trước,” tôi lí nhí.

“Tất nhiên, đã năm rưỡi rồi mà. Hẹn gặp cô ngày mai nhé.”

“Chúc ngủ ngon, Jack.”

“Chúc ngủ ngon, Ana.”

Tôi lấy túi xách, khoác áo vào rồi tiến về phía cửa. Bước ra ngoài, tôi hít một hơi thật sâu bầu không khí Seattle chiều muộn, nhưng nó không lấp đầy được sự trống rỗng trong lồng ngực tôi, sự trống rỗng đã hiện diện từ sáng thứ Bảy, một hố sâu đau đớn nhắc tôi nhớ về sự mất mát của mình. Tôi lê bước về trạm xe bus, đầu cúi xuống, mắt nhìn chăm chăm xuống chân. Tôi đang sống mà chẳng còn chiếc Wanda yêu dấu, chiếc Beetle thân thương... hay là chiếc Audi.

Tôi đóng sầm cái ý nghĩ đó lại ngay lập tức. Không. Đừng nghĩ về anh ta nữa. Tôi có thể mua một chiếc xe mới đủ tử tế – tất nhiên rồi. Anh ta cũng chẳng quá hào phóng đâu. Ý nghĩ ấy làm miệng tôi đắng ngắt, nhưng tôi gạt nó đi, cố giữ cho tâm trí mình vô cảm và trống rỗng hết mức có thể. Tôi không thể nghĩ về anh ta. Tôi không muốn lại bật khóc lần nữa, nhất là khi đang đi ngoài phố thế này.

Căn phòng trống không. Tôi nhớ Kate và hình dung ra cảnh cô ấy đang nằm dài trên một bãi biển ở Barbados, nhấp một ly cocktail mát lạnh. Tôi bật chiếc ti vi màn hình phẳng để có tiếng động lấp đầy không gian và cho tôi cảm giác có một người bạn ở cùng, nhưng tôi không nghe hay nhìn vào nó. Tôi chỉ ngồi đó, ngây người nhìn đăm đăm vào bức tường gạch. Tôi bị tê liệt mất rồi. Tôi chẳng cảm thấy gì ngoài nỗi đau. Tôi phải chịu đựng điều này bao lâu đây?

Tiếng chuông cửa rè rè làm tôi giật mình bừng tỉnh khỏi cơn sầu não, tim tôi ngừng một nhịp. Ai thế nhỉ? Tôi ấn nút hệ thống liên lạc.

“Có bưu phẩm gửi cho cô Steele.” Một giọng nói đều đều kỳ cục cất lên, cơn thất vọng ào qua tôi. Tôi bơ phờ lê bước xuống cầu thang và thấy một cậu trai trẻ đang đứng dựa vào cửa trước, miệng nhai kẹo gôm chóp chép, tay bê một hộp các tông to tướng. Tôi ký nhận món hàng rồi mang nó lên phòng. Cái hộp to khủng bố mà lại nhẹ hều. Bên trong là hai tá hoa hồng trắng cuống dài cùng một tấm thiệp.

Chúc mừng ngày làm việc đầu tiên của em.

Tôi mong là nó diễn ra suôn sẻ.

Và cảm ơn về mô hình chiếc tàu lượn. Món quà thật là ý nghĩa.

Nó đã có một vị trí trang trọng trên bàn làm việc của tôi.

Christian

Nhìn chăm chăm vào tấm thiệp được đánh máy, hố sâu trong lồng ngực tôi như càng ngoác miệng thêm. Hẳn là trợ lý của anh đã gửi nó rồi, chứ Christian đời nào quan tâm. Ý nghĩ đó thật đau đớn. Tôi xem xét những bông hồng – chúng đẹp tuyệt nên tôi không nỡ quẳng toẹt chúng vào thùng rác. Một cách đầy trách nhiệm, tôi lết vào bếp để tìm một chiếc bình.

VÀ CỨ THẾ, một ngày của tôi đều đặn diễn ra như sau: thức dậy, làm việc, khóc lóc, rồi đi ngủ. Ừm, thực ra là cố ngủ. Tôi thậm chí còn không thoát khỏi anh ta trong những giấc mơ. Đôi mắt xám hồng cháy, ánh nhìn hút hồn, mái tóc bóng mượt và sáng chói... tất cả đều ám ảnh tôi. Lại còn tiếng nhạc... rất nhiều tiếng nhạc – tôi không thể chịu đựng được bất cứ thứ nhạc nào nữa. Tôi cẩn trọng tránh nó bằng mọi giá. Ngay cả tiếng chuông leng keng của những người bán hàng cũng khiến tôi rùng mình.

Tôi chẳng nói chuyện với ai, kể cả mẹ tôi hay dượng Ray. Tôi không còn sức đâu mà chuyện trò vãn vơ lúc này. Tôi không muốn. Tôi chỉ muốn thu về ốc đảo của riêng mình – một vùng đất đau thương chết chóc với những đường chân trời thảm đạm. Giờ tôi như thế đấy. Tôi có thể giao tiếp trong công việc, nhưng chỉ thế thôi. Nếu nói chuyện với mẹ, tôi biết mình sẽ còn tan nát cõi lòng hơn.

TÔI CŨNG CHẴNG NUỐT NỔ thứ gì. Bữa trưa ngày thứ Tư, tôi gắng ăn một cốc sữa chua, và đó là thứ đầu tiên tôi bỏ vào bụng kể từ hôm thứ Sáu. Tôi sống sót được là nhờ dung nạp cà phê latte và Coca dành cho người ăn kiêng. Chất caffein giúp tôi tồn tại, nhưng nó cũng khiến bụng dạ tôi cồn cào.

Jack bắt đầu lượn lờ quanh tôi, hỏi những câu riêng tư làm tôi phát cáu. Anh ta muốn gì đây? Tôi là người lịch sự, nhưng tôi cần phải giữ khoảng cách với con người này.

Tôi ngồi xuống và kiểm tra một chồng thư được gửi đến cho anh ta, tận hưởng chút thư thái của một nhân viên quèn. Hộp thư điện tử của tôi chột sáng lên, và tôi vội kiểm tra xem ai vừa gửi email.

Trời đất! Là Christian. *Ôi không, không phải ở đây... không phải lúc tôi đang làm việc thế này.*

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:05

Tới: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Xin lỗi vì đã đường đột xâm phạm vào giờ làm việc của em. Em đã nhận được hoa của tôi chưa?

Ngày mai là ngày bạn em khai trương triển lãm đấy, và tôi chắc rằng em chưa có thời gian để mua xe, trong khi quãng đường đi lại khá dài. Tôi sẽ còn hơn cả hạnh phúc nếu được đưa em đi – nếu em muốn.

Cho tôi biết nhé.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nước mắt dâng đầy trong mắt tôi. Tôi vội vàng lao về phía khu nhà vệ sinh để trốn vào một ngăn buồng. Là triển lãm của José. Tôi đã hứa với cậu ấy là sẽ đến, thế mà lại quên khuấy mất. Khỉ thật, Christian nói đúng, tôi biết đến đó bằng cách nào đây?

Tôi vò trán. Sao José không gọi điện nhỉ? Sao chẳng có ai gọi? Ôi, tôi đang trí đến mức không nhận ra mình đã để điện thoại ở chế độ im lặng từ đời nào đời nào.

Chết tiệt! Tôi đúng là một con ngốc! Tôi vẫn mặc định chuyển các cuộc gọi sang chiếc BlackBerry. Trời đất quỷ thần ơi. Christian vẫn đang nhận các cuộc gọi của tôi – trừ khi anh đã quảng chiếc BlackBerry đi. Mà sao anh ta có địa chỉ email của tôi nhỉ?

Anh biết cỡ giày của tôi, thế thì một địa chỉ email với anh có khó khăn gì?

Tôi có thể gặp lại anh không? Tôi có chịu đựng nổi không? Tôi có muốn gặp anh không? Tôi nhắm nghiền mắt và ngửa đầu ra sau khi nỗi đau đón và khao khát cùng lúc đâm xuyên qua mình. Tất nhiên là tôi muốn, muốn chứ!

Có lẽ... có lẽ tôi có thể bảo anh rằng tôi đã đổi ý... Không, không, không. Tôi không thể ở cùng một người luôn thích thú cái trò làm tổn thương tôi đến vậy, một người không thể yêu tôi như vậy.

Những kỷ niệm đau lòng lóe lên trong tâm trí tôi – những chuyến bay, bàn tay nắm chặt, những nụ hôn, cái bồn tắm, sự dịu dàng, tính hài hước của anh, cả ánh nhìn chăm chăm đầy chiếm đoạt, đen tối và gợi tình của anh nữa. Tôi nhớ anh. Đã năm ngày rồi, năm ngày đau khổ tưởng chừng như vô tận. Tôi khóc ròng trong giấc ngủ hàng đêm, ước gì mình đừng bước chân đi, ước gì anh thay đổi, ước gì chúng tôi còn ở bên nhau. Bao giờ thì cảm giác khủng khiếp này mới qua đi đây? Tôi bắt đầu hối hận.

Tôi vòng tay quanh thân, tự ôm lấy mình thật chặt. Tôi nhớ anh. Tôi thực sự nhớ anh... Tôi yêu anh. Đơn giản vậy thôi.

Anastasia Steele, mày đang làm việc đấy! Tôi phải mạnh mẽ, nhưng tôi cũng muốn tới buổi triển lãm của José, và thăm sâu trong tâm can, con người hư hỏng trong tôi muốn gặp Christian. Hít một hơi thật sâu, tôi quay về bàn làm việc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:25

Tới: Christian Grey

Chào Christian,

Cảm ơn anh vì những bông hoa, chúng rất đáng yêu.

Vâng, em rất cảm kích nếu anh đưa em đi.

Cảm ơn anh.

Anastasia Steele,

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Kiểm tra điện thoại, tôi nhận thấy đúng là nó vẫn được mặc định chuyển các cuộc gọi tới chiếc BlackBerry. Jack đang đi họp, vì thế tôi gọi ngay cho José.

“José à. Ana đây.”

“Xin chào người xa lạ.” Giọng cậu ta ấm áp và ân cần đến mức suýt nữa khiến tôi òa khóc.

“Tớ không nói chuyện được lâu đâu. Ngày mai tớ nên đến triển lãm của cậu lúc mấy giờ nhỉ?”

“Cậu vẫn đến cơ à?” Cậu ta có vẻ rất hào hứng.

“Đến chứ.” Tôi nở nụ cười thật lòng đầu tiên sau năm ngày khi hình dung ra nụ cười toe toét sung sướng của cậu ta.

“Thế thì bảy rưỡi.”

“Gặp nhau lúc ấy nhé. Tạm biệt José.”

“Tạm biệt Anna.”

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:27

Tới: Anastasia Steele

Anastasia à,

Ngày mai tôi đón em lúc mấy giờ được?

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:32

Tới: Christian Grey

Buổi triển lãm bắt đầu lúc 7:30. Theo anh thì nên đi từ mấy giờ?

Anastasia Steele,
Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:34

Tới: Anastasia Steele

Anastasia,

Portland khá xa đấy. Tôi sẽ đón em lúc 5:45

Mong được gặp em.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:38

Tới: Christian Grey

Gặp lại anh sau.

Anastasia Steele,
Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Ồi! Tôi sẽ gặp lại Christian! Lần đầu tiên sau năm ngày tinh thần của tôi khởi sắc được một chút, và tôi cho phép mình tự hỏi không biết anh thế nào rồi.

Anh có nhớ tôi không? Chắc là không như tôi nhớ anh rồi. Anh đã tìm được một kẻ phục tùng mới chưa? Ý nghĩ ấy đau đớn đến nỗi tôi gạt nó đi ngay lập tức. Tôi nhìn vào chồng thư cần phải phân loại cho Jack và bắt đầu xử lý chúng, cố gắng đẩy Christian ra khỏi tâm trí mình.

Tối hôm đó tôi cứ trở mình trằn trọc, cố chợp mắt một chút, và đó là lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi không thiếp đi trong tình trạng nước mắt đầm đìa.

Trong tâm tưởng, tôi hình dung ra khuôn mặt Christian vào cái ngày tôi bước chân đi. Vẻ mặt khổ sở của anh cứ ám ảnh tôi không dứt. Tôi nhớ là anh không muốn tôi đi, thật kỳ lạ. Tôi còn ở lại làm gì khi mọi thứ đều rơi vào ngõ cụt? Chúng tôi cứ luẩn quẩn quanh vấn đề của riêng mình – tôi thì sợ bị trừng phạt, còn anh thì sợ... sợ gì nhỉ? Tình yêu ư?

Trở mình, tôi ôm gối, chìm trong nỗi buồn vô hạn. Anh ấy nghĩ mình không xứng đáng được

yêu. Sao anh lại nghĩ thế chứ? Nó có liên quan gì đến tuổi thơ của anh không? Mẹ đẻ anh, một gái điếm nghiện ngập đôi tình lấy thuốc? Những ý nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi, đến gần sáng tôi mới có thể thiếp đi trong một giấc ngủ mệt lử, chập chờn.

NGÀY HÔM NAY LÊ THÊ TRÔI QUA và Jack bỗng ân cần một cách khác thường. Tôi ngờ rằng đó là do chiếc váy màu mận và đôi boots cao gót màu đen mà tôi đã lấy trộm từ tủ quần áo của Kate, nhưng tôi không muốn nghĩ ngợi nhiều đến việc nhất thiết phải đi mua sắm váy áo mới với tuần lương đầu tiên. Chiếc váy có vẻ rộng với tôi hơn ngày trước, nhưng tôi vờ như không nhận ra.

Cuối cùng cũng đến năm rưỡi, tôi thu áo khoác và túi xách, cố gắng trấn áp nỗi lo sợ trong mình. *Tôi sắp gặp anh rồi!*

“Tối nay cô có hẹn à?” Jack hỏi khi anh ta sai bước qua bàn tôi để ra ngoài.

“Vâng. À không. Cũng không hẳn.”

Anh ta nhướn mày, sự quan tâm trở thành giận dữ thấy rõ. “Bạn trai à?”

Mặt tôi đỏ ửng. “Không, bạn thôi. Bạn trai cũ.”

“Có thể ngày mai cô sẽ muốn đi uống chút gì đó sau giờ làm việc. Cô đã có một tuần đầu tiên tuyệt vời, Ana. Chúng ta nên có một buổi chúc mừng.” Jack mỉm cười và một cảm xúc không rõ ràng lướt qua mặt anh ta, khiến tôi bất an.

Đút tay vào túi, anh ta thông thả bước ra cánh cửa đôi. Tôi cau mày. Uống rượu với sếp, đó có phải là ý hay không nhỉ?

Tôi lắc đầu. Còn một buổi tối với Christian Grey cần phải vượt qua trước đã. Tôi phải làm thế nào đây? Chạy ào vào nhà vệ sinh, tôi chỉnh trang lần cuối cùng.

Tôi nhìn chăm chăm hồi lâu vào gương mặt mình trong tấm gương tường lớn. Vẫn là vẻ nhợt nhạt và những quầng thâm quanh đôi mắt sưng to, trông tôi hốc hác và buồn thảm. Ước gì tôi biết trang điểm nhỉ. Tôi chuốt ít mascara, kẻ viền mắt và véo nhẹ vào má, hy vọng nó sẽ hồng lên. Chải lại mái tóc để nó buông lơi một cách khéo léo sau lưng, tôi hít một hơi thật sâu. Mình phải tiến lên thôi.

Bồn chồn, tôi bước qua phòng giải lao, vừa mỉm cười vừa vẫy tay chào Claire ở quầy lễ tân. Có lẽ tôi và cô ấy có thể làm bạn. Jack đang nói chuyện với Elizabeth khi tôi hướng về phía cửa ra vào. Mỉm cười thật tươi, anh ta vội bước đến mở cửa cho tôi.

“Mời cô đi trước, Ana,” anh ta lẩm bẩm.

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười bối rối.

Ngoài đường, Taylor đã đợi sẵn và mở cửa sau xe cho tôi. Tôi ngại ngần liếc về phía Jack lúc ấy đã theo tôi ra đến tận ngoài. Anh ta nhìn về phía chiếc Audi SUV, trông mất hết cả can đảm.

Tôi quay lại và chui vào ghế sau xe. Và anh ngồi đó – Christian Grey – trong bộ complet màu xám, không cà vạt, áo sơ mi trắng để hở cổ. Đôi mắt xám lóe lên.

Miệng tôi khô khốc. Trông anh bảnh bao đến tuyệt vời, trừ chuyện anh đang tức giận với tôi. *Tại sao chứ?*

“Lần cuối em ăn là khi nào?” Anh cúi kính hỏi khi Taylor đóng cửa xe lại.

Ồi dào. “Chào Christian. Vâng, em cũng rất vui khi được gặp anh.”

“Đừng có giở mồm mép ra nữa. Trả lời tôi đi.” Đôi mắt xám bùng lên giận dữ.

Trời ạ. “Ừm... Trưa nay em vừa ăn một cốc sữa chua. À... và một quả chuối nữa.”

Taylor chui vào ghế lái, khởi động xe rồi lái ra đường. Tôi liếc lên và thấy Jack đang vẫy tay với mình. Chẳng hiểu sao anh ta nhìn được tôi qua tấm kính chắn màu đen, nhưng tôi cũng vẫy

chào lại anh ta.

“Ai đấy?” Christian vẫn hỏi bằng giọng cấm cản.

“Sếp em.” Tôi lên nhìn lên người đàn ông đẹp trai cạnh mình, và thấy miệng anh mím lại thành một đường khắc nghiệt.

“Ừ. Thế còn bữa ăn cuối cùng?”

“Christian, đó thực sự đâu phải là điều anh quan tâm?” Tôi lẩm bẩm, cảm thấy mình dũng cảm phi thường.

“Bất cứ điều gì em làm tôi cũng quan tâm hết. Nói đi.”

Còn lâu ấy. Tôi rên lên trong tuyệt vọng, rồi đảo tròn mắt lên trời. Christian nheo mắt lại. Và lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, tôi muốn phá lên cười. Tôi phải cố gắng lắm mới nén được tiếng cười khúc khích đang chực bùng ra. Gương mặt Christian dịu lại khi tôi nỗ lực giữ cho mặt mình thẳng tưng, và một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi đẹp như tạc của anh.

“Nào?” Anh hỏi, giọng đã nhẹ nhàng hơn.

“Mỳ *alla vongole*, thứ Sáu tuần trước,” tôi thì thào.

Christian nhắm mắt lại khi một cơn giận dữ, và có thể là ân hận nữa, lướt qua mặt anh. “Tôi thấy rồi,” anh nói, giọng không chút cảm xúc. “Trông em như thể sụt đi ít nhất hai cân rưỡi ấy, có khi còn hơn. Làm ơn hãy ăn uống tử tế đi, Ana,” anh gắt.

Tôi nhìn chằm chằm xuống những ngón tay gầy guộc trong lòng mình. Sao anh cứ luôn khiến tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ lang thang vậy nhỉ?

Anh nhồm người và quay sang tôi. “Em thế nào?” Giọng anh vẫn nhẹ nhàng.

Em á, em tệ hại lắm, thực sự... Tôi nuốt xuống. “Nếu em nói là mình ổn, thì chắc là em đang nói dối đấy.”

Anh hít vào một hơi thật sâu, thật mạnh. “Tôi cũng thế,” anh thì thầm rồi vói tay qua nắm chặt lấy tay tôi. “Tôi nhớ em.”

Ôi không. Da thịt chạm vào da thịt.

“Christian, em...”

“Ana, làm ơn. Chúng ta cần nói chuyện.”

Em sắp khóc rồi đây này. Không. “Christian, em... xin anh... em đã khóc quá nhiều rồi,” tôi thì thầm, cố gắng kiểm soát những cảm xúc dữ dội.

“Ôi, em yêu, không.” Anh kéo tay tôi, và trước khi kịp nhận thức được chuyện gì, tôi đã chui vào lòng anh. Tay anh ôm lấy người tôi, mũi anh chạm vào tóc tôi. “Anh nhớ em nhiều lắm, Anastasia,” anh nói trong hơi thở.

Tôi muốn vùng ra khỏi vòng ôm ấy, để duy trì một khoảng cách, nhưng cánh tay anh vẫn bao bọc quanh tôi. Anh ép tôi sát vào lồng ngực mình, và tôi tan chảy. Ôi, tôi đã muốn ở nơi này biết bao nhiêu!

Tôi ngả đầu vào anh, và anh liên tục hôn lên tóc tôi. Đây chính là ngôi nhà ấm áp. Anh có mùi của vải lạnh, của nước xả vải, mùi xà phòng tắm, và cả thứ mùi tôi yêu thích – mùi Christian. Trong khoảnh khắc, tôi cho phép mình chìm trong ảo tưởng rằng mọi thứ rồi sẽ ổn, và tâm hồn tan nát của tôi trong phút chốc được vỗ về.

Ít phút sau Taylor đỗ lại bên lề đường, dù chúng tôi vẫn ở trong thành phố.

“Ra khỏi xe thôi,” Christian buông tôi ra, “chúng ta đến nơi rồi.”

Gì cơ?

“Trên nóc tòa nhà này có sân bay lên thẳng.” Christian liếc lên tồ nhà để giải thích.

Tất nhiên rồi. Chiếc *Charlie Tango*. Taylor mở cửa xe và tôi chui ra ngoài. Anh ta nở một nụ cười ấm áp, khiến tôi cảm thấy vững tâm. Tôi mỉm cười đáp lại anh ta.

“Tôi nên gửi lại anh chiếc khăn tay mới phải.”

“Cứ giữ nó đi, cô Steele, cùng những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi.”

Tôi đỏ bừng mặt khi Christian đi vòng qua xe và nắm lấy tay tôi. Anh nhìn Taylor khó hiểu còn Taylor thì điềm nhiên nhìn lại anh, kín bưng, bình thản.

“Chín giờ nhé?” Christian nói với anh ta.

“Vâng, thưa ngài.”

Christian gạt đầu khi anh quay lại và dẫn tôi đi qua cánh cửa đôi bước vào một đại sảnh thênh thang đẹp lộng lẫy. Tôi ngây ngất trong cảm giác bàn tay với những ngón dài, điêu luyện của anh đang nắm chặt tay tôi. Lại là lực hút quen thuộc – tôi đang bị hút vào, giống như anh chàng Icarus bị hút về phía mặt trời. Tôi đã bị thiêu cháy một lần, vậy mà giờ tôi lại ở đây.

Tới thang máy, anh nhấn nút gọi thang. Tôi lên nhìn lên, thấy anh đang mang nụ cười nửa miệng bí ẩn. Khi cửa thang máy mở ra, anh buông tay tôi rồi dẫn tôi vào.

Cánh cửa đóng lại, tôi liếc mình nhìn lên lần thứ hai. Anh liếc xuống tôi, và bầu không khí giữa chúng tôi như có điện. Nó rõ mồn một. Tôi hầu như có thể nắm được nó, đang phóng những xung điện giữa chúng tôi, hút chúng tôi vào nhau.

“Ôi,” tôi thở hỗn hển khi đắm mình trong lực hút dữ dội đến tận tim gan này.

“Tôi cũng cảm thấy nó,” Christian nói, đôi mắt buồn và ánh lên mãnh liệt.

Khao khát khoan sâu từng đợt nguy hiểm chết người vào giữa hai chân tôi. Anh siết chặt tay tôi, ve vuốt những đốt ngón tay tôi bằng ngón cái, mọi thớ thịt sâu thẳm trong tôi thắt lại trong một cảm giác tuyệt vời.

Sao anh vẫn có thể làm điều này với em?

“Đừng có cắn môi nữa, Anastasia,” anh thì thào.

Tôi nhìn chằm chằm lên anh, thả lỏng môi. Tôi muốn anh. Ngay ở đây, ngay bây giờ, trong thang máy này. Sao tôi lại không thể chứ?

“Em biết nó khiến tôi cảm thấy thế nào mà,” anh lẩm bẩm.

Ôi chao, tôi vẫn có thể tác động đến anh. Cô nàng nữ thần trong tôi nhảy múa xôn xao sau năm ngày hôn dỗi.

Đột ngột cửa thang máy mở ra, phá vỡ mọi bùa mê, và chúng tôi đã ở trên mái nhà. Trên này lộng gió, nên dù đã mặc chiếc áo khoác đen tôi vẫn lạnh run lên. Christian quàng cánh tay quanh tôi, kéo tôi nép vào mình, và chúng tôi vội băng tới chiếc *Charlie Tango* đang đỗ ở trung tâm của sân, cánh quạt quay từng vòng chậm rãi.

Một người đàn ông tóc vàng cao lớn mặc complet sẫm màu nháy ra, cúi thấp đầu xuống rồi chạy về phía chúng tôi. Vừa bắt tay với Christian, anh ta vừa gào to để át đi tiếng ồn của cánh quạt.

“Sẵn sàng rồi đấy, thưa ngài. Cô ấy hoàn toàn thuộc về ngài.”

“Kiểm tra tất cả rồi chứ?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tám rưỡi anh đến nhận lại cô nàng nhé?”

“Vâng.”

“Taylor đang đợi anh ở trước tòa nhà đấy.”

“Cảm ơn ngài Grey. Chúc ngài thượng lộ bình an đến Portland. Chào cô.” Anh ta làm động tác chào tôi. Vẫn không buông tôi ra, Christian gạt đầu, cúi thấp đầu xuống rồi dẫn tôi tới cửa chiếc trực thăng.

Khi đã vào trong, anh kiên quyết khóa chặt tôi trong bộ dây an toàn, thắt chặt từng chiếc đai da, rồi trao cho tôi một cái nhìn hiểu biết cùng nụ cười bí hiểm.

“Cái này sẽ giữ em ở nguyên chỗ của mình,” anh nói khẽ. “Tôi phải thừa nhận là tôi thích em trong bộ dây đai này đây. Đừng có động chạm vào thứ gì nhé.”

Mặt tôi đỏ bừng lên như gấc, và anh lướt ngón trỏ xuống má tôi trước khi đeo bộ đàm cho tôi. *Em cũng muốn chạm vào anh lắm, nhưng anh có cho em làm thế đâu!* Tôi nổi cáu. Anh thắt đảm dây đai chặt thế này thì tôi còn làm ăn được gì.

Christian vào chỗ, đai nịt cẩn thận rồi bắt đầu kiểm tra một lượt trước khi bay. Anh quá thành thạo. Nội điều đó thôi cũng quấy rầy ghê gớm rồi. Anh đeo bộ đàm vào rồi gạt một công tắc. Cánh quạt tăng tốc, làm tôi ù hết cả tai.

Anh quay sang nhìn tôi. “Sẵn sàng chưa cưng?” Giọng anh vọng lại qua bộ đàm.

“Rồi ạ.”

Anh nở nụ cười toe toét như trẻ con quen thuộc. Wow – lâu lắm rồi tôi mới trông thấy nó.

“Tháp Sea-Tac, đây là máy bay *Charlie Tango* Golf – Khách sạn Golf Echo, chuẩn bị khởi hành tới Portland qua Sân bay quốc tế Portland. Làm ơn hãy xác nhận, hết.”

Một giọng trả lời kỳ cục của nhân viên kiểm soát không lưu vang lên, đưa ra những chỉ dẫn.

“Đã nhận và đã rõ, *Charlie Tango* khởi hành, hết.” Christian gạt hai công tắc, nắm chắc cần gạt, rồi chiếc trực thăng cất cánh chậm rãi và êm ru vào trời đêm.

Seattle và cả dĩa dày tôi như mất hút phía bên dưới – có quá nhiều thứ để ngắm nhìn.

“Chúng ta đã đuổi theo bình minh rồi, Anastasia, giờ là hoàng hôn nhé,” giọng anh vọng qua bộ đàm. Tôi quay sang và há hốc miệng nhìn anh kinh ngạc.

Thế là sao nhỉ? Sao anh có thể thốt lên một điều lãng mạn đến nhường ấy? Anh mỉm cười, và tôi cũng không ngăn nổi một nụ cười ngượng ngùng.

“Cũng như mặt trời buổi chiều tà, lần này có nhiều thứ để ngắm nhìn hơn,” anh nói tiếp.

Lần trước chúng tôi bay về Seattle trời cũng tối, nhưng tối nay khung cảnh ngoạn mục hơn, như thể chúng tôi đang ở một nơi nào đó tách rời thế giới này. Chúng tôi đã cất cánh từ một trong những tòa nhà cao nhất, và giờ đang lên cao, cao nữa.

“Escala ở đằng kia.” Anh chỉ về phía một tòa nhà. “Còn Boeing ở đằng kia, và em có thể nhìn thấy Space Needle.”

Tôi ngẩn cổ. “Em chưa vào đó bao giờ.”

“Tôi sẽ đưa em đến – chúng ta có thể ăn ở đó.”

“Christian, chúng ta chia tay rồi.”

“Tôi biết. Tôi vẫn có thể đưa em đi ăn ở đó mà.” Anh nhìn tôi giận dữ.

Tôi lắc đầu và quyết định không tranh cãi với anh. “Trên này thật đẹp, cảm ơn anh.”

“Ấn tượng chứ hả?”

“Ấn tượng vì anh có thể làm được điều này.”

“Cô đang nhìn tôi đấy à, cô Steele? Tôi vốn là một người đàn ông tài năng vô đối mà!”

“Em biết rõ điều ấy lắm, ngài Grey.”

Anh quay sang làm một điệu cười đom đóm đáng với tôi, và lần đầu tiên sau năm ngày tôi thấy mình bớt căng thẳng đi một chút. Có lẽ chuyện này không đến nỗi quá tệ.

“Công việc mới thế nào?”

“Tốt cả. Cảm ơn anh. Cũng thú vị.”

“Tay sắp thế nào?”

“Ồ, cũng ổn.” Làm sao tôi có thể nói với Christian rằng Jack khiến tôi cảm thấy bất an? Christian liếc sang tôi.

“Có chuyện gì à?”

“Ngoài những điều hiển nhiên, thì chả có chuyện gì cả.”

“Những điều hiển nhiên?”

“Ôi, Christian, đôi lúc anh thực sự chậm hiểu đấy!”

“Chậm hiểu? Tôi ư? Tôi không chắc mình hiểu đúng giọng điệu của cô, cô Steele.”

“Ừm, thế thì đừng hiểu nữa.”

Môi anh cong lên thành một nụ cười. “Tôi nhớ cái mồm leo lẻo của em lắm, Anastasia.”

Tôi thở hổn hển và muốn gào lên, *Em cũng nhớ anh – nhớ tất cả mọi thứ về anh – chứ không chỉ mồm miệng của anh đâu!* Nhưng tôi nín thinh và nhìn chăm chăm qua lớp kính chắn gió trông như một chiếc bình nuôi cá của *Charlie Tango* khi chúng tôi tiến về phía Nam. Hoàng hôn buông xuống bên tay phải chúng tôi, mặt trời chậm rãi lặn xuống chân trời như một quả cam khổng lồ, nóng bỏng và sáng chói – tôi lại thấy mình như Icarus, bay lên quá cao để tiến thẳng về phía nó.

HOÀNG HÔN ĐUỔI THEO CHÚNG TÔI từ Seattle, cả bầu trời ngập chìm trong một biển sắc opal⁽¹⁾, sắc hồng và sắc ngọc lam hòa quyện dường như bắt tận vào nhau theo cách mà chỉ Mẹ Tự Nhiên mới hiểu được. Tối nay trời mát mẻ và quang đãng, và những ánh đèn của Portland lấp lánh dưới xa chào đón chúng tôi khi Christian hạ cánh chiếc trực thăng xuống sân bay lên thẳng. Chúng tôi đang ở trên nóc tòa nhà bằng gạch nâu lạt lừng ở Portland mà chưa đầy ba tuần trước chúng tôi vừa mới rời đi.

Không phải lúc nào cũng thế này, nhưng tôi có cảm giác mình đã quen biết Christian suốt cả cuộc đời. Anh tắt động cơ chiếc *Charlie Tango*, ấn một loạt các công tắc để cánh quạt ngừng quay, và cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng thở của chính mình qua bộ đàm. Hừm. Trong khoảnh khắc tôi nhớ về trải nghiệm của Thomas Tallis⁽²⁾. Tôi bỗng tái nhợt đi. Tôi không muốn tới đó lúc này.

Christian tháo đám dây đai của mình rồi nghiêng người sang bên tháo cho tôi.

“Chuyển đi thú vị chứ, cô Steele?” Anh hỏi, giọng anh nhẹ nhàng, đôi mắt lấp lánh.

“Thú vị lắm, cảm ơn ngài, ngài Grey,” tôi lịch sự hồi đáp.

“Được rồi, đi xem đám ảnh ọt của cậu bạn nào.” Anh giơ tay ra và tôi nắm lấy, trèo ra khỏi *Charlie Tango*.

Một người đàn ông tóc xám có ria mép bước về phía chúng tôi, nụ cười rộng mở, tôi nhận ra anh ta chính là anh chàng dân thổ địa mà lần trước ở đây tôi đã gặp.

“Chào Joe.” Christian mỉm cười rồi buông tay tôi ra để bắt tay Joe nồng nhiệt. “Giữ cô nàng này an toàn cho Stephan nhé. Tầm tám chín giờ anh ta sẽ tới.”

“Ngài yên tâm, ngài Grey. Chào cô,” anh ta vừa nói vừa gật đầu với tôi. “Xe đang chờ sẵn dưới kia rồi, thưa ngài. À, thang máy đang ngừng hoạt động, nên ngài và cô sẽ phải đi cầu thang bộ đấy.”

“Cảm ơn Joe.”

Christian lại nắm tay tôi, chúng tôi hướng về cầu thang thoát hiểm.

“May cho em đây chỉ là tầng bốn thôi đấy, giày cao thể kia cơ mà,” anh lăm bắm chỉ trích. Không có tí trêu đùa nào.

“Anh không thích đôi boots này hả?”

“Tôi thích nó lắm, Anastasia.” Ánh nhìn của anh tối sầm lại, tôi nghĩ anh định nói điều gì khác nữa nhưng rồi lại thôi. “Đi thôi. Chúng ta muộn mất. Anh không muốn em ngã gãy cổ đâu.”

TÔI VÀ CHRISTIAN NGỒI IM LẶNG bên nhau khi tài xế đưa chúng tôi đến triển lãm. Mỗi lo âu trong tôi giờ quay lại với đầy đủ mãnh lực của nó, tôi nhận ra rằng khoảng thời gian ở trong chiếc *Charlie Tango* chỉ là tâm bão. Christian dường như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung... thậm chí có phần e ngại; tâm trạng sáng sủa nhẹ nhàng ban đầu của chúng tôi giờ tiêu tan. Có quá nhiều điều tôi muốn nói, nhưng cuộc hành trình quá ngắn ngủi. Christian đang nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ.

“José chỉ là một người bạn thôi,” tôi lăm bắm.

Christian quay lại nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt anh tối sầm và thận trọng, chẳng tiết lộ điều gì. Miệng anh – ôi, khuôn miệng mời gọi ấy thật khiến người ta muốn phạm tội! Tôi nhớ khi nó đã từng ở trên người tôi – khắp mọi nơi. Da thịt tôi nóng bừng. Anh trở mình trên ghế và cau mày.

“Đôi mắt đẹp để kia giờ trông cứ to thô lỗ trên mặt em ấy, Anastasia. Hãy nói với tôi là em sẽ ăn uống tử tế đi.”

“Vâng, Christian, em sẽ ăn,” tôi trả lời như một cái máy vô vị.

“Tôi nói nghiêm túc đấy.”

“Anh đang nghĩ thế ư, ngay bây giờ ư?” Tôi không thể kìm nén nổi sự khinh khỉnh trong giọng nói của mình. Thực lòng là người đàn ông này vô cùng trơ tráo – chính anh ta đã đẩy tôi vào địa ngục mấy ngày qua. Không, sai rồi. Chính tôi mới đẩy tôi vào địa ngục. Không, không phải anh. Tôi lắc đầu, bấn loạn.

“Tôi không muốn gây chiến với em bây giờ, Anastasia. Tôi muốn em trở lại như xưa, tôi muốn em khỏe mạnh,” anh nói.

“Nhưng có thay đổi được điều gì đâu.” *Anh vẫn là anh thôi, chàng Đa Sự ợ.*

“Lúc về nói chuyện sau. Chúng ta đến nơi rồi.”

Chiếc xe đỗ lại trước phòng triển lãm, Christian chui ra khỏi xe, để lại tôi không nói được câu nào. Anh mở cửa xe cho tôi, tôi bèn chui ra.

“Sao anh làm thế?” Giọng tôi to hơn tôi tưởng.

“Làm gì cơ?” Christian sững sốt.

“Nói ra một điều gì đó rồi đừng phất lại?”

“Anastasia, chúng ta đến nơi rồi. Em muốn đến đây mà. Vậy thì vào trong đã rồi nói chuyện sau. Tôi đặc biệt không muốn cảnh tượng này diễn ra trên đường phố đâu.”

Tôi liếc quanh. Anh nói đúng. Nơi này quá công khai. Tôi mím môi lại khi anh nhìn trừng trừng xuống tôi.

“Được rồi,” tôi lăm bắm hờn dỗi. Nắm chặt lấy tay tôi, anh đưa tôi vào trong tòa nhà.

Chúng tôi đang ở trong một nhà kho đã được cải tạo – với tường gạch, sàn gỗ tối màu, sàn nhà và những đường ống đều được sơn màu trắng. Nó thoáng đãng, hiện đại và đã có vài người đang thơ thẩn dạo quanh, vừa nhấp rượu vừa trầm trồ trước những tác phẩm của José. Trong khoảnh khắc các vấn đề của tôi bay biến, tôi chợt nhận thấy José đã thực hiện được giấc mơ của mình. *Cứ tiến lên nhé, José!*

“Chào mừng các bạn đã đến với buổi triển lãm của José Rodriguez.” Một phụ nữ trẻ mặc đồ đen với mái tóc màu nâu ngắn hết cỡ, đôi môi tô son đỏ chót, tai đeo đôi khuyên vòng to tướng chào mừng chúng tôi. Cô ta thoáng liếc về phía tôi, rồi liếc lâu hơn rất nhiều so với mức cần thiết về phía Christian, sau đó lại nhìn vào tôi, chớp mắt, mặt đỏ ửng.

Tôi cau mày. *Anh ấy là của tôi* – hoặc đã từng của tôi. Tôi cố gắng hết mức để không quắc mắt nhìn lại cô ta. Và khi đôi mắt cô ta tập trung trở lại, chúng chớp một lần nữa.

“Ồ, cô đấy à, Ana. Chúng tôi ai cũng mong cô đến.” Rồi cười thật tươi, cô ta đưa tôi một cuốn sách giới thiệu mỏng và chỉ cho tôi đến một chiếc bàn chất đầy đồ ăn nhẹ cùng đồ uống.

“Em quen cô ta?” Christian cau mày.

Tôi lắc đầu, cũng bối rối không kém.

Anh nhún vai, “Em muốn uống gì?”

“Cảm ơn anh, cho em một ly rượu trắng.”

Đôi lông mày của anh nhíu lại, nhưng anh không nói gì, chỉ lặng lẽ hướng về khu quầy bar không có mái che.

“Ana!”

José lao ầm ầm qua một đám người đang xúm đông xúm đỏ.

Ôi mẹ ơi! Cậu ta đang mặc complet, trông bảnh bao kinh khủng. Cậu ta cười rạng rỡ rồi tiến đến vòng tay ôm chặt lấy tôi. Và tôi chỉ biết cố gắng không òa lên khóc. Bạn của tôi, cậu ta là người bạn duy nhất của tôi trong khi Kate đi xa. Mắt tôi ngân ngấn nước.

“Ana, cậu đến làm tớ mừng quá,” José thì thầm vào tai tôi. Đột ngột cậu ta buông tôi ra, giữ tôi cách một sải tay rồi sầm soi tôi từ đầu đến chân.

“Gì thế?”

“Này, cậu có ổn không đấy? Trông cậu, ừm, lạ lắm. *Thánh thần ơi*, cậu bị sút cân đấy à?”

Tôi chớp chớp ngăn lại dòng nước mắt – *không phải cậu cũng thế đấy chứ!* “José, tớ ổn. Tớ chỉ quá mừng cho cậu thôi. Chúc mừng về buổi triển lãm nhé.” Giọng tôi run run khi tôi nhìn thấy sự lo lắng quan tâm hằn sâu trong khuôn mặt quá ư thân thuộc của José, nhưng tôi phải kiểm soát cảm xúc của mình.

“Cậu đến đây bằng cách nào?” Cậu ta hỏi.

“Christian đưa tớ đến,” tôi nói, đột nhiên cảm thấy ngại ngại.

“Ồ.” Mặt José xịu xuống và cậu buông tôi ra. “Anh ta ở đâu?” Nét mặt cậu chàng sầm lại.

“Đằng kia, đang lấy đồ uống.” Tôi gật đầu về phía Christian và nhận ra anh đang trao đổi vài câu bông đùa với ai đó trong hàng người đứng chờ. Christian bỗng ngược lên, thế là mắt chúng tôi khóa chặt vào nhau. Và trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tôi như tê liệt, cứ nhìn đắm đắm vào người đàn ông đẹp trai không cưỡng nổi ấy, người cũng đang đắm đắm nhìn lại tôi với một xúc cảm khó dò. Anh nhìn của anh thiêu đốt tôi, và chúng tôi cứ lặng lẽ đứng đó nhìn nhau.

Chúa ơi... Người đàn ông đẹp trai đó muốn tôi quay lại, và sâu thẳm trong tôi, một niềm vui sướng ngọt ngào chầm chậm mở ra như một bông hoa từ tốn nở bung trong sớm bình minh.

“Ana!” José cất tiếng, kéo tôi về thực tại. “Tớ rất mừng vì cậu đã đến – nghe này, tớ nên cảnh

bảo cậu...”

Đột ngột, cô nàng Tóc Ngắn Hết Cỡ và Môi Đỏ Chót chen ngang. “José, phóng viên của tạp chí *Portland Printz* muốn gặp cậu. Đi thôi.” Cô ta trao cho tôi một nụ cười lịch sự.

“Hay chưa! Tớ nổi tiếng đến nơi rồi đấy.” Anh chàng cười toe toét làm tôi không thể không cười lại – cậu ta hạnh phúc thế kia mà. “Tớ sẽ tóm cậu sau, Ana.” José hôn vào má tôi, và tôi nhìn cậu sai bước tới chỗ một người phụ nữ trẻ đang đứng bên một tay nhiếp ảnh gia cao ngều.

Những tấm ảnh của José được trưng bày ở khắp mọi nơi, vài bức được phóng to trên những tấm bạt khổng lồ. Có cả ảnh một màu và ảnh nhiều màu. Chúng chụp lại vẻ đẹp thiên đường của rất nhiều vùng đất. Một bức được chụp gần hồ nước ở Vancouver, lúc ấy là chớm hoàng hôn và những áng mây hồng đang soi bóng xuống mặt hồ tĩnh lặng. Trong phút chốc, tôi thấy xúc động lạ thường trước vẻ bình yên thư thái ấy. Thật là choáng ngợp.

Christian đến bên tôi, đưa cho tôi ly rượu trắng.

“Có ngon không?” Giọng tôi nghe đã bình thường hơn.

Anh nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Rượu ấy.”

“À, không. Trong những sự kiện thế này thì hiếm khi có rượu ngon lắm. Chàng trai này tài năng đấy chứ?” Christian có vẻ ngưỡng mộ bức ảnh chụp cảnh hồ.

“Thế thì em mới bảo cậu ta chụp chân dung anh chứ!” Giọng tôi nghe tự hào thấy rõ. Đôi mắt Christian liếc một cách dừng dừng từ bức ảnh sang tôi.

“Ngài Christian Grey?” Tay nhiếp ảnh gia của tờ *Portland Printz* tiếp cận Christian. “Tôi có thể chụp một bức ảnh của ngài không?”

“Chắc rồi.” Christian nén lại sự bực mình. Tôi bước lùi lại, nhưng anh chớp lấy tay tôi và kéo tôi lại bên anh. Tay thợ ảnh nhìn hai chúng tôi và không giấu nổi ngạc nhiên.

“Cảm ơn ngài, ngài Grey.” Anh ta chụp vài bức ảnh. “Và cô...?”

“Ana Steele,” tôi đáp.

“Cảm ơn, cô Steele.” Rồi anh ta cúi mặt.

“Em từng tìm kiếm ảnh hẹn hò của anh trên mạng. Chẳng có bức nào. Thế nên Kate mới nghĩ anh là dân gay.”

Miệng Christian cong lên thành một nụ cười. “Thế nên em mới có mấy câu hỏi phỏng vấn không thích hợp tí nào hả? Không, tôi chẳng hẹn hò với ai cả, Anastasia – trừ em. Em biết thế mà.” Giọng anh lặng lẽ và thành thật.

“Vậy anh không bao giờ đưa những...” Tôi lo lắng liếc quanh để đảm bảo không ai nghe thấy chúng tôi “... người phục tùng của anh ra ngoài à?”

“Thi thoảng thôi. Nhưng không phải hẹn hò. Mà là đi mua sắm, em biết đấy.” Christian nhún vai, mắt anh không rời khỏi mặt tôi.

Ồ, vậy là chỉ ở trong căn phòng giải trí ấy – Căn Phòng Đỏ, phòng riêng của anh. Tôi không biết mình cảm thấy thế nào về chuyện đó.

“Chỉ có em thôi, Anastasia,” anh thì thầm.

Tôi đỏ bừng mặt và nhìn chăm chăm xuống những ngón tay. Anh vẫn quan tâm đến tôi, theo cách riêng của mình.

“Bạn em có vẻ hợp với chụp phong cảnh hơn là chụp chân dung đấy. Đi xem một vòng nào.” Tôi

nắm lấy bàn tay xòe rộng của anh.

Chúng tôi thơ thẩn dạo quanh vài bức ảnh nữa, và tôi nhận thấy có một cặp đôi gật đầu với tôi, mỉm cười cởi mở như thể họ biết tôi vậy. Chắc là phải thế, bởi tôi đang đi cùng Christian, vậy mà người đàn ông trẻ vẫn công khai nhìn tôi chằm chằm. *Lạ thật.*

Khi tôi cùng Christian đến góc phòng, tôi chợt hiểu ra vì sao mình nhận được những ánh nhìn lạ lùng như thế. Chình ình trên bức tường phía xa là bảy bức chân dung khổng lồ – của tôi!

Tôi ngây người ra nhìn chúng, sững sờ, bao nhiêu khí huyết dường như rút cạn. Tôi: hờn dỗi, cười đùa, cau có, nghiêm nghị, thích thú. Tất cả đều chụp cận mặt, tất cả đều là ảnh đen trắng.

Trời đất ơi! Tôi nhớ ra José vẫn lảng xảng với chiếc máy ảnh trong vài lần cậu ta đến thăm tôi hoặc khi tôi ra ngoài cùng cậu ta trong vai trò tài xế kiêm trợ lý nhiếp ảnh. Nhưng cậu ta chỉ chụp nhanh, hoặc là tôi nghĩ vậy. Không phải những bức chụp trộm trắng trợn thế này.

Christian cũng đang trân trân nhìn đầy sững sờ vào từng bức một.

“Có vẻ anh không phải người duy nhất nhĩ,” anh lăm bắm một cách khó hiểu, môi mím chặt thành một đường khắc nghiệt.

Hình như anh đang giận dữ.

“Xin lỗi em,” anh nói, ghim chặt tôi bằng ánh nhìn sáng lóe trong khoảnh khắc rồi tiến đến bàn lễ tân.

Anh định làm gì vậy? Tôi nhìn như thôi miên khi anh thảo luận điều gì đó sôi nổi với cô nàng Tóc Ngắn Hết Cỡ và Môi Đỏ Chót. Rồi anh rút ví và đưa thẻ tín dụng ra.

Chết tiệt. Chắc chắn anh đang mua một trong những bức ảnh đó.

“Này. Cô là nàng thơ phải không? Những bức ảnh đó thật khiến người ta choáng váng!” Một người đàn ông trẻ với mái tóc vàng rực đến phát sốc làm tôi giật nảy mình. Tôi cảm thấy một bàn tay nắm lấy khuỷu tay tôi – Christian đã quay lại.

“Anh quả là một anh chàng may mắn.” Tóc Vàng Phát Sốc nói với Christian – người đang trao cho anh ta một ánh nhìn lạnh lẽo.

“Chuẩn đấy,” Christian vừa lăm bắm vừa kéo tôi qua một bên.

“Anh vừa mua một bức đấy à?”

“Một bức á?” Anh khịt mũi, lướt mắt qua đám ảnh.

“Nghĩa là anh mua hơn một bức?”

Christian đảo mắt. “Tôi mua tất, Anastasia. Anh không muốn một kẻ lạ mặt nào đó cứ ngày ngày liếc mắt đưa tình với em trong phòng riêng của anh ta.”

Tôi bỗng muốn bật cười. “Anh muốn kẻ đó phải là anh chứ gì?” Tôi giễu cợt.

Christian nhìn trừng trừng xuống tôi, rõ là ngạc nhiên trước sự táo tợn của tôi, nhưng anh vẫn cố gắng che giấu sự thích thú.

“Thành thật mà nói thì, đúng đấy.”

“Đồ hư hỏng bệnh hoạn,” tôi nhăn mũi và cắn môi dưới để kìm nén một nụ cười.

Miệng anh há hốc, sự ngạc nhiên thích thú đã rõ ràng rành. Anh vuốt cằm ra vẻ trầm ngâm.

“Về điểm này thì tôi không thể tranh cãi lại em rồi, Anastasia.” Anh lắc đầu, sự hóm hỉnh khiến ánh mắt anh dịu lại.

“Lẽ ra em còn tranh luận với anh nhiều nữa cơ, nhưng em trót ký vào NDA mất rồi.”

Christian thở dài, nhìn tôi thật lâu, mắt anh sầm lại. “Tôi muốn làm gì với cái mồm leo lẻo của

em bây giờ nhỉ?” Anh lẩm bẩm.

Tôi thở gấp, biết rõ ý anh là gì. “Anh thực quá sức thô lỗ.” Tôi cố làm ra vẻ thẳng thắn. Chẳng lẽ anh không có giới hạn nào sao?

Anh cười đôm dắng, ra vẻ thích thú và rồi cau mày.

“Trong mấy bức ảnh kia trông em thoải mái lắm, Anastasia. Sao tôi không hay thấy em như thế nhỉ?”

Gì thế? Ái chà! Chuyển chủ đề – nói về một chuyện chả liên quan – từ đùa cợt sang nghiêm túc đây!

Tôi đỏ bừng mặt, liếc xuống những ngón tay mình. Christian nâng cằm tôi lên, và tôi hít vào đột ngột trước sự đụng chạm ấy.

“Tôi muốn em cũng thoải mái khi ở bên tôi,” anh thì thầm. Mọi dấu vết hài hước đều biến mất.

Sâu thẳm trong tôi, niềm hân hoan lại cất tiếng xôn xao. *Nhưng sao chuyện ấy xảy ra được chứ?* Chúng tôi còn bao nhiêu vấn đề chưa thể giải quyết mà?

“Nếu muốn thế thì anh phải ngừng hăm dọa em đi,” tôi cấm cản.

“Còn em phải học cách giao tiếp và cho tôi biết em cảm thấy thế nào,” anh bật lại, mắt lóe lên.

Tôi hít sâu. “Christian, anh muốn em phải là một kẻ phục tùng ngoan ngoãn. Vấn đề là ở đây đây. Anh từng gửi một bức email cho em, định nghĩa kẻ phục tùng là như thế nào.” Tôi ngừng lại, cố gắng tìm từ ngữ cho chính xác. “Những từ đồng nghĩa với nó là, em trích ra nhé, ‘biết tuân theo mệnh lệnh, dễ bảo, vâng lời, thụ động, dễ dạy dỗ, cam chịu, kiên nhẫn, ngoan ngoãn, bị chế ngự, cư xử dịu dàng’. Em không được nhìn vào anh. Không được nói chuyện với anh trừ khi anh cho phép. Anh còn mong chờ gì chứ?” Tôi gần như rít lên.

Cặp lông mày của anh càng cau lại dữ tợn hơn khi tôi tiếp tục.

“Ở bên anh thật khiến em bối rối. Anh không muốn em thách thức anh, coi thường anh, nhưng anh lại thích ‘cái mồm leo lẻo’ của em. Anh muốn em phục tùng, trừ những khi anh không muốn thế, và thế rồi anh có có trừng phạt em. Em không biết mọi chuyện sẽ dẫn tới đâu khi ở bên anh.”

Christian nheo mắt. “Công kích vẫn chuẩn như thường lệ, cô Steele ạ.” Giọng anh lạnh như băng. “Đi thôi, đi ăn.”

“Chúng ta mới chỉ ở đây có nửa tiếng đồng hồ!”

“Em xem ảnh rồi, nói chuyện với cậu bạn rồi.”

“Tên cậu ấy là José.”

“Em đã nói chuyện với José rồi – cái con người mà lần cuối cùng tôi gặp đang cố nhét lưỡi vào cái miệng miễn cưỡng của em lúc em đang say xỉn và nôn ọe,” anh gầm gừ.

“Cậu ấy chưa bao giờ đánh em!” Tôi bật lại.

Christian quắc mắt, cơn thịnh nộ như bùng ra từ mọi lỗ chân lông. “Câu nói này là một lời lăng mạ đấy, Anastasia.” Tiếng thì thào của anh đầy đe dọa.

Tôi tái xanh, còn Christian lùa tay qua tóc, mặt hầm hầm với cơn giận cố kìm nén rành rành. Tôi chỉ biết nhìn lại anh trân trối.

“Tôi sẽ đưa em đi ăn gì đó. Em sẽ rời khỏi đây, ngay trước tôi. Tìm cậu bạn và chào tạm biệt đi.”

“Xin anh, mình ở lại một lúc nữa được không?”

“Không. Đi ngay. Ngay bây giờ. Chào tạm biệt đi.”

Tôi trừng trừng nhìn anh, sôi máu. Đồ Quái Vật Đồng Bóng Thích Điều Khiển Chết Tiệt! Giận dữ kể cũng hay. Giận dữ còn hơn là rớt nước mắt.

Tôi chậm rãi đưa ánh nhìn lướt quanh phòng tìm José. Cậu ta đang nói chuyện với một nhóm gái trẻ. Tôi hiên ngang bước về phía cậu, rời khỏi quý ngài Đa Sự. Chỉ vì anh ta đưa tôi đến đây mà tôi phải làm như anh ta bảo sao? Anh ta nghĩ mình là thứ quái quỷ gì chứ?

Đám gái trẻ đang nghe như nuốt lấy từng lời của José. Một cô nàng há hốc miệng khi tôi đến gần, hẳn là nhận ra tôi từ những bức chân dung.

“José.”

“Ana. Xin lỗi một chút nhé, các cô gái.” José cười toe toét với họ rồi vòng tay ôm lấy tôi, ở một cấp độ nào đó tôi bỗng thấy thích thú – José thật dễ chịu, cậu luôn biết cách gây ấn tượng với các cô nàng.

“Trông cậu như sắp phát điên ý,” cậu ta nói.

“Tớ phải đi rồi,” tôi thì thầm, vẻ kiên quyết.

“Nhưng cậu vừa mới đến mà.”

“Tớ biết, nhưng Christian phải về. Những bức ảnh tuyệt lắm, José, cậu quả là một thiên tài đấy!”

Cậu chàng cười rạng rỡ. “Gặp lại cậu mới tuyệt làm sao.”

Rồi cậu ta lại ôm siết lấy tôi trong một vòng ôm nghẹt thở, quay tròn tôi một vòng khiến tôi nhìn thấy Christian ở đầu kia gian triển lãm. Anh ta đang hằm hằm tức tối – hẳn vì tôi đang ở trong vòng tay của José. Vì thế, trong một cử động được tính toán kỹ càng, tôi quàng tay quanh cổ José. Chắc Christian sắp bùng nổ đến nơi. Ánh nhìn trừng trừng của anh tối sầm lại thành hai hố sâu đẳng đẳng sát khí, và rồi chậm rãi, anh tiến về phía chúng tôi.

“Cảm ơn vì đã cho tớ một bài học về mấy tấm ảnh chân dung,” tôi lẩm bẩm.

“Chết tiệt. Xin lỗi, Ana. Lẽ ra tớ phải nói với cậu. Cậu có thích chúng không?”

“Ừm... tớ không biết nữa,” tôi trả lời thành thực, trong giây lát bỗng trở nên rối trí trước câu hỏi của cậu.

“À, tất cả chúng đều được mua rồi đấy, hẳn là có người thích chúng. Thế có tuyệt không chứ! Cậu trở thành một người mẫu ảnh rồi!” José ôm tôi còn chặt hơn đúng lúc Christian tiến đến, quắc mắt nhìn tôi – may mà José không nhận thấy.

Rồi José buông tôi ra. “Đừng làm một người xa lạ nữa nhé, Ana. Ồ, ngài Grey. Chào buổi tối.”

“Anh Rodriguez, rất ấn tượng.” Giọng Christian nghe lịch sự một cách băng giá. “Tôi xin lỗi là chúng tôi không ở lại được lâu. Chúng tôi phải quay về Seattle rồi. Anastasia?” Anh ta khéo léo nhấn mạnh hai chữ *chúng tôi*, cùng lúc cầm lấy tay tôi.

“Tạm biệt José. Chúc mừng lần nữa nhé.” Tôi hôn nhanh lên má José, rồi trước khi tôi kịp nhận ra, Christian đã lôi xềnh xệch tôi ra khỏi tòa nhà. Tôi biết anh ta đang sôi lên trong cơn giận ngầm ngầm, nhưng tôi cũng thế.

Anh ta nhìn ngang dọc đường phố thật nhanh rồi rẽ trái và bất thành lĩnh lôi tôi vào một con hẻm nhỏ, sau đó đột ngột ấn tôi vào tường. Ép chặt mặt tôi giữa hai bàn tay, anh buộc tôi phải nhìn lên đôi mắt cháy rực, cương quyết của mình.

Tôi thở hổn hển và đôi môi anh bổ nhào xuống. Anh đang hôn tôi, hôn bạo liệt. Trong chớp mắt rằng chúng tôi đã va mạnh vào nhau, lưỡi anh đã ở trong miệng tôi.

Khao khát bùng nổ như pháo hoa ngày Quốc khánh khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể tôi, và tôi hôn đáp lại, hòa cùng sự bỏng cháy của anh, bàn tay tôi nắm chặt lấy tóc anh, kéo mạnh. Anh rên rỉ, âm thanh trầm khàn khêu gọi từ đáy họng ấy dội qua tôi, bàn tay anh vuốt dọc

người tôi xuống phía trên đùi, những ngón tay thọc sâu vào da thịt tôi qua lớp váy màu mận chín.

Tôi trút tất cả những lo âu và đau khổ của mấy ngày qua vào nụ hôn giữa chúng tôi. Tôi ghì anh sát vào mình, rồi bàng hoàng nhận ra – trong phút giây đam mê mù quáng ấy – rằng anh cũng làm tương tự, anh cũng cảm thấy như tôi.

Christian ngừng lại giữa chừng, thở hổn hển. Đôi mắt anh bùng bùng ham muốn, đốt cháy dòng máu vốn đã nóng bùng đang chảy rần rật trong huyết quản tôi. Miệng tôi hé mở khi tôi cố gắng hóp chút không khí quý báu vào phổi mình.

“Em. Là. Của. Tôi,” anh gầm gừ, nhấn mạnh từng chữ. Rồi anh lùi lại và cúi người xuống, hai bàn tay tì lên đầu gối như thể vừa chạy xong một chặng marathon. “Hãy vì lòng nhân từ của Chúa, Ana.”

Tôi dựa vào tường, cũng thở hổn hển, cố gắng kiểm soát thứ phản ứng phóng đảng của cơ thể mình, cố gắng tìm lại sự thăng bằng.

“Em xin lỗi,” tôi thì thầm ngay khi ổn định được nhịp thở.

“Em nên thế. Tôi biết em và tay ấy đã làm gì. Em có muốn tay nhiếp ảnh đó không, Anastasia? Hắn ta rõ ràng là chết mê chết mệt em!”

Tôi lắc đầu, cảm thấy mình đầy tội lỗi. “Không. Cậu ấy chỉ là bạn em thôi.”

“Kể từ lúc trưởng thành, tôi đã cố gắng tránh khỏi bất cứ thứ cảm xúc thái quá nào. Nhưng em... em đã mang tới cho tôi những cảm giác hoàn toàn khác biệt. Nó rất...” Anh nhắm mắt, tìm từ ngữ phù hợp. “Bất an.”

“Tôi thích sự kiểm soát, Ana, nhưng ở quanh em nó dường như...” – anh ngừng lại, ánh nhìn chằm chằm trở nên dữ dội – “... bay biến hết.” Anh lơ đãng xoa tay, rồi lùa tay qua tóc và hít một hơi sâu. Rồi anh siết chặt tay tôi.

“Đi thôi, chúng ta cần nói chuyện và em cần phải ăn.”

Chương hai

Christian lôi tôi vào một nhà hàng nhỏ và ấm cúng.

“Phải vào đây thôi,” anh lầm bầm. “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Với tôi thì nhà hàng này ổn. Những chiếc ghế gỗ, khăn trải bàn bằng vải lanh, tường cũng được sơn màu như căn phòng giải trí của Christian – màu đỏ máu – cùng những tấm gương nhỏ mạ vàng, những cây nến trắng và những lọ hoa hồng trắng xinh xắn được bài trí ngẫu nhiên. Đầu đó phía sau, Ella Fitzgerald⁽¹⁾ đang ngân nga một giai điệu êm ái về thứ gọi là tình yêu. Thật vô cùng lãng mạn.

Người hầu bàn dẫn chúng tôi tới một bàn dành cho hai người trong một hốc phòng nhỏ, và tôi ngồi xuống, bản khoăn lo lắng không biết anh sẽ nói gì.

“Chúng tôi không có nhiều thời gian,” Christian nói với người hầu bàn khi tôi và anh đã yên vị. “Vậy nên chúng tôi sẽ dùng thăn bò nướng chín vừa, sốt béarnaise nếu anh có, cá hồi, rau xanh, rau gì cũng được, và đem cho tôi danh mục rượu.”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài.” Người hầu bàn, ngạc nhiên tột độ trước thái độ lạnh lùng và lãnh đạm của Christian, vội vã rút lui. Christian đặt chiếc BlackBerry của anh lên mặt bàn. Hay ho thật, tôi chẳng còn được lựa với chọn nữa sao?

“Thế nếu em không thích thăn bò nướng thì sao?”

Anh thở dài. “Đừng có bắt đầu, Anastasia.”

“Em không phải là trẻ con, Christian.”

“VẬY à, thế thì đừng có cư xử như trẻ con nữa.”

Như thế anh vừa tát vào mặt tôi vậy. Hóa ra đây là một cuộc hội thoại đầy kích động, và dấu nó diễn ra trong một khung cảnh vô cùng lãng mạn, nhưng hiển nhiên chẳng có trái tim hay bông hoa nào.

“Em giống trẻ con chỉ bởi vì em không thích thịt nướng?” Tôi khẽ thốt lên, cố che giấu nỗi tổn thương.

“Vì em đã cố tình làm anh phát ghen. Đó là một hành động trẻ con. Em không quan tâm tí nào đến cảm giác của bạn em khi làm thế sao?” Christian mím chặt môi thành một đường thẳng mỏng dính và quắc mắt giận dữ khi người hầu bàn trở lại với danh mục rượu.

Mặt tôi đỏ bừng – tôi đã không nghĩ đến điều đó. Tôi nghiệp José – dĩ nhiên tôi không muốn khuyến khích cậu ấy chút nào. Đột nhiên tôi thấy xấu hổ không thể tả. Christian đã đúng, đó là một hành động cực kỳ thiếu suy nghĩ. Anh liếc qua danh mục rượu.

“Em có muốn chọn rượu không?” Anh hỏi, nhướn mày nhìn tôi chờ đợi với vẻ mặt đầy ngạo mạn. Anh biết tôi vốn mù tịt về thứ đồ uống này.

“Anh chọn đi,” tôi đáp, mặt sưng mày sĩa nhưng cố kiềm chế.

“Làm ơn cho hai ly Barossa Valley Shiraz.”

“Ờ... loại này chúng tôi chỉ phục vụ theo chai, thưa ngài.”

“Vậy thì cho một chai,” Christian cáu kỉnh.

“Vâng, thưa ngài.” Người hầu bàn nhũn nhặn rút lui và tôi không trách anh ta. Tôi cau mày nhìn anh chàng Đa Sự. Cái gì đang ăn tươi nuốt sống anh ấy thế nhỉ? Ồ, có lẽ là chính tôi, ở đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn tôi, Nữ Thần Ham Muốn thức dậy, vươn mình ngái ngủ và mỉm cười. Nàng ấy đã ngủ quên khá lâu rồi.

“Anh thật cọc cằn.”

Anh nhìn vào tôi với ánh mắt bình thản. “Tôi băn khoăn là tại sao em lại nói thế?”

“À, sẽ tốt hơn nếu thảo luận về tương lai bằng một giọng thân tình và chân thật, chẳng phải anh từng nói thế sao?” Tôi mỉm cười với anh thật ngọt ngào.

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt, nhưng sau đó, hầu như miễn cưỡng, môi anh nhếch lên, tôi biết anh đang cố nén một nụ cười.

“Tôi xin lỗi.”

“Lời xin lỗi được chấp thuận, và em vui lòng thông báo cho anh biết em không quyết định trở thành một người ăn chay kể từ lần cuối chúng ta ngồi ăn với nhau.”

“Lần đó cũng là lần cuối cùng em ăn, tôi nghĩ đây là một điểm có thể bàn luận.”

“Lại là từ đây – ‘bàn luận’.”

“Bàn luận,” anh nhăn mặt và đôi mắt diu đi trong ánh nhìn hài hước. Lừa bàn tay qua tóc, anh lại trở nên nghiêm túc. “Ana, lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, em đã rời bỏ tôi. Tôi đã hơi hoảng sợ. Tôi đã nói tôi muốn em quay lại, còn em... chẳng nói gì cả.” Ánh nhìn của anh trở nên mãnh liệt và đầy mong đợi, trong khi những lời bạch bạch thật lòng của anh khiến cơn giận của tôi hoàn toàn nguôi ngoai. Tôi biết nói cái quái gì đây?

“Em nhớ anh... thật sự nhớ anh, Christian. Mấy ngày vừa qua quả là... khó khăn.” Tôi nuốt xuống, cổ họng nghẹn ứ khi nhớ lại nỗi đau đớn đến tuyệt vọng kể từ lúc rời bỏ anh.

Tuần trước là tuần lễ tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi, những đau khổ hầu như không tả xiết. Mọi thứ vẫn chưa hề kết thúc. Nhưng thực tế chợt quay về, xoáy quanh tôi.

“Không có gì thay đổi cả. Em không thể trở thành người như anh muốn.” Tôi ép lời lẽ thốt ra khỏi cái cổ họng nghẹn ứ của mình.

“Em là người mà tôi muốn,” anh nói, giọng dứt khoát và rành mạch.

“Không, Christian, không phải đâu.”

“Em bị xáo trộn bởi những gì xảy ra lần trước. Tôi đã hành xử thật ngớ ngẩn, và em... Nhưng em cũng vậy. Sao em không nói ra mã an toàn hả Anastasia?” Giọng anh chuyển sang buộc tội.

Gì cơ? Chà chà – chuyển hướng rồi đây.

“Trả lời tôi đi.”

“Em không biết. Em bị choáng ngợp. Em đã cố gắng trở thành người như anh muốn, cố gắng xử lý cơn đau, và thế là nó bay biến khỏi đầu em. Anh biết đấy... em quên mất,” tôi thì thào, cảm thấy xấu hổ, rồi nhún vai như để biện hộ.

Lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được tất cả những đớn đau này.

“Em đã quên!” Christian thở hỗn hển trong cơn giận dữ, anh túm lấy cạnh bàn và nhìn tôi trừng trừng. Tôi như sắp bị chết thiêu dưới ánh nhìn ấy.

Chết tiệt! Anh ấy lại điên tiết rồi. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cũng quay ra ngó tôi trừng trừng. Nhìn xem, cậu tự rước họa vào thân đấy!

“Làm sao tôi có thể tin em?” Giọng anh trầm xuống. “Tin mãi mãi?”

Người hầu bàn mang rượu đến đúng lúc chúng tôi đang ngồi nhìn chăm chăm vào nhau, mắt xanh đối diện với mắt xám. Cả hai chúng tôi đều lặng lẽ buộc tội lẫn nhau, trong khi người hầu bàn khui nút chai với một cử chỉ hoa mỹ không cần thiết rồi rót chút rượu vào ly của Christian. Như một cái máy, Christian với lấy chiếc ly và nhấp một ngụm.

“Được rồi.” Giọng anh cọc lốc.

Người hầu bàn rót rón rót đầy ly của chúng tôi rồi đặt chai rượu lên mặt bàn trước khi vội vã chuồn khỏi. Suốt quãng thời gian ấy, Christian không rời mắt khỏi tôi. Tôi là người phá vỡ mối liên kết ấy trước – tôi nâng ly lên và uống một ngụm lớn, công khai thưởng thức vị rượu.

“Em xin lỗi,” tôi khẽ nói, đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Tôi bỏ đi vì nghĩ rằng chúng tôi không hợp nhau, nhưng Christian đang nói lẽ ra tôi nên ngăn anh ấy lại ư?

“Xin lỗi vì cái gì?” Anh nói về cảnh giác.

“Không sử dụng mã an toàn.”

Christian nhắm mắt lại, như thể đã bót căng thẳng hơn.

“Lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được tất cả những đau khổ này,” anh thì thầm.

“Trông anh ổn mà.” Hơn cả ổn ấy chứ. Anh vẫn đích thị là anh.

“Về bề ngoài dễ đánh lừa người ta lắm,” anh lặng lẽ nói. “Tôi không ổn tẹo nào. Tôi cảm thấy như mặt trời đã lặn mãi mà chẳng chịu mọc lên suốt năm ngày liền, Ana. Tôi như đang chìm trong màn đêm vĩnh viễn.”

Tôi quay cuồng trước lời thú nhận của anh. *Chúa ơi, tôi cũng thế.*

“Em nói rằng em sẽ không bao giờ ra đi, vậy mà sự ra đi lại đến thật kiên quyết, em đã ở phía bên kia cánh cửa.”

“Em nói em sẽ không bao giờ ra đi khi nào nhỉ?”

“Trong giấc ngủ của em. Lâu lắm rồi anh mới nghe được một điều dễ chịu và nhiều an ủi đến thế, Anastasia. Nó làm anh khuây khỏa.”

Tim tôi thắt lại. Tôi với lấy ly rượu.

“Em từng nói rằng em yêu tôi,” anh thì thầm. “Điều đó bây giờ đã thành dĩ vãng phải không?” Giọng anh trầm xuống, đầy lo lắng.

“Không, Christian, không đâu.”

Trông anh thật dễ bị tổn thương. “Vậy tốt rồi,” anh lẩm bẩm.

Tôi bị sốc trước lời thú nhận của Christian. Anh đã thay đổi từ tận trong tâm can. Khi tôi nói yêu anh trước kia, anh đã hoàn toàn kinh hãi. Người hầu bàn đang quay trở lại. Anh ta nhanh chóng đặt đồ ăn xuống trước mặt chúng tôi rồi lại vội vàng vàng vỏi đi.

Trời đất quỷ thần ơi. Thức ăn.

“Ăn đi,” Christian ra lệnh.

Tận sâu trong tâm can tôi biết mình rất đói, nhưng ngay lúc này bụng dạ tôi đang thắt lại. Ngồi đối diện với người đàn ông duy nhất tôi yêu và tranh luận về một tương lai mờ mịt khiến tôi chẳng thấy thèm ăn chút nào. Tôi nhìn một cách ngờ vực xuống đĩa đồ ăn.

“Thề có Chúa, Anastasia, nếu em không ăn, tôi sẽ đánh mông em ngay giữa nhà hàng này, và em sẽ chẳng nhận được bất cứ sự ban thưởng sung sướng nào đâu. Ăn đi!”

Bình tĩnh nào, Grey. Cô nàng Tiềm Thức của tôi dăm dăm nhìn tôi qua vành kính hình bán nguyệt. Nàng ta đồng ý cả hai chân hai tay với anh chàng Lắm Chiêu này.

“Được rồi, em sẽ ăn. Làm ơn đừng giơ nanh múa vuốt với em nữa.”

Anh không cười mà tiếp tục nhìn tôi trừng trừng. Tôi miễn cưỡng cầm dao đĩa lên và xắt một miếng thịt nướng. Ôi, nó ngon kinh khủng. Tôi đói thật, đói ngấu đói nghiêng. Trong lúc tôi ăn, mặt Christian giãn ra thấy rõ.

Chúng tôi ăn trong im lặng. Nhạc đã được đổi. Một giọng nữ du dương cất lên, những ca từ âm

vàng trong tâm tưởng tôi. Kể từ lúc anh bước vào cuộc đời tôi, tôi không bao giờ còn như trước nữa.

Tôi liếc nhìn anh đang ăn và đang quan sát tôi. Ham muốn, mong đợi, khát khao hòa quyện trong ánh nhìn nóng bỏng.

“Anh có biết ai đang hát không?” Tôi cố bắt đầu một cuộc hội thoại bình thường.

Christian dừng lại và lắng nghe. “Không... nhưng dù là ai thì cô ấy hát cũng khá hay.”

“Em cũng thích cô ấy.”

Cuối cùng anh nở một nụ cười bí ẩn. Anh đang trù tính điều gì vậy nhỉ?

“Gì vậy?” Tôi hỏi.

Christian lắc đầu. “Em ăn đi,” anh nhẹ nhàng nói.

Tôi ăn hết nửa phần thức ăn trên đĩa và không thể ngốn nổi nữa.

“Em không ăn được nữa đâu. Thế này đã đủ với ngài chưa?”

Anh đứng dậy nhìn tôi, không thềm trả lời, rồi liếc nhìn đồng hồ.

“Em no thật rồi mà,” tôi nói thêm, rồi hớp một ngụm rượu tuyệt ngon.

“Chúng ta sắp phải đi thôi. Taylor đến đây rồi, và sáng mai em còn phải đi làm nữa.”

“Anh cũng vậy mà.”

“Tôi ngủ ít hơn em nhiều, Anastasia. Ít nhất thì em cũng ăn được chút gì đó.”

“Chúng ta không trở về trên chiếc *Charlie Tango* à?”

“Không, tôi nghĩ tôi sẽ đi uống gì đó. Taylor sẽ đón chúng ta. Với lại, ít nhất đi bằng ô tô tôi cũng có em cho riêng mình trong mấy tiếng đồng hồ. Chúng ta có thể làm gì ngoài nói chuyện nhỉ?”

Ồi, đó là kế hoạch của anh ấy đây.

Christian gọi người hầu bàn đến để thanh toán, sau đó cầm chiếc BlackBerry lên.

“Chúng tôi đang ở Le Picotin, phía Tây Nam Đại lộ Thứ ba.” Nói rồi anh cúp máy.

Anh ấy vẫn luôn nói chuyện điện thoại cụt lủn như vậy.

“Anh thật cộc cằn với Taylor, mà thực tế là với hầu hết mọi người.”

“Tôi chỉ muốn đạt được mục đích nhanh chóng, Anastasia.”

“Tối nay anh vẫn chưa đạt được mục đích. Chẳng có gì thay đổi, Christian ạ.”

“Tôi có một đề nghị với em.”

“Chuyện này bắt đầu từ một lời đề nghị mà.”

“Một đề nghị khác cơ.”

Người hầu bàn quay lại, Christian đưa thẻ tín dụng ra mà chẳng thềm ngó qua hóa đơn. Anh nhìn tôi chằm chằm về suy đoán trong khi người hầu bàn quẹt thẻ. Điện thoại của Christian rung lên một lần, anh liếc mắt về phía nó.

Anh ấy có một đề nghị ư? Là gì nhỉ? Hai kịch bản chạy qua não tôi: bắt cóc tôi, phục vụ cho anh ấy. Không, chẳng cái nào hợp lý cả. Christian đã thanh toán xong.

“Đi thôi. Taylor đang chờ ở bên ngoài rồi.”

Chúng tôi đứng dậy và anh nắm lấy tay tôi.

“Tôi không muốn mất em, Anastasia.” Anh dịu dàng hôn lên từng khớp ngón tay tôi, sự đụng chạm đến từ làn môi anh làm da tôi nhột nhạo hướng ứng.

Bên ngoài, chiếc Audi đã đợi sẵn. Christian mở cửa cho tôi. Chui vào xe, tôi ngồi lút vào lớp da bọc nhung sang trọng. Anh đi về phía ghế lái; Taylor bước ra và họ nói với nhau vài câu ngắn ngủi. Thủ tục này có vẻ bất thường. Tôi tò mò. Họ đang nói gì với nhau thế nhỉ? Một lúc sau, hai người quay lại xe, tôi liếc về phía Christian lúc này đang giữ vẻ mặt bình thản và nhìn chăm chăm về phía trước.

Tôi cho mình một khoảnh khắc ngắn ngủi để ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của anh: sống mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn đẹp như tạc, mái tóc đẹp tuyệt vời đổ xuống vàng trán cao. Người đàn ông siêu phàm này chắc hẳn là không dành cho tôi rồi.

Tiếng nhạc du dương lấp đầy khoang sau xe, một bản giao hưởng cao sang mà tôi không biết, Taylor lái xe ra con đường thoáng đãng, hướng về Cao tốc liên bang số 5 và Seattle.

Christian quay sang đối diện với tôi. “Như tôi đã nói, Anastasia, tôi có một đề nghị với em.”

Tôi bồn chồn liếc về phía Taylor.

“Taylor không nghe thấy em đâu,” Christian trấn an tôi.

“Sao lại thế?”

“Taylor,” Christian gọi. Taylor không đáp lại. Anh gọi một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời. Christian cúi người về phía trước và vỗ vào vai anh ta. Taylor tháo ra bộ tai nghe mà trước đó tôi không nhìn thấy.

“Vâng, thưa ngài?”

“Cảm ơn, Taylor. Không có gì, anh nghe tiếp đi.”

“Vâng.”

“Hài lòng chưa? Anh ta đang nghe iPod. Puccini. Quên anh ta đang có mặt ở đây đi. Anh cũng thế mà.”

“Anh cố tình bảo anh ấy làm thế đúng không?”

“Ừ.”

Ồ. “Được rồi, đề nghị của anh là gì?”

Đột nhiên Christian trông cương quyết và thực tế hẳn. *Ôi trời*. Chúng tôi đang dàn xếp một thỏa thuận. Tôi chăm chú lắng nghe.

“Trước tiên cho tôi hỏi em một chuyện. Em có muốn một mối quan hệ đúng mực thông thường mà không có chút giao cấu lệch lạc nào không?”

Miệng tôi há hốc. “Giao cấu lệch lạc?” Tôi rít lên.

“Giao cấu lệch lạc.”

“Em không thể tin được là anh vừa thốt ra từ đó.”

“Ừ, tôi vừa thốt ra rồi. Trả lời tôi đi,” anh điềm tĩnh nói.

Mặt tôi nóng bừng. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi quỳ mọp xuống, hai tay chắp vào nhau thỉnh cầu, van vỉ.

“Em thích sự giao hoan của anh,” tôi thì thầm.

“Tôi cũng nghĩ thế. Vậy em không thích gì?”

Không thể chạm vào anh. Sự thỏa mãn của anh khi thấy em đau đớn, những vết thương từ sợi dây lưng...

“Mối đe dọa bị trừng phạt một cách bất thường và tàn nhẫn.”

“Nghĩa là sao?”

“Ừm, anh có tất cả những thứ như gậy, roi và vô số đồ nghề trong căn phòng giải trí, chúng đe dọa sẽ cướp đi cơ hội được nhìn thấy ánh sáng ban ngày của em. Em không muốn anh dùng chúng với em.”

“Được rồi, vậy là không roi, không gậy – hoặc là dây lưng, nếu đó là vấn đề,” anh nhạo báng.

Tôi nhìn chăm chăm anh, bối rối. “Anh đang cố định nghĩa lại những giới hạn đấy à?”

“Không hẳn vậy, tôi chỉ đang cố hiểu em, vẽ ra một bức tranh sáng rõ hơn về việc em thích gì và không thích gì.”

“Về cơ bản, Christian, chính niềm hân hoan sung sướng khi làm em đau của anh khiến em khó mà chịu đựng được. Và anh làm thế là vì em đã vượt qua một số giới hạn ngẫu nhiên nào đó.”

“Nhưng những luật lệ ấy đâu phải ngẫu nhiên, chúng được viết ra hẳn hoi mà?”

“Em không muốn có luật lệ nào cả.”

“Không cái nào à?”

“Không cái nào.” Tôi lắc đầu, nhưng trong lòng thì sợ đến thót tim. Anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ?

“Nhưng em không phiền nếu tôi đánh mông em chứ?”

“Đánh mông em bằng cái gì?”

“Cái này.” Anh giơ bàn tay lên.

Tôi lo lắng vặn vẹo trên ghế. “Vâng, không phiền lắm.” Ôn trời là chỗ này tối om; mặt tôi đang đỏ bừng lên.

Anh cười đóm đáng. “Ừ, như thế vui thật.”

“Hơn cả vui ấy,” tôi lẩm bẩm.

“Vậy là em có thể chịu được một số cơn đau.”

Tôi nhún vai. “Vâng, em nghĩ thế.” Ôi, anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ? Nỗi bồn chồn lo lắng của tôi đã nhảy vọt lên vài độ trên thang đo Richter⁽²⁾.

Christian vuốt cằm, chìm trong suy nghĩ. “Anastasia, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu. Hãy làm những thứ đúng mực, và sau đó, một khi em đã tin tưởng tôi hơn, tôi cũng tin em sẽ thành thật chia sẻ với tôi, chúng ta có thể tiến tới và làm vài chuyện tôi muốn làm.”

Tôi nhìn anh chăm chăm, choáng váng, đầu óc chẳng thể suy nghĩ nổi điều gì, như một chiếc máy tính bị đơ vậy. Có lẽ anh đang lo lắng, nhưng tôi không thể nhìn rõ anh khi chúng tôi đang bị bao vây trong bóng tối của vùng Oregon thế này.

Anh ấy muốn ánh sáng, nhưng tôi có thể bảo anh ấy làm điều đó cho tôi không? Và có phải tôi không thích bóng tối không? Đôi khi tôi cũng thích bóng tối. Ký ức về đêm nhạc Thomas Tallis chậm chậm trôi bồng bềnh qua tâm trí tôi.

“Nhưng còn những đòn trừng phạt?”

“Không có đòn trừng phạt nào.” Anh lắc đầu. “Không có.”

“Và những luật lệ?”

“Không có luật lệ luôn.”

“Không ư? Nhưng anh vẫn có những nhu cầu?”

“Anh cần em hơn, Anastasia. Mấy ngày qua với anh như là địa ngục vậy. Tất cả bản năng trong anh đều bảo anh rằng hãy để em đi, rằng anh không xứng với em.

Những bức ảnh bạn em chụp... anh có thể thấy cậu ta nhìn em như thế nào. Trông em vô lo và xinh đẹp. Không phải bây giờ em không xinh đẹp, nhưng em ngồi đây, và anh có thể nhìn thấy nỗi đau của em. Thật khó khăn khi biết rằng anh là người đã làm em đau như thế.

Nhưng anh là người đàn ông ích kỷ. Anh đã muốn em kể từ ngày em lạc bước vào văn phòng anh. Em tinh tế, chân thành, nồng nhiệt, mạnh mẽ, dí dỏm, hấp dẫn, ngây thơ; danh sách này còn kéo dài vô tận. Anh choáng ngợp trước em. Anh muốn em, và ý nghĩ có kẻ nào khác sở hữu em giống như còn dao đâm xoáy vào tâm hồn tối tăm của anh vậy.”

Miệng tôi khô khốc. *Trời ơi*. Nếu đây không phải là một tuyên ngôn tình yêu thì cái gì mới phải đây? Và rồi từ ngữ tuôn ra khỏi miệng tôi như nước tràn bờ.

“Christian, sao anh lại nghĩ anh có một tâm hồn tối tăm? Em không bao giờ nói vậy. Có thể anh có nhiều nỗi buồn, nhưng anh là một người đàn ông tốt. Em có thể thấy điều đó... anh rộng lượng, tử tế, và không bao giờ nói dối em. Vậy mà em đã không cố gắng hết mình.

Thứ Bảy vừa rồi quả là một cú sốc với em. Nó như một hồi chuông thức tỉnh. Em chợt nhận ra rằng anh đang dễ dãi hơn với em và em không thể trở thành người mà anh muốn. Và rồi, sau khi ra đi, em đã hiểu rằng nỗi đau thể xác mà anh bắt em chịu đựng không thể sánh với nỗi đau khi để mất anh. Em rất muốn làm anh thỏa mãn, nhưng khó quá.”

“Lúc nào em cũng làm anh thỏa mãn,” Christian thì thầm. “Anh phải nói điều ấy với em bao nhiêu lần nữa đây?”

“Em không bao giờ biết anh đang nghĩ gì. Đôi khi anh quá khép kín... như một hòn đảo vậy. Anh làm em sợ. Thế nên em im lặng. Em không biết tâm trạng của anh sẽ đi đến đâu. Nó quay ngoắt 180 độ chỉ trong một phần nghìn giây, điều đó khiến em bối rối. Anh cũng không để em được chạm vào anh, trong khi em vô cùng muốn bộc lộ cho anh biết rằng em yêu anh rất nhiều.”

Christian chớp mắt trong bóng tối, tôi thận trọng nghĩ, và tôi không thể kháng cự lại anh được nữa. Tôi tháo đai an toàn nhào người vào lòng anh, khiến anh sững lại. Tôi ôm lấy mái đầu anh trong hai tay mình.

“Em yêu anh, Christian Grey. Anh đã chuẩn bị tất cả những thứ này cho em. Em mới là người không xứng đáng, em xin lỗi vì đã không thể làm tất cả những chuyện đó cho anh. Có thể với thời gian... em không biết nữa... nhưng vâng, em chấp nhận đề nghị của anh. Em phải ký vào đâu nhỉ?”

Christian vòng tay quanh người tôi và siết tôi vào lòng.

“Ôi, Ana,” anh vừa thở gấp vừa vùi mũi vào tóc tôi.

Chúng tôi ngồi đó, ôm lấy nhau, cùng lắng nghe một bản dương cầm êm dịu, soi chiếu cảm xúc của nhau, tận hưởng cảm giác yên bình ngọt ngào sau cơn bão. Tôi rúc vào cánh tay Christian, ngả đầu vào hõm cổ anh. Anh dịu dàng vuốt ve lưng tôi.

“Động chạm là một giới hạn với anh, Anastasia,” anh thì thầm.

“Em biết. Ước gì em hiểu tại sao.”

Sau một lúc, anh thở dài, và với một giọng khẽ khàng anh kể. “Anh có một tuổi thơ kinh hoàng. Một trong những tên ma cô dặt gài...” Anh bỏ lửng câu, toàn thân căng ra khi nhớ lại một điều gì đó khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi. “Anh vẫn còn nhớ chuyện đó,” anh thì thào, rùng mình.

Đột nhiên, tim tôi thắt lại khi tôi nhớ lại những vết bỏng hằn trên làn da anh. *Ôi, Christian*. Tôi siết chặt vòng tay quanh cổ anh.

“Bà ấy có ngược đãi anh không? Mẹ anh ấy?” Giọng tôi trầm xuống khẽ khàng với những giọt

nước mắt thầm lặng.

“Anh không nhớ. Bà ấy không mấy chú ý đến anh. Bà ấy không bảo vệ anh trước những tên ma cô.” Anh khịt mũi. “Anh nghĩ anh mới là người trông nom bà ấy. Khi cuối cùng bà ấy tự kết liễu đời mình, phải bốn ngày sau mới có ai đó rung chuông báo động và tìm thấy mẹ con anh... Anh vẫn còn nhớ.”

Tôi không thể ngăn tiếng thở hổn hển vì kinh hoàng. *Lạy Chúa*. Nổi tức giận trào lên hòng tôi.

“Thật kinh khủng,” tôi thì thào.

“Phải, năm mươi phần hư hoại trong anh bắt đầu từ đó,” anh lẩm bẩm.

Tôi ép môi mình vào cổ Christian, tìm kiếm và cũng trao cho anh niềm an ủi khi tôi hình dung ra cậu bé nhỏ thó, nhếch nhác có đôi mắt xám đang phải chịu đựng nỗi mất mát và cô độc bên cạnh xác mẹ mình.

Ôi, Christian. Tôi hít hà mùi hương của anh. Anh có mùi thật siêu phàm, mùi hương yêu thích nhất của tôi trên thế gian này. Anh siết chặt vòng tay quanh tôi rồi hôn lên tóc tôi, tôi ngồi cuộn tròn trong vòng ôm ấy khi Taylor tăng tốc vào đêm tối.

KHI TÔI THỨC GIẤC, chúng tôi đã về đến Seattle.

“Này,” Christian khẽ gọi.

“Em xin lỗi,” tôi lúng búng khi ngồi dậy, chớp mắt và vươn mình. Tôi vẫn ở trong vòng tay anh, trên lòng anh.

“Anh có thể ngấm em ngủ cả đời, Ana.”

“Em có nói gì không đấy?”

“Không. Chúng ta gần về đến nhà em rồi.”

Ơ kìa? “Chúng mình không về nhà anh sao?”

“Không.”

Tôi ngồi dậy nhìn anh chăm chăm. “Sao lại không?”

“Vì ngày mai em phải đi làm.”

“Ôi.” Tôi nhăn mặt.

“Sao thế, em có ý tưởng gì trong đầu à?”

Tôi vắn vẹo. “Ừm, có lẽ thế.”

Anh cười khúc khích. “Anastasia, anh sẽ không chạm vào người em nữa đâu, cho tới khi em nài xin anh làm thế.”

“Gì cơ!”

“Thế thì em mới bắt đầu giao tiếp và chia sẻ với anh chứ. Lần tới chúng ta làm tình, em sẽ phải nói với anh chính xác em muốn gì, cụ thể đến từng chi tiết nhé.”

“Ôi.” Christian nhắc tôi ra khỏi lòng anh khi Taylor đỗ lại trước khu nhà tôi ở. Anh chui ra ngoài và giữ cửa xe mở cho tôi.

“Anh có thứ này cho em.” Anh bước về phía đuôi xe, mở cốp rồi lôi ra một hộp quà to tướng. Cái quái gì trong đó thế nhỉ?

“Vào phòng rồi hãy mở nhé.”

“Anh không vào à?”

“Không, Anastasia.”

“Vậy khi nào em mới gặp lại anh?”

“Ngày mai.”

“Mai sắp em muốn em đi uống với anh ta.”

Khuôn mặt Christian đanh lại. “Anh ta muốn vậy, lúc này sao?” Giọng anh tiềm ẩn một mối đe dọa ngấm ngầm.

“Để ăn mừng tuần đầu làm việc của em,” tôi vội vã thêm vào.

“Ở đâu?”

“Em không biết.”

“Anh có thể đón em từ đó.”

“Được rồi... em sẽ viết thư hoặc nhắn tin cho anh.”

“Tốt.”

Anh đi cùng tôi tới cánh cửa hành lang rồi đứng chờ trong khi tôi lôi chìa khóa ra khỏi túi. Khi tôi mở cửa, anh cúi người về phía trước rồi nâng cằm tôi lên. Miệng anh lơ lửng vờn phía trên miệng tôi, rồi anh nhắm mắt, lướt một nụ hôn dài từ khóe mắt tới khóe miệng tôi.

Một tiếng rên khe khẽ thốt ra khỏi miệng tôi cùng lúc trong tôi như tan chảy và căng ra.

“Ngày mai nhé,” anh nói trong hơi thở.

“Chúc ngủ ngon, Christian.” Tôi nghe thấy ham muốn dâng lên trong giọng mình.

Anh mỉm cười.

“Em vào đi,” anh ra lệnh, và tôi bước qua cánh cửa, mang theo món quà bí ẩn.

“Gặp em sau nhé, bé yêu,” anh gọi với theo, rồi quay gót và bước một cách thông dong uyển chuyển về phía chiếc xe.

Khi đã vào phòng, tôi mở hộp quà và thấy chiếc laptop MacBook Pro, chiếc BlackBerry của mình cùng một hộp hình chữ nhật ở trong đó. Gì thế nhỉ? Tôi bóc lớp giấy bạc ra. Bên trong là một hộp da màu đen nhỏ.

Mở chiếc hộp ra, tôi thấy một chiếc iPad. *Mẹ ơi... một chiếc iPad.* Một tấm thiệp trắng được gắn trên màn hình với lời nhắn do chính tay Christian viết:

Anastasia - món quà này là dành cho em.

Anh biết em muốn nghe gì.

Âm nhạc trong đây nói với anh điều đó.

Christian.

Có một cuốn băng gồm nhiều bài hát do Christian Grey thu ở trong lớp vỏ của chiếc iPad tinh xảo. Tôi lắc đầu phản đối món quà xa xỉ này, nhưng tận sâu trong lòng tôi thích nó vô cùng. Jack cũng có một cái ở văn phòng, vì thế tôi biết cách sử dụng nó.

Tôi bật nó lên và thở gấp khi hình ảnh nền hiện ra: một mô hình tàu lượn nhỏ. *Chúa ơi.* Đó là chiếc Blanik L-23 mà tôi tặng cho anh ấy, đậu trên một chiếc giá bằng thủy tinh và được đặt trên một thứ mà tôi nghĩ là bàn làm việc của Christian ở văn phòng. Tôi há hốc miệng.

Anh ấy đã dựng nó lên! Anh ấy thực sự đã dựng nó lên. Giờ thì tôi nhớ ra anh đã nhắc đến nó trong lời nhắn gửi kèm những bông hồng. Tôi quay cuồng, trong một khắc tôi nhận ra rằng anh đã gửi gắm vào món quà này thật nhiều ý nghĩa.

Tôi trượt con trỏ xuống cuối màn hình để mở khóa và một lần nữa thở gấp. Ảnh nền là bức ảnh

chụp Christian và tôi trong lều trại ngày tôi tốt nghiệp. Đó chính là bức ảnh đã xuất hiện trong tờ *Thời báo Seattle*. Christian trông quá đẹp trai và tôi không thể ngăn mình cười toét miệng đến tận mang tai – *Phải, và anh ấy là của mình!*

Ngón tay tôi trượt nhẹ, những biểu tượng thay đổi, vài biểu tượng mới xuất hiện trên giao diện màn hình tiếp theo. Kindle app, iBooks, Words...

Thư viện của nước Anh ư? Tôi chạm vào biểu tượng đó và một menu hiện ra: TẬP HỢP THƯ VIỆN DÒNG DICH SỬ. Trượt xuống, tôi chọn TIỂU THUYẾT CỦA THẾ KỶ 18 VÀ 19. Một menu khác. Tôi gõ nhẹ vào tên cuốn *Nước Mỹ* CỦA HENRY JAMES. Một cửa sổ mới mở ra, đó là nội dung cuốn sách được scan cho người đọc. Mẹ ời – đó là bản đầu tiên, xuất bản năm 1879, và nó đang ở trong iPad của tôi! Anh ấy đã mua cho tôi cả Thư viện của nước Anh chỉ bằng một cú chạm vào một biểu tượng.

Tôi vội vã thốt ra, biết rằng mình có thể lạc lối trong ứng dụng này cả đời. Tôi nhận thấy còn có ứng dụng “đồ ăn ngon” làm tôi vừa tròn mắt vừa mỉm cười, rồi ứng dụng tin tức, ứng dụng thời tiết, nhưng lời nhắc của anh đã nhắc đến âm nhạc. Tôi trở lại màn hình chính, chạm vào biểu tượng iPod, thế là một playlist hiện ra. Tôi kéo xuống dọc theo các bài hát, và mỉm cười trước danh sách nhạc này. Thomas Tallis – tôi không định quên ông ấy dễ dàng. Tôi đã nghe những bản nhạc này hai lần, khi anh ấy quất vào mông tôi và làm tình với tôi.

“Đúng là phù thủy.” Nụ cười của tôi ngày một nở rộ hơn khi tôi nhảy quanh phòng. Bản Bach Marcelllo – *ồ không, bản này quá buồn so với tâm trạng của mình lúc này. Hmm.* Jeff Buckley – *yeah, mình đã nghe ông ấy rồi.* Snow Patrol – ban nhạc yêu thích của tôi – và bài hát mang tên “Nguyên lý của dục vọng” của Enigma. Ôi Christian. Một bài hát khác có tên “Sự chiếm hữu”... *Ồ đúng rồi, đúng bản chất anh chàng Đa Sự của tôi.* Và vài bài nữa mà tôi chưa từng biết.

Chọn một bài hát đập vào mắt mình, tôi nhấn nút Play. Đó là bài “Try” của Nelly Furtado. Cô ấy cất tiếng hát, giọng cô ấy như một tấm khăn choàng bằng lụa ôm ấp, bao bọc lấy tôi. Tôi thả mình xuống giường.

Có phải là Christian đang muốn “thử” không nhỉ? Thử một kiểu quan hệ mới? Tôi uống vào từng lời hát, nhìn đắm đắm lên trần nhà, cố gắng cắt nghĩa sự thay đổi hoàn toàn nơi anh. Anh nhớ tôi. Tôi cũng nhớ anh. Hẳn là anh cũng có ít nhiều tình cảm với tôi. Hẳn là thế. Chiếc iPad này, những bài hát này, những ứng dụng này – anh ấy đã quan tâm. Anh ấy thực sự quan tâm. Trái tim tôi căng phồng hy vọng.

Bài hát kết thúc và nước mắt dâng đầy trong mắt tôi. Tôi vội vàng kéo xuống một bài nữa – “Scientist” của Coldplay – một trong những nhóm nhạc thần tượng của Kate. Tôi biết giai điệu, nhưng chưa bao giờ thực sự lắng nghe ca từ. Tôi nhắm mắt lại để từng lời hát ủa tới và xuyên thấu vào mình.

Nước mắt tôi bắt đầu chảy tràn, không thể ngăn lại. Nếu đây không phải một lời xin lỗi thì là gì? *Ôi, Christian.*

Hay đây là một lời mời nhỉ? Anh ấy có trả lời những câu hỏi của tôi không? *Mình có suy diễn quá nhiều không nhỉ? Hẳn là mình đang suy diễn quá nhiều rồi.*

Tôi gạt nước mắt đi. Tôi phải viết thư cảm ơn anh ấy. Nhảy khỏi giường, tôi tìm đến chiếc laptop.

Coldplay vẫn tiếp tục hát khi tôi ngồi khoanh chân trên giường. Chiếc Mac sáng bừng lên khi tôi khởi động.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ipad

Ngày: Ngày 9 tháng 6 năm 2011 23:56

Tới: Christian Grey

Anh lại làm em bật khóc rồi.

Em yêu chiếc ipad.

Em yêu những bài hát.

Em yêu ứng dụng Thư viện nước Anh.

Em yêu anh.

cảm ơn anh.

ngủ ngon anh nhé.

Ana xx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ipad

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:03

Tới: Anastasia Steele

Thật vui vì em thích nó. Anh mua một chiếc cho mình rồi.

Bây giờ mà anh ở đó là anh sẽ hôn cho em khô hết nước mắt thì thôi.

Nhưng anh không ở đó – nên em đi ngủ đi.

Christian grey

Ceo, Grey enterprises Holdings, Inc.

Lời hồi đáp của anh làm tôi mỉm cười – vẫn thật hách dịch, vẫn thật Christian. Sau này những thứ ấy có thay đổi không nhỉ? Trong khoảnh khắc tôi nhận ra rằng mình hy vọng là không. Tôi thích anh ấy thế này – đầy quyền uy – cho tới khi tôi có thể đứng cạnh anh ấy mà không sợ bị trừng phạt.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Quý ngài Gắt gỏng

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:07

Tới: Christian Grey

Có vẻ ngài vẫn hách dịch như thường lệ, có lẽ còn căng thẳng và gắt gỏng nữa, ngài Grey.

Em biết một thứ có thể làm ngài dễ chịu hơn. Nhưng vì ngài không ở đây – ngài lại không cho em ở lại, và ngài còn chờ em van nài nữa...

Ngài cứ mở đi nhé.

Ana xx

PS: Em cũng nhận thấy rằng ngài cho cả bài “Every Breath You Take” của Stalkers Anthem vào list nhạc. Em thích khiếu hài hước của ngài lắm, nhưng bác sỹ Flynn có biết không nhỉ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tĩnh lặng như Thiền

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:10

Tới: Anastasia Steele

Quý cô Steele thân mến của tôi

Trong những kiểu quan hệ đúng mực và cổ truyền cũng có màn đánh mông, cô biết đấy. Và trong bối cảnh tình dục... nhưng tôi còn hơn cả hạnh phúc nếu như có ngoại lệ.

Cô sẽ thoải mái hơn nếu biết rằng bác sỹ Flynn cũng thích khiêu hài hước của tôi.

Bây giờ, hãy đi ngủ đi, sang ngày mới rồi.

Nhân thể – cô sẽ phải van nài tôi, tin tôi đi. Và tôi sẽ chờ đến lúc ấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngủ ngon và mơ những giấc mơ ngọt ngào

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:12

Tới: Christian Grey

Ừm, vì lời yêu cầu của anh quá dễ thương, và em cũng thích sự đe dọa ngọt ngào của anh, em sẽ cuộn tròn với chiếc iPad mà anh đã tử tế tặng cho em rồi ngủ thiếp đi trong khi lướt qua Thư viện nước Anh và nghe list nhạc mà anh soạn.

A xxx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thêm một yêu cầu nữa

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:15

Tới: Anastasia Steele

Mơ về anh nhé.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mơ về anh ư, Christian? Em luôn luôn mơ mà.

Tôi nhanh chóng thay sang bộ pyjamas, đánh răng rồi chui vào giường. Đeo tai nghe vào, tôi lôi quả bóng *Charlie Tango* đẹp lếp từ dưới gối ra và ôm lấy nó.

Lòng ngập tràn sung sướng, một nụ cười ngớ ngẩn rộng đến mang tai lại bùng nổ trên mặt tôi. Sao một ngày lại có thể tạo ra khác biệt như vậy nhỉ? Làm sao tôi có thể ngủ được đây?

José Gonzalez bắt đầu hát một giai điệu mượt mà trên nền guitar êm ái, tôi bỗng bênh trôi vào giấc ngủ, vẫn còn ngạc nhiên sao thế giới lại có thể trở về bình yên chỉ trong một buổi tối, và vẫn vợ nghĩ ngợi liệu mình có nên làm một list nhạc cho Christian hay không.

Chương ba

Một điều hay ho khi không có xe riêng là trên đường đi làm bằng xe bus, tôi có thể cắm tai nghe vào iPad để trong túi xách và nghe tất cả những giai điệu ngọt ngào mà Christian đã tặng. Đến lúc tới chỗ làm, trên mặt tôi đã chinh ình một nụ cười ngớ ngẩn nhất.

Jack ngẩng lên nhìn tôi ngạc nhiên.

“Chào buổi sáng, Ana. Trông cô... rạng rỡ quá.” Lời nhận xét của anh ta làm tôi bối rối. *Thật không thích hợp chút nào!*

“Đêm qua tôi được ngủ ngon, cảm ơn Jack. Chào buổi sáng.”

Anh ta nhú mày.

“Cô có thể đọc chỗ tài liệu này cho tôi và viết báo cáo về chúng trước giờ ăn trưa không?” Anh ta đưa cho tôi bốn tập bản thảo. Trước vẻ mặt hãi hùng của tôi, anh ta nói thêm, “chỉ đọc những chương đầu thôi.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi mỉm cười nhẹ nhõm, còn anh ta đáp lại bằng một nụ cười rộng mở.

Tôi bật máy tính lên để bắt đầu làm việc, uống nốt cốc latte và ăn một quả chuối. Có một email từ Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giúp anh đi...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:05

Tới: Anastasia Steele

Anh rất hy vọng rằng em đã ăn sáng.

Đêm qua anh nhớ em lắm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những cuốn truyện cũ...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:33

Tới: Christian Grey

Em đang vừa ăn chuối vừa gõ máy tính đây. Vài ngày nay em không ăn sáng rồi, nên đây là một bước tiến bộ đấy nhé. Em yêu ứng dụng Thư viện nước Anh lắm – em đang bắt đầu đọc Robinson Crusoe... và dĩ nhiên, em yêu anh.

Giờ thì để em yên đi – em đang cố gắng làm việc mà.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em chỉ ăn có thể thôi sao?

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:36

Tới: Anastasia Steele

Em có thể làm tốt hơn thế. Em cần phải có năng lượng để van nài mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Kẻ phá đám

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:39

Tới: Christian Grey

Ngài Grey – tôi đang cố gắng làm việc để kiếm sống nhé – và chính ngài mới là người phải van nài.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Có giỏi thì làm!

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:46

Tới: Anastasia Steele

Sao nào, quý cô Steele, tôi thích thách thức mà...

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi đó, cười nhả nhỏ với cái màn hình như một kẻ ngớ ngẩn. Nhưng tôi còn phải đọc mấy chương tài liệu và viết báo cáo về chúng cho Jack. Đặt đồng tài liệu lên mặt bàn, tôi bắt tay vào việc.

Buổi trưa, tôi vào một cửa hàng bán đồ ăn ngon tuyệt để chén một chiếc sandwich thịt bò hun khói tẩm gia vị và nghe nhạc trên iPad. Đầu tiên là Nitin Sawhney, với một bản nhạc dân tộc mang tên “Homelands” – nó khá hay. Quý ngài Grey có một thị hiếu âm nhạc chiết trung⁽¹⁾. Tôi quay lại để nghe một bản cổ điển, “Spem In Alium” của Thomas Tallis được chơi bởi Ralph Vaughn Williams. Ôi, anh chàng Lắm Chiêu Nhiều Trò quả là có khiếu hài hước, và tôi yêu anh ấy vì điều đó. Liệu điệu cười toe ngớ ngẩn này có chịu rời bỏ gương mặt tôi không nhỉ?

Mãi mới đến buổi chiều, trong một phút bốc đồng, tôi quyết định sẽ viết email cho Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Buồn quá đi...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 16:05

Tới: Christian Grey

Em chẳng có việc gì làm, đang ngồi nghịch ngón tay cái đây này.

Anh thế nào rồi?

Anh đang làm gì thế?

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngón tay cái của em

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 16:15

Tới: Anastasia Steele

Lẽ ra em nên đến đây làm việc cho anh.

Em sẽ không phải ngồi nghịch ngón tay cái nữa.

Anh đảm bảo là sẽ khiến chúng trở nên hữu dụng hơn.

Thực tế là anh có thể nghĩ ra vô số lựa chọn...

Anh thì đang làm mấy công việc mua bán và sáp nhập buồn tẻ thường lệ.

Chúng khô khan lắm.

Những email của em ở SIP bị giám sát đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi, khỉ thật. Tôi không hề biết. Làm thế quái nào anh ấy lại biết được nhỉ? Tôi giận dữ nhìn màn hình và vội vàng xóa hết những email chúng tôi đã gửi cho nhau đi.

Năm rưỡi, Jack lập tức có mặt ở bàn làm việc của tôi. Hôm nay là thứ Sáu nên anh ta mặc quần jean với áo sơ mi đen.

“Đi uống nhé, Ana? Chúng tôi thường làm một ly nhanh gọn ở quán bar bên kia đường.”

“Chúng tôi?” Tôi hỏi, khấp khởi hy vọng.

“Ừ, hầu hết chúng tôi đều đi... cô đi nhé?”

Không hiểu sao, tôi cũng không muốn xem xét kỹ càng, sự nhẹ nhõm chảy tràn qua tôi.

“Tôi rất thích. Quán bar đó tên gì nhỉ?”

“Quán của Năm Mươi.”

“Anh đùa à!”

Anh ta nhìn tôi lạ lùng. “Không. Cái tên đó có ý nghĩa gì với cô à?”

“Không, xin lỗi. Tôi sẽ nhập hội với mọi người ở đó.”

“Cô muốn uống gì.”

“Cho tôi ly bia.”

“Tuyệt.”

Tôi chui vào nhà vệ sinh nữ và gửi email cho Christian từ chiếc BlackBerry.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thật là quá trùng hợp

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:36

Tới: Christian Grey

Bạn em sẽ tới một quán bar tên là Năm Mươi.

Sự hài hước mà em có thể khai thác từ cái tên này quả là vô tận.

Mong đến lúc được gặp ngài ở đó, ngài Grey.

A. x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thật mạo hiểm

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:38

Tới: Anastasia Steele

Khai mở là một công việc vô cùng, vô cùng nguy hiểm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Mạo hiểm ư?

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:40

Tới: Christian Grey

Thế anh định làm gì?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chỉ là...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:42

Tới: Anastasia Steele

Tôi quan sát, quý cô Steele ạ.

Tôi sắp được gặp cô rồi.

Đến sớm bao giờ cũng có lợi hơn đến muộn mà, bé yêu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn lại mình trong gương. Một ngày mà đã tạo ra thật nhiều khác biệt! Má tôi hồng hào hơn, đôi mắt tôi trở nên lấp lánh. Nhờ Christian Grey đấy. Chỉ một email đầu khẩu với anh ấy cũng đủ để một cô gái trở nên thay đổi. Tôi cười rạng rỡ trước gương rồi vuốt phẳng chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt mà Taylor đã mua cho. Hôm nay tôi cũng diện chiếc quần jean yêu thích nữa. Hầu hết phụ nữ trong văn phòng này đều mặc quần jean hoặc váy ngắn bông bênh. Tôi cũng phải đầu tư một hai chiếc váy như thế mới được. Có lẽ cuối tuần này tôi sẽ đi mua và dùng tờ séc mà Christian đã đưa cho tôi khi bán nàng Wanda, chiếc Beelte cũ của tôi.

Khi bước ra khỏi tòa nhà, tôi nghe thấy ai đó gọi tên mình.

“Cô Steele?”

Tôi quay lại chờ đợi. Một cô gái trẻ nhợt nhạt thận trọng tiến đến chỗ tôi. Cô ta trông như một hồn ma – tái nhợt và vô hồn một cách kỳ lạ.

“Cô Anastasia Steele phải không?” Cô ta nhắc lại, vẻ mặt bất động như tượng dù cô ta đang nói.

“Vâng?”

Cô gái ngừng lại, chăm chăm nhìn tôi từ khoảng cách gần một mét trên vỉa hè, tôi cũng đứng yên nhìn cô ta. Ai vậy nhỉ? Cô ta muốn gì?

“Tôi giúp được gì cho cô?” Tôi hỏi. Mà sao cô ta biết tên tôi?

“Không... tôi chỉ muốn nhìn cô.” Giọng cô ta khẽ khàng một cách kỳ quái. Giống như tôi, cô ta có mái tóc đen tương phản hoàn toàn với làn da trắng. Mắt cô ta màu nâu như rượu bourbon, nhưng phẳng lặng. Chẳng có tí sức sống nào trong chúng. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta trắng

bệch, hằn sâu một nỗi buồn.

“Xin lỗi – có vẻ cô đã biết về tôi?” Tôi nói, cố lờ đi sự cảnh giác đang râm ran dọc xương sống mình. Nhìn gần hơn, cô ta trông kỳ cục, mái tóc rối bời, dáng vẻ lờ thoi. Bộ đồ cô ta đang mặc rộng hơn hai cỡ, kể cả chiếc áo choàng đi mưa được thiết kế cẩn thận.

Cô ta cười vang, một âm thanh chói tai lạ lùng càng làm tôi thêm lo lắng.

“Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?” Cô ta buồn bã hỏi.

Nỗi lo lắng của tôi chuyển thành sợ hãi. “Tôi xin lỗi... cô là ai?”

“Tôi ư? Chẳng là ai cả.” Cô ta luồn tay qua mái tóc dài ngang vai, khi làm thế, tay áo choàng vén lên, để lộ một lớp băng gạc vấy bẩn quấn quanh cổ tay cô ta.

Trời ơi.

“Ngày tốt lành, cô Steele.” Nói rồi cô gái quay gót bước đi, còn tôi vẫn đứng như cắm rễ trên đường. Tôi đứng nhìn cho đến khi dáng người yếu ớt của cô ta khuất khỏi tầm mắt, biến mất vào đám người làm công đang túa ra từ những văn phòng khác nhau.

Thế này là thế nào nhỉ?

Bối rối, tôi băng qua phố tới quán bar, cố gắng tiêu hóa những gì vừa diễn ra, trong khi cô nàng Tiềm Thức của tôi ngóc cái đầu xấu xí và rít lên – *Cô gái này hẳn phải dính dáng gì đó với Christian rồi.*

Năm Mươi là một quán bar ồn ào, như hang động với cờ bóng chày và tranh ảnh quảng cáo treo đầy tường. Jack đã ở đó với Elizabeth; Courtney, một Biên tập viên khác; hai anh chàng từ phòng Tài chính và Claire ở quầy lễ tân. Cô ấy đang đeo đôi hoa tai tròn bằng bạc đặc trưng không lẫn vào đâu được.

“Chào Ana!” Jack đưa tôi một chai Bud.

“Nâng cốc nào... cảm ơn anh,” tôi lẩm bẩm, vẫn còn run rẩy sau cuộc chạm trán với cô nàng Ma Nữ.

“Nâng cốc!” Chúng tôi cụng chai, rồi Jack tiếp tục câu chuyện với Elizabeth. Claire mỉm cười ngọt ngào với tôi.

“Vây, tuần đầu tiên của cậu thế nào?” Cô ấy hỏi.

“Cảm ơn cậu, tốt cả. Ở đây có vẻ ai cũng thân thiện.”

“Có vẻ hôm nay trông cậu vui hơn hẳn.”

“Thứ Sáu mà,” tôi nói nhanh. “Thế... cậu có kế hoạch gì cho cuối tuần này chưa?”

KỸ THUẬT ĐÁNH LẠC HƯỚNG BÀI BẢN của tôi lại phát huy hiệu quả và thế là tôi thoát nạn. Claire hóa ra còn có sáu anh chị em nữa, cô ấy chuẩn bị tới Tacoma để sum họp với đại gia đình mình. Cô ấy trở nên sôi nổi hẳn lên, và tôi nhận ra kể từ khi Kate rời đến Barbados, tôi chưa nói chuyện với cô gái nào cùng tầm tuổi cả.

Bỗng dưng tôi băn khoăn không biết Kate thế nào rồi... cả Elliot nữa. Tôi phải nhớ hỏi Christian xem anh ấy có nghe tin tức gì về Elliot không. Ô, cả Ethan, anh trai của Kate nữa, anh ấy sẽ trở về vào thứ Ba tuần tới, và ở lại căn hộ của chúng tôi. Tôi chẳng thể hình dung nổi Christian sẽ vui vẻ với tin này đâu. Cuộc chạm trán ban đầu với cô nàng Ma Nữ thế là trôi xa khỏi tâm trí tôi.

Trong lúc tôi trò chuyện với Claire, Elizabeth đưa tôi một chai bia nữa.

“Cảm ơn.” Tôi mỉm cười với cô ấy.

Claire thật dễ trò chuyện – cô ấy thích nói chuyện – và trước khi nhận ra, tôi đã uống sang chai

thứ ba, một cử chỉ lịch sự từ chàng trai phòng Tài chính.

Khi Elizabeth và Courtney đi khỏi, Jack nhập hội với Claire và tôi. Christian đâu nhỉ? Một chàng trai phòng Tài chính tham gia vào câu chuyện của Claire.

“Ana, cô đã thấy tới đây là một quyết định sáng suốt chưa?” Giọng Jack thật nhẹ nhàng, anh ta xích lại gần hơn một chút. Nhưng tôi đã để ý thấy anh ta có xu hướng làm như vậy với tất cả mọi người, kể cả trong văn phòng.

“Cả tuần nay tôi rất vui, cảm ơn anh, Jack. Vâng, quả là tôi đã có một quyết định sáng suốt.”

“Cô là một cô gái rất thông minh, Ana. Rồi cô sẽ tiến xa.”

Má tôi ửng hồng. “Cảm ơn anh,” tôi lúng búng, vì chẳng biết nói gì thêm nữa.

“Cô sống có xa đây không?”

“Ở quận Pike Market.”

“Không xa chỗ tôi lắm.” Mỉm cười, anh ta xích lại thậm chí còn gần hơn và ngả người xuống quầy bar, cho tôi vào bẫy ngon lành. “Cô có kế hoạch nào cuối tuần này chưa?”

“À... ừm...”

Tôi cảm nhận được anh trước khi nhìn thấy anh. Như thể toàn thân tôi đồng thanh cất lên tiếng hát trước sự hiện diện của anh. Nó vừa nhẹ nhõm lại vừa kích thích – một kiểu thần giao cách cảm lạ lùng – và tôi lại cảm thấy thứ xung điện kỳ lạ kia.

Christian quàng tay qua vai tôi trong một dáng vẻ rất thoải mái - nhưng tôi biết nó hoàn toàn khác. Anh ấy đang khẳng định quyền sở hữu, và trong trường hợp này, điều đó thật tuyệt vời. Anh hôn nhẹ lên tóc tôi.

“Chào em yêu,” anh thì thầm.

Vòng tay anh khiến tôi thấy thư thái, an toàn và náo nức kỳ lạ. Anh kéo tôi về phía mình, tôi ngược lên nhìn anh trong khi anh chăm chăm nhìn Jack, vẻ mặt hoàn toàn bình thản. Chuyển sự chú ý về phía tôi, anh trao cho tôi nụ cười mỉm và một nụ hôn ngắn. Anh mặc chiếc áo khoác kẻ sọc nhỏ màu xanh biển bên ngoài quần jean và sơ mi trắng để mở khuy hờ hững. Trông anh thật đáng thèm khát.

Jack lê bước lùi lại một cách khó chịu.

“Jack, đây là Christian,” tôi lăm băm biện giải. Sao tôi lại phải cảm thấy có lỗi nhỉ? “Christian, đây là Jack.”

“Tôi là bạn trai cô ấy,” Christian nói với một nụ cười mỉm lãnh đạm rất cơ học khi bắt tay Jack. Tôi liếc nhìn Jack lúc này đang thầm đánh giá thứ hình mẫu lý tưởng cho giới đàn ông trước mặt mình.

“Tôi là sếp của cô ấy,” Jack ngạo mạn đáp lại. “Ana đúng là có lần đã nhắc tới một người bạn trai cũ.”

Ôi, khổ thật. Anh không muốn chơi trò này với chàng Năm Mươi đâu.

“À, không còn là cũ nữa,” Christian điềm tĩnh đáp lại. “Đi thôi, em yêu, đến lúc phải đi rồi.”

“Hai người vui lòng ở lại uống với chúng tôi,” giọng Jack mượt như nhung.

Tôi không nghĩ đây là một ý kiến hay. Sao chuyện này lại trở nên không thoải mái đến vậy nhỉ? Tôi liếc sang phía Claire, người dĩ nhiên đang há hốc miệng nhìn chăm chăm về phía Christian với vẻ thèm muốn không che giấu. Khi nào tôi mới thôi không bận tâm đến hiệu ứng anh ấy gây ra với phụ nữ nhỉ?

“Chúng tôi có kế hoạch rồi,” Christian đáp lại với nụ cười bí ẩn thường lệ.

Chúng tôi ư? Một cơn rừng mình mong đợi chạy dọc cơ thể tôi.

“Có lẽ để khi khác,” anh nói thêm. “Đi thôi em,” anh vừa nói vừa cầm lấy tay tôi.

“Gặp lại mọi người vào thứ Hai nhé.” Tôi mỉm cười với Jack, Claire và anh chàng phòng Tài chính, cố gắng lơ đi vẻ mặt kém hài lòng của Jack, rồi theo Christian ra cửa.

Taylor đang ngồi sau tay lái chiếc Audi đợi sẵn bên lề đường.

“Sao chuyện này giống như một cuộc chiến hạ bệ lẫn nhau thế nhỉ?” Tôi hỏi Christian khi anh mở cửa xe cho tôi.

“Bởi vì nó đúng là như thế,” anh lăm bắm với nụ cười bí ẩn thường lệ rồi đóng cửa xe.

“Chào anh, Taylor,” tôi nói, và mắt chúng tôi gặp nhau trong gương chiếu hậu.

“Chào cô Steele,” Taylor đáp lại với nụ cười ấm áp.

Christian chui vào ngồi cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, rồi dịu dàng hôn lên những khớp ngón tay.

“Chào em,” anh nói khẽ khàng.

Má tôi ửng hồng, biết rằng Taylor có thể nghe thấy chúng tôi, nhưng cũng nhẹ lòng vì anh ấy không thể nhìn thấy ánh nhìn nóng như thiêu mà Christian đang trao cho tôi. Tôi phải huy động toàn bộ sự kiềm chế của bản thân mới không nhảy lên lòng anh ấy ngay lúc này, trong ghế sau xe.

Ôi, ghế sau xe... hmm.

“Chào anh,” tôi thở ra, miệng khô rang.

“Tối nay em muốn làm gì?”

“Em tưởng anh nói mình có kế hoạch rồi cơ mà?”

“Ồ, anh biết anh muốn làm gì, Anastasia. Anh đang hỏi em là em muốn làm gì.”

Tôi bèn cười rạng rỡ với anh.

“Anh thấy rồi,” anh nói với nụ cười toe toét hư hỏng. “Vậy thì... hãy van xin điều đó đi. Em muốn van xin ở chỗ anh hay ở chỗ em?” Anh nghiêng đầu về một bên và nở nụ cười ôi-sao-mà-quá-sexy thường lệ với tôi.

“Em nghĩ ngài quá tự phụ rồi đấy, ngài Grey. Nhưng, coi như một sự thay đổi, chúng mình sẽ đến nhà em.” Tôi cố ý cắn môi, ánh mắt anh tối lại.

“Taylor, lái xe đến nhà quý cô Steele nhé.”

“Vâng, thưa ngài,” Taylor đáp lại rồi lái xe hòa vào dòng giao thông.

“Vậy ngày hôm nay của em thế nào?” Christian hỏi.

“Tốt cả. Còn anh?”

“Tốt, cảm ơn em.”

Nụ cười giễu cợt toe toét của anh phản chiếu nụ cười của tôi, anh lại hôn lên tay tôi lần nữa.

“Em đáng yêu quá.”

“Anh cũng vậy.”

“Sếp em, Jack Hyde, có giỏi trong chuyên môn không?”

Chà! Thật là một sự chuyển hướng đột ngột. “Sao hả? Chuyện này không phải liên quan đến vụ hạ bệ lẫn nhau đấy chứ?”

Christian cười đôm dắng. “Gã này muốn chui vào trong quần em, Anastasia ạ,” anh nói tỉnh

khô.

Mặt tôi đỏ lên như gấc trong khi miệng tôi há hốc, và tôi lo lắng liếc về phía Taylor.

“Ừm, anh ta có thể muốn tất cả những thứ anh ta thích... sao chúng ta lại nói về chuyện đó nhỉ? Anh biết dù thế nào thì em cũng không quan tâm đến anh ta mà. Anh ta chỉ là sếp em thôi.”

“Đó là vấn đề đấy. Gã ta muốn thứ thuộc về anh. Anh cần biết gã ta có phải là một tay giỏi giang không.”

Tôi nhún vai. “Chắc là có.” Anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ?

“Ừ, tốt hơn là gã ta nên để em yên, nếu không gã ta sẽ phải thấy mình thân tàn ma dại bên lề đường.”

“Ôi, Christian, anh đang nói về chuyện gì vậy? Anh ta chưa làm điều gì sai.” ... *Lúc này thôi.* Anh ta chỉ đứng quá gần.

“Gã ta mà tiến thêm một bước, hãy nói với anh. Thế gọi là vừa đạo đức bại hoại vừa quấy rối tình dục.”

“Chỉ là một buổi đi uống sau khi tan sở thôi mà.”

“Ý anh là thế đấy. Một bước nữa và gã ta sẽ phải ra đứng đường.”

“Anh không có thứ quyền lực ấy.” Thực lòng đấy! Nhưng trước khi tôi tròn tròn mắt trước anh, nhận thức đã đâm sâu vào tôi với tốc lực của một chiếc xe tải đang lao ầm ầm. “Phải không, Christian?”

Christian lại trao cho tôi nụ cười bí hiểm.

“Anh đang mua lại công ty này,” tôi thì thầm trong nỗi kinh hoàng.

Nụ cười của anh trôi tuột đi rất nhanh như thể đáp lại nỗi hoang mang trong giọng nói của tôi. “Không hẳn,” anh nói.

“Anh đã mua nó. SIP. Mua hẳn rồi sao!”

Anh chớp mắt thận trọng. “Chắc là thế.”

“Anh đã mua hay là chưa mua?”

“Mua rồi.”

Cái quái gì vậy! “Tại sao?” Tôi thở hổn hển, lòng kinh sợ. Thế này là quá lắm rồi.

“Vì anh có thể, Anastasia. Anh cần em được an toàn.”

“Nhưng anh đã nói sẽ không can thiệp vào sự nghiệp của em!”

“Anh có can thiệp đâu.”

Tôi giật tay ra khỏi tay anh. “Christian...” Lời lẽ không thể thốt ra khỏi miệng tôi.

“Em đang giận anh phải không?”

“Đúng. Dĩ nhiên là em đang tức điên lên với anh rồi.” Tôi sôi máu. “Ý em là, loại người chịu trách nhiệm điều hành doanh nghiệp nào mà lại đưa ra quyết định dựa trên người anh ta đang quan hệ tình dục chứ?” Tôi chợt tái mặt và lại lo lắng liếc về phía Taylor, người đang gồng mình hết sức lờ chúng tôi đi.

Chết tiệt. Sao đúng lúc này bộ lọc từ não xuống mồm lại xảy ra sự cố.

Christian mở miệng định nói, nhưng rồi lại thôi, quắc mắt giận dữ nhìn tôi. Tôi cũng trừng trừng nhìn lại anh. Bầu không khí trong xe từ niềm vui tái hợp ấm áp ngọt ngào thoát một cái đã chuyển sang lạnh lẽo với những lời lẽ không được nói ra và sự cáo buộc câm lặng mà chúng

tôi tức tối trút sang nhau.

May thay, chuyến du hành bằng ô tô khó chịu ấy không kéo dài lâu, vì Taylor đã dừng xe lại trước căn hộ của tôi.

Tôi lập tức chui ra khỏi xe, không thèm đợi ai mở cửa.

Tôi nghe thấy Christian lẩm bẩm với Taylor. “Tốt hơn anh nên đợi ở đây.”

Tôi cảm thấy anh ấy đang đứng rất gần phía sau mình khi tôi nỗ lực tìm chùm chìa khóa cửa trước trong túi xách.

“Anastasia,” anh điềm tỉnh nói như thể tôi là một loài thú hoang bị dồn vào vách đá.

Tôi thở dài, quay lại đối diện với anh. Tôi đang quá giận dữ, nổi tức giận của tôi như sờn nắn được – nó như một thực thể đen tối đang đe dọa bóp nghẹt lấy tôi.

“Thứ nhất, anh đã không quan hệ tình dục với em một thời gian – khá là lâu đấy – và thứ hai, anh muốn tham gia vào lĩnh vực xuất bản. Trong bốn công ty ở Seattle, SIP là công ty sinh lợi nhiều nhất, nhưng nó đang trên đỉnh và sắp đến hồi đình trệ – nó cần phải được đầu tư thêm vốn để kinh doanh.”

Tôi chăm chăm nhìn anh, lãnh đạm. Ánh mắt anh gay gắt, thậm chí có phần đe dọa. Lẽ ra chiều sâu màu xám thép ấy đã có thể làm tôi lạc lối.

“Thế ra bây giờ anh là sếp em,” tôi cấm cản.

“Nghiêm túc mà nói, anh là sếp của sếp của sếp của em.”

“Và, nghiêm túc mà nói, đó là một sự bại hoại về đạo đức – cái sự thật rằng em đang quan hệ tình dục với sếp của sếp của sếp của em.”

“Tại thời điểm hiện tại, em đang cãi lại anh ta đấy.” Christian quắc mắt.

“Bởi vì anh ta là một con cáo già gian ác,” tôi rút lên.

Christian choáng váng lùi lại. *Ôi, khỉ thật.* Tôi có đi quá xa không nhỉ?

“Cáo già gian ác ư?” Anh lẩm bẩm khi vẻ mặt chuyển sang một trạng thái gần như thích thú.

Quỷ tha ma bắt! Em đang phát rồ lên với anh, đừng có làm em cười!

“Đúng.” Tôi cố gắng duy trì ánh mắt bị tổn thương ghê gớm.

“Cáo già gian ác?” Christian nhắc lại. Lần này môi anh cong lên như thể một nụ cười cố nén.

“Đừng có làm em cười trong khi em đang phát rồ lên với anh!” Tôi hét lên.

Thế là anh mỉm cười, một nụ cười chói lòa, khoe hết cả hàm răng, nụ cười của tất cả những chàng trai Mỹ, và tôi không kìm được nữa. Tôi cũng bật cười theo. Làm sao tôi chống lại nỗi niềm hứng khởi khi nhìn thấy nụ cười của anh chứ?

“Chỉ bởi vì em có nụ cười ngớ ngẩn chết tiệt này trên mặt không có nghĩa là em đã thôi giận anh đâu,” tôi nín thở nói khẽ, cố hết sức kiềm chế tiếng cười khúc khích theo phong cách đội-trưởng-đội-cổ-vũ-trường-trung-học của mình. *Dù mình chưa bao giờ được làm đội trưởng đội cổ vũ cả* – ý nghĩ cay đắng ấy thoáng qua tâm trí tôi.

Christian cúi xuống, tôi tưởng anh định hôn tôi nhưng không phải. Anh vùi mũi vào tóc tôi rồi hít vào thật sâu.

“Như mọi khi, quý cô Steele, em vẫn đầy bất ngờ.” Anh lùi lại nhìn tôi thật lâu, những ánh hài hước nhảy múa trong mắt anh. “Vậy em có định mời anh vào nhà không, hay là anh bị tổng cổ ra ngoài để thi hành quyền dân chủ như một công dân, một doanh nhân và một khách hàng Mỹ để mua bất cứ cái quái gì anh muốn?”

“Anh đã nói điều này với bác sỹ Flynn chưa?”

Anh cười vang. “Em có định để anh vào không hả, Anastasia?”

Tôi cố khoác lấy vẻ mặt miễn cưỡng – cắn môi chẳng hạn – nhưng rồi tôi mỉm cười và mở cửa. Christian quay lại vẫy tay về phía Taylor, chiếc Audi rời đi.

THẬT LẠ LÒNG KHI CÓ CHRISTIAN GREY ở trong căn hộ. Nơi này dường như quá nhỏ bé với anh.

Tôi vẫn rất giận anh – sự kiểm soát theo dõi của anh là không giới hạn, và tôi chột hiệu vì sao anh biết được chuyện email bị giám sát tại SIP. Có khi anh còn biết về SIP nhiều hơn tôi. Ý nghĩ này thật kinh hoàng.

Tôi có thể làm gì đây? Sao anh lại có nhu cầu giữ tôi được an toàn? Tôi lớn rồi mà – *phần nào* – vì Chúa. Tôi có thể làm gì để cam đoan một lần nữa với anh đây?

Tôi ngẩng nhìn khuôn mặt Christian thật lâu khi anh sải bước trong phòng tôi như một con thú ăn thịt bị nhốt trong lồng. Thật là ấm lòng khi được ngẩng nhìn anh giữa nơi tôi ở trong khi tôi tưởng chúng tôi đã chia tay. Còn hơn cả ấm lòng, tôi yêu anh, trái tim tôi căng phồng lên trong niềm hân hoan hồi hộp, ngây ngất. Anh liếc quanh, đánh giá mọi thứ.

“Đẹp đấy,” anh nói.

“Bố mẹ Kate mua cho cô ấy đấy.”

Anh lơ đãng gật đầu, đôi mắt xám táo bạo ngừng lại nơi mắt tôi, nhìn đắm đắm vào tôi.

“Ờ... anh muốn uống gì không?” Tôi khẽ nói, mặt đỏ ửng, bồn chồn.

“Không, cảm ơn em, Anastasia.” Đôi mắt anh sẫm lại.

Sao tôi lại thấy bồn chồn thế nhỉ?

“Em muốn làm gì bây giờ hả Anastasia?” Christian hỏi khẽ khàng khi bước về phía tôi, hoàn toàn hoang dã và nóng bỏng. “Anh biết anh muốn làm gì,” anh nói thêm giọng khàn khàn.

Tôi lùi lại cho đến khi va vào bộ bếp bằng bê tông.

“Em vẫn đang giận anh lắm đấy.”

“Anh biết.” Anh nở một nụ cười nhếch mép vẻ hối lỗi và tôi tan chảy... Ừm, cũng không giận đến thế.

“Anh muốn ăn gì không?” Tôi hỏi.

Anh chậm rãi gật đầu. “Có. Em.” anh thì thào. Mọi nơi dưới thắt lưng tôi thít lại. Tôi bị cám dỗ bởi giọng nói của anh đã dành, nhưng còn ánh nhìn ấy – ánh nhìn thèm khát anh-muốn-em-ngay-bây-giờ - ôi mẹ ơi.

Anh đứng trước tôi, không hẳn là đụng chạm, nhìn đắm đuối vào mắt tôi và tấm dăm tôi bằng hơi nóng tỏa ra từ cơ thể. Tôi nóng bừng đến nghẹt thở, chệnh choáng, chân tôi nhũn ra khi nỗi khát khao đen tối chảy tràn qua thân mình. Tôi muốn anh.

“Hôm nay em ăn gì chưa?” Giọng anh rì rầm.

“Bữa trưa em ăn một chiếc sandwich rồi,” tôi khẽ đáp. Tôi không muốn nói về thức ăn.

Anh nheo mắt lại. “Em cần phải ăn.”

“Lúc này em không thực sự thèm... ăn cho lắm.”

“Vậy em thèm gì, quý cô Steele?”

“Em nghĩ ngài biết mà, ngài Grey.”

Anh cúi xuống, và một lần nữa tôi nghĩ anh định hôn tôi, nhưng không phải.

“Em có muốn anh hôn em không, Anastasia?” Giọng anh nhẹ như mơ bên tai tôi.

“Có,” tôi nói qua hơi thở.

“Hôn ở đâu?”

“Mọi chỗ.”

“Em phải rõ ràng hơn một chút. Anh đã nói anh sẽ không chạm vào em cho đến khi em van xin anh và nói cho anh biết cần phải làm gì.”

Tôi thua rồi, anh ấy chơi không đẹp chút nào.

“Xin anh,” tôi thì thào.

“Xin gì?”

“Chạm vào em đi.”

“Chạm vào đâu, bé yêu?”

Anh ở quá gần như trâu ngửi, mùi hương anh ngây ngất. Tôi vớ tới, ngay lập tức anh lùi lại.

“Không, không,” anh mắng tôi, đôi mắt anh đột nhiên mở lớn đầy báo động.

“Sao cơ?” *Không... trở lại đi.*

“Không.” Anh lắc đầu.

“Không ư?” Tôi không thể che giấu nỗi khao khát trong giọng mình.

Anh nhìn tôi không chắc chắn, tôi trở nên táo bạo trước sự ngập ngừng của anh. Tôi bước về phía anh, thế là anh lùi lại, khoanh tay phòng vệ, nhưng miệng vẫn mỉm cười.

“Nhìn đi, Ana.” Đó là một lời báo trước, và anh lùa tay qua tóc, khiêu khích tôi.

“Đôi khi anh không để ý lắm thì phải,” tôi nói vẻ cảm thương. “Có lẽ em nên tìm một cái bút đánh dấu, và chúng mình nên vẽ ra những khu vực không được đặt chân vào.”

Anh nhướn mày. “Ý hay đấy. Phòng ngủ của em ở đâu?”

Tôi hất đầu về hướng phòng ngủ. Anh cố tình thay đổi chủ đề chẳng?

“Em vẫn đang uống thuốc đấy chứ?”

Ồi kìa thật. Thuốc.

Mặt anh xịu xuống trước biểu lộ của tôi.

“Không,” tôi nói khẽ.

“Anh thấy rồi,” anh nói, môi mím lại thành một đường mỏng. “Nào, mình cùng ăn gì đó đi.”

“Em tưởng chúng ta sắp lên giường! Em muốn lên giường với anh.”

“Anh biết, bé yêu.” Christian mỉm cười, bất thành linh anh bước nhanh đến chỗ tôi, chộp lấy cổ tay tôi kéo vào vòng tay khiến người tôi ép sát vào người anh.

“Em cần ăn và anh cũng thế,” anh lăm bắm, ánh mắt như thiêu đốt nhìn xuống tôi đăm đũa. “Vớ lại... chờ đợi là chìa khóa của cảm dỗ, ngay lúc này, anh đang thực sự muốn trì hoãn sự sung sướng lại.”

Hả, từ lúc nào vậy?

“Em bị cám dỗ rồi và em muốn được thỏa mãn ngay bây giờ. Em sẽ van xin anh mà, làm ơn!” Tôi khẽ rít lên.

Anh dịu dàng mỉm cười với tôi. “Ăn đã. Em gầy quá.” Nói rồi anh hôn lên trán tôi và buông tôi ra.

Đây là một trò chơi, một phần của kế hoạch quỷ quái nào đó. Tôi cúi tiết.

“Em vẫn giận chuyện anh mua lại SIP, và giờ em còn điên hơn vì anh bắt em chờ đợi.” Tôi hờn dỗi.

“Em là một quý cô nhỏ bé dễ cáu giận, đúng không? Em sẽ cảm thấy khá hơn sau khi ăn đấy.”

“Em biết mình sẽ cảm thấy khá hơn sau chuyện gì.”

“Ôi Anastasia Steele, anh bị sốc đấy.” Giọng anh thoáng chút nhạo báng.

“Đừng có trêu em nữa. Anh chơi không công bằng.”

Christian cắn môi dưới để cố kìm nụ cười toe toét. Trông anh đơn giản thật đáng ngưỡng mộ... một Christian nghịch ngợm đang chơi đùa với dục tình trong tôi. Giá mà kỹ năng quyến rũ của tôi khá khẩm hơn, tôi sẽ biết phải làm gì, nhưng việc không thể động chạm vào anh đã là một cản trở rất lớn.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nheo mắt lại và trầm ngâm. Chúng tôi cần phải suy nghĩ về chuyện này.

Khi Christian và tôi đứng đó nhìn nhau chăm chăm – tôi thì nóng rực, buồn bực và thèm muốn; còn anh thì thư thái thích thú trước vẻ mặt tôi.

KHI TÔI TÌM ĐỒ từ tủ lạnh, anh lôi ra một chai rượu trắng và tìm đồ mở nút chai.

“Nơi này vẫn còn mới mẻ với em. Em nghĩ cái mở nút chai ở trong ngăn kéo đằng kia kìa.” Tôi hất cằm về phía đó.

Cảm giác này thật quá đối... bình dị. Hai con người, đang tìm hiểu về nhau, cùng nhau ăn bữa tối. Nhưng nó cũng quá đối lạ lùng. Nỗi sợ mà tôi thường cảm thấy trước sự hiện diện của anh giờ biến mất. Chúng tôi đã làm thật nhiều chuyện với nhau, tôi đổ bưng mặt khi nghĩ về điều đó, vậy mà tôi vẫn biết rất ít về anh.

“Em đang nghĩ gì thế?” Christian cắt ngang dòng mộng tưởng của tôi khi anh thu vai cởi chiếc áo khoác kẻ sọc ra và vắt nó lên đi văng.

“Em biết về anh thật là ít.”

Mắt anh dịu lại. “Chưa ai biết về anh nhiều như em đâu.”

“Em không nghĩ thế.” Bà Robinson, không mời mà đến, thật khó chịu, hiện ra trong tâm trí tôi.

“Đúng mà, Anastasia. Anh là người rất, rất kín đáo.”

Anh đưa tôi một ly rượu trắng.

“Nâng ly nào,” anh nói.

“Cạn ly,” tôi nhấp một ngụm đáp lại khi anh đổ chai rượu vào tủ lạnh.

“Anh giúp được gì cho em không?”

“Không, xong ngay thôi mà... anh cứ ngồi đi.”

“Anh muốn giúp em mà.” Giọng anh chân thành.

“Vậy thì anh có thể thái rau.”

“Anh không nấu đâu,” anh nói, liếc con dao mà tôi đưa cho một cách ngờ vực.

“Anh cũng không cần nấu mà.” Tôi đặt chiếc thớt và vài quả ớt đỏ trước mặt anh. Anh bối rối nhìn chăm chăm xuống chúng.

“Anh chưa bao giờ thái rau à?”

“Chưa.”

Tôi cười tự mãn.

“Em đang cười nhạo anh đấy à?”

“Hóa ra có những thứ em có thể làm mà anh không thể. Đối mặt đi, Christian, em nghĩ đây là việc đầu tiên đấy. Đây, để em chỉ cho anh.”

Tôi đi lướt qua anh và anh lùi lại. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi ngồi bật dậy chăm chú quan sát.

“Như này này.” Tôi cắt đôi quả ớt ra, cẩn thận loại bỏ đám hạt.

“Trông đơn giản nhỉ.”

“Lẽ ra anh không nên gặp rắc rối với nó mới phải,” tôi lẩm bẩm về mĩa mai.

Anh dừng dừng nhìn tôi một thoáng rồi tập trung vào nhiệm vụ trong khi tôi tiếp tục chuẩn bị món thịt gà thái hạt lựu. Anh bắt đầu thái, chậm rãi, cẩn thận. *Chúa ơi, chúng con sẽ ở đây cả đêm đấy.*

Tôi rửa tay rồi lunge tìm chảo, dầu và những nguyên liệu cần thiết, không quên chạm lướt qua anh lần nữa – hông tôi, cánh tay tôi, lưng tôi, bàn tay tôi. Những động chạm nhỏ nhoi dường như vô hại. Anh bất động mỗi lần tôi làm thế.

“Anh biết em đang làm gì, Anastasia,” anh lẩm bẩm ám muội, vẫn loay hoay với quả ớt đầu tiên.

“Em nghĩ nó gọi là nấu ăn,” tôi nói, chớp chớp hàng mi. Chộp lấy một con dao khác, tôi đến bên chiếc thớt anh đang dùng, bóc và thái đám tỏi, hành tây, đậu Pháp, tiếp tục những cú chạm nhẹ vào anh.

“Em khá đấy,” anh vừa lẩm bẩm vừa thái sang quả ớt thứ hai.

“Thái rau củ ấy à?” Tôi nháy mắt với anh. “Nhiều năm luyện tập rồi mà.” Tôi lướt qua anh lần nữa, lần này là cả phần sau cơ thể. Một lần nữa anh bất động.

“Em còn làm thế lần nữa, Anastasia, anh sẽ đè em ra sàn bếp đấy.”

Ha ha. Có tác dụng rồi. “Anh sẽ phải van xin em trước.”

“Thách nhau đấy hả?”

“Có lẽ.”

Đặt con dao xuống, Christian chậm chậm thả bước về phía tôi, ánh mắt như thiêu đốt. Anh cúi xuống cạnh tôi và tắt bếp ga đi. Dầu trong chảo đang sôi ngay lập tức lắng xuống.

“Anh nghĩ chúng mình nên ăn sau,” anh nói. “Cho thịt gà vào tủ lạnh đi.”

Đây không phải là câu nói mà tôi chờ đợi được nghe từ Christian Grey, chỉ có anh mới có thể làm nó trở nên nóng bỏng, thực sự nóng bỏng đến nhường ấy. Tôi cầm bát thịt gà thái hạt lựu lên, run run đặt một chiếc đĩa lên nó rồi xếp vào tủ lạnh. Khi tôi quay lại, anh đã ở ngay bên cạnh.

“Vậy là anh sắp van xin đấy à?” Tôi thì thào, can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt tối sẫm của anh.

“Không, Anastasia.” Anh lắc đầu. “Không có van xin gì hết.” Giọng anh dịu dàng, đầy quyến rũ.

Và chúng tôi đứng đó, nhìn đăm đăm vào nhau, uống cạn lẫn nhau, bầu không khí giữa chúng tôi như tích điện, gần như phát ra âm thanh lách tách. Tôi cắn môi khi nỗi khao khát người đàn ông này chiếm hữu lấy tôi dữ dội, nung nóng máu tôi, nuốt cạn hơi thở tôi, cày xới phần dưới

thắt lưng tôi. Tôi có thể thấy phản ứng của mình phản chiếu trong dáng đứng của anh, trong đôi mắt anh.

Trong một khắc, anh chộp lấy hông tôi và kéo tôi về phía mình, trong khi tay tôi với lấy tóc anh còn miệng anh đòi hỏi miệng tôi. Anh đẩy tôi vào chiếc tủ lạnh, và tôi mơ hồ nghe thấy tiếng loảng xoảng phản đối của chai lọ trong đó khi lưỡi anh tìm thấy lưỡi tôi. Tôi rên rỉ trong miệng anh, một bàn tay anh lùa vào tóc tôi, kéo đầu tôi ngả ra sau khi chúng tôi hôn nhau một cách hoang dại.

“Em muốn gì, hả Anastasia?” Anh thở.

“Anh,” tôi nói gấp gáp.

“Ở đâu?”

“Trên giường.”

Anh rời ra, xốc tôi lên rồi trong chớp mắt đã mang tôi vào phòng ngủ, dường như không mất chút sức lực nào. Để tôi đứng xuống cạnh giường, anh cúi xuống bật đèn ngủ đầu giường lên. Anh liếc nhanh quanh phòng và hấp tấp kéo đám rèm cửa màu kem nhạt vào.

“Giờ thì sao?” Anh nói nhẹ nhàng.

“Làm tình với em đi.”

“Như thế nào?”

Gì cơ!

“Em phải nói với anh, bé yêu.”

Trời đất ạ. “Cởi đồ em đi.” Tôi hốt hển.

Anh mỉm cười và móc ngón tay vào trong cổ áo sơ mi để hờ của tôi, kéo tôi về phía mình.

“Bé ngoan,” anh thì thầm, vẫn không rời ánh mắt rực lửa khỏi tôi, anh chậm chậm cởi từng khuy áo của tôi.

Ngập ngừng, tôi đặt tay lên cánh tay anh để trấn tĩnh bản thân. Anh không phản nản. Cánh tay anh là vùng an toàn. Khi đã cởi xong hàng khuy áo, anh lột áo tôi ra khỏi vai, và tôi bước lùi lại để chiếc áo rơi xuống sàn nhà. Anh với xuống cạp quần jean của tôi, bật tung chiếc khuy, rồi kéo khóa xuống.

“Hãy nói với anh điều em muốn, Anastasia.” Đôi mắt anh âm ỉ cháy và đôi môi anh hé mở khi anh thở những hơi ngắn gấp gáp.

“Hôn em từ đây xuống đây,” tôi thì thầm, lướt ngón tay từ phía sau tai xuống cổ họng. Anh vuốt tóc tôi ra, để lại những nụ hôn dịu nhẹ ngọt ngào dọc theo con đường ngón tay tôi đã chỉ và rồi lặp lại lần nữa.

“Quần jean và quần lót của em,” tôi lẩm bẩm, và anh mỉm cười nơi cổ họng tôi rồi quỳ xuống trước tôi. Ôi, tôi cảm thấy mình thật uy quyền. Móc ngón tay vào cạp quần tôi, anh nhẹ nhàng kéo nó và chiếc quần lót xuống. Tôi bước ra khỏi đám quần áo, để trên người mình còn độc chiếc áo lót. Christian dừng lại và ngẩng lên nhìn tôi trông đợi, nhưng anh không đứng lên.

“Giờ thì sao, Anastasia?”

“Hôn em đi,” tôi thì thầm.

“Ở đâu?”

“Anh biết ở đâu mà.”

“Ở đâu?”

Anh ngoác miệng cười đậm đặng. Tôi nhắm nghiền mắt, ngượng ngùng, nhưng cũng thấy kích thích vô cùng.

“Ồ, rất hân hạnh,” anh cười khúc khích. Anh hôn tôi và nhả lưỡi ra, chiếc lưỡi luôn biết cách khơi gợi sung sướng một cách thành thạo. Tôi rên lên và nắm chặt tóc anh. Anh không ngừng lại, lưỡi xoa tròn hoa huyết của tôi, cuốn tôi đi trong điên cuồng, đi lên và lên nữa, vòng quanh và vòng quanh nữa... *Ahhh... nó chỉ có thể là... bao lâu nữa đây? Ồi...*

“Christian, xin anh,” tôi van xin. Tôi không muốn cứ đứng mãi thế này, tôi không còn sức nữa.

“Xin gì, Anastasia?”

“Yêu em đi.”

“Anh vẫn đang yêu mà,” anh lẩm bẩm, nhẹ nhàng thổi vào tôi.

“Không. Em muốn anh vào trong em.”

“Em chắc chứ.”

“Xin anh đấy.”

Anh vẫn không ngừng lại màn tra tấn ngọt ngào tuyệt diệu của mình. Tôi rên rĩ.

“Christian... xin anh đấy.”

Anh đứng lên và nhìn đắm đắm xuống tôi, đôi môi anh ướt lấp lánh.

Thật nóng bỏng quá đấy...

“Sao nào?” Anh hỏi.

“Sao gì cơ?” Tôi hỗn hển, nhìn chăm chăm lại anh trong nỗi ham muốn điên cuồng.

“Anh vẫn áo quần kín mít đây này.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh, bối rối.

Cởi quần áo anh ư? Đúng, tôi có thể làm được điều đó. Tôi với đến áo sơ mi của anh nhưng anh lùi lại.

“Ồ không,” anh nhắc nhở. Khỉ thật, ý anh ấy là chiếc quần jean cơ.

Ồ, điều này khiến tôi nảy ra một ý. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi vỗ tay hoan hỉ với đám rui nhà, và tôi quỳ xuống trước anh. Tỏ ra vụng về một chút, với những ngón tay run rẩy, tôi cởi cạp quần và khóa quần của anh, rồi kéo mạnh quần jean cùng quần lót xuống, thế là vật đàn ông của anh bật lên. *Wow.*

Tôi lén nhìn lên anh qua hàng mi, thấy anh đang chăm chăm nhìn xuống tôi với... với gì nhỉ? Rạo rức ư? Hoảng hốt? Hay là ngạc nhiên?

Anh bước ra khỏi quần rồi cởi tất ra, tôi nắm lấy nó, ôm chặt, rồi vuốt ngược tay về phía sau như anh làm cho tôi xem trước đó. Anh lập tức rên rĩ và căng cứng, tiếng thở dồn dập qua hàm răng nghiến chặt. Rất ngập ngừng, tôi đưa nó vào miệng và mút – thật mạnh. Ưm, anh mới ngon lành làm sao.

“Ah. Ana... ôi chao, nhẹ thôi em.”

Anh khum bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy mặt tôi, và tôi đẩy cửa anh vào miệng mình sâu hơn, ép môi chặt hết mức có thể, rồi mút mạnh.

“Mẹ kiếp,” anh rít lên.

Ồ, đó quả là một âm thanh hay ho, gợi tình và cực kỳ truyền cảm hứng. Thế là tôi lặp lại. Tôi thấy mình như nữ thần Aphrodite vậy.

“Ana, đủ rồi. Đừng làm thêm nữa.”

Tôi vẫn làm lại – *van xin đi, Grey, van xin đi* – và làm lại một lần nữa.

“Ana, em được lắm,” anh rên lên qua hàm răng nghiến chặt. “Anh không muốn ra trong miệng em đâu.”

Tôi lại làm một lần nữa, lần này anh cúi gập xuống, túm lấy vai tôi để lôi tôi lên và quăng xuống giường. Lột áo sơ mi qua đầu, anh với xuống chiếc quần jean vừa bị tụt ra, như một Hướng Đạo Sinh ngoan đạo, anh giơ ra một gói nhỏ hình lá. Cũng như tôi, anh thở hổn hển.

“Cởi áo lót em ra,” anh ra lệnh.

Tôi ngồi dậy làm như được bảo.

“Nằm xuống đi. Anh muốn ngắm em.”

Tôi nằm xuống, nhìn chăm chăm vào anh khi anh chậm rãi đeo bao vào. Tôi đang muốn anh phát cuồng lên. Anh cũng nhìn như dán mắt vào tôi và liếm môi.

“Em đẹp lắm, Anastasia Steele.” Anh cúi xuống giường và chậm chậm trườn lên người tôi, trườn đến đâu hôn đến đấy. Anh hôn lên từng bầu vú tôi, chòe ghẹo từng núm vú, trong khi đó tôi rên rỉ quần quai dưới anh, và anh không chịu dừng lại.

Không... Dừng lại đi. Em muốn anh.

“Christian, xin anh.”

“Xin gì?” Anh lăm bắm giữa hai vú tôi.

“Em muốn anh.”

“Bây giờ?”

“Xin anh đấy.”

Nhìn chăm chăm vào tôi, anh tách hai chân tôi ra và dịch chuyển sao cho anh có thể chồn vờn ở trên tôi. Rồi, vẫn không rời mắt khỏi tôi, anh ngáp sâu vào tôi trong một nhịp điệu chậm rãi đến tuyệt diệu.

Tôi nhắm mắt, tận hưởng cảm giác đầy ắp tuyệt vời khi được anh chiếm hữu, và theo bản năng tôi nâng hông lên để gặp anh, hòa cùng anh, rên lên thành tiếng. Anh lùi lại, rất từ tốn lại lấp đầy tôi lần nữa. Những ngón tay tôi tìm được đường vào trong mái tóc phóng túng mượt như lụa của anh, và anh – ôi sao mà quá nhẹ nhàng – lại chuyển động ra vào một lần nữa trong tôi.

“Nhanh lên, Christian, nhanh hơn nữa đi... xin anh.”

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi vẻ đắc thắng và hôn tôi dữ dội, sau đó thực sự bắt đầu chuyển động – *như một sự trừng phạt tàn nhẫn... ôi trời ạ* – tôi biết nó sẽ không kéo dài lâu. Anh thúc vào một cách đều đặn. Tôi bắt đầu dâng lên, hai chân căng cứng dưới anh.

“Đến đi nào, bé yêu,” anh thở gấp. “Đến với anh đi.”

Những lời lẽ của anh là sự giải phóng cho tôi, và tôi bùng nổ, huy hoàng, rời rã, thành hàng triệu mảnh quanh anh. Anh cũng bùng nổ theo, gọi to tên tôi.

“Ana! Ôi trời, Ana!” Rồi anh sụp xuống người tôi, đầu vùi trong hõm cổ tôi.

Chương bốn

Khi sự tỉnh táo trở lại, tôi mở mắt ra và nhìn thật lâu vào gương mặt người đàn ông tôi yêu. Về mặt Christian thật dịu dàng, âu yếm. Anh cọ mũi vào mũi tôi, chống mình trên khuỷu tay, bàn tay nắm lấy tay. Anh gieo một nụ hôn thoáng nhẹ mơn trớn lên môi tôi rồi buông người lùi lại.

“Anh đã rất nhớ nó,” anh nói trong hơi thở.

“Em cũng thế,” tôi thì thào.

Anh đỡ lấy cằm tôi và hôn tôi mãnh liệt. Một nụ hôn đầy đam mê và cầu khẩn – mà cầu khẩn điều gì nhỉ? Tôi không biết. Nó khiến tôi không thở nổi.

“Đừng xa anh nữa nhé,” anh khẩn nài, nhìn sâu vào mắt tôi, nghiêm túc.

“Vâng,” tôi thì thầm mỉm cười với anh. Nụ cười đáp lại của anh thật rạng ngời; sự khuây khỏa, niềm hân hoan, và cả niềm sung sướng trẻ con hòa quyện trong một ánh nhìn quyến rũ có thể làm tan chảy những trái tim lạnh giá nhất. “Cảm ơn anh vì chiếc Ipad.”

“Lời cảm ơn của em được chấp nhận, Anastasia.”

“Anh thích nhất bài hát nào trong đó?”

“Nào, chuyện đó nói sau.” Anh cười toe toét. “Nấu cho anh thứ gì đó đi, cô gái hư. Anh sắp chết đói rồi đây,” anh nói thêm, đột ngột ngồi dậy và kéo tôi dậy theo.

“Gái hư ư?” Tôi cười khúc khích.

“Gái hư. Nào, nấu ăn đi, làm ơn.”

“Vì lời đề nghị của ngài quá dễ thương, đức vua ạ, nên em sẽ đi nấu ngay đây.”

Khi lồm cồm bò ra khỏi giường, tôi làm chệch đi chiếc gối, để lộ ra quả bóng hình chiếc trục thẳng đã xì hơi bên dưới. Christian với lấy nó và nhìn chăm chăm vào tôi vẻ không hiểu.

“Đó là quả bóng của em,” tôi nói, cảm thấy một quyền sở hữu rõ rệt trong khi với lấy chiếc áo choàng và quấn quanh người. *Trời đất ạ... sao anh ấy lại tìm thấy nó nhỉ?*

“Trên giường em ư?” anh lẩm bẩm.

“Vâng.” Mặt tôi đỏ bừng. “Nó nằm với em cho có bầu có bạn.”

“*Charlie Tango* thật may mắn,” anh nói trong sự ngạc nhiên.

Vâng, em đa cảm thế đấy, Grey, vì em yêu anh.

“Quả bóng của em đấy,” tôi nhắc lại và quay gót hướng về phía bếp, để lại anh với nụ cười ngoác miệng đến tận mang tai.

CHRISTIAN VÀ TÔI NGỒI trên tấm thảm Ba Tư của Kate, ăn món gà xào nắm bằng bát sứ và dưa, rồi nhấp chút rượu trắng Pinot Grigio ướp lạnh. Christian tựa người vào đi văng, tóc tai rối bời sau trận mây mưa, cặp chân dài duỗi thẳng trước mặt. Anh đang mặc quần jean và áo sơ mi, và chỉ thế thôi. Buena Vista Social Club đang ngân nga một giai điệu êm ái từ chiếc iPod của Christian.

“Ngon đấy,” anh vừa ăn vừa nói vẻ tán thưởng.

Tôi ngồi khoanh chân cạnh anh, ăn ngẫu nhiên trong cơn đói điên cuồng, đồng thời chiêm ngưỡng bàn chân trần của anh.

“Em luôn là người nấu ăn trong nhà mà. Kate nấu không ngon cho lắm.”

“Mẹ em dạy em đấy à?”

“Không hẳn,” tôi giấu cọt. “Đến khi em biết để ý đến chuyện học nấu ăn thì mẹ em đã sống với Ông Chồng Số Ba ở tận Mansfield, Texas cơ. Còn Ray, ừm, nếu không vì em thì có lẽ ông ấy đã sống cả đời bằng bánh mì nướng mua ngoài hàng rồi.”

Christian nhìn chằm chằm xuống tôi. “Sao em không sống ở Texas với mẹ?”

“Chồng bà, Steve, và em... không hợp nhau cho lắm. Và em cũng nhớ dượng Ray nữa. Cuộc hôn nhân của mẹ em với Steve không kéo dài lâu. Có lẽ bà bắt đầu biết suy nghĩ sáng suốt hơn. Bà không bao giờ nói về ông ta,” tôi lảng lẽ thêm vào. Tôi nghĩ đó là một góc tối trong cuộc đời mẹ mà chúng tôi chưa bao giờ nhắc tới.

“Vì thế em ở Washington với dượng?”

“Em sống chẳng được mấy ngày ở Texas. Rồi em trở về với dượng Ray.”

“Nghe như em trông nom ông ấy ý nhỉ,” anh nói dịu dàng.

“Có lẽ thế,” tôi nhún vai.

“Lúc nào em cũng chăm lo cho người khác.”

Có một sắc thái trong giọng anh khiến tôi chú ý, tôi liếc lên nhìn anh.

“Gì thế?” Tôi hỏi, giật mình bởi vẻ mặt dè chừng của anh.

“Anh muốn chăm lo cho em.” Mắt anh sáng lên với một cảm xúc không tên.

Nhịp tim của tôi ngừng hẳn.

“Em nhận thấy rồi,” tôi thì thầm. “Anh chỉ làm điều đó theo một cách lạ lùng thôi.”

Đôi lông mày anh cau lại. “Đó là cách duy nhất mà anh biết.”

“Em vẫn còn điên tiết chuyện anh mua lại SIP.”

Anh mỉm cười. “Anh biết, nhưng cái sự điên rồ của em, bé yêu ạ, không ngăn được anh đâu.”

“Em biết nói gì với đồng nghiệp, với Jack đây?”

Anh nheo mắt. “Tên gốc đó tốt hơn nên biết coi chừng.”

“Christian!” Tôi la lên. “Anh ta là sếp em đấy.”

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt. Trông anh y hệt một cậu học sinh cứng cổ cứng đầu.

“Đừng nói cho họ biết,” anh nói.

“Đừng nói cho họ biết gì?”

“Rằng anh sở hữu SIP. Những phần chính của bản hợp đồng vừa được ký hôm qua. Tin tức bị phong tỏa trong bốn tuần trong khi ban quản lý của SIP thực hiện một vài thay đổi.”

“Ồ... không biết em có bị sa thải không nhỉ?” Tôi hỏi, hoảng hốt.

“Anh thật lòng nghi ngờ điều đó,” Christian nhăn nhó nói, cố kìm nén nụ cười.

Tôi quắc mắt. “Nếu em nghỉ và tìm một công việc khác, anh có mua tiếp công ty đó không?”

“Em không nghĩ đến chuyện xin nghỉ, đúng không?” Vẻ mặt anh thay đổi, lại trở nên dè chừng lần nữa.

“Có lẽ thế. Em không chắc anh sẽ cho em nhiều lựa chọn.”

“Có, anh sẽ mua tiếp công ty đó.” Anh cương quyết.

Tôi lại quắc mắt với anh. Tôi đang ở trong một thế trận cầm chắc phần chiến bại.

“Anh có thấy anh đang trở thành một cô bảo mẫu năng nổ quá mức không?”

“Có. Anh nhận thức được đầy đủ về chuyện này mà.”

“Anh đi mà sai bảo bác sỹ Flynn ấy,” tôi lẩm bẩm.

Christian đặt chiếc bát nhẵn thín xuống và nhìn tôi dửng dưng. Tôi thở dài. Tôi không muốn tranh luận nữa. Đứng dậy, tôi vớ lấy bát của anh.

“Anh có muốn tráng miệng không?”

“Cuối cùng em cũng có một ý tưởng hay!” Anh nói, nở một nụ cười đậm đặng.

“Không phải tráng miệng em đâu.” *Sao lại không phải là mình nhỉ?* Nữ Thần Ham Muốn trong tôi bừng tỉnh từ giấc ngủ lơ mơ và ngồi thẳng lên, đồng tai nghe ngóng.

“Thật à?” Nụ cười của Christian càng rộng hơn. “Anh nghĩ chúng mình có thể có vài trò thú vị hơn đây.”

Gì cơ? Tôi ngậy người nhìn chằm chằm vào anh khi anh uyển chuyển đứng lên.

“Anh ở lại đây được không?” Anh hỏi.

“Ý anh là sao?”

“Cả đêm ấy.”

“Em cho là có.”

“Tốt.”

Cơ thể tôi thực sự náo loạn.

“Anh muốn trối em lại.”

Ồ. “Được rồi,” tôi thì thầm.

“Chỉ tay em thôi. Vào giường. Anh cần em nằm yên.”

“Được rồi,” tôi lại thì thầm, không thể nghĩ về thứ gì nữa.

Anh thông thả bước về phía tôi, không rời mắt khỏi tôi.

“Chúng ta sẽ dùng thứ này.” Anh nắm lấy dây áo choàng của tôi, và với một sự chậm rãi hoàn hảo như trêu ngươi, anh tháo nơ thắt, nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi tấm áo.

Áo choàng của tôi mở ra khi tôi đứng như tê liệt dưới ánh nhìn nóng bỏng của anh. Sau một thoáng, anh gạt tấm áo ra khỏi vai tôi. Nó rơi xuống và xếp thành đống dưới chân tôi, khiến tôi đứng trần truồng trước mặt anh. Anh vuốt ve gương mặt tôi bằng những khớp ngón tay, sự động chạm của anh âm vang trong tôi ở tận miền sâu thẳm nhất.

TÔI NẪM CUỘN TRÒN trong vòng tay anh trên lớp ga trải giường dính nhớp. Thân trước của anh áp sát vào lưng tôi, mũi anh vùi vào tóc tôi.

“Điều em cảm thấy về anh khiến em lo sợ,” tôi thì thầm.

Anh nằm yên. “Anh cũng thế, bé yêu ạ,” anh lặng lẽ nói.

“Nếu anh rời bỏ em thì sao?” Ý nghĩ ấy thật khủng khiếp.

“Anh sẽ không đi đâu cả. Anh nghĩ anh chưa bao giờ cảm thấy đủ với em, Anastasia.”

Tôi quay lại và nhìn anh đăm đăm. Vẻ mặt anh chân thành, nghiêm túc. Tôi nghiêng người và tặng anh một nụ hôn thật dịu dàng. Anh mỉm cười rồi vớ tới vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác như lúc em rời bỏ anh, Anastasia. Anh thà làm bất cứ chuyện gì còn hơn phải cảm thấy như thế lần nữa.” Giọng anh nghe thật buồn, thậm chí còn lạc

đi.

Tôi lại hôn anh. Tôi muốn làm gì đó cho tâm trạng chúng tôi sáng sủa hơn, nhưng anh đã làm điều đó.

“Ngày mai em sẽ cùng anh tới dự bữa tiệc mùa hè do bố anh tổ chức chứ? Nó kiểu như một bữa tiệc gây quỹ từ thiện thường niên. Anh đã nói với ông là anh sẽ đến.”

Tôi mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

“Tất nhiên là em sẽ đến rồi.” Ôi, khổ thật. Tôi chả có bộ cánh nào để diện cả.

“Sao thế?”

“Không sao.”

“Nói cho anh đi,” anh khẳng khái.

“Em chẳng biết mặc gì.”

Ngay tức khắc Christian trông không thoải mái.

“Đừng có dở hơi thế, anh vẫn còn giữ tất cả đám áo váy cho em ở nhà mà. Chắc chắn phải có vài bộ đầm trong đó.”

Tôi mím môi. “Thế ư?” Tôi lăm bắm, giọng có phần chế nhạo. Tôi không muốn gây chiến với anh đêm nay. Tôi cần phải đi tắm cái đã.

CÔ GÁI TRÔNG GIỐNG Y TÔI đang đứng bên ngoài SIP. Đợi đã – cô ta chính là tôi. Tôi trông nhợt nhạt và bẩn thỉu trong bộ quần áo dường như quá rộng; tôi đang nhìn chăm chăm vào cô ta, còn cô ta đang mặc quần áo của tôi – khỏe mạnh và hạnh phúc.

“Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?” Tôi hỏi cô ta.

“Cô là ai?”

“Tôi chẳng là ai cả... Cô là ai? Cô cũng chẳng là ai cả, đúng không...?”

“Vậy chúng ta là một đôi – đừng nói ra nhé, họ sẽ đuổi chúng ta đi, cô biết đấy...” Cô ta mỉm cười, một nụ cười ma quỷ chậm rãi hiện ra trên mặt cô ta, nó rùng rợn đến nỗi tôi khóc thét lên.

“CHÚA ƠI, ANA!” Christian đang lay lay tôi dậy.

Tôi bồn loạn. *Mình đang ở nhà... trong bóng tối... trên giường với Christian.* Tôi lắc lắc đầu, cố giữ sạch tâm trí.

“Bé yêu, em ổn không? Em đang mơ thấy ác mộng đấy.”

“Ồ.”

Anh bật đèn lên và chúng tôi chìm trong thứ ánh sáng lơ mơ. Anh nhìn chăm chăm xuống tôi, gương mặt hằn lên nỗi lo âu.

“Cô gái,” tôi thì thầm.

“Gì thế? Cô gái nào?” Anh hỏi dịu dàng.

“Có một cô gái đứng ngoài trụ sở SIP khi em đi làm về chiều nay. Cô ta trông giống em... nhưng cũng không hẳn.”

Christian nín lặng, khi ánh sáng từ chiếc đèn đầu giường sáng hơn, tôi thấy mặt anh xanh xám.

“Lúc nào?” Anh khẽ hỏi, vẻ hoang mang. Anh đã ngồi dậy, nhìn đăm đăm xuống tôi.

“Khi em đi làm về chiều nay,” tôi nhắc lại. “Anh có biết cô ta là ai không?”

“Cố.” Anh lùa một bàn tay qua tóc.

“Là ai vậy?”

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt, nhưng anh không nói gì.

“Là ai?” Tôi hồi thúc.

“Là Leila.”

Tôi nuốt xuống. Một người phục tùng trước kia! Tôi nhớ Christian đã từng nhắc về cô ta trước khi chúng tôi đi tàu lượn. Đột nhiên, từ anh tỏa ra sự căng thẳng. Hẳn là có chuyện gì đó.

“Cô gái đã lưu bài hát ‘Toxic’ vào iPod của anh?”

Anh lo lắng liếc về phía tôi.

“Ừ,” anh nói. “Cô ta có nói gì không?”

“Cô ta nói, ‘Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?’ và khi em hỏi cô ta là ai, cô ta nói, ‘Chẳng là ai cả’.”

Christian nhắm mắt như thể che giấu nỗi đau. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô ta có ý nghĩa thế nào với anh?

Da đầu tôi râm ran như có kim châm khi adrenaline dâng lên khắp cơ thể tôi. *Nếu cô ta có ý nghĩa rất nhiều với anh ấy thì sao? Nhớ anh ấy đang nhớ cô ta? Mình biết quá ít về quá khứ của anh ấy... ừm, về những mối quan hệ của anh ấy.* Chắc chắn cô ta cũng có một bản hợp đồng, và cô ta đã làm được những điều anh muốn, vui vẻ trao cho anh những thứ anh cần.

Ôi không – khi mà mình không thể. Ý nghĩ đó khiến tôi buồn nôn.

Trèo ra khỏi giường, Christian mặc quần vào và hướng ra phòng khách. Liếc về phía chiếc đồng hồ báo thức, tôi nhận ra đã năm giờ sáng. Tôi lăn xuống khỏi giường, mặc áo sơ mi trắng của anh vào rồi đi theo anh.

Khỉ thật, anh đang nói chuyện điện thoại.

“Đúng, bên ngoài SIP, ngày hôm qua... lúc sắp tối,” anh lảng lẽ nói. Anh quay lại thì thấy tôi đang đi về phía bếp bèn hỏi luôn, “Chính xác là mấy giờ?”

“Khoảng sáu giờ kém mười,” tôi lẩm bẩm. Anh đang gọi cho người quái nào vào giờ này thế nhỉ? Leila đã làm gì? Anh đang cung cấp thông tin cho ai đó qua điện thoại, vẫn không rời mắt khỏi tôi, vẻ mặt bí ẩn và hết sức nghiêm túc.

“Hãy tìm ra bằng cách nào... Đúng rồi... Tôi không nói thế, nhưng tôi đã không nghĩ cô ta có thể làm chuyện này.” Anh nhắm mắt như thể đang đau đớn. “Tôi không biết mọi chuyện sẽ dẫn tới đâu... Phải, tôi sẽ nói chuyện với cô ta... Ừ... Tôi biết... Hãy tìm hiểu và báo lại cho tôi. Chỉ cần tìm cô ta, Welch – cô ta đang gặp khó khăn. Tìm cô ta đi.” Rồi anh ngắt máy.

“Anh có muốn uống trà không?” Tôi hỏi. Trà là phép giải của dương Ray cho mọi cơn khủng hoảng và là thứ duy nhất ông ấy có thể pha ngon trong bếp. Tôi đổ đầy ấm nước.

“Thực lòng anh muốn trở lại giường.” Ánh mắt của Christian cho thấy anh làm thế không phải để ngủ.

“Ừm, em thì cần một chút trà. Anh có muốn uống với em một tách không?” Tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Tôi sẽ không bị đánh lạc hướng bởi sex.

Anh nóng nảy lùa tay qua tóc. “Ừ, cho anh một tách,” anh nói, nhưng tôi biết anh đang cáu giận.

Tôi đặt ấm đun nước lên lò và cắm củi với bộ ấm tách uống trà. Nỗi lo âu của tôi đã vọt lên DEFCON cấp độ 1⁽¹⁾. Anh có định nói cho tôi rắc rối này không? Hay là tôi sẽ phải lần mò ra?

Tôi cảm thấy ánh mắt của anh hướng về phía mình – cảm thấy nỗi bất an của anh, và nổi tức

giận của anh như sờ thấy được. Tôi liếc lên, mắt anh thấp thoáng ánh lo sợ.

“Chuyện gì vậy?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Anh lắc đầu.

“Anh không định nói cho em sao?”

Anh thở dài rồi nhắm mắt lại. “Không.”

“Tại sao?”

“Vì chuyện này không liên quan đến em. Anh không muốn em vướng vào.”

“Nó không nên liên quan đến em, nhưng nó đã liên quan rồi đấy. Cô ta đã tìm thấy em và bắt chuyện với em bên ngoài nơi em làm việc. Sao cô ta biết em chứ? Sao cô ta biết em làm việc ở đâu? Em nghĩ mình có quyền được biết chuyện gì đang diễn ra.”

Christian lại lừa tay qua tóc, từ anh tốt ra sự bứt rứt thất vọng như thể trong anh đang có một cuộc chiến nội tâm nào đó.

“Kìa anh?” Tôi hỏi nhẹ nhàng.

Miệng anh mím lại thành một đường khắc nghiệt, và anh đảo mắt.

“Được rồi,” anh nói, nhún nhường. “Anh không biết sao cô ta lại tìm được em. Có thể do bức ảnh chúng ta chụp tại Portland, anh không biết nữa.” Anh lại thở dài, và tôi có cảm giác nỗi thất vọng của anh là hướng vào chính anh.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi, rót nước sôi vào ấm trà trong khi anh đi tới đi lui. Sau một hồi anh tiếp tục.

“Khi chúng mình đang ở Georgia, Leila đã trở lại căn hộ của anh không báo trước và gây chuyện trước mặt Gail.”

“Gail?”

“Bà Jones.”

“Anh nói ‘gây chuyện’ là sao?”

Anh nhìn tôi, cân nhắc.

“Nói cho em đi. Anh đang giấu em điều gì phải không?” Giọng tôi nôn nóng hơn tôi cảm thấy.

Christian chớp mắt nhìn tôi, ngạc nhiên. “Ana, anh...” anh ngừng lại.

“Nào?”

Anh thở dài chịu thua. “Cô ta cố gắng rạch tay mình.”

“Ôi không!” Thảo nào cổ tay cô ta phải băng bó.

“Gail đưa cô ta tới bệnh viện. Nhưng Leila đã bỏ trốn trước khi anh đến đó.”

Tào lao quá. Chuyện này là sao nhỉ? Tự tử ư? Tại sao chứ?

“Ông bác sĩ tâm thần nhìn thấy cô ta đã nói đó là một kiểu kêu cứu điển hình. Ông ta không tin cô ta thực sự gặp nguy hiểm, mà chỉ là một dạng ảo giác tự vẫn, ông ta gọi như thế. Nhưng anh không thấy thuyết phục lắm. Anh đang cố gắng tìm ra cô ta để giúp đỡ cô ta chút ít.”

“Cô ta có nói gì với bà Jones không?”

Christian nhìn tôi rất lâu. Trông anh thực sự không thoải mái.

“Không nhiều lắm,” cuối cùng anh cũng nói, nhưng tôi biết anh không kể với tôi mọi chuyện.

Tôi tự làm mình xao lãng với việc rót trà vào tách. Vậy là Leila muốn quay lại cuộc sống của

Christian và chọn cách cố gắng tự tử để thu hút sự chú ý của anh ấy sao? *Trời... hãi thật.* Nhưng hiệu quả đấy. Christian đã rời Georgia để về tìm cô ta, nhưng cô ta đã biến mất trước khi anh về kịp? Kỳ cục thật.

“Anh không tìm được cô ta? Thế còn gia đình cô ta đâu?”

“Họ không biết cô ta ở đâu. Cả chồng cô ta cũng vậy.”

“Chồng ư?”

“Ừ,” anh lơ đãng nói, “cô ta đã lấy chồng được hai năm rồi.”

Gì cơ? “Vậy là cô ta quan hệ với anh trong khi đã có chồng?” *Trời đất ơi.* Anh đúng là không có giới hạn nào cả.

“Không! Chúa lòng lành, không. Cô ta quan hệ với anh từ hồi ba năm trước. Sau đó cô ta bỏ đi và chẳng bao lâu sau thì lấy gã này.”

Ồ. “Vậy tại sao bây giờ cô ta lại cố gắng khiến anh chú ý?”

Anh lắc đầu buồn bã. “Anh không biết. Tất cả những gì anh có thể tìm ra là cô ta đã bỏ gã chồng ăn bám từ khoảng bốn tháng trước rồi.”

“Để em hiểu cho thông nhé. Từ ba năm trước cô ta không làm người phục tùng của anh nữa?”

“Khoảng hai năm rưỡi.”

“Và cô ta muốn nữa?”

“Ừ.”

“Nhưng anh thì không?”

“Em biết mà.”

“Vì thế cô ta bỏ anh?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao giờ cô ta lại tìm đến anh?”

“Anh không biết.” Tông giọng của anh cho tôi biết ít nhất anh cũng có một giả định nào đó.

“Nhưng anh ngờ rằng...”

Mắt anh nheo lại trong cơn giận dữ thấy rõ. “Anh ngờ rằng cô ta định làm điều gì đó với em.”

Tôi ư? Cô ta muốn gì ở tôi đây? *“Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?”*

Tôi chăm chăm nhìn anh, nửa thân trên để trần đẹp long lanh. Tôi có anh ấy; anh ấy là của tôi. Đó là những gì mà tôi có, dù cô ta cũng có mái tóc sẫm màu và làn da trắng như tôi. Tôi cau mày trước ý nghĩ này. *Phải rồi... mình có thứ gì mà cô ta không có nhỉ?*

“Sao hôm qua em không nói cho anh biết, bé yêu?” Anh hỏi dịu dàng.

“Em đã quên mất cô ta.” Tôi nhún vai biện bạch. “Anh biết đấy, tan sở xong là em đi uống mừng vụ kết thúc tuần làm việc đầu tiên. Rồi anh xuất hiện ở quán bar, với màn điều võ dương... testosterone(2) với Jack, và rồi chúng ta ở đây. Chuyện kia thế là trôi tuột khỏi tâm trí của em. Anh có thói quen khiến em quên hết mọi sự mà.”

“Điều võ dương testosterone?” Môi anh cong lên.

“Vâng. Cái màn hạ bệ lẫn nhau ấy.”

“Anh sẽ cho em biết thế nào là điều võ dương testosterone.”

“Anh không muốn một tách trà sao?”

“Không, Anastasia, anh không muốn.”

Đôi mắt anh bùng cháy, thiêu đốt tôi với ánh nhìn anh-muốn-em-và-anh-muốn-em-ngay-bây-giờ. *Chết đấm... sao mà nóng bỏng đến vậy.*

“Quên cô ta đi. Lại đây nào.” Nói rồi anh đưa tay ra.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lộn một cú ba vòng trên không xuống sàn nhà khi tôi nắm lấy bàn tay ấy.

TÔI TỈNH DẬY, QUÁ ẤM ÁP, và tôi vòng tay ôm lấy một Christian trần như nhộng. Ngay cả khi chìm vào giấc ngủ rất nhanh, anh vẫn ôm chặt lấy tôi. Ánh bình minh dịu dịu xuyên qua rèm cửa. Đầu tôi ngã vào ngực anh, chân tôi gác lên chân anh, còn tay tôi vòng qua bụng anh.

Tôi rướn đầu lên, sợ mình có thể làm anh thức giấc. Trông anh thật trẻ trung và thư thái trong giấc ngủ, và anh là của tôi.

Hừm... Với tới, tôi ngáp ngừng vuốt ve ngực anh, lướt ngón tay qua lớp lông mỏng, mà anh vẫn không چرا quậy. Tôi vẫn không thể hoàn toàn tin được điều này. Anh ấy thực sự là của tôi – trong một vài khoảnh khắc quý giá hơn. Tôi nghiêng mình qua rồi nhẹ nhàng hôn lên một vết sẹo của anh. Anh khẽ rên lên nhưng không thức giấc, tôi mỉm cười. Tôi hôn thêm lần nữa và mắt anh mở ra.

“Chào anh,” tôi cười toe toét, cảm thấy thật tội lỗi.

“Chào em,” anh thận trọng đáp lại. “Em đang làm gì đấy?”

“Ngắm anh.” Tôi lướt ngón tay xuống vệt lông dưới bụng anh. Anh chớp lấy tay tôi, nheo mắt lại, rồi nở một nụ cười thư-thái-rạng-ngời-đậm-chất-Christian, và tôi thở phào. Cú chạm bí mật của tôi vẫn là bí mật.

Ôi... sao anh không cho em chạm vào anh nhỉ?

Đột ngột, anh lật người đè lên trên, ấn tôi xuống lớp đệm, tay giữ chặt lấy tay tôi cảnh cáo. Rồi anh cọ mũi vào mũi tôi.

“Tôi nghĩ cô thức dậy là để có ý đồ đen tối, quý cô Steele,” anh buộc tội, nhưng nụ cười vẫn đọng trên môi.

“Em thích được thức dậy với ý đồ đen tối bên anh.”

“Em ư?” Anh hỏi và đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi. “Yêu hay là ăn sáng nào?” Mắt anh sầm lại nhưng vẫn lấp lánh ánh hài hước. Vật cương cứng của anh đi sâu vào trong tôi, và tôi nâng hạ thân lên để gặp anh.

“Lựa chọn sáng suốt đấy,” anh lăm bắm bên cổ tôi, trong khi lướt môi hôn xuống ngực tôi.

TÔI ĐỨNG BÊN TỦ QUẦN ÁO, nhìn đắm đắm vào gương, cố gắng vuốt ve mái tóc để trông nó ra hồn một tí – thực sự thì nó chỉ quá dài. Tôi đang mặc quần jean và áo phông, còn Christian vừa tắm táp sạch sẽ xong, đang mặc quần áo phía sau. Tôi nhìn như dán mắt vào cơ thể anh đầy thềm muốn.

“Anh có thường tập thể hình không?” Tôi hỏi.

“Ngày nào anh cũng tập,” anh vừa nói vừa cài khuy quần.

“Anh tập những gì?”

“Chạy, nâng tạ, quyền cước.” Anh nhún vai.

“Quyền cước?”

“Ừ, anh có thầy dạy riêng, một đấu thủ từng dự Olympic tên là Claude. Anh ta rất cừ. Em sẽ thích anh ta đấy.”

Tôi quay lại nhìn chăm chăm khi anh bắt đầu cài khuy chiếc sơ mi trắng.

“Anh nói em sẽ thích anh ta nghĩa là sao?”

“Em sẽ thích anh ta làm thầy dạy của mình.”

“Sao em lại cần một thầy dạy riêng? Em có anh giữ cho thân hình em vừa vặn rồi mà.”

Christian thong thả bước tới rồi vòng tay ôm lấy tôi, đôi mắt tối sẫm gặp mắt tôi trong gương.

“Nhưng bé yêu ạ, anh muốn em ‘vừa vặn’ với những gì anh ấp ủ trong đầu. Anh cần em đủ mạnh để trụ vững.”

Mặt tôi nóng bừng khi những kỷ niệm từ căn phòng giải trí ủa về. Phải... Căn Phòng Đỏ ấy thật khiến cho người ta kiệt sức. Anh sắp để tôi trở lại đó sao? Tôi có muốn trở lại đó không nhỉ?

Dĩ nhiên là cậu muốn rồi! Nữ Thần Ham Muốn trong tôi hét toáng lên.

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám mê hoặc nhưng khó dò ấy.

“Em biết là em muốn mà,” anh nói rành rọt.

Tôi lại đỏ bừng mặt, và cái ý nghĩ khó chịu rằng Leila có thể trụ vững không mồi mà trườn vào đầu óc tôi một cách đáng ghét. Tôi mím môi lại làm Christian phải nhúm mày.

“Sao thế?” Anh hỏi, lo lắng.

“Không sao.” Tôi lắc đầu. “Được rồi, em sẽ gặp Claude.”

“Thật ư?” Gương mặt Christian bừng sáng lên vẻ sững sốt khó tin. Biểu lộ ấy khiến tôi bật cười. Như thể anh ấy vừa trúng xổ số vậy, dù chắc chắn Christian chẳng bao giờ mua đến một tấm vé – anh cần đến nó làm gì chứ.

“Vâng, giờì ạ – nếu điều đó khiến anh hạnh phúc,” tôi ra vẻ giấu cợt.

Anh siết chặt vòng tay và hôn lên má tôi. “Em không biết được đâu,” anh thì thầm. “VẬY... hôm nay em muốn làm gì nào?” Anh rúc mũi vào cổ tôi, khiến toàn thân tôi râm ran lên từng đợt ngọt ngào.

“Em muốn đi cắt tóc, và... ừm, em phải ra ngân hàng đổi séc để mua một chiếc xe.”

“À,” anh nói ra vẻ đã biết và cần mẫn. Một tay buông tôi ra, anh lục tìm trong túi quần jean và giờ ra chiếc chìa khóa cô nàng Audi bé bỏng của tôi.

“Nó đây,” anh nói khẽ, vẻ ngập ngừng.

“Nó đây? Ý anh là sao?” Mẹ ơi. Giọng tôi nghe có vẻ giận dữ. Chết tiệt. Tôi đang giận dữ. *Làm sao anh ấy dám!*

“Taylor đã mang nó về ngày hôm qua.”

Tôi há miệng, rồi ngậm lại, và rồi lặp lại quy trình ấy, không nói nổi tiếng nào. Anh ấy đang trả chiếc xe lại cho tôi. Chết tiệt ngàn lần. Sao tôi không đoán ra điều này từ trước nhỉ? Được rồi, hai người đều có thể chơi được trò này. Tôi lục tìm trong túi quần sau và lôi ra chiếc phong bì đựng tờ séc của anh.

“Đây, cái này là của anh.”

Christian nhìn tôi vẻ giấu cợt, rồi khi nhận ra chiếc phong bì, anh giờ cả hai tay lên mà bỏ đi.

“Ồ không. Đây là tiền của em.”

“Không. Em sẽ mua lại chiếc xe đó từ anh.”

Vẻ mặt Christian thay đổi hoàn toàn. Giận dữ - phải, cơn giận dữ quét qua mặt anh.

“Không, Anastasia. Tiền của em, xe của em.”

“Không, Christian. Tiền của em, xe của anh, em sẽ mua nó từ anh.”

“Anh đã tặng chiếc xe đó cho em như một món quà nhân ngày tốt nghiệp.”

“Nếu anh tặng em một chiếc bút – nó sẽ là một món quà tốt nghiệp phù hợp. Nhưng anh đã trao cho em cả một chiếc Audi.”

“Em có thực lòng muốn tranh cãi về chuyện này không?”

“Không.”

“Tốt – chìa khóa đây.” Anh đặt chúng lên nóc tủ đồ.

“Ý em không phải là thế!”

“Kết thúc tranh luận, Anastasia. Đừng có thúc ép anh.”

Tôi trừng trừng nhìn anh, và rồi nảy ra một ý. Cầm chiếc phong bì, tôi xé nó làm tư rồi bỏ những gì chứa bên trong vào thùng rác. Ô, cảm giác thật sướng.

Christian nhìn tôi bình thản, nhưng tôi biết mình vừa châm một ngòi nổ và tốt hơn hết nên tránh thật xa. Anh vuốt cằm.

“Cô, luôn luôn đầy thách thức, quý cô Steele ạ.” Anh nói tỉnh khô, rồi quay gót và hiên ngang bước sang phòng khác. Đây không phải là phản ứng mà tôi mong chờ. Tôi đang tham gia vào trận chiến Armageddon⁽³⁾ thực sự. Tôi nhìn đắm đắm vào gương và nhún vai, quyết định buộc túm tóc thành kiểu đuôi ngựa phía sau.

Trí tò mò trong tôi nổi lên. Anh chàng Lắm Chiêu đang làm gì thế nhỉ? Tôi theo anh sang phòng bên thì thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

“Phải, hai mươi tư nghìn đô-la. Chuyển ngay.”

Anh ngẩng lên nhìn tôi, vẫn đứng đưng.

“Tối... Thứ Hai hả? Tuyệt vời... Không, thế là đủ, Andrea.”

Anh gác máy cái rụp.

“Thứ Hai, tiền sẽ được chuyển vào tài khoản ngân hàng của em. Đừng có bày trò với anh.” Anh đang giận sôi, nhưng tôi không quan tâm.

“Hai mươi tư nghìn đô-la!” Tôi hầu như hét lên. “Và làm sao anh biết được số tài khoản của em?”

Cơn điên tiết của tôi làm Christian sửng sốt.

“Anh biết mọi thứ về em, Anastasia,” anh lặng lẽ nói.

“Xe của em không thể nào đáng giá hai mươi tư nghìn đô-la.”

“Anh đồng ý với em, nhưng đây là chuyện hiểu biết về thị trường, dù là em đang bán hay đang mua. Một vài kẻ điên khùng ngoài kia muốn cái xe nguy hiểm chết người đó và sẵn sàng trả bằng ấy tiền. Đó là một chiếc xe thuộc dòng cổ điển. Hãy hỏi Taylor nếu em không tin anh.”

Tôi trừng trừng nhìn anh và anh cũng trừng trừng nhìn lại, hai kẻ ngốc ngoan cố và giận dữ cùng trừng trừng nhìn nhau.

Và tôi cảm thấy nó, sức hút – dòng điện giữa chúng tôi – lúc này đang hiện hữu, hút chúng tôi lại với nhau. Đột ngột, anh chớp lấy tôi ép sát vào cánh cửa, miệng anh trên miệng tôi, đòi hỏi ngẫu nhiên. Một tay anh ấn hông tôi áp vào háng anh, tay kia giữ chặt gáy tôi, kéo đầu tôi ngửa ra sau. Ngón tay tôi lùa vào tóc anh, xoắn mạnh, kéo anh về phía mình. Cơ thể anh áp chặt vào tôi, cầm tù tôi trong từng hơi thở đứt quãng. Tôi cảm thấy anh. Anh muốn tôi, và tôi say sưa quay cuồng trong niềm rạo rực khi nhận thức được anh muốn tôi đến thế nào.

“Tại sao, tại sao em luôn thách thức anh?” Anh lăm bắm giữa những nụ hôn nóng rực.

Máu tôi ngân nga trong huyết quản. Anh sẽ luôn gây ra hiệu ứng này lên tôi chứ? Và cả tôi cũng làm được điều đó với anh, đúng không?

“Bởi vì em có thể.” Tôi nói trong hơi thở. Tôi cảm thấy nụ cười của anh nơi cổ mình, và anh áp trán vào trán tôi.

“Chúa ơi, anh muốn chiếm lấy em ngay bây giờ, nhưng anh hết bao cao su rồi. Anh chẳng bao giờ cảm thấy đủ với em cả. Em đúng là một người đàn bà điên rồ, điên rồ.”

“Và anh đã làm em phát điên,” tôi thì thầm. “Theo mọi cách.”

Christian lắc đầu. “Đi nào. Ra ngoài ăn sáng thôi. Anh cũng biết một nơi em có thể cắt tóc đấy.”

“Okay,” tôi ưng thuận, và chỉ cần như thế, cuộc chiến của chúng tôi đã kết thúc.

“ĐỂ EM TRẢ,” tôi nhót ngay lấy tờ hóa đơn bữa sáng trước khi Christian kịp làm.

Anh trợn mắt.

“Ở quanh đây thì anh phải nhanh tay lên, Grey ạ.”

“Em nói đúng, anh phải nhanh tay,” anh nói chua chát, nhưng kỳ thực là cái giọng điệu chòng ghẹo.

“Đừng có đau khổ thế. So với sáng nay thì giờ trong túi em đã có thêm hai mươi tư nghìn đô-la rồi. Em có thể trả” – tôi liếc vào hóa đơn – “hai mươi đô-la và sáu mươi bảy xu cho bữa sáng mà.”

“Cảm ơn,” anh cấm cản. Ôi, cậu bé mới lớn hay hờn dỗi đã trở lại rồi.

“Giờ mình đi đâu?”

“Em thật sự muốn cắt tóc chứ?”

“Vâng, anh nhìn tóc em mà xem.”

“Với anh em rất đáng yêu. Lúc nào cũng đáng yêu hết.”

Tôi đỏ bừng mặt và nhìn chăm chăm xuống những ngón tay mảnh khảnh trong lòng. “Lại còn bữa tiệc của bố anh tối nay nữa.”

“Nhớ là tiệc black tie đấy nhé.”

“Nó được tổ chức ở đâu?”

“Ở nhà bố mẹ anh. Họ có một cái lều. Em biết đấy, công việc từ thiện.”

“Là buổi gây quỹ từ thiện kiểu gì vậy?”

Christian xoa xoa bàn tay dọc đùi, trông có vẻ không thoải mái.

“Đó là một chương trình cai nghiện dành cho những cặp vợ chồng có con nhỏ được gọi là Cùng nhau Đương đầu.”

“Nghe có vẻ là một động cơ tốt đấy,” tôi nói nhẹ nhàng.

“Nào, đi thôi.” Anh đứng dậy, chấm dứt chủ đề hội thoại này một cách hiệu quả rồi đưa tay ra. Khi tôi nắm lấy nó, anh siết chặt những ngón tay quanh ngón tay tôi.

Thật lạ lùng. Có những lúc anh rất mở lòng, nhưng còn lại thì kín như bưng. Anh đưa tôi ra khỏi nhà hàng rồi xuống phố. Buổi sáng hôm nay thật ấm áp và bình yên. Ánh mặt trời tỏa rạng, không khí ngậy ngất mùi cà phê cùng mùi bánh mì mới ra lò.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Sẽ là một bất ngờ.”

Ồ, được rồi. Thực lòng thì tôi không thích những bất ngờ cho lắm.

Tôi và Christian đi qua hai dãy nhà, và những cửa hàng cửa hiệu rõ ràng không phải là nơi chúng tôi sẽ dừng chân. Tôi vẫn chưa có cơ hội khám phá chúng, nhưng nơi này thực sự chỉ cách nơi tôi ở có vài bước chân. Kate hẳn sẽ mừng rơn, vì có vô số shop thời trang nhỏ để thỏa mãn đam mê áo váy của nàng ấy. Thực sự thì tôi cũng cần mua vài chiếc chân váy nhẹ để đi làm.

Christian dừng bước trước một thẩm mỹ viện bề thế, bóng lộn và mở cửa cho tôi. Nó tên là Esclava. Đồ đạc bên trong đều bọc da và trắng bóc. Một cô gái trẻ tóc vàng trong bộ đồng phục tinh tươm đang ngồi tại bàn tiếp tân màu trắng nổi bật. Cô ta ngẩng lên khi chúng tôi bước vào.

“Chào buổi sáng, ngài Grey,” cô ta hồ hởi nói, sắc hồng ửng lên trên đôi má khi cô ta chớp mắt với anh. Đó là hiệu ứng Grey, nhưng cô ta biết anh! Bằng cách nào chứ?

“Chào Greta.”

Anh cũng biết cô ta. Chuyện này là sao?

“Vẫn như mọi khi ạ, thưa ngài?” Cô ta lễ phép hỏi. Cô ta đang tô son môi hồng rực.

“Không,” anh vội nói, vừa lo lắng liếc về phía tôi.

Như mọi khi? Nghĩa là thế nào?

Trời đất! Đó là Điều luật số Sáu, về cái thẩm mỹ viện chết tiệt. Tất cả những thứ bậy bạ về chuyện tẩy lông... chết tiệt!

Đây là nơi anh ấy mang tất cả những kẻ phục tùng tới? Có khi cả Leila nữa, đúng không? Tôi biết hiểu chuyện này là thế quái nào đây?

“Cô Steele sẽ nói với cô cô ấy muốn làm gì.”

Tôi trừng trừng nhìn anh. Anh ấy đang lén lút thực hiện những Luật lệ. Tôi đã đồng ý với điều khoản Chăm sóc cá nhân – và nó là đây sao?

“Tại sao lại là nơi này?” Tôi nói như rít lên.

“Anh sở hữu nơi này, và ba cái khác như thế này nữa.”

“Anh sở hữu nơi này?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Chà, thật quá bất ngờ.

“Ừ, kinh doanh ngoài lề thôi. Dù sao chẳng nữa – em thích làm gì thì ở đây đều đáp ứng được tuốt. Tất cả các thể loại massage: massage Thụy Điển, xoa bóp kiểu Nhật, đá nóng, trị liệu bằng ánh sáng, tắm tảo biển, massage mặt, tất cả những trò mà phụ nữ ưa thích – mọi thứ.” Anh nhiệt tình khoa bàn tay với những ngón tay dài.

“Tẩy lông thì sao?”

Anh cười vang. “Ừ, tẩy lông nữa. Mọi chỗ,” anh thì thảo vẽ bí hiểm, sung sướng trước bộ mặt bút rút của tôi.

Tôi nóng bừng mặt và liếc về phía Greta, người đang nhìn tôi trông đợi.

“Tôi muốn cắt tóc.”

“Dĩ nhiên rồi, cô Steele.”

Greta môi-hồng-rực mang dáng vẻ hồi hã đặc trưng rất Đức khi cô ta kiểm tra màn hình máy tính.

“Franco sẽ rảnh trong năm phút nữa.”

“Franco được đấy,” Christian đảm bảo với tôi. Tôi thì đang cố gắng hiểu cho thủng chuyện này. Christian Grey, CEO, sở hữu một chuỗi thẩm mỹ viện.

Tôi lén nhìn anh, và bất chợt sắc mặt anh thay đổi – có thứ gì đó, hay ai đó vừa lọt vào tầm mắt anh. Tôi quay ra để xem anh nhìn đi đâu, và ngay phía cửa sau mỹ viện, một mái tóc vàng ánh bạch kim óng mượt xuất hiện, đóng cánh cửa lại phía sau và bắt đầu trò chuyện với một người tạo mẫu tóc.

Tóc Vàng Bạch Kim cao, làn da rám nắng, dễ thương, tuổi tác thì trạc cuối đầu ba sang đầu bốn gì đấy – cũng khó nói. Bà ta mặc bộ đồng phục giống như của Greta, nhưng màu đen. Trông bà ta thật ấn tượng. Mái tóc sáng lấp lánh như vàng hào quang, được cắt theo kiểu bob sắc sảo. Khi quay lại, bà ta bắt gặp ánh nhìn của Christian bèn mỉm cười với anh, một nụ cười rạng rỡ và ấm áp thân tình.

“Xin lỗi em,” Christian vội vã lẩm bẩm.

Anh sỏi bước nhanh qua phòng mỹ viện, qua đám thợ tạo mẫu tóc trong bộ đồng phục trắng tinh tươm, qua cả đám thợ học việc bên những chiếc bồn rửa, để tới chỗ bà ta, cách quá xa để tôi có thể nghe thấy họ nói những gì. Tóc Vàng Bạch Kim chào anh với vẻ mặt mến yêu thấy rõ, bà ta hôn lên cả hai bên má anh, bàn tay đặt lên cánh tay anh, và họ trò chuyện với nhau sôi nổi.

“Cô Steele?”

Cô nhân viên lễ tân Greta cố gắng khiến tôi chú ý.

“Làm ơn chờ tôi một chút.” Tôi nhìn theo Christian như bị thôi miên.

Tóc Vàng Bạch Kim quay lại và nhìn thấy tôi, bèn trao cho tôi cũng một nụ cười rạng rỡ như thể biết tôi vậy. Tôi lịch sự mỉm cười đáp lại.

Christian trông có vẻ lo lắng về điều gì đó. Anh thuyết phục bà ta, và bà ta ưng thuận, giờ cả hai tay lên rồi mỉm cười với anh. Anh cũng mỉm cười với bà ta – rõ ràng họ biết nhau rất rõ. Phải chăng họ đã làm việc với nhau trong một thời gian dài? Có lẽ bà ta điều hành nơi này; trên tất cả, bà ta có một vẻ chắc chắn là rất quyền uy.

Rồi, nhận thức đánh vào đầu tôi như một quả tạ sắt. Tôi biết, từ sâu thẳm ruột gan mình, tôi biết bà ta là ai. Là người phụ nữ ấy. *Ấn tượng, đúng tuổi, xinh đẹp.*

Đó là quý bà Robinson.

Chương năm

“Greta, ngài Grey đang nói chuyện với ai đấy?” Da đầu tôi như muốn bốc hơi khỏi tòa nhà này – trong nỗi lo sợ cảm giác râm ran như kiến bò, và tiềm thức của tôi thì gào thét bắt tôi hãy đi theo nó. Nhưng giọng tôi nghe vẫn đủ hững hờ.

“Ồ, đó là bà Lincoln. Bà ấy cùng sở hữu mỹ viện này với ngài Grey.” Greta, dường như còn hơn cả hào hứng, chia sẻ.

“Bà Lincoln?” Tôi tưởng bà Robinson đã ly dị. Có lẽ bà ta đã tái hôn với một gã khờ đáng thương nào đó.

“Vâng. Bà ấy không thường xuyên tới đây, nhưng hôm nay một kỹ thuật viên của chúng tôi bị ốm, nên bà ấy đến để thay thế.”

“Cô có biết tên của bà Lincoln không?”

Greta ngẩng lên nhìn tôi, nhúu mày và mím đôi môi hồng rực lại, ngờ vực sự tò mò của tôi. Chết tiệt, có lẽ tôi đã đi quá xa rồi.

“Elena,” cô ta nói, hầu như miễn cưỡng.

Tôi chìm trong cảm giác nhẹ nhõm lạ lùng rằng thứ linh cảm lạnh gáy mỗi lần gặp chuyện gì nguy hiểm của tôi đã không làm tôi thất vọng.

Linh cảm lạnh gáy trước nguy hiểm ư? Tiềm thức của tôi khịt mũi. Linh cảm trước một “máy bay bà già” chuyển sà mỗ trẻ em thì có.

Họ vẫn mãi mê thảo luận. Christian nói liên tục điều gì đó với Elena, và bà ta có vẻ lo lắng, gật đầu, nhăn mặt, rồi lại lắc đầu. Với tay ra, bà ta nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Christian trong khi cắn môi. Lại gật đầu, bà ta liếc về phía tôi và trao cho tôi một nụ cười trấn an rất nhẹ.

Tôi chỉ có thể nhìn chăm chăm bà ta, mặt như hóa đá. Tôi nghĩ mình đang sốc nặng. Sao anh có thể đưa tôi đến đây chứ?

Người đàn bà thì thầm điều gì đó với Christian; anh nhìn nhanh về phía tôi rồi quay lại với bà ta và đáp lại. Bà ta gật đầu, và tôi nghĩ bà ta đang chúc anh may mắn, nhưng kỹ năng đọc tín hiệu môi của tôi không được thành thạo cho lắm.

Anh sai bước quay lại chỗ tôi, khuôn mặt rõ ràng là đang bối rối. *Chuẩn không cần chỉnh rồi.* Bà Robinson quay về căn phòng hậu, đóng cánh cửa lại sau lưng.

Christian nhúu mày. “Em ổn chứ?” anh hỏi, nhưng giọng căng thẳng và đầy thận trọng.

“Không ổn lắm. Anh không muốn giới thiệu em à?” Giọng tôi nghe lạnh đanh.

Miệng anh há hốc, như thể tôi vừa đột ngột cắt mất dưỡng khí của anh.

“Nhưng anh nghĩ...”

“Với một người đàn ông thông minh, đôi khi...” Từ ngữ trôi tuột khỏi miệng tôi. “Em muốn đi khỏi đây, làm ơn.”

“Sao thế?”

“Anh biết tại sao mà.” Tôi đảo mắt.

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi, ánh mắt tha thiết.

“Anh xin lỗi, Ana. Anh không biết cô ấy lại đến đây. Cô ấy không bao giờ ở đây cả. Cô ấy mở một chi nhánh mới ở Bravern Center, và đó mới là nơi cô ấy thường cắm chốt. Hôm nay có ai đó bị ốm.”

Tôi quay gót và hướng ra phía cửa.

“Chúng tôi không cần Franco nữa, Greta,” Christian cúi kính nói khi chúng tôi bước ra khỏi cửa. Tôi phải cố kìm lại thôi thúc muốn chạy thật nhanh và thật xa khỏi nơi này. Tôi muốn òa khóc thật to. Tôi chỉ cần tránh xa khỏi tất cả những thứ ngớ ngẩn này.

Christian lặng lẽ bước bên tôi trong khi tôi cố gắng nghiền ngẫm lại mọi chuyện trong đầu. Khoanh tay ôm lấy thân mình, tôi cảm cú vừa bước đi vừa tránh những thân cây trên Đại lộ Thứ hai. Anh khá khôn ngoan khi không hề chạm vào tôi. Tâm trí tôi đang sục sôi lên với những câu hỏi chưa có lời đáp. Liệu Quý Ngài Lảng Tránh này có chịu thú nhận không nhỉ?

“Anh thường đưa những người phục tùng đến đây phải không?” Tôi gay gắt.

“Phải, vài người trong số họ,” anh lặng lẽ trả lời nhất gừng.

“Leila?”

“Có.”

“Nơi này trông có vẻ mới.”

“Gần đây nó mới được tân trang lại.”

“Em hiểu. Vậy bà Robinson đã gặp tất cả những người phục tùng của anh?”

“Phải.”

“Họ có biết về bà ấy không?”

“Không. Không ai biết. Chỉ có em.”

“Nhưng em không phải người phục tùng của anh.”

“Đúng, em dứt khoát là không phải.”

Tôi dừng lại và đối mặt với anh. Đôi mắt anh mở lớn, dữ dội. Đôi môi anh mím lại thành một đường khắc nghiệt và cương quyết.

“Anh có thấy chuyện này rối rắm phức tạp đến thế nào không?” Tôi giận dữ nhìn anh, giọng hạ thấp.

“Anh thấy rồi. Anh xin lỗi.” Mặt anh trông có vẻ ăn năn.

“Em muốn đi cắt tóc, tốt hơn là ở một nơi nào đó mà anh không lên giường với đám nhân viên hay khách hàng.”

Christian do dự.

“Bây giờ, thứ lỗi cho em.”

“Không phải em đang chạy trốn. Đúng không?” Anh hỏi.

“Không, em chỉ muốn cắt cái mái tóc chết tiệt này. Tại một nơi mà em có thể nhắm nghiền mắt, được ai đó gọi đầu cho mình, và quên đi tất cả những chuyện lung củng song hành theo anh.”

Christian lừa tay qua tóc. “Anh có thể gọi Franco tới nhà mình hoặc tới chỗ em,” anh khẽ nói.

“Bà ấy thật quyến rũ.”

Anh chớp mắt. “Ừ.”

“Bà ấy vẫn đang ở với chồng hả?”

“Không. Cô ấy đã ly dị từ khoảng năm năm trước.”

“Sao anh không cặp cùng bà ấy?”

“Vị giữa bọn anh mọi chuyện đã kết thúc. Anh đã nói với em rồi mà.” Lòng mày anh đột ngột nhúu lại. Anh thò tay vào túi áo khoác lôi ra chiếc BlackBerry. Chắc là nó vừa rung, vì tôi không nghe thấy nhạc chuông.

“Welch,” anh nói nhanh, sau đó lắng nghe. Chúng tôi đang đứng trên Đại lộ 2, và tôi nhìn đắm đắm về phía cây thông nhỏ trước mặt, nó vừa thay một lớp áo mới non xanh mỡ màng.

Dòng người hối hả đi qua chúng tôi, mất hút trong những việc không tên của buổi sáng ngày thứ Bảy, rõ ràng là đang thưởng ngoạn câu chuyện cuộc đời của riêng họ. Tôi bắn khoản tự hỏi liệu trong số đó có bao gồm những kẻ phục tùng ngày trước giờ đang lén lút rình mò, những người đàn bà đẹp tuyệt vời từng trong vai kẻ thống trị, và một người đàn ông chẳng có khái niệm nào về sự riêng tư bí mật dưới luật lệ Hoa Kỳ này hay không.

“Bị đâm xe chết à? Khi nào?” Giọng Christian cắt ngang dòng suy tưởng của tôi.

Ồ không. Ai vậy nhỉ? Tôi lắng tai nghe cho rõ hơn.

“Đã hai lần thằng con hoang đó không xuất hiện. Hắn chắc chắn đã biết. Hắn chẳng có chút cảm giác nào với cô ta hay sao?” Christian lắc đầu ghê tởm. “Chuyện này bắt đầu có ý nghĩa rồi đây... không... nó giải thích tại sao, chứ không phải ở đâu.” Christian liếc quanh chúng tôi như thể tìm kiếm thứ gì đó, và tôi nhận thấy mình cũng đang làm giống anh. Chẳng có gì lọt vào tầm mắt tôi. Chỉ có vài người đi mua hàng, xe cộ trên đường và những hàng cây.

“Cô ta đang ở đây,” Christian tiếp tục. “Cô ta đang theo dõi chúng tôi... Phải... Không. Hai hay bốn, 24/7 nhé... Tôi vẫn chưa đề cập đến chuyện đó.” Christian nhìn thẳng vào tôi.

Đề cập chuyện gì? Tôi nhúu mày và anh nhìn tôi ngập ngừng.

“Gì cơ...,” anh thì thào. Mắt anh tái đi và mắt thì mở lớn. “Tôi hiểu. Khi nào?... Mới đây hả? Nhưng bằng cách nào?... Không có bản điều tra lý lịch nào sao?... Tôi hiểu. Hãy gửi email cho tôi tên, địa chỉ và những bức ảnh nếu anh có... 24/7 nhé, từ chiều nay. Hãy giữ liên lạc với Taylor.” Nói rồi Christian ngắt máy.

“Hừm?” tôi giận dữ hỏi. Anh có định nói cho tôi biết không đây?

“Là Welch.”

“Welch là ai?”

“Cố vấn an ninh của anh.”

“Được rồi. Thế có chuyện gì vậy?”

“Leila đã bỏ chồng từ khoảng ba tháng trước để cặp với một gã, gã này vừa bị chết trong một vụ tai nạn ô tô bốn tuần trước đây.”

“Ôi.”

“Tay bác sĩ tâm thần mắc dịch đó lẽ ra phải biết được chuyện này,” anh giận dữ nói. “Nỗi u uất đau khổ, chính là cảm xúc ấy đấy. Đi thôi nào.” Anh đưa tay ra, và tôi tự động đặt tay mình vào tay anh trước khi giật nó ra lần nữa.

“Đợi một phút. Chúng ta còn đang bàn luận dở dang về chuyện của ‘chúng ta’ mà. Về bà ấy, quý bà Robinson của anh.”

Khuôn mặt Christian đanh lại. “Cô ấy không phải Robinson của anh. Về nhà anh đã, rồi chúng ta có thể nói tiếp chuyện này.”

“Em không muốn tới nhà anh. Em muốn cắt tóc!” Tôi la lên. Giá như tôi có thể chỉ tập trung vào một chuyện này...

Anh lại chộp lấy chiếc BlackBerry từ trong túi áo và bấm số. “Greta, là Christian Grey đây. Tôi muốn Franco có mặt tại nhà tôi trong một giờ nữa. Hãy xin phép bà Lincoln... Tốt.” Nói rồi anh nhét điện thoại vào túi. “Anh ta sẽ đến ngay.”

“Christian...!” Tôi lắp bắp thốt lên giận dữ.

“Anastasia, Leila rõ ràng đang phải chịu đựng một chấn thương về tâm lý. Anh không biết cô ta đang theo đuổi anh hay là em, hay cô ta đã chuẩn bị đi xa đến cỡ nào. Chúng mình sẽ đến chỗ em lấy đồ, rồi em có thể đến ở với anh cho đến khi mình tìm ra dấu vết cô ta.”

“Tại sao em lại muốn làm thế chứ?”

“Vì như thế anh có thể giữ em an toàn.”

“Nhưng...”

Anh trừng mắt nhìn tôi. “Nếu em không làm thế, là anh túm tóc em kéo đi đấy.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh... thật không thể tin được. Anh chàng Đa Sự đang lo xa quá đà rồi.

“Em nghĩ anh đang phản ứng thái quá rồi.”

“Không đâu. Chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận ở nhà anh. Đi thôi.”

Tôi khoanh tay lại và nhìn anh không chớp mắt. Chuyện này đã đi quá xa.

“Không,” tôi búng bình tuyên bố. Tôi phải giữ vững lập trường.

“Em có thể bước đi, hoặc là anh có thể vác em đi. Cách nào thì anh cũng không ngại đâu, Anastasia.”

“Anh không dám đâu.” Tôi quắc mắt nhìn anh. Trăm phần trăm anh ấy không dám bày trò giữa Đại lộ 2 này, đúng không?

Anh nở nụ cười nửa miệng với tôi, nhưng mắt anh thì không hề cười.

“Ồ, bé yêu, cả hai chúng ta đều biết rằng nếu em là người ném găng tay thách đấu, thì anh quá hạnh phúc để nhận lời thách đấu đó mà.”

Chúng tôi trừng trừng nhìn nhau – và đột ngột anh khom người xuống, tóm chặt lấy đùi tôi rồi nhấc bổng tôi lên. Trước khi nhận thức được chuyện gì, tôi đã chễm chệ nằm vắt ngang vai anh rồi.

“Bỏ em xuống!” Tôi hét lên.Ồ, được hét lên thế này thật là sướng.

Christian bắt đầu sải bước dọc Đại lộ, lơ tịt tôi đi. Một tay ôm chặt quanh đùi tôi, anh đét mông tôi bằng bàn tay rảnh rồi còn lại.

“Christian!” Tôi la to. Người đi đường đang nhìn chằm chằm. Chuyện này còn có thể bề mặt hơn không nhỉ? “Em đi. Em sẽ đi mà!”

Anh bèn đặt tôi xuống, và trước khi anh kịp đứng thẳng dậy, tôi đã nện bước thành thạch về phía căn hộ của mình, đầu sôi sùng sục, không thềm để ý đến anh. Dĩ nhiên là anh vẫn đi bên cạnh tôi, nhưng tôi tiếp tục phớt lờ. Tôi định làm gì nhỉ? Đang giận điên lên, nhưng tôi không chắc mình đang giận dữ chuyện gì – có quá nhiều chuyện mà.

Và trong khi hiên ngang nện bước về nhà, tôi đã làm hẳn một danh sách trong đầu:

1. Vác mình lên vai – không thể chấp nhận được với bất cứ ai đã qua sáu tuổi.
2. Đưa mình đến thẩm mỹ viện đồng sở hữu với người tình cũ – sao mà ngớ ngẩn đến thế nhỉ?
3. Đó là nơi anh ấy thường đưa những người phục tùng đến – lại càng ngớ ngẩn hơn.
4. Thậm chí không thềm nhận ra đó là một ý tưởng tồi tệ – trong khi vốn được coi là một anh chàng thông minh xuất chúng.
5. Có những người tình cũ điên rồ. Mình có thể chỉ trích anh về chuyện này không nhỉ? Có chứ, mình đang điên tiết lắm rồi đây.
6. Biết được số tài khoản ngân hàng của mình – quá ư là rình mò.

7. Mua lại SIP – anh ấy có nhiều tiền hơn là trí khôn.

8. Khăng khăng bắt mình ở cùng – mối đe dọa từ Leila hẳn là kinh khủng hơn anh e sợ... mà hôm qua anh không hề đề cập đến.

Nhận thức bừng lên. Có điều gì đó đã thay đổi. Là điều gì nhỉ? Tôi dừng lại, và Christian dừng theo. “Chuyện gì đã xảy ra?” Tôi gắng hỏi.

Anh nhú mày. “Ý em là sao?”

“Chuyện Leila ấy.”

“Anh nói với em rồi mà.”

“Không, anh chưa đâu. Còn điều gì đó nữa. Hôm qua anh không hề bảo em qua ở với anh. Vậy chuyện gì vừa xảy ra?”

Anh rút rút cựa mình.

“Christian! Nói cho em biết đi!” Tôi gắt lên.

“Hôm qua cô ta đã xoay xở có được giấy phép sử dụng vũ khí.”

Ồi, khỉ thật. Tôi chăm chăm nhìn anh, chớp mắt, và cảm thấy máu rút cạn khỏi mặt mình khi tiếp nhận tin này. Tôi ngất mất. Cô ta muốn giết Christian sao? *Không!*

“Thế nghĩa là cô ta có thể mua được một khẩu súng,” tôi thì thào.

“Ana,” Christian nói, giọng anh đầy quan tâm lo lắng. Anh đặt bàn tay lên vai tôi, kéo tôi lại gần mình. “Anh không nghĩ cô ta sẽ làm chuyện gì ngu ngốc, nhưng... anh chỉ không muốn nguy hiểm xảy đến với em.”

“Không phải em đâu... còn anh thì sao?” Tôi khẽ hỏi.

Anh nghiêm nghị nhìn xuống tôi, tôi bèn vòng tay ôm lấy anh thật chặt, đầu nép vào ngực anh. Anh dường như không phản đối.

“Về nhà thôi nào,” anh lẩm bẩm, rồi cúi xuống hôn lên tóc tôi. Chỉ thế thôi, tất cả cơn giận dữ của tôi bay biến. Nhưng tôi vẫn chưa quên nó. Nó chỉ ẩn dưới mối đe dọa có điều nguy hiểm nào đó sắp xảy đến với Christian. Ý nghĩ đó thật không thể nào chịu đựng nổi.

TÔI LẶNG LẼ XẾP ĐỒ vào một chiếc vali nhỏ rồi nhét chiếc Mac, BlackBerry, iPad, và cả quả bóng *Charlie Tango* vào trong ba lô.

“Charlie Tango cũng được đi à?” Christian hỏi.

Tôi gật đầu và anh nở một nụ cười chiều chuộng với tôi.

“Thứ Ba này Ethan sẽ về đây,” tôi lẩm bẩm.

“Ethan?”

“Anh trai của Kate. Anh ấy sẽ ở đây cho đến khi tìm được một nơi khác ở Seattle.”

Christian chăm chăm nhìn tôi không biểu lộ một cảm xúc gì, nhưng tôi nhận ra một tia lạnh giá vừa lướt qua mắt anh.

“Ừ, thế thì em sang ở với anh là đúng rồi. Anh ta sẽ rộng chỗ hơn,” anh nói lặng lẽ.

“Em không biết anh ấy có chìa khóa không. Em sẽ phải quay lại đây.”

Christian chẳng nói gì.

“Thế này là đủ rồi.”

Anh xách vali cho tôi, và chúng tôi hướng ra phía cửa. Khi chúng tôi bước vòng ra sau tòa nhà để tới bãi đỗ xe, tôi nhận thấy mình đang ngoái nhìn lại phía sau. Tôi không biết chứng hoang tưởng của tôi đang bắt đầu bộc phát, hay là có ai đó đang theo dõi tôi thật. Christian mở cửa

sau chiếc Audi và nhìn tôi chờ đợi.

“Em có định vào trong không đấy?” anh hỏi.

“Em nghĩ là em sẽ lái xe.”

“Không. Anh sẽ lái.”

“Có vấn đề gì với tay lái của em à? Đừng nói rằng anh biết được cả điểm thi bằng lái của em đấy nhé... Em sẽ không ngạc nhiên với cái tính thích lén lút rình mò của anh đâu.” Có khi anh còn biết được tôi phải chắt vạt lăm mới qua nổi bài thi viết ấy chứ.

“Vào xe, Anastasia!” Anh quát lên giận dữ.

“Được rồi,” tôi vội vàng chui vào trong xe. *Thực lòng thì, mày thấy lạnh gáy rồi, đúng không?*

Chắc là anh cũng thấy bất an như tôi. Có một kẻ rình mò hắc ám nào đó đang theo dõi chúng tôi – ừm, một ả có mái tóc đen, làn da trắng nhợt, đôi mắt nâu giống bạn đến kỳ lạ, và rất có thể có giấu vũ khí trong người.

Christian lái xe hòa vào dòng giao thông.

“Tất cả những người phục tùng của anh đều có tóc đen à?”

Anh cau mày. “Ừ,” anh lầm bầm. Giọng anh có vẻ không chắc chắn, và tôi đoán là anh đang suy nghĩ, *Cô ấy định nói chuyện gì nhỉ?*

“Em chỉ thấy ngạc nhiên.”

“Anh đã nói với em rồi. Anh thích phụ nữ tóc đen.”

“Bà Robinson đâu có tóc đen.”

“Có lẽ đó là nguyên nhân,” anh lầm bầm. “Cô ấy khiến anh không bao giờ để ý đến phụ nữ tóc vàng nữa.”

“Anh đùa à,” tôi há hốc miệng.

“Ừ, anh đang đùa đấy,” anh cau bẳn đáp lại.

Tôi bình thản nhìn đăm đăm ra ngoài cửa kính, dò tìm mọi góc ngách, nhưng không thấy bóng dáng Leila đâu.

Vậy là, anh chỉ thích phụ nữ tóc đen. Sao lại thế nhỉ? Có thực là Quý bà Đẹp tuyệt trần dù cao tuổi Robinson đã khiến anh rời xa phụ nữ tóc vàng không? Tôi lắc đầu – Christian Grey đúng là kẻ chuyên làm điên đầu người khác.

“Kể em nghe về bà ấy đi.”

“Em muốn biết gì?” Lông mày Christian nhíu lại, và tông giọng của anh đầy cảnh báo.

“Kể em nghe về vụ hợp tác kinh doanh của bọn anh đi.”

Anh thoải mái thấy rõ, vẻ như sẵn sàng nói về công việc. “Anh chỉ hùn vốn. Anh không đặc biệt quan tâm đến lĩnh vực kinh doanh sắc đẹp, nhưng cô ấy đã gây dựng nó thành công. Anh chỉ đầu tư vốn và giúp cô ấy bước đầu.”

“Tại sao?”

“Anh có được ngày hôm nay là nhờ cô ấy.”

“Ồ?”

“Khi anh bỏ học ở Harvard, cô ấy đã cho anh vay một trăm ngàn đô-la để khởi nghiệp.”

Chúa ơi... bà ấy cũng giàu nữa.

“Anh đã bỏ học ư?”

“Với anh nó chẳng thành vấn đề. Anh chỉ học hai năm. Nhưng xui xẻo thay, bố mẹ anh chẳng hiểu cho anh.”

Tôi nhú mày. Ông Grey và bác sĩ Grace Trevelyan lên tiếng phản đối – tôi không thể hình dung ra cảnh đó.

“Có vẻ như bỏ học với anh không tệ lắm nhỉ? Anh học ngành gì?”

“Chính trị và Kinh tế học.”

Hừm... có thể đoán được.

“Vậy ra bà ấy thật giàu?” Tôi lẩm bẩm.

“Cô ấy phải làm một người vợ buồn chán, một con búp bê chỉ để trưng bày, Anastasia. Chồng cô ấy giàu sụ – một ông trùm về cung cấp gỗ.” Anh trao cho tôi một nụ cười rất sõi. “Ông ta không cho cô ấy làm việc. Em biết đấy, ông ta thích ra lệnh và điều khiển. Một vài gã đàn ông vốn thích thế mà.”

“Thật hả? Một gã đàn ông thích ra lệnh và điều khiển, hẳn phải là một sinh vật hoang đường hiểm có lắm nhỉ?” Tôi không nghĩ mình có thể nhét thêm bất cứ chút mỉa mai nào vào trong lời đáp này.

Nụ cười của Christian trở nên rộng hơn.

“Bà ấy cho anh vay tiền của chồng mình hả?”

Anh gật đầu, và một nụ cười ranh mãnh hé mở trên môi anh.

“Thật kinh khủng.”

“Ông ta đã lấy lại tiền của mình rồi,” Christian nói úp mở khi lái xe vào ga-ra ngầm của tòa nhà Escala.

Ồ?

“Bằng cách nào?”

Christian lắc đầu, như thể đang nhớ về một hồi ức đặc biệt chua chát, rồi đỗ xe bên cạnh chiếc Audi Quattro SUV. “Đi thôi – Franco đến bây giờ đấy.”

TRONG THANG MÁY, Christian nhìn xuống tôi chăm chú. “Vẫn giận anh hả?” anh hỏi một câu đơn giản.

“Còn giận lắm.”

Anh gật đầu. “Được thôi,” anh nói, rồi lại nhìn chăm chăm về phía trước.

Khi chúng tôi bước vào sảnh chính, Taylor đã đợi sẵn. Sao anh ta luôn biết thế trước nhỉ? Anh ta cầm lấy vali của tôi.

“Welch vẫn liên lạc chứ?” Christian hỏi.

“Vâng, thưa ngài.”

“Và?”

“Mọi chuyện đã được thu xếp xong xuôi.”

“Rất tốt. Con gái anh thế nào rồi?”

“Con bé ổn rồi, cảm ơn ngài.”

“Tốt. Chúng ta sắp đón một thợ cắt tóc – Franco De Luca.”

“Chào cô Steele,” Taylor gật đầu với tôi.

“Chào Taylor. Anh có con gái rồi ư?”

“Vâng, thưa cô.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con bé lên bảy, thưa cô.”

Christian nhìn tôi vẻ nôn nóng.

“Nó sống với mẹ,” Taylor giải thích rõ hơn.

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Taylor mỉm cười. Chuyện này thật bất ngờ. Taylor làm bố ư? Tôi theo Christian vào phòng lớn, vừa đi vừa cảm thấy thích thú trước thông tin này.

Tôi liếc một vòng. Từ lúc rời bỏ anh tôi đã không trở lại đây.

“Em có đói không?”

Tôi lắc đầu. Christian đắm đắm nhìn tôi trong một khắc rồi quyết định không tranh cãi nữa.

“Anh phải đi gọi vài cuộc điện thoại. Cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

“Vâng.”

Christian biến mất vào phòng làm việc, bỏ lại tôi đứng giữa cái triển lãm nghệ thuật khổng lồ mà anh ấy gọi là “nhà” này và phân vân mình sẽ phải “tự nhiên” như thế nào.

Váy áo! Cầm ba lô lên, tôi leo lên tầng vào phòng ngủ và khám phá cái tủ quần áo to đến nỗi có thể dạo bước bên trong được. Nó vẫn treo đầy váy áo – tất cả đều mới toanh với móc giá vẫn lủng lẳng đính kèm. Có ba bộ váy dài mặc cho dạ tiệc, ba bộ dành cho tiệc cocktail, và ba bộ để mặc thường ngày. Tất cả chỗ này hẳn phải đáng giá một gia tài.

Tôi kiểm tra giá một chiếc váy dành cho dạ tiệc. 2.998\$. *Trời đất ơi.* Tôi ngồi sụp xuống đáy tủ.

Đây không còn là tôi nữa. Tôi ôm lấy đầu và cố gắng quên tượng lại mọi chuyện xảy ra mấy giờ qua. Chúng khiến tôi kiệt sức. Tại sao, ôi, tại sao tôi lại phải lòng một con người rõ ràng là điên rồ này – đẹp trai, sexy như quý sứ, giàu nứt đổ vỡ vách, và quá là Điên Rồ nữa.

Tôi lôi chiếc BlackBerry từ ba lô ra và gọi cho mẹ.

“Ana, con à! Lâu quá rồi, con thế nào hả con yêu?”

“Ôi, mẹ biết đấy...”

“Có chuyện gì à? Con vẫn lằng nhằng với cái cậu Christian à?”

“Mẹ, chuyện phức tạp lắm. Con nghĩ anh ấy bị lẫn lộn mất rồi. Đó là vấn đề đấy mẹ ạ.”

“Kể cho mẹ nghe đi. Đàn ông, đôi khi chẳng thể hiểu nổi họ nữa. Bob thì đang bắn khoản liệu việc chúng ta chuyển tới Georgia có phải là sáng suốt không đây.”

“Gì cơ ạ?”

“Ừ, ông ấy đang bắt đầu gợi ý chuyện trở lại Vegas.”

Ồ, vậy là ai đó cũng có rắc rối. Đâu chỉ mình tôi.

Christian xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Em đây rồi. Anh tưởng em đã cao chạy xa bay rồi đấy.”
Trông anh nhẹ nhõm thấy rõ.

Tôi giơ tay lên ra hiệu mình đang nói chuyện điện thoại. “Xin lỗi mẹ, con phải đi rồi. Con sẽ gọi lại cho mẹ sớm.”

“Được rồi, con yêu – bảo trọng nhé. Yêu con!”

“Con cũng yêu mẹ, mẹ ạ.”

Tôi ngắt máy và nhìn chằm chằm vào anh chàng Năm Mươi. Anh nhíu mày, trông khó xử một cách lạ lùng.

“Sao em lại trốn vào đây?”

“Em không trốn. Mà em đang tuyệt vọng.”

“Tuyệt vọng ư?”

“Về tất cả chuyện này, Christian.” Tôi vẫy tay ra hiệu về phía đám váy áo.

“Anh vào được không?”

“Tủ quần áo của anh mà.”

Anh lại nhíu mày và ngồi xuống, khoanh chân lại, đối diện với tôi.

“Chúng chỉ là váy áo thôi. Nếu em không thích thì anh sẽ gửi trả lại chúng.”

“Anh đúng là mất trí rồi, anh biết không?”

Christian gãi cằm... chiếc cằm lõm chồm râu. Những ngón tay tôi ngứa ngáy muốn chạm vào anh.

“Anh biết. Anh đang cố gắng,” anh lẩm bẩm.

“Anh đang cố gắng quá nhỉ.”

“Như em thôi, quý cô Steele.”

“Sao anh lại làm thế?”

Đôi mắt anh mở lớn và ánh nhìn thận trọng trở lại. “Em biết tại sao mà.”

“Không, em không biết.”

Anh lùa một bàn tay qua tóc. “Em đúng là một người đàn bà khiến người ta muốn nản.”

“Lẽ ra anh có thể sở hữu một kẻ phục tùng tóc đen xinh đẹp. Một kẻ sẽ nói ‘Cao bao nhiêu?’ mỗi khi anh bảo cô ta nhảy, dĩ nhiên với điều kiện cô ta được phép mở mồm. Vậy tại sao lại là em, Christian? Em chỉ không hiểu điều đó.”

Anh chằm chằm nhìn tôi trong khoảnh khắc, và tôi không biết anh đang nghĩ gì.

“Em đã khiến anh nhìn thế giới theo một cách khác, Anastasia. Em không muốn tiền của anh. Em trao cho anh... hy vọng,” anh dịu dàng nói.

Gì cơ? Quý Ngài Khó Hiểu đã trở lại. “Hy vọng điều gì cơ?”

Anh nhún vai. “Hy vọng nhiều hơn.” Giọng anh trầm xuống, khẽ khàng. “Và em nói đúng. Anh đã quen với việc phụ nữ làm theo chính xác điều anh nói, chính xác điều anh muốn. Việc ấy nhanh chóng trở nên nhàm chán. Có điều gì đó ở em, Anastasia, vẫy gọi anh tới một cung bậc sâu sắc mà anh không tài nào hiểu nổi. Nó như tiếng hát gọi mời của những nàng Siren vậy. Anh không thể kháng cự nổi em, và cũng không muốn mất em.” Anh nắm lấy tay tôi. “Đừng bỏ chạy, xin em – hãy tin tưởng ở anh một chút và kiên nhẫn một chút. Xin em.”

Trông anh thật yếu đuối... *Bối rối quá đi*. Ngồi thẳng dậy trên hai đầu gối, tôi cúi người về phía trước và nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

“Được rồi. Tin tưởng và kiên nhẫn, em có thể sống với hai thứ ấy.”

“Tốt. Bởi vì Franco đến đây rồi.”

FRANCO NHỎ NGƯỜI, ngăm đen và là Gay. Tôi thích anh chàng này.

“Tóc đẹp quá đi!” Anh ta phun ra một tràng thứ trọng âm Ý nhái. Tôi cá là anh ta đến từ Baltimore hoặc nơi nào đó tương tự, nhưng sự nhiệt tình hào hứng của anh ta quả là dễ lây. Christian dẫn chúng tôi vào trong phòng tắm, vội vàng trở ra rồi lại quay vào, mang theo một chiếc ghế từ phòng anh.

“Tôi sẽ để hai người ở lại đây,” anh lẩm bẩm.

“*Grazie*(1), ngài Grey.” Nói rồi Franco quay sang tôi. “*Bene*(2), Anastasia, xem chúng ta sẽ làm gì với cô nào.”

CHRISTIAN NGỒI TRÊN đi vắng, hí hoáy trên thứ gì đó trông như một bảng tính. Tiếng nhạc dịu nhẹ ngọt ngào bỗng bành trôi trong căn phòng rộng thênh thang. Người phụ nữ cất tiếng hát đắm say như thể trút cả tâm hồn vào bài hát. Thật là quyến rũ. Christian ngẩng lên và mỉm cười, khiến tôi bừng tỉnh.

“Thấy chưa! Tôi đã nói là anh ấy sẽ thích mà,” Franco sốt sắng nói.

“Em trông đáng yêu lắm, Ana,” Christian tán thưởng.

“Công việc của tôi đến đây là xong rồi,” Franco hô to.

Christian nhồm dậy, sải bước về phía chúng tôi. “Cảm ơn, Franco.”

Franco quay lại, ôm chầm lấy tôi trong một vòng ôm nghẹt thở rồi hôn lên cả hai bên má tôi. “Đừng để ai khác đụng kéo vào tóc cô nhé, Ana *bellissima*(3)!”

Tôi bật cười, ngượng ngùng trước sự thân mật có phần thái quá của anh ta. Christian đưa anh ta ra chỗ cửa đại sảnh rồi quay lại trong một thoáng.

“Anh mừng vì em đã giữ tóc dài,” anh vừa nói vừa bước về phía tôi, đôi mắt bừng sáng. Anh vuốt một lọn tóc giữa những ngón tay.

“Mềm mại quá,” anh thì thầm, nhìn đắm đắm xuống tôi. “Em còn giận anh nữa không?”

Tôi gật đầu và anh mỉm cười.

“Chính xác thì em giận anh chuyện gì nhỉ?”

Tôi trợn mắt. “Anh muốn nghe một danh sách không?”

“Có cả một danh sách sao?”

“Dài đấy.”

“Chúng ta có thể thảo luận trên giường không?”

“Không.” Tôi bĩu môi với anh như trẻ con.

“Thế thì sau bữa trưa nhé. Anh đói rồi, và không chỉ đói ăn thôi đâu,” anh trao cho tôi một nụ cười rõ là dâm đãng.

“Em sẽ không bị lóa mắt bởi những kỹ năng giường chiếu của anh đâu.”

Anh cố che giấu một nụ cười. “Điều gì làm cô đặc biệt buồn bực như vậy, quý cô Steele? Trút hết ra nào!”

Được thôi.

“Điều gì làm em buồn bực ư? À, đó là sự xâm phạm trắng trợn của anh vào những thứ riêng tư của em, việc anh đưa em đến nơi tình nhân cũ của anh làm việc, đồng thời cũng là nơi ngày xưa anh thường đưa gái đến để tẩy lông, anh lại còn vác em lên vai giữa đường giữa chợ như thể em mới lên sáu tuổi vậy – và trên tất cả, anh đã để bà Robinson chạm vào anh!” Giọng tôi cao vút lên tới đỉnh điểm.

Christian nhướn mày, tia hài hước trong mắt anh tan biến.

“Đúng là một danh sách đấy. Nhưng nói cho rõ một lần nữa nhé – cô ấy không phải bà Robinson *của anh*.”

“Bà ấy được chạm vào anh,” tôi nhắc lại.

Anh mím môi. “Cô ấy biết những chỗ được chạm vào.”

“Là sao?”

Anh lùa cả hai bàn tay qua tóc và nhắm mắt lại trong một khắc như thể đang tìm kiếm một sự chỉ dẫn thần thánh nào đó. Rồi anh nuốt xuống.

“Em và anh không có bất cứ một luật lệ nào. Anh chưa bao giờ có một mối quan hệ không luật lệ, và anh không bao giờ biết em định chạm vào chỗ nào trên người anh. Điều đó làm anh lo sợ. Sự động chạm của em hoàn toàn...” Anh ngừng lại, tìm kiếm từ ngữ. “Nó như muốn thêm nữa... nhiều hơn nữa.”

Thêm nữa? Câu trả lời của anh hoàn toàn bất ngờ, khiến tôi choáng váng. Có một từ ngữ nhỏ nhoi nhưng mang ý nghĩa vô cùng to lớn đang treo lơ lửng giữa chúng tôi.

Sự động chạm của tôi như muốn... thêm nữa. Tôi biết kháng cự thế nào khi anh thoát ra những lời này? Đôi mắt xám tìm kiếm mắt tôi, dè chừng, e sợ.

Ngập ngừng, tôi đưa tay ra và nỗi e sợ ấy chuyển thành hoảng hốt. Christian lùi lại và tôi thả rơi tay xuống.

“Đó là giới hạn của anh,” anh thì thào, một ánh nhìn đau đớn, hãi hùng hằn lên khuôn mặt anh. Tôi không thể ngăn một cơn thất vọng ủa qua. “Giả sử như anh không được chạm vào em, anh sẽ cảm thấy thế nào?”

“Anh sẽ chết mất,” anh nói không suy nghĩ.

Ôi, Chàng trai Đa Cảm của em. Lắc đầu, tôi nở một nụ cười trấn an với anh và trông anh nhẹ nhõm hẳn.

“Một ngày nào đó, anh sẽ phải nói với em chính xác tại sao đây lại là một giới hạn đấy, làm ơn.”

“Ừ, một ngày nào đó,” anh lẩm bẩm, và vẻ mặt yếu đuối lập tức bay biến trong một phần nghìn giây.

Sao anh có thể thay đổi nhanh như thế nhỉ? Anh đúng là con người thất thường nhất mà tôi biết.

“Vây, phần còn lại trong danh sách của em. Xâm phạm sự riêng tư của em.” Miệng anh cong lên khi ngẫm ngợi điều này. “Vì anh biết số tài khoản ngân hàng của em hả?”

“Vâng, điều đó thật quá đáng.”

“Anh điều tra lý lịch của tất cả những người phục tùng. Anh sẽ cho em xem.” Christian quay gót và bước về phía phòng làm việc.

Tôi nghiêm túc đi theo anh, lòng sừng sốt. Từ một tủ hồ sơ được khóa kín, anh lôi ra một cặp giấy bằng bìa cứng. Trên phần nhãn là dòng chữ: ANASTASIA ROSE STEELE.

Trời đất ơi. Tôi trùng trùng nhìn anh.

Anh nhún vai vẻ biết lỗi. “Em có thể giữ nó,” anh nói khẽ.

“Ồ, được, cảm ơn,” tôi cấm cản nói rồi lật giở những gì chứa bên trong. Anh ấy có một bản sao giấy khai sinh của tôi, vì Chúa, những giới hạn cứng của tôi, bản thỏa thuận bảo mật, hợp đồng – *lạy Chúa* – sổ bảo hiểm xã hội, hồ sơ cá nhân, và cả lý lịch nghề nghiệp của tôi nữa.

“Vậy là anh đã biết em từng làm việc ở Clayton?”

“Ừ.”

“Đó không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh không chỉ tạt qua đó đúng không?”

“Đúng.”

Tôi không biết nên tức giận hay là hãnh diện nữa.

“Anh điên thật đấy, anh biết chứ?”

“Anh không thấy thế. Những gì anh làm, anh phải cẩn trọng.”

“Nhưng đây là những thứ riêng tư.”

“Anh không lạm dụng thông tin. Bất cứ ai cũng có thể có được chúng nếu họ muốn dù chỉ trong ý nghĩ, Anastasia. Để kiểm soát – anh cần những thông tin. Đó là cách anh luôn điều khiển được mọi chuyện.” Anh dăm dăm nhìn tôi, vẻ mặt thận trọng và khó dò.

“Anh đang lạm dụng thông tin đấy. Anh đã chuyển hai mươi tư nghìn đô-la mà em không muốn vào tài khoản của em.”

Miệng anh mím lại thành một đường cứng rắn. “Anh đã nói với em rồi. Đó là số tiền Taylor xoay xở bán xe cho em. Thật khó tin, anh biết, nhưng đúng là thế đấy.”

“Nhưng chiếc Audi...”

“Anastasia, em có biết anh kiếm được bao nhiêu tiền không?”

Tôi đỏ bừng mặt. “Sao em phải biết chứ? Em không cần biết trong tài khoản ngân hàng của anh có bao nhiêu tiền, Christian.”

Ánh mắt anh dịu lại. “Anh biết. Đó là một trong những điều khiến anh yêu em đấy.”

Tôi trở mặt nhìn anh, choáng váng. *Yêu mình vì điều này ư?*

“Mỗi giờ anh kiếm sơ sơ được một trăm nghìn đô-la, Anastasia.”

Miệng tôi há hốc. Một số tiền khủng khiếp.

“Hai mươi tư nghìn đô chẳng là gì cả. Ô tô, sách của Thomas Hardy, váy áo, chúng chẳng là gì cả.” Anh nói nhẹ nhàng.

Tôi nhìn anh trân trối. Anh ấy thực sự không để tâm. Thật khác thường.

“Nếu là em, anh sẽ cảm thấy thế nào về tất cả những chuyện này... những của hào phóng tự nhiên rơi vào tay anh?” Tôi hỏi.

Anh ngậy người nhìn tôi, và tôi nhận ra vấn đề của anh chỉ gói gọn trong mấy chữ: thiếu sự thông cảm. Sự im lặng căng ra giữa chúng tôi.

Cuối cùng, anh nhún vai. “Anh không biết,” anh nói, trông anh thật lòng bối rối.

Tim tôi òa vỡ. Nó đấy, vấn đề mấu chốt của chàng Đa Sự đấy. Anh ấy không thể xỏ chân vào đôi giày của tôi. Ừm, giờ thì tôi đã biết.

“Cũng không sung sướng lắm đâu. Ý em là, anh rất hào phóng, nhưng điều đó làm em không thoải mái. Em đã bảo anh bao nhiêu lần rồi mà.”

Anh thở dài. “Anh muốn trao em cả thế giới này, Anastasia.”

“Em chỉ muốn anh thôi, Christian. Không cần thứ gì thêm thắt vào nữa.”

“Chúng là một phần trong thỏa thuận. Một phần của việc anh là ai.”

Ôi, chuyện này chẳng đi đến đâu cả.

“Mình ăn trưa chứ?” tôi hỏi. Sự căng thẳng giữa chúng tôi dần tiêu tan.

Anh nhú mày. “Chắc chắn rồi.”

“Em sẽ nấu.”

“Hay lắm. Nếu không thì vẫn còn thức ăn trong tủ lạnh đấy.”

“Bà Jones thường vắng mặt vào cuối tuần. Vậy là hầu như cuối tuần nào anh cũng ăn mấy đồ nguội lạnh này hả?”

“Không.”

“Ồ?”

Anh thở dài. “Người phục tùng của anh nấu, Anastasia.”

“Ồ, tất nhiên rồi.” Mặt tôi nóng bừng. Sao tôi có thể ngờ ngẩn như vậy nhỉ? Tôi mỉm cười ngọt ngào với anh. “Quý ngài muốn ăn gì nào?”

“Bất cứ thứ gì quý cô có thể tìm thấy,” anh nói ám muội.

XEM XÉT KỸ CÀNG những thứ hoành tráng chứa trong tủ lạnh, tôi quyết định làm món trứng omelet kiểu Tây Ban Nha. Còn có cả khoai tây đông lạnh nữa – thật hoàn hảo. Sẽ nhanh chóng và dễ dàng thôi. Christian vẫn ở trong phòng làm việc, rõ ràng là đang xâm nhập vào sự riêng tư của vài kẻ ngây thơ đáng thương nào đó rồi thu thập lại thông tin. Ý nghĩ ấy thật khó chịu và làm miệng tôi đắng ngắt. Trí óc tôi quay cuồng. Anh thực sự không có một giới hạn nào.

Khi nấu ăn, tôi cần có chút nhạc nhẽo, và tôi cũng không định nấu ăn một cách ngoan ngoãn hiền lành! Tôi thờ thần bước tới chỗ chiếc iPod dock(4) cạnh lò sưởi và cầm iPod của Christian lên. Tôi cá là trong đây còn có nhiều bài hát nữa của Leila – và chợt thấy sợ sợ trước ý nghĩ này.

Cô ta đang ở đâu? Tôi băn khoăn. Cô ta muốn gì?

Tôi rùng mình. Đây đúng là một di sản mình được kế thừa. Thật không tài nào hiểu nổi.

Tôi lướt qua list nhạc dài dằng dặc để tìm bài nào đó nghe vui vẻ. Hmm, Beyoncé – có vẻ không phải khẩu vị của Christian. “Crazy in love.” (Yêu điên dại.) *Ồ đúng rồi!* Thật phù hợp làm sao. Tôi ấn nút “lặp lại” rồi bật to âm ỉ.

Khệnh khạng, tôi quay lại bếp tìm một chiếc bát tô rồi mở tủ lạnh lấy trứng ra. Tôi vừa đập trứng, đánh trứng vừa nhảy nhót theo tiếng nhạc.

Lòng sục tủ lạnh lần nữa, tôi lôi ra khoai tây, thịt xông khói, và – *đúng rồi!* – cả đậu Hà Lan. Thế là quá tuyệt rồi. Tìm một chiếc chảo, tôi đặt nó lên lò, trút vào ít dầu ô liu rồi trở lại tiếp tục đánh trứng.

Không có chút thông cảm nào, tôi thầm nghĩ. Điều này có khác thường với Christian không nhỉ? Có lẽ tất cả đàn ông đều vậy, thường có một bức tường ngăn cách với phụ nữ. Chỉ là tôi không biết mà thôi. Có lẽ điều này chẳng phải một phát kiến vĩ đại gì.

Giá mà Kate ở nhà lúc này; cô ấy sẽ biết. Cô ấy còn đang vi vu mãi tận Barbados, phải đến cuối tuần lễ sau khi làm một chuyến du hí thêm với anh chàng Elliot cô ấy mới trở về. Tôi phân vân liệu đó có phải là một kiểu “tình dục sét đánh” hay không.

Một trong những điều anh yêu ở em.

Tôi ngừng đánh trứng. Anh ấy đã nói thế. Thế có nghĩa là còn những điều khác nhỉ? Lần đầu tiên kể từ lúc nhìn thấy bà Robinson với nụ cười rạng rỡ chân thành, tôi bắt giác mỉm cười.

Christian quàng tay ôm chầm lấy tôi, làm tôi nhảy dựng lên.

“Chọn nhạc hay đấy nhỉ,” anh gầm gừ khi hôn vào sau vành tai tôi. “Mùi tóc em ngọt ngào quá.” Anh rúc vào tóc tôi rồi hít thật sâu.

Khao khát bùng lên nơi bụng tôi. *Không*. Tôi nhào người khỏi vòng ôm của anh.

“Em vẫn còn giận anh đấy.”

Anh nhú mày. “Em định giữ cơn giận này bao lâu vậy?” anh hỏi, lùa tay qua tóc.

Tôi nhún vai. “Ít nhất cho đến khi em ăn xong.”

Môi anh cong lên thích thú. Quay người, anh cầm lấy cái điều khiển từ xa trên quầy bếp rồi tắt nhạc đi.

“Anh lưu bài này vào trong iPod đấy à?” tôi hỏi.

Christian lắc đầu, vẻ mặt sa sầm, và tôi biết đó là cô ta – cô nàng Ma Nữ.

“Anh không nghĩ là cô ta đang cố nói với anh điều gì đó sao?”

“Ừm, nghĩ lại thì, cũng có thể,” anh lặng lẽ nói.

Đã bảo mà. Chẳng có chút thấu cảm nào. Cô Nàng Tiềm Thức của tôi khoanh tay lại và chép miệng về chán ngán.

“Sao nó vẫn còn ở đây?”

“Anh khá thích bài hát này. Nhưng nếu nó làm em thấy khó chịu thì anh sẽ xóa đi.”

“Không, không sao đâu. Em thích vừa nấu ăn vừa nghe nhạc.”

“Em muốn nghe gì nào?”

“Làm em ngạc nhiên đi.”

Christian đi về chỗ chiếc iPod dock trong lúc tôi trở lại với bát trứng của mình.

Một thoáng sau, tiếng hát ngọt ngào chứa chan cảm xúc của Nina Simone đã tràn ngập căn phòng. Đó là một trong những bài hát yêu thích của dượng Ray: “I Put a Spell on You.” (Anh sẽ bỏ bùa em.)

Mặt đỏ bừng, tôi quay lại nhìn Christian trân trối. Anh đang cố nói với tôi điều gì vậy? Anh đã bỏ bùa tôi từ lâu lắm rồi mà. Chao ôi... ánh nhìn của anh đang thay đổi, sự ngạo mạn biến mất, nó trở nên tối sẫm và rục rịch.

Tôi nhìn anh, hoàn toàn bị mê hoặc khi anh – chậm rãi như một con thú săn mồi – oai vệ bước về phía tôi đúng theo nhịp điệu chậm chậm đến nghẹt thở của bài hát. Anh đi chân trần, mặc chiếc sơ mi trắng không tì vết, quần jean, với một ánh nhìn âm ỉ cháy.

Nina hát đến đoạn “em là của anh” thì Christian vừa đến chỗ tôi, ý định của anh đã rõ ràng.

“Christian, xin anh,” tôi thì thào, cái đánh trứng trở nên dư thừa trong tay tôi.

“Xin gì?”

“Đừng làm chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này.”

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn chăm chăm xuống tôi.

“Em chắc chứ?” anh khẽ hỏi. Với tay ra, anh lấy cái đánh trứng từ tay tôi rồi đặt nó trở vào bát trứng. Tôi hốt hoảng. Tôi không muốn chuyện này – mà lại muốn chuyện này – đến chết đi được. Anh quá phiền nhiễu, quá nóng bỏng và đáng khát thèm. Tôi dứt ánh mắt đăm đăm của mình khỏi cái nhìn mê hồn của anh.

“Anh muốn em, Anastasia,” anh lẩm bẩm. “Anh yêu, anh ghét, và anh thích đấu khẩu với em. Thật là mới mẻ. Anh cần biết là chúng mình vẫn ổn. Anh chỉ biết được bằng cách này thôi.”

“Cảm xúc của em dành cho anh vẫn không thay đổi,” tôi thì thầm.

Về mặt anh trở nên hân hoan, sung sướng. Sức hút quen thuộc vẫn ở đó, tất cả các khớp thần kinh của tôi đều kích thích tôi hướng về phía anh, và Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang trong trạng thái hưng tình tốt độ. Nhìn đắm đắm vào vạt tóc nơi cổ áo sơ mi hình chữ V của anh, tôi cảm mỗi bất lực, hoàn toàn bị dẫn lối bởi ham muốn – tôi muốn nếm vị của anh ngay ở đó.

Christian ở quá gần, nhưng anh không chạm vào tôi. Hơi nóng từ người anh làm da tôi nóng ran.

“Anh sẽ không chạm vào em cho đến khi em đồng ý,” anh nói dịu dàng. “Nhưng ngay lúc này, sau một buổi sáng thực sự khốn nạn, anh chỉ muốn chôn vùi thân mình trong em và quên đi mọi chuyện ngoài chúng ta.”

Chao ôi... chúng ta. Một sự kết hợp diệu kỳ, một đại từ nhỏ bé nhưng đầy sức mạnh đã hoàn tất bản thỏa thuận. Tôi vươn người lên để nhìn thật lâu vào khuôn mặt đẹp đẽ nhưng nghiêm trang của anh.

“Em sẽ chạm vào mặt anh,” tôi khẽ nói, và nhìn thấy một tia ngạc nhiên lướt qua mắt anh trước khi nó biểu lộ sự chấp thuận.

Đưa tay lên, tôi mơn trớn vuốt ve má anh, lướt những ngón tay qua cái cằm lỏm chồm râu. Christian nhắm mắt lại rồi thở ra, áp má vào tay tôi.

Anh từ từ cúi xuống, và đôi môi tôi tự động hướng lên để gặp môi anh. Anh chờn vờn phía trên tôi.

“Được hay không, Anastasia?” Anh thì thầm.

“Được.”

Miệng anh nhẹ nhàng khép lại trên miệng tôi, đồ dành, ép buộc môi tôi tách ra trong khi đôi cánh tay anh quấn quanh tôi, kéo tôi về phía mình. Một bàn tay anh lướt dọc lưng tôi, những ngón tay lùa vào tóc tôi phía sau đầu và kéo nhẹ nhàng, trong khi bàn tay kia phủ lên mông tôi, kéo tôi áp vào sát hơn. Tôi rên lên khe khẽ.

“Ngài Grey.” Taylor húng hắng ho, và Christian buông tôi ra ngay lập tức.

“Taylor,” giọng anh lạnh băng.

Tôi quay lại thật nhanh để nhìn thấy một Taylor đang đứng ngượng ngập nơi ngưỡng cửa căn phòng lớn. Christian và Taylor đứng nhìn nhau chằm chằm, một thông điệp không lời nào đó lướt nhanh giữa họ.

“Phòng làm việc của tôi,” Christian nói nhanh và Taylor lập tức băng qua căn phòng.

“Hẹn em sau nhé,” Christian thì thầm với tôi trước khi đi theo Taylor.

Tôi hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh lại. Mình không thể kháng cự nổi anh ấy trong một phút sao? Tôi lắc đầu, chán ghét chính bản thân mình, thậm chí ớn sự cắt ngang đột ngột của Taylor, dù chuyện này thật đáng xấu hổ.

Tôi băn khoăn chuyện gì đã khiến Taylor phải xen ngang. Anh ta đã nhìn thấy gì? Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Bữa trưa. Tôi sẽ làm bữa trưa. Tôi sẽ làm mình bận rộn bằng cách thái khoai tây. Taylor muốn gì nhỉ? Tâm trí tôi chạy đua điên cuồng – có phải là chuyện về Leila không?

Mười phút sau họ xuất hiện, đúng lúc món trứng omelet đã xong. Trông Christian có vẻ lo lắng khi anh liếc về phía tôi.

“Tôi sẽ đưa ra chỉ đạo cho họ,” anh nói với Taylor.

“Chúng tôi đã sẵn sàng,” Taylor đáp rồi rời khỏi phòng lớn.

Tôi chia món trứng ra hai đĩa nóng hổi rồi đặt chúng lên bệ bếp.

“Ăn trưa nhé?”

“Ồ, được lắm,” Christian vừa nói vừa ngồi xuống một chiếc ghế đầu. Lúc này anh đang nhìn tôi thật trọng.

“Có chuyện gì à?”

“Không.”

Tôi sầm mặt. Anh không chịu nói cho tôi biết. Tôi dọn đĩa ra rồi ngồi xuống cạnh anh, cam chịu việc phải sống trong cảnh tăm tối mù mờ.

“Ngon đấy,” Christian lắm bầm khen khi anh ăn một miếng. “Em có muốn một ly rượu không?”

“Không, cảm ơn anh.” *Em cần giữ cho đầu óc tỉnh táo khi ở bên anh, Grey ạ.*

Món trứng ngon thật, dù rằng tôi không thấy đói. Nhưng tôi vẫn ăn, vì biết rằng nếu mình không ăn thì Christian sẽ la toáng lên. Cuối cùng, Christian phá vỡ sự im lặng bao phủ giữa chúng tôi và bật lên một bản nhạc cổ điển tôi đã nghe trước đó.

“Đây là bản gì vậy?” tôi hỏi.

“Nhạc của Canteloube, *Những khúc ca vùng Auvergne*. Đây là bản ‘Bailero’.”

“Nghe đáng yêu quá. Lời hát là tiếng gì vậy anh?”

“Là tiếng Pháp cổ - đúng ra là tiếng Occitan.”

“Anh nói tiếng Pháp, vậy anh có hiểu nó không?” Hồi ức về thứ tiếng Pháp trôi chảy mà anh nói trong bữa tối nhà bố mẹ ủa về trong tâm trí tôi...

“Có, một vài từ thôi.” Christian mỉm cười, trông thư thái hẳn ra. “Mẹ anh có một câu thần chú: ‘nhạc cụ, ngoại ngữ và võ thuật’. Elliot học tiếng Tây Ban Nha; Mia và anh học tiếng Pháp. Elliot chơi guitar, anh chơi piano, còn Mia chơi cello.”

“Chà. Thế còn võ thuật?”

“Elliot học Judo. Mia đến năm mười hai tuổi thì nhất quyết không chịu học nữa.” Anh mỉm cười khi nhớ lại những ký ức.

“Ước gì mẹ em cũng được chửi chu như thế.”

“Bác sĩ Grace nghiêm khắc kinh khủng khi dạy con cái.”

“Hẳn bà phải tự hào về anh lắm. Nếu là bà thì em cũng thế.”

Một ý nghĩ u ám thoáng lướt qua mặt Christian, trong khoảnh khắc trông anh có vẻ không thoải mái. Anh nhìn tôi thật trọng, như thể đang tiến vào một vùng đất chưa từng thám hiểm.

“Em đã quyết định mặc gì tối nay chưa? Hay là anh phải chọn cho em nữa?” Giọng anh đột nhiên trở nên đánh lại.

Ái chà! Hình như anh đang giận dữ. Tại sao chứ? Mình đã nói gì?

“Ừm... chưa. Anh tự chọn tất cả chỗ váy áo đó hả?”

“Không, Anastasia. Anh đưa danh sách và số đo của em cho một người tư vấn mua sắm ở Neiman Marcus. Chúng sẽ vừa vặn với em. Em biết đấy, anh vừa yêu cầu bổ sung thêm an ninh cho buổi tối nay và mấy ngày tới. Leila là người không thể đoán trước, và chúng ta cũng không biết cô ta đang lảng vảng ở đâu trên đường phố Seattle, anh nghĩ cứ cẩn trọng vẫn hơn. Anh không muốn em ra ngoài mà không có ai đi cùng. Được chứ?”

Tôi chớp mắt. “Vâng.” Chuyện gì xảy ra với một Grey anh-phải-có-em-ngay-bây-giờ thế nhỉ?

“Tốt. Anh sẽ ra chỉ đạo cho họ. Anh không đi lâu đâu.”

“Họ ở đây à?”

“Ừ.”

Ở đâu nhỉ?

Christian dọn đĩa, đặt nó vào bồn rửa rồi biến mất khỏi phòng. Chuyện này là thế quái nào? Như thể anh ấy có vài con người trong cùng một cơ thể vậy. Đó có phải là một triệu chứng của tâm thần phân liệt không? Tôi phải hỏi anh Google điều này mới được.

Tôi chén sạch món trứng, rửa nhanh đĩa rồi đi về phòng ngủ *của mình*, mang theo tập hồ sơ mang tên ANASTASIA ROSE STEELE. Lại chui vào chiếc tủ quần áo rộng mênh mông, tôi lôi ra ba bộ váy dài dạ tiệc. Giờ thì, chọn cái nào nhỉ?

Nằm dài trên giường, tôi nhìn đắm đắm vào ba cô nàng Mac, iPad và BlackBerry. Tôi đang ngáp trong đồ công nghệ. Tôi chuẩn bị chuyển list nhạc của Christian từ iPad vào chiếc Mac, sau đó mở Google để lướt Net.

ĐANG NẪM TRÊN GIƯỜNG dán mắt vào chiếc Mac thì Christian bước vào.

“Em đang làm gì vậy?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

Tôi bất thần hoảng hốt, không biết có nên để anh thấy trang web tôi đang đọc hay không – Những triệu chứng của bệnh rối loạn đa nhân cách.

Nằm dài bên cạnh tôi, anh trở mắt nhìn trang web với sự thích thú.

“Vào trang này làm gì hả?” Anh hờ hững hỏi.

Christian Lạnh Lùng đã biến mất – Christian Vui Tính vừa trở lại. Làm sao tôi sống nổi với chuyện này đây?

“Nghiên cứu. Về một dạng nhân cách khó hiểu.” Tôi trao cho anh ánh nhìn ngây ngô nhất.

Môi anh cong lên trong một điệu cười cố nén. “Một dạng nhân cách khó hiểu ư?”

“Đề tài nghiên cứu ưa thích của em.”

“Bây giờ anh lại là một đề tài nghiên cứu ưa thích à? Một vai trò phụ. Một thí nghiệm khoa học nữa cũng nên. Trong khi anh cứ tưởng mình phải là mọi thứ. Cô Steele, cô làm tổn thương tôi ghê gớm đấy.”

“Sao anh biết đó là anh?”

“Đoán bừa thôi.”

“Thực sự anh là kẻ phiến nhiễu, thất thường, một gã đồng bóng thích điều khiển duy nhất mà em biết tường tận đấy.”

“Anh nghĩ anh là người duy nhất mà em biết tường tận thì đúng hơn.” Anh nhúu mày.

Tôi đỏ bừng mặt. “Vâng, cũng đúng.”

“Em đã đi đến kết luận nào chưa?”

Tôi quay sang nhìn anh chăm chăm. Anh đang nằm nghiêng người cạnh tôi, đầu tựa vào khuỷu tay, vẻ mặt dịu dàng, thích thú.

“Em nghĩ anh cần một đợt điều trị tập trung.”

Anh vói lên vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh thì nghĩ anh cần em. Ngay tại đây.” Anh đưa cho tôi một thổi son.

Tôi nhúu mày nhìn anh bối rối. Nó có màu đỏ như màu các ả gái điểm thường dùng, không phải

màu tôi ưa.

“Anh muốn em tô thứ này lên môi sao?” Tôi rít lên.

Anh cười vang. “Không, Anastasia, trừ khi em muốn tô. Hẳn đây không phải là màu em thích rồi,” anh kết thúc tỉnh bơ.

Anh ngồi dậy, khoanh chân lên giường và lột áo sơ mi qua đầu. *Chúa tôi.* “Anh thích ý tưởng về cái bản đồ của em đấy.”

Tôi dần người ra nhìn anh. Bản đồ ư?

“Những khu vực không được đặt chân vào ấy,” anh giải thích.

“Ồ. Em đùa thôi mà.”

“Anh thì không.”

“Anh muốn em vẽ lên người anh, bằng thỏi son này ư?”

“Xong rồi gột sạch là được mà.”

Thế có nghĩa là tôi sẽ được tự do chạm vào người anh. Một nụ cười ngạc nhiên thích thú hé nở trên môi tôi.

“Một thứ gì đó bền màu hơn thì sao, một chiếc bút đánh dấu Sharpie chẳng hạn?”

“Anh có thể xăm lên người.” Mắt anh sáng lên hóm hỉnh.

Christian Grey xăm mình? Làm hỏng cơ thể hoàn hảo của anh ấy trong khi có thể vẽ lên đây bằng nhiều cách khác? Không đời nào!

“Không được xăm đâu!” Tôi cười to để giấu đi nỗi khiếp hãi của bản thân.

“Thế thì dùng son môi đi.” Anh cười toe toét.

Tắt chiếc Mac, tôi đẩy nó qua một bên. Chuyện này vui đây.

“Lại đây.” Anh giơ tay ra cho tôi. “Ngồi lên anh nào.”

Tôi nhồm dậy, bò lên tìm một chỗ có thể ngồi được trên người anh. Anh nằm xuống giường nhưng chân vẫn gập lại.

“Dựa vào chân anh nào.”

Tôi trèo lên người anh rồi cười lên anh như được chỉ dẫn. Đôi mắt anh mở lớn thận trọng, nhưng vẫn ngập tràn thích thú.

“Em có vẻ... hào hứng với chuyện này nhỉ,” anh nhận xét một cách châm biếm.

“Em luôn háo hức với những kiến thức mới mà, ngài Grey, em biết ngài đang thoải mái, vì em biết những giới hạn nằm ở đâu.”

Anh lắc đầu, như thể không tin được rằng anh sắp để tôi vẽ lên khắp cơ thể anh.

“Mở thỏi son ra,” anh ra lệnh.

Ồ, anh ấy lại hách dịch như thường lệ, nhưng tôi không quan tâm.

“Đưa tay em đây.”

Tôi giơ bàn tay kia ra cho anh.

“Bàn tay cầm thỏi son ấy.” Anh trợn mắt với tôi.

“Anh đang trợn mắt với em đấy à?”

“Ừ.”

“Thế là rất lỗ mãng đấy, ngài Grey. Em biết có một số người sẽ phản ứng dữ dội với ai trợn mắt với mình đấy.”

“Em định làm thế bây giờ hả?” Giọng anh mỉa mai.

Tôi đành giơ bàn tay cầm son ra, còn anh bất thành linh ngồi dậy khiến chúng tôi mũi chạm mũi.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi bằng một giọng khàn khàn khiến toàn thân tôi căng ra rồi thất lại. *Ôi, chao ôi.*

“Rồi ạ,” tôi thì thầm. Cơ thể anh đẹp đến mê hoặc, những cơ bắp lực lưỡng của anh ở thật gần, thứ mùi-Christian hòa quyện vào mùi sữa tắm của tôi. Anh dẫn dắt tay tôi lướt lên bờ vai rắn chắc của anh.

“Ấn xuống,” anh nói trong hơi thở, miệng tôi khô rang khi anh hướng tay tôi đi xuống, từ phần đỉnh vai vòng quanh xương quai xanh rồi xuống một bên ngực. Thỏi son để lại một đường đỏ tía rõ ràng phía sau. Đến mang sườn, anh ngừng lại rồi hướng tôi về ngang qua bụng anh. Anh nằm thẳng và nhìn chăm chăm vào mắt tôi, dường như rất điềm tĩnh nhưng bên dưới ánh nhìn thận trọng trống rỗng ấy, tôi biết anh đang cố kiềm chế.

Anh đang nỗ lực kiềm chế sự không thoải mái của mình, hàm anh đan lại, mắt anh đầy căng thẳng. Tôi lướt thỏi son được nửa đường ngang qua bụng anh thì anh lăm bắm, “Hướng lên ngực bên kia đi.” Rồi anh buông tay tôi ra.

Tôi ngấm nghĩa đường son mình vừa vẽ lên ngực trái anh. Sự tin cậy anh trao cho tôi thật khiến tôi ngây ngất, nhưng cảm giác ấy dịu đi trước sự thật rằng tôi có thể đếm được nỗi đau của anh. Bảy vết sẹo tròn trắng nhợt rải rác trên ngực anh, tôi chợt cảm thấy một nỗi ăn năn từ tận đáy lòng khi chúng khiến thân thể đẹp đẽ của anh bị xâm phạm một cách độc ác và ghê tởm. Kẻ nào có thể làm điều này với một đứa bé chứ?

“Đấy, xong rồi,” tôi thì thầm, dần lại cảm xúc trong lòng.

“Chưa, chưa xong đâu,” anh đáp rồi dùng ngón tay trở dài vẽ một đường quanh cổ. Tôi vạch một đường đỏ tươi theo ngón tay anh. Làm xong, tôi nhìn đắm đắm vào đôi mắt xám sâu thẳm.

“Giờ đến lưng anh,” anh khẽ nói. Tôi trèo xuống để anh xoay người ngồi khoanh chân lại, lưng quay về phía tôi.

“Tiếp theo đường vẽ trước ngực, vòng ra phía sau lưng vẽ tương tự.” Giọng anh trầm và khàn đặc.

Tôi làm như anh bảo cho đến khi một đường đỏ thắm chạy ngang lưng anh, khi làm thế, tôi đếm được nhiều hơn những vết sẹo hằn trên thân hình đẹp đẽ của anh. Chín vết tất cả.

Trời ơi. Tôi phải chiến đấu chống lại ham muốn ngập tràn được hôn lên chúng, đồng thời cố gắng để không rơi nước mắt. Loại súc vật nào lại làm những chuyện này? Đầu anh cúi gằm, người căng ra khi tôi vẽ xong một đường vòng quanh lưng anh.

“Quanh cổ anh nữa hả?” Tôi thì thầm.

Christian gật đầu, và tôi vẽ thêm một đường nữa nối tiếp đường lúc trước ở sau gáy anh, bên dưới chân tóc.

“Xong rồi,” tôi khẽ nói, trông anh như thể đang mặc một bộ vest màu da kỳ lạ với đường viền màu đỏ-son-môi-của-mấy-à-gái-diểm.

Vai anh chùng xuống khi anh thả lỏng người, rồi anh chậm chậm quay lại với tôi.

“Đó là những ranh giới,” anh lặng lẽ nói, đôi mắt sẫm lại, đồng tử giãn ra... do sợ hãi? Hay là ham muốn? Tôi muốn nhào vào anh, nhưng tôi cố kìm mình lại và nhìn anh phẫn vờn.

“Em có thể chịu được mấy ranh giới đó. Ngay lúc này em chỉ muốn lao mình vào anh thôi,” tôi thì thào.

Anh nở một nụ cười rõ là ranh mãnh với tôi rồi giơ tay ra – một cử chỉ chấp thuận không lời.

“Được rồi, cô Steele, tôi là của cô hết.”

Tôi reo lên trong sung sướng như trẻ con rồi nhảy ào vào vòng tay anh, đẩy anh ngã xuống giường. Anh xoay mình, cất tiếng cười vang như một cậu bé, tiếng cười ngập tràn nhẹ nhõm khi sự thử thách qua đi. Không hiểu bằng cách nào mà tôi đã nằm gọn bên dưới anh.

“Bây giờ, là lúc đền cho em lời hẹn lúc nãy,” anh thở gấp, miệng anh đòi hỏi miệng tôi lần nữa.

Chương sáu

Tay tôi túm chặt tóc Christian trong khi miệng tôi ngấu nghiến miệng anh, thiêu đốt anh, thưởng thức cảm giác lưỡi anh quấn lấy lưỡi mình. Và anh cũng vậy, ngấu nghiến tôi. Thật tuyệt diệu làm sao.

Đột ngột, anh kéo tôi dậy, túm lấy gấu áo phong của tôi, lật phăng nó qua đầu tôi rồi quẳng xuống sàn.

“Anh muốn cảm nhận em,” anh nói một cách khát thèm trên miệng tôi trong khi bàn tay lần ra sau lưng tôi để cởi chiếc áo lót ra. Bằng một cử động êm ru, nó đã tuột ra và anh ném nó sang bên.

Anh đẩy tôi nằm trở lại xuống giường, ấn tôi lút vào lớp đệm, rồi miệng cùng tay anh di chuyển tới ngực tôi. Những ngón tay tôi quấn vào tóc anh khi môi anh ngậm lấy một núm vú của tôi, kéo mạnh.

Tôi rên lên khi cảm giác ấy quét qua thân mình, ghim chặt và thít lại tất cả các múi cơ quanh háng.

“Đúng rồi, bé yêu, hãy để anh nghe thấy tiếng em,” anh lẩm bẩm trên làn da đã nóng rùng rục của tôi.

Chúa ơi, tôi muốn anh vào trong tôi ngay bây giờ. Miệng anh đang đùa nghịch núm vú của tôi, kéo nhẹ, khiến tôi vừa rên rỉ vừa quặn quai trong thêm muốn. Tôi cảm thấy nỗi khát khao của anh được hòa quyện với... gì nhỉ? Sự tôn kính. Như thể anh tôn thờ tôi vô cùng.

Anh trêu ghẹo tôi bằng những ngón tay, làm tôi ngầy một cương cứng dưới những cú động chạm cực kỳ điêu luyện. Bàn tay anh lần xuống quần tôi, khéo léo cởi khuy ra, kéo khóa xuống rồi trượt vào bên trong quần lót, lách vào nơi nữ tính của tôi.

Hơi thở anh rít lên khi ngón tay anh trượt vào trong tôi. Tôi nâng hạ thân lên để gặp lòng bàn tay anh, và anh đáp lại, cọ xát mạnh hơn.

“Ôi, bé yêu,” anh thốt lên khi chồm vờn phía trên tôi, nhìn vào mắt tôi đắm đuối. “Em ướt át quá.” Giọng anh tràn đầy kinh ngạc.

“Em muốn anh mà,” tôi lẩm bẩm.

Miệng anh lại áp vào miệng tôi, và tôi cảm thấy sự đói khát đến tuyệt vọng, rằng anh cần tôi đến mức nào.

Điều này thật mới mẻ – tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế, có lẽ trừ cái lần tôi trở về từ Georgia – và những lời anh nói lúc này bỗng bình trỗi về tâm trí tôi... *Anh cần biết là chúng mình vẫn ổn. Anh chỉ biết được bằng cách này thôi.*

Ý nghĩ ấy làm tôi như bừng tỉnh. Biết rằng mình có một tác động nhất định đến anh, rằng mình có thể khiến anh khuây khỏa, bằng cách làm thế này... Anh ngồi dậy, túm lấy cạp quần jean của tôi giật tuột xuống, kéo theo cả chiếc quần lót.

Vẫn dán mắt vào tôi, anh đứng dậy, lấy ra một gói nhỏ từ trong túi quần, ném nó cho tôi rồi cởi quần jean và quần lót ra trong chớp nhoáng.

Tôi mở cái gói nhỏ một cách thèm khát, và khi anh lại nằm xuống cạnh tôi, tôi chậm chậm đeo bao vào cho anh. Anh tóm lấy cả hai bàn tay tôi rồi lại ngả người xuống.

“Em. Ở trên,” anh ra lệnh, kéo tôi cưỡi lên người anh. “Anh muốn nhìn thấy em.”

Ôi.

Anh hướng dẫn tôi, và tôi ngập ngừng hạ mình xuống. Anh nhắm mắt lại ưỡn hông lên để gặp

tôi, lấp đầy tôi, khiến tôi giãn căng ra, miệng anh mở ra thành hình chữ O hoàn hảo.

Chao ôi, cảm giác này thật tuyệt vời – được chiếm hữu anh, được chiếm hữu tôi.

Anh nắm lấy tay tôi, và tôi không biết anh làm thế là để giữ tôi ngồi vững hay để ngăn tôi không chạm vào anh, dù rằng tôi đã có tấm “bản đồ” của mình.

“Của em tuyệt quá,” anh lẩm bẩm.

Tôi rướn người lên lần nữa, ngây ngất với năng lượng có được ở trên anh, ngắm Christian Grey chậm chậm tiến vào từ bên dưới. Anh buông tay tôi ra rồi chộp lấy hông tôi, tôi bèn đặt tay lên cánh tay anh. Anh thúc vào tôi từng cú mạnh, khiến tôi thét lên.

“Đúng rồi, bé yêu, cảm nhận anh đi,” giọng anh lạc đi.

Tôi ngửa đầu ra sau và làm theo chính xác lời anh nói. Đây là điều mà anh luôn làm quá xuất sắc.

Tôi chuyển động – đổi trọng lại nhịp điệu của anh trong một sự cân xứng hoàn hảo – tất cả những tư tưởng và lý lẽ đều trở nên tê liệt. Tôi hoàn toàn bị lạc lối trong khoảng mênh mộng khoái lạc này. *Lên rồi xuống... một lần nữa... một lần nữa... Ôi đúng rồi...* Mở mắt ra, tôi nhìn thật lâu xuống anh, hơi thở đứt quãng, và anh cũng chăm chăm nhìn lại tôi, ánh mắt rực lửa.

“Ana của anh,” anh thốt lên.

“Vâng,” giọng tôi khản đặc. “Luôn luôn là của anh.”

Anh rên lên thành tiếng, rồi lại nhắm nghiền mắt, đầu ngửa ra sau. Nhìn Christian thế này cũng đủ để định đoạt số phận của tôi rồi, và tôi hét lên trên đỉnh cao rồi rã, quay cuồng, rồi đổ sụp xuống anh.

“Ôi, em yêu,” anh rên rỉ khi tìm được sự giải thoát, và anh giữ chặt lấy tôi, bùng nổ.

ĐẦU TÔI TỰA TRÊN NGỰC ANH tại nơi không-được-xâm-phạm-vào, má tôi nép vào đám lông mỏng trên xương ức anh. Tôi thở hổn hển, mặt ửng hồng, cổ kháng cự lại thôi thúc muốn chu môi hôn anh.

Vẫn nằm trên người anh, tôi nín thở. Anh vuốt ve tóc tôi, tay anh lướt xuống mơn trớn lưng tôi khi hơi thở anh đã điều hòa trở lại.

“Em đẹp lắm.”

Tôi rướn đầu lên nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt đầy ngờ vực. Anh cau mày đáp lại rồi ngồi bật dậy, và trước sự ngạc nhiên của tôi, vòng tay anh đã ào tới ôm chặt lấy tôi. Tôi bám chặt lấy những bắp thịt của anh khi mũi chúng tôi chạm vào nhau.

“Em. Đẹp. Lắm,” anh nhắc lại một cách rành mạch.

“Còn anh thì đôi khi ngọt ngào đến kinh ngạc.” Tôi dịu dàng hôn anh.

Anh nâng tôi lên và ra khỏi tôi. Tôi co rúm người lại khi anh làm thế. Cúi về phía trước, anh đặt lên môi tôi một nụ hôn thật nhẹ nhàng.

“Em không biết mình quyến rũ đến thế nào sao?”

Mặt tôi đỏ bừng. Sao anh ấy lại nói về chuyện này nhỉ?

“Tất cả các chàng trai đó đều chạy theo em – đó chưa đủ là bằng chứng sao?”

“Trai ư? Những chàng trai nào?”

“Em muốn danh sách hử?” Christian nhúu mày. “Tay nhiếp ảnh gia này, cậu ta mê em cuồng dại đấy, cậu trai ở cửa hàng linh kiện máy tính này, rồi anh trai cô bạn cùng phòng này. Cả sắp em nữa,” anh thêm vào một cách đầu khoả.

“Ôi, Christian, không phải thế đâu.”

“Tin anh đi. Họ muốn em. Họ muốn thứ của anh.” Anh kéo tôi lại gần, và tôi quàng tay lên vai anh, bàn tay lùa vào tóc anh, mắt tôi nhìn anh thích thú.

“Của anh,” anh nhắc lại, mắt lóe lên một cách chiếm hữu.

“Vâng, của anh.” Tôi mỉm cười cam đoan với anh. Trông anh có vẻ đã được xoa dịu, tôi cảm thấy thư thái hoàn toàn khi được trần truồng ngồi trong lòng anh ở trên giường, trong ánh sáng ngập tràn của buổi chiều thứ Bảy thế này. Ai còn nghĩ được gì chứ? Dấu son vẫn còn trên cơ thể hoàn hảo của anh. Tôi nhận thấy có vài vết đã dây ra tấm chăn lông vịt, và bản khoán trong một thoáng rằng bà Jones sẽ làm gì với chúng.

“Đường son vẫn còn nguyên này,” tôi lăm bắm, và bạo gan dùng ngón tay trở lần theo vết son trên vai anh. Anh đột ngột chớp mắt, cứng người. “Em muốn khám phá nó.”

Anh nhìn tôi ngờ vực.

“Khám phá căn hộ ư?”

“Không. Em đang nghĩ về tấm bản đồ ẩn giấu kho báu mà chúng mình vừa vẽ lên người anh.” Ngón tay tôi ngứa ngáy muốn chạm vào anh.

Lông mày anh nhướng lên vẻ ngạc nhiên, anh chớp mắt vẻ không chắc chắn. Tôi cọ mũi vào mũi anh.

“Chuyện này chính xác dẫn đến đâu, hả cô Steele?”

Tôi nhắc tay khỏi vai anh, lướt những ngón tay trên mặt anh.

“Em chỉ muốn chạm vào anh ở mọi chỗ em được phép.”

Christian ngoạm lấy ngón tay trở của tôi và nhay cắn giữa hai hàm răng.

“Ái,” tôi phản kháng làm anh cười toe toét, một âm thanh trầm khàn thốt ra khỏi cổ họng anh.

“Được rồi,” anh nói, nhả ngón tay tôi ra, nhưng giọng anh thoáng chút e sợ. “Đợi chút.” Anh ngã người ra sau tôi, lại nâng tôi lên, lật bao cao su ra rồi ném toẹt nó xuống chân giường.

“Anh ghét những thứ này. Anh sẵn lòng gọi bác sĩ Greene đến đây để tiêm cho em một phát.”

“Anh nghĩ bác sĩ sản phụ khoa hàng đầu Seattle sẽ sẵn sàng lao đến đây à?”

“Anh có tài thuyết phục lắm mà,” Christian vừa lăm bắm vừa vén tóc tôi ra sau tai. “Franco đã làm được một kỳ công trên mái tóc em. Anh thích những lớp tóc này.”

Gì cơ?

“Đừng có lảng sang chuyện khác.”

Anh chỉnh tôi lùi lại để tôi cưỡi lên anh, tựa lưng vào hai đầu gối chống lên của anh, bàn chân ở hai bên hông anh. Anh ngã người ra sau, tựa lên hai cánh tay.

“Chạm vào đi,” anh nói một cách nghiêm túc. Trông anh lo lắng, nhưng anh đang cố che giấu điều đó.

Không rời mắt khỏi anh, tôi vói xuống và lướt ngón tay dưới đường son, lướt qua những múi cơ bụng đẹp như tạc của anh. Anh ngần ngại và tôi dừng lại.

“Em không nhất thiết phải làm thế này đâu,” tôi thì thầm.

“Không, không sao. Chỉ là... đôi chút thích nghi từ phía anh. Lâu lắm rồi không có ai chạm vào anh cả,” anh khẽ nói.

“Bà Robinson thì sao?” Những từ ngữ không ai bảo cứ buột ra khỏi miệng tôi, và ngạc nhiên thay là tôi có thể kiềm chế không lộ ra sự cay đắng hằn học trong giọng mình.

Anh gạt đầu, rõ ràng không mấy thoải mái. “Anh không muốn nói về cô ấy. Nó sẽ làm tâm trạng vui vẻ của em trở nên tồi tệ.”

“Em có thể kiểm soát mà.”

“Không, em không thể, Ana. Em luôn nổi khùng lên bất cứ khi nào anh nhắc đến cô ấy. Quá khứ của anh là của anh. Đó là sự thật, anh không thay đổi được. Anh thật may mắn vì em không có một quá khứ như thế, bởi vì nếu em có thì anh sẽ điên lên mất.”

Tôi nghiêm nghị nhìn anh, nhưng không muốn gây chiến. “Anh sẽ điên lên ư? Điên hơn cả bây giờ sao?” Tôi mỉm cười, hy vọng làm bầu không khí giữa chúng tôi nhẹ nhàng hơn.

Môi anh cong lên. “Điên lên vì em mà,” anh thì thầm.

Tim tôi vỡ òa trong hân hoan vui sướng.

“Em gọi bác sĩ Flynn nhé?”

“Anh không nghĩ phải cần tới ông ấy đâu,” anh nói tỉnh queo.

Lùi lại để anh hạ chân xuống, tôi lại chạm vào bụng anh rồi thả những ngón tay mơn man trên da thịt anh. Một lần nữa anh cứng người.

“Em thích chạm vào anh lắm.” Những ngón tay tôi trượt xuống rốn anh, rồi lướt xuống vệt lông bụng. Môi anh hé mở khi hơi thở thay đổi, mắt anh sầm lại, và vật đàn ông của anh bị kích thích, cựa quậy bên dưới tôi. *Thánh thần ơi. Hiệp hai.*

“Lần nữa ư?” Tôi lăm bắm.

Anh mỉm cười. “Ồ đúng rồi, cô Steele, lần nữa.”

THẬT LÀ MỘT CÁCH TUYỆT DIỆU để tận hưởng buổi chiều thứ Bảy. Tôi đứng dưới vòi sen, lơ đãng gột rửa thân mình, cẩn thận để không làm ướt mái tóc đã buộc cao, nhắm nháp lại ký ức mấy giờ qua. Christian và kem vani có vẻ tiến triển tốt đây.

Ngày hôm nay anh đã bộc lộ rất nhiều. Thật choáng váng khi cố tiêu hóa tất cả những thông tin đó và ngẫm nghĩ lại những gì tôi biết được: chi tiết về mức thu nhập hàng tháng của anh – *trời ơi, anh ấy giàu sù giàu sù, và với một người trẻ tuổi thì đó quả là một chuyện phi thường* – rồi cả tập hồ sơ anh điều tra về tôi cũng như về tất cả những kẻ phục tùng tóc đen của anh. Liệu có phải tất cả chúng đều nằm trong cái tủ hồ sơ ấy không nhỉ?

Cô nàng Tiềm Thức bấu môi với tôi và lắc đầu – *Đừng có vào đó. Tôi nhăn mặt. Chỉ lén nhìn một tí thôi không được sao?*

Lại còn Leila – có khả năng là đang cầm súng lảng vảng đâu đó ngoài kia – và khẩu vị âm nhạc rẻ tiền của cô ta vẫn còn trong iPod của Christian. Nhưng tệ hơn cả là quý bà *Máy bay già* Robinson; tôi không thể hiểu về bà ta, và cũng không muốn hiểu. Tôi không muốn bà ta trở thành bóng ma với mái tóc bồng bạc lớn vờn trong mối quan hệ của chúng tôi. Anh nói đúng; tôi sẽ hành động một cách phi lý mỗi khi nghĩ đến bà ta, vì thế có lẽ tốt nhất là tôi không nên nghĩ nữa.

Tôi bước ra khỏi vòi sen, làm khô người, bỗng nhiên cảm thấy bùng bùng tức giận.

Ai mà không cáu tiết cơ chứ? Loại người bình thường, lành mạnh nào mà lại làm chuyện đó với một cậu bé mười lăm tuổi? Bà ta đã góp bao nhiêu phần vào sự đau đớn của anh? Tôi không hiểu bà ta. Mà tệ hơn, anh còn nói bà ta đã giúp anh. Giúp thế nào chứ?

Tôi nghĩ về những vết sẹo của anh, biểu hiện rõ ràng rành rành của một tuổi thơ kinh hoàng và là một lời nhắc nhở ghê tởm về những vết sẹo tinh thần mà anh phải chịu đựng. Anh chàng Đa Cảm ngọt ngào và nhiều ưu tư của tôi. Anh đã nói thật nhiều điều đáng yêu ngày hôm nay. *Anh ấy đang phát điên vì mình.*

Nhìn chằm chằm vào hình mình trong gương, tôi mỉm cười trước ký ức về những lời nói của

anh, trái tim tôi lại hân hoan lần nữa, và nụ cười của tôi rộng hơn. Có lẽ chúng tôi có thể tiếp tục thế này. Nhưng đến khi nào anh ấy sẽ muốn làm chuyện này mà không đánh tôi thật đau chỉ bởi vì tôi vượt qua một ranh giới định sẵn nào đó?

Nụ cười của tôi tan biến. Đây là điều mà tôi không biết. Đây là cái bóng đen đang lơ lửng giữa chúng tôi. Tình dục biến thái, đúng, tôi có thể làm được, nhưng còn thêm nữa ư?

Cô nàng Tiềm Thức ngây ngô nhìn tôi, một lần nữa không đưa ra được một lời lẽ thông thái nào. Tôi quay lại phòng ngủ để thay đồ.

Christian đang ở dưới tầng sửa soạn, làm gì thì có trời biết, thế nên tôi một mình thống trị căn phòng ngủ. Cũng như đám váy áo trong tủ, tôi có những ngăn kéo đầy đồ lót mới. Tôi chọn một chiếc áo lót nâng ngực có giá 540\$. Nó có hoa văn màu bạc trông như một món đồ bạc được chạm nổi, với một chiếc quần lót kiem vải nhất đi kèm. Còn có cả tất dài đến đùi, màu sắc tự nhiên, hoàn toàn bằng lụa đẹp mê người. *Ôi chao, chúng thật... duyên dáng... và nóng bỏng...*

Tôi đang với lấy chiếc váy thì Christian bước vào mà không báo trước. *Này, anh có thể gõ cửa mà!* Anh đứng bất động, nhìn chằm chằm vào tôi, mắt ánh lên thèm khát. Toàn thân tôi nóng bừng. Anh đang mặc áo sơ mi trắng với quần da phục màu đen, cổ áo để mở. Tôi trông thấy đường son vẫn còn đó, và anh vẫn đang nhìn tôi chằm chằm.

“Em có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey? Em cho rằng ngài ghé thăm em là còn mục đích nào khác chứ không phải chỉ đứng trống mắt ra nhìn em thế này.”

“Tôi đang thích được trống mắt ra nhìn, cảm ơn em, quý cô Steele,” anh lẩm bẩm một cách ám muội, rồi bước hẳn vào phòng và nhìn tôi đắm đuối. “Nhớ nhắc tôi gửi một bức thư ngắn với tư cách cá nhân tới Caroline Acton để cảm ơn nhé.”

Tôi nhú mào. *Cô ta là người quái quỷ nào thế nhỉ?*

“Người tư vấn mua hàng ở Neiman’s,” anh trả lời câu hỏi không lời của tôi – như thể ma xó vậy.

“Ồ.”

“Anh bị ngẩn ngơ mất rồi.”

Cúi xuống đằng sau tôi, Christian hôn lên vai tôi.

“Anh mua thứ này cho em để em đeo trong đêm hội thứ Bảy tuần trước.” Anh quàng tay ôm lấy tôi và giơ bàn tay ra. Trong lòng bàn tay anh là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ với dòng chữ *Cartier* khắc trên nắp hộp. “Nhưng em rời bỏ anh, vì thế anh không có cơ hội nào tặng nó cho em.”

Ồ!

“Đây là cơ hội thứ hai của anh,” anh thì thầm, giọng cứng nhắc với một cảm xúc không tên. Christian đang căng thẳng.

Ngập ngừng, tôi nhận lấy chiếc hộp và mở nó ra. Bên trong là một đôi hoa tai hình giọt nước sáng lấp lánh. Mỗi chiếc đính bốn viên kim cương, một viên ở phần gốc, tiếp đến là một khoảng trống, sau đó là ba viên đính nổi tiếp nhau một cách hoàn hảo. Chúng thật đẹp, đơn giản và cổ điển. Nếu có cơ hội được mon men mua sắm ở Cartier, tôi cũng chọn cho mình một thứ thế này.

“Đáng yêu quá,” tôi thì thầm, và bởi vì chúng là đôi hoa tai được trao trong cơ hội thứ hai, tôi càng yêu chúng hơn. “Cảm ơn anh.”

Anh thở phào phía sau tôi, sự căng thẳng tan biến hết, và anh hôn lên vai tôi lần nữa.

“Em sẽ mặc chiếc váy sa-tanh màu bạc hả?” Anh hỏi.

“Vâng. Có ổn không ạ?”

“Dĩ nhiên. Anh sẽ để em chuẩn bị.” Nói rồi anh hướng ta phía cửa mà không một lần liếc lại.

TÔI NHƯ LẠC VÀO MỘT VŨ TRỤ song song. Cô gái trẻ đang nhìn chăm chăm lại tôi trông như một minh tinh trên thảm đỏ. Chiếc váy vai trần màu bạc dài chấm gót của cô ta đơn giản mà đẹp đến choáng váng. Có lẽ chính tôi sẽ viết thư cho Caroline Acton. Nó rất vừa vặn và tôn lên những đường cong ít ỏi mà tôi có.

Mái tóc tôi buông lơ lửng thành những lọn mềm quanh mặt, đổ từ bờ vai xuống ngực. Tôi vén một bên ra sau tai, để lộ đôi hoa tai được-trao-trong-cơ-hội-thứ-hai. Tôi chỉ trang điểm tối thiểu để trông cho tự nhiên nhất. Kẻ mắt, chuốt mascara, một chút má hồng, và son môi màu hồng nhạt.

Tôi không thực sự cần đến phấn hồng. Má tôi lúc nào cũng hơi ửng lên nhờ chuyển động liên tiếp của chuỗi bóng bạc kia. Phải, chúng sẽ bảo đảm cho má tôi không nhợt nhạt trong buổi tối này. Lắc đầu trước những ý tưởng dâm dăng trơ tráo trong đầu Christian, tôi cúi xuống cầm tấm khăn choàng sa tanh và chiếc ví cầm tay màu bạc lên, rồi đi tìm chàng Đa Tình của mình.

Anh đang nói chuyện với Taylor và ba người đàn ông khác trong hành lang, lưng quay về phía tôi. Vẻ ngạc nhiên tán thưởng của họ báo động Christian về sự hiện diện của tôi. Anh quay lại khi tôi đang ngượng ngùng đứng đó và chờ đợi.

Miệng tôi khô khốc. Trông anh thật ấn tượng... Dạ phục màu đen, nơ bướm màu đen, và vẻ mặt anh khi nhìn chăm chăm vào tôi cũng không kém phần kinh ngạc. Anh sai bước về phía tôi và hôn lên tóc tôi.

“Anastasia, trông em hấp dẫn đến nghẹt thở.”

Tôi nóng bừng mặt khi được khen ngợi trước mặt Taylor và ba người đàn ông kia.

“Làm một ly sâm-panh trước khi đi nhé?”

Christian gật đầu về phía Taylor, anh ta liền đi về phía sảnh cùng ba người đồng hành.

Trong phòng lớn, Christian lấy ra một chai sâm-panh từ tủ lạnh.

“Đội an ninh đấy à?” Tôi hỏi.

“Đội vệ sĩ. Họ đều dưới quyền chỉ huy của Taylor. Anh ấy cũng được huấn luyện cho công việc đó.” Christian đưa tôi một ly sâm-panh.

“Anh ấy thật đa zi năng.”

“Ừ.” Christian mỉm cười. “Trông em đáng yêu quá, Anastasia. Cụng ly nào.” Anh nâng ly lên, và tôi cụng ly của mình vào. Loại sâm-panh này có màu hồng nhạt, vị của nó dịu mát, ngon tuyệt trần.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh hỏi, đôi mắt rực cháy.

“Ổn cả, cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười ngọt ngào.

“Đây, em sẽ cần đến thứ này.” Anh đưa tôi một chiếc túi nhung lớn nằm trên bệ bếp. “Mở nó ra đi,” anh nói giữa những ngậm sâm-panh. Tò mò, tôi với lấy cái túi và lôi ra một chiếc mặt nạ hóa trang bằng bạc tinh xảo với chùm lông vũ màu xanh cô ban gắn ở phía trên.

“Đây là một vũ hội hóa trang,” anh tuyên bố một cách đơn giản.

“Em thấy rồi.” Chiếc mặt nạ thật đẹp. Một dải ruy băng màu bạc được đính quanh viền, và những hoa văn bạc tinh tế được khắc quanh phần mắt.

“Nó sẽ tôn lên đôi mắt đẹp tuyệt của em, Anastasia.”

Tôi ngượng ngùng cười với anh.

“Anh có đeo mặt nạ không?”

“Dĩ nhiên. Xét một mặt nạ nào đó thì chúng rất tương xứng với nhau,” anh vừa thêm vào vừa

nhướng một bên lông mày.

Ồ, *chuyện này sẽ vui đây.*

“Đi. Anh muốn cho em xem một thứ.” Đưa tay ra, anh dẫn tôi đi ra hành lang tới một cánh cửa cạnh cầu thang. Anh mở nó ra, để lộ một căn phòng rộng mênh mông cỡ bằng căn phòng giải trí của anh – mà chắc hẳn nó ở ngay trên đầu chúng tôi. Căn phòng này thì trần ngập sách. *Chà*, cả một thư viện, mọi bức tường đều chật kín sách từ sàn cho đến trần nhà. Giữa phòng là một cái bàn billard thực thụ, được chiếu sáng bởi một chiếc đèn Tiffany hình lăng trụ tam giác dài.

“Anh có cả một thư viện!” Tôi rít lên kinh ngạc, lòng tràn đầy háo hức.

“Ừ, phòng khiêu vũ, như Elliot vẫn gọi. Căn hộ này khá rộng rãi. Hôm nay anh mới nhận ra, khi em đề cập đến chuyện khám phá, là anh chưa bao giờ dẫn em đi tham quan một vòng. Giờ thì chúng ta không có thời gian, nhưng anh nghĩ anh sẽ chỉ cho em căn phòng này, và có lẽ còn thách em chơi vài ván billard trong một tương lai không quá xa.”

Tôi cười toe toét.

“Cứ thử xem.” Tôi bí mật tự ôm chầm lấy bản thân trong hân hoan. José và tôi từng dính chặt với cái bàn billard. Chúng tôi đã chơi với nhau suốt ba năm qua. Tôi là một cơ thủ rất cừ, vì José là một thầy giáo giỏi.

“Gì cơ?” Christian hỏi, vẻ ngạc nhiên thích thú.

Ôi! Mày thực sự phải dừng việc thể hiện ra mọi cảm xúc ngay lúc mày cảm thấy đi, tôi trách mắng bản thân.

“Không có gì,” tôi vội nói.

Christian nheo mắt lại.

“Ừm, có lẽ bác sỹ Flynn có thể khám phá ra những bí mật của em đấy. Tối nay em sẽ được gặp anh ta.”

“Tay lang băm giàu sụ đó hả?” *Mẹ ơi.*

“Chính hẳn. Hắn đang muốn gặp em đến chết đấy.”

CHRISTIAN NẮM LẤY TAY TÔI, dịu dàng lướt ngón cái qua những khớp ngón tay khi chúng tôi ngồi sau chiếc Audi hướng lên phía Bắc. Tôi lúng túng, và cảm thấy cảm giác ấy giữa hai chân mình. Tôi kháng cự lại thôi thúc muốn rên lên, vì Taylor đang ngồi ngay phía trước, không đeo iPod, lại còn thêm một anh chàng vệ sĩ hình như tên là Sawyer ngồi ngay cạnh.

Tôi bắt đầu cảm thấy một cơn đau khoan khoái mơ hồ ở bụng mình. Tôi bắn khoản vắn vợ nghĩ xem mình sẽ chịu được bao lâu khi nó không hề... ừm... giảm đi thế này. Tôi bắt chéo chân lại với nhau. Và khi tôi làm thế, một điều vắn giầy vò tôi từ tận sâu trong tiềm thức giờ đột nhiên trỗi dậy.

“Anh lấy thời son ấy ở đâu?” Tôi khẽ hỏi Christian.

Anh cười tự mãn với tôi và chỉ về phía trước. “Taylor,” anh nói rành rọt.

Tôi phá lên cười. “Ôi.”

Tôi cắn môi. Christian mỉm cười với tôi, đôi mắt ánh lên những tia dâm dăng. Anh ấy biết chính xác mình đang làm gì. Đúng là một gã quái vật gọi tình.

“Thư giãn đi,” anh nói trong hơi thở. “Nếu nó quá sức...” Anh bỏ lửng câu, rồi dịu dàng hôn lên từng khớp ngón tay, sau đó nhẹ nhàng mút đầu ngón tay út của tôi.

Giờ tôi đã biết là anh ấy cố tình làm thế. Tôi nhắm mắt lại khi những khát khao tội lỗi bùng ra khắp cơ thể mình. Tôi nhanh chóng đầu hàng cảm giác này, và sâu thẳm trong tôi những thứ thịt căng thít lại.

Khi tôi mở mắt ra, Christian đang nhìn tôi chăm chú, trông như một hoàng tử bóng đêm. Hắn là do bộ dạ phục và chiếc nơ bướm, nhưng trông anh già dặn hơn, sành sỏi hơn, một vẻ đẹp trai nguy hiểm sắc lạnh và phóng túng. Đơn giản là anh khiến tôi nghẹt thở. Tôi đang trở thành nô lệ tình dục của anh, hắn là nếu tôi tin anh, anh cũng trở thành nô lệ tình dục của tôi. Ý nghĩ ấy khiến tôi nhoẻn cười, và nụ cười đáp lại của anh thật rạng rỡ.

“Vậy chúng ta có thể mong chờ gì ở sự kiện này?”

“Ồ, mấy thứ linh tinh thường lệ ấy mà,” Christian lơ đãng nói.

“Nhưng không thường lệ với em,” tôi nhắc anh.

Christian mỉm cười âu yếm và lại hôn lên bàn tay tôi. “Nhiều người thi nhau vung tiền. Bán đấu giá, quay xổ số, tiệc tối, khiêu vũ – mẹ anh biết phải tổ chức một buổi tiệc ra sao.” Anh vẫn mỉm cười và lần đầu tiên trong cả ngày nay, tôi cho phép mình háo hức một chút với bữa tiệc này.

Một đoàn xe hơi sang trọng đang tiến về lối xe chạy dẫn vào khu biệt thự nhà Grey. Những chiếc đèn lồng bằng giấy màu hồng nhạt treo thành dãy dài dọc lối đi, khi chúng tôi tiến tới gần thêm, tôi có thể thấy chúng ở khắp nơi. Trong ánh chiều muộn trông chúng thật huyền ảo, như thể chúng tôi đang tiến vào một vương quốc đẹp mê hồn. Tôi liếc nhìn Christian. Thật là phù hợp với chàng hoàng tử của tôi – và niềm háo hức trẻ con của tôi bùng nổ, làm lu mờ mọi cảm giác khác.

“Đeo mặt nạ vào đi,” Christian cười toe toét rồi đeo vào chiếc mặt nạ đen đơn giản. Chàng hoàng tử của tôi trở nên bí hiểm hơn, gợi tình hơn.

Giờ thì tôi chỉ còn trông thấy cái miệng đẹp đẽ và phần quai hàm mạnh mẽ trên gương mặt anh. Nhịp tim tôi chao đảo trước hình ảnh ấy. Tôi đeo mặt nạ vào và lờ đi cơn thèm khát đang cồn lên từ sâu bên trong mình.

Taylor lái xe vào lối xe chạy, một người hầu bước tới mở cửa bên phía Christian. Sawyer nhảy vọt tới mở cửa cho tôi.

“Em sẵn sàng chưa?” Christian hỏi.

“Chưa bao giờ sẵn sàng hơn.”

“Trông em đẹp lắm, Anastasia.” Anh hôn tay tôi rồi ra khỏi xe.

Một tấm thảm màu xanh đậm trải dài từ bãi cỏ tới một bên hông nhà, dẫn tới những khoảng vườn đẹp lộng lẫy đằng sau. Christian khoác cánh tay che chở quanh tôi, bàn tay anh đặt trên eo tôi khi chúng tôi bước trên tấm thảm cùng một đoàn đều đặn những thành viên tinh hoa ưu tú của Seattle, phục trang lộng lẫy và đeo đủ kiểu mặt nạ khác nhau, ánh đèn lồng chiếu sáng rực rỡ. Hai tay thợ ảnh đang đưa khách vào tạo dáng chụp ảnh trước phong nền là một cây thường xuân rũ mềm.

“Ngài Grey!” Một tay thợ ảnh cất tiếng gọi. Christian gật đầu xác nhận và kéo tôi vào sát mình để chụp nhanh một kiểu. Sao họ biết đó là anh nhỉ? Chắc hẳn là do mái tóc màu đồng bất kham đặc trưng của anh rồi.

“Hai người thợ ảnh ấy ở đâu vậy?” Tôi hỏi Christian.

“Một người của tờ *Thời báo Seattle*; người kia chụp ảnh kỷ niệm thôi. Chúng ta sẽ mua một tờ sau.”

Ồ, ảnh tôi một lần nữa lại chinh phục trên mặt báo. Hình ảnh Leila ngay lập tức xuất hiện trong đầu tôi. Đây chính là cách cô ta đã tìm được tôi – chụp ảnh chung với Christian. Ý nghĩ ấy khiến lòng dạ tôi bồn chồn, dù tôi tự an ủi là không ai có thể nhận ra mình dưới lớp mặt nạ.

Phía cuối dòng người, những người phục vụ mặc đồng phục trắng đang bê những khay đầy ắp sâm-panh, và tôi thầm biết ơn khi Christian đưa cho tôi một ly – nó khiến tôi xao lãng ngay

khỏi những ý nghĩ u ám.

Chúng tôi tiến đến một giàn leo đồ sộ màu trắng treo đầy những chiếc đèn lồng giấy loại nhỏ hơn. Bên dưới là một sàn khiêu vũ kẻ ca rô đen trắng sáng bóng được bao quanh bởi một hàng rào thấp, ba mặt đều có lối vào. Ấn ngữ mỗi cổng vào là một đôi thiên nga bằng băng được tạo tác công phu. Mặt thứ tư của giàn leo là một sân khấu nơi một khúc tứ tấu đàn dây đang vang lên êm ái, một bản nhạc thanh tao, sâu lắng mà tôi chưa từng nghe qua. Sân khấu này trông như được dành cho cả một dàn nhạc lớn, nhưng chắc phải một lúc nữa các nhạc công mới xuất hiện vì hiện giờ chẳng có ai. Nắm lấy tay tôi, Christian dẫn tôi đi qua đôi thiên nga để vào sàn khiêu vũ nơi các vị khách khác đang tụ tập và tán gẫu bên những ly sâm-panh.

Phía ven hồ là một lều trại khổng lồ, mặt gần chúng tôi nhất được mở ra nên tôi có thể thấy thấp thoáng những dãy bàn ghế trang trọng được bài trí ngay ngắn. *Sao mà nhiều bàn ghế thế!*

“Có bao nhiêu người đến vậy?” Tôi hỏi Christian, choáng váng trước quy mô của chiếc lều.

“Anh nghĩ khoảng ba trăm. Em hỏi mẹ anh ấy.” Anh mỉm cười với tôi.

“Christian!”

Một cô gái trẻ chạy ra khỏi đám đông và vòng tay đu lấy cổ anh. Ngay lập tức tôi biết đấy là Mia. Cô ấy mặc một chiếc váy chiffon dài chấm gót mềm rũ màu hồng nhạt đẹp lộng lẫy, với một chiếc mặt nạ Venetian tinh xảo đi kèm. Cô ấy trông xinh đẹp đến choáng váng. Và trong khoảnh khắc, tôi thấy biết ơn hơn bao giờ hết bộ váy mà Christian đã chọn cho tôi.

“Ana! Ôi, chị yêu, trông chị lộng lẫy quá!” Cô ấy ôm ghì lấy tôi một cú chóp nhoáng. “Chị phải đến gặp đám bạn em. Không đùa nào tin nổi anh Christian cuối cùng cũng có bạn gái.”

Tôi hốt hoảng liếc vội về phía Christian, anh đang nhún vai một cách cam chịu, ra vẻ rằng anh-đã-phải-sống-với-cái-con-bé-tai-quái-này-bao-nhiêu-năm-trời-đấy. Thế là tôi đành để Mia dẫn tới một nhóm bốn cô gái trẻ, tất cả đều phục sức xa hoa và chải chuốt không chê vào đâu được.

Mia làm một màn giới thiệu vũ bão. Ba người trong số họ có vẻ ngọt ngào và tử tế, nhưng riêng Lily – tôi nghĩ tên cô ta là như thế – lại nhìn tôi với ánh mắt hằn học bên dưới chiếc mặt nạ đỏ.

“Dĩ nhiên rồi, bọn em ai chả nghĩ anh Christian bị gay,” cô ta cạnh khóe, giấu sự thù hằn sau điệu cười cười mở giả tạo.

Mia bĩu môi với cô ta.

“Lily, cẩn thận cái mồm cái miệng. Rõ ràng là anh tởm có một khẩu vị xuất sắc về phụ nữ. Anh ấy chỉ đang chờ đợi người thích hợp thôi, và đó không phải là cậu!”

Mặt Lily đỏ bừng như cái mặt nạ của cô ta, và mặt tôi cũng thế. Chuyện này còn có thể bất tiện hơn nữa không?

“Các quý cô, tôi có thể thỉnh cầu người phụ nữ của tôi trở về được không?” Vòng tay Christian ôm lấy eo tôi, kéo tôi sát vào mình. Cả bốn cô gái đều đỏ bừng mặt, cười toe toét, chân tay cứ bứt rứt không yên – nụ cười chói lòa của anh ấy lại phát huy công lực của nó. Mia liếc về phía tôi và tròn mắt, khiến tôi phải mỉm cười.

“Rất vui được gặp các bạn,” tôi nói khi anh kéo tôi đi.

“Cảm ơn anh,” tôi nhả mặt với Christian khi chúng tôi đã đi xa được một quãng.

“Anh nhìn thấy Lily ở chỗ Mia. Cô ta là một người khó chịu kinh khủng.”

“Cô ấy thích anh,” tôi hờ hững lẩm bẩm.

Anh rùng mình. “À, cảm giác ấy đâu phải đến từ hai phía. Đi nào, để anh giới thiệu em với vài người.”

Nửa giờ tiếp theo tôi bị cuốn trong một cơn lốc những lời giới thiệu. Tôi được gặp hai diễn

viên Hollywood, hai vị CEO nữa, và vài vị bác sĩ danh tiếng. *Chẳng đời nào mình nhớ nổi tên của tất cả các vị ấy.*

Christian luôn ôm tôi sát bên mình, tôi thầm biết ơn anh. Thực lòng mà nói, sự giàu sang, vẻ quyến rũ, và sự xa hoa hoàn toàn lãng phí của sự kiện này khiến tôi kinh sợ. Tôi chưa từng tới một nơi nào như thế trong đời.

Những người phục vụ mặc đồng phục trắng di chuyển thoăn thoắt qua những đám khách khứa ngày một đông, chai sâm-panh trong tay, làm đầy ly của tôi bằng một tốc độ đều đặn đáng lo ngại. *Mình không được uống quá nhiều. Mình không được uống quá nhiều*, tôi nhắc đi nhắc lại bản thân mình, nhưng bắt đầu cảm thấy quay cuồng lảo đảo. Không biết là do sâm-panh, hay do bầu không khí huyền bí và đầy kích thích được tạo ra bởi những chiếc mặt nạ. Con đau âm ỉ vùng bụng dưới của tôi trở nên rõ rệt không thể phớt lờ.

“Vậy là cô làm việc tại SIP?” Một quý ông đầu hói đeo mặt nạ hình gấu – hay hình chó nhĩ? – hỏi tôi. “Nghe đồn nó bị một đối thủ mua lại?”

Tôi nóng bừng mặt. Có một đối thủ mua lại, đó là người đàn ông có nhiều tiền hơn lý trí này, và là người giỏi nhất trong những kẻ xuất chúng.

“Tôi chỉ là một trợ lý tầm thường, ngài Eccles. Tôi không biết về những chuyện đó.”

Christian chẳng nói gì mà chỉ mỉm cười nhã nhặn với Eccles.

“Thưa các quý bà quý ông!” Người dẫn chương trình, đeo chiếc mặt nạ chú hề màu trắng đen ấn tượng, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi. “Xin hãy ngồi vào chỗ. Bữa tối đang được dọn ra rồi.”

Christian nắm lấy tay tôi, và chúng tôi đi theo đám đông huyền ảo về phía căn lều lớn.

Bên trong lều thật khiến người ta choáng váng. Ba ngọn chùy đài thấp khổng lồ tỏa ánh cầu vồng lấp lánh hắt lên lớp lụa màu ngà kết nối tường với vòm trần. Phải có ít nhất ba mươi bàn tiệc, và chúng nhắc tôi nhớ về căn phòng ăn riêng tư ở khách sạn Heathman – những chiếc ly pha lê, vải lanh mịn phủ lên bàn ghế, và ở giữa bàn là những bông mẫu đơn hồng nhạt thanh tú vây quanh một chân nến bằng bạc. Bên cạnh đó là một giỏ kẹo được bọc trong lớp lụa mỏng như sa.

Christian hỏi han về việc sắp xếp chỗ ngồi rồi dẫn tôi tới một bàn tiệc ở giữa. Mia cùng bà Grace Trevelyan-Grey đã ngồi vào chỗ, đang trò chuyện say sưa với một chàng trai trẻ nào đó mà tôi không biết. Bà Grace mặc một bộ váy màu xanh bạc hà lung linh với chiếc mặt nạ Venetian đi kèm. Trông bà thật lộng lẫy và thư thái, và bà chào đón tôi nồng nhiệt.

“Ana, thật vui được gặp lại cháu! Trông cháu cũng xinh đẹp quá.”

“Mẹ,” Christian chào bà một cách cứng nhắc và hôn lên hai má bà.

“Ôi, Christian, con trịnh trọng quá đấy!” bà trách yêu con trai.

Thân sinh ra bà Grey, ông bà Trevelyan, cùng ngồi vào bàn với chúng tôi. Có vẻ họ cũng khá trẻ trung và cởi mở, mặc dù cũng khó nói được gì khi khuôn mặt họ bị che khuất sau chiếc mặt nạ màu đồng. Họ đều vui mừng khi nhìn thấy Christian.

“Ông, bà, cháu giới thiệu Anastasia Steele nhé?”

Bà Trevelyan chuyển ngay sự chú ý sang tôi. “Ồ, cuối cùng thì nó cũng tìm được một cô gái, thật tuyệt làm sao, lại còn xinh nữa! Ừm, bà vô cùng mong cháu và nó sẽ lấy nhau, sau khi đã chung chạ với nhau,” bà vừa nói một tràng vừa bắt tay tôi.

Chúa ơi. Ơn trời là tôi đang đeo mặt nạ.

“Mẹ, đừng có làm Ana xấu hổ.” Bà Grace cứu nguy cho tôi.

“Đừng có để ý đến mục già dở hơi này, cháu yêu quý.” Ông Trevelyan bắt tay tôi. “Bà ấy nghĩ

rằng mình đã già nên có cái quyền Chúa trao là được nói ra bất cứ điều gì vô nghĩa thành linh lọt vào cái đầu mụ mẫm của mình.”

“Chị Ana, đây là bạn trai em, Sean.” Mia ngượng ngùng giới thiệu chàng trai trẻ. Cậu ta nở một nụ cười tinh quái với tôi, đôi mắt nâu lấp lánh sự thích thú khi chúng tôi bắt tay nhau.

“Rất vui được gặp cậu, Sean.”

Christian bắt tay Sean trong khi anh nhìn cậu ta một cách sắc sảo. Đừng nói với tôi rằng Mia đáng thương cũng phải chịu đựng một ông anh trai quá quắt nhé. Tôi mỉm cười đồng cảm với cô ấy.

Lance và Janine, những người bạn của bà Grace, là cặp đôi cuối cùng ở bàn chúng tôi, tuy nhiên vẫn chẳng thấy dấu hiệu nào của ngài Carrick Grey cả.

Đột ngột có tiếng rít lên trong micro, và giọng ngài Grey vang lên oang oang trong hệ thống âm thanh, làm mọi người xì xầm rồi ngừng hẳn. Carrick đang đứng trên một sân khấu nhỏ ở một đầu lều trại, đeo chiếc mặt nạ Punchinello màu hồng kim ẩn tượng.

“Chào mừng quý vị đã tới dự vũ hội thường niên của chúng tôi. Tôi mong rằng quý vị sẽ thích thú những gì chúng tôi bày biện trước mặt quý vị tối nay, và rồi sẽ rút ví thật nhiều để ủng hộ cho công cuộc thần kỳ mà đội ngũ của chúng tôi đang làm cho Cùng nhau Đương đầu. Như quý vị đã biết, mục đích của nó có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với vợ tôi, và tôi.”

Tôi lo lắng nhìn về phía Christian, lúc này đang bình thản nhìn chăm chăm lên sân khấu. Anh liếc sang tôi và mỉm cười.

“Giờ tôi sẽ chuyển giao quý vị cho người chủ tọa chương trình. Xin hãy ngồi yên và thưởng thức,” Carrick kết thúc.

Những tiếng vỗ tay lịch sự vang lên, sau đó tiếng xì xầm lại trỗi dậy trong lều. Tôi đang ngồi giữa Christian và ông của anh, ngắm nhìn mê mẩn tấm thiệp nhỏ ghi chỗ ngồi màu trắng với dòng chữ kiểu cách màu bạc ghi tên tôi khi một người hầu bàn thấp sáng đèn nến bằng một cây nến dài. Carrick ngồi vào bàn với chúng tôi, ông hôn lên cả hai má tôi khiến tôi sững sốt.

“Rất vui được gặp lại cháu, Ana,” ông khẽ nói. Trông ông thực sự rất nổi bật trong chiếc mặt nạ vàng lạ thường.

“Các quý bà quý ông, xin hãy cử ra một người ‘chủ bàn’,” người dẫn chương trình gọi to.

“Ôiiii... tôi, tôi!” Mia ngay lập tức thốt lên, hăng hái nháy vọt ra từ ghế ngồi.

“Giữa mỗi bàn quý vị sẽ tìm thấy một chiếc phong bì,” người dẫn chương trình tiếp tục. “Mỗi người sẽ tìm kiếm, xin xỏ, vay mượn, hoặc lấy trộm một tờ bạc có mệnh giá cao nhất trong khả năng xoay xở, viết tên mình lên đó rồi bỏ nó vào phong bì. Những người chủ bàn, xin hãy trông nom những chiếc phong bì cho cẩn thận. Chúng ta sẽ cần đến chúng sau.”

Khỉ thật. Tôi không mang tí tiền nào theo người. *Sao mày ngớ ngẩn thế - đây là một sự kiện từ thiện mà!*

Móc ví, Christian rút ra hai tờ 100\$.

“Đây,” anh nói.

Gì thế?

“Em sẽ trả lại anh,” tôi thì thào.

Miệng Christian cong lên, và tôi biết anh không vui, nhưng anh không bình luận gì. Tôi ghi tên mình bằng chiếc bút máy màu đen có hình bông hoa trắng đính trên nắp của anh – và Mia truyền chiếc phong bì đi khắp bàn.

Trước mặt tôi là một tấm thẻ khác cũng in những dòng chữ bay bướm màu bạc – thực đơn của chúng tôi.

Thực đơn của vũ hội hóa trang
Nhằm giúp đỡ chương trình cùng nhau đương đầu
Cá hồi trộn nước sốt cải cay với kem Fraiche
Dưa chuột kèm bánh mì ngọt nướng
Rượu Alban Estate Roussanne 2006
Lườn vịt Muscovy quay
Súp củ Ấc ti sô Jerusalem nghiền mịn
Gan ngỗng nướng cỏ xạ hương và anh đào mỹ
Rượu Châteauneuf-du-pape vieilles vignes 2006
Rượu Domaine de La Janasse
Bánh bông lan quả óc chó bọc đường
Quả vả ướp đường, món tráng miệng Sabayon, kem si rô cây thích
Rượu Vin de Constance 2004 Klein Constantia
Bánh mì và pho mát địa phương
Rượu Alban Estate Qrenache 2006
Cà phê và bánh mứt kẹo.

Ừm, thảo nào có vô số ly cốc bằng pha lê với đủ mọi kích cỡ đang vây quanh tôi. Người hầu bàn của chúng tôi đã trở lại, rót thêm rượu và nước. Đứng sau tôi, mặt lều mà chúng tôi đi vào lúc trước đã bị đóng lại, trong khi ở phía trước, hai người phục vụ kéo tấm bạt lên, mở ra khung cảnh đang buông xuống Seattle và vịnh Meydenbauer.

Đó là một quang cảnh ngoạn mục vô cùng, những ánh đèn lấp lánh xa xa của Seattle và sự yên bình màu cam mờ ảo của vịnh phản chiếu trên nền trời màu opal. Ôi. Thật thanh bình và êm ả.

Mười người phục vụ, tay bưng đĩa, tới đứng giữa chúng tôi. Sau một ám hiệu thầm lặng, họ phục vụ chúng tôi món khai vị trong một cử động đồng đều tuyệt đối, sau đó lại biến mất. Món cá hồi trông ngon tuyệt cú mèo, và tôi nhận ra mình đang đói sắp chết.

“Thèm hả?” Christian nói khẽ để chỉ mình tôi nghe thấy. Tôi biết anh không đề cập đến đồ ăn, và những thứ thật sâu thẳm trong bụng tôi cùng hưởng ứng lời anh.

“Rất thèm,” tôi thì thào, táo bạo đón ánh mắt anh, và đôi môi Christian tách ra khi anh hít một hơi sâu.

Ha! Thấy chưa... hai người có thể cùng chơi trò này mà.

Ông ngoại của Christian ngay lập tức khiến tôi yêu mến khi ông trò chuyện. Ông là một người đàn ông tuyệt vời - ông vô cùng tự hào về con gái cùng ba đứa cháu mình.

Thật kỳ lạ khi nghĩ về Christian như một cậu bé. Hồi ức về những vết bóng của anh không mờ mà đến ùa vào tâm trí tôi, nhưng tôi vội xóa chúng đi. Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó lúc này, mặc dù thật trớ trêu nó chính là động cơ để buổi tiệc này diễn ra.

Ước gì Kate ở đây, cùng với Elliot. Cô ấy sẽ hòa nhập rất tốt – đâm dao nĩa la liệt trên bàn chẳng làm Kate nao núng và cô ấy sẽ làm chủ bàn ăn. Tôi hình dung ra cảnh Kate đánh bại Mia để trở thành ‘chủ bàn’. Ý nghĩ ấy khiến tôi mỉm cười.

Cuộc trò chuyện bên bàn tiệc cứ lắng xuống lại dấy lên. Mia vẫn thú vị như thường lệ và lẩn át thấy rõ anh chàng Sean tội nghiệp. Bà ngoại của Christian là ồn ào nhất. Bà cũng có chút khiếu hài hước, và luôn luôn dìu hàng đức ông chồng. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi buồn cho ông

Trevelyan.

Christian và Lance thì trò chuyện sôi nổi về một thiết bị mà công ty Christian đang khai thác, được khơi nguồn cảm hứng từ nguyên lý *Nhỏ là đẹp* của nhà kinh tế học E. F. Schumacher. Thật khó để hiểu thấu đáo. Có vẻ mục đích của Christian là cho phép những người dân nghèo trên toàn thế giới có thể sử dụng công nghệ quay tay – đó là những thiết bị không cần dùng điện hay pin, lại chỉ cần bảo quản ở mức tối thiểu.

Nhìn anh say sưa nói mà tôi kinh ngạc. Anh thật đam mê và tận tụy trong việc cải thiện cuộc sống của những người kém may mắn hơn. Thông qua công ty viễn thông của mình, anh dự định trở thành người đầu tiên trên thị trường kinh doanh loại điện thoại di động quay tay.

Trời ạ. Tôi không biết nữa. Ý tôi là, tôi biết về đam mê của anh ấy muốn thế giới tốt đẹp hơn, nhưng chuyện này...

Lance dường như không thể hiểu được kế hoạch của Christian khi anh muốn bán rẻ thứ công nghệ này mà không lấy bằng sáng chế. Tôi mơ hồ băn khoăn làm sao Christian kiếm được nhiều tiền đến thế khi anh sẵn lòng ban tặng nó đi vô điều kiện.

Trong suốt buổi tiệc, một đoàn đều đặn những người đàn ông mặc da phục được cắt may khéo léo lịch sự và đeo những chiếc mặt nạ sẫm màu dừng lại bàn chúng tôi, sốt sắng muốn gặp Christian, bắt tay anh và trao đổi những câu bông đùa. Anh giới thiệu tôi với vài người, còn với một số người khác thì không.

Giữa một cuộc chuyện trò như thế, Mia nghiêng người qua và mỉm cười.

“Chị Ana, chị sẽ tham gia màn đấu giá chứ?”

“Tất nhiên rồi,” tôi đáp, vô cùng sẵn lòng.

Khi món tráng miệng được đưa ra, bóng tối đã bao trùm, tôi thực sự thấy khó chịu. Tôi cần phải trút những quả bóng ra. Trước khi tôi có thể xin phép ra ngoài, người dẫn chương trình đã xuất hiện tại bàn chúng tôi, và đi cùng anh ta – nếu tôi không nhầm – là Hoa hậu Tóc đuôi sam của Châu Âu.

Tên cô ta là gì nhỉ? Hansel, Gretel... Gretchen.

Cô ta đeo mặt nạ, dĩ nhiên, nhưng tôi vẫn nhận ra cô ta khi ánh nhìn đăm đăm của cô ta không rời ra khỏi Christian. Cô ta đỏ bừng mặt, và một cách ích kỷ, tôi thấy mình còn hơn cả hài lòng khi Christian không hề nhận ra cô ta là ai.

Người dẫn chương trình hỏi xin phong bì của bàn chúng tôi, với một lời nói hoa mỹ hùng hồn và lão luyện, anh ta nhờ bà Grace rút ra tờ bạc chiến thắng. Đó là tờ bạc của Sean, và giỏ kẹo bọc trong lụa là phần thưởng cho cậu ta.

Tôi lịch sự vỗ tay tán thưởng, nhưng cùng lúc đó tôi thấy mình không thể tập trung vào chuyện này thêm nữa.

“Nếu anh cho phép,” tôi khẽ nói với Christian.

Anh nhìn tôi chăm chú.

“Em có cần vào nhà vệ sinh không?”

Tôi gật đầu.

“Anh sẽ chỉ cho em,” anh nói một cách ám muội.

Khi tôi đứng dậy, tất cả những người đàn ông còn lại trong bàn đều đứng lên với tôi. *Ôi, những nghi thức!*

“Không, Christian! Anh không phải đưa chị Ana đi – em sẽ đưa.”

Mia đã đứng dậy trước khi Christian có thể phản đối. Quai hàm anh thít lại; tôi biết rằng anh

không hài lòng. Thành thực mà nói thì tôi cũng thế. Tôi nhún vai thầm xin lỗi anh, và anh nhanh chóng ngồi xuống, vẻ nhẫn nhẹn.

Khi trở lại, tôi đã cảm thấy khá hơn, mặc dù sự nhẹ nhõm không đến ngay như tôi mong đợi. Sao tôi lại nghĩ mình có thể chịu được cả buổi tối nhỉ?

Christian siết chặt tay tôi, và chúng tôi cùng chăm chú lắng nghe Carrick, ông đã trở lại sân khấu để nói về chương trình Cùng nhau Đương đầu. Christian đưa tôi một tấm thẻ nữa – danh sách những quà tặng được đem ra đấu giá. Tôi lướt qua chúng một lượt.

Những quà tặng được đấu giá và những nhà hảo tâm cho chương trình cùng nhau đương đầu:

Gậy bóng chày có chữ ký của các cầu thủ đội Mariners - bác sỹ Emily Mainwaring

Ví, túi xách và móc chìa khóa Gucci - Andrea Washington

Phiếu nghỉ dưỡng một ngày cho hai người tại Escala, trung tâm Bravern - Elena Lincoln

Bản thiết kế quang cảnh và vườn tược - gia Matteo

Nước hoa và tinh dầu dừa Coco de mer - Elizabeth Austin.

Gương Venetian - ông bà Bailey

Hai thùng rượu tùy chọn của hãng Alban Estates - Alban Estates

Hai vé vip nghe hòa nhạc của ban nhạc Xty - bà L. yesyov

Đua xe ở trường đua Daytona - Emc Britt Inc.

Kiên hãnh và định kiến của Jane Austen, bản đời đầu - bác sỹ

A. F. M lace-Field

Lái chiếc Aston Martin DB7 trong một ngày - ông bà L. W. Nora

Tranh sơn dầu Into the Blue của họa sỹ J. Trouton - Kelly Trouton

Khóa học tàu lượn - hội bay lượn Seattle

Kỳ nghỉ cuối tuần cho hai người tại khách sạn Heathman, Portland - khách sạn Heathman

Một tuần nghỉ dưỡng tại Aspen, Colorado (phòng sáu người) - ông Christian Grey

Một tuần du ngoạn trên du thuyền the Susie Cue (sáu giường ngủ), nhổ neo tại St. Lucia - ông bà Larin

Một tuần nghỉ dưỡng tại Lake Adriana, Montana (phòng tám người) - ông bà Grey

Trời đất ơi. Tôi chớp mắt nhìn Christian.

“Anh có quyền sở hữu ở Aspen?” Tôi rít lên. Màn đấu giá đang diễn ra, vì thế tôi hạ giọng xuống.

Anh gật đầu, hình như ngạc nhiên trước sự giận dữ đột ngột bùng nổ của tôi. Anh đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi im lặng.

“Anh còn có quyền sở hữu ở những nơi khác nữa?” Tôi thì thào.

Một lần nữa Christian gật đầu và anh nghiêng đầu cảnh cáo tôi.

Cả căn lều vỡ òa với những tiếng vỗ tay tán thưởng, một món quà vừa được trả giá tới 12.000\$.

“Anh sẽ nói với em sau,” Christian nói nhanh. “Thế mà anh đã muốn đi cùng em đấy,” anh thêm vào, có phần sung sướng.

À, anh có muốn đâu. Tâm trạng tôi trở nên ảm đạm sau khi tôi trông thấy bà Robinson trong danh sách những nhà hảo tâm.

Tôi liếc quanh lều xem có thể nhận ra bà ta không, nhưng tôi không thấy mái tóc nổi bần bật ấy. Chắc hẳn Christian phải bảo với tôi nếu bà ta được mời tối nay. Tôi ngồi đó bối rối, vỗ tay những lúc cần, khi mà mỗi món quà được bán với một số tiền gây sửng sốt.

Món quà của Christian đã tới lượt xướng giá và số tiền đã lên tới 20.000\$.

“20.000\$ lần một, 20.000\$ lần hai,” người dẫn chương trình nói to.

Và tôi không biết cái gì đang chiếm hữu mình, nhưng tôi đột ngột nghe thấy giọng mình vang lên thánh thót rành rọt giữa đám đông.

“Hai mươi tư nghìn đô-la!”

Mọi chiếc mặt nạ quanh bàn đều quay về phía tôi với một sự thích thú sửng sốt, và phản ứng mạnh nhất tới từ chỗ ngồi cạnh tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh hít vào sắc lạnh, rồi cảm thấy cơn giận dữ của anh ào qua tôi như một đợt thủy triều.

“Hai tư nghìn đô, giá được trả từ quý cô đáng yêu óng ánh như bạc này. Lần một, lần hai... Bán!”

Chương bảy

Khỉ thật, có thật tôi đã làm điều đó không nhỉ? Chắc chắn là do chất cồn rồi. Tôi đã uống champagne cộng thêm bốn ly các loại rượu khác nhau nữa. Tôi liếc qua Christian còn đang bận vỗ tay. Ôi trời, anh ấy sẽ cực kỳ giận dữ, mà chúng tôi thì đang rất hòa thuận với nhau. Cô Nàng Tiềm Thức rốt cuộc quyết định xuất hiện, và mang gương mặt *Tiếng hét* của Edvard Munch⁽¹⁾.

Christian nghiêng người về phía tôi, một nụ cười rộng rãi, giả tạo bao phủ trên gương mặt anh. Anh hôn lên má tôi rồi tiến đến gần hơn để thì thầm vào tai tôi bằng một giọng nói rất lạnh lùng, đầy kiểm soát.

“Anh không biết nên quỳ xuống chân em để tôn thờ hay là phát vào mông em nữa.”

Ôi, tôi biết mình muốn gì lúc này. Tôi nhìn anh chăm chăm, chớp mắt qua mặt nạ. Tôi chỉ ước sao tôi có thể đọc được điều gì trong mắt anh.

“Em sẽ chọn cách hai, làm ơn đi,” tôi thì thầm điên cuồng khi tiếng vỗ tay tắt dần. Đôi môi anh hé mở khi anh hít vào đầy mạnh mẽ. *Ôi, cái miệng như tác đó – tôi muốn nó trên người tôi, ngay bây giờ.* Anh trao cho tôi nụ cười chân thành rạng rỡ khiến cho tôi chết lặng.

“Em đang chịu đựng sao? Chúng ta sẽ phải xem chúng ta có thể làm gì với điều đó,” anh thì thầm trong khi lướt những ngón tay dọc theo quai hàm tôi.

Sự động chạm của anh vang dội sâu xa, sâu thẳm bên trong nơi khao khát sinh sôi nảy nở. Tôi muốn nhảy lên người anh ngay ở đây, ngay lúc này, nhưng chúng tôi ngồi lại để xem phiên bán đấu giá ở gian bên cạnh.

Tôi có thể cứ ngồi nguyên một chỗ. Christian quàng tay quanh vai tôi, ngón tay cái của anh nhịp nhàng vuốt ve lưng tôi, đem lại những đợt ngứa râm ran ngọt ngào ngấm vào tận xương tủy tôi. Bàn tay kia của anh siết chặt lấy tay tôi, đưa lên môi anh, rồi đặt nó nghỉ yên trong lòng anh.

Chậm rãi và lén lút, vậy nên tôi không nhận ra trò chơi của anh cho đến khi quá muộn, anh thả lỏng tay tôi trên chân anh và áp vào sự cương cứng của anh. Tôi thở hỗn hển, còn mắt tôi trợn lên đầy vẻ kinh hoàng nhìn quanh chiếc bàn, nhưng tất cả các cặp mắt đều đóng đinh lên sân khấu. Ớn gò là tôi có mặt nạ.

Nắm lấy hoàn toàn lợi thế, tôi chậm rãi vuốt ve anh, để cho những ngón tay của tôi khám phá. Christian vẫn để bàn tay trên bàn tay tôi, giấu đi những ngón tay táo bạo của tôi, trong khi ngón tay cái của anh trượt nhẹ qua gáy tôi. Miệng anh hé mở khi anh thở hỗn hển khe khẽ, đó là phản ứng duy nhất tôi có thể thấy với sự động chạm thiếu kinh nghiệm của mình. Nhưng điều đó có ý nghĩa thật nhiều. Anh ấy muốn tôi. Mọi thứ đổ dồn về khu vực bụng dưới của tôi. Chuyện này sắp không thể chịu nổi.

Một tuần bên Lake Adriana ở Montana là phiên đấu giá cuối cùng. Tất nhiên là ông bà bác sĩ Grey có một ngôi nhà ở Montana, việc trả giá leo thang nhanh chóng, nhưng tôi chỉ nhận thấy nó mà thôi. Tôi cảm thấy anh lớn dần dưới những ngón tay tôi, và khiến tôi cảm thấy vô cùng quyền lực.

“Bán, với giá một trăm mười nghìn đô-la!” người dẫn chương trình tuyên bố đầy thắng lợi. Cả căn phòng nổ tung trong tiếng vỗ tay, tôi miễn cưỡng vỗ theo như Christian làm, phá hỏng cuộc vui của chúng tôi.

Anh xoay tôi lại và đôi môi anh giật giật. “Sẵn sàng chưa?” anh nói qua tiếng hoan hô cuồng nhiệt.

“Vâng,” tôi đáp lại.

“Ana!” Mia gọi. “Đến lúc rồi!”

Cái gì? Không. Không thể nữa chứ! “Đến lúc làm gì cơ?”

“Đấu giá Khiêu vũ Đầu tiên. Lại đây!” Cô ấy đứng dậy và chìa tay ra.

Tôi liếc nhìn Christian, lúc này, tôi nghĩ, đang quắc mắt với Mia, còn tôi không biết là nên cười hay khóc nữa, nhưng rồi tiếng cười đã chiến thắng. Tôi không cưỡng lại được bong bóng sục sôi trong tiếng cười khúc khích của cô bé, khi chúng tôi lại bị ngáng trở một lần nữa bởi một người đầy sinh lực, cao ráo, hồng hào là Mia Grey. Christian nhìn tôi chăm chăm, và sau một khắc, một nụ cười ma mãnh nở trên đôi môi anh.

“Lần nhảy đầu tiên sẽ là với anh, được không? Và sẽ không nhảy trên sàn nhảy đâu,” anh thì thầm đầy đam mê vào tai tôi. Tiếng cười khúc khích của tôi lắng xuống vì sự đề phòng thói bùng ngọn lửa ham muốn trong tôi. *Ồ vâng!* Nữ Thần Ham Muốn của tôi biểu diễn một cú Salchow ba vòng trên đôi giày trượt băng của cô ta.

“Em đang mong đợi điều đó đây.” Tôi ngả người thả một nụ hôn trong sáng, nhẹ nhàng lên miệng anh. Liếc nhìn xung quanh, tôi nhận ra rằng những vị khách cùng bàn của chúng tôi đang vây quanh bàn sừng sốt. Tất nhiên rồi, họ chưa bao giờ thấy Christian hẹn hò trước đây mà.

Anh rộng miệng mỉm cười. Và trông anh thật... hạnh phúc.

“Lại đây nào, Ana,” Mia căn nhắc. Năm lấy bàn tay rộng mở của cô, tôi theo cô đi lên sân khấu, nơi hơn mười phụ nữ trẻ tụ hợp, và tôi nhận thấy với nỗi băn khoăn mơ hồ rằng Lily có trong số đó.

“Thưa các quý ông, sự kiện nổi bật của đêm nay đây!” người dẫn chương trình phá tan những tiếng rì rầm. “Thời khắc tất cả các bạn chờ đợi đây rồi! Mười hai quý cô duyên dáng đều đồng ý đấu giá màn khiêu vũ đầu tiên của mình cho người trả giá cao nhất!”

Ồi không. Tôi đỏ bừng từ đầu tới chân. Tôi đã không nhận thức được việc đó có nghĩa thế này. Ngượng ngùng làm sao!

“Để dành cho một sự nghiệp chính nghĩa mà,” Mia rít lên với tôi, thoáng hiểu được nỗi bức dọc của tôi. “Thêm nữa, Christian sẽ thắng.” Cô bé đảo mắt lên. “Em không thể tưởng tượng được anh ấy để cho bất cứ ai đó trả giá cao hơn mình. Anh ấy chẳng hề rời mắt khỏi chị suốt cả tối.”

Ừ, tập trung vào sự nghiệp chính nghĩa, và Christian chắc chắn sẽ chiến thắng. Hãy đối mặt với nó nào, anh ấy chẳng thiếu một hai hào đâu.

Nhưng điều đó có nghĩa là tiêu nhiều tiền hơn vào câu đấy! Cô nàng Tiềm Thức căn nhắc với tôi. Nhưng tôi không muốn nhảy với bất cứ người nào khác – tôi không thể nhảy với bất cứ ai khác – và chẳng phải là trả tiền cho tôi, anh ấy đang tặng nó cho hội từ thiện. *Giống như là hai mươi tư nghìn đô-la anh ta đã trả đó hả?* Cô nàng Tiềm Thức nheo mắt lại.

Của nợ. Dường như tôi đã thoát khỏi sự trả giá bốc đồng của mình. Tại sao tôi lại đang tranh cãi với bản thân mình thế chứ?

“Bây giờ, các quý ông, hãy khẩn cầu xung quanh, và nhìn cho kỹ người sẽ là của quý ông trong vòng nhảy đầu tiên. Mười hai quý cô duyên dáng và dễ dãi.”

Khỉ gió! Tôi cảm thấy như mình đang ở chợ người. Tôi nhìn, phát khiếp, vì ít nhất là hai mươi người đàn ông đang tìm đường lên khu vực sân khấu, Christian ở trong số đó, di chuyển uyển chuyển dễ dàng giữa những chiếc bàn và ngập ngừng nói vài lời chào trên đường đi. Khi những người trả giá đã vào vị trí, người dẫn chương trình bắt đầu.

“Thưa các quý ông quý bà, theo truyền thống của buổi dạ hội hóa trang, chúng ta sẽ giữ nguyên bí mật đằng sau những tấm mặt nạ và chỉ bám vào tên thánh mà thôi. Người đầu tiên chúng ta có là Jada dễ thương.”

Jada cũng đang cười khúc khích như một cô học sinh trung học. Có lẽ tôi sẽ không quá lạc lõng với nơi này. Cô ta mặc một chiếc váy dài tới chân bằng vải bóng màu xanh hải quân với một chiếc mặt nạ tương ứng. Hai người đàn ông trẻ bước lên phía trước đầy hy vọng. Jada may mắn.

“Jada nói thông thạo tiếng Nhật, là một phi công lái máy bay chiến đấu có trình độ, và là một huấn luyện viên thể dục Olympic... hừm.” Người dẫn chương trình nháy mắt. “Các quý ông, các vị trả cho tôi bao nhiêu?”

Jada há hốc mồm, kinh ngạc với người dẫn chương trình; rõ ràng là lời ông ta đang nói hoàn toàn rác rưởi. Cô ta cười bẽn lẽn với hai kẻ địch thủ.

“Một nghìn đô!” Một người xướng.

Rất nhanh chóng giá đấu leo tới năm nghìn đô-la.

“Lần thứ nhất... lần thứ hai... bán!” người dẫn chương trình ầm ĩ tuyên bố, “cho người đàn ông trong chiếc mặt nạ!” Và dĩ nhiên, tất cả đám đàn ông đều đang đeo mặt nạ ré lên trong tiếng cười, vỗ tay, và cổ vũ. Jada tươi cười với người mua của mình và nhanh chóng rời khỏi sân khấu.

“Thấy chưa? Vui mà!” Mia thì thầm. “Em hy vọng Christian thắng được chị, dù cho... Chúng em không muốn cãi lộn,” cô ấy thêm vào.

“Cãi lộn?” Tôi hỏi đầy hoảng sợ.

“Ồ vâng. Anh ấy rất nóng nảy khi anh ấy còn ít tuổi.” Cô ấy rùng mình.

Christian cãi lộn? Christian tao nhã, sành sỏi, như thể là âm nhạc-thánh ca-dòng Tudor ư? Tôi không tài nào tưởng tượng nổi. Người dẫn chương trình làm tôi xao lãng bằng lần giới thiệu kế tiếp – một phụ nữ trẻ trung trong bộ đồ màu đỏ với mái tóc dài đen nhánh.

“Các quý ông, tôi xin giới thiệu Mariah tuyệt trần. Chúng ta sẽ làm gì với Mariah đây? Cô ấy là người đấu bò tốt đầy kinh nghiệm, chơi cello cho dàn nhạc tiêu chuẩn, và cô ấy là quán quân môn nhảy sào... điều đó thế nào, thưa các quý ông? Các vị trả bao nhiêu, xin mời, cho một lần khiêu vũ với Mariah thú vị này?”

Mariah nhìn trừng trừng vào người dẫn chương trình và ai đó hét lên, rất to, “Ba nghìn đô-la!” Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ với mái tóc và bộ râu màu vàng hoe.

Chỉ có một lần trả giá, nhưng Mariah được bán với giá bốn nghìn đô-la.

Christian đang nhìn tôi như một con diều hâu. Kẻ hay cãi lộn. Brawler Trevelyan – Grey – ai mà biết được nhỉ?

“Trước đây lâu không?” Tôi hỏi Mia.

Cô ấy liếc nhìn tôi, bối rối.

“Christian cãi lộn trước đây bao lâu?”

“Hồi đầu khi mới bước sang tuổi thiếu niên. Khiến cho bố mẹ em phát điên lên, về nhà với đôi môi rách toạc ra và mắt thâm tím. Anh ấy đã bị đuổi học khỏi hai trường. Anh ấy còn gây ra vài thiệt hại nặng nề cho các đối thủ nữa cơ.”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm.

“Anh ấy không nói với chị à?” Cô ấy thở dài. “Anh ấy mắc vào một ả chơi bời tệ hại trong đám bạn em. Anh ấy là một kẻ thật đáng ghét trong vài năm. Nhưng khi anh ấy khoảng tầm mười lăm hay mười sáu tuổi thì chấm dứt.” Cô ấy nhún vai.

Trời ạ. Một mẫu khác của trò ghép hình lắp vào vị trí.

“Vậy, tôi được trả bao nhiêu cho Jill lộng lẫy đây?”

“Bốn nghìn đô-la,” một giọng thâm trầm vang lên từ phía trái. Jill kêu ré lên trong vui sướng.

Tôi không còn tập trung vào cuộc đấu giá. Vậy là Christian kiểu người gặp rắc rối ở trường học, đánh lộn nữa. Tôi tự hỏi tại sao. Tôi nhìn anh chăm chăm. Lily đang nhìn chúng tôi đầy thân mật.

“Và bây giờ, cho phép tôi giới thiệu Ana xinh đẹp.”

Ôi, quý thật, đó là tôi. Tôi liếc Mia đầy lo lắng, và cô ấy xua tôi ra giữa sân khấu. May thay là tôi đã không ngã lộn nhào, nhưng đứng lúng túng chối chết để trình diễn trước mọi người. Khi tôi nhìn sang Christian, anh cười với tôi đầy tự mãn. Chết tiệt.

“Ana xinh đẹp chơi được sáu loại nhạc cụ, nói thông thạo tiếng Quan thoại, và say mê yoga... nào, các quý ông...” Trước khi anh ta có thể kết thúc câu của mình, Christian cắt ngang lời anh ta, nhìn trừng trừng vào người dẫn chương trình qua chiếc mặt nạ.

“Mười nghìn đô-la.” Tôi nghe thấy tiếng thở hỗn hển đầy hoài nghi của Lily phía sau mình.

Ôi, trời đất.

“Mười lăm.”

Cái gì? Tất cả chúng tôi đều nhất tề quay về phía một người đàn ông cao ráo, ăn vận không chê vào đâu được đang đứng ở phía bên trái sân khấu. Tôi nháy mắt với Năm Mươi. Chết tiệt thật, anh ấy sẽ làm chuyện này thế nào? Nhưng anh đang gãi cằm và trao cho người lạ mặt một nụ cười châm biếm. Rõ ràng là Christian biết ông ta. Người lạ mặt gạt đầu lịch thiệp với Christian.

“Nào, các quý ông! Chúng ta có những đối thủ nặng ký trong ngôi nhà này tối nay.” Giọng người dẫn chương trình phát ra đầy sôi nổi qua chiếc mặt nạ hình chú hề khi anh ta quay qua tươi cười với Christian. Đây là một màn tuyệt vời, nhưng đây là giá của tôi. Tôi muốn khóc nức lên.

“Hai mươi,” người trả giá Christian lặng lẽ thốt ra.

Tiếng rì rầm của đám đông tắt lịm. Mọi người nhìn chăm chăm vào tôi, Christian, và Quý ông Bí ẩn bên cạnh sân khấu.

“Hai mươi lăm,” người lạ mặt đáp.

Chuyện này sẽ còn có thể gây lúng túng hơn nữa không?

Christian nhìn anh ta bình thản, nhưng anh ta mỉm cười. Tất cả các cặp mắt đổ dồn vào Christian. Anh ấy sẽ làm gì đây? Tim tôi lộn lên tận miệng. Tôi thấy buồn nôn.

“Một trăm nghìn đô-la,” anh ấy nói, giọng vang lên rõ ràng vang vọng khắp khu lều.

“Cái quái gì thế?” Lily rít lên rõ ràng phía sau tôi, và tiếng thở hỗn hển bao trùm và những tiếng rì rầm kinh ngạc đầy thích thú xuyên qua đám đông. Người lạ mặt đưa tay lên trong vẻ thất bại, cười lớn, còn Christian cười với anh ta đầy tự mãn. Từ trong khóe mắt của mình, tôi có thể thấy Mia nháy tung tung lên vui sướng.

“Một trăm nghìn đô-la cho Ana dễ thương! Lần thứ nhất... lần thứ hai...” Người dẫn chương trình nhìn chăm chăm vào người lạ mặt đang ôm đầu giả vờ đầy tiếc nuối và cúi người xuống lịch thiệp.

“Bán!” Người dẫn chương trình hét lên đắc thắng.

Trong tiếng vỗ tay và cổ vũ chói tai, Christian bước về phía trước để nắm lấy tay tôi và giúp tôi rời khỏi sân khấu. Anh nhìn tôi chăm chăm với nụ cười vui vẻ khi tôi tìm đường xuống, hôn vào mu bàn tay tôi rồi giấu nó vào chỗ khum khum nơi cánh tay anh, và dẫn tôi hướng về lối ra của rạp.

“Người đó là ai?” Tôi hỏi.

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi. “Ai đó em có thể gặp sau. Ngay bây giờ, anh muốn cho em thấy

cái này. Chúng ta có khoảng ba mươi phút cho tới khi lần Đấu giá Khiêu vũ Đầu tiên kết thúc. Rồi chúng ta phải quay trở lại sàn nhảy để anh có thể thưởng thức lượt nhảy mà anh đã trả tiền cho nó.”

“Một lượt nhảy quá đắt đỏ,” tôi lầu bầu phản đối.

“Anh chắc là nó đáng giá đến từng xu lẻ.” Anh mỉm cười ranh mãnh với tôi. Ôi, anh có một nụ cười thật rạng rỡ, và nỗi đau quay trở lại, trở hoa trong thân thể tôi.

Chúng tôi đã ra ngoài bãi cỏ. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ đi về hướng nhà thuyền, nhưng thất vọng thay, có vẻ chúng tôi đang hướng về sàn nhảy nơi bây giờ một ban nhạc lớn đang chuẩn bị. Có ít nhất là hai mươi nhạc sĩ, và một vài khách mời đang vây quanh, lén lút hút thuốc – nhưng vì phần lớn hoạt động đó ở đằng sau rạp, nên chúng tôi không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Christian dẫn tôi ra phía sau nhà và mở một ô cửa sổ kiểu Pháp dẫn vào một căn phòng khách tiện nghi rộng rãi mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Anh sai bước qua sảnh vắng vẻ hướng về phía cầu thang chung với hàng lan can bằng gỗ bóng lộn, tao nhã. Giữ tay tôi trong vòng tay anh, anh dẫn tôi lên tầng hai và lên tới bậc cầu thang để lên tầng ba. Mở một cánh cửa trắng, anh dẫn tôi vào một phòng ngủ.

“Đây là phòng của anh,” anh bình thản nói, khi đứng bên cánh cửa và khóa nó lại sau lưng.

Căn phòng rộng, bình dị và đồ đạc thừa thớt. Các bức tường màu trắng, cũng giống như đồ nội thất; một chiếc giường đôi, một cái bàn và chiếc ghế, những ngăn tủ nhét đầy sách và các chiến lợi phẩm dành được ở bộ môn quyền anh, nếu xét theo vẻ bề ngoài. Những bức tường được treo các poster phim: *The Matrix*, *Fight Club*, *The Truman Show*, và hai poster lồng khung trưng hình các võ sĩ quyền anh. Một người tên là Guiseppe DeNatale – tôi chưa từng bao giờ nghe về ông ta hết.

Nhưng thứ bắt mắt tôi là bảng thông báo màu trắng ở trên bàn, chạm bằng vô số bức ảnh, những lá cờ đuôi nheo hải quân, và các cuống vé. Đó là một lát cắt của Christian trai trẻ. Mắt tôi quay trở lại với người đàn ông tuyệt diệu giờ đang đứng ở giữa phòng. Anh nhìn tôi vẻ ám muội, nghiền ngẫm và khêu gợi.

“Anh chưa bao giờ đưa một cô gái vào đây,” anh thì thầm.

“Chưa bao giờ?” tôi thì thào.

Anh lắc đầu.

Tôi nuốt khan dữ dội, và cơn đau quấy quả tôi trong hai tiếng trước giờ gào lên, thô bạo và ham muốn. Nhìn anh đứng kia trên tấm thảm màu xanh biển vương giả trong chiếc mặt nạ đó... nó còn hơn cả gợi tình. Tôi muốn anh. Ngay bây giờ. Bằng bất cứ giá nào tôi có thể có anh. Tôi phải cố cưỡng lại việc lẫn xả vào anh và xé toạc quần áo anh ra. Anh đi chậm rãi về phía tôi.

“Chúng ta không có nhiều thời gian, Anastasia, và với cách tôi đang cảm thấy ngay lúc này đây, chúng ta sẽ không cần lâu đâu. Quay người lại nào. Để anh đưa em khỏi chiếc váy.”

Tôi quay người lại, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, thật biết ơn là anh đã khóa nó lại. Anh cúi xuống ôm ái thì thầm vào tai tôi, “Cứ đeo mặt nạ nhé.”

Tôi rên rỉ khi cơ thể siết chặt lại hồi đáp anh. Anh thậm chí còn chưa chạm vào tôi.

Anh nắm chặt lấy phần thân váy trên của tôi, những ngón tay anh lướt qua da tôi, sự động chạm ấy dội vang qua thân thể tôi. Bằng một động tác mau lẹ, anh mở khóa kéo. Giữ chiếc váy của tôi, anh giúp tôi bước ra khỏi nó, rồi quay lại khéo léo vắt nó trùm lên lưng ghế. Anh cởi áo khoác của mình để nó lên trên chiếc váy của tôi. Anh ngừng lại, chăm chăm nhìn tôi trong khoảnh khắc, say sưa ngắm tôi. Trên người tôi chỉ còn độc chiếc áo lót và quần lót đồng bộ, tôi say sưa với cái nhìn đầy khoái cảm của anh.

“Em biết đấy, Anastasia,” anh nói nhẹ nhàng khi hiên ngang tiến về phía tôi, gỡ chiếc nơ bướm ra vì vậy mà nó lủng lảng một bên cổ anh, rồi mở ba chiếc cúc áo đầu tiên của áo sơ mi. “Anh

phát điên khi em mua lô đầu giá của anh. Tất cả các loại ý tưởng chạy qua đầu anh. Anh đã phải nhắc bản thân rằng trừng phạt đã bị loại ra khỏi thực đơn. Nhưng rồi em tỉnh nguyện.” Xuyên qua tấm mặt nạ, anh chăm chăm nhìn tôi. “Tại sao em lại làm như vậy?” anh thì thầm.

“Là người tình nguyện ư? Em không biết. Sự thất vọng... quá nhiều chất cồn... sự nghiệp cao cả,” tôi ngoan ngoãn thì thầm, rồi nhún vai. Có thể để thu hút sự chú ý của anh chẳng?

Tôi cần anh lúc đó. Tôi cần anh lúc này hơn. Con đau tệ hại hơn, và tôi biết là anh có thể làm dịu nó, trấn tĩnh lại con thú khát thèm đang gầm rú trong tôi bằng con thú trong anh. Miệng anh mím chặt thành một đường thẳng, và anh chậm rãi liếm môi dưới. Tôi muốn cái lưỡi đó trên người mình.

“Anh đã thề với mình rằng anh sẽ không phát vào miệng em nữa, cho dù là em có van nài anh.”

“Xin anh,” tôi khẩn cầu.

“Nhưng rồi anh nhận ra là lúc này chắc hẳn em sẽ khó chịu, và đó chẳng phải là điều em hay có.” Anh nở nụ cười ranh mãnh đầy tự mãn với tôi, đồ khốn kiêu ngạo, nhưng tôi có quan tâm bởi vì anh đúng hoàn toàn.

“Vâng,” tôi thốt lên.

“Vậy, có thể là một... phạm vi nào đó. Nếu anh làm điều này, em phải hứa với anh một điều.”

“Bất cứ điều gì luôn.”

“Em sẽ nói năng an toàn nếu cần thiết, và anh sẽ chỉ làm tình với em, được không?”

“Vâng.” Tôi thở hổn hển khao khát. Tôi muốn đôi bàn tay ấy trên người mình.

Anh nuốt khan, rồi nắm lấy tay tôi, dẫn về phía giường. Ném tấm chăn sang một bên, anh ngồi xuống, tóm lấy một cái gối rồi đặt nó bên cạnh anh. Anh ngược nhìn chăm chăm vào tôi vẫn đang đứng bên cạnh và bất ngờ giật mạnh tay tôi, nên tôi ngã nhào vào lòng anh. Anh dịch chuyển chút ít vậy là người tôi ở trên giường, ngực tôi tì lên trên chiếc gối, mặt nghiêng về một bên. Anh cúi xuống, gạt tóc tôi qua vai và lướt những ngón tay qua chùm lông vũ trên mặt nạ của tôi.

“Để tay em ra sau lưng đi,” anh thì thầm.

Ôi! Anh cởi chiếc cà vạt nơ bướm và nhanh chóng dùng nó trói hai cổ tay tôi lại. Hai tay tôi đã bị buộc chặt phía sau, đặt trên lưng.

“Em thật sự muốn điều này chứ, Anastasia?”

Tôi nhắm mắt lại. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp anh tôi thật sự muốn điều đó. Tôi muốn nó.

“Vâng,” tôi thì thầm.

“Tại sao?” anh nhẹ nhàng hỏi khi vuốt ve miệng tôi bằng lòng bàn tay.

Tôi rên rỉ ngay khi anh chạm vào làn da tôi. *Em không biết tại sao... Anh bảo em không được mất tự chủ. Sau một ngày giống như hôm nay ư – tranh cãi về tiền bạc, Leila, quý bà Robinson, hồ sơ của tôi, bản đồ chỉ đường, bữa tiệc xa hoa này, những chiếc mặt nạ, rượu mạnh, những quả cầu bạc, cuộc đấu giá... em muốn điều này.*

“Em có cần một lý do không?”

“Không, bé yêu, không cần đâu,” anh nói. “Anh chỉ cố gắng hiểu em thôi.” Tay trái anh cuốn lấy eo tôi, giữ tôi ở yên vị trí khi lòng bàn tay anh rời khỏi miệng tôi rồi hạ xuống thật mạnh mẽ, ngay phần miệng dưới phía trên hai bắp đùi tôi. Con đau nối liền với nỗi đau trong bụng dưới của tôi.

Ôi, trời ơi... Tôi rên to lên. Anh đánh tôi lần nữa, đúng vào vị trí đó. Tôi lại rên rỉ kêu lên.

Ồi chao ôi! Điều này có cảm giác khác hẳn so với lần mới đây – đầy nhục dục, đầy... thiết yếu. Anh mơn trớn mông tôi bằng đôi bàn tay với những ngón tay dài, tôi chẳng thể làm gì, bị trói gô và đè gí xuống tấm đệm, phó mặc cho anh, và cho ý chí tự do của chính tôi.

Anh lại vuốt ve mông tôi và lướt những ngón tay của anh vào trong tôi, di chuyển chúng theo vòng tròn, xoáy tròn và xoáy tròn và xoáy tròn, tra tấn tôi.

Tôi rên lên khi thân thể bị chiếm đoạt, và tôi đến, rồi đến, co thắt quanh những ngón tay anh. Thật quá mãnh liệt, bất ngờ, và nhanh chóng.

“Đúng đấy, bé yêu,” anh thì thầm tán thưởng. Anh không cởi trói cho tôi, vẫn giữ những ngón tay anh trong tôi khi tôi nằm thở hổn hển và dốc kiệt vào anh.

“Anh vẫn chưa kết thúc với em đâu, Anastasia,” anh nói và dịch chuyển mà vẫn không rời những ngón tay. Anh nói lỏng đầu gối tôi xuống sàn nhà, giờ đây tôi đang ngả người tỳ trên giường. Anh quỳ xuống phía sau tôi và mở khóa kéo. Anh trượt những ngón tay ra khỏi tôi, và tôi nghe thấy tiếng xé quen thuộc của cái túi nhôm. “Dạng chân ra,” anh gầm gừ, tôi làm theo. Anh vuốt ve mông tôi rồi đâm vào trong tôi.

“Lần này sẽ tới nhanh thôi, bé yêu,” anh thì thầm và tóm lấy hông tôi, anh rút ra rồi phóng thẳng vào tôi.

“A!” tôi thét lên, nhưng sự thỏa mãn thật là tuyệt đỉnh. Anh đang đánh thẳng vào cơn đau bụng, tới rồi lui, diệt trừ nó bằng những cú thúc ngọt ngào, sắc nhọn. Cảm giác mê mẩn thần trí, đúng là thứ tôi cần. Tôi đẩy lại để gặp anh, đẩy tới rồi đẩy lui.

“Ana, không,” anh cần nắn cổ găng giữ yên tôi. Nhưng tôi muốn anh vô cùng, và tôi quay chống lại anh, bắt kịp anh mỗi cú thúc bằng một cú thúc lại.

“Ana, chết tiệt,” anh rít lên khi anh tới, cảm giác đau đón lại nổi lên trong tôi, xoắn lại thành một cơn cực khoái trọn vẹn cứ tiếp diễn mãi không thôi, siết chặt lấy tôi rồi khiến tôi mệt lử và thở dốc.

Christian cúi xuống hôn vào vai tôi, rồi rút ra khỏi tôi. Vòng hai cánh tay anh quanh người tôi, anh tựa đầu ở giữa lưng tôi, chúng tôi nằm như vậy, cả hai đều quỳ cạnh giường, để làm gì? Hàng giây? Thậm chí là hàng phút, để nhịp thở của chúng tôi dịu lại. Cơn đau bụng của tôi biến mất, tất cả những gì tôi cảm thấy là sự thanh thản đầy thỏa mãn và êm dịu.

Christian cọ quây và hôn vào lưng tôi. “Tôi chắc rằng cô nợ tôi một lượt nhảy, cô Steele,” anh lẩm bẩm.

“Humm,” tôi đáp lại, nhắm nháp cảm giác cơn đau nhức biến mất và đang phơi mình ra dưới ánh trời chiều.

Anh ngồi lên hai gót chân và kéo tôi ra khỏi chiếc giường, ngả vào lòng anh. “Chúng ta không có nhiều thời gian. Nhanh lên.” Anh hôn lên tóc tôi và lôi tôi đứng dậy.

Tôi cầu nhàu nhưng ngồi lại xuống giường và nhặt chiếc quần lót ở trên sàn mặc nó lên. Uể oải, tôi đi về phía cái ghế để lấy lại chiếc váy. Tôi bình thần nhận thấy mình đã không cởi giày ra trong suốt cuộc hẹn hò lén lút của chúng tôi. Christian đang thất lại nơ bướm, đã hoàn tất việc vuốt lại thẳng nếp cho bản thân và chiếc giường.

Khi mặc váy vào, tôi xem lại những bức ảnh trên bảng thông báo. Thậm chí khi Christian còn là một cậu bé ủ ê đã đẹp tuyệt rồi: cùng với Elliot và Mia trên đường trượt tuyết; một mình ở Paris, Arc de Triomphe là một bằng chứng tố cáo địa điểm anh có mặt; ở London; New York; Grand Canyon; Nhà hát Sydney; thậm chí cả Vạn Lý Trường thành của Trung Quốc. Ông chủ Grey đã du lịch nhiều khi còn trẻ.

Những cuống vé tới các buổi biểu diễn âm nhạc khác nhau: U2, Metallica, Verve, Sheryl Crow, Hội Yêu Nhạc New York biểu diễn *Romeo và Juliet* của Prokofiev – thật là tạp phí lù đủ loại! Còn trong góc, có một bức ảnh cỡ ảnh hộ chiếu của một phụ nữ trẻ. Đó là ảnh đen trắng. Bà ta trông

quen quen, nhưng đánh chết thì tôi cũng chẳng thể nhớ ra được. Không phải là bà Robinson, ơn trời.

“Ai đây?” Tôi hỏi.

“Không quan trọng,” anh lăm bắm khi mặc áo khoác và vuốt cho thẳng chiếc nơ bướm. “Anh kéo khố cho em nhé?”

“Vâng, giúp em. Vậy tại sao bà ấy lại có mặt trên bảng thông báo của anh?”

“Một sơ suất của anh thôi. Cái nơ của anh thế nào?” Anh ngửa mặt lên như một cậu bé, còn tôi thì cười và chỉnh nó thẳng thớm cho anh.

“Giờ thì tuyệt rồi.”

“Như em ấy,” anh thì thầm ôm chầm lấy tôi, hôn tôi say đắm. “Cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn anh, ngài Grey.”

“Rất hân hạnh, thưa cô Steele.”

KHÁCH KHỨA ĐANG TẬP HỢP trên sàn nhảy. Christian cười toe toét với tôi – chúng tôi đã đúng giờ - rồi anh dẫn tôi lên sàn ô vuông.

“Còn bây giờ, thưa các quý ông quý bà, đến lúc cho lượt khiêu vũ đầu tiên. Ông bà bác sĩ Grey, các vị sẵn sàng chưa?” Carrick gật đầu ưng thuận, cánh tay ông vòng quanh Grace.

“Các quý ông quý bà của phiên Đấu giá Màn nhảy Đầu tiên, các vị đã sẵn sàng chưa?” Chúng tôi đều gật đầu đồng ý. Mia với ai đó tôi không nhận ra. Tôi tự hỏi chuyện gì xảy ra với Sean?

“Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu. Tiến hành đi, Sam!”

Một người đàn ông trẻ đi ra giữa sân khấu hâm nóng tiếng vỗ tay, quay lại với ban nhạc phía sau anh ta, bật ngón tay ra hiệu. Giai điệu quen thuộc của “I’ve Got You Under My Skin” tràn ngập không gian.

Christian mỉm cười với tôi, kéo tôi vào vòng tay anh, và bắt đầu di chuyển.Ồ, anh nhảy thật giỏi, theo bước anh thật dễ dàng. Chúng tôi cười toe toét với nhau như những kẻ ngốc khi anh xoay tít tôi quanh sàn nhảy.

“Anh thích bài hát này,” Christian thì thầm, nhìn chằm chằm vào tôi. “Có vẻ như rất phù hợp.” Anh không còn cười tươi nữa mà thật nghiêm trang.

“Anh cũng đang ở dưới làn da em,” tôi đáp lại. “Hay là anh ở trong phòng ngủ của mình.”

Anh mỉm cười lại nhưng không giấu nổi sự thích thú.

“Cô Steele,” anh cảnh cáo trêu chọc tôi, “tôi không nghĩ là cô có thể thô lỗ thế đâu.”

“Ngài Grey, tôi không hề. Tôi nghĩ đó là tất cả những kinh nghiệm mới mẻ của tôi. Chúng vẫn đang được đào tạo.”

“Với cả hai chúng ta.” Christian nghiêm trang trở lại, và có lẽ chỉ còn hai chúng tôi và ban nhạc. Chúng tôi đang ở trong không gian riêng biệt của mình.

Khi bài hát kết thúc, tất cả chúng tôi đều vỗ tay hoan hô. Ca sĩ Sam cúi đầu nhã nhặn và giới thiệu ban nhạc của mình.

“Tôi có thể xen vào được không?”

Tôi nhận ra người đàn ông đã trả giá tôi ở phiên đấu giá. Christian miễn cưỡng thả tôi ra, nhưng anh cũng vui vẻ.

“Xin cứ tự nhiên. Anastasia, đây là John Flynn. John, đây là Anastasia.”

Trời ạ!

Christian cười toét và đi về phía bên kia sàn nhảy.

“Xin chào, Anastasia?” Bác sĩ Flynn nói trôi chảy, tôi nhận ra ông là người Anh.

“Xin chào,” tôi lắp bắp.

Ban nhạc chơi một bài hát khác, và bác sĩ Flynn kéo tôi vào vòng tay ông. Ông trẻ hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, mặc dù tôi không thể nhìn thấy mặt ông ta. Ông đeo mặt nạ giống như của Christian. Ông ta cao nhưng không cao bằng Christian, và ông ta không di chuyển với vẻ uyển chuyển như Christian.

Tôi biết nói gì với ông ta? Tại sao Christian lại quá hỗn loạn ư? Tại sao ông ta lại trả giá cho tôi? Đó là điều duy nhất tôi muốn hỏi ông, nhưng không hiểu sao điều đó có vẻ khiếm nhã.

“Tôi rất mừng là cuối cùng được gặp cô, Anastasia. Cô có vui vẻ không?” ông ta hỏi.

“Có ạ,” tôi thì thầm.

“Ồ, tôi hy vọng là tôi không phải chịu trách nhiệm cho sự thay đổi trong trái tim cô.” Ông ta trao cho tôi một nụ cười ấm áp, ngăn ngủi khiến tôi dễ chịu hơn chút ít.

“Bác sĩ Flynn, ông là bác sĩ tâm lý. Ông nói cho tôi biết đi.”

Ông ta cười tươi. “Đó mới là vấn đề, không phải vậy sao? Bác sĩ tâm lý biết cần sao?”

Tôi cười khúc khích. “Tôi lo lắng về điều mình có thể bộc lộ ra, vậy nên tôi mới e dè và bị dọa cho sợ chứ. Mà thật lòng tôi chỉ muốn hỏi ông về Christian thôi.”

Ông ta mỉm cười. “Đầu tiên, đây là một bữa tiệc vì vậy tôi không làm việc,” ông ta thì thầm đầy bí ẩn. “Thứ hai, tôi thật sự không thể nói với cô về Christian. Hơn nữa,” ông trêu chọc, “chúng ta sẽ cần thời gian đến tận Giáng Sinh kia.”

Tôi há hốc ra vì choáng.

“Đó chỉ là trò đùa của bác sĩ thôi mà, Anastasia.”

Tôi đỏ mặt, lúng túng, rồi cảm thấy hơi bức bối. Ông ta đang đùa giỡn với chi phí của Christian. “Ông vừa mới xác nhận điều tôi đã nói với Christian... rằng ông là một tay lang băm đắt đỏ.” Tôi nhắc nhở ông ta.

Bác sĩ Flynn cười phá lên. “Cô có thể đang nhắm tới điều gì đó.”

“Ông là người Anh?”

“Vâng. Gốc London.”

“Sao ông lại ở đây?”

“Hoàn cảnh vui vẻ.”

“Ông không đưa nhiều thông tin lắm nhỉ, phải không?”

“Không có nhiều thông tin để đưa. Tôi thật sự là một người tẻ nhạt mà.”

“Thật là đánh giá thấp bản thân quá.”

“Một đặc tính Anh đấy. Một phần của tính cách dân tộc.”

“Ồ.”

“Và tôi có thể kết tội cô như vậy đấy, Anastasia.”

“Rằng tôi cũng là một người tẻ nhạt, phải không bác sĩ Flynn?”

Ông ta khịt mũi. “Không đâu, Anastasia. Rằng cô cũng không đưa ra nhiều thông tin lắm.”

“Đâu có gì nhiều để nói.” Tôi mỉm cười.

“Tôi thành thực nghi ngờ điều đó.” Ông ta bắt ngờ cau mày.

Tôi đỏ mặt, nhưng nhạc đã ngừng và Christian lại đã ở bên cạnh tôi. Bác sĩ Flynn thả tôi ra.

“Thật là vinh hạnh được gặp cô, Anastasia.” Ông lại trao cho tôi nụ cười ấm áp, tôi cảm thấy mình vừa vượt qua được một bài thi kín.

“John.” Christian gật đầu với ông ta.

“Christian.” Bác sĩ Flynn gật đầu quay đi, xoay trên gót trên, rồi biến mất vào đám đông.

Christian kéo tôi vào vòng tay anh cho điệu nhảy tiếp theo.

“Ông ta trẻ hơn em tưởng nhiều,” tôi thì thầm với anh, “và thiếu thận trọng quá chừng.”

Christian nghiêng nghiêng đầu sang một bên. “Không thận trọng ư?”

“Ồ vâng, ông ta nói với em mọi chuyện,” tôi khiêu khích.

Christian căng thẳng. “À, trong trường hợp này, anh sẽ lấy túi cho em. Anh chắc rằng em không còn muốn dây dưa gì thêm với anh nữa,” anh dịu dàng nói.

Tôi dừng hẳn lại. “Ông ta chẳng nói với em điều gì hết!” Giọng tôi đầy hốt hoảng.

Christian chớp chớp mắt trước khi nét khuây khỏa tràn lên gương mặt anh. Anh lại kéo tôi vào trong vòng tay. “Vậy thì hãy tận hưởng lượt nhảy này đi.” Anh tươi cười rạng rỡ với tôi, làm tôi yên lòng, rồi xoay tôi vòng vòng.

Tại sao anh nghĩ rằng tôi muốn rời đi nhỉ? Thật vô nghĩa.

Hai chúng tôi khiêu vũ thêm nhiều bản nữa, tôi nhận ra mình cần vào phòng vệ sinh.

“Em không đi lâu đâu.”

Khi tôi tìm đường đến phòng trang điểm, tôi nhớ là mình đã để ví ở trên bàn ăn tối, vì vậy tôi tiến về phía lều. Khi tôi bước vào, nơi này vẫn còn ánh sáng nhưng khá vắng vẻ, ngoại trừ một cặp đôi ở cuối đầu đẳng kia, họ đáng lẽ nên tìm lấy một căn phòng! Tôi vội lấy túi của mình.

“Anastasia?”

Một giọng nói nhẹ nhàng khiến tôi giật mình, tôi quay ra thấy một phụ nữ mặc váy dài nhung đen bó sát người. Mặt nạ của bà ta thật độc đáo khác thường. Nó che kín gương mặt bà tới mũi nhưng cũng che kín cả mái tóc luôn. Nó được dát vàng công phu, lộng lẫy.

“Tôi rất vui khi cô có một mình,” bà ta nói nhẹ nhàng. “Suốt cả tối nay, tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Tôi xin lỗi, tôi không biết bà là ai cả.”

Bà ta kéo chiếc mặt nạ ra khỏi gương mặt và để mái tóc xổ ra.

Chết tiệt! Đó là quý bà Robinson.

“Xin lỗi, tôi đã làm cô giật mình.”

Tôi há hốc mồm nhìn bà ta. *Khiếp thật – người phụ nữ này muốn cái quái quỷ gì chứ?*

Tôi không biết có lẽ thói xã giao nào dành cho cuộc gặp gỡ với những kẻ quấy rối trẻ em không. Bà ta mỉm cười ngọt ngào và ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên bàn. Vì tôi không biết phải làm sao trong trường hợp thế này, nên đành làm như bà ta yêu cầu, vượt ra khỏi phép lịch sự, an ủi là tôi vẫn còn đeo mặt nạ.

“Tôi sẽ ngắn gọn thôi, Anastasia. Tôi biết cô nghĩ gì về tôi... Christian đã nói với tôi.”

Tôi bình thản nhìn bà ta dăm dăm, không lộ ra bất cứ điều gì, nhưng tôi vui mừng là bà ta biết điều đó. Nó khiến tôi không phải nói với bà ta, và bỏ qua trò rào đón đuổi bắt. Phần nào trong

tôi cũng rất tò mò trước những gì bà ta phải nói.

Bà ta ngừng lại, liếc qua vai tôi. “Taylor đang theo dõi chúng ta.”

Tôi ngoảnh thấy anh ta đang càn quét chiếc lều từ lối vào. Sawyer đi cùng với anh ta. Họ đang nhìn ngó khắp nơi nhưng không nhìn thẳng vào chúng tôi.”

“Nào, chúng ta không có nhiều thời gian,” bà vội vã nói. “Hiển nhiên là Christian phải lòng cô. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta như vậy, *chưa bao giờ*.” Bà ta nhấn mạnh vào từ cuối cùng.

“Cậu ta sẽ không nói cho cô bởi vì có lẽ chính cậu ta cũng không nhận ra điều đó, cho dù tôi đã nói điều đó với cậu ta, nhưng đó là Christian. Cậu ta không quen với bất cứ cảm xúc tích cực nào mà bản thân có thể có. Cậu ta đã lún quá nhiều vào xúc cảm tiêu cực. Nhưng rồi, có lẽ chính cô đã làm nó xuất hiện. Cậu ta không nghĩ là mình xứng đáng với tình cảm đẹp đó.”

Tôi choáng váng. *Christian yêu tôi ư?* Anh ấy không nói thế, mà người phụ nữ này lại bảo anh ấy rằng anh ấy cảm thấy như thế nào? Kỳ quái làm sao.

Cả trăm hình ảnh nhảy múa trong đầu tôi: chiếc iPad, tàu lượn, bay đến để gặp tôi, tất cả những hành động của anh ấy, sự ích kỉ của anh ấy, 100 nghìn đô-la cho một lượt khiêu vũ. Đó có phải là tình yêu không?

Và nghe nói điều đó từ người phụ nữ này, có được sự xác nhận của bà ta, thành thật mà nói, tôi không hề được mong đợi. Tôi muốn nghe chính anh ấy nói điều đó hơn.

Trái tim tôi thất lại. Anh ấy cảm thấy không xứng đáng? Tại sao chứ?

“Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy hạnh phúc thế, và hiển nhiên là cô cũng có cảm giác như vậy với cậu ấy.” Nụ cười ngắn ngủi vụt qua môi bà ta. “Thật tuyệt, và tôi chúc cho cả hai những điều tốt đẹp nhất. Nhưng điều tôi muốn nói là nếu cô làm tổn thương cậu ấy lần nữa, tôi sẽ tìm cô, quý cô ạ, và sẽ chẳng dễ chịu gì khi tôi làm thế đâu.”

Bà ta chòng chọc nhìn tôi, đôi mắt xanh lạnh ngắt khoan thẳng vào óc tôi, cố gắng chạm tới bên dưới mặt nạ của tôi. Lời đe dọa của bà ta thật quá lạ lùng, vượt quá giới hạn, một tiếng cười khúc khích không tình nguyện, không tin nổi vọt ra khỏi môi tôi. Trong tất cả những gì bà ta có thể nói với tôi, điều này là những lời không đáng mong đợi nhất.

“Cô nghĩ chuyện đó buồn cười sao Anastasia?” bà ta mất tinh thần lấp bắp. “Cô đã không thấy cậu ta thứ Bảy vừa rồi đấy.”

Gương mặt tôi xịu xuống, sa sầm. Ý nghĩ về Christian không vui vẻ thật chẳng dễ chịu gì, mà thứ Bảy vừa rồi tôi đã bỏ anh ấy. Anh ấy chắc hẳn đã đến với bà ta. Ý nghĩ này khiến tôi chống chĩnh. Tại sao tôi lại ngồi ở đây, nghe những điều vớ vẩn này từ bà ta, chứ không phải từ bất cứ ai khác? Tôi chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn bà ta.

“Tôi cười vì sự trơ tráo của bà, bà Lincoln ạ. Christian và tôi chẳng liên quan gì tới bà hết. Và nếu tôi rời bỏ anh ấy mà bà đến tìm tôi, tôi sẽ đợi – đừng e ngại gì cả. Và có thể tôi sẽ cho bà nếm mùi nhân danh đứa trẻ-mười-lăm-tuổi đã bị bà quấy rối và gần như làm đảo lộn mọi thứ lên, thậm chí còn hơn là anh ấy từng phải trải qua cơ.”

Miệng bà ta há hốc.

“Giờ nếu bà cho phép, tôi có nhiều việc hay ho để làm hơn là mất thời gian với bà.” Tôi quay gót, adrenaline và cơn giận dữ xuyên qua cơ thể, tôi hiện ngang tiến về phía lối ra của căn lều nơi Taylor đang đứng, vừa lúc Christian đi tới nhìn đầy bối rối và lo lắng.

“Em đây rồi,” anh lẩm bẩm, rồi cau mày khi thấy Elena.

Tôi bước qua anh, không nói năng gì, cho anh cơ hội lựa chọn – bà ta hoặc là tôi. Anh đã có lựa chọn đúng.

“Ana,” anh gọi. Tôi dừng lại và đối mặt anh khi anh bắt kịp tôi. “Có gì không ổn sao?” Anh nhìn tôi, vẻ lo lắng hằn trên nét mặt.

“Sao anh không hỏi người cũ của anh ấy?” Tôi chưa chát rít lên.

Miệng anh rúm lại và đôi mắt lạnh giá. “Anh đang hỏi em,” anh nói, giọng anh nhẹ nhàng nhưng ngầm ngầm đe dọa.

Chúng tôi trừng trừng nhìn nhau.

Được rồi, tôi có thể thấy chuyện này sẽ kết thúc bằng một trận chiến nếu tôi không kể với anh. “Bà ta đe dọa sẽ đến tìm em nếu em làm tổn thương anh lần nữa – hẳn là cùng với một chiếc roi da rồi,” tôi cảm cái đáp.

Vẻ nhẹ nhõm lóe lên qua gương mặt anh, miệng anh giãn ra với nét hài hước. “Chắc chắn là sự châm biếm đó không làm em mất tinh thần chứ?” anh nói, tôi có thể nói rằng anh đang cố gắng hết sức để kiềm chế sự thích thú của mình.

“Chuyện này chẳng buồn cười tẹo nào cả, Christian.”

“Không, em nói đúng. Anh sẽ nói chuyện với cô ấy.” Anh làm bộ mặt nghiêm trang, mặc dù vẫn cố nén vẻ thích thú.

“Anh sẽ không làm như vậy đâu.” Tôi khoanh tay, cơn giận dữ của tôi lại xẹp xuống.

Anh nháy mắt với tôi, ngạc nhiên vì cơn bùng nổ của tôi.

“Xem này, em biết anh bị ràng buộc với bà ấy về mặt tài chính, miễn trò chơi chữ đi, nhưng...” tôi ngừng lại. Tôi sẽ bảo anh ấy làm gì đây? Bỏ bà ta ư? Không được gặp bà ta nữa ư? Tôi có thể làm vậy không? “Em muốn vào nhà vệ sinh.” Tôi nhìn thẳng vào anh, miệng tôi khép lại thành một đường thẳng đầy dữ tợn.

Anh thở dài và ngả đầu sang một bên. Anh có thể thấy điều gì nóng bỏng hơn ư? Đó là mặt nạ hay chỉ là anh thôi?

“Làm ơn đừng có nổi điên. Anh không biết là cô ấy ở đây. Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ không đến.” Giọng anh xoa dịu như thể anh đang nói chuyện với một đứa trẻ. Anh đưa ngón cái lướt dọc theo đường môi dưới đang phụng phịu của tôi. “Đừng để Elena làm hỏng buổi tối của chúng mình, xin em đẩy Anastasia. Cô ấy thật sự là chuyện xưa cũ rồi mà.”

“*Cũ*” trở thành từ có ý nghĩa nhất, tôi nghiêm ngắc thầm nghĩ, anh nâng cằm tôi lên và nhẹ nhàng lướt môi anh lên môi tôi. Tôi thở dài ưng thuận, nháy mắt lại với anh. Anh đứng thẳng người, nắm lấy khuỷu tay tôi.

“Anh sẽ hộ tống em đến phòng trang điểm để em không còn bị ngắt quãng giữa đường nữa.”

Anh dẫn tôi băng qua bãi cỏ tiến về dãy phòng vệ sinh xa hoa, tạm thời. Mia nói chúng được dựng lên nhân dịp này thôi, nhưng tôi không nghĩ chúng lại có đáng vẻ xa xỉ như vậy.

“Anh sẽ đợi em ở đây nhé, bé yêu,” anh thì thầm.

Khi tôi ra ngoài, tâm trạng đã dịu bớt đi. Tôi quyết định không để cho bà Robinson làm hỏng buổi tối của tôi, bởi vì chắc hẳn đó là điều bà ấy muốn. Christian đang nghe điện thoại ở khá xa, ngoài tầm nghe của một vài người đang cười lớn và tán dóc gần đó. Khi tôi lại gần hơn, tôi có thể nghe thấy tiếng anh. Anh nói cộc lốc.

“Tại sao cô lại thay đổi ý định? Tôi nghĩ chúng ta đã thống nhất rồi. Thôi, để cho cô ấy yên... Đó là mối quan hệ bình thường đầu tiên tôi từng có, và tôi không muốn cô hủy hoại nó thông qua mối quan tâm không đúng chỗ dành cho tôi. Để. Cô ấy. Yên. Tôi muốn điều đó, Elena.” Anh ngừng lại, lắng nghe. “Không, tất nhiên là không rồi.” Anh cau mày lại khi nói điều đó. Liếc nhìn lên, anh thấy tôi đang nhìn anh. “Tôi phải đi. Chúc ngủ ngon.” Anh nhấn vào nút ngắt máy.

Tôi ngoẹo đầu sang một bên và nhướn mày lên với anh. Tại sao anh lại gọi cho bà ta?

“Người cũ thế nào?”

“Dở hơi,” anh trả lời đầy mỉa mai. “Em có muốn nhảy lần nữa không? Hay em muốn đi?” Anh

liếc nhìn đồng hồ. “Pháo hoa bắt đầu bắn trong năm phút nữa.”

“Em thích pháo hoa.”

“Thế thì chúng mình sẽ ở lại xem.” Anh quàng tay kéo tôi lại gần hơn. “Đừng để cho cô ta xen vào giữa chúng ta, xin em đấy.”

“Bà ta quan tâm đến anh,” tôi lẩm bẩm.

“Ừ, và anh coi cô ấy... như một người bạn mà.”

“Em nghĩ là với bà ấy còn hơn tình bạn chứ.”

Trán anh nhăn lại thành nếp. “Anastasia, Elena và anh... thật là phức tạp. Bọn anh đã cùng chia sẻ một quá khứ. Nhưng chỉ thế thôi, là quá khứ. Như anh đã nói đi nói lại với em rồi đấy, cô ấy là một người bạn tốt. Thế thôi. Xin em, quên cô ấy đi.” Anh hôn lên tóc tôi, và vì tâm tình không muốn làm hỏng buổi tối của chúng tôi, nên tôi cho qua vụ việc. Tôi chỉ cố gắng hiểu mà thôi.

Chúng tôi thơ thẩn bước đi tay trong tay quay trở lại sàn khiêu vũ. Ban nhạc vẫn tràn ngập các giai điệu.

“Anastasia.”

Tôi quay lại thấy Carrick đang đứng sau chúng tôi.

“Tôi tự hỏi liệu quý cô có cho tôi vinh dự trong lượt nhảy kế tiếp không?” Carrick chìa tay ra cho tôi. Christian nhún vai và mỉm cười, thả tay tôi ra, còn tôi để cho Carrick dẫn mình lên sàn nhảy. Sam, thủ lĩnh của ban nhạc đang đắm mình trong ca khúc “Come Fly with Me,” Carrick vòng tay quanh eo tôi và nhẹ nhàng xoay tròn tôi tiến vào trong đám đông đang nhảy.

“Bác muốn cảm ơn cháu vì khoản đóng góp lớn lao cho hội từ thiện của chúng ta, Anastasia.”

Từ giọng nói của ông, tôi ngờ rằng đây là cách nói lòng vòng của ông để hỏi xem liệu tôi có thể có khả năng với món tiền đó hay không.

“Ngài Grey...”

“Vui lòng gọi bác là Carrick thôi, Ana.”

“Cháu vui mừng vì có thể đóng góp ạ. Cháu được hưởng một khoản tiền hoàn toàn bất ngờ. Cháu không cần nó. Và đây là một lý do rất xứng đáng ạ.”

Ông mỉm cười với tôi, còn tôi nắm lấy cơ hội đưa ra vài câu hỏi ngây thơ. *Tận hưởng lạc thú trước mắt đi*, cô nàng Tiềm Thức trong tôi rít lên.

“Christian có kể cho cháu đôi chút về quá khứ của anh ấy, nên cháu nghĩ hỗ trợ công việc của bác là việc thích đáng ạ,” tôi thêm vào, hy vọng điều này có thể cổ vũ Carrick hé ra cho tôi một góc nhỏ về sự bí ẩn của con trai ông.

Carrick ngạc nhiên. “Nó làm thế sao? Thật là bất thường. Cháu nhất định đã có ảnh hưởng rất tích cực tới nó, Anastasia. Bác không nghĩ là mình từng thấy nó như vậy, thật... sôi nổi.”

Tôi đỏ mặt.

“Xin lỗi, bác không có ý làm cháu lúng túng.”

“À, theo kinh nghiệm hạn hẹp của cháu thì anh ấy quả là một người đàn ông rất khác thường,” tôi lẩm bẩm.

“Đúng thế,” Carrick lặng lẽ đồng tình.

“Theo những gì Christian kể với cháu, thời ấu thơ của anh ấy đau buồn ghê gớm.”

Carrick cau mày, còn tôi lo sợ là mình đã quá trớn.

“Vợ bác là bác sĩ phụ trách khi cảnh sát đưa thằng bé đến. Nó chỉ còn da bọc xương, và mất

nước nghiêm trọng. Nó không nói được.” Carrick cau mày lần nữa, đắm chìm vào ký ức khủng khiếp kia, bất chấp tiết tấu nhạc tăng nhanh quanh chúng tôi. “Thực tế, thằng bé đã không nói trong gần hai năm. Chính việc chơi dương cầm đã đưa nó trở lại là chính mình. Ô, rồi sự xuất hiện của Mia nữa, tất nhiên rồi.” Ông ta mỉm cười với tôi đầy trù ẻo.

“Anh ấy chơi đàn rất hay. Và anh ấy còn thành công rất nhiều nữa, hẳn bác phải rất tự hào về anh ấy.” Tôi thốt lên chuyển hướng câu chuyện. *Trời ơi. Không nói trong hai năm kia à.*

“Vô cùng tự hào ấy chứ. Nó là một người trẻ tuổi rất quyết đoán, rất có năng lực, và rất thông minh. Nhưng nói riêng giữa bác cháu ta thôi nhé, Anastasia này, khi nhìn thấy nó như thế này tối nay – vô tư, cư xử đúng tuổi của nó – điều này thật sự làm mẹ nó và bác cảm động. Các bác đều nói mãi chuyện đó hôm nay. Bác tin là hai bác phải cảm ơn cháu vì điều này.”

Tôi nghĩ mình chắc phải đỏ bừng tới tận gót chân. Tôi phải ứng đáp thế nào cho phải đây?

“Nó luôn luôn thui thủi một mình như vậy. Các bác không bao giờ nghĩ sẽ được nhìn thấy nó cùng với bất kỳ ai. Cho dù cháu đang làm gì đi nữa, xin đừng dừng lại. Hai bác muốn được thấy nó hạnh phúc.” Ông đột ngột ngừng lại, như thể đã quá đà. “Bác xin lỗi, bác không có ý làm cháu thấy không thoải mái.”

Tôi lắc đầu. “Cháu cũng thích được nhìn thấy anh ấy hạnh phúc,” tôi thì thào đáp, không chắc phải nói điều gì khác nữa.

“Tốt rồi, bác rất vui vì cháu đã tới tối nay. Thật là một niềm vui sướng khi được nhìn thấy hai đứa cùng nhau.”

Khi giai điệu “Come Fly with Me” tắt dần, Carrick rời khỏi tôi và cúi chào, tôi khẽ nhún gối chào đáp lại phép lịch sự của ông.

“Nhảy như vậy là đủ với một ông già rồi.” Christian đã lại ở bên cạnh tôi. Carrick cười lớn.

“Chưa đến mức ‘già’ đâu con trai. Ta từng nổi tiếng vào thời của ta đấy.” Carrick nháy mắt với tôi đầy khôi hài và thông thả đi về phía đám đông.

“Anh nghĩ bố anh thích em đấy,” Christian thì thầm khi anh nhìn ông bố lẫn vào đám đông.

“Có điều gì để ông không thích nhỉ?” Tôi điệu đà liếc trộm anh qua hàng mi.

“Đưa ra luận điểm tốt đấy, cô Steele.” Anh kéo tôi vào vòng ôm ấp khi ban nhạc bắt đầu chơi “It Had to Be You.”

“Nhảy với anh,” anh thì thầm đầy mê đắm.

“Rất hân hạnh, ngài Grey.” Tôi mỉm cười đáp lại, còn anh lại xoay tôi dọc ngang sàn nhảy thêm một lần nữa.

NỬA ĐÊM CHÚNG TÔI tản bộ về phía đoạn bờ biển giữa lều và nhà thuyền nơi những người đến dự tiệc đang tập trung lại để xem bắn pháo hoa. Người dẫn chương trình, quay trở lại với nhiệm vụ, đã cho phép bỏ mặt nạ ra, để mọi người được chiêm ngưỡng màn bắn pháo hoa rõ hơn. Christian vòng tay quanh người tôi, nhưng tôi nhận ra Taylor và Sawyer đang ở gần đó, có lẽ vì chúng tôi giờ đang ở trong đám đông. Họ chẳng nhìn vào đâu ngoài phía bờ biển nơi có hai kỹ thuật viên vận đồ đen đang thực hiện những chuẩn bị cuối cùng. Nhìn thấy Taylor lại nhắc tôi nhớ tới Leila. Có lẽ cô ta đang ở đây. *Trời ạ.* Ý nghĩ này khiến máu tôi đông lại, và tôi vội vã xán lại gần Christian. Anh nhìn xuống tôi chầm chầm khi kéo tôi lại gần hơn.

“Em ổn chứ, bé yêu? Lạnh à?”

“Em ổn.” Tôi liếc nhanh ra phía sau và thấy hai nhân viên an ninh khác, tôi không nhớ được tên, đang đứng gần đó. Đẩy tôi về phía trước, Christian choàng cả hai cánh tay ôm vòng quanh vai tôi.

Đột nhiên bản nhạc cổ điển sôi động vang dội qua vũng tàu đậu và hai quả pháo hoa bay vọt lên không trung, bùng ra trong tiếng nổ chói tai phía trên vịnh biển, chiếu sáng tất cả trong

một tấm màn sáng chói lấp lánh màu trắng và da cam, đem lại một trận mưa ánh sáng bao phủ mặt nước vẫn đang tĩnh lặng. Miệng tôi há hốc ra khi còn nhiều pháo hoa hơn nữa đốt cháy không trung và nổ tung thành chiếc kính vạn hoa sắc màu.

Tôi không thể nào nhớ đã bao giờ được thấy màn trình diễn hùng vĩ thế này, có lẽ chỉ thấy trên ti vi, mà trên ti vi thì chẳng bao giờ được đẹp như vậy. Âm nhạc vang lên thật đúng lúc. Hết quả này đến quả khác, hết tiếng nổ này đến tiếng nổ khác, và hết ánh sáng này đến ánh sáng khác khi đám đông ò lên, há hốc mồm kinh ngạc cùng phát ra những tiếng trầm trồ tán thưởng. Thật là phi thường.

Trên chiếc cầu phao trong vịnh biển, những chiếc vòi ánh sáng bạc bắn lên không trung cao tới sáu mét, đổi màu sang xanh, đỏ, cam, và rồi trở lại màu bạc – càng nhiều pháo hoa nổ tung thì âm nhạc càng lên cao trào.

Nụ cười ngây ngô kinh ngạc thường trực khiến mặt tôi tê cứng đau đau. Tôi liếc nhìn Năm Mươi, anh cũng vậy, ngạc nhiên như một đứa trẻ trước màn trình diễn phi thường. Để kết thúc, một quả gồm sáu trái pháo bắn thẳng lên màn trời đêm rồi nổ tung cùng lúc, tắm chúng tôi trong ánh sáng vàng kim lộng lẫy khi đám đông bùng nổ tràng pháo tay nồng nhiệt, điên cuồng.

“Thưa các quý ông, quý bà,” người dẫn chương trình nói to khi tiếng hoan hô và huýt gió lắng dần. “Vừa có một thông báo thêm cho buổi tối tuyệt vời này; sự hào phóng của quý vị đã tăng lên tổng cộng là một triệu tám trăm năm mươi ba nghìn đô-la!”

Tiếng vỗ tay lại nổ lên lần nữa, và ở ngoài cầu phao, một thông điệp sáng lên trong những dòng ánh sáng bạc “Chương trình ‘cùng nhau đương đầu’ cảm ơn các bạn,” lấp lánh rồi chìm dần vào mặt nước.

“Ôi, Christian... thật là tuyệt vời.” Tôi cười rạng rỡ với anh còn anh thì cúi xuống hôn tôi.

“Đến lúc đi rồi,” anh thì thầm, nụ cười rộng mở trên gương mặt đẹp đẽ của anh, và ngôn từ của anh chứa đựng bao nhiêu là hứa hẹn.

Tự dưng, tôi cảm thấy rất mệt.

Anh liếc nhanh lần nữa, Taylor ở gần đấy, đám đông đang tản mát quanh chúng tôi. Họ không nói gì nhưng có điều gì đấy được trao đổi giữa bọn họ.

“Ở lại với anh một chút. Taylor muốn chúng ta đợi trong khi đám đông giải tán.”

Ôi.

“Anh nghĩ màn trình diễn bắn pháo hoa này hẳn là làm cho anh ta già đi hàng trăm tuổi,” anh nói thêm.

“Anh ta không thích pháo hoa sao?”

Christian nhìn xuống tôi đầy trù ối và lắc đầu nhưng không nói gì thêm.

“Vây là, Aspen,” anh nói, và tôi biết là anh đang cố gắng phân tán tôi khỏi điều gì đó. Nó đã có hiệu quả.

“Ồ... Em vẫn chưa trả tiền cho lượt đấu giá của em,” tôi thở hắt ra.

“Em có thể gửi séc đến mà. Anh có địa chỉ.”

“Anh thật là điên rồ.”

“Ừ, anh điên mà.”

Tôi cười toe toét. “Em khiển trách anh đấy nhé.”

“Em đã khá là tiêu hồn lạc phách đấy chứ, cô Steele. Một kết quả thỏa mãn nhất nếu tôi nhớ không lầm.” Anh mỉm cười đậm đặc.

Âm nhạc lại nổi lên lần nữa từ phía sàn khiêu nhưng đó là một tay DJ đang chơi một bản nhạc dance, tiếng bass đập thình thình không ngớt.

“Em có muốn nhảy không?”

“Em rất mệt rồi, Christian. Em muốn đi, nếu được.”

Christian liếc nhìn Taylor, anh ta gật đầu, và chúng tôi đi về phía ngôi nhà, theo sau một cặp khách đang say khướt. Tôi lấy làm biết ơn khi Christian nắm tay tôi – đôi chân tôi đang đau điếng vì bị giam hãm trong đôi giày cao gót và chật cứng của mình.

Mia đến nhảy sát lại phía chúng tôi. “Anh chị không định đi đấy chứ, phải không? Âm nhạc thật sự vừa mới bắt đầu mà. Nhanh lên, Ana.” Cô ấy tóm lấy tay tôi.

“Mia,” Christian trách móc, “Anastasia mệt rồi. Bọn anh sẽ về nhà thôi. Hơn nữa, ngày mai bọn anh còn có cả một ngày dài.”

Chúng tôi á?

Mia bĩu môi nhưng đáng ngạc nhiên là cô không thúc ép Christian.

“Tuần tới, anh chị phải ghé thăm đấy nhé. Có lẽ chúng ta có thể đi mua sắm được không?”

“Chắc rồi, Mia.” Tôi cười, mặc dù trong lòng tự hỏi từ giờ tôi phải làm việc thế nào để kiếm sống đây.

Cô ấy trao cho tôi một nụ hôn nhanh rồi ôm Christian mãnh liệt, làm cả hai chúng tôi kinh ngạc. Ngạc nhiên hơn nữa, cô ấy còn trực tiếp để tay vào ve áo khoác của anh ấy, còn anh thì nhìn chăm chăm vào cô em đầy khoan dung.

“Em thích được nhìn thấy anh hạnh phúc thế này,” cô ấy ngọt ngào nói và hôn vào má anh. “Tạm biệt. Anh chị vui vẻ nhé.” Cô ấy nhảy chân sáo về phía bàn bè đang chờ – trong đám có Lily, người trông còn có bộ mặt cáu kỉnh hơn khi không đeo mặt nạ.

Tôi vu vơ tự hỏi là Sean đâu rồi.

“Chúng mình sẽ chào tạm biệt bố mẹ anh trước khi về. Đi nào.” Christian dẫn tôi qua một đám khách tới chỗ Grace và Carrick, hai người chúc chúng tôi đầy trù mển và tạm biệt thân tình.

“Hãy đến đây nữa nhé, Anastasia, thật dễ chịu khi có cháu ở đây,” Grace nói chân thành.

Tôi có phần nào choáng váng bởi phản ứng của cả bà và Carrick.

May mắn thay, ông bà Grace đã rút lui nghỉ ngơi buổi tối, vì vậy mà chỉ ít thì tôi được thoát khỏi sự nhiệt tình của họ.

Trong sự im lặng mệt mỏi và thanh thản, Christian và tôi tay trong tay đi về phía mặt tiền ngôi nhà, nơi vô số những chiếc xé hộp đang xếp hàng đợi đón các vị khách. Tôi liếc nhìn Năm Mươi. Trông anh thật hạnh phúc. Thật là vui sướng khi được nhìn anh thế này, mặc dù tôi hoài nghi điều ấy thật khác thường sau một ngày phi thường như vậy.

“Em có đủ ấm không?” Anh hỏi.

“Có ạ, cảm ơn anh.” Tôi cài chiếc khăn choàng sa-tanh.

“Anh rất thích tối hôm nay, Anastasia. Cảm ơn em.”

“Em cũng thế, phần nào còn hơn thế nữa kia.” Tôi cười thoải mái.

Anh cười và gật đầu, rồi trán anh nhăn lại. “Đừng có cắn môi thế,” anh cảnh báo theo cách khiến máu trong người tôi sôi lên.

“Anh có ý gì khi nói ngày mai là một ngày dài?” Tôi hỏi để làm mình phân tán.

“Bác sĩ Greene sẽ đến để tư vấn cho em. Hơn nữa, anh có một bất ngờ cho em.”

“Bác sĩ Greene?” Tôi ngập ngừng.

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Vì anh ghét bao cao su,” anh nhẹ nhàng nói. Đôi mắt anh lấp lánh trong ánh sáng nhẹ nhàng từ những chiếc đèn lồng bằng giấy, đánh giá phản ứng của tôi.

“Đó là cơ thể em cơ mà,” tôi lẩm bẩm, khó chịu vì anh đã không hỏi tôi.

“Nó cũng là của anh nữa,” anh thì thầm.

Tôi nhìn anh chằm chằm khi nhiều vị khách đi qua, tặng lời chúng tôi đi. Trông anh rất nghiêm túc. Đúng, cơ thể của tôi là của anh... anh biết nó còn rõ hơn tôi ấy.

Tôi vói tay lên, anh liền giật mình chùn lại dù rất nhẹ thôi nhưng rồi vẫn đứng im. Túm lấy một góc nơ bướm của anh, tôi kéo nó tuột ra, lộ ra cúc áo đầu tiên. Tôi nhẹ nhàng cởi nó ra.

“Trông anh thật nóng bỏng khi như thế này,” tôi thì thầm. Thật ra là lúc nào trông anh cũng nóng bỏng, nhưng thực sự nóng bỏng khi mặc thế này.

Anh mỉm cười. “Anh cần phải đưa em về nhà thôi. Đi nào.”

Ở chỗ xe ô tô, Sawyer đưa cho Christian một chiếc phong bì. Anh cau mày với nó và liếc nhìn tôi khi Taylor dẫn tôi vào trong xe. Vì lý do nào đó, trông Taylor bớt căng thẳng hơn. Christian trèo vào xe và đưa tôi chiếc phong bì, chưa mở, trong khi Taylor và Sawyer ngồi vào chỗ của họ ở phía trước.

“Nó được gửi cho em. Một nhân viên đưa nó cho Sawyer. Không nghi ngờ gì là lá thư này lại đến từ một trái tim bị sập bẫy khác.” Miệng Christian mấp míp lại. Hiển nhiên đây là một khái niệm chẳng dễ chịu gì với anh.

Tôi nhìn chằm chằm vào tờ giấy. Ai gửi nó chứ? Bóc toạc nó ra, tôi đọc nó rất nhanh trong ánh sáng mờ. Ôi trời, là từ *bà ta*! Tại sao bà ta không để cho tôi yên chứ?

Có thể tôi đã đánh giá sai về cô. Và cô hoàn toàn đánh giá sai về tôi. Hãy gọi cho tôi nếu cô cần điền vào bất kỳ chỗ trống nào - chúng ta có thể ăn trưa. Christian không muốn tôi nói chuyện với cô, nhưng tôi sẽ vui hơn nếu được giúp đỡ. Đừng nghĩ sai về tôi, tôi sẽ chứng minh, tin tôi đi - nhưng hãy giúp tôi, nếu cô làm tổn thương cậu ấy... Cậu ấy đã bị tổn thương đủ rồi. Gọi cho tôi: (206) 279 6261.

Bà Robinson.

Mẹ kiếp, bà ta ký tên là Bà Robinson chứ! Anh ấy đã kể với bà ta. Đồ khốn.

“Anh đã nói với bà ta à?”

“Nói với ai, cái gì thế?”

“Rằng em gọi bà ta là Bà Robinson,” tôi nhấm nhẳng.

“Thư từ Elena à?” Christina choáng váng. “Thật là lố bịch,” anh cắn nhần, lướt bàn tay qua mái tóc, tôi có thể nói chắc là anh đang cáu điên lên. “Anh sẽ giải quyết với bà ấy vào ngày mai. Hoặc thứ Hai,” anh lẩm bẩm đầy cay đắng.

Và mặc dù tôi thấy xấu hổ khi thừa nhận, nhưng một phần nhỏ trong tôi thấy thật thỏa mãn. Cô nàng Tiềm Thức của tôi gạt đầu tỏ vẻ khôn ngoan. Elena đang phá bĩnh anh, và đây có thể là tin tốt duy nhất – chắc chắn rồi. Tôi quyết định sẽ không nói gì bây giờ nhưng giấu thư của bà ta vào trong túi xách.

Anh liếc nhìn tôi, thật khó để nhìn thấy gương mặt anh trong bóng tối, nhưng tôi nghĩ là anh đang cười tự mãn. Anh chạm vào tay tôi và nắm chặt.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ vào bóng đêm, ngẫm nghĩ về một ngày dài dằng dặc. Tôi đã biết được

nhiều điều về anh, lượm lặt được nhiều chi tiết thiếu sót – những thẩm mỹ viện, bản đồ chỉ đường, thời thơ ấu của anh – nhưng vẫn còn nhiều điều để khám phá. Còn về bà R. thì sao? Đúng, bà ta quan tâm đến anh, thật sâu sắc, rõ ràng là thế. Tôi có thể thấy điều đó, anh cũng quan tâm tới bà ta – nhưng không giống như vậy. Tôi không biết phải nghĩ đến điều gì nữa. Tất cả mớ thông tin này khiến đầu tôi đau điếng.

CHRISTIAN ĐÁNH THỨC TÔI DẬY khi chúng tôi dừng lại bên ngoài Escala. “Em có cần anh đưa vào trong không?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lắc đầu ngái ngủ. Không đời nào.

Khi chúng tôi đứng trong thang máy, tôi tựa vào anh, dựa đầu vào vai anh. Sawyer đứng trước chúng tôi, cựa mình một cách không thoải mái.

“Thật là một ngày dài, Anastasia nhỉ?”

Tôi gật đầu.

“Mệt lắm à?”

Tôi gật.

“Em không thích nói lắm nhỉ.”

Tôi gật đầu còn anh cười toe toét.

“Lại đây. Anh sẽ đưa em lên giường.” Anh nắm lấy tay tôi khi chúng tôi ra khỏi thang máy, nhưng chúng tôi dừng lại ở phòng giải lao khi Sawyer giơ tay lên. Trong một phần giây, tôi lập tức tỉnh hẳn. Sawyer nói vào ống tay áo. Tôi không hề biết là anh ta đeo điện đàm.

“Sẽ làm, T,” anh ta nói và quay lại đối mặt với chúng tôi. “Ngài Grey, lốp xe chiếc Audi của cô Steele đã bị rách và bị sơn phủ lên khắp cả.”

Trời đất ơi. Xe của tôi! Ai đã làm chuyện đó? Tôi biết câu trả lời ngay khi câu hỏi hiện ra trong đầu. Leila. Tôi liếc sang Christian, còn anh thì tái nhợt.

“Taylor lo rằng kẻ đột nhập có thể đi vào trong căn hộ và có thể vẫn ở đó. Anh ấy muốn chắc chắn.”

“Tôi hiểu rồi,” Christian thì thầm. “Kế hoạch của Taylor thế nào?”

“Anh ấy đang đến chỗ phòng bảo dưỡng thang máy cùng với Ryan và Reynolds. Họ sẽ quét một lượt, rồi cho chúng ta biết khi tất cả đã an toàn. Tôi sẽ đợi cùng hai người, thưa ngài.”

“Cảm ơn anh, Sawyer.” Christian siết chặt cánh tay anh quanh người tôi. “Rồi sẽ tốt hơn thôi,” anh thở dài cay đắng, hít hà mái tóc tôi. “Nghe này, tôi không thể đứng đây chờ đợi. Sawyer, chăm sóc cô Steele. Đừng rời cô ấy cho tới khi anh thấy tất cả đã an toàn. Tôi chắc rằng Taylor đang phản ứng thái quá. Cô ta không thể vào trong căn hộ được.”

Cái gì cơ? “Không, Christian – anh phải ở lại với em,” tôi van nài.

Christian thả tay tôi ra. “Sẽ làm như em đã nói, Anastasia. Đợi ở đây.”

Không!

“Sawyer?” Christian nói.

Sawyer mở cánh cửa phòng chờ để Christian đi vào căn hộ rồi đóng cánh cửa lại phía sau anh, và đứng chắn trước nó, bình thần nhìn chăm chăm vào tôi.

Trời ơi. Christian! Tất cả đủ loại kết quả kinh khủng chạy qua tâm trí tôi, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là đứng đó và chờ đợi.

Chương tám

Sawyer nói vào ống tay áo lần nữa.

“Taylor, ngài Grey vừa vào căn hộ rồi.” Anh ta ngấp ngừng và túm lấy cái tai nghe, kéo nó ra khỏi tai, có lẽ đoán chừng là nhận được những lời chửi rủa kịch liệt từ Taylor.

Ồi không – nếu Taylor còn lo lắng...

“Hãy để cho tôi vào trong,” tôi van nài.

“Xin lỗi, cô Steele. Việc này không lâu đâu.” Sawyer giơ cả hai tay lên trong một cử chỉ thể thủ. “Taylor và các nhân viên sẽ vào căn hộ ngay bây giờ.”

Ồi. Tôi cảm thấy thật bất lực. Đứng bất động, tôi chăm chú lắng nghe âm thanh nhỏ nhất, nhưng tất cả những gì tôi nghe được là tiếng thở đến bức mình của chính tôi. Tiếng thở thật to và nông, da mặt tôi như bị kim châm, miệng tôi khô khốc, tôi cảm thấy ngọt ngạt. *Làm ơn, hãy để cho Christian yên ổn, tôi cầu nguyện trong tâm lặng.*

Tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, chúng tôi vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Chắc hẳn không động tĩnh gì tức là tốt đẹp cả – không có súng nổ. Tôi bắt đầu đi tới đi lui quanh chiếc bàn ở phòng chờ, nghiên cứu những bức tranh trên tường để làm cho mình xao lãng.

Tôi thực sự chưa bao giờ ngắm chúng trước đó: tất cả đều là tranh siêu thực, mang màu sắc tôn giáo – Madonna và trẻ con, mười sáu bức cả thảy. Thật là kỳ quặc.

Christian đâu có mộ đạo, có phải không nhỉ? Tất cả các bức tranh trong phòng khách lớn đều là tranh trừu tượng – thật rất khác biệt so với những bức tranh ở đây. Chúng chẳng làm tôi xao lãng được lâu. *Christian ở đâu nhỉ?*

Tôi nhìn Sawyer và anh ta đang bình thản nhìn tôi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Không có tin tức gì cả, cô Steele.”

Bất ngờ, núm cửa chuyển động. Sawyer xoay tròn như một con quay và rút ra khẩu súng từ bao súng ở vai.

Tôi cứng người. Christian xuất hiện ở cửa.

“Tất cả đều ổn cả,” anh nói, cau mày với Sawyer, anh ta cất súng đi ngay lập tức và bước lùi lại để cho tôi vào.

“Taylor đã phản ứng thái quá,” Christian căn nhắc khi anh chìa tay cho tôi. Tôi đứng sát lại phía anh, không tài nào bước nổi, uống lấy từng tiếu tiết: mái tóc phóng túng, đôi mắt lo âu, quai hàm nghiêng chặt, hai cúc áo trên cùng mở phanh. Tôi nghĩ chắc tôi vừa tổn thọ mất mười năm. Christian cau mày với tôi đầy lo âu, đôi mắt anh sẫm lại.

“Ổn cả rồi mà bé yêu.” Anh tiến về phía tôi, bao phủ tôi trong vòng tay anh, và hôn lên tóc tôi. “Đi nào, em mệt lắm rồi. Lên giường thôi.”

“Em chỉ quá lo lắng thôi,” tôi thì thầm, hân hoan trong vòng tay anh và hít hà mùi hương ngọt ngào khi tựa đầu vào ngực anh.

“Anh biết. Chúng ta đều hết hoảng cả.”

Sawyer đã biến mất, có lẽ là vào trong căn hộ.

“Thành thực mà nói, những cô bạn gái cũ của ngài đang chứng tỏ họ rất khó chiều, ngài Grey ạ,” tôi lẩm bẩm đầy giễu cợt. Christian thả lỏng người.

“Phải. Đúng thế đấy.”

Anh buông tôi ra và cầm lấy tay tôi, dẫn qua hành lang đi vào phòng khách lớn.

“Taylor và nhóm của anh ta đang kiểm tra tất cả các phòng xếp và tủ đựng. Anh không nghĩ là cô ta ở đây.”

“Tại sao cô ta lại ở đây chứ?” Thật vô lý.

“Đúng vậy.”

“Cô ta có thể vào trong sao?”

“Anh chưa thấy được là bằng cách nào. Nhưng thỉnh thoảng Taylor quá mức thận trọng.”

“Anh đã kiểm tra trong phòng giải trí của anh chưa?” Tôi thì thầm.

Christian liếc nhìn tôi rất nhanh, trán anh cau lại. “Rồi, nó khóa – nhưng Taylor và anh đã kiểm tra.”

Tôi hít một hơi thở sâu nhẹ nhõm.

“Em có muốn uống một ly hay thứ gì đó không?” Christian hỏi.

“Không.” Nổi mệt mỏi lan qua người tôi – tôi chỉ muốn lên giường.

“Đi nào. Để anh đưa em lên giường. Trông em mệt lử rồi.” Giọng nói của Christian dịu hẳn đi.

Tôi cau mày. Anh ấy không vào ư? Anh ấy muốn ngủ một mình sao?

Tôi yên lòng khi anh ấy dẫn tôi vào trong phòng ngủ của anh ấy. Tôi đặt chiếc xắc tay nhỏ của mình lên tủ và mở toang để đổ hết đồ bên trong ra. Tôi thấy lá thư của bà Robinson.

“Đây.” Tôi đưa nó cho Christian. “Em không biết là anh có muốn đọc nó không. Em không muốn bận tâm đến nó.”

Christian đọc lướt nhanh lá thư và hàm anh siết lại.

“Anh không rõ có chỗ trống nào mà bà ta có thể điền vào,” anh nói đầy thô lỗ. “Anh cần nói chuyện với Taylor.” Anh nhìn sang tôi. “Để anh cởi khóa váy cho em.”

“Anh sẽ gọi cho cảnh sát về việc cái xe chứ?” Tôi hỏi khi quay người lại.

Anh rũ tung mái tóc tôi ra khỏi nếp, những ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng trần của tôi, và kéo mạnh khóa xuống.

“Không. Anh không muốn cảnh sát dính vào. Leila cần được giúp đỡ, chứ không phải sự can thiệp của cảnh sát, mà anh cũng không muốn họ ở đây. Chúng ta chỉ phải gắng sức gấp đôi để tìm ra cô ấy thôi.” Anh cúi người xuống và thả một nụ hôn nhẹ nhàng lên vai tôi.

“Lên giường ngay,” anh ra lệnh rồi đi ra ngoài.

TÔI NẪM IM, NHÌN CHẼM CHẼM LÊN trần nhà, đợi anh quay trở lại. Có quá nhiều việc xảy ra ngày hôm nay, quá nhiều việc để xử lý. Bắt đầu từ đâu đây?

Tôi giật mình thức dậy, mất hết phương hướng. Tôi đã ngủ sao? Chóp chóp mắt trong ánh sáng mờ mờ từ ngoài hành lang hắt vào qua cánh cửa phòng ngủ hé mở, tôi nhận thấy Christian không ở bên tôi. Anh ấy đang ở đâu? Tôi nhìn quanh. Đứng ở cuối giường là một bóng đen. Một người phụ nữ, có lẽ nào? Trong bộ đồ đen? Thật khó để nói chính xác.

Trong tình trạng mụ mẫm, tôi với tay bật chiếc đèn cạnh giường, rồi quay ra nhìn nhưng chẳng có ai ở đó cả. Tôi lắc đầu. Minh tưởng tượng ra chăng? Mơ chăng?

Tôi ngồi dậy nhìn quanh phòng, một nỗi bồn chồn âm ỉ, mơ hồ bám chặt lấy tôi – nhưng tôi đơn độc hoàn toàn.

Tôi xoa mặt. Mấy giờ rồi nhỉ? Christian đâu? Đồng hồ báo thức chỉ 2 giờ 15 phút sáng.

Lảo đảo trèo khỏi giường, bị xáo trộn bởi trí tưởng tượng quá nhanh nhẩu của mình, tôi bắt đầu đi tìm anh. Giờ tôi đang quan sát mọi thứ. Đó hẳn chỉ là phản ứng trước một chuỗi các sự kiện đầy kịch tính của buổi tối hôm nay thôi.

Căn phòng chính trống rỗng, chỉ có một ngọn đèn tỏa ra từ cây đèn ba ngọn đu đưa trên quầy ăn sáng. Nhưng cánh cửa phòng làm việc của anh chỉ khép hờ, và tôi nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi không biết tại sao cô lại gọi vào giờ này. Tôi không có gì để nói với cô hết... rồi, cô có thể nói với tôi bây giờ. Cô không được để lại lời nhắn nào hết.”

Tôi đứng bất động cạnh cánh cửa, nghe lén đầy tội lỗi. Anh ấy đang nói chuyện với ai thế?

“Không, cô nghe đây. Tôi đã yêu cầu cô, và bây giờ tôi đang nói với cô. Hãy để cô ấy yên. Cô ấy chẳng liên quan gì với cô hết. Cô hiểu không?”

Giọng anh nói đầy hiêu chiến và giận dữ. Tôi chần chừ gõ cửa.

“Tôi biết cô làm. Nhưng ý tôi muốn thế, Elena. Hãy để cho cô ấy yên mẹ nó đi. Tôi có cần phải nói gấp ba lần như thế với cô không? Cô có đang nghe tôi không đấy?... Tốt. Chúc ngủ ngon.” Anh ném điện thoại xuống bàn.

Ôi, chết tiệt. Tôi ngáp ngừng gõ lên cánh cửa.

“Gì thế?” Anh gầm gừ, và tôi suýt nữa thì muốn chạy đi trốn biệt.

Anh ngồi trên bàn, tay ôm đầu. Anh ngược nhìn lên, giọng nói của anh thì hung tợn nhưng gương mặt anh dịu lại ngay đi khi nhìn thấy tôi. Đôi mắt anh mở lớn và thận trọng. Đột nhiên, trông anh thật mệt mỏi và trái tim tôi thất lại.

Anh chớp chớp mắt, đôi mắt anh lướt xuống hai chân tôi và quét ngược trở lên. Tôi đang mặc chiếc áo thun của anh.

“Em nên mặc đồ sa-tanh hay lụa mới phải, Anastasia,” anh nói. “Nhưng cả khi mặc áo thun của anh trông em vẫn đẹp lắm.”

Ôi, một lời khen bất ngờ. “Em nhớ anh. Đi ngủ đi.”

Anh chậm rãi rời khỏi ghế, vẫn trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần lễ phục màu đen. Nhưng bây giờ đôi mắt anh sáng ngời và đầy hứa hẹn... cũng có dấu vết của buồn bã nữa. Anh đứng trước tôi, nhìn tôi chăm chú nhưng không chạm vào tôi.

“Em biết em có ý nghĩa thế nào với anh không?” anh thì thầm. “Nếu có chuyện gì xảy ra với em, vì anh...” Giọng anh trầm hẳn xuống, trán anh cau lại, và nỗi đau khổ hằn trên gương mặt anh như có thể sờ thấy được. Trông anh thật yếu đuối – nỗi sợ hãi của anh hiển hiện thật rõ ràng.

“Không có gì xảy ra với em đâu,” tôi đoán chắc, giọng đầy an ủi. Tôi giơ tay chạm vào mặt anh, lướt những ngón tay qua hàng râu mọc lờm chớm trên má anh. Nó mềm mại không ngờ. “Râu của anh mọc nhanh quá,” tôi thì thầm, không thể giấu được sự kinh ngạc trong giọng nói trước người đàn ông rồi rậm và đẹp đẽ đang đứng trước mặt mình.

Tôi lần theo vành môi dưới của anh rồi lướt những ngón tay xuống cổ, tới những vết mờ mờ của vết son môi trên cổ anh. Anh nhìn tôi, nhưng vẫn không chạm vào tôi, môi anh hé ra. Tôi lướt ngón tay trở dọc theo đường viền môi, còn anh nhắm mắt lại. Hơi thở nhẹ nhàng của anh đang mạnh dần lên. Những ngón tay tôi chạm vào vạt áo sơ mi của anh, tôi lướt xuống hàng cúc vẫn đang đóng kín.

“Em sẽ không chạm vào anh đâu. Em chỉ muốn cởi áo sơ mi của anh thôi,” tôi thì thầm.

Mắt anh mở to, chăm chú nhìn tôi đầy cảnh giác. Nhưng anh không cử động, và cũng không ngăn tôi lại. Thật chậm rãi, tôi cởi chiếc cúc, giữ cho nó không chạm vào da anh, và ngáp ngừng

chuyển tới các tiếp theo, lặp lại quy trình đây – chậm rãi, tập trung vào việc mình đang làm.

Tôi không muốn chạm vào anh. *Rồi, tôi đúng là muốn... nhưng tôi sẽ không làm đâu.* Đến chiếc cốc thứ tư, vạch đỏ xuất hiện, tôi mỉm cười bên lên với anh.

“Đã quay trở lại lãnh thổ quốc gia.” Tôi lần những ngón theo đường viền trước khi mở cốc cuối cùng. Tôi kéo áo anh mở phanh ra và chuyển xuống hai cổ tay áo anh, mở cùng lúc hai chiếc khuy măng sét bằng đá đen bóng loáng.

“Em có thể cởi hần áo anh ra không?” Tôi hỏi, giọng thật nhỏ.

Anh gật đầu, hai mắt vẫn mở lớn, khi tôi giơ tay kéo chiếc áo của anh khỏi vai. Anh thả lỏng hai tay, giờ anh đứng trước tôi để trần từ eo lưng trở lên. Cởi bỏ chiếc sơ mi ra rồi, anh có vẻ như lấy lại được cân bằng. Anh mỉm cười với tôi đầy tự mãn.

“Thế còn quần của tôi, cô Steele?” Anh hỏi, nhướn mày lên.

“Trên giường. Em muốn anh ở trên giường cơ.”

“Em muốn ư, bây giờ á? Cô Steele, cô quả là tham lam vô độ.”

“Em không thể nghĩ được là vì sao nữa.” Tôi túm lấy tay anh, kéo anh khỏi dòng suy nghĩ, rồi dẫn anh về phòng ngủ. Căn phòng lạnh ngắt.

“Em mở cửa ban công sao?” Anh hỏi, cau mày với tôi khi chúng tôi bước vào trong phòng anh.

“Không.” Tôi không nhớ là đã làm như thế. Tôi nhớ lại đã kiểm tra cẩn thận cả phòng khi tôi tỉnh giấc cơ mà. Cánh cửa rõ ràng là đóng kín cơ mà.

Ôi chết tiệt... Tất cả máu dồn hết lên mặt tôi, tôi nhìn chăm chăm vào Christian miệng há hốc.

“Gì thế?” Anh gắt gỏng, giận dữ nhìn tôi.

“Khi em tỉnh dậy... có ai đó ở đây,” tôi thì thầm. “Em nghĩ đó là mình tưởng tượng.”

“Cái gì cơ?” Trông anh đầy khiếp đảm lao ra phía cửa ban công, ngó ra ngoài, rồi quay trở lại trong phòng và khóa cửa lại phía sau lưng anh. “Em chắc không? Ài?” anh hỏi giọng rít lên.

“Một phụ nữ, em nghĩ thế. Đen sì. Lúc đó em vừa tỉnh dậy.”

“Mặc quần áo vào,” anh gầm lên với tôi khi quay trở lại. “Ngay bây giờ!”

“Quần áo của em ở trên lầu cơ,” tôi thút thít.

Anh mở một trong những ngăn kéo tủ com mốt và lôi ra một bộ quần áo vải bông.

“Mặc cái này vào.” Chúng quá rộng, nhưng anh không bàn cãi gì cả.

Anh cũng giật lấy một chiếc áo thun và nhanh chóng trông nó qua đầu. Vồ lấy điện thoại cạnh bàn, anh nhấn hai nút.

“Chết tiệt, cô ta vẫn còn ở đây,” anh rít lên qua điện thoại.

Chừng khoảng ba giây sau, Taylor và một nhân viên an ninh khác lao vào phòng ngủ của Christian. Christian tóm tắt cho họ sự việc xảy ra.

“Trước đây bao lâu?” Taylor hỏi, nhìn chăm chăm vào tôi đầy chuyên nghiệp. Anh ta vẫn mặc áo khoác. Người đàn ông này có bao giờ ngủ không nhỉ?

“Khoảng mười phút,” tôi lẩm bẩm, chẳng hiểu sao tôi cảm thấy có lỗi.

“Cô ta biết rõ căn hộ này như lòng bàn tay,” Christian nói. “Giờ tôi phải đưa Anastasia đi. Cô ta đang trốn trong chỗ nào đó. Tìm cô ta đi. Khi nào Gail trở lại?”

“Tối ngày mai, thưa ngài.”

“Cô ấy sẽ không trở lại cho đến khi nào nơi này an toàn. Rõ chưa?” Christian nói nhát gừng.

“Vâng, thưa ngài. Ngài sẽ tới Bellevue à?”

“Tôi không đem rắc rối tới chỗ bố mẹ tôi đâu. Đặt cho tôi phòng ở đâu đó.”

“Vâng. Tôi sẽ gọi ngài.”

“Tất cả chúng ta đều không hành động thái quá đấy chứ?” Tôi hỏi.

Christian nhìn tôi trừng trừng. “Cô ta có thể có súng,” anh lầm bầm.

“Christian, cô ta đứng ở cuối giường. Cô ấy có thể đã bắn được em nếu cô ấy muốn làm như thế.”

Christian ngừng lại một chút để kiềm chế cơn giận dữ, tôi nghĩ vậy. Bằng một giọng nói nhẹ nhàng đầy đe dọa, anh nói, “Anh không chuẩn bị để đón nhận rủi ro. Taylor, Anastasia cần giày.”

Christian biến mất vào phòng thay đồ trong khi tay nhân viên an ninh canh chừng tôi. Tôi không thể nhớ nổi tên anh ta, có lẽ là Ryan. Anh ta nhìn ra hành lang hoặc là nhìn ra cửa sổ ban công. Khoảng hai phút sau, Christian xuất hiện với một chiếc túi xách ký giả bằng da, mặc quần jean và chiếc áo khoác kẻ sọc. Anh quấn chiếc áo khoác vải bông quanh vai tôi.

“Đi nào.” Anh siết tay tôi thật chặt, còn tôi gần như phải chạy để theo kịp những sải chân dài của anh đi ra phòng lớn.

“Em không tin nổi là cô ta có thể trốn đâu đó ở đây,” tôi lẩm bầm, nhìn chăm chăm về phía cửa ban công.

“Nơi này rất rộng. Em còn chưa đi hết nó mà.”

“Tại sao anh không gọi cho cô ta... bảo với cô ta là anh muốn nói chuyện?”

“Anastasia, cô ta rất khó lường, có thể cô ta còn có vũ khí nữa,” anh cúi kính nói.

“Vậy là chúng ta chỉ biết chạy?”

“Hiện giờ thì đúng thế.”

“Nhỡ cô ta tìm cách bắn Taylor thì sao?”

“Taylor biết và am hiểu về súng ống mà,” anh nói với vẻ chán nản. “Cầm súng trong tay thì Taylor sẽ nhanh nhẹn hơn cô ta.”

“Ba Ray từng ở trong quân đội. Ông dạy em bắn súng.”

Christian nhướn mày lên và trong một khoảnh khắc trông cực kỳ sửng sốt. “Em á, với một khẩu súng ư?” anh nói đầy hoài nghi.

“Vâng.” Tôi nói cứng. “Em có thể bắn mà, ngài Grey, vậy tốt hơn là ngài nên thận trọng. Không chỉ có một người phục tùng cũ điên rồ làm ngài phải lo lắng đâu.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong lòng, cô Steele,” anh trả lời cộc lốc nhưng vui vẻ, và thật là dễ chịu khi biết rằng cho dù ở trong tình huống căng thẳng ối oăm này, tôi vẫn có thể làm cho anh mỉm cười.

Taylor gặp chúng tôi ở phòng giải lao và đưa cho tôi chiếc va li nhỏ cùng đôi giày Converse đế mềm màu đen của tôi. Tôi kinh ngạc vì anh ta đã gói ghém cho tôi vài bộ quần áo. Tôi mỉm cười bên lên đầy biết ơn với anh ta, nụ cười đáp lại của anh ta thật ngăn ngủi và làm yên lòng. Trước khi kịp ngăn mình lại, tôi đã ôm anh ta, thật chặt. Taylor ôm lại, đầy ngạc nhiên, và khi tôi buông ra, anh ta đỏ bừng cả hai má.

“Cẩn thận nhé,” tôi thì thầm.

“Vâng, thưa cô Steele,” anh thì thầm, lúng túng.

Christian cau mày với tôi rồi nghi ngại nhìn Taylor đang cười rất nhẹ và chỉnh lại cà vạt.

“Cho tôi biết tôi sẽ đi đâu đây.” Christian nói.

Taylor đưa tay vào áo khoáy, lấy ví ra và đưa cho Christian một chiếc thẻ tín dụng.

“Ngài có thể cần đến cái này khi ngài tới đó.”

Christian gật đầu. “Ý tưởng hay đấy.”

Ryan nhập hội với chúng tôi. “Sawyer và Reynolds không thấy gì hết,” anh ta nói với Taylor.

“Hộ tống ngài Grey và cô Steele ra ga-ra,” Taylor ra lệnh.

Ga-ra vắng ngắt. À, giờ mới gần ba giờ sáng. Christian dẫn tôi vào ghế hành khách của chiếc R8 và để hành lý cùng túi của anh vào trong cốp ở phía trước xe. Chiếc Audi bên cạnh chúng tôi hoàn toàn tối tả – tất cả lớp xe đều xếp lếp, sơn trắng bắn tung tóe khắp nơi. Tôi cảm thấy biết ơn là Christian đang đưa tôi đi tới nơi khác.

“Thứ Hai sẽ có một chiếc khác mới thay thế,” Christian nói đầy chán chường khi anh ngồi xuống cạnh tôi.

“Làm thế nào mà cô ta lại biết đó là xe của em?”

Anh nhìn tôi đầy căng thẳng và thở dài. “Cô ta có một chiếc Audi A3. Anh mua cho tất cả những người phục tùng của mình một cái – đó là loại xe an toàn nhất thuộc dòng này.”

Ồ. “Vậy ra một món quà mừng tốt nghiệp thế cũng chưa phải là nhiều lắm nhỉ.”

“Anastasia, mặc dù anh đã từng hy vọng thế, em chưa bao giờ là người phục tùng anh cả, vậy nên nói một cách chính xác thì nó là quà mừng tốt nghiệp đấy.” Anh rời khỏi bãi đậu xe và tăng tốc tới lối ra.

Mặc dù anh đã từng hy vọng thế.Ồ không... Cô nàng Tiềm Thức của tôi lắc đầu buồn bã. Đây là chủ đề muôn thuở của chúng tôi.

“Anh vẫn đang hy vọng ư?” tôi thì thầm.

Điện thoại trên xe đổ chuông. “Grey,” Christian giật cục.

“Fairmont Olympic. Dưới tên tôi.”

“Cảm ơn anh, Taylor. À, Taylor này, cẩn thận nhé.”

Taylor ngừng lại. “Vâng, thưa ngài,” anh nói nhanh và Christian dập máy.

Mọi nẻo đường của Seattle đều vắng ngắt, Christian lao thẳng vào Đại lộ số 5 hướng I-5. Khi đến ranh giới giữa các tiểu bang, anh nhấn chân ga, hướng sang phía bắc. Anh lái nhanh quá nên tôi lập tức bật trở lại ghế.

Tôi nhìn trộm anh. Anh chìm trong suy nghĩ, tỏa ra sự im lặng ủ ê chết người. Anh không trả lời câu hỏi của tôi. Anh thường xuyên liếc qua gương chiếu hậu, tôi nhận ra anh đang kiểm tra xem chúng tôi có bị bám đuôi không. Có lẽ đó là lý do chúng tôi đang trên I-5. Tôi nghĩ là Fairmont ở Seattle kia.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng lý giải cho tâm trạng quá khích, kiệt lực của mình. Nếu cô ta muốn làm tôi đau, cô ta đã có đầy cơ hội khi ở trong phòng ngủ.

“Không. Đó không phải là điều anh hy vọng, không còn nữa. Anh nghĩ điều đó hiển nhiên rồi.” Christian cắt ngang suy ngẫm của tôi, giọng anh thật nhẹ.

Tôi chớp mắt nhìn anh, quần chiếc áo khoác vải bông của anh chặt hơn vào người mình, tôi không biết cái lạnh thấu xương bắt nguồn từ trong mình hay từ bên ngoài nữa.

“Em lo sợ rằng, anh biết đấy... rằng em không đủ.”

“Còn hơn cả đủ ấy. Vì Chúa, Anastasia, anh phải làm gì đây?”

Nói cho em biết về anh đi. Nói với em là anh yêu em đi.

“Tại sao anh nghĩ là em sẽ rời bỏ anh khi em bảo với anh là bác sĩ Flynn đã nói cho em tất cả những điều cần biết về anh?”

Anh thở dài nặng nhọc, nhắm mắt lại trong một thoáng, và anh không trả lời trong một khoảng thời gian dài nhất. “Em không thể bắt đầu hiểu được những điều sâu xa trong sự truy lục của anh đâu, Anastasia. Và chẳng có điều gì anh muốn chia sẻ với em cả.”

“Vậy anh thật sự nghĩ là em sẽ ra đi nếu em biết?” Giọng tôi cao vút lên đầy ngờ vực. Anh ấy không hiểu là tôi yêu anh sao? “Anh có nghĩ quá ít về em không?”

“Anh biết là em sẽ đi mà,” anh buồn bã nói.

“Christian... Em nghĩ điều đó không xảy ra đâu. Em không thể tưởng tượng được sống mà không có anh.” *Không bao giờ...*

“Em đã bỏ anh một lần – anh không muốn điều đó lần nữa.”

“Elena nói rằng bà ấy gặp anh thứ Bảy vừa rồi,” tôi thì thầm vội vã.

“Không phải thế đâu.” Anh cau mày.

“Anh không tới gặp bà ấy khi em bỏ đi chứ?”

“Không,” anh đáp cụt lủn, cẩu kính. “Anh đã nói với em là anh không gặp – và anh không muốn bị nghi ngờ,” anh gắt gỏng. “Anh không đi đâu cả cuối tuần vừa rồi. Anh ngồi và xếp chiếc tàu lượn em tặng anh. Cảm giác như lắp cả đời không xong,” anh nói thêm rất nhanh.

Tim tôi thất lại lần nữa. Bà Robinson nói rằng bà ta đã gặp anh.

Bà ta có gặp hay không gặp nhỉ? Bà ấy đang nói dối à. Tại sao chứ?

“Trái lại với điều Elena nghĩ, anh không lao đến với cô ấy khi gặp những rắc rối của mình, Anastasia. Anh không lao đến với ai hết. Em có thể nhận thấy rằng – anh không phải là người nói nhiều.” Anh siết chặt tay trên vô lăng.

“Carrick nói với em rằng anh đã không nói năng gì trong suốt hai năm.”

“Ông ấy đã bảo vậy ư? Bây giờ á?” Miệng Christian mím thành một đường thẳng khắc nghiệt.

“Em đã moi được thông tin này từ ông.” Bối rối, tôi nhìn chăm chăm vào những ngón tay mình.

“Vậy bố anh còn nói những gì nữa?”

“Ông nói mẹ anh là bác sĩ đã khám cho anh khi anh được đưa tới bệnh viện. Sau khi anh được tìm thấy ở trong căn hộ của mình.”

Vẻ mặt của Christian vẫn không thể hiện gì... đầy thận trọng.

“Ông nói việc học đàn đã giúp anh. Và Mia nữa.”

Đôi môi anh cong thành một nụ cười thương mến khi nghe nhắc đến tên cô ấy. Một lát sau anh nói, “Khi mới đến nó được khoảng sáu tháng tuổi. Anh đã rất vui, Elliot thì không được vui bằng. Anh ấy đã phải đấu tranh với sự xuất hiện của anh. Con bé thật tuyệt vời.” Nỗi sợ hãi buồn bã, ngọt ngào trong giọng nói của anh thật xúc động. “Tất nhiên là bây giờ thì đã bớt đi,” anh thì thầm, và tôi nhớ lại những cố gắng thành công của cô trong buổi khiêu vũ đã phá ngang những dự định dâm dăng của chúng tôi. Điều ấy khiến tôi cười khúc khích.

Christian liếc nhìn tôi. “Cô thấy điều gì buồn cười ư, cô Steele?”

“Cô ấy có vẻ như quyết chia rẽ chúng ta.”

Anh cười phá lên buồn bã. “Ừ, nó đã làm được rồi ấy chứ.” Anh vói tay và siết chặt đầu gối tôi.

“Nhưng rốt cuộc thì chúng ta vẫn đi đến cùng.” Anh mỉm cười rồi liếc nhìn gương chiếu hậu lần nữa. “Anh không nghĩ là chúng ta bị bám đuôi.” Anh rời khỏi I-5 và quay ngược trở lại vào trung tâm Seattle.

“Em có thể hỏi anh vài điều về Elena không?” Chúng tôi đang dừng trước đèn giao thông.

Anh nhìn tôi đầy cảnh giác. “Nếu em cần,” anh thì thầm buồn bã, nhưng tôi không để cho tính cáu kỉnh của anh ngăn cản tôi.

“Anh nói với em rằng nhiều năm trước bà ta yêu anh theo một cách mà anh chấp nhận được. Điều đó có nghĩa gì?”

“Nó không rõ ràng sao?” Anh hỏi.

“Không rõ ràng đối với em.”

“Anh không kiểm soát nổi. Anh không thể chịu nổi khi bị chạm vào. Bây giờ anh vẫn không chịu nổi việc đó. Với một cậu bé mới lớn ở độ tuổi mười bốn, mười lăm với các hormon cuộn cuộn thì đó là một giai đoạn khó khăn. Bà ta đã chỉ cho anh cách để xóa đi nguồn năng lượng ấy.”

Ôi. “Mia nói rằng anh từng hay gây lộn.”

“Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với gia đình ba hoa của tôi thế này? Thực ra thì – chính là em đấy.” Chúng tôi dừng lại khi có nhiều đèn hơn, còn anh thì nheo mắt nhìn tôi. “Em dụ dỗ mọi người để moi thông tin.” Anh lắc đầu với sự kinh khiếp giả tạo.

“Mia tự nguyện đưa thông tin đó cho em chứ. Thực ra là cô ấy rất sẵn sàng. Cô ấy lo lắng anh sẽ bắt đầu một vụ gây lộn trong lều nếu anh không thắng trong vụ đấu giá em,” tôi thì thầm đầy cảm phẫn.

“Ôi, bé yêu, không nguy hiểm thế đâu. Bằng mọi giá anh chẳng cho phép ai khác nhảy với em đâu.”

“Anh đã cho phép bác sĩ Flynn còn gì.”

“Ông ta luôn luôn chống lại các quy tắc.”

Christian quẹo vào con đường lái xe ngược, đầy lá dẫn vào khách sạn Fairmont Olympic và đậu xe gần cửa chính, ngay cạnh một đài phun nước bằng đá xinh đẹp.

“Đi nào.” Anh ra khỏi xe và lấy hành lý của chúng tôi. Một người phục vụ đi về phía chúng tôi, trông có vẻ ngạc nhiên – cũng chẳng lạ gì khi chúng tôi đến muộn thế này. Christian quảng cho anh ta chiếc chìa khóa xe.

“Tên là Taylor,” anh nói. Người phục vụ gạt đầu và không thể kìm được niềm vui sướng khi nhảy lên chiếc R8 và lái đi. Christian cầm tay tôi và tiến thẳng vào hành lang.

Khi đứng cạnh anh ở quầy lễ tân, tôi cảm thấy vô cùng kỳ cục. Tôi ở đây, trong một khách sạn thanh thế nhất Seattle, mặc một chiếc áo khoác quá cỡ, một chiếc quần vải bông cũng quá cỡ và chiếc sơ mi cũ đứng ngay cạnh một vị thần Hy Lạp tao nhã này. Chẳng lạ gì mà người tiếp tân cứ nhìn hết người này sang người khác như thể không tài nào cân bằng nổi. Tất nhiên, cô ta bị Christian làm cho khuất phục. Tôi đảo mắt nhìn lên khi cô ta mặt đỏ như gấc và nói năng lắp bắp. *Thậm chí đến tay cô ta cũng đang run lên.*

“Ngài... có cần giúp một tay... với đám hành lý không, ngài Taylor?” cô ta hỏi, lại đỏ dần lên lần nữa.

“Không, bà Taylor và tôi có thể xoay sở được.”

Bà Taylor kia à! Nhưng tôi có đeo nhẫn đâu nhỉ. Tôi giấu hai tay ra sau lưng.

“Quý vị sẽ ở phòng Cascade, thưa ngài Taylor, tầng mười một. Người trực tầng của chúng tôi sẽ giúp ngài với đám hành lý.”

“Chúng tôi ổn thôi,” Christian nói cộc lốc. “Thang máy ở đâu?”

Quý cô Gács Chín trình bày, còn Christian siết chặt tay tôi hơn. Tôi liếc nhanh quanh hành lang lộng lẫy, nguy nga đầy những chiếc ghế bọc, vắng ngắt ngoại trừ một phụ nữ với mái tóc đen đang ngồi trên chiếc sofa hai chỗ, cho con chó cảnh ăn. Bà ta ngước lên và mỉm cười với chúng tôi khi chúng tôi đi về phía thang máy. Vậy là khách sạn còn cho phép thú nuôi nữa? Thật là kỳ quặc cho một nơi lộng lẫy thế này!

Căn phòng có hai phòng ngủ, một phòng ăn, và hoàn hảo với một chiếc piano lớn. Một khúc gỗ đang đỏ lửa trong phòng chính. Căn phòng này còn lớn hơn cả căn hộ của tôi.

“Nào, bà Taylor, tôi không biết gì về bà cả, nhưng tôi thực sự muốn một ly đấy,” Christian thì thầm, khóa cửa chính lại chắc chắn.

Trong phòng ngủ, anh để va li của tôi và túi của anh trên cái ghế dài ở cuối chân chiếc giường cỡ đại dài khoảng bốn tấm poster và dẫn tôi vào phòng chính nơi ngọn lửa đang cháy sáng lấp lánh. Thật là một cảnh tượng thú vị. Tôi đứng và sưởi ấm đôi tay trong khi Christian dọn đồ uống cho cả hai.

“Armagnac nhé?”

“Được ạ.”

Một lát sau, anh đã cùng tôi ở bên ngọn lửa và đưa cho tôi một ly pha lê rượu mạnh.

“Thật là trọn một ngày, nhỉ?”

Tôi gật đầu và cái nhìn chăm chú của anh đang tìm kiếm, lo âu.

“Em ổn mà,” tôi thì thầm trấn an. “Anh thế nào?”

“Ừ, giờ thì anh muốn uống ly rượu này và sau đó, nếu em không quá mệt, sẽ đưa em lên giường và vui mình vào em.”

“Em nghĩ chuyện đó có thể thu xếp được thôi, ngài Taylor.” Tôi mỉm cười bẽn lén khi anh cởi giày và tất.

“Bà Taylor, đừng có cần moi nữa đi,” anh thì thầm.

Tôi bối rối với ly rượu của mình. Armagnac ngon tuyệt, vương lại một hơi ấm nóng bỏng phía sau khi nó trôi tuột xuống cuống họng tôi. Khi tôi ngước nhìn Christian, anh đang nhắm nháp rượu, và nhìn tôi, đôi mắt anh tối sẫm – đói khát.

“Em không bao giờ ngừng làm tôi ngạc nhiên, Anastasia. Sau một ngày như hôm nay – hay dĩ nhiên là cả hôm qua – em không than vãn hay chạy trốn đến những ngọn đồi để la hét. Anh nể em đấy. Em rất khỏe.”

“Anh là một lý do rất tuyệt để ở lại,” tôi thì thầm. “Em nói với anh rồi, Christian, em không đi tới bất cứ đâu, cho dù anh đã làm gì đi nữa. Anh biết em cảm nhận về anh thế nào mà.”

Miệng anh mỉm lại như thể anh nghi ngờ những lời của tôi, và lông mày anh cau lại như thể điều tôi đang nói làm anh đau đớn khi phải nghe ấy. Ôi, Christian, em phải làm gì để anh nhận thấy là em cảm nhận thế nào?

Hãy để cho anh ấy đánh cậu đi, cô nàng Tiềm Thức của tôi chầm chọc. Trong thâm tâm, tôi quắc mắt lên với cô ả.

“Anh sẽ treo những bức chân dung mà José chụp em ở đâu?” Tôi cố gắng làm cho tâm trạng khuây khỏa.

“Còn tùy.” Môi anh co rúm lại. Rõ ràng là đây là một chủ đề có thể được chấp nhận trong trò chuyện với anh.

“Vào cái gì?”

“Hoàn cảnh,” anh nói đầy bí mật. “Buổi triển lãm của cậu ta đã kết thúc đâu, vì vậy anh không phải quyết định ngay lập tức.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên và nheo mắt lại.

“Em có thể ngắm nghía anh một cách nghiêm nghị nếu em muốn, bà Taylor. Anh không nói gì hết,” anh trêu chọc.

“Em có thể tra tấn anh để cho ra sự thật.”

Anh nhướn mày lên. “Thật sao, Anastasia, anh không nghĩ em nên hứa hẹn điều em không thể hoàn thành.”

Ôi trời, đó là điều anh đang nghĩ ư? Tôi đặt ly của tôi lên bệ lò sưởi, vươn qua, và Christian đẩy kính ngạc, cầm lấy ly của anh và đặt nó xuống cạnh ly của tôi.

“Chúng ta sẽ phải xem xét về điều đó,” tôi thì thầm. Rất dũng cảm – không nghi ngờ gì nữa, rượu mạnh đã làm cho tôi bạo gan hẳn – tôi cầm lấy tay Christian và kéo anh về phòng ngủ. Tôi dừng ở cuối chân giường. Christian cố gắng che giấu đi nỗi thích thú.

“Giờ thì em có tôi đây rồi, Anastasia, em sẽ làm gì với tôi nào?” Anh trêu chọc, giọng rất khế.

“Em sẽ bắt đầu bằng việc cởi quần áo anh. Em muốn kết thúc việc em đã làm sớm hơn.” Tôi chạm vào vạt áo khoác của anh, cẩn trọng để không chạm vào anh, còn anh không chùn bước nhưng anh đang nín thở.

Nhe nhàng, tôi đẩy áo qua vai anh, mắt anh vẫn nhìn vào mắt tôi, tất cả các dấu vết tâm trạng đã biến mất, khi chúng mở lớn ra, thiêu đốt tôi, đầy thận trọng.... Và tha thiết nữa ư? Có quá nhiều điều diễn tả trong cái nhìn của anh. *Anh đang nghĩ điều gì vậy?* Tôi để áo khoác của anh lên ghế dài.

“Giờ thì đến áo thun của anh,” tôi thì thầm và nhấc gấu áo lên. Anh hợp tác, giơ cánh tay lên và lùi ra xa, khiến tôi dễ dàng kéo nó qua đầu anh. Khi cởi xong, anh nhìn vào tôi, rất chăm chú, chỉ mặc có chiếc quần jean được mắc một cách khiêu khích trên hông anh. Cạp chiếc quần lót rộng của anh lộ rõ ra.

Đôi mắt tôi lướt một cách thềm thường qua vùng bụng phẳng của anh tới vùng vạch son môi, đã mờ nhạt và nhòe đi, rồi lên ngực anh.

“Giờ thì đến cái gì?” Anh thì thầm, mắt sáng lên.

“Em muốn hôn anh vào đây.” Tôi lướt ngón tay từ xương chậu bên này qua xương chậu bên kia ngang qua vùng bụng anh. Đôi môi anh hé mở ra khi anh hít vào rất mạnh. “Anh sẽ không ngăn em lại đâu,” anh nói.

Tôi cầm tay anh. “Tốt hơn là anh nằm xuống đây,” tôi thì thầm và dẫn anh đến cạnh chiếc giường cỡ bốn tờ poster. Anh có vẻ bối rối và tôi hiển nhiên thấy rằng có lẽ chưa có ai từng dẫn dắt anh cả kể từ... bà ta. *Không, đừng nghĩ đến chuyện đó.*

Nhấc tấm trải giường lên, anh ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm vào tôi, chờ đợi, vẻ mặt của anh rất thận trọng và nghiêm trang. Tôi đứng trước anh, tuột nhanh khỏi chiếc áo khoác và để nó rơi xuống sàn nhà, rồi tôi cởi chiếc quần vải bông của anh ra.

Anh cọ ngón tay cái qua đầu những ngón tay. Anh mong muốn được chạm vào tôi, tôi có thể chắc như thế, nhưng anh kìm niềm khao khát ấy lại. Hít một hơi thở sâu và can đảm không ngờ, tôi với tay vào vạt áo thun và kéo nó qua đầu, vậy là tôi trần truồng trước anh. Đôi mắt anh không rời tôi, nhưng anh nén lại và đôi môi anh hé mở.

“Em là Nữ Thần Aphrodite(1), Anastasia,” anh thì thầm.

Tôi giữ gương mặt anh trong tay mình, ngửa đầu anh ra sau, và cúi xuống hôn anh. Anh rên rỉ khe khẽ trong cổ họng.

Khi tôi áp miệng lên anh, anh nắm lấy hông tôi, và trước khi tôi kịp biết, tôi đã bị ghì xuống bên dưới anh, đôi chân anh khiến cho hai chân tôi tách ra để anh có thể lách vào giữa hai chân tôi. Anh hôn tôi, càn quét miệng tôi, lưỡi chúng tôi xoắn lấy nhau. Bàn tay anh kéo từ đùi tôi, qua hông, dọc qua bụng lên tới ngực tôi, bóp chặt lấy, xoa bóp, và kéo núm vú tôi đầy khoan khoái.

Tôi rên rỉ và nghiêng hông tì vào anh một cách vô tình, sự va chạm ngọt ngào tì vào vết sẹo ở bả vai của anh, và sự cương cứng của anh đang dần mạnh lên. Anh ngừng hôn, và nhìn tôi đang điếng người, chết lặng. Anh cong hông lên vì thế chỗ cương cứng của anh thúc thẳng vào tôi... *Vâng. Đúng chỗ đó.*

Tôi nhắm mắt lại và rên rỉ, còn anh làm lại lần nữa, nhưng lần này tôi đẩy lại, tận hưởng tiếng rên rỉ hồi ứng của anh khi anh lại hôn tôi. Anh tiếp tục cuộc tra tấn ngọt ngào chậm rãi đó – nghiền nát tôi, nghiền nát anh. Và anh đã đúng – mất hút trong anh – say sưa bất kể điều gì khác. Tất cả những lo âu của tôi biến sạch. Tôi ở đây vào lúc này với anh – máu tôi sôi lên trong từng huyết quản, đập thành thạch qua tai tôi, hòa lẫn với tiếng thở hào hển của chúng tôi. Tôi vùi đôi tay vào tóc anh, giữ anh trong miệng tôi, nếm vị của anh, lưỡi tôi tham lam chẳng kém gì anh. Tôi rê những ngón tay dọc cánh tay anh, xuống phần lưng thấp hơn tiến tới chỗ cạp quần jean của anh, và đẩy đôi tay gan dạ, ham muốn của tôi vào trong, thôi thúc anh không ngừng – quên đi tất cả, chỉ còn chúng tôi thôi.

“Em làm cho anh trở nên nhu nhược, Ana,” anh đột nhiên thì thầm, thoát khỏi tôi và quỳ lên. Anh kéo mạnh quần xuống và đưa cho tôi một gói thiếc.

“Em muốn anh, bé yêu, và anh chắc chắn là muốn em chết đi được. Em biết phải làm gì rồi đấy.”

Với những ngón tay khéo léo và mong ngóng, tôi xé toạc lá thiếc và đeo bao cao su vào cho anh. Anh cười với tôi, miệng anh mở rộng, đôi mắt xám nhạt đầy những hứa hẹn nhục dục. Cúi xuống phía tôi, anh cọ mũi vào mũi tôi, mắt anh khép lại, chậm rãi và tuyệt diệu, anh đi vào trong tôi.

Tôi nắm chặt lấy cánh tay anh và ngửa cổ lên, say sưa trong cảm giác trọn vẹn đầy sắc bén thuộc về sở hữu của anh. Anh lướt hàm răng dọc theo cằm tôi, nới lỏng tấm lưng, rồi trượt vào tôi lần nữa – thật chậm, thật ngọt ngào, thật âu yếm – cơ thể anh đè lên tôi, khuỷu tay và bàn tay anh ở nửa trên gương mặt tôi.

“Em làm anh quên đi tất cả. Em là nhà trị liệu tốt nhất,” anh nói, di chuyển với một nhịp độ thông thả đến đau đớn, thưởng thức từng centimet trên cơ thể tôi.

“Xin anh, Christian – nhanh hơn đi,” tôi thì thầm, muốn thêm nữa, ngay bây giờ.

“Ồ không, bé yêu. Anh muốn sự chậm rãi này.” Anh hôn tôi ngọt ngào, êm ái, cắn vào môi dưới tôi và hút lấy tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của tôi.

Tôi dịch chuyển bàn tay trong tóc anh và nhượng bộ bản thân cho nhịp điệu của anh khi cơ thể tôi chậm rãi và chắc chắn lên cao hơn và cao hơn nữa, qua vùng bình lặng, rồi dần đến thật mạnh và nhanh khi tôi đến cùng anh.

“Ôi, Ana,” anh thở hổn hển khi anh đến, tên tôi như một lời kinh trên môi anh khi anh phóng xả.

ĐẦU ANH TỰA TRÊN BỤNG TÔI, cánh tay anh vòng quanh tôi. Những ngón tay tôi xục xạo trong mái tóc xoăn của anh, chúng tôi nằm như vậy bao lâu tôi cũng không biết nữa. Đã quá muộn và tôi quá mệt, nhưng tôi chỉ muốn tận hưởng hậu cảnh thanh thản và tĩnh lặng sau khi ân ái với Christian Grey, bởi vì đó chính là điều chúng tôi vừa làm: cuộc giao hoan ngọt ngào và êm ái.

Anh đã vượt qua cả chặng đường dài, như tôi, trong một thời gian ngắn ngủi như vậy. Hầu như có quá nhiều điều để chú ý. Với tất cả những thứ hỗn loạn này, tôi đang để mắt tầm nhìn với hành trình chân thành, đơn giản của anh với tôi.

“Anh sẽ không bao giờ thấy đủ với em. Đừng bỏ anh,” anh thì thầm và hôn vào bụng tôi.

“Em sẽ không đi đâu hết, Christian, và hình như em nhớ là em đã muốn hôn vào bụng anh,” tôi lầm bầm đầy ngái ngủ.

Anh cười toét miệng ngay trên da tôi. “Không có gì ngăn cản em lúc này đâu, bé yêu.”

“Em không nghĩ là em có thể cử động được nữa... Em quá mệt rồi.”

Christian thở dài, miễn cưỡng dịch chuyển sang nằm cạnh tôi, gối đầu lên khuỷu tay và kéo chăn đắp cho chúng tôi. Anh nhìn tôi, mắt anh sôi nổi, ấm áp, đầy yêu thương.

“Ngủ ngay đi nào, bé yêu.” Anh hôn lên tóc tôi, bao bọc vòng tay quanh người tôi, còn tôi thì buông trôi tất cả.

KHI TÔI MỞ MẮT RA, ánh sáng tràn ngập căn phòng, khiến tôi chớp mắt lia lịa. Đầu tôi lơ mơ vì thiếu ngủ. *Tôi đang ở đâu đây? Ô – khách sạn...*

“Chào em,” Christian thì thầm, mỉm cười triu mến. Anh đang nằm cạnh tôi, quần áo chỉnh tề, phía đầu giường. Anh đã ở đây bao lâu rồi nhỉ? Anh đang xem xét tôi sao? Bất ngờ, tôi cảm thấy xấu hổ kinh khủng khi gương mặt tôi bị thiêu đốt dưới cái nhìn điềm tĩnh của anh.

“Chào anh,” tôi thì thầm, biết ơn là tôi đang nằm sắp xuống. “Anh đã nhìn em bao lâu rồi?”

“Anh có thể ngắm em ngủ hàng giờ, Anastasia. Nhưng anh vừa mới ở đây khoảng năm phút thôi.” Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn tôi. “Bác sĩ Greene sẽ đến đây sớm thôi.”

“Ôi.” Tôi quên biến mất sự can thiệp không thích đáng của Christian.

“Em ngủ ngon không?” anh ôn tồn hỏi. “Rõ ràng là có rồi, em ngáy mà.”

Ôi, Năm Mươi trêu chọc đầy khôi hài.

“Em đâu có ngáy!” Tôi bấu môi hờn dỗi.

“Đúng. Em không ngáy.” Anh cười với tôi. Đường son đỏ chói vẫn rõ nét quanh cổ anh.

“Anh tắm rồi sao?”

“Chưa. Anh đợi em.”

“Ồ... được thôi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ mười lăm. Anh không nỡ lòng nào mà đánh thức em dậy sớm hơn.”

“Anh nói với em là anh chẳng rủ lòng thương người khác bao giờ!”

Anh mỉm cười buồn bã, nhưng không trả lời. “Bữa sáng đây rồi – bánh kếp và thịt lợn xông khói cho em. Nào, dậy đi, anh sẽ đi khỏi đây một mình.” Anh vỗ mạnh vào mông tôi thật nhanh, khiến tôi nhảy dựng lên và lao ra khỏi giường.

Hừm... Một cảm giác ấm áp đúng kiểu Christian.

Khi vươn vai, tôi nhận ra là cả người tôi đều đau nhức... không nghi ngờ gì đây là kết quả của mọi việc từ làm tình, khiêu vũ, đến loạng choạng trên đôi giày cao gót đắt tiền. Tôi lảo đảo bước ra khỏi giường, tìm đường vào phòng tắm được trang bị xa hoa trong khi vẫn ôn lại các sự kiện diễn ra ngày hôm trước trong tâm trí. Khi bước ra, tôi mặc chiếc áo choàng tắm siêu nhẹ được treo trên cái móc bằng đồng trong phòng tắm.

Leila – cô gái trông giống tôi – đó là hình ảnh đáng ngạc nhiên nhất mà tâm trí tôi phỏng chừng còn nhớ, chuyện đó và sự xuất hiện quái lạ của cô ta trong phòng ngủ của Christian. Cô ta muốn gì? Tôi? Christian? Để làm gì? Và thể quái nào mà cô ta lại phá nát chiếc xe của tôi chứ?

Tôi đi sang phòng chính – không thấy Christian đâu. Cuối cùng thì tôi thấy anh trong phòng ăn. Tôi ngồi xuống ghế, biết ơn vì bữa sáng hoành tráng đặt trước mặt. Christian đang đọc báo

ngày Chủ Nhật và uống cà phê, anh đã ăn sáng xong. Anh mỉm cười với tôi.

“Ăn đi. Em sẽ cần đến sức khỏe ngày hôm nay đấy,” anh trêu.

“Vì sao lại thế? Anh sẽ nhốt em trong phòng ngủ à?” Nữ Thần Ham Muốn của tôi giật mình thức giấc bất ngờ, tóc tai rối bù và cái nhìn thèm khát.

“Ý tưởng đó thật là quyến rũ đấy, anh nghĩ hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài. Hít thở không khí trong lành.”

“Có an toàn không?” Tôi ngây thơ hỏi, thất bại khi cố gắng giữ giọng châm biếm.

Gương mặt Christian sa sầm xuống, miệng anh mím thành một đường thẳng. “Nơi chúng ta tới sẽ an toàn. Và đó không phải là chuyện để đùa đâu,” anh nghiêm khắc nói thêm, trong khi nheo mắt lại.

Tôi đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm vào bữa sáng. Tôi cảm thấy không thích bị rầy la sau tất cả biến cố và một tối muộn như đêm qua. Tôi ăn sáng trong im lặng, cảm giác đầy dỗi hờn.

Cô nàng Tiềm Thức đang lắc đầu với tôi. Anh chàng Đa Sự không đùa với sự an nguy của tôi – đáng lẽ bây giờ tôi nên biết điều đó rồi chứ. Tôi muốn trợn mắt lên với anh, nhưng tôi kìm lại.

Được rồi, tôi mệt mỏi và cáu bẳn. Tôi đã có cả một ngày dài hôm qua và ngủ không đủ. Tại sao, ồ tại sao trông anh ta lại tươi như hoa? Đòi thật chẳng công bằng.

Có tiếng gõ cửa.

“Bác sĩ đến rồi,” Christian lầm bầm, hiển nhiên là vẫn đang đau khổ vì sự châm biếm của tôi. Anh đứng lên khỏi bàn.

Chúng tôi không thể có một buổi sáng bình thường, tĩnh lặng được hay sao? Tôi thở dài nặng nhọc, bỏ lại nửa bữa sáng, và đứng dậy đón bác sĩ Depo-Provera.

CHÚNG TÔI Ở TRONG PHÒNG NGỦ, bác sĩ Greene đang nhìn tôi há hốc mồm kinh ngạc. Bà ấy mặc đơn giản hơn lần trước, một chiếc áo len cashmere chui đầu màu hồng nhạt và chiếc quần đen, mái tóc vàng rực rỡ buông xõa.

“Vậy là cô chỉ ngừng dùng nó? Chỉ thế thôi?”

Tôi đỏ mặt, cảm thấy còn hơn cả ngu ngốc.

“Vâng.” Giọng nói của tôi có thể nhỏ hơn nữa sao?

“Cô có thể đã mang bầu,” bà nói đơn giản.

Cái gì! Thế giới sụp đổ dưới chân tôi. Cô nàng Tiềm Thức của tôi quỳ sụp xuống sàn nhà nôn ọe, tôi nghĩ tôi cũng nôn ra mất. *Không!*

“Đây, đi tiểu vào đây.” Hôm nay bà ta hoàn toàn chỉ công việc – không bỏ tù ai cả.

Tôi ngoan ngoãn nhận hộp nhựa nhỏ bà đưa và mù mẫm đi vào phòng vệ sinh. Không. Không. Không. Không đời nào... Không đời nào... Làm ơn không. Không.

Anh chàng Khó Tính kia sẽ làm gì? Tôi tái nhợt đi. Anh sẽ thay đổi.

Không, làm ơn! Tôi thầm thì lời cầu nguyện câm lặng.

Tôi đưa cho bác sĩ Greene mẫu nước tiểu, bà cẩn thận đặt một cái que nhỏ màu trắng vào trong đó.

“Khi nào thì kỳ kinh của cô bắt đầu?”

Làm thế nào cho rằng tôi nghĩ được cái tiểu tiết ấy khi mà tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn đầy lo lắng vào cái que thử màu trắng kia?

“Ơ... thứ Tư? Không phải là lần vừa rồi, mà là lần trước đó. Tháng Sáu trước.”

“Vậy khi nào cô ngừng dùng thuốc?”

“Chủ Nhật. Chủ Nhật tuần trước.”

Bà mím môi.

“Cô sẽ ổn thôi,” bà ta nói rất rõ ràng. “Căn cứ vào biểu hiện của cô, tôi có thể chắc rằng việc mang thai ngoài dự kiến sẽ không phải là tin mừng rồi. Vậy thì medroxyprogesterone là ý tưởng tuyệt vời nếu cô không nhớ uống thuốc hàng ngày.” Bà trao cho tôi cái nhìn nghiêm khắc, còn tôi thì nao núng dưới cái nhìn đầy uy lực của bà ta. Nhặt cái que màu trắng lên, bà sẫm soi nhìn nó.

“Cô ổn cả. Cô chưa rụng trứng, vì vậy cứ theo như việc cô đang có ngửa thai thích hợp, cô không nên có thai. Giờ, để tôi cho cô lời khuyên về mũi tiêm này. Chúng ta đã bỏ qua nó trong lần trước vì những tác dụng phụ của nó, nhưng thẳng thắn nhé, tác dụng phụ từ một đứa trẻ còn có ảnh hưởng sâu rộng và kéo dài trong nhiều năm cơ.” Bà mỉm cười, hài lòng với sự hóm hỉnh của bản thân, nhưng tôi không thể nào cất lời đáp lại được – tôi quá bàng hoàng.

Bác sĩ Greene lao vào giảng giải đầy đủ về các tác dụng phụ, còn tôi thì ngồi ngây ra đó, không nghe được một từ nào hết. Tôi nghĩ mình sẽ chịu đựng được bất cứ người phụ nữ lạ mặt nào đứng ở cuối giường, còn hơn là thú nhận với Christian rằng tôi có thể mang bầu.

“Ana!” Bác sĩ Greene gắt lên. “Làm đi nào.” Bà kéo tôi ra khỏi cơn mộng tưởng, và tôi sẵn sàng xắn ống tay áo lên.

CHRISTIAN KHÉP CỬA LẠI SAU LƯNG anh và nhìn tôi đầy cảnh giác. “Mọi việc ổn chứ?” anh hỏi.

Tôi gật đầu lặng lẽ, còn anh nghiêng đầu sang một bên, gương mặt căng thẳng ngập tràn lo âu.

“Anastasia, chuyện gì thế? Bác sĩ Greene đã nói gì?”

Tôi lắc đầu. “Tốt hơn là anh nên đến sau bảy ngày nữa,” tôi thì thầm.

“Bảy ngày?”

“Vâng.”

“Ana, có việc gì không ổn à?”

Tôi nuốt khan. “Không có gì phải lo lắng đâu. Xin anh đẩy, Christian, mặc kệ đi.”

Christian án ngữ ngay trước tôi. Anh tóm lấy cằm, xoay đầu tôi lại, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, cố gắng giải mã nỗi kinh hoàng của tôi.

“Nói anh nghe đi,” anh gắt gỏng.

“Không có gì để nói hết. Em muốn mặc quần áo vào.” Tôi đưa cằm ra khỏi tầm với của anh.

Anh thở dài, lùa bàn tay vào trong mái tóc mình, cau mày nhìn tôi. “Đi tắm đi,” cuối cùng anh nói.

“Tất nhiên rồi,” tôi thì thầm, lơ đãng, và miệng anh mím lại.

“Đi nào,” anh hờn dỗi nói, siết chặt tay tôi đầy kiên quyết. Anh bước về phía phòng tắm trong khi tôi lê bước sau anh. Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất trong tâm trạng tồi tệ. Mở vòi hoa sen, Christian nhanh chóng cởi quần áo trước khi quay sang tôi.

“Anh không biết điều gì làm em lo lắng, hay chỉ là em cáu bẳn vì thiếu ngủ thôi,” anh nói trong khi cởi chiếc áo choàng của tôi ra. “Nhưng anh muốn em nói với anh. Đầu óc anh cứ tưởng tượng ra đủ chuyện, mà anh thì không muốn thế.”

Tôi trợn mắt lên với anh, còn anh nhìn tôi chăm chú, trong khi nheo mắt lại. *Chết tiệt! Được rồi... đến lúc rồi.*

“Bác sĩ Greene mắng em vì đã quên uống thuốc. Bà ấy nói em có thể mang bầu.”

“Cái gì?” Anh tái người, đôi tay anh cứng đờ khi nhìn trừng trừng vào tôi, đột nhiên xám ngoét.

“Nhưng em không có bầu đâu. Bà ấy làm xét nghiệm rồi. Tin này thật choáng váng, vậy thôi. Em không thể tin nổi là mình lại ngu xuẩn như vậy.”

Anh dịu lại thấy rõ. “Em chắc là em không có bầu chứ?”

“Vâng.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Tốt rồi. Ừ, anh có thể thấy là tin tức kiểu như vậy thật là đáng lo.”

Tôi nhướn mày... *đáng lo?* “Em đã lo lắng hơn về phản ứng của anh.”

Anh cau mày nhìn tôi, lúng túng. “Phản ứng của anh? À, tất nhiên anh thấy nhẹ nhõm... thật là quá bất cần và tệ hại khi làm em có bầu.”

“Vậy có lẽ chúng ta nên nhịn đi,” tôi rít lên.

Anh nhìn đăm đăm vào tôi trong một lúc, bối rối, như thể tôi là một dạng thử nghiệm khoa học không bằng. “Sáng nay em thật cáu kỉnh.”

“Đó là một cú sốc mà, thế thôi,” tôi nhắc lại đầy hờn dỗi.

Nắm chặt lấy vạt áo choàng của tôi, anh kéo tôi vào vòng tay ấm áp, hôn lên tóc tôi, rồi ghì đầu tôi vào ngực anh. Tôi bị đám lông ngực mơn trớn lên má làm cho xao lãng. Ôi, giá như tôi có thể rúc vào lòng anh!

“Ana, anh không quen với chuyện này,” anh thì thầm. “Sự nhún nhường chân thành của anh sẽ đánh bật nó ra khỏi em, nhưng anh rất nghi ngờ là em muốn như vậy.”

Chết tiệt thật. “Không, em không muốn. Chuyện này giúp em thấy rõ.” Tôi ôm chặt Christian, và chúng tôi cứ đứng đó rất lâu trong cái ôm lạ lẫm, Christian trần truồng còn tôi thì quấn trong áo choàng. Một lần nữa tôi lại rối trí trước sự chân thành của anh. Anh không biết gì về các mối quan hệ, và tôi cũng thế, trừ những điều tôi học được từ anh. À, anh đòi hỏi sự trung thành và lòng kiên nhẫn, có thể tôi cũng nên như thế.

“Nào, tắm đi,” cuối cùng Christian nói, thả tôi ra.

Bước lùi lại, anh cởi áo choàng của tôi ra, còn tôi theo anh bước vào dòng nước đang chảy như thác, đưa mặt ra trước làn nước. Đây là buồng tắm dành cho cả hai chúng tôi, với đầu vòi hoa sen cực lớn. Christian với lấy đầu gội và bắt đầu gội đầu. Anh đưa nó cho tôi và tôi theo anh.

Ôi, điều này có cảm giác thật tuyệt. Nhắm mắt lại, tôi không kháng cự nổi dòng nước ấm áp, sạch sẽ. Khi làm sạch đầu gội xong, tôi cảm thấy bàn tay anh trên người mình đang xát xà phòng cho tôi: vai, cánh tay, dưới cánh tay, ngực, lưng. Nhẹ nhàng anh xoay tôi quay lại và kéo tôi tựa vào người anh khi tiếp tục với phần dưới cơ thể tôi: bụng, bụng dưới, những ngón tay khéo léo giữa hai chân tôi – *hừm* – mông tôi nữa. Ôi, điều đó mới tuyệt làm sao và vô cùng thân thiết. Anh xoay tôi quay lại đối mặt với anh.

“Đây,” anh khẽ nói, đưa cho tôi sữa tắm. “Anh muốn em cọ sạch những vết son môi.”

Mắt tôi mở to bối rối, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đang nhìn tôi chăm chú, ướt đẫm và đẹp đẽ, đôi mắt xám của anh sáng lên, rực rỡ chẳng để lộ ra điều gì hết.

“Đừng có đi quá xa đường kẻ đấy, xin em,” anh thì thầm tha thiết.

“Được mà,” tôi thì thầm, cố gắng hấp thụ tầm trọng đại của việc anh bảo tôi làm – chạm vào anh ở sát sàn sạt những vùng cấm.

Tôi bóp một chút sữa tắm ra tay, xoa hai tay vào nhau để tạo bọt, rồi để lên vai anh và nhẹ nhàng cọ sạch đường son môi ở mỗi bên. Anh vẫn nhắm mắt, gương mặt bình thản, nhưng anh thở rất nhanh, và tôi biết đó không phải là ham muốn mà là sợ hãi. Tôi chạm đến phần nhạy

cảm nhất.

Với những ngón tay run rẩy, tôi thận trọng rà theo đường son xuống phía dưới ngực anh, xát sữa tắm và xoa bóp nhẹ nhàng; anh nuốt khan, quai hàm bạnh ra như thể hàm răng anh đang nghiến chặt. *Ôi! Tim tôi thắt lại, cổ họng căng ra. Ôi không, tôi phát khóc mất.*

Tôi không cho thêm sữa tắm ra tay nữa và cảm thấy anh đang thư giãn trước mặt tôi. Tôi không tài nào nhìn thẳng vào anh được. Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn vào nỗi đau khổ của anh – quá nhiều rồi. Đến lượt tôi nuốt khan.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi thì thầm, sự căng thẳng hiển hiện rõ rệt trong giọng nói của tôi.

“Ừ,” anh thì thầm, giọng anh khàn khàn, thắt lại vì sợ hãi.

Nhẹ nhàng, tôi đặt tay lên phía còn lại của ngực anh, anh lại cứng đờ người ra.

Quá nhiều rồi. Tôi bị nhấn chìm, choáng ngợp trong sự tin cậy anh dành cho tôi – bị choáng ngợp bởi nỗi sợ hãi của anh, bởi những tổn thương ở người đàn ông đẹp đẽ, sa ngã, chịu nhiều thiệt thòi này.

Nước mắt tôi ứa ra, chảy tràn xuống mặt, hòa lẫn vào dòng nước từ vòi hoa sen. *Ôi, Christian! Ai đã làm điều này với anh?*

Cơ hoành của anh cử động rất nhanh theo từng hơi thở ngắn, thân hình anh cứng ngắc, nổi căng thẳng từ anh tỏa ra như những làn sóng khi đôi tay tôi di chuyển dọc theo đường vạch son, xóa sạch nó đi. *Ôi, giá tôi có thể xóa đi cả nỗi đau của anh, tôi sẽ – tôi sẽ làm bất cứ điều gì – và tôi không mong muốn gì hơn là được hôn vào từng vết sẹo mình nhìn thấy, hôn vào cả những năm tháng ghê sợ đã lùi xa.* Nhưng tôi biết là mình không thể, nước mắt tôi bất chợt chảy xuống má.

“Không. Xin em, đừng khóc,” anh thì thầm, giọng anh đầy đau khổ khi anh ôm chặt lấy tôi trong vòng tay. “Xin em đừng khóc vì anh.” Tôi vỡ òa trong cơn nức nở, vùi mặt vào ngực anh, tôi nghĩ đến cậu bé lạc lối trong biển sợ hãi và đau đớn, kinh hoàng, bị phó mặc, bị lạm dụng – tổn thương vượt quá sức chịu đựng.

Anh lùi lại, giữ đầu tôi bằng cả hai tay, hơi kéo ra sau và cúi xuống hôn tôi.

“Đừng khóc, Ana, xin em,” anh thì thầm trên môi tôi. “Đã lâu lắm rồi. Anh khao khát được em chạm vào anh, nhưng anh không thể nào chịu đựng nổi điều đó. Đã quá nhiều rồi. Xin em, xin em đừng khóc.”

“Em cũng muốn được chạm vào anh. Nhiều hơn là anh từng biết đấy. Để thấy anh thế này... quá đau đớn và sợ hãi, Christian... điều đó làm tổn thương em sâu sắc. Em yêu anh vô cùng.”

Anh mơn trớn, lướt ngón tay cái qua môi dưới của tôi. “Anh biết, anh biết chứ,” anh thì thầm.

“Anh rất đáng yêu mà. Anh không thấy điều đó sao?”

“Không, bé yêu, anh không thấy.”

“Đúng thế đấy. Và em đã yêu anh cũng như gia đình anh ấy. Elena và cả Leila cũng thế - họ có cách khác lạ để thể hiện nó – nhưng họ yêu anh. Anh rất xứng đáng mà.”

“Dừng lại.” Anh đặt ngón tay lên môi tôi và lắc đầu, vẽ đau đớn hằn trên gương mặt anh. “Anh không thể nào nghe được điều đó. Anh chẳng là gì cả, Anastasia. Anh chỉ là một người đàn ông rỗng tuếch. Anh đâu có trái tim.”

“Có, anh có chứ. Và em muốn nó, một cách trọn vẹn. Anh là một người tốt, Christian, một người tốt thật sự. Đừng bao giờ hoài nghi điều đó. Hãy nhìn xem anh đã làm những gì... những gì anh đạt được,” tôi nức nở. “Hãy nhìn xem anh đã làm những gì cho em... những gì anh đã thay đổi vì em,” tôi thì thầm. “Em biết. Em biết anh cảm giác về em thế nào.”

Anh nhìn tôi, đôi mắt anh mở lớn, kinh hoàng, và tất cả những gì chúng tôi nghe được là tiếng

dòng nước chảy đều đều đổ xuống người chúng tôi từ vòi hoa sen.

“Anh yêu em,” tôi thì thầm.

Đôi mắt anh mở to hơn và miệng anh hé ra. Anh hít một hơi lớn, như tiếng gió thổi. Trông anh thật là thống khổ – dễ tổn thương.

“Đúng,” anh thì thầm. “Anh yêu em.”

Chương chín

Tôi không thể kiềm chế được niềm hân hoan của bản thân. Cô nàng Tiềm Thức há hốc miệng nhìn tôi trong sự im lặng đến sững sờ, và tôi khoác lên một nụ cười hớn hở khi nhìn đau đáu vào đôi mắt như bị tra tấn khổ sở của Christian.

Lời thú nhận êm ái, ngọt ngào của anh ở mức độ sâu xa nào đó, như thể anh đang tìm kiếm sự tha thứ; ba từ của anh giống như những giọt nước ngọt cây tần bì từ thiên đường. Nước mắt tôi lại chảy thành dòng. Đúng rồi, anh đang tìm kiếm sự tha thứ, em biết là anh đang tìm kiếm sự tha thứ.

Một nhận thức giải tỏa, giống như hất một cục đá tảng trong người đi. Chết tiệt, người đàn ông đẹp hút hồn này, người mà tôi từng tin rằng là người hùng của tôi, mạnh mẽ, lãng mạn, cô độc và bí ẩn, lại mong manh dễ vỡ, hoang tưởng và đầy rẫy ghê tởm bản thân. Trái tim tôi vừa hân hoan, vừa đau đớn trước những gì anh đang phải chịu đựng. Và tôi biết, ngay lúc này đây, trái tim tôi đủ chứa cả hai người. Hay là tôi hy vọng, nó đủ cho hai người.

Tôi vươn người tới, siết chặt khuôn mặt điển trai, thân thương của anh, và dịu dàng hôn anh, dồn toàn bộ tình yêu của tôi vào sự kết nối ngọt ngào này. Tôi muốn ngấu nghiến anh dưới làn nước nóng ấm. Christian rên rỉ, ôm siết lấy tôi, giữ chặt tôi như thể tôi chính là không khí mà anh cần để hít thở.

“Ôi, Ana,” anh thì thầm, “Anh muốn em, nhưng không phải ở chỗ này.”

“Vâng”, tôi thì thầm qua làn môi của anh.

Anh tắt vòi sen và cầm tay tôi, dẫn tôi ra ngoài, rồi bọc tôi trong chiếc áo choàng tắm. Anh lấy một chiếc khăn tắm, quấn quanh eo mình, sau đó lấy một chiếc khăn khác nhỏ hơn và bắt đầu nhẹ nhàng lau khô tóc cho tôi. Khi đã hài lòng, anh băng chiếc khăn quanh đầu tôi, khiến cho khi nhìn qua chiếc gương trên bồn rửa mặt, trông tôi như đang đeo một chiếc mạng che mặt. Anh đứng sau tôi, chúng tôi nhìn vào mắt nhau qua gương, màu xám âm ỉ gặp màu xanh tươi sáng. Đột nhiên tôi nảy ra một ý tưởng

“Em lau tóc cho anh nhé?” Tôi hỏi anh.

Anh gật đầu, đôi lông mày hơi nhướng lên. Tôi vội lấy chiếc khăn khác từ chồng khăn đặt bên cạnh bàn trang điểm, kiễng chân lên, tôi bắt đầu lau khô tóc anh. Anh cúi người về phía trước, khiến tôi lau dễ dàng hơn. Bên dưới chiếc khăn, tôi thoáng trông thấy anh cười toe toét như một cậu bé.

“Đã lâu lắm rồi mới có người lau tóc cho anh. Phải, lâu lắm rồi”, anh lẩm bẩm rồi cau mày. “Thực sự, anh không nghĩ là đã từng có người lau tóc cho anh.”

“Mẹ Grace thì sao? Lau tóc cho anh hồi nhỏ?”

Anh lắc đầu, ngăn không cho tôi nói tiếp.

“Không, bà luôn tôn trọng ranh giới của anh ngay từ ngày đầu gặp nhau, ngay cả khi bà cảm thấy bị tổn thương. Khi còn bé anh đã rất độc lập,” anh lặng lẽ trả lời.

Tôi cảm thấy như bị ai đó huých mạnh vào sườn khi tưởng tượng ra cảnh một đứa trẻ tóc đỏ tự chăm sóc cho bản thân mình, không một ai quan tâm đến nó cả. Ý nghĩ đó khiến buồn phát ốm. Nhưng tôi không muốn nỗi buồn của tôi cướp mất khoảnh khắc thân mật đang nảy nở này.

“Chà, vinh dự cho em quá,” tôi nhẹ nhàng trêu anh.

“Đúng thế, thưa quý cô Steele. Hay anh mới là người được vinh dự này nhỉ.”

“Điều đó là hiển nhiên rồi, ngài Grey,” tôi ma mãnh trả lời.

Lau xong tóc anh, tôi vội lấy chiếc khăn khác, vòng qua sau lưng anh. Ánh mắt chúng tôi lại gặp

nhau qua gương, ánh mắt thận trọng, thăm dò của anh như thôi thúc tôi cất lời.

“Em lau tiếp nhé?”

Ngỡ ngàng một lúc, anh gật đầu. Thận trọng và nhẹ nhàng, tôi lướt chiếc khăn mềm mại xuống dưới cánh tay trái của anh, thấm khô những giọt nước còn đọng trên làn da anh. Ngược mắt lên, tôi thăm dò biểu hiện của anh qua gương. Anh nháy mắt, ánh mắt anh đốt cháy ánh mắt tôi.

Tôi nghiêng người về phía trước, hôn lên bắp tay anh, và đôi môi anh hơi hé ra chút một. Tôi lau khô cánh tay còn lại của anh giống như thế, và cũng hôn lên bắp tay anh, môi anh khẽ mỉm cười. Tôi cẩn trọng lau sạch đường son môi còn mờ mờ trên lưng anh. Tôi vẫn chưa vòng qua tấm kì phía lưng cho anh.

“Cả lưng đấy nhé”, anh khẽ nói, “vớ khăn.” Anh thở mạnh và nhắm mắt khi tôi lau khô cơ thể anh, cẩn thận chạm vào anh qua chiếc khăn.

Anh có một tấm lưng rộng hấp dẫn, bờ vai của bức tượng điêu khắc, những đường cơ nổi rõ. Rõ ràng là anh rất biết cách chăm sóc bản thân. Bức hình đẹp chỉ bị xây xước bởi những vết sẹo.

Tôi tàng lờ những vết sẹo một cách khó khăn và kìm nén sự thôi thúc được hôn lên từng vết, từng vết sẹo một. Khi tôi lau xong, anh thả lỏng người. Tôi nghiêng người về phía trước và thưởng cho anh một nụ hôn lên bờ vai. Tôi vòng tay ra phía trước và lau bụng anh. Đôi mắt chúng tôi lại gặp nhau qua gương, vẻ mặt anh đầy sự thích thú, và cả vẻ cảnh giác nữa.

“Cầm hộ em.” Tôi đưa cho anh chiếc khăn mặt nhỏ, anh cau mày ngạc nhiên. “Có nhớ lần ở Georgia không? Anh khiến em phải dùng tay anh để chạm vào người em đấy,” tôi thêm vào.

Khuôn mặt anh tối sầm lại, nhưng tôi tàng lờ phản ứng của anh, và quàng tay qua người anh. Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm qua gương – vẻ đẹp của anh, sự trần trụi của anh, và mái tóc được quấn trong khăn của tôi – chúng tôi như thể bước ra từ kinh thánh, như trong một bức tranh theo phong cách Baroc của Kinh Cựu Ước.

Tôi cầm lấy tay anh, bàn tay mà anh đã tự nguyện phó thác cho tôi, và đưa lên để lau phần ngực anh. Chiếc khăn lướt chậm chậm và vụng về trên cơ thể anh. Một lần, hai lần – và cứ như thế. Anh gần như đứng yên, người căng cứng, ngoại trừ đôi mắt, đôi mắt dõi theo bàn tay của tôi đang chậm rãi miết lên cơ thể anh.

Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi vẻ tán đồng, mím môi mỉm cười, còn tôi giống như người giật dây con rối. Sự bối rối của anh khiến cho những thớ cơ trên lưng anh gợn sóng. Dù vậy, anh vẫn nhìn thẳng vào tôi. Sâu thẳm trong mắt anh là bóng tối dày hơn, chết chóc hơn... và có thể cả những bí mật nữa.

Đây có phải là nơi mà tôi muốn đến? Phải chăng tôi muốn đối đầu với con quỷ trong anh?

“Em nghĩ là người anh khô rồi đấy,” tôi thì thầm, thả tay xuống, và nhìn sâu vào đôi mắt anh qua gương. Hơi thở anh dồn dập, đôi môi anh tách ra.

“Anh cần em, Anastasia,” anh thì thầm.

“Em cũng cần anh.” Ngay khi thốt ra lời ấy, tôi nhận ra chúng thực sự có ý nghĩa như thế nào. Tôi không thể tưởng tượng được nếu thiếu Christian, tôi sẽ ra sao.

“Hãy để cho anh được yêu em,” giọng anh khàn khàn.

“Vâng,” tôi trả lời, và quay người lại. Anh kéo giật tôi vào trong vòng tay, đôi môi anh tìm kiếm môi tôi, van lơn tôi, tôn thờ tôi, ấp ủ tôi... yêu thương tôi.

ANH LƯỚI NHỮNG NGÓN TAY ngược lên dọc theo sống lưng tôi, chúng tôi nhìn nhau đắm đuối, ngập trong niềm hạnh phúc tràn trề. Chúng tôi nằm cạnh nhau, tôi nằm phía bên này ôm chiếc gối của mình, trân trọng sự đụng chạm dịu dàng của anh. Tôi biết rằng, ngay bây giờ đây, anh cần phải chạm vào tôi. Với anh, tôi giống như một làn hương thơm, một sự an ủi. Làm sao

tôi có thể từ chối anh? Tôi cảm thấy anh cũng có những cảm xúc giống tôi.

“Anh có thể nhẹ nhàng,” tôi thử thì.

“Uhm,... sẽ là như vậy, cô Steele.”

Tôi cười toe. “Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta... ừm, làm việc này.”

“Không ư?” Anh nhếch mép. “Lần anh chiếm đoạt trình tiết của em.”

“Em không nghĩ là anh chiếm đoạt em,” tôi khế nói một cách ngạo mạn – *tôi không phải là một người giúp việc vô dụng*. “Em tự nguyện dâng hiến trình tiết. Em cũng muốn anh nữa, và nếu như em nhớ không nhầm thì em cũng đã thỏa mãn.” Tôi mỉm cười bên lên nhìn anh, cắn môi mình.

“Tôi cũng thế, thưa cô Steele. Mục tiêu của chúng ta là sự thỏa mãn,” anh kéo dài giọng, khuôn mặt anh dịu lại, và nghiêm túc. “Điều đó có nghĩa em là của anh, toàn bộ.” Tất cả những dấu vết của sự hài hước đột nhiên biến mất khi anh đắm đuối nhìn tôi.

“Dĩ nhiên rồi, em là của anh,” tôi thì thầm đáp. “Em muốn hỏi anh một chút.”

“Nói đi.”

“Cha đẻ của anh... anh có biết ông là ai không?” Ý nghĩ này vẫn luôn quấy rầy tâm tưởng tôi.

Trán anh nhăn lại, sau đó anh lắc đầu. “Anh không biết. Chắc không phải là tên ma cô, cò mồi của mẹ anh, cũng tốt.”

“Làm sao anh biết được?”

“Một vài điều mà ba anh... Carrick nói với anh”

Tôi nhìn vào chàng người tình Năm Mươi của mình, chờ đợi.

“Đổi thông tin hả Anastasia,” anh thở dài, lắc đầu. “Tay ma cô tìm thấy thi thể dập nát của bà ta và báo cho chính quyền. Dù sao hắn cũng đã mất đến bốn ngày mới phát hiện ra. Hắn đóng sập cửa lại khi hắn bỏ... bỏ anh lại với thi thể của mẹ... mẹ anh.” Đôi mắt anh vẫn đục trong ký ức.

Tôi hít mạnh. Tội nghiệp đứa bé trai bé nhỏ – ký ức khủng khiếp tàn nhẫn ngoài sức chịu đựng.

“Sau đó cảnh sát có thẩm vấn hắn. Hắn chối thẳng không có mối quan hệ nào với anh, và Carrick kể là trông hắn cũng chẳng có gì giống anh cả.”

“Anh có nhớ trông hắn ta thế nào không?”

“Anastasia, đây không phải là phần ký ức anh thường nhớ lại. Dĩ nhiên, anh nhớ khuôn mặt của hắn ta. Anh sẽ không bao giờ quên.” Khuôn mặt Christian tối sầm và chai sạn lại, nổi rõ các góc cạnh, đôi mắt anh lạnh lùng bằng giá cùng với sự uất hận. “Chúng ta nói sang chuyện khác được không?”

“Xin lỗi, em không muốn làm anh buồn.”

Anh lắc đầu. “Đó là quá khứ, Ana. Thứ mà anh không muốn nghĩ tới.”

“Thế hôm nay có gì bất ngờ không nào?” tôi cần đổi chủ đề trước khi anh trút tất cả năm mươi phần hư hoại lên tôi. Về mặt anh ngay lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Em có muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành không? Anh muốn cho em xem thứ này.”

“Tất nhiên.”

Tôi lấy làm lạ trước sự thay đổi nhanh chóng đáng ngạc nhiên của anh. Anh toét miệng cười với vẻ mặt vô tư, trẻ con, nụ cười của kẻ tôi-mới-chỉ-hăm-bảy. Chắc đó phải là thứ gì đó rất gần gũi với trái tim anh. Anh mơn chớn đập vào lưng tôi.

“Mặc quần áo vào. Lấy bộ jean ấy. Hy vọng là Taylor đã chuẩn bị cho em.”

Anh đứng dậy và nhanh chóng mặc chiếc quần lót rộng. Ôi... tôi có thể ngồi đây cả ngày và ngắm anh thờ thần trong căn phòng này quá.

“Đứng lên,” Anh quát lớn, hống hách. Tôi nhìn anh trừng trừng, cười toe toét.

“Chỉ là ngắm cảnh thôi mà.”

Anh tròn mắt nhìn tôi.

Khi mặc đồ, tôi nhận thấy chúng tôi di chuyển với sự đồng điệu của hai con người hiểu rõ nhau, mỗi người luôn đề phòng và nhận thức chính xác đối phương, và luôn trao cho nhau những nụ cười bên lén ngọt ngào. Có lẽ đây là khởi đầu mới cho anh và cũng là cho tôi.

“Sấy khô tóc đi,” Christian ra lệnh khi chúng tôi mặc xong quần áo.

“Độc đoán quá.” Tôi cười khẩy. Anh cúi xuống hôn tóc tôi.

“Điều này thì không bao giờ thay đổi đâu cưng. Anh không muốn em bị ốm.”

Tôi tròn mắt nhìn anh. Đôi môi anh cong lên trong sự thích thú.

“Tôi rất vui khi nghe vậy, ngài Grey. Tôi nghĩ là ngài đang bắt đầu mất đi các giới hạn của bản thân.”

“Tôi có thể chứng minh dễ dàng với em là chúng chẳng có liên quan gì cả, cứ nghĩ như em muốn.” Christian kéo một chiếc áo len to màu kem ra khỏi túi và trùm lên bờ vai một cách điệu nghệ. Áo phong màu trắng, quần jean, mái tóc bù xù mê hoặc, trông anh như thể bước ra từ trang bìa một tạp chí cao cấp.

Không ai có thể đẹp như thế. Và tôi cũng không chắc đó là do khoảnh khắc bối rối khi chúng kiến vẽ ngoài hoàn hảo của anh, hay là do nhận ra rằng anh yêu tôi. Dầu sao thì những lời hăm dọa của anh không còn khiến tôi sợ hãi nữa. Đây là Năm Mười Bóng Tối của tôi, kiểu của anh là như thế.

Cầm lấy má sấu, bỗng dưng một tia hy vọng lóe sáng trong đầu tôi. Chúng tôi sẽ tìm ra một con đường trung hòa. Sẽ chỉ cần hiểu nhu cầu của đối phương và đáp ứng chúng. Tôi có thể làm như thế không nhỉ?

Tôi nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương. Tôi đang mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt mà Taylor đã mua và gửi cho tôi. Mái tóc bù xù, đôi má ửng đỏ, đôi môi sưng lên – tôi chạm vào chúng, mừng tượng ra những nụ hôn cháy bỏng của Christian, và mỉm cười. Anh ấy nói, *anh yêu em*.

“CHÍNH XÁC LÀ CHÚNG TA ĐANG ĐI ĐÂU ĐÂY?” Tôi hỏi trong lúc chờ ở đại sảnh bãi đậu xe.

Christian vuốt mũi và nháy mắt một cách bí ẩn, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được sự hân hoan. Thẳng thắn mà nói thì trông rất không – Năm Mười.

Anh hưng phấn như thế suốt dọc đường. Tôi dòm ngược lại anh. Anh hình mũi nhìn mặt tôi theo kiểu bề trên, khiến cho nụ cười rất mất cân đối. Anh cúi người xuống, hôn tôi nhẹ nhàng.

“Em có biết là em làm anh hạnh phúc đến nhường nào không?” Anh thì thầm.

“Có... em biết rất rõ là khác. Bởi vì anh cũng làm cho em hạnh phúc như thế.”

Nhân viên trông xe nhòm vào trong xe và nở một nụ cười tươi. Trời ạ, sao hôm nay trông ai cũng hạnh phúc thế.

“Chiếc xe tuyệt quá, thưa ngài,” anh chàng lái bấm khi trao lại chìa khóa. Christian nháy mắt và bo cho anh ta khá nhiều.

Tôi cau mày nhìn anh. Một cách trung thực.

KHI LƯỚI QUA NHỮNG DÒNG XE, Christian bỗng chìm đắm trong dòng suy nghĩ. Giọng một

phụ nữ trẻ vang lên từ loa ngoài; một chất giọng âm sắc, đậm đà, êm dịu. Tôi gần như lạc đi trong giọng hát buồn và đầy cảm xúc đó.

“Mình sẽ phải vòng lại, chắc không mất nhiều thời gian đâu” anh nói lơ đãng, kéo tôi ra khỏi bài hát.

Ôi, tại sao? Tôi giật mình bất ngờ. Nữ Thần Ham Muốn nhảy cẫng lên như một đứa-bé-năm-tuổi.

“Ổn thôi,” tôi lẩm bẩm. Có điều gì đó không ổn. Đột nhiên, ánh mắt anh trở lên quả quyết dứt khoát.

Anh đánh xe vào bãi đỗ của một đại lý xe ô tô khá lớn, dừng xe và quay sang tôi, vẻ mặt cẩn trọng.

“Em cần một chiếc xe mới,” anh nói. Tôi há hốc miệng nhìn anh.

Ngay bây giờ? Vào ngày Chủ Nhật? Cái quái gì thế này? Và đây là một đại lý Saab.

“Không phải là một chiếc Audi à?” đây là điều duy nhất nhất tôi có thể nghĩ ra để nói, thật là ngớ ngẩn. Mặt anh ửng đỏ.

Christian lúng túng. Đây chắc hẳn là lần đầu tiên!

“Anh tưởng là em sẽ thích loại khác,” anh lẩm bẩm, gần như là luống cuống.

Ôi, làm ơn đi mà... Đây thực sự là một cơ hội đáng giá để chọc anh ta. Tôi cười khinh. “Một con Saab?”

“Ừ, A 9-3.”

Sao anh lại thích xe nhập khẩu?

“Người Đức và người Thụy Điển làm ra những chiếc xe an toàn nhất thế giới, Anastasia.”

Vậy ư? “Em lại tưởng là anh đã đặt cho em một chiếc Audi A3 khác?”

Anh nhìn tôi đầy thích thú và ẩn ý. “Anh có thể hủy đơn đặt hàng đó. Đến đây nào.” Bước ra khỏi xe, anh vòng sang và mở cửa xe cho tôi.

“Tôi nợ em một món quà tốt nghiệp,” anh nói và đưa tay ra cho tôi.

“Christian, anh không cần phải làm thế này.”

“Không, anh cần phải làm. Đến đây nào.” Giọng điệu ám chỉ như thể đừng có đùa nữa.

Tôi phò mặc cho số phận. Một chiếc Saab? Tôi có thực sự muốn một chiếc Saab? Tôi rất thích một chiếc Audi đặc biệt. Nó khá là tiện dụng.

Tôi cầm lấy tay Christian, đi theo vào phòng trưng bày.

Troy Turniansky, người bán hàng, thua xa anh chàng Lắm Chiêu của tôi, trông như một chiếc áo khoác rẻ tiền. Dĩ nhiên anh ta có thể đánh hơi thấy vị khách tiềm năng. Giọng anh ta giống như ở vùng trung-Đại Tây Dương, hay là người Anh nhỉ? Khó đoán quá.

“Một chiếc Saab, thưa ngài? Xe cũ ạ?” Hắn ta xoa xoa tay một cách sung sướng.

“Mới”. Đôi môi của Christian tạo thành một đường thẳng.

Mới!

“Ngài đã ưng ý dòng xe nào chưa ạ?” Hắn ta nói với cái giọng nịnh hót.

“Dòng thể thao Sedan 9-3 2.0T.”

“Một sự lựa chọn thật hoàn hảo, thưa ngài.”

“Em thích màu gì, Anastasia?” Christian nghiêng đầu.

“Uhm... đen chẳng?” tôi nhún vai. “Anh thật sự không cần phải làm điều này.”

Anh cau mày. “Màu đen rất khó nhận ra trong đêm.”

Ôi, lay Chúa tôi. Tôi chống cự lại cảm dỗ cuộn lên trong mắt mình. “Anh cũng đi xe màu đen còn gì.”

Anh quắc mắt nhìn tôi.

“Màu vàng nhạt vậy.” Tôi nhún vai.

Christian biểu hiện ra mặt – rõ ràng màu vàng nhạt không phải là màu yêu thích của anh.

“Thế anh muốn em đi màu gì nào?” Tôi hỏi như thể anh ta là một đứa trẻ, mà thực ra theo nhiều góc độ thì anh ta luôn trẻ con như thế. Ý nghĩ này đến ngoài mong đợi – vừa buồn bã vừa điềm tĩnh. “Bạc hoặc là trắng.”

“Thế thì bạc. Và anh biết là em sẽ lấy một chiếc Audi,” tôi thêm vào, lý trí kìm tôi lại.

Troy xanh mặt, đánh hơi được là anh ta có thể mất một khách sộp. “Có thể quý cô đây sẽ thích một chiếc mui trần?” anh ta hỏi, vỗ tay với dáng vẻ hân hoan.

Cô nàng Tiềm Thức của tôi co rúm trong sự ghê tởm, xấu hổ bởi cả ngành buôn bán-chiếc-ô tô này, nhưng Nữ Thần Ham Muốn đã quật ngã cô ta xuống sàn. *Xe mui trần? Thèm rỏ rãi ấy chứ!*

Christian cau mày nhìn chăm chú vào tôi. “Mui trần?” anh hỏi, nhướn một bên mày.

Hai má tôi đỏ bừng. Cảm giác như anh đã tìm được đường kết nối trực tiếp với Nữ Thần Ham Muốn trong tôi. Đó sẽ là những khoảnh khắc rất khó chịu. Tôi cúi gằm mặt nhìn chăm chăm xuống tay.

Christian quay sang Troy. “Số liệu thống kê mức độ an toàn của xe mui trần là bao nhiêu?”

Troy, đánh hơi được điểm yếu của Christian, xốc thẳng tới tiêu diệt gọn, điên cuồng trình bày mọi số liệu thống kê.

Đương nhiên, Christian muốn đảm bảo an toàn cho tôi. Đối với anh, nó là một thứ tôn giáo, còn anh là một kẻ cuồng tín. Anh chăm chú lắng nghe Troy liến thoắng một cách bài bản. Anh ấy thực sự quan tâm đến an toàn cho tôi.

Anh yêu em. Tôi nhớ lời thì thầm nghẹn ngào của anh sáng nay, và một thứ ánh sáng làm tan chảy vạn vật lan trong mạch máu tôi như dòng mật ngọt ấm áp. Người đàn ông này – quà tặng của chúa trời dành cho đàn bà – yêu tôi.

Tôi nhận ra mình đang nhìn anh cười toe toét ngu ngốc, anh liếc nhanh nhìn tôi, bật cười và bối rối vì những biểu hiện trên gương mặt tôi. Tôi muốn ôm chặt lấy người mình. Tôi thực sự hạnh phúc.

“Bất cứ thứ gì cô coi trọng, cô Steele, tôi cũng muốn được thử,” anh thì thầm trong khi Troy đi thẳng về phía máy tính.

“Em coi trọng ngài, ngài Grey.”

“Thật hả? Chà, trông em thật say lòng người.” Anh hôn nhẹ tôi. “Cảm ơn em đã nhận chiếc xe. Cũng đỡ hơn lần trước.”

“Dầu sao thì cũng không phải một chiếc Audi A3.”

Anh nhếch mép. “Loại đó không dành cho em.”

“Nhưng mà em thích.”

“Thưa ngài, đời 9-3 đúng không ạ? Có một chiếc hiện đang đặt tại đại lý của chúng tôi ở

Beverly Hills. Trong vòng hai ngày, xe sẽ được chuyển đến chỗ ngài.” Mặt Troy bừng sáng mãn nguyện.

“Cái gần nhất đây hả?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tốt.” Christian đưa thẻ tín dụng của anh ra, hay đó là thẻ của Taylor nhỉ? Ý nghĩ thoáng qua chợt khiến tôi mất bình tĩnh. Tôi tự hỏi không biết hiện Taylor thế nào, liệu anh có nhận ra là Leila đang ở trong căn hộ hay không. Tôi day trán mình. Lại còn cả hành lí của Christian nữa chứ.

“Xin mời đi lối này, ngài...” – Troy liếc vào dòng chữ in trên tấm thẻ – “...Grey.”

CHRISTIAN MỞ CỬA XE CHO TÔI, tôi leo vào trong xe.

“Cám ơn,” tôi cất lời khi anh đã yên vị ghế bên cạnh tôi.

Anh mỉm cười.

“Không có gì, Anastasia.”

Christian nổ máy, tiếng nhạc lại vang lên.

“Ai đang hát đây?” tôi hỏi.

“Eva Cassidy”.

“Cô ấy có chất giọng tuyệt quá.”

“Ừ, đúng hơn là cô ấy đã từng.”

“Ôi”

“Cô ấy chết trẻ.”

“Ôi, thật thế ư.”

“Em có đói không? Bữa sáng em ăn ít quá.” Anh liếc nhìn tôi thật nhanh, sự không hài lòng hiển rõ trên khuôn mặt.

Đúng thế thật. “Có”

“Ăn trưa trước vậy.”

Christian lái xe về hướng bờ sông, rồi đi về hướng bắc cầu vượt Alaskan. Một ngày đẹp trời nữa trên thành phố Seattle; cả mấy tuần vừa rồi thời tiết thật dễ chịu.

Trông anh thật hạnh phúc và thoải mái. Chúng tôi lặng lẽ chìm đắm trong tiếng hát ngọt ngào, đầy xúc cảm của Eva Cassidy. Chiếc xe chạy đều đều trên đường cao tốc. Mỗi khi bên anh đã bao giờ tôi cảm thấy thoải mái như thế này chưa nhỉ? Bản thân tôi cũng không rõ nữa.

Tôi ít lo lắng hơn, tin rằng anh sẽ không bao giờ trừng phạt tôi. Bản thân anh cũng thấy dễ chịu mỗi khi bên cạnh tôi. Anh quặt xe sang trái, chạy theo hướng bờ biển, và cuối cùng tấp vào khu đỗ xe đối diện với một bãi du thuyền lớn.

“Chúng ta sẽ ăn trưa ở đây. Anh sẽ mở cửa xe cho em,” tôi ngồi im và lặng nhìn anh chạy vòng sang cửa xe tôi. Hành động lịch thiệp này có bao giờ trở nên lỗi thời không nhỉ?

CHÚNG TÔI KHOÁC TAY NHAU hướng về phía bờ sông, nơi những chiếc du thuyền đồ nổi dài nhau.

“Nhiều tàu quá,” tôi kinh ngạc lẩm bẩm. Phải có đến cả trăm chiếc, với mọi hình dáng và kích thước, nhấp nhô lên xuống trong sự yên bình, tĩnh lặng. Phía xa Puget Sound, có hàng chục cánh buồm giương lên, bay phấp phới trong gió. Một khung cảnh thật trong lành. Gió thổi mạnh hơn, tôi kéo áo khoác của mình.

“Lạnh không?” anh kéo tôi về phía anh.

“Không, chỉ là em đang thưởng ngoạn thôi mà.”

“Ta có thể ngắm cả ngày. Đi hướng này nào.”

Christian dẫn tôi về phía một quán bar lớn trên bờ sông, rồi đi thẳng tới quầy rượu. Phong cách trang trí giống của New England hơn là của phía Bờ Tây – tường trắng, nội thất màu xanh nhạt, đồ dùng trên tàu được treo khắp nơi. Một cảm giác tươi sáng và đầy hứng khởi.

“Ngài Grey!” Nhân viên pha rượu chào đón Christian một cách nồng hậu. “Rất hân hạnh được phục vụ ngài”

“Xin chào, Dante.” Christian cười toe toét khi cả hai chúng tôi cùng leo lên ghế ở quầy bar. “Còn đây là quý cô xinh đẹp Anastasia Steele.”

“Chào mừng cô tới SP.” Dante nhìn tôi và không quên nở một nụ cười thân thiện. Một anh chàng da đen điển trai. Đôi mắt đen như đang thăm dò. Viên kim cương đính trên khuyên tai của anh ta phản quang lấp lánh. Tôi thấy yêu mến anh chàng này ngay lập tức.

“Cô muốn dùng gì, Anastasia?”

Tôi liếc Christian, anh bình thản chờ tôi. Ồ, anh ấy để cho mình tự lựa chọn đồ uống.

“Hãy gọi tôi là Ana, cho tôi đồ uống giống của Christian.” Tôi nhìn Dante mỉm cười bên lên. Chàng Lắm Chiêu rành về rượu hơn tôi.

“Anh sẽ gọi bia. Đây là quán bar duy nhất ở Seattle phục vụ bia Adnams Explorer.”

“Bia?”

“Ừ.” Anh nhe răng cười. “Cho hai bia, Dante.”

Dante gật đầu và đặt bia lên quầy bar.

“Món trai hầm ở đây rất ngon,” Christian nói. Anh đang gợi ý cho tôi.

“Trai hầm và bia, nghe tuyệt đấy.” Tôi mỉm cười nhìn anh.

“Hai suất trai hầm?” Dante chờ đợi

“Đúng vậy.” Christian cười toe toét.

Chúng tôi tán gẫu trong suốt bữa ăn, như thể là chưa bao giờ được nói. Christian có vẻ điềm tĩnh và thoải mái – trông anh trẻ hơn, hạnh phúc và đầy sức sống, trái ngược hẳn với những biểu hiện ngày hôm qua. Anh kể lại lịch sử hình thành của Công ty cổ phần thương mại Grey. Anh càng nói tôi càng nhận ra trong anh sự khao khát được cải tổ những vấn đề yếu kém của công ty, sự kỳ vọng vào những công nghệ mà anh đang phát triển, và mơ ước cải tạo đất trồng ở các nước trong thế giới thứ ba. Tôi lắng nghe, một cách đầy đam mê. Anh hài hước, thông minh, nhân hậu, và đẹp đẽ, hơn tất cả, anh yêu tôi.

Đổi lại, anh liên tục hỏi tôi về dượng Ray và mẹ tôi, về những khu rừng tươi tốt ở Montesano, và về công việc ngắn hạn của tôi ở Texas và Vegas. Anh tò mò về những bộ phim và cuốn sách mà tôi yêu thích. Tôi đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra giữa chúng tôi có khá nhiều điểm chung.

Chúng tôi kết thúc bữa trưa sau hai giờ chiều. Christian thanh toán các hóa đơn với Dante. Anh chàng gửi lời chào triu mến khi chúng tôi ra về.

“Một nơi thật tuyệt vời. Cảm ơn vì bữa trưa,” Tôi nói trong khi Christian cầm tay tôi bước ra khỏi quán bar.

“Chúng ta sẽ còn quay trở lại,” anh đáp. Chúng tôi cùng nhau tản bộ theo bờ sông. “Anh muốn chỉ cho em xem thứ này.”

“Em cũng tò mò lắm rồi, bất kể là thứ gì.”

TAY TRONG TAY, chúng tôi tha thẩn dọc bãi du thuyền. Một buổi chiều kỳ diệu. Mọi người đang tận hưởng một ngày Chủ Nhật thanh thoi – dẫn chó đi dạo, trầm trồ khen những chiếc du thuyền, ngắm lũ trẻ con chạy lang thang.

Khi tiến lại gần, những chiếc du thuyền dần trở nên to hơn. Christian kéo tôi xuống tận bến và dừng lại trước một chiếc thuyền đôi.

“Chúng ta sẽ lái thuyền chiều nay. Đây là du thuyền của anh.”

Thánh thần ơi. Nó phải dài ít nhất bốn mươi lăm mét. Hai bên thân màu trắng mượt mà, một boong tàu, một cabin rộng rãi và một cánh buồm cao ngất. Tôi không biết gì về tàu thuyền cả, nhưng nhìn cũng có thể đoán được, đây hẳn phải là một chiếc du thuyền đặc biệt.

“Chà...,” tôi lẩm bẩm.

“Do công ty anh sản xuất đấy,” anh tự hào giới thiệu. Trái tim tôi run lên. “Cô nàng được thiết kế bởi một nhóm kiến thiết tàu thuyền hàng đầu trên thế giới, và được đóng tại xưởng của công ty anh ở Seattle. Nó có một hệ thống truyền động điện bán dẫn.

“Thôi nào... anh bỏ quên em rồi đấy, Christian.”

Anh cười toe toét. “Một chiếc du thuyền tuyệt vời.”

“Trông nó thật phi thường, thưa ngài Grey.”

“Hiển nhiên rồi, cô Steele.”

“Tên của nó là gì?”

Anh kéo tôi sang một bên để tôi có thể nhìn rõ tên của chiếc du thuyền. THE GRACE. Tôi sửng sờ. “Anh dùng tên của mẹ anh để đặt cho chiếc du thuyền này đấy à?”

“Ừ.” Anh ngẩng đầu sang một bên như chế nhạo. “Tại sao em lại lấy làm lạ nhỉ?”

Tôi nhún vai. Tôi ngạc nhiên vì anh dường như luôn tự mâu thuẫn mỗi khi có bà bên cạnh.

“Anh yêu quý bà, Anastasia. Nếu không thì sao anh lại đặt theo tên bà chứ?”

Má tôi đỏ ửng. “Không, không phải như thế... chỉ là...” *Khỉ thật, nói thế nào nhỉ?*

“Anastasia, Grace Trevelyan-Grey đã cứu vớt anh. Anh nợ bà cuộc sống này.”

Tôi nhìn anh, và cho phép sắc màu sùng bái trong giọng nói mềm mại của anh được lan tỏa trong tôi. Đây là đầu tiên tôi nhận thức được tình yêu của anh với mẹ mình. Vậy thì tại sao trước mặt bà, anh luôn gượng gạo và mâu thuẫn?

“Em có muốn lái tàu không?” Anh hỏi, đôi mắt anh lấp lánh sự thích thú.

“Có, hiển nhiên rồi.” Tôi cười nhẹ nhàng.

Anh hớn hở cầm tay tôi, bước dài trên ván cầu, giúp tôi bước lên thuyền. Chúng tôi đứng trên boong thuyền, dưới vòm mái khung cứng.

Bàn nước được đặt ở một bên, bao quanh là ghế dài chữ U bọc da màu xanh nhạt. Chiếc ghế đủ chỗ cho tám người ngồi. Xuyên qua cánh cửa trượt là phòng trong của cabin, tôi giật nảy mình lên khi nhận ra có người đang ở trong đó. Một người đàn ông tóc vàng cao lớn đẩy ngang cánh cửa bước ra, làn da rám nắng, tóc xoăn, mắt nâu, mặc chiếc áo sơ mi polo cộc tay màu hồng phấn, quần sóc và đi giày bệt. Trông anh ta khoảng ngoài ba mươi.

“Mac.” Christian cười rạng rỡ.

“Ngài Grey! Chào mừng ngài đã quay trở lại.” Họ bắt tay nhau.

“Anastasia, đây là Liam McConnell. Lian, đây là bạn gái của tôi, Anastasia Steele.”

Bạn gái! Nữ Thần Ham Muốn phần khích nhảy một điệu ba lê. Cô ta vẫn còn đang hân hoan sau vụ chiếc xe mui trần. Tôi chắc sẽ phải tập làm quen với điều này – đầu không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi khi nghe anh giới thiệu như thế, con tim tôi lại rộn ràng.

“Xin chào.” Liam và tôi bắt tay nhau.

“Hãy gọi tôi là Mac,” anh ta nồng nhiệt nói, và tôi hoàn toàn không thể nhận ra giọng anh là từ vùng nào. “Chào mừng cô đã lên tàu, cô Steele.”

“Hãy gọi tôi là Ana,” tôi thỏ thẻ, mặt đỏ bừng. Anh ta có một đôi mắt nâu sâu thẳm.

“Cô nàng thế nào rồi hả Mac?” Christian xen vào, và trong một khoảnh khắc, tôi đã nghĩ là anh ấy nói đến tôi.

“Cô nàng đã sẵn sàng để chơi rock và roll, thưa ngài,” Mac hồ hởi. *Ôi, chiếc du thuyền, The Grace, mình ngốc quá.*

“Vậy thì nhổ neo thôi.”

“Ngài sẽ lái thuyền chứ ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Christian nháy mắt và nở một nụ cười tinh quái. “Lượn vài vòng nhé, Anastasia?”

“Dạ vâng.”

Tôi đi theo anh vào trong cabin. Một chiếc sofa chữ L bọc da màu kem đặt đối diện với cửa vào. Phía bên trên là khung cửa sổ vòm khá lớn, trông ra toàn bộ khu bến du thuyền. Phía bên trái là khu vực nhà bếp – được bày biện khá tinh tế, tất cả đều được ốp gỗ màu nhạt.

“Đây là phòng khách chính, bên cạnh là khoang bếp,” Christian nói, tay vẫy theo hướng nhà bếp.

Anh cầm lấy tay tôi, dẫn tôi đi qua cabin chính. Chiếc du thuyền khá rộng. Sàn nhà cũng được ốp gỗ màu nhạt. Bố trí hiện đại, thoáng mát, sáng sủa, tạo cảm giác tinh tế. Tuy nhiên có vẻ như Christian không sử dụng căn phòng này nhiều lắm.

“Phòng tắm và vệ sinh ở hai bên.” Christian chỉ về hướng hai cánh cửa, rồi anh mở một cánh cửa nhỏ với hình dạng kì lạ ngay trước mặt chúng tôi, và bước vào. Chúng tôi đang đứng trong phòng ngủ. *Ôi...*

Một chiếc giường cỡ lớn được đặt trong phòng, sự kết hợp giữa vải lanh màu xanh nhạt và gỗ ốp màu nhạt hết như căn phòng của anh ở Escala. Rõ ràng là anh rất biết cách chọn chủ đề và trung thành với nó.

“Đây là khoang chính.” Anh nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt anh long lanh. “Em là người con gái đầu tiên bước vào đây. Ngoại trừ các thành viên của gia đình,” anh nói. “Không tính họ.”

Mặt tôi đỏ bừng dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, tim tôi đập mạnh. *Thật ư? Một cái đầu tiên khác nữa.* Anh kéo tôi vào trong vòng tay anh, ngón tay anh đan trong tóc tôi, và anh hôn tôi, một nụ hôn mạnh mẽ. Cả hai chúng tôi đều thở hổn hển khi anh kéo tôi ra ngoài.

“Có lẽ sẽ phải rửa tội cho chiếc giường này,” anh thì thầm qua làn môi tôi.

Ôi, trên biển!

“Nhưng không phải là lúc này. Tới đây nào, Mac sắp hạ thủy con thuyền rồi.” Tôi tảng lờ sự thất vọng khi anh cầm tay và dẫn tôi xuyên qua phòng khách. Anh chỉ vào một cánh cửa khác.

“Văn phòng ở trong đó, và phía trước còn hai khoang nữa.”

“Bao nhiêu người có thể ngủ trên du thuyền?”

“Đây là chiếc con-mèo-sáu-giường. Gần như chỉ có người trong gia đình sử dụng chiếc du

thuyền này. Anh thích lái tàu một mình. Nhưng không phải lúc em đang ở đây. Anh còn phải canh chừng em.”

Anh lục sâu vào tủ và kéo ra một chiếc áo phao cứu hộ màu đỏ tươi.

“Đây.” Anh quàng áo qua người tôi, siết chặt tất cả các dây đai, và nở một nụ cười nhẹ.

“Anh luôn thích trói em lại, phải không nhỉ?”

“Dưới mọi hình thức,” anh trả lời, một cụ cười nhơn nhơn trên môi anh.

“Anh là kẻ đồi trụy,” tôi thì thầm.

“Và, là của em.”

Khi đã siết chặt áo, anh kéo hai bên đai áo và hôn tôi. “Luôn luôn là của em,” anh thở mạnh, rồi thả tôi ra trước khi tôi có cơ hội đáp trả.

Luôn luôn! Chúa ơi.

“Đến đây nào.” Anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi ra ngoài, bước qua cầu thang lên tầng trên, một buồng lái nhỏ có đặt chiếc bánh lái bằng sắt khá lớn và một chiếc ghế nâng. Phía mũi tàu, Mac đang cầm dây thừng làm gì đó.

“Đây là nơi mà anh học được các kỹ năng với dây thừng à?” Tôi hỏi Christian, tỏ vẻ ngây thơ.

“Các nút dây thừng sẽ giúp việc kéo dây dễ dàng hơn,” anh đáp, và nhìn tôi dò xét. “Cô Steele, giọng cô có vẻ đang tò mò. Tôi thích sự tò mò của cô. Và tôi rất vinh dự nếu có cơ hội chứng minh cho cô thấy các kỹ năng với dây thừng của tôi”. Anh nhếch mép nhìn tôi, tôi bình thản nhìn thẳng vào anh, như thể anh đang làm tôi buồn. Khuôn mặt anh dịu xuống.

“Thôi được rồi.” Tôi cười toe toét.

Đôi môi cong lên, anh nheo mắt. “Tôi sẽ xử lý cô sau, còn bây giờ thì tôi bận lái tàu rồi.” Anh ngồi trên ghế điều khiển, ấn nút khởi động máy.

Mac nhảy ra phía sau tàu, nhìn tôi ngoác miệng cười, rồi nhảy xuống boong dưới và bắt đầu tháo dây thừng ra. Có thể anh ta cũng biết vài thủ thuật về dây thừng. Ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu khiến tôi đỏ bừng mặt.

Cô nàng Tiềm Thức đang trừng mắt nhìn tôi. Tôi nhún vai trước cô ta và nhìn về hướng Christian – đó là lỗi của anh đấy, anh Năm Mươi ạ. Anh cầm bộ đàm lên, gọi cho nhân viên quản lý bờ biển ngay khi Mac báo tàu đã sẵn sàng để ra khơi.

Một lần nữa, tôi lại thấy sững sờ trước các tài lẻ của Christian. Có việc gì mà anh chàng này không biết làm không nhỉ? Đột nhiên tôi nhớ lại lần anh tập trung cắt và thái trái ớt trong căn hộ của tôi vào ngày thứ Sáu. Hình ảnh đó khiến tôi cười tủm tỉm.

Christian chậm rãi lái The Grace ra khỏi bãi, hướng tàu ra cửa bến. Phía trên cầu cảng, một nhóm nhỏ đang tụ tập ngắm nhìn chiếc du thuyền ra khơi. Mấy đứa trẻ con vẫy tay chào, tôi cũng vẫy tay lại.

Christian liếc nhìn qua vai, rồi đột nhiên kéo tôi vào giữa hai chân anh, chỉ cho tôi la bàn, nút điều khiển và các dụng cụ trong buồng lái. “Cầm lấy bánh lái,” anh ra lệnh, hống hách như mọi khi, vậy mà tôi lại rầm rập làm theo.

“Rõ, thưa Thuyền trưởng!” Tôi khúc khích cười.

Tay anh đặt nhẹ nhàng lên tay tôi, và tiếp tục thuyết giảng khóa học về du thuyền. Sau vài phút, chúng tôi đã ra xa bờ, lênh đèn trên dòng nước xanh ngắt của biển Puget Sound. Gió mạnh hơn và bên dưới biển cuộn sóng rì rào.

Tôi không thể nín cười, cảm nhận được sự hưng phấn trong người Christian – trò này vui quá. Chúng tôi đánh lái tàu tạo ra một đường cong lớn cho đến khi tàu hướng về phía đảo Olympic.

“Giờ tự lái nào,” Christian nói trong sự thích thú. “Đây – em cầm lấy, giữ bánh lái theo hướng này.”

Cái gì? Anh cười toe toét trước sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt tôi.

“Dễ mà cưng. Giữ bánh lái và nhìn về đường ngang phía chân trời. Em sẽ làm tốt mà, em vẫn luôn làm tốt mọi việc. Khi buồm được giương lên, em sẽ có cảm giác tàu bị cản lại. Chỉ cần giữ bánh lái ổn định. Anh sẽ ra dấu hiệu như thế này” – anh làm một dấu hiệu cắt ngang cổ – “khi đó em có thể tắt máy, nút này này.” Anh chỉ tay vào một nút to màu đen trên bàn điều khiển. “Hiểu chưa nào?”

“Đã hiểu.” Tôi gật lấy gật để, cảm thấy hoảng sợ. *Khỉ thật – tôi không hề mong đợi điều này!*

Anh hôn tôi nhẹ nhàng, bước ra khỏi ghế điều khiển rồi nhảy lên phía trước boong tàu để giúp Mac. Họ bắt đầu giương buồm lên, tháo dây thừng ra, mở các cuộn dây tời và ròng rọc. Hai chàng trai làm việc rất nhịp nhàng, thính thoảng gào lên với nhau những thuật ngữ hàng hải. Chứng kiến chàng Năm Mươi vô tư giao lưu với đối phương khiến tôi cảm thấy rất ấm áp.

Có thể Mac là bạn của anh, dù dường như cũng không có nhiều bạn bè, theo như tôi thấy. Dầu sao thì tôi cũng đâu có nhiều bạn lắm. Chính xác là không nhiều bạn ở Seattle. Người bạn duy nhất mà tôi có thì đang đi tắm nắng ở Saint James trên bờ đông của Barbados rồi.

Khi nghĩ đến Kate, đột nhiên tôi cảm thấy đau nhói. Tôi nhớ cô bạn cùng phòng của tôi nhiều hơn tôi tưởng. Hy vọng cô ấy sẽ nghĩ lại và quay về nhà với anh Ethan, hơn là cứ ở bên cạnh Elliot, anh trai của Christian.

Christian và Mac kéo buồm chính lên. Chiếc buồm căng đầy và cuộn lên trước những cơn gió đang ngấu nghiêng quện vào từng thớ vải. Đột nhiên chiếc tàu chao đảo, rít về phía trước. Tôi cảm nhận được mọi chuyển động qua bánh lái. *Whoa!*

Hai người đàn ông vẫn tiếp tục công việc trên mũi tàu, tôi thích thú ngắm nhìn cánh buồm bay phất phới. Những cơn gió làm căng tròn cánh buồm.

“Giữ chặt vào cưng, và giờ thì tắt động cơ đi nào!” Christian gào lên về phía tôi xuyên qua những cơn gió, anh ra dấu hiệu cho tôi tắt máy. Tôi nghe thấy giọng anh, nhưng tôi vẫn háng hái gật đầu, nhìn thẳng về hướng người đàn ông mà tôi yêu. Anh đứng trước gió, hứng khởi và giảng mình khi con tàu dềnh lên theo sóng.

Tôi nhấn nút, tiếng động cơ tắt dần, The Grace hướng về phía bán đảo Olympic, lướt trên mặt nước như thể đang bay lên. Tôi muốn gào thét lên – đây chắc hẳn phải là một trong những giây phút hứng khởi nhất trong cuộc đời tôi – ngoại trừ chiếc tàu lượn, và có thể là cả Căn Phòng Đỏ nữa.

Chao ôi! Chiếc tàu vẫn chạy! Tôi đứng im, tay giữ chặt bánh lái, Christian tiến lại gần sau lưng, tay anh đặt lên tay tôi.

“Cảm giác thế nào?” Anh gào lên để át đi tiếng sóng và gió.

“Christian! Thật là tuyệt vời.”

Anh cười chói lóa, miệng cười rộng tới tận mang tai. “Đợi cho đến khi lùm cây lên cao.” Anh hát cảm về hướng Mac, anh chàng vẫn đang căng một cánh buồm khác – một chiếc màu đỏ đậm. Đột nhiên, nó làm tôi nhớ đến bức tường trong phòng giải trí.

“Màu đẹp đấy,” tôi gào lên.

Anh nháy mắt và ném cho tôi một nụ cười của loài sói. Hành động đầy hàm ý.

Những lùm cây phía xa xa – lớn, kỳ lạ, hình bầu dục – như thúc giục The Grace chạy nhanh hơn, vượt lên trong tiếng gió gào.

“Thiết kế không đối xứng, nhằm mục đích tăng tốc độ tàu.” Christian giải thích mà không cần tôi phải hỏi.

“Thật tuyệt vời.” Tôi chẳng biết nói gì hơn. Trên mặt tôi lộ một nụ cười lồ bịch không diễn tả nổi trong lúc chiếc tàu đang vút trên mặt nước, hướng thẳng về dãy núi Olympic uy nghi và hòn đảo Bainbridge. Ngoảnh lại, Seattle đang dần mất hút dần sau lưng tôi, núi Rainier như ở rất xa.

Tôi đã không thực sự nhận ra Seattle đẹp dường nào – xanh tươi, căng tràn sức sống, và ôn hòa, những rừng cây ôn đới, những vách núi gập ghềnh thấp thoáng đâu đó. Một vẻ đẹp hoang sơ và thanh bình trong ánh nắng chiều lung linh. Trái tim tôi đập liên hồi. Sự tĩnh lặng hoàn hảo cùng với tốc độ tàu khiến ta như phi trên mặt nước.

“Tốc độ tàu là bao nhiêu vậy?”

“15 hải lý.”

“Em không biết gì về đơn vị hải lý cả.”

“Khoảng 17 dặm trên giờ”

“Thật hả, em cứ tưởng là phải nhanh hơn chứ.”

Anh siết chặt tay tôi, mỉm cười. “Trông em thật đáng yêu, Anastasia. Đôi má ửng hồng không phải do... xấu hổ của em thật đẹp. Trông em giống như nhân vật chính trong các bức ảnh của José ấy.”

Tôi quay lại và hôn anh.

“Anh biết cách đem lại cho phụ nữ những giây phút tuyệt vời đấy, ngài Grey ạ!”

“Rất hân hạnh được phục vụ, thưa cô Steele.” Anh vén tóc tôi sang một bên và hôn vào gáy tôi, một cảm giác kích thích dễ chịu chạy dọc sống lưng tôi. “Anh thích ngắm nhìn em khi em vui,” anh thì thầm và ôm chặt tôi trong vòng tay anh.

Tôi ngẩng nhìn làn nước xanh mênh mông và tự hỏi, không biết trước đây tôi đã làm điều tốt gì mà thần may mắn đã mỉm cười và đem người đàn ông này đến cho tôi.

Phải rồi, cậu là một cô ả may mắn, cô nàng Tiềm Thức của tôi đáp lại. Nhưng cậu phải chấm dứt với anh ta. Anh ta sẽ không muốn đắm bầy hầy có mùi vani này mãi mãi đâu... Và cậu sẽ bị tổn thương. Tôi trừng mắt nhìn trước sự nanh nọc và xấc láo của cô ta. Sâu thẳm trong tâm hồn, tôi biết tiềm thức của tôi đã nói đúng, nhưng tôi muốn xua đuổi suy nghĩ ấy. Ít ra tôi không muốn phá hỏng một ngày tuyệt diệu như ngày hôm nay. Tôi ngả đầu vào bờ vai của Christian.

MỘT GIỜ SAU, CHÚNG TÔI neo thuyền vào một bãi vịnh nhỏ hẻo lánh trên đảo Bainbridge. Mac dùng chiếc thuyền khí hơi để đi vào bờ, tôi cũng không dám chắc – tôi chỉ nghe thấy Mac khởi động động cơ phía sau tàu. Christian nắm tay và kéo tôi một cách điệu nghệ vào trong cabin, đàn ông và sứ mệnh của họ.

Lúc này anh đang đứng trước mặt tôi, những ngón tay anh khéo léo cởi bỏ áo phao cho tôi. Anh quăng chiếc áo sang một bên, nhìn tôi đắm đuối, đôi mắt đen của anh mở rộng.

Tôi gần như lạc đi. Anh chạm vào tôi, lướt tay lên mặt tôi, xuống cằm, cổ họng, xương ngực. Đôi bàn tay anh rờ rẫm, chạm vào nút cúc đầu tiên, chiếc áo khoác màu xanh của tôi.

“Anh muốn được nhìn thấy em,” anh thở mạnh, lão luyện cởi bỏ hết hàng cúc áo. Anh cúi người, hôn nhẹ lên đôi môi hé mở của tôi. Tôi hỗn hển và háo hức. Vẻ đẹp đầy kích thích của anh, bản năng tình dục tự nhiên của anh trỗi dậy trong căn phòng kín này và cả nhịp điệu đung đưa êm ái của chiếc du thuyền, tất cả được hòa quyện mạnh mẽ, khuấy động tâm hồn tôi. Anh đứng dậy.

“Tự cởi đồ cho anh ngắm nào,” anh thì thầm, đôi mắt cháy bỏng.

Trời ạ. Mệnh lệnh này quá hạnh phúc với tôi. Không rời mắt khỏi anh, tôi chậm rãi cởi từng chiếc cúc, tận hưởng cái nhìn thiêu đốt của anh. Ôi, nóng bỏng quá. Tôi nhìn thấy sự thèm khát của anh – hiện rõ trên mặt anh... và cả nơi ấy nữa.

Tôi thả chiếc áo của mình rơi xuống sàn, và lần xuống nút quần jean.

“Dừng lại,” anh ra lệnh. “Ngồi xuống.”

Tôi ngồi xuống mép giường. Với một chuyển động thật mềm mại, anh quỳ gối trước mặt tôi, tháo một bên dây giày, rồi giày bên kia, quăng giày sang một bên, tiếp đó là cởi tất. Anh nâng chân trái tôi lên, dịu dàng hôn lên ngón chân cái của tôi và cắn nhẹ.

“A!” tôi rên lên khi cảm nhận thấy những phản ứng trên cơ thể mình. Anh đứng dậy uyển chuyển, đưa tay cho tôi và kéo tôi đứng dậy.

“Tiếp tục đi em,” anh thì thầm và lùi lại để có thể ngắm nhìn cơ thể tôi.

Tôi kéo khóa quần xuống, thò ngón cái vào cạp quần, và tụt chiếc quần xuống chân. Anh mỉm cười, nhưng đôi mắt vẫn tối đen.

Tôi không biết có phải vì anh đã làm tình sáng nay với tôi, ý tôi là thực sự làm tình, nhẹ nhàng, ngọt ngào, hay đó chỉ là sở thích của anh – *Phải... tôi muốn* – nhưng tôi không hề thấy xấu hổ. Tôi muốn mình thật gợi cảm trước người đàn ông này. Anh xứng đáng được tận hưởng điều đó – Chính anh đã khiến tôi cảm nhận được sự quyến rũ. Chuyện này với tôi quá mới mẻ, nhưng tôi đang học, dưới sự hướng dẫn của anh. Cũng có thể điều này mới mẻ với anh. Làm cân bằng cái ván bập bênh giữa chúng tôi.

Tôi đang mặc một bộ đồ lót mới mua – quần lót ren trắng và chiếc áo ngực đồng bộ – một thương hiệu thiết kế nổi tiếng với cái giá không hề rẻ. Tôi bước qua chiếc quần jean, đứng trước mặt anh trong bộ đồ lót mà chính anh đã mua. Điều kỳ lạ là tôi không hề thấy mình rẻ tiền, tôi thấy mình là của anh.

Tôi đưa tay ra sau tháo chiếc áo ngực, trượt dây áo qua cánh tay, và quăng nó trên áo khoác. Một cách chậm rãi, tôi tụt chiếc quần lót xuống, để cho nó rơi xuống mắt cá chân rồi bước qua. Bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên vì sự duyên dáng của chính mình.

Đứng trước anh, trần truồng và không then thùng, tôi biết đó là vì anh yêu tôi. Tôi không cần phải giấu giếm. Anh không nói gì, chỉ ngắm nhìn tôi. Tất cả những gì tôi thấy là sự dè dặt, sùng bái trong mắt anh, và cả cái đó nữa, chiều sâu mà anh cần – chiều sâu tình yêu anh dành cho tôi.

Anh đưa tay xuống, kéo cạp chiếc áo len màu kem của mình lên rồi chui qua, tiếp đó là cởi áo phông, để lộ ra bờ ngực cường tráng, mắt anh vẫn không rời khỏi tôi. Anh cởi giày và tất trước khi chạm vào nút quần jean của mình.

Tôi vươn người ra, thì thầm, “Để em.”

Đôi môi anh cong lên trong đánh vẻ một từ Ô trong giây lát. Anh cười. “Xin mời.”

Tôi bước về phía anh, đưa bàn tay không biết sợ của mình vào trong cạp quần anh và giật mạnh để buộc anh tiến lại gần tôi hơn. Anh há miệng ngạc nhiên trước sự táo bạo đến bất ngờ của tôi. Rồi anh mỉm cười. Tôi cởi cúc quần, và trước khi kéo khóa xuống, tôi tự cho phép những ngón tay mình khám phá anh, tìm kiếm sự cương cứng của anh trong chiếc quần bó mềm mại. Bờ hông anh cong lại theo mỗi chuyển động của tay tôi. Anh nhắm mắt, tận hưởng sự đụng chạm từ tôi.

“Em bắt đầu liều lĩnh hơn rồi đấy, Ana, can đảm quá,” anh thì thầm, giữ chặt khuôn mặt tôi trong hai bàn tay, cúi xuống và hôn lên môi tôi.

Tôi đặt tay lên hông anh – một nửa bàn tay chạm vào da thịt anh, và nửa kia chạm lên cạp quần đang buông thả của anh. “Anh cũng thế,” tôi thì thầm đáp lại lần môi anh khi ngón cái của tôi chà xát chậm chậm thành vòng tròn trên da thịt anh, còn anh mỉm cười.

“Tiếp đi em.”

Tôi đưa tay ra phía trước quần anh, kéo khóa xuống. Những ngón tay táo bạo của tôi, nắm lấy

anh thật chặt.

Anh ngán lên một thanh âm nhỏ nhỏ trong cổ họng, hơi thở ngọt ngào của anh bao phủ lên tôi, anh hôn tôi lần nữa chan chứa yêu thương. Khi tay tôi chuyển động trên anh, vòng quanh anh, vỗ vào anh, ghì anh thật chặt, anh vòng cánh tay quanh tôi, bàn tay phải của anh áp vào giữa lưng tôi còn những ngón tay anh trải rộng. Bàn tay trái của anh lùa vào mái tóc tôi, kéo tôi đến sát miệng anh.

“Ôi, anh muốn em vô cùng, em yêu,” anh thở hổn hển, và bất ngờ bước lùi lại cởi chiếc quần jean và quần lót ra bằng một động tác mau lẹ, nhanh chóng. Anh thật là đẹp đẽ, đẹp đến từng centimet dù có mặc quần áo hay không.

Anh thật hoàn hảo. Vẻ đẹp của anh bị mạo phạm bởi chính những vết sẹo trên người anh, tôi buồn bã nghĩ. Mà chúng lại hằn sâu hơn vào da thịt anh.

“Có chuyện gì thế, Ana?” Anh thì thầm và nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má tôi bằng những đốt ngón tay.

“Không có gì cả. Yêu em đi, ngay bây giờ.”

Anh kéo tôi vào vòng tay anh, hôn tôi, xoắn hai tay vào mái tóc tôi. Lưỡi chúng tôi quấn lấy nhau, anh đưa tôi quay lại giường và nhẹ nhàng kéo tôi xuống đó, anh cũng cuốn theo nằm xuống cạnh tôi.

Anh lướt mũi anh dọc theo hàm tôi trong khi hai tay tôi lùa vào tóc anh.

“Em có biết làm sao mà mùi vị của em lại tuyệt thế không, Ana? Hấp dẫn vô cùng.”

Những lời của anh đạt được kết quả như nó vẫn có – khiến máu trong người tôi sôi lên, cảm xúc sôi sục – anh rê mũi xuống cổ tôi, ngang qua ngực tôi, hôn tôi đầy sùng bái như anh vẫn thường làm như thế.

“Em đẹp lắm,” anh thì thầm khi miệng ngậm núm vú tôi và mút nhẹ nhàng.

Tôi rên rỉ khi thân hình mình dán xuống chiếc giường.

“Hãy để cho anh nghe thấy em, bé yêu.”

Đôi tay anh lướt xuống xuống eo, tôi khoan khoái cảm nhận sự động chạm với anh, da thịt chạm vào da thịt – cái miệng đói khát của anh trên khuôn ngực tôi và những ngón tay dài khéo léo của anh mơn trớn, vuốt ve tôi, chăm bẵm tôi. Dịch chuyển qua phần hông, qua cặp mông, và xuống dưới chân tôi tới đầu gối, anh không ngừng hôn.

Giữ đầu gối tôi, anh bất ngờ giật mạnh chân tôi ra, quấn nó quanh hông anh, khiến tôi há hốc mồm đầy kinh ngạc, tôi cảm thấy rõ hơn nụ cười hưởng ứng của anh trên làn da tôi. Anh xoay tròn khiến tôi cười lên người anh và đưa cho tôi gói thiếc.

Tôi vội vã xé gói bao cao su và đeo nó vào cho anh. Anh chìa tay cho tôi. Một tay tôi nắm lấy tay anh còn tay kia, tôi đặt mình vào anh, rồi chậm rãi thả mình vào anh cũng như anh làm vậy với tôi.

Anh rên rỉ nhỏ nhỏ trong cuống họng và nhắm mắt lại.

Cảm giác của anh trong tôi... duỗi dài ra... đổ đầy tôi – tôi rên lên nhe nhe – thật tuyệt diệu. Anh đặt tay lên hông tôi và đưa tôi lên, xuống, và thúc vào trong tôi. *Ôi... mới tuyệt làm sao.*

“Ôi, em yêu,” anh thì thầm, và bất ngờ ngời dậy vì vậy mà chúng tôi cọ mũi vào nhau, cảm giác thật là phi thường – cực kỳ thỏa mãn. Tôi thở hổn hển, túm lấy bắp tay anh khi anh siết chặt đầu tôi trong đôi tay anh và nhìn thẳng vào mắt tôi – đôi mắt anh màu xám, mãnh liệt, cháy lên niềm khao khát.

“Ôi, Ana. Em cho tôi cảm giác tuyệt làm sao,” anh rì rầm và hôn tôi say đắm bằng nhiệt tâm sôi sục. Tôi hôn lại anh, choáng váng vì cảm giác ngọt ngào của anh đang chôn vùi sâu trong tôi.

“Ôi, em yêu anh,” tôi thì thầm. Anh rên rỉ như thể bị thương khi nghe những lời thì thầm của tôi

vậy, rồi xoay tròn, vẫn giữ tôi trong anh mà không ngắt quãng sự tiếp xúc giữa chúng tôi trước đó, vậy là tôi nằm dưới anh. Tôi quần chân quanh ngang lưng anh.

Anh nhìn tôi trong niềm yêu thương tha thiết, tôi chắc là mình phản chiếu nét mặt anh khi tôi với tay vuốt ve gương mặt đẹp đẽ của anh. Chậm rãi, anh bắt đầu chuyển động, nhắm mắt lại khi làm thế và rên lên khe khẽ.

Con tàu lắc lư nhẹ nhẹ, sự yên tĩnh thanh bình và lặng lẽ ở cabin bị phá vỡ bởi tiếng thở của chúng tôi hòa vào nhau khi anh dịch chuyển chầm chậm trong và ngoài tôi, vô cùng kiểm soát và vô cùng thành thạo – quá đổi tuyệt vời. Anh để cánh tay vòng qua đầu tôi, bàn tay anh trong tóc tôi, tay kia anh mơn trớn gương mặt tôi khi anh cúi xuống hôn tôi.

Tôi được anh bao phủ khi yêu tôi, di chuyển chầm chậm ở trong và ra ngoài, nhắm nháp tôi. Tôi chạm vào anh – bám sát vào những đường biên – cánh tay, mái tóc, phần lưng dưới, cặp mông đẹp đẽ – tôi thở gấp gấp khi nhịp điệu đều đều của anh đẩy tôi lên cao mãi. Anh hôn vào miệng, cằm, quai hàm tôi, rồi gặm nhấm tai tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh thở ngắt quãng sau mỗi cú thúc nhẹ nhàng của cơ thể.

Cơ thể tôi bắt đầu run lên. *Ôi... Cảm giác mà tôi biết bây giờ chính là tuyệt nhất... Tôi gần sát rồi... Ôi...*

“Đúng rồi, em yêu... thả nó ra cùng tôi... Xin em... Ana,” anh thì thầm và những lời của anh đang giải phóng cho tôi.

“Christian,” tôi gọi to còn anh rên lên khi cả hai chúng tôi cùng tới.

Chương mười

“Mac sẽ quay lại sớm thôi,” anh thì thầm.

“Hmm.” Mắt tôi mở bừng ra long lanh chạm vào cái nhìn xám nhạt của anh. Chúa ơi, đôi mắt anh có màu thật kỳ lạ – nhất là ở đây, ngoài biển này – phản chiếu ánh sáng nhảy múa trên mặt nước qua những ô cửa sổ nhỏ vào trong cabin.

“Chùng nào anh còn thích nằm đây với em trọn cả chiều, anh ta sẽ cần một chiếc xuống trong tay.” Cúi người xuống, Christian âu yếm hôn tôi. “Ana, lúc này trông em thật quá xinh đẹp, tất cả đều lộn xộn và gọi cảm. Khiến cho anh muốn em hơn.” Anh mỉm cười và đứng dậy. Tôi nằm sấp người, ngắm cảnh.

“Anh không quá tệ đâu, Thuyền Trưởng ạ.” Tôi chép miệng đầy thán phục còn anh thì cười rạng rỡ.

Tôi nhìn anh đi về phía cabin lúc anh mặc quần áo. Người đàn ông này đã khiến tình yêu ngọt ngào này đến với tôi lần nữa. Phải khó khăn lắm tôi mới tin được vào vận may của mình. Tôi không thể tin được rằng anh là của tôi. Anh ngồi xuống cạnh tôi để đi giày.

“Thuyền Trưởng hả?” Anh lạnh nhạt nói. “Được, tôi làm chủ chiếc tàu này.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên. “Anh làm chủ trái tim em, ngài Grey ạ.” *Và cả cơ thể tôi... và linh hồn tôi nữa.*

Anh lắc đầu đầy hoài nghi và cúi xuống hôn tôi. “Anh sẽ ở trên boong tàu. Nếu em cần thì có vôi hoa sen trong phòng tắm nhé. Em có cần gì nữa không? Đồ uống chẳng hạn?” anh hỏi đầy quan tâm, và tất cả những gì tôi có thể làm là cười với anh. Đây vẫn là người đàn ông đó chứ? Vẫn là anh Năm Mươi đó phải không?”

“Cái gì thế?” anh nói, phản ứng lại nụ cười ngớ ngẩn của tôi.

“Anh.”

“Có vấn đề gì về anh?”

“Anh là ai và anh đã làm gì với Christian?”

Đôi môi anh rúm lại với nụ cười buồn bã.

“Anh ta chẳng ở xa đây đâu, em yêu,” anh dịu dàng nói, và trong giọng nói của anh thoáng chút sầu muộn khiến tôi ngay lập tức hối tiếc vì đã đặt ra câu hỏi. Nhưng anh xua nó đi. “Em sẽ thấy anh ta sớm thôi” – anh cười với tôi đầy tự mãn – “nhất là nếu em không chịu dậy.” Anh vươn tay vỗ mạnh vào hông tôi khiến tôi vừa kêu thét lên vừa cười to.

“Anh làm em lo lắng.”

“Anh ư, bây giờ sao?” trán Christian cau lại. “Em đã phát ra vài tín hiệu lẫn lộn, Anastasia. Một người đàn ông phải có bốn phận theo đuổi thế nào đây?” Anh cúi xuống và lại hôn tôi. “Để sau nhé, em yêu,” anh nói thêm, và với một nụ cười rạng rỡ, anh đứng dậy, bỏ mặc tôi với những suy nghĩ vụn vặt của mình.

KHI TÔI XUẤT HIỆN TRÊN BOONG TÀU, Mac đang lên tàu, nhưng anh ta biến mất lên boong trên khi tôi mở cánh cửa ca bin lớn ra. Christian đang nghe chiếc điện thoại BlackBerry. *Nói với ai nhỉ?* Tôi tự hỏi. Anh đi lại và kéo tôi lại gần, hôn lên tóc tôi.

“Tin tốt đấy... tốt. Ừ... Thật sao? Ngọn lửa bắt lên từ ban công?... Tôi hiểu... Ừ, tối nay.”

Anh bấm nút “kết thúc”, và tiếng động cơ nổ giòn làm tôi giật mình. Mac hẳn đang ở buồng máy bên trên.

“Đến lúc quay về rồi,” Christian nói, hôn tôi lần nữa lúc anh buộc cho tôi chiếc áo phao.

MẶT TRỜI XUỐNG THẤP trên bầu trời phía sau khi chúng tôi trên đường quay trở lại bến tàu, tôi tắm mình trong buổi chiều tuyệt đẹp. Dưới sự chỉ dẫn cẩn thận và kiên trì của Christian, giờ đây tôi đã xếp gọn được cánh buồm chính, một cánh buồm đằng mũi, và là một cánh buồm của con thuyền đua, cũng như học cách buộc một nút kép, một gút buộc, và nút căng cừu. Đôi môi anh cong lên trong suốt bài học.

“Em sẽ trói anh lại vào một hôm nào đó,” tôi lăm bằm gắt gỏng.

Đôi môi anh cong lên với vẻ hài hước. “Trước hết, cô sẽ phải bắt được tôi đã, cô Steele ạ.”

Những lời của anh khiến tôi nhớ đến lần anh đuổi tôi khắp căn hộ, phấn khích và rồi đến kết cục đáng sợ sau đó. Tôi cau mày và rùng mình. Sau đó, tôi đã bỏ mặc anh.

Liệu bây giờ tôi có bỏ anh lần nữa không khi anh đã thú nhận rằng anh yêu tôi? Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xám rất sáng của anh. Tôi có bao giờ bỏ anh được nữa không – cho dù anh làm gì với tôi đi nữa? Tôi có thể phản bội anh như thế được không? Không. Tôi nghĩ mình không thể.

Anh đã cho tôi một chuyến đi còn hơn cả tuyệt vời trên chiếc thuyền đẹp đẽ này, giải thích tất cả những thiết kế và kỹ thuật tiên tiến, và vật liệu chất lượng cao được sử dụng để chế tạo ra nó. Tôi nhớ cuộc phỏng vấn khi lần đầu tiên tôi gặp anh; khi đó tôi đã nhận ra niềm đam mê của anh với những con tàu. Tôi nghĩ tình yêu của anh chỉ dành cho những con tàu chuyên chở xuyên đại dương mà công ty anh đóng – chứ không phải cũng dành cho cả những con thuyền mướt mà, siêu gọi cảm nữa.

Và tất nhiên, anh đã yêu tôi thật thông thả, ngọt ngào. Tôi lắc đầu, nhớ lại thân hình tôi oằn mình và ham muốn dưới bàn tay thuần thực của anh. Anh là một người tình khác thường, tôi chắc thế – dù rằng tất nhiên, tôi chẳng có mốc so sánh nào cả. Nhưng Kate sẽ kể lể nhiều hơn nếu giống như vậy; cô ấy không giống như người có thể giữ bí mật các chi tiết thế này...

Nhưng chuyện này bao lâu là đủ với anh? Tôi chẳng hề biết được, và ý nghĩ này thật làm cho người ta mất hết tinh thần.

Giờ thì anh đang ngồi, còn tôi đứng trong vòng tay an toàn của anh hàng giờ liền, trong sự im lặng thoáng hiểu và dễ chịu khi *The Grace* lướt tới Seattle ngày một gần hơn. Tôi cảm lái, còn Christian thỉnh thoảng lại khuyên nhủ tôi điều chỉnh cho hợp lý.

“Đó là một bài thơ về con thuyền buồm xưa như trái đất,” anh thì thầm bên tai tôi.

“Nghe như một áng thơ ấy.”

Tôi cảm thấy anh đang cười toe. “Đúng thế. Antoine de Saint-Exupéry⁽¹⁾.”

“Ồ... Em thích *Hoàng tử Bé* lắm.”

“Anh cũng thế.”

ĐÃ GẦN TỐI khi Christian, tay vẫn đặt trên tay tôi, hướng thuyền chúng tôi vào bến tàu. Những ánh đèn nhấp nháy từ những con thuyền phản chiếu trên mặt nước tối om, nhưng trời vẫn còn sáng – một buổi tối rực rỡ và thơm dịu, khúc dạo đầu cho một kỳ vĩ chắc chắn sẽ tới.

Một đám đông đang túm tụm bên bờ biển lúc Christian chậm rãi quay thuyền xoay tròn quanh trong một không gian khá hẹp. Anh làm việc đó dễ dàng và lúi thật ngọt vào đúng chỗ tàu đậu lúc trước chúng tôi đã rời đi. Mac nhảy xuống bến và cột chiếc *The Grace* vào cọc thật chắc chắn.

“Sẽ còn quay lại nữa,” Christian nói khẽ.

“Cảm ơn anh,” tôi bẽn lén thì thầm. “Thật là một buổi chiều tuyệt vời.”

Christian cười toe toét. “Anh cũng nghĩ vậy. Có lẽ chúng ta có thể ghi tên em vào lớp học thuyền buồm, vậy là chúng ta có thể đi ra ngoài vài ngày một lần, chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Em thích lắm. Chúng ta có thể làm đi làm lại lễ rửa tội cho phòng ngủ.”

Anh cúi người về phía trước và hôn vào sau tai tôi. “Hừm... anh mong đợi điều đó đây, Anastasia,” anh thì thầm, khiến cho từng sợi lông trên cơ thể tôi đều dựng đứng lên vì được chăm sóc.

Sao anh làm được như vậy nhỉ?

“Nào, căn hộ đã an toàn rồi. Chúng ta có thể quay lại.”

“Thế còn đồ đạc của chúng ta ở khách sạn thì sao?”

“Taylor đã thu xếp rồi.”

Ồ! Khi nào vậy?

“Sớm ngày hôm nay, sau khi anh ta cùng với cả đội rà soát chiếc *The Grace*.” Christian trả lời luôn cả câu hỏi tôi chưa thốt ra.

“Người đàn ông khốn khổ đó có bao giờ ngủ không vậy?”

“Có chứ.” Christian nhướn mày lên nhìn tôi, lúng túng. “Anh ta chỉ làm công việc của mình thôi mà, Anastasia, thứ mà anh ta rất giỏi. Jason là một phát hiện thật sự.”

“Jason?”

“Jason Taylor.”

Tôi nghĩ Taylor là họ của anh ta. Jason. Hợp với anh ấy – rắn rỏi, đáng tin cậy. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

“Em thích Taylor đấy,” Christian nói, nhìn tôi đầy xét đoán.

“Em cho là vậy.” Câu hỏi của anh đã lật tẩy tôi. Anh cau mày. “Em không bị Taylor hấp dẫn đâu, nếu đó là lý do anh đang cau mày. Thôi ngay đi.”

Christian gần như là đang bấu môi – hờn dỗi.

Chà, thỉnh thoảng anh như một đứa trẻ vậy. “Em nghĩ Taylor chăm sóc anh rất tốt. Đó là lý do tại sao em thích anh ấy. Ngoài ra còn có vẻ tử tế, đáng tin cậy, và trung thành nữa. Anh ta khiến em yêu quý Taylor như bậc cha chú ấy.”

“Bậc cha chú á?”

“Vâng.”

“Được rồi, bậc cha chú.” Christian đang kiểm tra cả từ ngữ lẫn ý nghĩa nữa. Tôi cười lớn.

“Ồi, Christian, người lớn lên nào, Chúa ơi.”

Miệng anh há ra, ngạc nhiên vì tiếng cười của tôi, nhưng rồi anh cau mày như thể cân nhắc câu nói của tôi. “Anh đang cố gắng đây,” cuối cùng anh cũng nói.

“Đó mới là anh. Đúng là anh.” Tôi nhẹ nhàng trả lời nhưng lại trợn mắt lên với anh.

“Những ký ức nào em gọi lên khi trợn mắt lên với anh thế, Anastasia?” Anh cười toe toét.

Tôi cười tự mãn. “À, nếu anh cư xử cho phải phép, có thể chúng ta sẽ nhớ lại những ký ức đó đấy.”

Miệng anh chum lại đầy hài hước. “Cư xử phải phép à?” Anh nhướn mày. “Thật ra thì cô Steele – điều gì khiến cô nghĩ tôi muốn nhớ lại chúng chứ?”

“Chắc hẳn là cái cách mắt ngài sáng lên như đêm Noel khiến tôi đã nói vậy đấy.”

“Em đã biết rõ về anh rất nhiều rồi đấy,” anh nói cộc lốc.

“Em muốn biết về anh hơn nữa.”

Anh mỉm cười dịu dàng. “Anh cũng thế, Anastasia.”

“CẢM ƠN, MAC.” CHRISTIAN BẮT TAY McConnell và bước lên bến cảng.

“Tôi luôn thích làm việc đó, ngài Grey, và xin tạm biệt. Ana, rất vui vì được gặp cô.”

Tôi bẽn lễn bắt tay anh ta. Anh ta hẳn biết Christian và tôi đã làm gì trên tàu khi anh ta vào bờ.

“Chúc một ngày tốt lành, Mac, cảm ơn anh.”

Anh ta cười toe toét với tôi và nháy mắt khiến tôi đỏ bừng mặt. Christian nắm tay tôi, rồi chúng tôi đi dọc bến cảng dạo quanh bến tàu.

“Mac đến từ đâu?” Tôi hỏi, tò mò về giọng nói của anh ta.

“Ireland... Bắc Ireland,” Christian tự chỉnh lại.

“Anh ấy là bạn của anh à?”

“Mac á? Anh ta làm việc cho anh. Giúp đóng con tàu *The Grace*.”

“Anh có nhiều bạn bè không?”

Anh cau mày. “Không hẳn. Làm công việc của mình... anh không nuôi dưỡng mối quan hệ bạn bè. Đó chỉ là...” Anh ngừng lại, nấp nhần hẳn sâu hơn, và tôi biết rằng anh sẽ ám chỉ tới bà Robinson.

“Đói không?” anh hỏi, cố gắng thay đổi chủ đề.

Tôi lắc đầu. Thật ra là tôi đói ngấu.

“Chúng ta sẽ ăn ở chỗ anh để xe. Đi nào.”

CANH SP LÀ MỘT QUÁN RƯỢU NHỎ của Ý mang tên Bee’s. Nó nhắc tôi nhớ tới địa điểm ở Portland – một vài chiếc bàn và lều quán, thiết kế rất diêm dúa và hiện đại, với một bức ảnh đen trắng to tướng về vòng quay của thế kỷ như một bức bích họa.

Christian và tôi ngồi trong một lều, nghiên cứu thực đơn và nhấm nháp món Frascati nhẹ nhàng ngon lành. Khi tôi liếc vào thực đơn, để chọn món, Christian nhìn tôi chăm chăm đầy thưởng thức.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Trông em thật đáng yêu, Anastasia. Không khí ngoài trời thật thích hợp với em.”

Tôi đỏ mặt. “Em thấy tốt hơn những lời nịnh nọt, hãy nói thật đi. Nhưng em đã có một buổi chiều đáng yêu. Một chiều tuyệt vời. Cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười, đôi mắt ấm áp. “Anh rất vui được làm vậy,” anh thì thầm.

“Em có thể hỏi anh vài điều được không?” Tôi quyết định tìm hiểu tình hình thực tế.

“Bất cứ điều gì, Anastasia. Em biết mà.” Anh hếch mặt sang một bên, trông rất thích thú.

“Có vẻ như anh không có nhiều bạn bè. Tại sao vậy?”

Anh nhún vai và cau mày. “Anh đã nói với em rồi, anh thật sự không có thời gian. Anh có những đối tác – mặc dù điều đó rất khác với mối quan hệ bạn bè, anh chắc vậy. Anh có gia đình và vậy thôi. Khác hẳn với Elena.”

Tôi phớt lờ việc nhắc tới kẻ lẳng lơ đáng ghét kia. “Không có bạn bè cùng giới cùng tuổi anh để có thể đi chơi và xả hơi sao?”

“Em biết anh thích xả hơi thế nào không, Anastasia?” Miệng Christian cau lại. “Anh đang làm việc, xây dựng sự nghiệp.” Trông anh thật lúng túng. “Đó là tất cả những gì anh làm – ngoại trừ

việc thỉnh thoảng đưa thuyền và lái máy bay.”

“Thậm chí không cả bạn cùng đại học sao?”

“Không hẳn.”

“Vậy là chỉ có Elena?”

Anh lắc đầu, vẻ mặt đầy cảnh giác.

“Hắn là cô độc lắm.”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười buồn bã. “Em muốn ăn gì nào?” anh hỏi để thay đổi chủ đề lần nữa.

“Em sẽ ăn risotto [\(2\)](#).”

“Lựa chọn đúng đắn đấy.” Christian gọi người bồi bàn, kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau khi chúng tôi gọi món, tôi bút rút ngọ nguậy trên ghế, nhìn chăm chăm vào các đốt ngón tay. Nếu anh đang ở trong tâm trạng cởi mở, tôi cần phải tận dụng cơ hội.

Tôi phải nói với anh về mong đợi của anh, về... ừm... nhu cầu của anh.

“Anastasia, có vấn đề gì à? Nói với anh đi.”

Tôi nhìn sâu vào gương mặt lo lắng của anh.

“Nói anh nghe đi,” anh nói mạnh mẽ hơn, và mối lo lắng của anh thường theo hướng nào? Sợ hãi? Giận dữ?

Tôi hít một hơi thở sâu. “Em chỉ băn khoăn rằng điều này không đủ với anh. Anh biết đấy, để xả hơi ấy.”

Hàm anh bạnh ra và mắt anh đan lại. “Anh đã thể hiện với em điều gì là việc đó không đủ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy tại sao em lại nghĩ vậy?”

“Em biết anh thích gì mà. Anh... ừm... muốn gì ấy,” tôi lắp bắp.

Anh nhắm mắt lại và xoa xoa lên vầng trán bằng những ngón tay thon dài.

“Anh phải làm gì đây?” Giọng anh nhẹ nhàng một cách đáng ngại, như thể anh giận dữ, còn trái tim tôi thất lại.

“Không, anh hiểu nhầm rồi – anh làm em kinh ngạc, em biết mới chỉ có vài ngày, nhưng em hy vọng em không buộc anh phải trở thành người không phải là anh.”

“Anh vẫn là anh mà, Anastasia – với tất cả những đặc điểm chết tiệt của năm mươi phần hư hoại trong anh. Đúng thế, anh phải chiến đấu với ham muốn được kiểm soát... nhưng đó là bản chất của anh, cách anh đã xoay xở với cuộc sống của mình. Đúng thế, anh mong rằng em cư xử theo một lối trong chừng mực, cả khi em không như thế thì nó vẫn kích thích và thật mới mẻ. Chúng ta sẽ vẫn làm điều anh thích làm. Em để cho anh phát vào mộng em sau cuộc đấu giá gây tổn thương ngày hôm qua.” Anh mỉm cười trêu mếu khi nhớ lại. “Anh tận hưởng việc trừng phạt em. Anh không nghĩ ham muốn đó sẽ tới... nhưng anh đang cố gắng, và nó không nặng nề như anh nghĩ.”

Tôi lúng túng và đỏ bừng mặt, nhớ đến cuộc gặp gỡ vụng trộm của chúng tôi trong phòng ngủ hồi bé của anh. “Em không có ý như vậy,” tôi vừa thì thầm vừa mỉm cười đầy ngượng ngùng.

“Anh biết.” Môi anh hé ra một nụ cười miễn cưỡng. “Anh cũng không có ý như vậy. Nhưng để anh nói cho em biết, Anastasia, tất cả những điều này đều mới mẻ với anh và vài ngày gần đây

là những ngày tuyệt nhất trong cuộc đời anh. Anh không muốn thay đổi điều gì hết.”

Ồ!

“Những ngày này cũng là tuyệt nhất trong đời em,” tôi thì thầm và nụ cười của anh thật rộng mở. Nữ Thần Ham Muốn của tôi gật đầu lia lịa đồng ý – và huých tôi rõ mạnh. *Được lắm, được lắm.*

“Vậy là, anh không muốn dẫn em vào phòng giải trí của anh phải không?”

Anh nuốt nước bọt và tái nhợt đi, tất cả nét vui vẻ biến sạch. “Không, anh không muốn.”

“Tại sao lại không?” Tôi thì thầm. Đó không phải là câu trả lời tôi mong đợi.

Và vâng, chính là nó – cú huých thất vọng. Nữ Thần Ham Muốn dậm chân hờn dỗi, cánh tay cô ta vất chéo lại như một đứa trẻ tức tối.

“Lần cuối cùng chúng ta ở đó em đã bỏ anh đi,” anh lặng lẽ nói. “Anh sẽ tránh đi bất cứ điều gì có thể làm em bỏ anh đi lần nữa. Anh đã bị hủy hoại, suy sụp khi em bỏ đi. Anh đã giải thích điều đó rồi. Anh không bao giờ muốn có cảm giác như vậy nữa anh đã nói với em rằng anh cảm nhận về em thế nào rồi.” Đôi mắt xám của anh mở rộng và mãnh liệt với tất cả lòng chân thành.

“Nhưng điều đó có vẻ gần như không công bằng. Anh không thật sự thoải mái – không ngừng lo lắng về việc em cảm thấy thế nào. Anh thực hiện tất cả những thay đổi đó vì em, và em... nghĩ em nên đền đáp lại bằng cách nào đó. Em không biết nữa – có thể... thử... chơi trò đóng vai người khác xem,” tôi lắp bắp, mặt tôi đỏ dừ như bức tường của phòng giải trí đó.

Tại sao nói về điều ấy lại khó khăn thế nhỉ? Tôi đã làm tất cả những điều ngốc nghếch lặp đi với người đàn ông này, những điều mà vài tuần trước đó tôi chưa từng nghe nói, chưa bao giờ nghĩ là có thể có, nhưng điều khó khăn nhất trong tất cả là đang phải nói chuyện với anh thế này.

“Ana, em đang đền đáp rồi, nhiều hơn là em nghĩ đấy. Xin em, xin em đừng có cảm giác như vậy.”

Vẻ vô tư của Christian biến mất. Đôi mắt anh giờ đây mở to đầy hoảng hốt, đó là sự tổn thương sâu sắc. “Bé yêu, mới chỉ có một cuối tuần thôi mà,” anh tiếp tục. “Cho chúng ta một chút thời gian. Anh đã nghĩ ra một cách giải quyết tuyệt vời cho chúng ta vào cuối tuần vừa rồi khi em bỏ đi. Chúng ta cần thời gian. Em cần tin vào anh, và anh cũng thế. Có lẽ vừa đủ thời gian cho chúng ta, nhưng anh thích em như bây giờ. Anh thích ngắm em vui vẻ thế này, thoải mái và vô tư thế này, biết rằng anh là một phần của niềm vui đó. Anh đã không bao giờ...” anh ngừng lại và lùa những ngón tay lên mái tóc. “Chúng ta phải tập đi trước khi chúng ta có thể chạy.” Đột nhiên anh cười thật ngớ ngẩn.

“Có gì buồn cười sao?”

“Flynn. Ông nói về điều đó suốt. Anh không bao giờ nghĩ mình lại dẫn lại lời ông.”

“Hội chúng Flynn.”

Christian cười phá lên. “Chính xác.”

Người bồi bàn mang tới món khai vị, và cuộc trò chuyện của chúng tôi chuyển sang đồ ăn khi Christian đã thả lỏng.

Nhưng khi những cái đĩa to đến vô lý đặt trước chúng tôi, tôi không tài nào ngừng nghĩ về Christian ngày hôm nay thế nào – thoải mái, vui vẻ, và vô tư. Ít ra thì giờ đây anh đang cười tươi, và lại hoàn toàn thư giãn.

Tôi hít sâu vào trong một hơi thở dài nhẹ nhõm khi anh bắt đầu trêu chọc tôi về những nơi tôi đã tới. Đó là một cuộc tranh luận ngắn, vì tôi chưa từng ở bất cứ nơi nào trừ nước Mỹ cả. Ngược lại thì Christian lại đi du lịch khắp thế giới. Chúng tôi sa vào cuộc tranh cãi vui vẻ và dễ chịu hơn, về tất cả những nơi anh đã đến thăm.

SAU BỮA ĂN NGON LÀNH VÀ NO NÊ, Christian lái xe trở lại Escala, trong tiếng hát ngọt ngào, êm ái của Eva Cassidy qua loa. Tôi có một khoảng thời gian nghỉ ngơi yên bình chìm đắm trong những suy nghĩ riêng. Tôi đã có một ngày choáng váng: Bác sĩ Greene; cùng tắm với nhau; lời thú nhận của Christian; làm tình trong khách sạn và trên tàu; mua xe ô tô. Thậm chí chính Christian cũng khác hẳn đi. Như thể anh đang bỏ lại thứ gì đó hoặc phát hiện lại được gì đó – tôi không biết là thứ gì nữa.

Ai ngờ được anh có thể ngọt ngào đến thế? Có phải là anh không?

Khi tôi nhìn anh, anh cũng thế, trông đầy suy nghĩ. Điều đó thức tỉnh tôi rằng anh ấy không bao giờ thật sự có được tuổi trẻ – của một người bình thường đi nữa. Tôi lắc đầu.

Tâm trí tôi quay lại về buổi khiêu vũ và màn khiêu vũ với bác sĩ Flynn và nỗi sợ hãi của Christian rằng Flynn đã nói với tôi tất cả về anh. Christian vẫn đang che giấu điều gì với tôi. Chúng tôi có thể tiến triển thế nào nếu anh cảm nhận theo cách đó?

Anh nghĩ tôi có thể bỏ đi nếu tôi biết anh. Anh nghĩ rằng tôi có thể bỏ đi nếu anh là chính anh. *Ôi, người đàn ông này mới rắc rối làm sao.*

Khi chúng tôi đến gần nhà, anh bắt đầu lộ ra vẻ căng thẳng. Anh kiểm tra cẩn thận từng vỉ hè và ngõ ngách, mắt anh phóng tới khắp nơi, tôi biết là anh đang tìm kiếm Leila. Tôi cũng bắt đầu tìm kiếm. Tất cả phụ nữ da trắng tóc đen trẻ tuổi đều là khả nghi, nhưng chúng tôi không thấy cô ta.

Khi lái xe vào ga-ra, miệng anh mím thành một đường khắc nghiệt và căng thẳng. Tôi tự hỏi tại sao chúng tôi phải quay lại đây nếu điều đó làm anh ấy quá thận trọng và căng thẳng thế này. Sawyer đang kiểm tra trong ga-ra. Chiếc Audi bị phá hỏng đã được rời đi. Anh ta tới mở cửa cho tôi khi Christian đưa xe đến cạnh chiếc SUV.

“Chào anh, Sawyer,” tôi lẩm bẩm câu chào.

“Cô Steele.” Anh ta gật đầu. “Ngài Grey.”

“Không có dấu hiệu gì chứ?” Christian hỏi.

“Không, thưa ngài.”

Christian gật đầu, nắm chặt lấy tay tôi, dẫn tôi về phía thang máy. Tôi biết đầu anh đang làm việc quá sức – anh ấy rối trí rồi. Khi chúng tôi vào trong thang máy, anh quay qua tôi.

“Ở đây, em không được phép ra ngoài một mình. Hiểu không?” Anh cộc lốc nói.

“Được rồi mà.” *Chà chà – dựng hết cả tóc gáy.* Nhưng thái độ của anh khiến tôi mỉm cười. Tôi muốn ôm lấy chính mình – người đàn ông này, luôn hống hách và cộc lốc với tôi, tôi biết thế. Chỉ hơn một tuần trước thôi, nếu anh nói với tôi bằng cái giọng đó chắc tôi đã bị dọa sợ rồi. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu anh hơn rất nhiều. Đó là kỹ xảo đối phó của anh mà thôi. Anh đang căng thẳng vì Leila, anh yêu tôi, và anh muốn bảo vệ tôi.

“Có gì buồn cười sao?” anh lẩm bẩm, thoáng vẻ thích thú.

“Anh ấy.”

“Tôi sao? Cô Steele? Tại sao tôi lại buồn cười?” Anh bĩu môi.

Christian bĩu môi thật... nóng bỏng.

“Đừng có bĩu môi.”

“Tại sao?” Trông anh càng ngạc nhiên hơn.

“Bởi vì nó có tác động tới em như khi em có tác động với anh lúc làm thế này.” Tôi cố tình cắn môi.

Anh nhướn mày lên, vừa kinh ngạc vừa thỏa mãn. “Thật sao?” Anh bĩu môi lần nữa và cúi

người xuống trao cho tôi một nụ hôn chớp nhoáng hoàn toàn trong sáng.

Tôi chu môi lên để gặp môi anh, và trong một thoáng khi môi chúng tôi chạm vào nhau, bản chất của nụ hôn đã thay đổi – lửa nóng điên cuồng lan tỏa xuyên qua huyết quản tôi từ điểm tiếp xúc thân mật đó, khiến tôi nhào sang phía anh.

Bất ngờ, những ngón tay tôi lùa vào mái tóc anh khi anh siết lấy tôi và đẩy tôi áp vào bức tường thang máy, đôi tay anh ôm lấy gương mặt tôi, giữ tôi trong đôi môi anh khi lưỡi chúng tôi quyết trận thư hùng. Tôi không biết liệu không gian giới hạn trong thang máy có khiến cho mọi thứ thật hơn không, nhưng tôi cảm nhận được ham muốn của anh, mối lo lắng của anh, sự đam mê của anh.

Chúa ơi. Tôi muốn anh, ở đây, ngay bây giờ.

Thang máy kêu lên một tiếng rồi dừng lại, cánh cửa trượt ra, và Christian kéo gương mặt mình ra khỏi mặt tôi, hông anh vẫn còn ghì chặt tôi vào tường, sự cương cứng của anh xuyên thẳng vào tôi.

“Ôi trời!” Anh hốt hển thì thào.

“Ôi trời!” Tôi nhại lại anh, hít hơi thở hân hoan vào trong phổi.

Anh nhìn tôi, đôi mắt chói sáng, “Em đã làm gì với anh, Ana.” Ngón tay cái của anh rờ theo đường môi dưới của tôi.

Từ đuôi mắt mình tôi thấy Taylor bước lùi lại khuất khỏi tầm mắt của tôi. Tôi rướn người hôn vào khóe miệng đẹp như tạc của Christian.

“Anh làm gì với em vậy, Christian.”

Anh bước lùi lại và cầm tay tôi, giờ đây mắt anh sẫm hơn, nheo lại. “Đi nào,” anh ra lệnh.

Taylor vẫn đang ở trong phòng chờ, đợi chúng tôi với dáng vẻ đầy thận trọng.

“Xin chào, Taylor,” Christian thân mật nói.

“Chào ngài Grey, cô Steele.”

“Ngày hôm qua, tôi đã là bà Taylor.” Tôi cười toe toét với Taylor đang đỏ bừng cả mặt.

“Phải có một cái nhẫn xinh đẹp cho điều đó, cô Taylor ạ,” Taylor nói đơn giản.

“Tôi cũng đã nghĩ vậy đấy.”

Christian siết chặt tay tôi hơn, đầy cau có. “Nếu hai người đã nói xong rồi, tôi muốn một cuộc thẩm vấn đấy.” Anh giận dữ nhìn Taylor, giờ đây trông thật lúng túng, còn tôi trong thâm tâm đang co rúm cả lại. Tôi đã vượt quá giới hạn rồi.

“Xin lỗi,” tôi nói với Taylor đang nhún vai và mỉm cười chân thành trước khi tôi quay đi bước theo Christian.

“Tôi sẽ tới chỗ anh ngay. Tôi chỉ muốn nói một câu với cô Steele thôi,” Christian nói với Taylor, và tôi biết là mình gặp rắc rối rồi.

Christian dẫn tôi vào trong phòng ngủ của anh và khép cửa lại.

“Đừng có bốn cột với nhân viên, Anastasia,” anh mắng.

Tôi há miệng toan biện hộ cho bản thân mình – rồi ngậm lại, rồi lại há ra. “Em đâu có bốn cột. Em chỉ thân thiện thôi – việc đó khác mà.”

“Không thân thiện với nhân viên hay bốn cột với họ. Anh không thích thế.”

Ôi. Tạm biệt Christian vô tư. “Em xin lỗi,” tôi lẩm bẩm và nhìn xuống những ngón tay. Anh đã không làm tôi cảm thấy như một đứa trẻ suốt cả ngày rồi. Với tay xuống, anh khum tay vào

cầm tôi, kéo đầu tôi ngẩng lên hướng thẳng vào mắt anh.

“Em biết anh ghen tuông thế nào đấy,” anh thì thầm.

“Anh chẳng có lý do gì để ghen tuông cả, Christian. Anh sở hữu em cả thể xác lẫn linh hồn.”

Anh nhắm mắt như thể nhận thấy sự thật đó thật khó tiêu hóa nổi. Anh cúi xuống hôn tôi thật nhanh, nhưng không hề có đam mê như chúng tôi trải qua một lúc trước đây trong thang máy.

“Anh sẽ không đi lâu đâu. Em tự nhiên như ở nhà nhé,” anh hờn dỗi nói và quay đi, bỏ mặc tôi đứng trong phòng ngủ của anh, ngạc nhiên và bối rối.

Tại sao anh ấy lại có thể ghen tuông với Taylor được cơ chứ? Tôi lắc đầu đầy hoài nghi.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức, tôi nhận ra mới hơn tám giờ. Tôi quyết định sẽ chuẩn bị quần áo sẵn sàng để đi làm vào ngày mai. Tôi lên tầng tới phòng mình và mở phòng để đồ riêng. Trống không. Tất cả quần áo đã biến mất. *Ôi, không!* Christian quyết định nhất nhất tin theo lời tôi nên đã vứt hết quần áo rồi. *Chết tiệt.*

Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi giận dữ. *Nào, đây là vì cậu và cái miệng ngoác của cậu đấy.*

Tại sao anh ấy lại khẳng định tin những gì tôi nói chứ? Lời khuyên của mẹ quay trở lại ám ảnh tôi: “*Đàn ông rất tầm thường, con yêu ạ.*” Tôi bấu môi, nhìn chăm chăm vào không gian trống hốc. Không còn lấy cả một bộ quần áo để thương nữa, như là chiếc váy bạc tôi mặc tới buổi khiêu vũ ấy.

Tôi đi vợ vẫn chán chường trong phòng ngủ. *Đợi một phút – chuyện gì xảy ra nữa thế này?* Chiếc iPad biến mất. Cái máy Mac của tôi đâu? *Ôi, không.* Ý nghĩ tàn nhẫn đầu tiên của tôi là Leila có thể đã cuỗm chúng.

Tôi lao trở lại lầu dưới quay về phòng ngủ của Christian. Trên chiếc bàn cạnh giường ngủ là cái máy Mac của tôi, iPad của tôi, và cả ba lô của tôi nữa. Tất cả ở đây.

Tôi mở cửa phòng để đồ riêng. Quần áo của tôi ở đây – tất tẩn tật – cùng chung chỗ với quần áo của Christian. Việc này xảy ra khi nào vậy? Tại sao anh không bao giờ báo cho tôi biết trước khi anh làm những việc thế này?

Tôi quay lại, anh đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Ồ, họ đã giải quyết xong việc di chuyển rồi,” anh lầm bầm, chẳng mấy để tâm.

“Có việc gì sao?” Tôi hỏi. Gương mặt anh đanh lại.

“Taylor nghĩ Leila đã đi vào qua cầu thang thoát hiểm. Chắc là cô ta có chìa khóa. Tất cả ổ khóa bây giờ đang được thay. Đội của Taylor đã rà soát từng phòng trong căn hộ rồi. Cô ta không có ở đây.” Anh ngừng lại, lùa bàn tay lên mái tóc. “Anh ước gì anh biết cô ta ở đâu. Cô ta đang lẩn tránh tất cả nỗ lực tìm kiếm của chúng ta, trong khi cô ta đang cần sự giúp đỡ.” Anh cau mày, và cơn hờn dỗi khi nãy của tôi tan sạch. Tôi vòng tay quanh người anh. Đắm mình trong vòng tay ôm chặt của anh, anh hôn lên tóc tôi.

“Anh sẽ làm gì khi tìm được cô ta?” Tôi hỏi.

“Bác sĩ Flynn có chỗ mà.”

“Còn chồng cô ta thì sao?”

“Anh ta đã phủi tay với cô ấy rồi.” Giọng Christian có vẻ cay đắng. “Gia đình cô ta ở Connecticut. Anh nghĩ nhiều khả năng là cô ta đang ở một mình ngoài kia.”

“Thế thì buồn quá.”

“Em có thấy ổn khi đồ đạc của em ở đây không? Anh muốn em ở cùng phòng với anh,” anh thì thầm.

Chao ôi, chuyển hướng nhanh quá.

“Có ạ.”

“Anh muốn em ngủ cùng anh. Anh không gặp ác mộng khi em bên anh.”

“Anh gặp ác mộng sao?”

“Ừ.”

Tôi vòng tay ôm chặt anh hơn. Tôi thật vô dụng. Trái tim tôi đã ký giao kèo với người đàn ông này rồi.

“Em đã chuẩn bị quần áo để sẵn sàng đi làm vào ngày mai rồi,” tôi thì thầm.

“Làm việc!” Christian kêu lên như thể đó là một từ bần thủ, anh buông tôi ra, nhìn đầy giận dữ.

“Vâng, làm việc,” tôi đáp lại, bối rối vì phản ứng của anh.

Anh nhìn tôi chăm chăm với vẻ hoàn toàn không hiểu gì hết. “Nhưng còn Leila – cô ta đang ở ngoài kia,” anh ngừng lại. “Anh không muốn em đi làm.”

Cái gì? “Thật là buồn cười, Christian. Em phải đi làm.”

“Không, em không phải làm.”

“Em có công việc mới mà em rất thích. Tất nhiên là em phải đi làm chứ.” *Ý anh là gì vậy?*

“Không, em không đi làm,” anh nhắc lại, rất dứt khoát.

“Anh nghĩ em sẽ ở đây ngoài không trong khi anh điều khiển cả thế giới à?”

“Thật ra thì... đúng thế.”

Ôi, Năm Mươi, Năm Mươi, Năm Mươi... cho em sức mạnh nào.

“Christian, em cần phải đi làm.”

“Không, em không cần.”

“Có chứ. Em. Cần.” Tôi nói chậm rãi như thể anh là một đứa trẻ.

Anh quắc mắt lên với tôi. “Không an toàn đâu.”

“Christian... Em cần phải làm việc để kiếm sống, và em sẽ ổn thôi.”

“Không, em không cần phải làm việc để kiếm sống – và làm sao em biết mình sẽ ổn nào?” Anh gần như hét lên.

Ý anh là gì vậy? Anh định nuôi tôi sao? Ồ, điều đó còn hơn cả lỗi bịch nữa – tôi mới biết anh xem nào – được năm tuần?

Giờ thì anh giận dữ, mắt anh như có bão, vằn lên nhưng tôi chẳng thêm quan tâm.

“Vì Chúa, Christian, Leila đã đứng ở cuối giường anh, và cô ấy đã không làm hại em, và vâng, em cần đi làm. Em không muốn chịu ơn anh. Em có khoản vay để học hành cần phải trả.”

Miệng anh mím chặt khi tôi đặt tay lên hông. Tôi sẽ không lay chuyển về việc này đâu. Anh nghĩ mình là ai chứ?

“Anh không muốn em đi làm đâu.”

“Điều đó không phụ thuộc vào anh, Christian. Đó không phải là quyết định của anh mà.”

Anh lùa bàn tay lên mái tóc khi nhìn tôi trừng trừng. Hàng giây, hàng phút trôi qua khi chúng tôi nhìn nhau trừng trừng như thế.

“Sawyer sẽ đi với em.”

“Christian, điều đó không cần thiết. Anh vô lý quá đấy.”

“Vô lý?” anh gầm lên. “Hoặc là anh ta sẽ đi với em, hoặc là anh sẽ vô lý thật sự là giữ em ở đây.”

Anh ta sẽ không làm thế chứ, phải không? “Chính xác thì như thế nào?”

“Ồ, anh đã tìm ra một cách rồi, Anastasia. Đừng có ép anh.”

“Được rồi!” Tôi đầu hàng, giơ cả hai tay lên, xoa dịu anh. *Chúa ơi – Anh chàng Đa Sự đã trở lại lợi hại gấp đôi.*

Chúng tôi cứ đứng đó, quắc mắt nhìn nhau.

“Được rồi – Sawyer có thể đi với em nếu điều đó khiến anh thấy dễ chịu hơn.” Tôi đầu hàng, đảo mắt chán nản. Christian nheo mắt lại và tiến lên một bước về phía tôi đầy vẻ đe dọa. Ngay lập tức, tôi lùi lại. Anh dừng lại và hít một hơi thở sâu, nhắm mắt, lùa cả hai bàn tay lên vuốt tóc. Ôi không. Anh kết thúc mới giới thiệu và chân thành làm sao.

“Anh có thể đưa em đi dạo một vòng không?”

Dạo một vòng á? Anh đang trêu em đấy à? “Được thôi,” tôi lẩm bẩm đầy cảnh giác. Một bước chuyển hướng đây mà – Quý Ngài Đồng Bóng đã quay trở lại thành phố. Anh chìa tay và khi tôi nắm lấy, anh nắm chặt đầy âu yếm.

“Anh không có ý làm em hoảng sợ.”

“Anh có làm thế đâu. Em chỉ sẵn sàng chạy thôi mà,” tôi châm biếm.

“Chạy á?” Mắt Christian mở to.

“Em đùa ấy mà!” *Ôi, chà chà.*

Anh dẫn tôi ra khỏi phòng để đồ, còn tôi thì có một lúc để bình tĩnh lại. Adrenaline vẫn chảy suốt cơ thể tôi. Một trận chiến với anh chẳng có hứa hẹn gì là nhẹ nhàng cả.

Anh đưa tôi đi một vòng quanh căn hộ, chỉ cho tôi các phòng khác nhau. Cùng với phòng giải trí và ba phòng ngủ dự phòng ở tầng dưới, tôi thích thú phát hiện ra là Taylor và bà Jones đều có một chái nhà riêng ở hai bên cánh – một phòng bếp, khu vực tiếp khách rộng rãi, và một phòng ngủ. Bà Jones đi thăm chị gái ở Portland vẫn chưa về.

Ở tầng dưới, căn phòng khiến tôi chú ý nằm đối diện với phòng làm việc của anh – một phòng TV với màn hình plasma cực lớn và các bảng điều khiển trò chơi được phân loại. Thật là ấm cúng.

“Vậy, anh có trò Xbox(3)?” Tôi cười đầy tự mãn.

“Đúng thế, nhưng anh bị thua. Elliot luôn đánh bại anh. Thật là buồn cười, khi em nghĩ anh ám chỉ căn phòng này là phòng giải trí của anh.” Anh cười toét miệng với tôi, cơn giận của anh đã trôi vào quên lãng. Ớn Chúa là anh đã lấy lại được tâm trạng phấn chấn rồi.

“Em rất mừng vì ngài thấy ở em niềm vui thích, Ngài Grey ạ,” tôi ngạo mạn đáp lại.

“Cô đúng thế mà, cô Steele – tất nhiên là khi cô không khiêu khích người khác.”

“Em thường xuyên khiêu khích khi ngài vô lý đấy chứ.”

“Tôi ấy à? Vô lý sao?”

“Vâng, ngài Grey. Vô lý có thể là đặc trưng của ông đấy.”

“Tôi không có tên đệm(4) nào cả.”

“Vậy thì Vô lý sẽ phù hợp đấy.”

“Tôi nghĩ đó là vấn đề còn tranh cãi, cô Steele ạ.”

“Em sẽ quan tâm đến ý kiến chuyên môn của bác sĩ Flynn.”

Christian cười đầy tự mãn.

“Em đã nghĩ Trevelyan là tên đệm của anh đấy.”

“Không. Đó là họ. Trevelyan-Grey.”

“Nhưng anh đâu có sử dụng nó.”

“Lâu quá rồi. Đi nào,” anh ra lệnh. Tôi đi theo anh ra khỏi phòng TV xuyên qua căn phòng lớn tới hành lang chính qua phòng tiện ích và một hầm rượu hoành tráng và tới văn phòng tiện nghi, rộng rãi của Taylor. Taylor đang đứng khi chúng tôi đi vào. Trong phòng có một chiếc bàn họp với sáu ghế ngồi. Trên mỗi chỗ ngồi là một dãy máy bộ đàm. Tôi không hề biết là căn hộ có Truyền hình cáp. Máy bộ đàm xuất hiện ở ban công, cầu thang, thang máy dành cho người phục vụ, và phòng giải lao.

“Chào, Taylor. Tôi chỉ đưa Anastasia đi một vòng thôi.”

Taylor gật đầu nhưng không hề mỉm cười. Tôi băn khoăn không biết liệu anh ta có bị rầy la không, và tại sao anh ta vẫn còn làm việc? Khi tôi mỉm cười với anh ta, anh ta gật đầu lịch sự. Một lần nữa Christian nắm chặt bàn tay tôi hơn và dẫn tôi tới thư viện.

“Và tất nhiên, em đã đến đây rồi.” Christian mở cánh cửa. Tôi nhận thấy chiếc bàn chơi bi-a bọc vải len tuyết màu xanh lá cây.

“Chúng ta sẽ chơi chứ?” Tôi hỏi.

Christian mỉm cười, ngạc nhiên. “Được thôi. Trước đây em đã từng chơi sao?”

“Vài lần,” tôi nói dối, còn anh nheo mắt lại, nghiêng đầu sang một bên.

“Em là một kẻ nói dối đến là vô vọng, Anastasia ạ. Em chưa từng chơi trước đây hoặc...”

Tôi liếm môi. “Sợ hãi một đối thủ nhỏ bé sao?”

“Sợ hãi một cô gái nhỏ bé như em ấy à?” Christian giễu cợt một cách hiền lành.

“Đánh cược nhé, ngài Grey.”

“Cô có chắc chắn không, cô Steele?” Anh cười đầy tự mãn, vừa thích thú vừa hoài nghi. “Cô muốn cược gì nào?”

“Nếu em thắng, anh sẽ dẫn em quay trở lại phòng giải trí.”

Anh nhìn tôi chằm chằm như thể anh không thể hiểu hết được điều tôi vừa nói. “Còn nếu anh thắng?” anh hỏi sau vài giây choáng váng.

“Tùy theo lựa chọn của anh.”

Miệng anh cau lại khi suy tính câu trả lời. “Được, chơi.” Anh cười tự mãn. “Em muốn chơi theo lối pool⁽⁵⁾, chơi kiểu Anh, hay chơi kiểu carom⁽⁶⁾?”

“Chơi kiểu pool đi ạ. Em không biết những kiểu chơi kia.”

Christian lấy ra một hộp lớn bằng da từ trong tủ chìm ở dưới giá sách. Trong đó những quả bóng pool được xếp trên lớp vải nhung. Nhanh nhẹn và hiệu quả, anh xếp những quả bóng lên mặt len tuyết. Tôi không nghĩ mình từng chơi pool trên một cái bàn rộng thế này trước đây. Christian đưa cho tôi một cây cơ và vài viên phấn.

“Em có muốn dừng lại không?” Anh vờ vỉnh đầy kiêu cách. Anh đang thích thú – anh nghĩ mình sẽ chiến thắng.

“Chơi thôi.” Tôi bôi phấn vào đầu cơ và thổi phấn thừa đi – liếc nhìn Christian qua hàng mi. Mắt anh sầm lại khi tôi làm như vậy.

Tôi xếp bóng trắng thành hàng, rồi với một cú đánh nhanh gọn, chọc bi cái thẳng vào hình tam giác thật mạnh khiến cho quả bóng sọc quay tròn và lao thẳng xuống lỗ góc bên phải. Tôi liếc nhìn những quả bóng còn lại.

“Em chọn quả sọc,” tôi nói đầy ngây thơ, mỉm cười duyên dáng với Christian. Miệng anh cong lên đầy thích thú.

“Xin cứ tự nhiên,” anh nói rất lịch thiệp.

Tôi tiếp tục cho ba bi tiếp theo lần lượt rơi xuống lỗ. Trong thâm tâm, tôi đang nhảy múa. Vào lúc này tôi vô cùng biết ơn José vì đã dạy tôi chơi pool và chơi nó thật tốt. Christian bình thần quan sát, chẳng để lộ bất cứ dấu hiệu nào, nhưng vẻ thích thú của anh dường như giảm đi. Tôi bị trượt mất quả sọc xanh đi một li thôi.

“Em biết đấy, Anastasia, anh có thể đứng đây nhìn em cúi xuống và chạy ngang dọc bàn bi-a này suốt cả ngày,” anh nói đầy tán thưởng.

Tôi đỏ bừng mặt. Ơn Chúa là tôi đang mặc quần jean. Anh cười đầy tự mãn. Anh đang cố gắng làm tôi mất tập trung với trò chơi của mình, đồ quý. Anh kéo chiếc áo len màu kem qua đầu, quăng nó xuống lưng ghế, cười toét miệng với tôi, khi anh thông thả đánh cú đầu tiên.

Anh cúi sát người xuống bàn. Miệng tôi khô khốc. *Ôi, tôi hiểu anh có ý gì rồi.* Christian mặc chiếc quần jean bó sát và chiếc áo thun trắng, đang cúi xuống, như là... thứ gì đó đang được chiêm ngưỡng vậy. Tôi suýt nữa thì ngắt cả mạch suy nghĩ. Anh cho bốn quả đồng màu xuống lỗ rất nhanh, rồi kéo xuống cả một quả màu trắng.

“Một lỗi rất cơ bản, ngài Grey,” tôi giễu cợt.

Anh cười tự mãn. “À, cô Steele, tôi là vậy nhưng cũng là một kẻ ghê gớm xuẩn ngốc đấy. Đến lượt cô, tôi chắc thế.” Anh lượn khỏi chiếc bàn.

“Anh sẽ không cố gắng để bị thua chứ, phải không?”

“Ồ không. Vì những gì anh tâm niệm là một giải thưởng, anh muốn chiến thắng, Anastasia.” Anh nhún vai rất thần nhiên. “Anh luôn muốn chiến thắng.”

Tôi nheo mắt lại nhìn anh. *Đúng, vì vậy...* Tôi rất lấy làm mừng khi mình đang mặc cái áo dài tay màu xanh biển, được cắt ngắn rất thoải mái. Tôi hiên ngang lượn quanh chiếc bàn, cúi thấp người xuống ở tất cả các vị trí hiệu quả - khiến cho Christian nheo mắt nhìn mông và khe ngực của tôi bất cứ lúc nào tôi có thể. Hai người có thể đều chơi trò này mà. Tôi liếc sang anh.

“Anh biết em đang làm gì,” anh thì thầm, mắt anh sầm lại.

Tôi nghiêng đầu sang một bên rất đỗi đáng, nhẹ nhàng mơn trớn cây cơ, lướt ngón tay tôi lên xuống thật chậm. “Ồ. Em vừa mới quyết định vị trí để ra cú đánh tiếp theo,” tôi thì thầm lơ đãng.

Nghiêng người tới, tôi đánh bi sọc da cam sang một vị trí đẹp hơn. Rồi tôi đứng thẳng lại trước mặt Christian và chiếm lấy phần còn lại từ phía dưới bàn. Cú đánh tiếp theo, tôi nghiêng người ngả sát lên bàn bóng. Tôi nghe thấy tiếng thở dốc của Christian, và tất nhiên, tôi đánh trượt. *Chết tiệt.*

Anh bước tới đứng phía sau tôi trong khi tôi vẫn cúi người xuống bàn và đặt một tay lên mông tôi. *Hum...*

“Cô đang đang đưa thứ này xung quanh để chọc tức tôi, phải không cô Steele?” Nói rồi phát vào mông tôi thật mạnh.

Tôi thở hổn hển. “Vâng,” tôi thì thầm, bởi vì đó là sự thật.

“Cẩn thận với những gì cô ao ước đấy, bé yêu ạ.”

Tôi xoa xoa mông khi anh đi về mé bàn bên kia, cúi xuống và đánh lượt của mình. Anh nhắm

vào bi đỏ, nó lao thẳng xuống lỗ mười bên trái. Anh nhắm vào bi màu vàng, lỗ góc phải, và trượt. Tôi cười toe toét.

“Phòng Đỏ, chúng tôi tới đây,” tôi chọc tức anh.

Anh chỉ nhướn một bên mày lên và ra hiệu cho tôi tiếp tục. Tôi làm một đường cơ nhanh chóng với quả sọc xanh lá cây và xoay xở để đánh vào quả sọc màu cam cuối cùng.

“Chỉ rõ lỗ của em đi,” Christian lầm bầm, như thể là anh đang nói về một điều gì đó khác cơ, điều gì đó đen tối và tục tũ.

“Lỗ góc trái.” Tôi nhắm vào quả đen, chọc mạnh, nhưng trượt. Nó trượt dọc theo cạnh ngang bàn. *Chết tiệt.*

Christian nở một nụ cười tinh quái khi anh cúi xuống bàn và thực hiện đường cơ ngắn vào hai quả đồng màu còn lại. Tôi gần như thở hổn hển, quan sát anh, thân hình uyển chuyển của anh xoải dài ra qua bàn. Anh đứng dậy và bôi phấn vào đầu cơ, đôi mắt anh đang thiêu đốt tôi.

“Nếu anh thắng...”

Ồ vâng?

“Anh sẽ phát vào móng em, rồi làm tình với em trên chính chiếc bàn bi-a này.”

Chúa ơi. Từng đường cơ thớ thịt của tôi dồn về ghì siết vào huyết đàn điền.

“Lỗ góc phải,” anh thì thầm, chỉ vào bi đen, và cong người xuống thực hiện cú đánh.

Chương mười một

Với vẻ duyên dáng, Christian đánh vào quả màu trắng, nó trượt trên bàn, chạm vào viên bi màu đen, làm viên màu đen lăn chậm, thật chậm, va vào thành bàn, và cuối cùng rơi tọt vào cái túi trên cùng bên tay phải của bàn bi-a.

Khỉ thật.

Anh đứng thẳng người, miệng nhếch thành một nụ cười kiểu anh-sở-hữu-em-Steele-a. Đặt cây gậy xuống, anh thông thả tiến về phía tôi, mái tóc rối bù, quần bò và áo phông màu trắng. Trông anh chẳng giống một CEO tí nào – anh giống một gã trai hư trốn xuất thân từ khu vực nghèo nàn của thành phố hơn. Quý thần ơi, trông anh ấy quyến rũ chết đi được.

“Em không định trở thành một kẻ bại trận thảm hại đấy chứ?” Anh thì thầm, không buồn che giấu nụ cười tươi rói của mình.

“Còn phải xem anh tét mông em mạnh thế nào đã,” tôi thì thào đáp lại, bám chặt vào cây gậy của mình để làm chỗ tựa. Anh cầm lấy cây gậy của tôi và đặt nó sang một bên, móc ngón tay vào cổ áo tôi, và kéo tôi lại gần anh.

“Chà, cùng tính tội của em nào, quý cô Steele.” Anh giơ những ngón tay dài ra đếm.

“Một, làm anh ghen tị với nhân viên của chính anh. Hai, tranh luận với anh về công việc. Và ba, ngoáy cặp mông ngon lành của em trước mặt anh suốt hai mươi phút vừa qua.”

Mắt anh lóe lên sự thích thú, và cúi xuống, anh cọ mũi mình vào mũi tôi. “Anh muốn em cởi quần jean và chiếc áo quyến rũ này ra. Ngay bây giờ.” Anh đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi tôi, hững hờ đi về phía cửa rồi khóa nó lại.

Mẹ ơi.

Khi anh quay lại và nhìn tôi chằm chằm, mắt anh như cháy bỏng. Tôi đứng đờ người ra như khúc gỗ, tim đập thình thịch, máu sôi lên, không thể cử động bất cứ cơ bắp nào. Trong đầu tôi, tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là – điều này là vì anh ấy – suy nghĩ đó cứ lặp đi lặp lại như một câu thần chú.

“Quần áo, Anastasia. Hình như em vẫn muốn mặc chúng thì phải. Cởi ra nào – nếu không anh sẽ làm giúp em đấy.”

“Anh làm đi.” Cuối cùng tôi cũng tìm được giọng mình, nghe thật trầm và nóng bỏng.

Christian cười tươi.

“Ôi, quý cô Steele ơi. Đó là một công việc tục tĩu, nhưng tôi nghĩ tôi có thể vượt qua thử thách.”

“Ngài thường vượt qua hầu hết các thử thách mà, ngài Grey.” Tôi nhướn một bên mày lên, và anh cười tự mãn.

“Sao cơ, thưa cô Steele, ý cô là gì?” Đôi mắt nhìn tôi như muốn tan chảy tất cả mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, tôi thấy nóng, khó chịu và ẩm ướt ở những chỗ thích đáng. Chỉ có Christian mới làm tôi ham muốn chỉ với một ánh nhìn. Không nói một lời, anh quỳ xuống trước mặt tôi và bắt đầu cởi dây giày cho tôi, nhanh chóng và chính xác, rồi kéo cả hai chiếc Converse và tất ra. Tôi tựa người vào thành bàn bi-a để không bị ngã. Cúi xuống nhìn anh trong lúc anh tháo dây giày cho tôi, tôi kinh ngạc trước cảm giác sâu sắc mà tôi dành cho người đàn ông đẹp trai hư hỏng này. Tôi yêu anh ấy.

Anh túm lấy hông tôi, lướt những ngón tay vào cặp quần jean của tôi rồi cởi cúc quần và khóa. Anh ngước lên nhìn qua hàng lông mi dài, nở nụ cười đậm đặc nhất khi anh chậm chạp kéo quần jean của tôi xuống. Tôi trút chúng ra khỏi chân, thấy vui mừng vì mình đang mặc chiếc

quần lót đẹp, thật đẹp. Anh túm lấy kheo chân tôi và rà mũi dọc theo đỉnh đùi tôi. Tôi gần như tan chảy.

“Anh muốn phũ phàng với em một chút, Ana. Em sẽ phải bảo anh dừng lại nếu em không chịu đựng được,” anh thở ra.

Chúa ơi. Anh ấy hôn tôi... ở chỗ đó. Tôi khẽ rên rỉ.

“Từ an toàn ư?” Tôi thì thầm.

“Không, không có từ an toàn nào cả, chỉ cần bảo anh dừng lại, và anh sẽ dừng. Hiểu chưa?” Anh lại hôn tôi, rúc sâu vào tôi. Ôi, cảm giác này thích quá. Anh đứng lên, ánh mắt khắc nghiệt. “Trả lời anh đi,” anh ra lệnh bằng giọng mềm như nhung.

“Vâng, vâng, em hiểu.” Tôi bối rối trước sự kiên quyết của anh.

“Cả ngày nay em đã đưa ra gợi ý và cho anh rất nhiều tín hiệu hỗn độn, Anastasia,” anh nói. “Em bảo rằng em lo lắng là anh đã mất hứng dần rồi. Anh không biết ý em là gì, và anh không biết em nghiêm túc đến đâu, nhưng chúng ta sẽ tìm ra. Anh chưa muốn quay trở lại phòng chơi, nên chúng ta có thể thử ngay bây giờ, nhưng nếu em không thích, em phải hứa là sẽ nói với anh.” Một sự căng thẳng mãnh liệt xuất phát từ mối lo lắng của anh thay thế cho sự tự phụ lúc trước.

Ôi, xin đừng căng thẳng mà, Christian. “Em sẽ bảo anh. Không có từ an toàn,” tôi lặp lại để trấn an anh.

“Chúng ta là người yêu, Anastasia. Người yêu không cần những từ an toàn.” Anh cau mày. “Đúng không nào?” “Em nghĩ là vậy,” tôi lẩm bầm. *Giờ à – làm sao tôi biết được?* “Em hứa.”

Anh tìm kiếm trên mặt tôi xem có biểu hiện nào chứng tỏ rằng lời thuyết phục của tôi thiếu kiên quyết không. Tôi vừa hồi hộp vừa thích thú. Tôi rất vui khi làm điều này vì biết rằng anh ấy yêu tôi. Điều đó với tôi rất đơn giản, và ngay bây giờ, tôi không muốn nghĩ quá nhiều về nó.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt anh, và anh bắt đầu cởi cúc áo tôi, những ngón tay khéo léo của anh làm việc rất nhanh, mặc dù anh không cởi hẳn nó ra. Anh cúi xuống để lấy cây gậy đánh bi-a.

Khỉ thật, anh ấy định làm gì với nó thế không biết? Một cơn rung mình sợ hãi chạy dọc khắp cơ thể tôi.

“Em chơi rất tốt, quý cô Steele. Anh phải nói là anh ngạc nhiên đấy. Sao em không cho viên đen rơi xuống nhỉ?”

Nỗi sợ của tôi bị lãng quên, tôi bấu môi, bắn khoả không biết tại sao anh ấy lại ngạc nhiên – gã trai quyến rũ và kiêu căng đó. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lúc trước đang nằm yên bỗng nổi lên – một nụ cười toe toét hiện ra trên mặt cô ta.

Tôi đặt viên bi trắng. Christian đi vòng quanh bàn và đứng ngay đằng sau tôi khi tôi cúi xuống để đi đường bóng. Anh đặt tay lên đùi phải tôi, vuốt ve những ngón tay dọc theo từ chân lên hông tôi rồi lại đi xuống, nhẹ nhàng mơn trớn tôi.

“Anh mà cứ làm thế là em sẽ đánh trượt đấy,” tôi thì thầm, nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác bàn tay anh mang lại.

“Anh không quan tâm xem em đánh trúng hay trượt, em yêu. Anh chỉ muốn nhìn thấy em như thế này – mặc một ít vải vóc trên người, vươn người trên chiếc bàn bi-a của anh. Em có biết là lúc này trông em nóng bỏng thế nào không?”

Tôi đỏ mặt, và Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cắn một bông hoa giữa miệng rồi bắt đầu nhảy điệu tango. Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng phớt lờ anh ấy và chuẩn bị cho cú đánh. Điều này là không thể. Anh ấy vuốt ve hông tôi, cứ vuốt, vuốt mãi.

“Trên cùng bên tay trái,” tôi thì thào, sau đó đánh viên bi trắng. Anh ấy phát tôi thật mạnh,

thẳng vào mông tôi. Cú đánh bất ngờ quá làm tôi hét lên. Viên trắng đập vào viên màu đen, nó đập và bắn ra khỏi cạnh bàn gần chỗ cái túi. Christian lại vượt mông tôi lần nữa.

“Ồ, anh nghĩ là em phải thử lại thôi,” anh thì thầm. “Em nên tập trung vào, Anastasia.”

Tôi thở hổn hển, thích thú trước trò chơi này. Anh đi về đầu bên kia của chiếc bàn, đặt lại viên màu đen, sau đó lăn viên màu trắng về phía tôi. Trông anh thật quyến rũ, mắt tối lại với nụ cười đậm đăng. Làm sao mà tôi cưỡng lại người đàn ông này cơ chứ? Tôi bắt lấy viên bi và xếp nó vào vị trí, chuẩn bị chọc gậy.

“Uh-uh,” anh nhắc nhở. “Chờ chút.”Ồ, anh ấy quả là thích lòng vòng. Anh ấy trở lại và lại đứng đằng sau tôi. Tôi nhắm mắt một lần nữa khi lần này anh vuốt ve đùi trái tôi rồi mơn trớn mông tôi lần nữa.

“Nhắm cho trúng nhé,” anh thở ra.

Tôi không thể ngăn tiếng rên rỉ của mình khi dự vọng cứ vặn xoắn lại bên trong. Và tôi cố gắng, thực sự cố gắng, để nghĩ đến vị trí mình nên bắn viên màu trắng vào viên màu đen. Tôi di chuyển sang bên phải một chút, và anh di chuyển theo tôi. Tôi cúi xuống bàn một lần nữa. Sử dụng tất cả sức mạnh còn lại trong mình – nó đã thuyên giảm khá nhiều vì tôi biết rằng điều gì sẽ xảy ra khi tôi đánh viên màu trắng – tôi nhắm và đánh vào viên màu trắng một lần nữa. Christian phát vào mông tôi một cái nữa, rất mạnh.

Ồi! Tôi lại trượt rồi. “Ồ không!” Tôi than vãn.

“Một lần nữa đi, em yêu. Và nếu lần này em đánh trượt, anh sẽ để cho em có nó.”

Gì cơ? Có cái gì cơ?

Anh lại đặt viên màu đen vào vị trí một lần nữa và đi, thật chậm, về phía tôi cho đến khi anh đứng đằng sau tôi, vuốt ve mông tôi lần nữa.

“Em có thể làm được mà,” anh ngon ngọt.

Ồ - không được đâu khi mà anh cứ làm em phân tán thế này. Tôi đẩy mông mình vào tay anh, và anh khẽ phát tôi một cái.

“Em muốn ư, quý cô Steele?” Anh thì thầm.

Phải. Em muốn anh.

“Nào, cởi mấy cái này ra thôi.” Anh nhẹ nhàng kéo quần lót của tôi xuống đùi và cởi nó ra. Tôi không biết anh làm gì với nó, nhưng anh khiến tôi cảm thấy trần trụi khi anh đặt một nụ hôn nhẹ lên mỗi bên mông.

“Đánh bóng đi, em yêu.”

Tôi muốn khóc thút thít, chuyện này sẽ không xảy ra đâu. Tôi biết mình sẽ đánh trượt. Tôi xếp viên màu trắng, đánh nó, và trong lúc vội vã, đã trượt viên màu đen hoàn toàn. Tôi chờ cái tét mông, nhưng nó không xảy ra. Thay vào đó, anh cúi xuống ngay phía bên trên tôi, đè tôi xuống bàn, lấy cây gậy ra khỏi tay tôi và lăn nó về phía cạnh bàn. Tôi có thể cảm thấy anh, thật cứng, bên trên mông tôi.

“Em trượt rồi nhé,” anh nhẹ nhàng nói vào tai tôi. Má tôi bị ép xuống lớp vải nỉ. “Duỗi hai bàn tay lên mặt bàn cho anh.”

Tôi làm theo lời anh nói.

“Tốt. Lần này anh sẽ phát vào mông em, biết đâu, lần sau em sẽ đánh trúng.” Anh di chuyển để đứng bên trái tôi, sự cương cứng của anh ép vào hông tôi.

Tôi rên rỉ, sợ chết khiếp. Hơi thở tôi dồn dập và một niềm hưng khởi mạnh mẽ chạy dọc theo các mạch máu của tôi. Nhẹ nhàng, anh vuốt ve mông tôi và vòng bàn tay còn lại quanh gáy tôi, những ngón tay anh luồn vào tóc tôi, khuỷu tay anh đặt lên lưng tôi, đè tôi xuống. Tôi hoàn

toàn bất lực.

Tôi lại ngạc nhiên một lần nữa vì nỗ lực của mình, và phải, thích thú trước những điều anh đã làm với tôi cho đến thời điểm này. Nó thật điên rồ, nhưng cũng thật Christian.

Anh thọc hai ngón tay vào trong tôi và chuyển động thành vòng tròn. Cảm giác thật tuyệt vời. Nhắm mắt lại, tôi thích thú tận hưởng cảm giác đó. Tôi nghe thấy tiếng túi thiếc bị xé toạc, sau đó anh đứng cạnh tôi, giữa hai chân tôi, kéo chúng giang rộng hơn.

Chầm chậm, anh chìm vào tôi, lấp đầy tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh rên rỉ đầy hoan lạc, và nó làm tâm hồn tôi xáo động. Anh túm lấy hông tôi thật chặt, rút ra khỏi tôi, rồi lại đưa thẳng vào tôi. Anh đứng yên một lúc.

“Lại nhé?”

“Vâng... em ổn mà. Anh thả lỏng đi... đưa em đi cùng anh đi,” tôi thì thầm không ra hơi.

Anh rên rỉ sâu trong cổ họng, rút ra khỏi tôi một lần nữa, rồi lại đưa thẳng vào, cứ thế lặp đi lặp lại, thật chậm rãi, thật cẩn trọng – một nhịp điệu dữ dội, đau đớn nhưng quá đổi tuyệt vời.

Ôi, khi thật... Phần bên trong tôi bắt đầu trở nên gấp gáp hơn. Anh ấy cũng cảm nhận ra điều đó, và tăng nhịp điệu, đẩy tôi cao hơn, mạnh hơn, nhanh hơn – và tôi đầu hàng, bùng nổ quanh anh – cơn cực khoái trào dâng mạnh mẽ khiến tôi kiệt sức và mệt lử.

Tôi mơ hồ nhận ra là Christian cũng đang giải phóng mình, gọi to tên tôi, những ngón tay anh bám chặt lấy hông tôi, sau đó anh đứng yên rồi đổ gục lên người tôi. Chúng tôi đổ vật ra sàn, và anh ôm tôi trong vòng tay.

“Cảm ơn em, em yêu,” anh thở ra, phủ lên khuôn mặt tôi bằng những nụ hôn nhẹ như gió. Tôi mở mắt ra và ngẩng lên nhìn anh chăm chú, anh vòng tay ôm lấy tôi chặt hơn.

“Má em hồng lên trên lớp vải nỉ,” anh thì thầm và nhẹ nhàng xoa mặt tôi. “Em thấy thế nào?” Mắt anh mở to và thận trọng.

“Tuyệt hết mức,” tôi thì thầm. “Em thích dữ dội, Christian, em thích cả nhẹ nhàng nữa. Em thích vì được làm chuyện đó với anh.”

Anh nhắm mắt và ôm tôi chặt hơn nữa.

Chúa ơi, tôi mệt quá.

“Em chưa bao giờ làm anh thất vọng, Ana. Em đẹp, thông minh, đầy kích thích, hài hước, hấp dẫn, và mỗi ngày anh đều cảm ơn Thượng Đế linh thiêng vì hôm đó chính em đã đến phỏng vấn anh chứ không phải Katherine Kavanaugh.” Anh hôn tóc tôi. Tôi mỉm cười và ngáp vào ngực anh. “Anh làm em mệt lử rồi,” anh nói tiếp. “Nào. Đi tắm, rồi lên giường thôi.”

CẢ HAI CHÚNG TÔI NGỒI TRONG bồn tắm của Christian, đối diện nhau, xà phòng dâng lên đến tận cằm. Mùi hương hoa nhài bao lấy chúng tôi. Christian đang xoa bóp chân cho tôi, hết chân này sang chân khác. Cảm giác thật tuyệt vời.

“Em có thể hỏi anh câu này được không?” Tôi thì thầm.

“Tất nhiên rồi. Bất cứ điều gì, Ana ạ, em biết mà.”

Tôi hít một hơi thật sâu và ngồi thẳng dậy, chỉ hơi nao núng một tẹo.

“Ngày mai – khi em đi làm – Sawyer chỉ cần đưa em đến cửa trước của khu văn phòng rồi đón em vào cuối giờ làm việc được không? Đi mà, Christian, đi mà anh,” tôi van nài.

Tay anh dừng lại và lông mày anh nhướng lên. “Anh nghĩ chúng ta thỏa thuận rồi mà,” anh cầu nhàu.

“Đi mà anh,” tôi cầu xin.

“Thế còn bữa trưa thì sao?”

“Em sẽ làm món gì đó ở đây rồi mang đi để không phải ra ngoài, anh nhé.”

Anh hôn mu bàn chân tôi. “Anh thấy từ chối em thật khó,” anh thì thầm như thể anh cảm thấy đó là điểm yếu của mình. “Em sẽ không ra ngoài chứ?”

“Không đâu.”

“Vậy thì được.”

Tôi cười toét miệng với anh. “Cảm ơn anh.” Tôi quỳ gối làm nước bắn tung tóe lên khắp nơi, rồi hôn anh.

“Không có gì, thưa cô Steele. Mong em sao rồi?”

“Đau. Nhưng không tệ lắm. Nước đang xoa dịu mà.”

“Anh vui vì em đã bảo anh dừng lại,” anh nói và nhìn tôi chăm chú.

“Mong em cũng thế.”

Anh cười toét miệng.

ĐỒNG HỒ BÁO THỨC RÉO LÊN làm tôi giật bắn mình đúng lúc có bản tin giao thông. Christian vẫn đang ngủ bên cạnh tôi. Dụi mắt, tôi liếc nhìn đồng hồ. Sáu rưỡi – vẫn còn quá sớm.

Lâu lắm rồi mới thấy trời mưa. Ánh sáng khá hiền hòa và dễ chịu. Tôi cảm thấy ấm áp và thoải mái trong ngôi nhà xây bằng đá nguyên khối rộng lớn hiện đại này, với Christian nằm kế bên. Tôi duỗi chân tay và quay sang người đàn ông hấp dẫn bên cạnh. Mắt anh choàng mở ra, anh chớp mắt ngái ngủ.

“Chào anh,” tôi mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt anh và cúi xuống hôn anh.

“Chào em yêu. Anh thường thức dậy trước khi đồng hồ kêu,” anh thì thầm vẻ băn khoăn.

“Anh hẹn giờ sớm quá.”

“Đúng thế đấy, cô Steele.” Christian cười tươi. “Anh phải dậy rồi.” Anh hôn tôi rồi ngồi dậy và ra khỏi giường. Tôi lại nằm phịch xuống gối. Oa, thức dậy vào một ngày đi làm bên cạnh Christian Grey. Làm thế nào mà tất cả những chuyện này lại xảy ra nhỉ? Tôi nhắm mắt lại và ngủ mơ.

“Nào, đồ ham ngủ, dậy thôi.” Christian cúi xuống tôi. Anh đã cạo râu, sạch sẽ, thơm tho - *Ừm, anh ấy có mùi thơm quá* – với chiếc áo sơ mi trắng và áo vest đen, không cà vạt – vị CEO đã trở lại. Chúa ơi, trông anh ấy như thế này cũng rất đẹp trai.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Em ước là anh sẽ quay trở lại giường.”

Môi anh hé ra, ngạc nhiên trước sự quyến rũ của tôi, và anh mỉm cười gần như là e thẹn.

“Em tham lam quá đấy, quý cô ạ. Ý tưởng đó rất hấp dẫn, nhưng anh có một cuộc họp lúc tám giờ ba mươi nên anh phải đi bây giờ.”

Ồi, vậy là tôi đã ngủ thêm được một tiếng nữa hay đại loại vậy. *Khỉ thật*. Tôi lao ra khỏi giường trước sự ngạc nhiên của Christian.

TÔI TẮM VÀ THAY QUẦN ÁO rất nhanh, mặc đồ đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua: một chiếc váy ôm liền thân màu xám, một chiếc áo lụa màu xám nhạt, và đôi giày cao gót màu đen, tất cả đều nằm trong tủ quần áo mới của tôi. Tôi chải tóc và cẩn thận buộc nó lên, sau đó đi ra phòng ăn lớn, không biết mình phải chờ đợi điều gì. Tôi sẽ quay trở lại làm việc thế nào nhỉ?

Christian đang nhấp cà phê ở quầy ăn sáng. Bà Jones ở trong bếp đang làm bánh kếp và thịt

muối.

“Trông em đẹp lắm,” Christian thì thầm. Vòng một cánh tay quanh tôi, anh hôn vào sau tai tôi. Liếc mắt nhìn, tôi bắt gặp nụ cười của bà Jones. Tôi đỏ mặt.

“Chào cô Steele,” bà nói khi đặt đĩa bánh kẹp và thịt muối trước mặt tôi.

“Ồ, cảm ơn. Chào bà,” tôi làm bầm. Eo oir – tôi có thể quen với chuyện này mà.

“Cậu Grey nói cô muốn mang đồ ăn trưa đi làm. Cô muốn ăn gì?”

Tôi liếc nhìn Christian, anh đang cố không cười tự mãn.

“Một chiếc sandwich ạ... salad nữa. Tôi không quan trọng lắm đâu.” Tôi cười tươi với bà Jones.

“Tôi sẽ chuẩn bị đồ ăn trưa để cô mang đi, thưa cô.”

“Làm ơn mà, bà Jones, gọi tôi là Ana được rồi.”

“Ana.” Bà mỉm cười và quay về pha trà cho tôi.

Oa... chuyện này tuyệt quá.

Tôi quay lại và hất đầu về phía Christian, thách thức – nào, buộc tội em tán tỉnh bà Jones đi.

“Anh phải đi rồi, em yêu ạ. Taylor sẽ quay lại và đưa em đến chỗ làm với Sawyer.”

“Chỉ đưa đến cửa thôi đấy.”

“Được. Chỉ đưa đến cửa.” Christian lườm. “Tuy nhiên, em vẫn phải cẩn thận nhé.”

Tôi liếc nhìn quanh và phát hiện ra Taylor đang đứng ở lối ra vào. Christian đứng lên và hôn tôi, túm lấy cằm tôi.

“Sau nhé, bé yêu.”

“Chúc anh một ngày làm việc tốt lành, anh yêu,” tôi nói với theo anh. Anh quay lại nở một nụ cười mê hoặc rồi đi. Bà Jones đưa cho tôi một cốc trà, và đột nhiên tôi thấy lúng túng khi chỉ có hai chúng tôi.

“Bà làm cho Christian được bao lâu rồi ạ?” Tôi hỏi, cho rằng mình nên hỏi chuyện gì đó.

“Bốn năm gì đó,” bà thoải mái nói khi chuẩn bị đồ ăn trưa cho tôi đem đi.

“Bà biết đấy, tôi có thể tự làm mà,” tôi thì thầm, thấy xấu hổ khi bà ấy làm việc đó cho mình.

“Cô ăn sáng đi, cô Ana. Đây là việc của tôi mà. Tôi thích nó. Việc chăm lo cho người khác ngoài Taylor và cậu Grey cũng rất vui.” Bà mỉm cười rất ngọt ngào với tôi.

Má tôi đỏ lựng lên vì hài lòng, và tôi muốn tấn công người phụ nữ này bằng một tràng câu hỏi. Bà ấy hẳn phải biết rất nhiều về anh chàng Lắm Chiêu, và mặc dù cung cách của bà ấy ấm áp và thân thiện, nó cũng rất chuyên nghiệp. Tôi biết mình sẽ chỉ làm cả hai xấu hổ nếu tôi bắt đầu tra hỏi bà ấy, nên tôi hoàn thành bữa sáng của mình trong sự yên lặng khá dễ chịu, chỉ ngừng lại khi bà ấy hỏi xem tôi thích ăn món gì cho bữa trưa.

Hai mươi lăm phút sau, Sawyer xuất hiện ở lối vào phòng ăn lớn. Tôi đã đánh răng, và đang chờ để đi. Túm lấy túi đồ ăn trưa màu nâu – tôi thậm chí còn không thể nhớ là mẹ tôi đã từng làm điều này cho mình khi nào – tôi đi cùng Sawyer xuống tầng một bằng thang máy. Anh ta cũng rất ít nói, chẳng để lộ ra điều gì. Taylor đang chờ trong chiếc Audi, và tôi trèo lên ghế hành khách khi Sawyer mở cửa.

“Chào anh, Taylor,” tôi vui vẻ nói.

“Cô Steele.” Anh ta mỉm cười.

“Taylor, tôi xin lỗi về chuyện ngày hôm qua và những lời nhận xét không thích đáng của mình.

Tôi hy vọng mình đã không gây rắc rối gì cho anh.”

Taylor cau mày bối rối với tôi qua gương chiếu hậu khi anh ta lái xe ra đường Seattle.

“Cô Steele, tôi hiếm khi gặp rắc rối lắm,” anh ta nói về trấn an.

Ồ tốt. Có lẽ Christian đã không rầy la anh ta. Vậy là chỉ có tôi thôi. Tôi chưa chát nghĩ.

“Tôi rất vui khi biết điều đó, Taylor,” tôi mỉm cười.

JACK NHÌN TÔI CHẼM CHẼM ra về đánh giá hình thức của tôi khi tôi đi về phía bàn làm việc của mình.

“Chào Ana. Cuối tuần vui chứ?”

“Vâng, cảm ơn anh. Còn anh?”

“Tốt cả. Cô ngồi đi – tôi có việc cho cô làm đây.”

Tôi gật đầu và ngồi xuống trước máy vi tính. Cứ như là lâu lắm rồi tôi mới đi làm vậy. Tôi bật máy tính và khởi động chương trình email – và tất nhiên là có e-mail từ Christian rồi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sếp

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 08:24

Đến: Anastasia Steele

Chào buổi sáng, cô Steele

Anh chỉ muốn cảm ơn em vì cuối tuần tuyệt vời vừa rồi mặc dù đã có chuyện kịch tính đó.

Anh hy vọng em sẽ không bao giờ ra đi, không bao giờ.

Và anh chỉ muốn nhắc em rằng tin tức về SIP bị phong tỏa trong bốn tuần.

Xóa e-mail này ngay khi em đọc xong nó.

Anh của em,

Christian Grey

CEO, & Sếp của sếp của sếp của em. Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mong là tôi không bao giờ ra đi ư? Anh ấy muốn tôi chuyển đến ư? Quý thần ơi... Tôi gần như không hiểu anh ấy nữa.

Tôi nhấn nút xóa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hồng hách

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:03

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

Anh đang mời em chuyển đến ở với anh ư? Và tất nhiên, em nhớ rằng bằng chứng về khả năng quấy rối khủng khiếp của anh đã bị phong tỏa thêm bốn tuần nữa. Em có cần viết một tấm séc cho đương đầu cùng nhau không nhỉ? Xin đừng xóa email này. Hãy trả lời nó.

EYA xxx

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

“Ana!” Jack làm tôi giật nảy mình.

“Dạ,” tôi đỏ mặt, và Jack cau mày với tôi.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Vâng ạ.” Tôi lục tung đồ và cầm cuốn sổ tay vào văn phòng anh ta.

“Tốt. Có thể cô vẫn nhớ là tôi chuẩn bị đến Hội nghị về Xuất Bản Tiểu Thuyết ở New York vào thứ Năm. Tôi có vé và chỗ đặt trước, nhưng tôi muốn cô đi cùng tôi.”

“Đến New York ấy ạ?”

“Phải. Chúng ta cần phải đi vào thứ Tư và ở đó qua đêm. Tôi nghĩ cô sẽ thấy đó là một trải nghiệm mang tính giáo dục cao.” Mắt anh ta tối lại khi anh ta nói điều này, nhưng nụ cười của anh ta lại rất lịch sự. “Cô có thể sắp xếp việc đi lại được không? Và đăng ký thêm một phòng nữa ở khách sạn mà tôi chuẩn bị đến nữa? Tôi nghĩ Sabrina, trợ lý trước đây của tôi, đã để lại tất cả những thông tin ở đâu đó.”

“Được ạ.” Tôi uể oải mỉm cười với Jack.

Khỉ thật. Tôi lê bước về bàn làm việc. Chuyện này sẽ không ổn lắm với Anh chàng Lắm Chiêu – nhưng sự thật là, tôi muốn đi. Chuyện đó có vẻ là một cơ hội thực sự, và tôi chắc chắn là mình có thể tránh xa Jack nếu đó là động cơ ngầm của anh ta. Quay trở lại bàn, tôi thấy có thư hồi đáp của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh mà hồng hách á?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:07

Đến: Anastasia Steele

Đúng. Em đồng ý nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Giờ ạ... anh ấy muốn tôi chuyển đến thật. Ôi, Christian ơi – vẫn còn sớm quá mà. Tôi gục đầu lên tay để cố trấn tĩnh lại. Đây là tất cả những gì tôi cần sau kỳ nghỉ cuối tuần kỳ lạ vừa rồi. Tôi vẫn chưa có lấy một giây nào để cho mình suy nghĩ thấu đáo và hiểu tất cả những gì mình mới trải nghiệm và khám phá trong hai ngày vừa qua.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chủ nghĩa Flynn

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 : 09:20

Đến: Christian Grey

Christian

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đi trước khi chạy nhỉ?

Tối nay chúng ta bàn về chuyện này được không anh?

Em được mời đi dự một hội thảo ở New York vào thứ Năm.

Có nghĩa là qua đêm ở đó vào thứ Tư.

Em nghĩ là anh nên biết.

A x

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: CÁI GÌ CỜ?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:21

Đến: Anastasia Steele

Được. Tối nay chúng ta nói chuyện.

Em sẽ tự đi à?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Không được viết hoa kiểu quát tháo sống sượng như thế vào một buổi sáng Thứ Hai!

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:30

Đến: Christian Grey

Tối nay chúng ta nói chuyện này được không?

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em vẫn chưa biết quát tháo là gì đâu.

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Anastasia Steele

Nói cho anh biết.

Nếu là đi với thằng dê tiện làm cùng chỗ em thì câu trả lời là không, bước qua xác của anh đã.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Tim tôi chùng xuống. Khỉ thật – cứ như anh ta là bố tôi vậy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Không, ANH mới là người chưa biết quát tháo là gì.

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:46

Đến: Christian Grey

Phải. Em đi với Jack.

Em muốn đi. Đó là một cơ hội tốt cho em.

Và em chưa bao giờ được đến New York.

Đừng có nổi cơn tam bành lên như thế.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không, EM mới là người chưa biết quát tháo là gì.

Ngày: 13/6/211 09:50

Đến: Anastasia Steele

Anastasia

Anh chẳng lo quái gì đến cơn giận của mình hết.

Câu trả lời là KHÔNG.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

“Không!” Tôi hét vào máy tính, làm cho cả văn phòng yên lặng và nhìn tôi chăm chăm. Jack hé mắt nhìn từ văn phòng anh ta.

“Mọi chuyện ổn cả chứ, Ana?”

“Vâng ạ, tôi xin lỗi,” tôi lầm bầm. “Tôi ơ...chỉ vừa mới không lưu một tài liệu thôi.” Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Anh ta mỉm cười với tôi nhưng vẻ mặt rất đăm chiêu. Tôi hít mấy hơi thật sâu và nhanh chóng đánh một thư trả lời. Tôi điên lắm rồi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đồ lắm chiêu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:55

Đến: Christian Grey

Christian

Anh cần phải bình tĩnh.

Em sẽ KHÔNG ngủ với Jack – thề có tất cả chề ở Trung Quốc chứng giám.

Em YÊU anh. Có một điều diễn ra khi người ta yêu thương nhau.

Họ TIN TƯỞNG nhau.

Em không nghĩ là anh sẽ NGỦ, PHÁT VÀO MÔNG, LÀM TÌNH, hay ĐÁNH người nào khác. Em đặt NIỀM TIN CẬY và TRÔNG MONG ở anh.

Làm ơn hãy xử sự LỊCH SỰ như thế với em.

Ana

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Tôi ngồi chờ thư trả lời của anh ta. Chẳng có gì cả. Tôi gọi cho hãng hàng không và đặt vé cho mình, đảm bảo là mình ngồi cùng chuyến bay với Jack. Tôi nghe tiếng chuông báo email mới.

Từ: Lincoln, Elena

Chủ đề: Hẹn ăn trưa

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:15

Đến: Anastasia Steele

Anastasia thân mến

Tôi thực sự muốn ăn trưa cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu lầm về nhau rồi, và tôi muốn đính chính lại chuyện đó. Tuần này có lúc nào cô rảnh không?

Elena Lincoln

Quý thần ơi – không phải là bà Robinson đấy chứ! Làm thế quái nào mà bà ta lần ra địa chỉ email của tôi thế không biết? Ngày hôm nay còn có thể tôi tệ hơn được nữa không?

Chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi ngóc đầu dậy và trả lời trong lúc liếc nhìn đồng hồ. Mới có mười giờ hai mươi, thế mà tôi đã ước mình đã không rời khỏi giường của Christian rồi.

“Văn phòng của Jack Hyde, Ana Steele nghe đây ạ.”

Một giọng quen thuộc đến đau khổ gầm gừ với tôi, “Em làm ơn xóa cái email em vừa gửi cho anh và cố gắng cẩn thận hơn với ngôn ngữ em dùng trong email công việc được không? Anh đã bảo em rồi, hệ thống này được quản lý. Từ chỗ anh, anh sẽ cố gắng hạn chế thiệt hại.” Anh cúp máy.

Khốn thật... Tôi ngồi nhìn cái điện thoại chằm chằm. Christian đập máy trước mặt tôi cơ đấy. Gã đàn ông đó đang can thiệp vào công việc mới nhận của tôi, rồi anh ta cúp máy trước mặt tôi thật ư? Tôi nhìn cái ống nghe chằm chằm, và nếu nó không phải là một vật vô tri vô giác hoàn toàn thì tôi biết chắc rằng nó sẽ run lên bần bật vì hoảng sợ trước ánh mắt hằn học của mình.

Tôi mở email và xóa cái thư tôi vừa gửi anh ta. Nó cũng có tề lăm đầu. Tôi mới chỉ nhắc đến phát mông và, chà, đánh đập thôi mà. Giời ạ, nếu anh ta xấu hổ vì chuyện đó đến thế thì hẳn là anh ta không nên làm thế rồi. Tôi cầm chiếc Blackberry của mình lên và gọi vào di động của anh ta.

“Sao?” Anh ta cau kinh.

“Em sẽ đi New York mặc kệ anh có thích hay không,” tôi rít lên.

“Đừng có cho là...”

Tôi cúp máy, ngắt lời anh ta. Adrenaline đang cuộn lên sùng sục khắp người tôi.

Đấy – thế cho anh ta biết mặt. Tôi điên lăm rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh. Nhắm mắt, tôi cố hình dung mình đang ở nơi hạnh phúc của mình. Ưm... một cabin tàu với Christian. Tôi giữ hình ảnh đó ra khỏi đầu vì lúc này tôi đang điên tiết với Gã lăm chiêu đến mức anh ta không thể bén mảng đến nơi hạnh phúc của tôi được.

Mở mắt, tôi bình tĩnh với tay ra lấy quyển sổ và cẩn thận đọc lướt qua danh sách công việc phải làm của mình. Tôi hít một hơi thật dài, thật sâu, rồi cũng lấy lại được thăng bằng.

“Ana!” Jack hét lên làm tôi giật bắn cả mình. “Đừng đặt vé chuyến bay đó!”

“Ồ, quá muộn rồi. Tôi vừa đặt vé xong,” tôi đáp khi anh ta bước ra khỏi văn phòng để đến chỗ tôi. Trông anh ta như sắp phát điên.

“Nghe này, có chuyện gì đó đang diễn ra. Vì một số lý do nào đó, đột nhiên, tất cả các chi phí du lịch và khách sạn phải được cấp trên xác nhận. Tin này truyền thẳng từ lãnh đạo xuống. Tôi sẽ đi gặp Roach già xem sao. Hình như họ vừa mới dừng cấp tất cả các loại chi phí thì phải. Tôi không hiểu.” Jack véo sống mũi và nhắm mắt.

Gần như tất cả máu đã rút khỏi mặt tôi và những nút thắt cuộn lên trong bụng tôi.

Gã Lăm Chiêu!

“Nghe điện thoại của tôi nhé. Tôi sẽ đi xem Roach phải giải thích thế nào.” Anh ta nháy mắt với tôi và đi ra gặp sếp của anh ta – chứ không phải sếp của sếp.

Tức thật. Christian Grey... Máu tôi lại bắt đầu sôi lên.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Anh làm cái gì thế?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:43

Đến: Christian Grey

Làm ơn nói với em là anh không can thiệp vào công việc của em đi.

Em thực sự muốn đến hội thảo này.

Em không nên hỏi anh mới đúng.

Em đã xóa cái email tội lỗi đó rồi.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh làm cái gì chứ?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:46

Đến: Anastasia Steele

Anh chỉ bảo vệ những gì là của mình thôi. Bức mail cầu thả em gửi đã được xóa khỏi server của SIP rồi, cả email của anh gửi cho em cũng thế.

Nhân tiện, anh hoàn toàn tin tưởng em. Hẳn mới là người anh không tin.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Tôi kiểm tra xem mình có còn các email của anh ta không, và chúng đã biến mất. Tầm ảnh hưởng của người đàn ông này đúng là vô hạn. Anh làm chuyện đó như thế nào nhỉ? Kẻ nào mà anh biết có thể lén vào các tầng bậc server của SIP để xóa những email này cơ chứ? Tôi không chịu nổi nữa rồi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đã khôn lớn

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:43

Đến: Christian Grey

Christian

Em không cần được bảo vệ khỏi sếp của chính mình.

Anh ta có thể ve vãn em, nhưng em sẽ nói không.

Anh không thể xen vào như thế được. Việc kiểm soát quá nhiều cấp như thế là sai trái.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Câu trả lời là KHÔNG

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:50

Đến: Anastasia Steele

Ana

Anh đã thấy việc em đối mặt với sự chú ý không mong muốn “hiệu quả” thế nào rồi. Anh nhớ đó là lý do tại sao anh có vinh hạnh được qua đêm lần đầu tiên với em. Ít ra thì tay thợ ảnh cũng có tình cảm với em. Còn thằng hèn kia thì không. Hẳn là một tên chài gái chuyên nghiệp, và hẳn sẽ cố tìm cách quyến rũ em. Thử hỏi hẳn xem chuyện gì đã xảy ra với trợ lý cũ của hẳn và cả người trước đó nữa.

Anh không muốn tranh cãi vì chuyện này.

Nếu em muốn đến New York, anh sẽ đưa em đi. Chúng ta có thể đi vào cuối tuần này.

Anh có một căn hộ ở đó.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Ôi, Christian! Đó không phải là vấn đề. Anh quá quắt lắm rồi. Và tất nhiên là anh ta có một căn hộ ở đó. Anh còn có bất động sản ở đâu nữa không biết? Chắc chắn anh vẫn thù José rồi. Tôi có bao giờ được tha thứ vì chuyện đó không thể? Lúc đó tôi say mà, vì Chúa. Tôi sẽ không say với Jack đâu.

Tôi lắc đầu trước màn hình, nhưng rồi nhận ra tôi không thể cứ tranh luận với anh qua email được. Tôi sẽ phải chờ đến tối nay thôi. Tôi xem đồng hồ. Jack đi gặp Jerry nhưng vẫn chưa quay về, và tôi phải giải quyết việc với Elena. Tôi đọc lại thư của cô ta và quyết định rằng cách tốt nhất để giải quyết chuyện đó là gửi nó cho Christian. Để anh tập trung vào cô ta hơn là tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chuyển tiếp lời mời ăn trưa hay Người đàn bà khó chịu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:15

Đến: Christian Grey

Christian

Trong lúc anh đang bận rộn can thiệp vào công việc của em và giữ thể diện vì cái email bất cần của em, em nhận được email sau từ Lincoln. Em thực sự không muốn gặp bà ta – thậm chí nếu em muốn, em cũng không được phép rời khỏi tòa nhà này. Làm thế nào mà bà ta có được email của em – em không biết. Theo anh em nên làm gì? Email của bà ta như sau:

Anastasia thân mến, tôi thực sự muốn ăn trưa cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu lầm về nhau rồi, và tôi muốn sửa lại chuyện đó. Tuần này có lúc nào cô rảnh không?

Elena Lincoln

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người đàn bà khó chịu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:23

Đến: Anastasia Steele

Đừng nổi điên lên với anh. Anh thực sự quan tâm đến quyền lợi của em mà. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với em, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Anh sẽ giải quyết vụ Lincoln.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Để sau

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:32

Đến: Christian Grey

Chúng ta có thể thảo luận về chuyện đó tối nay được không?

Em đang cố làm việc, và sự can thiệp thường xuyên của anh làm em mất tập trung quá đấy.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Jack quay lại vào lúc giữa buổi và bảo tôi rằng New York đã vượt khỏi tầm tay tôi mặc dù anh ta vẫn sẽ đi và rằng anh ta chẳng thể làm gì để thay đổi quyết sách của cấp trên cả. Anh ta lại về văn phòng, đóng sầm cửa, rõ ràng là tức giận. Tại sao anh ta lại tức giận đến thế nhỉ?

Từ thâm tâm, tôi biết ý định của anh ta chẳng cao đẹp gì, nhưng tôi chắc chắn là mình có thể đối mặt với anh ta, và tôi hẳn hoi không biết Christian biết gì về những trợ lý trước đó của Jack. Tôi khóa những suy nghĩ đó lại và bắt đầu làm việc, nhưng tôi quyết tâm bắt Christian phải thay đổi suy nghĩ, mặc dù viễn cảnh đó thật sự ảm đạm.

Lúc một giờ, Jack thò đầu qua cửa văn phòng.

“Ana, cô có thể vui lòng đi lấy cho tôi chút đồ ăn trưa được không?”

“Chắc rồi ạ. Anh muốn dùng gì?”

“Thịt bò hun khói không có mù tạt. Tôi sẽ đưa tiền cho cô khi cô quay lại.”

“Anh uống gì không ạ?”

“Coca đi. Cảm ơn cô, Ana.” Anh ta quay lại văn phòng và tôi tìm ví.

Chết thật. Tôi đã hứa với Christian là tôi sẽ không ra ngoài. Tôi thở dài. Anh ấy sẽ không bao giờ biết đâu, và tôi sẽ đi nhanh thôi.

Claire ở bộ phận lễ tân đưa cho tôi cái ô của cô ấy vì trời vẫn đang mưa tầm tã. Đi ra khỏi văn phòng, tôi kéo áo khoác quanh người và lén lút liếc mắt nhìn về cả hai hướng từ dưới vành chiếc ô quá khổ. Không có gì khả nghi cả. Không thấy bóng dáng Cô Nàng Ma Nữ đâu.

Tôi mạnh mẽ bước ra khỏi tòa nhà đến chỗ cửa hàng bán đồ ăn, kín đáo hy vọng. Tuy nhiên, càng đến gần hàng ăn, tôi càng có cảm giác rờn rợn về việc mình đang bị theo dõi, và tôi không biết cảm giác mỗi lúc một tăng đó là kết quả của chứng bệnh hoang tưởng hay là sự thực nữa. Khỉ thật. Tôi hy vọng kẻ đó không phải là Leila đang cầm súng.

Chỉ là cậu tưởng tượng ra thôi, cô nàng Tiềm Thức của tôi cắt ngang. *Kẻ quái nào lại muốn bắn cậu cơ chứ?*

Trong vòng mười lăm phút, tôi quay về – an toàn, lành lặn và nhẹ hết cả người. Tôi nghĩ chứng hoang tưởng cực độ của Christian và sự cảnh giác quá mức của anh ấy đã bắt đầu lây sang tôi rồi.

Khi tôi đưa đồ ăn trưa cho Jack, anh ta đưa mắt từ chiếc điện thoại lên nhìn tôi.

“Cảm ơn, Ana. Vì cô sẽ không đi cùng tôi nên tôi sẽ cần cô làm việc muộn đấy. Chúng ta cần phải chuẩn bị cho mấy báo cáo tóm tắt này. Hy vọng là cô không có kế hoạch nào.” Anh ta mỉm cười ấm áp với tôi, và tôi đỏ mặt.

“Không ạ, thế cũng được ạ,” tôi nói với nụ cười bừng sáng và trái tim chùng xuống. Chuyện này không ổn lắm. Christian sẽ điên tiết lắm đây, tôi chắc chắn là thế.

Khi quay lại bàn làm việc, tôi quyết định sẽ không nói ngay với anh ấy, nếu không anh ấy sẽ có thời gian để can thiệp vào bằng cách nào đó. Tôi ngồi ăn bánh sandwich salad gà mà bà Jones làm cho mình. Thật là ngon. Bà ấy làm bánh sandwich ngon khủng khiếp.

Tất nhiên, nếu tôi chuyển đến ở với Christian, bà ấy sẽ làm bữa trưa cho tôi mỗi ngày đi làm.

Ý tưởng đó thật đáng lo ngại. Tôi chưa bao giờ mơ về sự giàu có xa hoa nứt đổ đổ vách và những cái bẫy bần thủ – chỉ có tình yêu thôi. Tìm được một người nào đó yêu tôi mà không cố kiểm soát mỗi hành động của tôi ấy. Điện thoại reo.

“Văn phòng của Jack Hyde...”

“Em đã hứa với anh là em không ra ngoài cơ mà,” Christian ngắt lời tôi, giọng anh lạnh lùng và khắc nghiệt.

Tim tôi chùng xuống lần thứ một nghìn trong ngày hôm nay. Khỉ thật. Làm thế quái nào mà anh ta biết cơ chứ?

“Jack bảo em ra ngoài mua giúp đồ ăn trưa. Em không thể từ chối được. Anh đang cho người theo dõi em đấy à?” Da đầu tôi râm ran trước ý tưởng đó. Thảo nào mà tôi cảm thấy mình bị hoang tưởng – *đúng* là có ai đó theo dõi tôi. Suy nghĩ đó làm tôi nổi giận.

“Đó là lý do tại sao anh không muốn em quay trở lại làm việc đấy,” Christian ngắt lời.

“Christian, làm ơn đi mà. Anh đang...” *lắm chuyện* – “quá quắt lắm rồi đấy.”

“Quá quắt ư?” Anh thì thầm, ngạc nhiên.

“Phải. Anh phải dừng chuyện đó lại. Tối nay em sẽ nói chuyện với anh. Không may là hôm nay em phải làm việc muộn vì em không thể đi New York.”

“Anastasia, anh không muốn quá quắt với em,” anh nói nhỏ, đầy rung rợn.

“Chà, anh có đấy. Em phải làm việc rồi. Em sẽ nói chuyện với anh sau.” Tôi cúp máy, cảm thấy kiệt quệ và hơi thất vọng.

Sau kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời của chúng tôi, sự thật đang dần quay lại. Tôi chưa bao giờ cảm thấy muốn trốn chạy như lúc này. Trốn đến một nơi vắng vẻ yên tĩnh nào đó để có thời gian suy nghĩ về người đàn ông này, về cách cư xử của anh, và về cách đối phó với anh nữa. Nói thật, tôi biết anh ấy rất tuyệt vọng – bây giờ tôi có thể thấy rõ điều đó – và điều đó khiến người ta vừa đau lòng vừa mệt mỏi. Từ những mẩu thông tin bé tí mà Christian cho tôi biết về cuộc sống của anh, tôi hiểu lý do tại sao. Một đứa trẻ không được yêu thương; một cuộc sống lừa dối đến tởm lợm, một người mẹ không thể bảo vệ con, người mẹ mà anh ấy cũng không bảo vệ nổi, và người đã chết trước mặt anh ấy.

Tôi rùng mình. Chàng trai Lắm Chiêu tội nghiệp của tôi. Tôi là của anh ấy, nhưng không phải là để bị nhốt trong một chiếc lồng mạ vàng nào đó. Làm thế nào để tôi khiến anh ấy hiểu ra điều đó nhỉ?

Tim nặng trĩu, tôi kéo một tập bản thảo Jack yêu cầu tôi tóm tắt vào lòng và tiếp tục đọc. Tôi không nghĩ ra được giải pháp dễ dàng nào cho những vấn đề quản lý quái gở của Christian. Tôi sẽ phải nói chuyện với anh ấy sau vậy, trực tiếp ấy.

Nửa tiếng sau, Jack email cho tôi một tài liệu mà tôi phải sắp xếp và trau chuốt lại để mai in, kịp giờ cho buổi hội thảo của anh ta. Việc đó không chỉ chiếm mất phần thời gian còn lại buổi chiều của tôi mà còn cả buổi tối nữa. Tôi bắt tay vào làm việc.

Khi tôi ngẩng lên thì đã là gần bảy giờ, văn phòng vắng tanh vắng ngắt mặc dù đèn làm việc trong văn phòng Jack vẫn sáng. Tôi không biết mọi người ra về lúc nào, nhưng tôi sắp xong việc rồi. Tôi email lại tài liệu cho Jack để anh ta phê duyệt và kiểm tra hộp thư đến của mình. Không có tin gì mới từ Christian nên tôi liếc nhanh chiếc Blackberry của mình, và tiếng rung rì rì của nó làm tôi giật bắn cả mình.

“Chào anh,” tôi lầm bầm.

“Chào em, khi nào em xong việc?”

“Tầm bảy rưỡi, em nghĩ vậy.”

“Anh sẽ gặp em bên ngoài nhé.”

“Vâng.”

Nghe giọng anh ấy có vẻ bình tĩnh và dịu dàng. Sao thế nhỉ? Sợ phản ứng của tôi rồi ư?

“Em vẫn câu với anh đấy, nhưng giờ nói thế thôi,” tôi thì thầm. “Chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói.”

“Anh biết. Gặp em lúc bảy rưỡi nhé.”

Jack ra khỏi văn phòng.

“Em phải đi rồi. Gặp anh sau nhé.” Tôi cúp máy.

Tôi ngẩng lên nhìn Jack khi anh ta thoải mái đi về phía tôi.

“Tôi chỉ cần cắt bớt đi một chút nữa thôi. Tôi mới gửi bản tóm tắt lại cho cô đấy.”

Anh ta cúi xuống chỗ tôi khi tôi tải tài liệu xuống máy, khá là gần – gần đến mức khó chịu.

Tay anh ta chạm vào tay tôi. Tình cờ ư? Tôi lưỡng lự, nhưng anh ta giả vờ không để ý. Tay còn lại của anh ta để lên lưng ghế tôi, chạm vào lưng tôi. Tôi ngồi thẳng dậy để không tựa vào lưng ghế.

“Trang mười sáu và hai mươi ba, chắc là thế,” anh ta thì thầm, miệng cách tai tôi vài phân.

Da tôi nổi gai ốc trước sự gần gũi của anh ta, nhưng tôi chọn cách phớt lờ đi. Mở tài liệu ra, tôi run rẩy sửa. Anh ta vẫn đang cúi xuống chỗ tôi, và tất cả các giác quan của tôi đang nhạy cảm thái quá.

Việc này thật gây mất tập trung và kỳ quặc, và bên trong tôi như đang hét lên, *Lùi lại!*

“Sau khi sửa xong là có thể đem in được rồi. Cô có thể sắp xếp việc đó vào ngày mai. Cảm ơn cô vì đã ở lại muộn và làm việc này, Ana.” Giọng anh ta êm ru như đang vỗ về một con thú bị thương vậy. Dạ dày tôi xoắn lại.

“Tôi nghĩ điều tối thiểu mà tôi có thể làm là thưởng cho cô một món đồ uống nhanh nào đó. Cô xứng đáng được hưởng nó mà.” Anh ta vén một lọn tóc sau tai bị tuột ra khỏi dây cột tóc của tôi và nhẹ nhàng vuốt ve thùy tai tôi.

Tôi co rúm người lại, cắn chặt răng, và tôi ngoảnh đầu đi chỗ khác. *Khỉ thật!* Christian đã đúng. *Đừng có chạm vào tôi.*

“Thực ra, tối nay tôi không thể đi được.” *Hay bất kỳ buổi tối nào khác cũng thế, Jack ạ.*

“Nhanh thôi mà?” Anh ta ngon ngọt.

“Không được ạ. Nhưng vẫn cảm ơn anh.”

Jack ngồi lên cạnh bàn làm việc của tôi và cau mày. Chuông báo động vang lên âm ỉ trong đầu tôi. Tôi chỉ có thể dựa vào chính mình trong văn phòng. Tôi không thể bỏ đi được. Tôi lo lắng liếc nhìn đồng hồ. Năm phút nữa là đến giờ hẹn với Christian rồi.

“Ana, tôi nghĩ chúng ta là một đội tuyệt vời đấy. Tôi rất tiếc vì không thể đưa cô đi cùng đến New York được. Nếu không có cô thì mọi chuyện sẽ khác nhiều đấy.”

Tôi cũng chắc chắn là thế. Tôi mỉm cười yếu ớt với anh ta, và vì tôi không thể nghĩ ra điều gì để nói. Và lần đầu tiên trong suốt cả ngày, tôi cảm thấy sự nhẹ nhõm dù là mỏng manh nhất về việc mình sẽ không đi.

“Vậy cuối tuần vừa rồi cô vui chứ?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh.” Anh ta định đi bao xa nữa đây?

“Gặp bạn trai cô hả?”

“Vâng ạ.”

“Anh ấy làm nghề gì?”

Tự lo cho cái thân mình trước đi đã... “Anh ấy làm kinh doanh.”

“Thú vị đấy. Kinh doanh kiểu gì cơ?”

“Ồ, anh ấy làm đủ các thể loại.”

Jack nghiêng đầu về một bên trong lúc cúi xuống chỗ tôi, lại xâm chiếm khoảng không riêng tư của tôi – một lần nữa.

“Cô kiêu lời quá đấy, Ana ạ.”

“Chà, anh ấy làm bên viễn thông, sản xuất, và nông nghiệp ạ.”

Jack nhướn mày. “Nhiều thứ quá. Anh ấy làm việc cho ai thế?”

“Anh ấy làm cho bản thân mình thôi. Nếu anh hài lòng với tài liệu này rồi, tôi phải đi bây giờ. Như thế có được không?”

Anh ta ngay người lại. Không gian riêng tư của tôi lại được an toàn.

“Tất nhiên rồi. Xin lỗi, tôi không có ý giữ cô lại đâu,” anh ta gian xảo nói.

“Tòa nhà đóng cửa lúc mấy giờ?”

“Bảo vệ ở đây đến mười một giờ.”

“Thế thì tốt rồi ạ.” Tôi mỉm cười, và Cô Nàng Tiềm Thức của tôi quay lại đúng vị trí của mình, nhẹ nhõm khi biết rằng chúng tôi không ở một mình trong tòa nhà này. Tắt máy tính, tôi cầm lấy ví và chuẩn bị đi.

“Thế cô có thích anh ta không? Bạn trai cô ấy?”

“Tôi yêu anh ấy,” tôi đáp, nhìn thẳng vào mắt Jack.

“Tôi hiểu rồi.” Jack nhú mày rồi đứng lên. “Anh ta tên là gì?”

Tôi đỏ mặt.

“Grey. Christian Grey,” tôi thì thầm.

Miệng Jack há hốc. “Anh chàng độc thân giàu có nhất của Seattle đấy ư? Chính là anh chàng Christian Grey đấy ư?”

“Vâng. Là anh ấy đấy.” Đúng thế, chính là Christian Grey đấy, ông chủ tương lai của anh – người sẽ ăn sống anh nếu anh xâm chiếm không gian riêng tư của tôi lần nữa.

“Tôi đã nghĩ là anh ta trông khá quen,” Jack ử ê nói và lông mày anh ta hạ xuống trở lại. “Chà, anh ta là một anh chàng may mắn đấy.”

Tôi chớp mắt. Tôi phải nói gì để đáp lại câu đó nhỉ?

“Buổi tối vui vẻ nhé, Ana.” Jack mỉm cười, nhưng nụ cười đó không hiện trên mắt anh ta, rồi anh ta cứng nhắc đi về phía văn phòng của mình và không thèm liếc lại nhìn lấy một lần.

Tôi trút một hơi thở thật dài. Chà, vấn đề đó có thể đã được giải quyết rồi. Chiêu trò của anh chàng lắm chiêu lại phát huy tác dụng. Chỉ cần tên của anh ấy đã là bùa hộ mệnh của tôi rồi, và nó khiến cho người đàn ông này cụp đuôi ngay tắp lự. Tôi thưởng cho mình một nụ cười chiến

thẳng nho nhỏ. Anh thấy chưa, Christian? *Thậm chí tên anh cũng đủ để bảo vệ em – anh không cần phải gây ra nhiều rắc rối đến thế về việc hạn chế chi phí đâu.* Tôi dọn bàn làm việc và xem đồng hồ. Chắc hẳn Christian đã ở ngoài rồi.

Chiếc Audi đỗ bên cạnh lề đường, và Taylor nhảy ra để mở cửa hậu. Tôi chưa bao giờ mừng rỡ đến thế khi thấy anh ta, và tôi chui vào ô tô để tránh cơn mưa. Christian ngồi ở ghế hậu, nhìn tôi chăm chú, mắt anh mở to và cảnh giác. Anh ấy đang chuẩn bị tinh thần cho cơn thịnh nộ của tôi, cảm anh ấy xiết lại và căng thẳng.

“Chào anh,” tôi thì thầm.

“Chào em,” anh thân trọng đáp lại. Anh đưa tay ra nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng xoa nó, và tim tôi tan ra một chút. Tôi lúng túng quá. Tôi thậm chí còn chưa nghĩ ra được điều gì để nói với anh ấy.

“Em vẫn bực mình lắm à?” Anh hỏi.

“Em không biết,” tôi thì thầm. Anh giơ tay tôi lên và khẽ hôn những khớp ngón tay bằng những nụ hôn nhẹ như gió.

“Ngày hôm nay tệ thật,” anh nói.

“Đúng vậy.” Nhưng lần đầu tiên kể từ lúc anh đi làm vào sáng nay, tôi bắt đầu thư giãn. Chỉ cần được ở bên anh ấy đã là một niềm an ủi dễ chịu rồi, và tất cả những chuyện vớ vẩn về Jack, cả những email qua lại, và sự phiền phức có tên Elena lùi về phía sau. Chỉ có tôi và người thống trị của tôi ở sau xe.

“Thật tốt là bây giờ em đã ở đây,” anh thì thầm. Chúng tôi ngồi yên lặng khi Taylor len lỏi qua làn xe cộ buổi tối, cả hai đều trầm ngâm suy nghĩ; nhưng tôi cảm thấy Christian đang từ từ thả lỏng bên cạnh mình khi anh ấy cũng thư giãn và xoa ngón cái lên các đốt ngón tay tôi theo một nhịp điệu êm ái, nhẹ nhàng.

Taylor thả chúng tôi xuống bên ngoài tòa chung cư, rồi chúng tôi cúi đầu chạy vào bên trong để tránh mưa. Christian siết chặt tay tôi khi chúng tôi chờ thang máy, mắt anh quét dọc sảnh trước của tòa nhà.

“Em cho là anh vẫn chưa tìm thấy Leila.”

“Chưa. Welch vẫn đang tìm cô ấy,” anh càu nhàu vẻ chán nản.

Thang máy đến nơi và chúng tôi bước vào. Christian liếc xuống nhìn tôi, đôi mắt xám của anh thật khó đoán. Ô, trông anh ấy mới rạng ngời làm sao – tóc rối bù xù, áo sơ mi trắng, vest đen. Và đột nhiên, nó lại xuất hiện, không biết từ đâu, cái cảm giác đó. *Ôi* – sự khao khát, sự đam mê, luồng điện. Nếu mà nó hiện hữu thì đó sẽ làm một mùi hương đậm đặc và mạnh mẽ tỏa ra xung quanh và giữa hai chúng tôi. Môi anh hé mở khi anh nhìn tôi chăm chăm.

“Em có cảm thấy nó không?” Anh thở ra.

“Có ạ.”

“Ôi, Ana.” Anh rên rỉ khi túm lấy tôi, tay anh vòng quanh người tôi, một tay đặt sau gáy, đẩy đầu tôi ra sau trong lúc môi anh tìm đến môi tôi. Những ngón tay tôi luồn vào tóc anh và vuốt ve má anh trong lúc anh đẩy tôi vào tường thang máy.

“Anh ghét tranh luận với em,” anh thở vào miệng tôi, và trong nụ hôn của anh phản chiếu sự dữ dội và đam mê đúng như nụ hôn của tôi. Dục vọng bùng cháy trong cơ thể tôi, tất cả những căng thẳng của ngày hôm nay đang tìm lối thoát, ép vào anh, tìm kiếm nhiều hơn nữa. Giữa chúng tôi chỉ còn những cảm giác ngọt ngào, rất ngọt ngào.

“Em có biết là lúc này trông em quyến rũ đến thế nào không?”

Một cách rất cố tình, tôi cắn môi và lắc đầu. Anh nhắm mắt thật nhanh, và khi anh mở chúng ra, chúng như đang bùng cháy. Anh bước về phía trước và đặt tay lên tường thang máy ở hai bên

mặt tôi. Anh đứng gần tôi nhất có thể mà không chạm vào tôi.

Tôi ngẩng mặt lên để đáp lại ánh mắt của anh, và anh cúi xuống, cà mũi mình vào mũi tôi, và đó là sự tiếp xúc duy nhất giữa chúng tôi.

“Anh nghĩ là em biết đấy, cô Steele. Anh nghĩ em làm anh phát điên lên.”

“Em làm anh phát điên ư?” Tôi thì thầm.

“Về tất cả mọi chuyện, Anastasia ạ. Em là một mỹ nhân ngư, một nữ thần.”

KHI TÔI QUAY LẠI, Christian đã cởi áo khoác và đang ngồi ở quầy ăn sáng nói chuyện với bà Jones. Bà mỉm cười nhân hậu với tôi khi đặt hai đĩa thức ăn nóng trước mặt chúng tôi. Ừm, nó có mùi thơm quá – *gà tắm rượu vang*, nếu tôi không nhầm. Tôi sắp chết đói rồi.

“Xin mời, cậu Grey, Ana,” bà nói và để chúng tôi lại.

Christian lấy một chai rượu vang trong tủ lạnh, và khi chúng tôi ngồi ăn, anh kể với tôi chuyện anh đang làm đến đâu về việc hoàn thiện một chiếc điện thoại chạy bằng năng lượng mặt trời. Anh sôi nổi và hào hứng về toàn bộ dự án đó, và từ đó tôi biết rằng không hẳn là cả ngày hôm nay tôi tệ với anh.

Tôi hỏi về đất đai của anh. Anh cười tự mãn, hóa ra là anh chỉ có nhà ở New York, Aspen, và Escala. Không còn nơi nào khác nữa. Khi chúng tôi ăn xong, tôi dọn đĩa của anh và của mình rồi mang ra bồn rửa.

“Cứ để đó đi em. Gail sẽ làm việc đó,” anh nói. Tôi quay lại và nhìn anh chăm chăm, anh cũng đang nhìn tôi chăm chú. Tôi có bao giờ quen với việc có người dọn dẹp sau khi ăn không chứ?

“Nào, sau khi em đã ngoan ngoãn hơn, quý cô Steele, chúng ta có thể nói chuyện về ngày hôm nay được chưa?”

“Em nghĩ anh mới là người ngoan ngoãn hơn. Em nghĩ em rất giỏi thuần phục anh đấy.”

“Thuần phục anh ư?” Anh khịt mũi, ngạc nhiên. Khi tôi gật đầu, anh cau mày như thể đang cân nhắc lời nói của tôi.

“Phải, có thể là thế, Anastasia ạ.”

“Anh đã đúng về Jack,” tôi thì thầm, lúc này đã nghiêm túc lại, và tôi tựa vào thành bếp để đánh giá phản ứng của anh. Khuôn mặt Christian xịu xuống, mắt anh se lại.

“Hắn đã thử làm gì chưa?” Anh thì thầm, giọng lạnh lẽo chết chóc.

Tôi lắc đầu trấn an. “Chưa, và anh ta sẽ không làm thế đâu, Christian. Hôm nay em đã nói với anh ta em là bạn gái anh rồi, và anh ta chùn lại ngay lập tức.”

“Em chắc không? Anh có thể sa thải thẳng ngu đó.” Christian cau có.

Tôi thở dài, bị kích thích bởi ly rượu vừa uống. “Anh phải để em tự chiến đấu trong cuộc chiến của mình chứ. Anh không thể lúc nào cũng dò xét em và cố gắng bảo vệ em được. Như thế ngọt ngào lắm, Christian. Em sẽ không bao giờ phát triển được nếu anh cứ can thiệp không ngừng như thế. Em cần một chút tự do. Em sẽ không bao giờ mơ đến việc can thiệp vào việc riêng của anh đâu.”

Anh chớp mắt với tôi. “Anh chỉ muốn em được an toàn thôi, Anastasia. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với em, anh...” Anh ngừng lại.

“Em biết, và em hiểu tại sao anh lại cảm thấy cần phải bảo vệ em đến thế. Và một phần trong em yêu điều đó. Em biết rằng nếu em cần anh, anh sẽ ở bên em, cũng như em sẽ làm thế với anh. Nhưng nếu chúng ta muốn hướng đến một tương lai cùng nhau, anh phải tin tưởng em và tin tưởng quyết định của em. Phải, đôi khi em sẽ làm sai – em sẽ phạm sai lầm, nhưng em phải học hỏi chứ.”

Anh nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt lo lắng, ra hiệu cho tôi đi đến chỗ anh để tôi đứng giữa hai chân anh trong lúc anh ngồi trên chiếc ghế đầu của quầy bar. Cầm lấy tay anh, tôi vòng chúng quanh người tôi và đặt tay tôi lên cánh tay anh.

“Anh không thể xen vào công việc của em được. Như thế là sai. Em không cần anh phải xen vào như một hiệp sĩ áo trắng để cứu em. Em biết anh muốn kiểm soát mọi thứ, và em hiểu lý do tại sao, nhưng anh không thể. Đó là một mục tiêu bất khả thi anh à... anh phải học cách bỏ qua.” Tôi vói tay lên vuốt ve mặt anh khi anh nhìn tôi chăm chặp, mắt anh mở to. “Và nếu anh có thể làm được điều đó – cho em điều đó – em sẽ chuyển về sống với anh,” tôi nhỏ nhẹ nói thêm.

Anh hít vào thật mạnh, ngạc nhiên. “Em sẽ làm thế ư?” Anh thì thầm.

“Vâng.”

“Nhưng em không hiểu anh thế nào mà.” Anh cau mày và đột nhiên nghe có vẻ chán nản, hoang mang, không giống giọng điệu của Anh chàng Lắm Chiêu một tí nào.

“Em hiểu anh đủ rõ, Christian. Không có điều gì anh nói với em về bản thân anh có thể xua đuổi em đi được đâu.” Tôi nhẹ nhàng vuốt khớp ngón tay dọc theo má anh. Biểu hiện của anh chuyển từ lo lắng sang hồ nghi. “Nhưng nếu anh có thể thả lỏng cho em một chút,” tôi van nài.

“Anh sẽ cố, Anastasia. Anh không thể đứng một bên và để em đi New York với cái... thằng dê tiện đó. Hắn có tai tiếng gớm ghiếc lắm. Chẳng có trợ lý nào của hắn chịu được hơn ba tháng, và họ không bao giờ được công ty giữ lại. Anh không muốn điều đó xảy ra với em, em yêu.”

Anh thở dài. “Anh không muốn bất kỳ chuyện gì xảy ra với em. Việc em bị tổn thương... suy nghĩ đó làm anh sợ chết khiếp. Anh không thể hứa về việc không can thiệp, không hứa được nếu anh cho rằng em sẽ bị hãm hại.” Anh ngừng lại và hít một hơi thật sâu. “Anh yêu em, Anastasia. Anh sẽ làm tất cả mọi việc trong quyền hạn của mình để bảo vệ em. Anh không thể tưởng tượng được đời mình vắng em sẽ thế nào.”

Chúa ơi. Nữ Thần Ham Muốn, cô nàng Tiềm Thức, và cả tôi đều há hốc miệng trước anh chàng Lắm Chiêu vì sốc.

Giờ ời, ba từ bé nhỏ. Thế giới của tôi như đứng yên, dừng lại, sau đó quay theo một trục mới; và tôi tận hưởng khoảnh khắc đó, nhìn chăm chăm vào đôi mắt chân thành tuyệt đẹp của anh.

“Em cũng yêu anh, Christian.” Tôi cúi xuống hôn anh, và nụ hôn sâu dần.

Taylor hăng giọng, anh ta đã bước vào từ bao giờ. Christian lùi lại, nhìn tôi chăm chú. Anh đứng lên, tay ôm quanh eo tôi.

“Sao thế?” Anh cúi kính nói với Taylor.

“Bà Lincoln đang trên đường lên, thưa ngài.”

“Sao cơ?”

Taylor nhún vai vẻ hối lỗi. Christian thở dài nặng nhọc và lắc đầu.

“Chà, chuyện này hay ho lắm đây,” anh cầu nhàu và mỉm cười méo mó vẻ nhẫn nhục.

Chết tiệt thật! Tại sao người đàn bà khốn kiếp đó không để chúng tôi được yên cơ chứ?

Chương mười hai

“Hôm nay anh có nói chuyện với bà ta không?” Tôi hỏi Christian khi chúng tôi chờ bà Robinson đến.

“Có.”

“Anh nói gì?”

“Anh nói là em không muốn gặp cô ta, và rằng anh hiểu lý do tại sao em lại thế. Anh cũng bảo cô ta rằng anh không coi trọng việc cô ta lén lút sau lưng anh.” Ánh mắt của anh bình thản, không để lộ điều gì.

Ôi, chúa ơi. “Bà ta nói sao?”

“Cô ta gạt đi theo cái kiểu mà chỉ Elena mới có thể làm được.” Miệng anh mím lại thành một đường méo mó.

“Anh có biết tại sao bà ta lại đến đây không?”

“Anh không biết.” Christian nhún vai.

Taylor lại bước vào căn phòng ăn lớn một lần nữa. “Bà Lincoln,” anh ta tuyên bố.

Và bà ta đây rồi... Tại sao bà ta lại hấp dẫn đến mức đáng nguyên rủa như thế? Bà ta mặc toàn đồ đen: quần jean bó, áo sơ mi tôn lên thân hình hoàn hảo, và vàng hào quang tỏa ra từ mái tóc sáng, bóng loáng.

Christian kéo tôi lại gần. “Elena,” anh nói, giọng bối rối.

Bà ta nhìn tôi chằm chằm vì sốc, ánh mắt lạnh lẽo. Bà ta chớp mắt trước khi lấy lại được giọng nói ngọt ngào của mình.

“Tôi xin lỗi, tôi không biết là anh đã có nhân tình, Christian. Hôm nay là thứ Hai,” bà ta nói như thể đó là lý do tại sao bà ta có mặt ở đây.

“Bạn gái,” anh nói vẻ giải thích và nghiêng đầu sang một bên, cười tự mãn.

Bà ta mỉm cười, một nụ cười chậm rãi, tỏa sáng chiếu thẳng vào anh. Điều đó thật khó chịu.

“Tất nhiên rồi. Chào Anastasia. Tôi không biết là cô ở đây. Tôi biết cô không muốn nói chuyện với tôi. Tôi chấp nhận điều đó.”

“Thế à?” Tôi hỏi nhỏ, nhìn bà ta chằm chặp làm cả ba đều ngạc nhiên. Hơi cau mày, bà ta di chuyển xa hơn về phía căn phòng.

“Phải, tôi nhận được tin nhắn rồi. Tôi không đến đây để gặp cô. Như tôi đã nói, Christian hiếm khi có nhân tình trong tuần.” Bà ta dừng lại. “Tôi có một vấn đề, và tôi cần nói chuyện với Christian về chuyện đó.”

“Ồ?” Christian đứng thẳng người. “Cô có muốn uống gì không?”

“Có,” bà ta đáp vẻ biết ơn.

Christian lấy một cái ly khi Elena và tôi đứng nhìn nhau chằm chằm đầy lúng túng. Bà ta mân mê chiếc nhẫn bạc lớn trên ngón tay giữa, trong lúc tôi không biết phải nhìn đi đâu. Cuối cùng, bà ta tặng tôi một nụ cười nhẹ nhàng và đến gần căn bếp rồi ngồi lên chiếc ghế ở cuối quầy bar. Rõ ràng là bà ta biết nơi này rất rõ và cảm thấy thoải mái khi đi lại quanh đây.

Tôi ở lại? Hay tôi đi nhỉ? *Ồ, chuyện này khó quá.* Cô nàng Tiềm Thức của tôi cúi kính với người phụ nữ có khuôn mặt lẳng lơan đầy vẻ thù địch này.

Có rất nhiều điều tôi muốn nói với người phụ nữ này, và chẳng có điều nào là ca ngợi cả.

Nhưng bà ta là bạn của Christian – bạn duy nhất của anh ấy – và dù tôi có căm ghét bà ta đến đâu, tôi cũng phải tỏ ra lịch sự. Quyết định ở lại, tôi ngồi một cách duyên dáng nhất có thể lên chiếc ghế mà Christian vừa đứng dậy. Anh ấy không thấy chuyện này rất kỳ lạ ư?

“Có chuyện gì thế?” Anh ấy hỏi bà ta.

Elena lo ngại nhìn tôi, và Christian đưa tay ra nắm lấy tay tôi.

“Bây giờ Anastasia ở với tôi rồi,” anh nói khi thấy vẻ ngờ vực im lặng của bà ta và vuốt ve tay tôi. Tôi đỏ mặt, còn Cô Nàng Tiềm Thức của tôi cười toe toét với anh, quên bồng khuôn mặt đáng ghét kia.

Mặt Elena dịu lại như thể bà ta mừng cho anh. *Thực sự* mừng cho anh.Ồ, tôi không hiểu nổi người phụ nữ này, tôi không thoải mái và thấy bức mình khi bà ta có mặt ở đây.

Bà ta hít một hơi thật sâu và đổi vị trí ngồi trên chiếc ghế đầu, trông có vẻ kích động. Bà ta lo lắng nhìn xuống đôi tay và bắt đầu bồn chồn xoay chiếc nhẫn bạc tới lui trên ngón tay giữa.

Giờ ơi, bà ta bị làm sao thế không biết? Có phải là vì sự hiện diện của tôi không? Tôi gây cho bà ta cảm giác đó à? Vì tôi cũng cảm thấy y như thế - tôi không muốn bà ta ở đây. Elena ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Christian.

“Tôi đang bị tổng tiền.”

Quý thần ơi. Không phải là điều tôi mong sẽ thốt ra từ miệng bà ta. Christian cứng người. Phải chăng có ai đó đã phát hiện ra việc bà ta thích thú đánh đập và quan hệ với những cậu con trai chưa đến tuổi vị thành niên? Tôi ngán nổi khiếp sợ lại, và một suy nghĩ lướt nhanh tới những con gà đi về nhà để trứng vụt hiện ra trong óc tôi. Cô nàng Tiềm Thức của tôi xoa hai tay vào nhau với niềm hân hoan không che giấu. *Tốt.*

“Như thế nào cơ?” Christian hỏi, nổi sợ hãi hiển hiện trong giọng anh.

Bà ta vói tay vào chiếc ví hàng hiệu bằng da sơn quá khổ của mình, lấy ra một mảnh giấy và đưa nó cho anh.

“Đặt nó xuống, mở nó ra.” Christian hất cằm về phía quầy ăn sáng.

“Anh không muốn chạm vào nó à?”

“Không. Vân tay.”

“Christian, anh biết là tôi không thể đến đồn cảnh sát với cái này mà.”

Tại sao tôi lại đang nghe chuyện này nhỉ? Bà ta đang ngủ với một thằng bé tội nghiệp nào khác ư? Bà ta mở tờ giấy ra cho Christian, và anh cúi xuống để đọc nó.

“Chúng chỉ đòi có năm nghìn đô,” anh nói gần như lơ đãng. “Có biết ai làm không? Kẻ nào quanh khu đó chẳng hạn?”

“Không,” bà ta đáp bằng giọng nhỏ nhẹ ngọt ngào.

“Linc?”

Linc? Ai vậy?

“Sao cơ – sau suốt quãng thời gian này ư? Tôi không nghĩ thế,” bà ta cấm cản.

“Isaac biết không?”

“Tôi chưa nói với anh ấy.”

Isaac là ai cơ?

“Tôi nghĩ cậu ấy cần biết,” Christian nói. Bà ta lắc đầu, và bây giờ tôi cảm thấy mình đang xâm phạm. Tôi không thích những điều này. Tôi cố gắng rút tay ra khỏi cái siết tay của anh, nhưng

anh chỉ ghi chặt hơn và quay sang nhìn tôi chăm chăm.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Em mệt rồi. Em nghĩ em sẽ đi ngủ.”

Mắt anh dò xét mắt tôi, tìm kiếm gì cơ chứ? Sự chỉ trích ư? Sự chấp thuận ư? Hay sự chống đối? Tôi giữ cho vẻ mặt mình dịu dàng nhất có thể.

“Okay,” anh nói. “Anh sẽ không lâu đâu.”

Anh bỏ tay tôi ra và tôi đứng dậy. Elena nhìn tôi cảnh giác. Tôi mím môi và đáp trả lại ánh mắt chăm chăm của bà ta, không để lộ bất cứ điều gì.

“Chúc ngủ ngon, Anastasia.” Bà ta khẽ mỉm cười với tôi.

“Chúc ngủ ngon,” tôi thì thầm, giọng lạnh lẽo. Tôi xoay người đi. Sự căng thẳng đó tôi không chịu nổi. Khi tôi đi khỏi phòng, họ tiếp tục nói chuyện.

“Tôi không nghĩ là tôi có thể làm được gì nhiều, Elena ạ,” Christian nói với bà ta. “Nếu vấn đề nằm ở tiền bạc.” Giọng anh nhỏ dần. “Tôi có thể bảo Welch điều tra.”

“Không, Christian, tôi chỉ muốn chia sẻ thôi,” bà ta nói.

Khi tôi ra khỏi phòng, tôi nghe bà ta nói, “Trông anh rất hạnh phúc.”

“Đúng vậy,” Christian đáp.

“Anh xứng đáng được như thế mà.”

“Tôi ước điều đó là sự thật.”

“Christian,” giọng bà ta trách móc.

Tôi sống người, lắng nghe chăm chú. Tôi không thể không làm thế.

“Cô ta có biết anh cảm thấy bi quan như thế nào về bản thân mình không? Về tất cả các vấn đề của anh ấy.”

“Cô ấy hiểu tôi hơn bất cứ ai.”

“Ôi! Nói thế đau lòng lắm đấy nhé.”

“Đó là sự thật, Elena ạ. Tôi không phải diễn trò với cô ấy, và tôi nói rồi đấy. Để cô ấy được yên đi.”

“Vấn đề của cô ta là gì?”

“Cô... Chuyện chúng ta ngày trước. Những điều chúng ta đã làm. Cô ấy không hiểu.”

“Làm cho cô ta hiểu đi.”

“Đó là quá khứ rồi, Elena, và tại sao tôi lại phải khiến cô ấy lo lắng về mối quan hệ lộn xộn của chúng ta cơ chứ? Cô ấy tốt bụng, ngọt ngào và ngây thơ, và bằng phép màu nào đó, cô ấy yêu tôi.”

“Không phải phép màu đâu, Christian ạ,” Elena trêu đùa về thành thật. “Tin tưởng một chút vào bản thân anh đi chứ. Anh thực sự là một người hấp dẫn mà. Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi. Và cô ta cũng có vẻ đáng yêu. Mạnh mẽ. Người có thể đứng lên bảo vệ anh.”

Tôi không nghe được câu trả lời của Christian. Vậy là tôi mạnh mẽ, đúng không nhỉ? Tôi chắc chắn là không cảm thấy như vậy.

“Anh không nhớ nó ư?” Elena nói tiếp.

“Cái gì cơ?”

“Phòng giải trí của anh ấy.”

Tôi ngừng thở.

“Điều đó chẳng liên quan quái gì đến cô cả,” Christian cắt ngang.

Ồ.

“Tôi xin lỗi.” Elena khịt mũi về giả dối.

“Tôi nghĩ cô nên đi. Và làm ơn, lần sau gọi điện trước khi đến nhé.”

“Christian, tôi xin lỗi,” bà ta nói, và từ giọng nói bà ta, lần này bà ta thực sự có ý như vậy. “Từ khi nào anh trở nên nhạy cảm đến vậy?” Bà ấy lại bắt đầu rầy la anh.

“Elena, chúng ta quan hệ với nhau về mặt kinh doanh, và nó mang đến cho chúng ta lợi nhuận khổng lồ. Hãy cứ để nó như thế đi. Những gì giữa chúng ta đã thuộc về quá khứ rồi. Anastasia là tương lai của tôi, và tôi sẽ không liều mạng với nó đâu, vậy nên hãy thôi cái trò vớ vẩn ấy đi.”

Tương lai của anh ấy!

“Tôi hiểu rồi.”

“Nghe này, tôi rất tiếc về rắc rối của cô. Có lẽ cô nên bỏ qua nó và cho đó là trò lừa gạt của bọn chúng thôi.” Giọng anh nhẹ nhàng hơn.

“Tôi không muốn mất anh, Christian.”

“Tôi không phải là của cô để mà mất, Elena,” anh lại cáu kỉnh.

“Đó không phải ý của tôi.”

“Thế ý cô là gì?” Anh sống sượng, bực tức.

“Nghe này, tôi không muốn tranh luận với anh. Mọi quan hệ của anh có ý nghĩa rất lớn với tôi. Tôi sẽ tránh xa Anastasia. Nhưng tôi vẫn sẽ ở bên anh nếu anh cần tôi. Tôi sẽ luôn như thế.”

“Anastasia nghĩ rằng thứ Bảy tuần trước cô đã gặp tôi. Cô có gọi điện, chỉ thế thôi. Thế tại sao cô lại nói với cô ấy như thế?”

“Tôi muốn cô ta biết anh buồn thế nào khi cô ta ra đi. Tôi không muốn cô ta làm anh tổn thương.”

“Cô ấy biết. Tôi nói với cô ấy rồi. Đừng xen vào nữa. Nói thật nhé, cô cứ như một con gà mái mẹ ấy.” Christian nghe có vẻ cam chịu hơn, và Elena cười to, nhưng trong điệu cười của bà ta có phảng phất nét buồn.

“Tôi biết. Tôi xin lỗi. Anh biết tôi quan tâm đến anh. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cuối cùng anh lại yêu, Christian ạ. Thật vui khi biết điều đó. Nhưng tôi không thể chịu đựng được nếu cô ta làm anh tổn thương.”

“Tôi sẽ tận dụng cơ hội của mình,” anh nói cộc lốc. “Giờ thì cô chắc là không muốn Welch thăm dò xung quanh chứ?”

Bà ta thở dài nặng nhọc. “Tôi cho là chuyện đó chẳng gây ra rắc rối gì đâu.”

“Okay. Sáng mai tôi sẽ gọi cho anh ta.”

Tôi nghe họ cãi lộn, cố gắng hiểu chuyện. Họ nghe có vẻ giống những người bạn cũ thật, đúng như Christian nói. Chỉ là bạn bè thôi. Và bà ta quan tâm đến anh ấy – có thể là quá nhiều. Chà, ai mà lại không như thế cơ chứ, nếu họ hiểu anh ấy?

“Cảm ơn anh, Christian. Và xin lỗi nữa. Tôi không cố ý xâm phạm đâu. Tôi đi đây. Lần sau tôi sẽ gọi điện.”

“Tốt.”

Bà ta sắp về! Chết thật! Tôi chạy vụt qua tiền sảnh đến phòng ngủ của Christian và ngồi xuống giường. Một lúc sau Christian vào.

“Bà ta đi rồi,” anh thận trọng nói, phỏng đoán phản ứng của tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn anh chăm chú, cố gắng dàn xếp câu hỏi của mình. “Anh sẽ kể tất cả mọi điều về bà ta cho em nghe chứ? Em đang cố gắng để hiểu tại sao anh nghĩ là bà ta đã giúp anh.” Tôi ngừng lại, suy nghĩ cẩn thận về câu nói tiếp theo của mình. “Em ghê tởm bà ta, Christian ạ. Em nghĩ bà ta đã gây cho anh không biết bao nhiêu thiệt hại. Anh không có bạn bè. Có phải bà ta ngăn không cho họ đến với anh không?”

Anh thở dài và vuốt tóc.

“Tại sao em lại muốn biết về cô ta như thế? Bọn anh từng có một chuyện tình rất dài, cô ta thường đánh anh như tử và anh giao cấu với cô ta theo tất cả những kiểu mà em thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi, hết chuyện.”

Tôi tái mặt. Khỉ thật, anh đang tức giận – với tôi. Tôi chớp mắt nhìn anh. “Sao anh lại tức giận như thế?”

“Vì tất cả những chuyện rác rưởi đó đã kết thúc rồi!” Anh quát lớn, nhìn tôi trừng trừng. Anh thở dài bực bội và lắc đầu.

Mặt tôi tái nhợt. *Khỉ thật.* Tôi nhìn xuống hai tay đang đan vào nhau. Tôi chỉ muốn hiểu thôi mà.

Anh ngồi xuống cạnh tôi. “Em muốn biết điều gì?” Anh chán chường hỏi.

“Anh không cần phải nói với em. Em không có ý xâm phạm.”

“Anastasia, không phải thế. Anh không thích nói về chuyện tào lao đó. Anh đã sống trong một quả bóng suốt nhiều năm trời mà không có gì ảnh hưởng đến anh hay không phải thanh minh về bản thân mình với bất cứ ai. Cô ta luôn luôn bên anh như một người bạn gái. Và hiện tại, quá khứ và tương lai của anh đang xung đột với nhau theo cái cách mà anh chưa bao giờ nghĩ là nó có thể xảy ra.”

Tôi liếc nhìn anh và anh nhìn tôi chăm chăm, mắt anh mở to.

“Anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có tương lai với ai đó, Anastasia. Em mang đến cho anh hy vọng và khiến anh phải nghĩ về tất cả các khả năng.” Anh lảng sang chuyện khác.

“Lúc này em có nghe,” tôi thì thầm và lại nhìn chăm chăm xuống hai tay.

“Sao cơ? Nghe cuộc nói chuyện của bọn anh á?”

“Phải.”

“Thế thì sao?” Giọng anh có vẻ nhần nhịn.

“Bà ấy lo lắng cho anh.”

“Phải. Và anh cũng lo lắng cho cô ta theo cách của riêng anh, nhưng nó không giống với cách anh cảm nhận về em. Nếu đó là điều em đang nghĩ đến.”

“Em không ghen.” Tôi tổn thương khi anh ấy nghĩ như vậy – hay là tôi có ghen? Chết tiệt thật. Có lẽ đó là lý do cho chuyện này. “Anh không yêu bà ta,” tôi thì thầm.

Anh lại thở dài. Anh đã thực sự điên tiết rồi. “Cách đây lâu rồi, anh đã nghĩ là mình yêu cô ta,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

Ồ. “Khi chúng ta ở Georgia... anh đã nói là anh không yêu cô ta mà.”

“Đúng vậy.” Tôi cau mày.

“Lúc đó anh đã yêu em rồi, Anastasia,” anh thì thầm. “Em là người duy nhất mà anh từng bay

ba nghìn dặm để gặp đây.”

Ôi chúa ơi. Tôi không hiểu. Lúc đó anh ấy vẫn cần tôi như muốn một người thay thế. Cái nhú mảy của tôi sâu hơn.

“Những cảm giác anh dành cho em rất khác so với những điều mà anh từng dành cho Elena,” anh nói về giải thích.

“Anh biết điều đó khi nào?”

Anh nhún vai. “Mĩa mai thay, chính Elena là người chỉ cho anh thấy điều đó. Cô ta khuyến khích anh đi Georgia đấy.”

Tôi biết mà! Tôi biết điều đó ở Savannah rồi. Tôi nhìn anh chăm chăm, mặt ngây ra.

Tôi nên hiểu chuyện này thế nào đây? Có lẽ bà ta đứng về phía tôi và chỉ lo rằng tôi sẽ làm tổn thương anh ấy. Suy nghĩ đó thật đau lòng. Tôi chưa bao giờ muốn làm anh ấy tổn thương. Có lẽ bà ta không xấu xa đến thế. Tôi lắc đầu. Tôi không muốn chấp nhận mối quan hệ của anh với bà ta. Tôi không tán thành. Phải. Chuyện là thế đấy. Bà ta là một nhân vật đáng ghét – người đã giày vò anh, một người dễ bị tổn thương, cướp đi những năm tháng thanh niên của anh, dù anh có nói thế nào đi chăng nữa.

“Vậy là anh yêu bà ta? Hồi anh còn trẻ ấy?”

“Phải.”

Ồ.

“Cô ta dạy anh rất nhiều. Cô ta dạy anh biết cách tin vào bản thân.”

Ồ. “Nhưng bà ta cũng đánh anh như tử mà.”

Anh mỉm cười trêu mếu. “Phải.”

“Và anh đã thích điều đó?”

“Hồi đó thì có.”

“Thích đến mức anh muốn làm điều đó với những người khác?”

Mắt anh mở to và nghiêm nghị. “Phải.”

“Bà ta giúp anh làm thế ư?”

“Phải.”

“Bà ta đã giúp anh?”

“Phải.”

Chết tiệt. “Anh có muốn em giống bà ta không?” Giọng tôi cáu kỉnh và chua chát.

“Không. Mặc dù điều đó giúp cuộc sống của anh dễ chịu hơn rất nhiều,” anh chán nản nói. “Anh rất hiểu sự kiếm lời của em.”

“Kiếm lời! Trời ạ, Christian – nếu đó là con trai anh, anh sẽ cảm thấy thế nào?”

Anh chớp mắt như thể anh không hiểu câu hỏi đó. Anh cau mày. “Anh không phải ở với cô ta. Đó cũng là lựa chọn của anh nữa, Anastasia ạ,” anh thì thầm.

Chuyện này làm tôi chẳng hiểu gì sất.

“Linc là ai?”

“Chồng cũ của cô ta.”

“Lincoln Timber á?”

“Chuẩn rồi đấy,” anh cười ngớ ngẩn.

“Còn Isaac?”

“Người phục tùng hiện tại của cô ta.”

Ồ không.

“Câu ta hai mươi rồi, Anastasia. Em biết đấy – một vị thành niên hoàn chỉnh rồi,” anh nói nhanh, rõ ràng là đã đọc được vẻ ghê tởm của tôi.

Tôi đỏ mặt. “Tuổi của anh,” tôi thì thầm.

“Nghe này, Anastasia, như anh đã nói với cô ta, cô ta là một phần trong quá khứ của anh. Em là tương lai của anh. Đừng để cô ta xen vào giữa hai chúng ta. Và nói thẳng, anh chán chủ đề này lắm rồi. Anh đi làm việc đây.” Anh đứng lên và nhìn tôi chăm chăm. “Bỏ qua đi. Làm ơn đấy.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh vẻ ương bướng.

“Ồ, suýt nữa anh quên mất,” anh nói thêm. “Xe của em về sớm một ngày. Nó đang ở trong ga-ra đấy. Taylor cầm chìa khóa.”

Oa... chiếc Saab ư? “Ngày mai em lái nó được không?”

“Không?”

“Sao lại không?”

“Em biết tại sao mà. Và điều đó làm anh nhớ ra. Nếu em rời văn phòng một lần nữa, nhớ báo cho anh biết. Sawyer ở đó, theo dõi em. Có vẻ như anh không thể tin tưởng việc em tự chăm sóc cho bản thân mình chút nào cả.” Anh trách móc tôi, làm tôi lại cảm thấy mình như một đứa trẻ hư đốn vậy. Và tôi sẽ tranh luận với anh, nhưng anh đã gần như chấm dứt câu chuyện về Elena rồi, còn tôi không muốn đẩy anh đi xa hơn nữa, nhưng tôi không thể cưỡng lại một lời nhận xét.

“Hình như em cũng không thể tin anh,” tôi thì thầm. “Anh phải nói với em là Sawyer theo dõi em chứ.”

“Em cũng muốn tranh cãi về chuyện đó nữa à?” Anh cắt ngang.

“Em không biết là chúng ta đang tranh cãi đấy. Em nghĩ chúng ta đang nói chuyện,” tôi lầm bầm hờn dỗi.

Anh nhắm mắt thật nhanh khi cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi nuốt khan và lo lắng theo dõi. Giờ ạ, chuyện này có thể tiếp diễn theo cả hai chiều hướng.

“Anh phải làm việc rồi,” anh nói nhỏ, rồi sau đó rời khỏi phòng.

Tôi thở ra. Tôi đã không nhận ra là này giờ mình nín thở. Tôi ngã phịch ra giường, trằn trằn nhìn trần nhà.

Cuộc nói chuyện giữa chúng tôi có thể bình thường mà không trở thành một cuộc tranh luận không?

Thật mệt mỏi.

Chúng tôi không hiểu nhau rõ đến thế. Tôi có thực sự muốn chuyển đến sống với anh không? Tôi thậm chí còn không biết liệu mình có nên pha cho anh một cốc trà hay cả phê khi anh đang làm việc không. Tôi có nên quấy rầy anh không? Tôi không biết gì về sở thích của anh.

Rõ ràng anh ấy đã chán với chủ đề về Elena rồi – anh ấy nói đúng, tôi cần phải tiếp tục. Bỏ qua nó đi. Chà, ít ra anh ấy cũng không mong tôi sẽ làm bạn với bà ta, và bây giờ tôi mong bà ta thôi không còn quấy rầy tôi bằng cách hẹn gặp nữa.

Tôi ra khỏi giường, lang thang đến chỗ cửa sổ. Mở chốt cửa ban công, rồi bước đến hàng rào

lan can bằng kính. Sự tinh khiết của nó thật đẹp. Không khí lạnh và trong lành, vì tôi đang ở tít trên cao.

Tôi nhìn những ánh đèn lấp lánh của Seattle. Ở trên này, anh ấy cách biệt với mọi thứ xung quanh trong cái pháo đài này. Không ai có thể hiểu được. *Anh ấy vừa nói là anh ấy yêu tôi, sau đó tất cả những chuyện vớ vẩn này xảy đến vì người đàn bà đáng sợ đó.* Tôi đảo mắt chán nản. Cuộc sống của anh ấy thật phức tạp. Anh ấy thật phức tạp.

Thở dài sườn sượt và liếc nhìn Seattle đang trải rộng ra như những tấm vải bằng vàng dưới chân tôi, tôi quyết định gọi cho dương Ray. Lâu rồi tôi không gọi cho dương. Chỉ là một cuộc trò chuyện nhanh thôi, nhưng tôi chắc chắn là ông ổn và rằng tôi sẽ chuẩn bị xen vào một trận bóng đá.

“Hy vọng mọi chuyện với Christian ổn cả,” dương thoải mái nói, và tôi biết ông đang dò thông tin nhưng không thực sự muốn biết.

“Vâng. Bọn con vẫn ổn.” Gần như vậy, và con sắp chuyển đến ở với anh ấy. Mặc dù bọn con vẫn chưa thảo luận về một thời khóa biểu.

“Con yêu ba.”

“Ba cũng yêu con, Annie.”

Tôi cúp máy và nhìn đồng hồ. Mới mười giờ. Vì cuộc tranh luận vừa rồi nên tôi đang cảm thấy bồn chồn và kích động.

Tôi tắm nhanh, rồi quay lại phòng ngủ, quyết định mặc bộ đồ ngủ mà Caroline Acton mua cho tôi từ Neiman Marcus. Christian lúc nào cũng than vãn về những chiếc áo phong của tôi. Có ba chiếc. Tôi chọn chiếc màu hồng nhạt rồi trông nó qua đầu. Chất vải lướt qua da, vuốt ve và ôm chặt cơ thể khi nó choàng quanh người tôi. Cảm giác thật sang trọng – chất sa-tanh đẹp nhất, mỏng nhất. *Chúa ơi.* Trong gương, trông tôi cứ như một ngôi sao điện ảnh những năm 1930 vậy. Trông chiếc váy thật dài, thật thanh lịch – và chẳng hợp phong cách của tôi chút nào.

Tôi túm lấy chiếc váy và quyết định tìm một cuốn sách trong thư viện. Tôi có thể đọc trên chiếc iPad của mình – nhưng ngay lúc này, tôi muốn tìm sự thoải mái và an ủi từ một cuốn sách. Tôi sẽ để Christian một mình. Có lẽ anh ấy sẽ lấy lại được sự hài hước đáng yêu của mình sau khi đã làm xong việc.

Có rất nhiều sách trong thư viện của Christian. Săm soi từng đầu sách sẽ mất rất nhiều thời gian. Tôi tình cờ liếc nhìn chiếc bàn bi-a và đỏ mặt khi nhớ lại buổi tối hôm trước. Tôi mỉm cười khi thấy chiếc thước kẻ vẫn còn nằm trên sàn nhà. Nhặt nó lên, tôi đập nó vào lòng bàn tay. Ôi! Đau quá. Tại sao tôi lại không thể chịu đựng thêm chút đau đớn nữa vì người đàn ông của mình? Chán chường, tôi đặt nó lên bàn và tiếp tục tìm một cuốn sách hay để đọc. Hầu hết các cuốn sách đều là bản đầu tiên. Làm thế nào mà anh ấy có thể tích lũy được một bộ sưu tập như thế này trong thời gian ngắn đến thế nhỉ? Có lẽ bản mô tả công việc của Taylor bao gồm cả việc đi mua sách nữa. Tôi quyết định chọn Rebecca của Daphne du Maurier. Lâu lắm rồi tôi không đọc quyển này. Tôi mỉm cười khi cuộn người trên chiếc ghế bành được bọc quá nhiều đệm và đọc dòng đầu tiên.

Tối qua tôi mơ thấy mình lại đến Manderley...

Tôi giật mình tỉnh dậy khi Christian nhắc bóng tôi lên trên tay anh.

“Này,” anh thì thầm, “em ngủ gật đấy. Anh không tìm thấy em đâu cả.” Anh rúc vào tóc tôi. Ngái ngủ, tôi vòng tay quanh cổ anh và hít vào mùi hương của anh - ồ, anh ấy thơm quá – khi anh bế tôi vào phòng ngủ. Anh đặt tôi xuống giường và đắp chăn cho tôi.

“Ngủ đi, bé yêu,” anh thì thầm và đặt môi lên trán tôi.

TÔI ĐỘT NGỘT TỈNH DẬY giữa một giấc mơ đầy lo lắng. Tôi nhận thấy mình đang sợ hãi kiểm tra cuối giường, nhưng không có ai ở đó. Từ phòng lớn, tôi nghe thấy những giai điệu nhẹ

nhàng của một chiếc đàn piano.

Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi xem đồng hồ báo thức – hai giờ sáng. Christian có đi ngủ không vậy? Tôi trèo ra khỏi giường.

Ở phòng lớn, tôi đứng lặng trong bóng tối, lắng nghe. Christian đang đắm chìm trong âm nhạc. Trông anh an toàn và thư thái trong quả bóng ánh sáng của mình. Và giai điệu anh đang chơi thật du dương, một phần nào đó nghe rất quen thuộc, nhưng vô cùng tinh tế. *Trời ơi, anh ấy giỏi quá.* Tại sao chuyện này lúc nào cũng làm tôi ngạc nhiên thế?

Cả khung cảnh trông hơi khác, và tôi nhận ra nắp chiếc đàn piano đã hạ xuống, cho tôi một tầm nhìn khoáng đạt hơn. Anh liếc nhìn lên và hai mắt chúng tôi gặp nhau, mắt anh màu xám và nhẹ nhàng tỏa sáng dưới ánh đèn. Mắt anh nhìn theo, thu gọn tôi vào đó, bùng cháy. Khi tôi đến chỗ anh, anh dừng lại.

“Sao anh dừng lại? Bản nhạc đó hay mà.”

“Em có biết lúc này trông em khêu gợi đến mức nào không?” Anh nói, giọng êm đềm.

Ồ. “Đi ngủ thôi anh,” tôi thì thầm và mắt anh nóng lên khi anh giơ tay ra. Khi tôi nắm lấy nó, đột nhiên anh kéo mạnh làm tôi ngã vào lòng anh. Anh choàng tay quanh tôi và dụi mặt vào sau tai tôi, làm tôi run rẩy đến lạnh người.

“Tại sao chúng ta lại cãi nhau?” Anh thì thầm trong lúc răng anh lướt qua da tai tôi.

Chúa ơi. Tim tôi lỡ một nhịp, sau đó bắt đầu đập dồn dập, làm máu cuộn lên khắp người tôi.

“Vì chúng ta đang tìm hiểu nhau, và anh cứng đầu, gắt gỏng, thất thường và khó tính,” tôi thì thầm không ra hơi, nghiêng đầu để anh tiếp cận cổ tôi dễ dàng hơn. Anh lướt mũi dọc theo cổ tôi, và tôi cảm nhận được nụ cười của anh.

“Anh là tất cả những điều đó, quý cô Steele ạ. Việc em chịu đựng được anh quả là một kỳ tích đấy.” Anh cẩn nhẹ thùy tai khiến tôi rên rỉ. “Có phải chuyện lúc nào cũng như thế này không nhỉ?”

“Em không biết.”

“Anh cũng không.” Anh giật mạnh chiếc thắt lưng trên váy tôi làm nó rơi xuống đất, và tay anh lướt xuống thân thể, qua ngực tôi. Hai đầu hoa huyệt của tôi cũng cứng dưới sự động chạm nhẹ nhàng của anh và vươn lên bên dưới lớp vải sa-tanh. Anh tiếp tục tìm đường xuống eo, rồi hông tôi.

“Dưới lớp vải này chạm vào em thật thích, và anh có thể thấy mọi thứ - thậm chí là cả cái này.” Anh kéo nhẹ lông mu của tôi qua lớp vải, làm tôi hỗn hển, trong lúc tay còn lại của anh nắm chặt tóc gáy tôi. Kéo đầu tôi ra sau, anh hôn tôi, lưỡi anh gấp gáp, mạnh mẽ và ham muốn. Tôi rên rỉ đáp lại và vuốt ve khuôn mặt thân thương, rất thân thương của anh. Tay anh nhẹ nhàng kéo váy ngủ của tôi lên, chậm rãi, đầy dọa, cho đến khi anh tìm thấy tôi bên dưới và sau đó lướt ngón tay cái dọc theo phần trong đùi tôi.

Đột nhiên anh ngồi dậy, làm tôi giật mình, rồi anh nhắc cả người tôi lên chiếc đàn piano. Chân tôi đặt trên bàn phím làm những nốt nhạc chói tai, vang lên rì rạc, và tay anh lướt trên chân và một phần đầu gối của tôi. Anh túm lấy tay tôi.

“Nằm xuống,” anh ra lệnh và cầm lấy tay tôi trong lúc tôi ngã ra mặt trên của chiếc đàn. Nắp đàn cứng cứng dưới lưng tôi. Anh bỏ tay ra và đẩy hai chân tôi mở rộng hơn, những ngón chân tôi lại nháy nhót trên bàn phím, trên những phím thấp và cao hơn.

Ôi anh. Tôi biết anh ấy định làm gì, và viễn cảnh đó... Tôi rên rỉ thật to khi anh hôn kheo chân tôi, sau đó hôn, mơn chớn và cẩn nhẹ dọc theo chân tôi lên đến đùi. Chấn vái sa-tanh mềm mại của bộ váy ngủ nâng cao dần lên, chạm vào làn da nhạy cảm của tôi, khi anh đẩy váy lên cao. Tôi uốn cong chân làm cho phím đàn lại rung lên. Nhắm mắt, tôi phó mặc bản thân cho miệng anh.

Anh hôn tôi... ở đó... ôi... sau đó nhẹ nhàng thổi hơi trước khi lưỡi anh xoay tròn quanh cô bé của tôi. Anh đẩy chân tôi mở rộng hơn. Tôi thấy mình thật trần trụi. Anh giữ tôi ở nguyên vị trí ấy, tay trên đầu gối tôi và lưỡi anh hành hạ tôi, không phương hướng, không dừng lại... không giảm nhẹ. Đẩy hông lên, bắt nhịp và hòa hợp với nhịp điệu của anh, tôi mê mẩn tận hưởng.

“Ôi, Christian, nào anh.” Tôi rên rỉ.

“Ồ không, em yêu, chưa được đâu,” anh chòe ghẹo, nhưng tôi cảm thấy mình cũng rộn ràng như anh, và anh ngừng lại.

“Không,” tôi thốt thức.

“Đây là sự trả thù của anh, Ana,” anh nhỏ nhẹ cầu nhàu. “Cứ cãi anh đi, rồi anh sẽ trả thù trên cơ thể em bằng cách nào đó.” Anh rải nụ hôn dọc theo bụng tôi, tay anh lần đến đùi tôi, vuốt ve, xoa bóp, trêu ngươi. Lưỡi anh xoay tròn quanh rốn tôi khi đôi tay anh – và những ngón tay của anh... ôi ngón tay cái của anh – với đến đỉnh của tôi.

“A!” Tôi hét lên khi anh đẩy một ngón vào trong tôi. Lưng tôi uốn lên khỏi chiếc piano khi tôi quần quai dưới sự đung chạm của anh.

Điều đó gần như là không chịu nổi.

“Christian!” Tôi hét lên, xoắn người lại vì thèm khát.

Anh ngừng lại. Nhấc chân tôi ra khỏi bàn phím, anh đẩy tôi; và đột nhiên tôi trượt dễ dàng trên chiếc đàn, trượt trên lớp vải sa-tanh, và anh cũng đi theo tôi lên đó, nhanh nhẹn quỳ giữa hai chân tôi để đeo bao cao su. Anh đang lơ lửng phía trên tôi, và tôi thở hổn hển, ngẩng lên nhìn anh chăm chăm với ham muốn điên cuồng, và tôi nhận ra anh đang khóa thân. Anh cởi quần áo ra khi nào vậy?

Anh cúi xuống nhìn tôi chăm chú, và trong mắt anh có sự băn khoăn, cùng yêu thương và dục vọng, và nó làm tôi nghẹt thở.

“Anh muốn em quá,” anh nói và rất chậm rãi, nhẹ nhàng, anh ngập sâu trong tôi.

TÔI NẪM ƯỚN RA trên anh, mướt lử, tứ chi rã rời và yếu ớt trong lúc hai đứa tôi nằm trên nóc của chiếc piano cỡ lớn. Ôi. Nằm trên anh thoải mái hơn nằm trên chiếc piano nhiều. Cần thận để không chạm vào ngực anh, tôi gục má vào người anh và nằm bất động hoàn toàn. Anh không phản đối, và tôi lắng nghe tiếng anh thở khi nó điều hòa chậm chậm như hơi thở của tôi. Nhẹ nhàng, anh vuốt tóc tôi.

“Anh có uống trà hay cà phê vào buổi tối không?” Tôi hỏi.

“Hỏi lạ thế,” anh mơ màng đáp.

“Em nghĩ mình có thể mang trà vào phòng làm việc cho anh, nhưng rồi em nhận ra là em không biết anh thích gì.”

“Ồ, anh hiểu rồi. Nước hoặc rượu vào buổi tối, Ana ạ. Mặc dù có thể anh nên thử uống trà.”

Tay anh di chuyển theo nhịp điệu dọc sống lưng tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chúng ta thực sự hiểu rất ít về nhau,” tôi thì thầm.

“Anh biết,” anh nói, và giọng anh buồn bã. Tôi ngồi thẳng dậy và chăm chú nhìn anh.

“Có chuyện gì thế anh?” Tôi hỏi. Anh lắc đầu như thể đang cố giữ ra khỏi đầu những suy nghĩ không vui. Giơ tay lên, anh vuốt má tôi, mắt anh sáng lên và tha thiết.

“Anh yêu em, Ana Steele,” anh nói.

CHUÔNG ĐỒNG HỒ vang lên cùng bản tin giao thông lúc sáu giờ sáng, và tôi choàng tỉnh dậy từ giấc mơ khó chịu về những người phụ nữ tóc vàng chóa và tóc đen. Tôi không thể hiểu được giấc mơ đó là gì, và ngay lập tức tôi bị phân tâm vì Christian Grey đang cuộn quanh tôi, mái

đầu với những sợi tóc lòa xòa ngã trên ngực tôi, tay anh đặt trên vú tôi, chân anh đè lên chân tôi. Anh vẫn đang ngái ngủ, còn tôi đang quá ấm áp. Nhưng tôi phớt lờ sự khó chịu của mình, ngáp ngừng giơ tay lên để nhẹ nhàng luồn những ngón tay vào tóc anh, và anh trở mình. Mở đôi mắt màu xám ra, anh cười ngái ngủ.

Chúa ơi... anh ấy đáng yêu quá.

“Chào buổi sáng, người đẹp,” anh nói.

“Chào buổi sáng, người đẹp chẳng kém.” Tôi mỉm cười với anh. Anh hôn tôi, gỡ chân tay ra, chống tay lên cằm và cúi xuống nhìn tôi.

“Em ngủ ngon chứ?” Anh hỏi.

“Vâng, dù tối qua giấc ngủ của em bị gián đoạn.”

Nụ cười hớn hở của anh càng rộng thêm. “Ừm. Em có thể làm anh gián đoạn như thế bất cứ lúc nào.” Anh lại hôn tôi.

“Thế còn anh? Anh ngủ ngon chứ?”

“Có em ở bên, lúc nào anh cũng ngủ ngon cả, Anastasia.”

“Không còn ác mộng nữa chứ?”

“Không.”

Tôi cau mày và hỏi ướm. “Những cơn ác mộng của anh thường là về điều gì?”

Lông mày anh nhướn lên và nụ cười tắt dần. *Khỉ thật – trí tò mò ngu ngốc của tôi.*

“Chúng là những cảnh hồi tưởng về tuổi thơ của anh, hoặc đó là lời bác sĩ Flynn. Một số rất sống động, một số thì ít hơn.” Giọng anh trầm xuống, nét đau đớn hiện rõ trên mặt anh. Lơ đãng, anh bắt đầu đưa ngón tay lướt theo xương đòn của tôi làm tôi mất tập trung.

“Anh có bao giờ tỉnh dậy khóc lóc và hét lên không?” Tôi cố gắng đùa vui.

Anh nhìn tôi, bối rối. “Không, Anastasia. Anh chưa bao giờ khóc. Theo như những gì mà anh nhớ được.”

Anh cau mày, như thể đang tìm đến những phần ký ức sâu xa nhất.Ồ không – đó là một nơi đen tối không nên đến lúc này, chắc chắn là thế.

“Anh có kỷ niệm nào vui về thời thơ ấu của mình không?” Tôi hỏi nhanh chủ yếu để làm anh phân tán. Trông anh thoáng trầm ngâm, tay vẫn vuốt dọc theo xương đòn tôi.

“Anh nhớ một thứ đồ nướng tuyệt vời. Anh vẫn nhớ mùi hương của nó. Có lẽ là một chiếc bánh sinh nhật. Cho anh. Và rồi mẹ và bố anh có thêm bé Mia nữa. Mẹ anh đã lo lắng về phản ứng của anh, nhưng anh yêu Mia ngay lập tức. Từ đầu tiên anh nói ra là *Mia*. Anh nhớ bài học piano đầu tiên. Cô Kathie, gia sư của anh, thật tuyệt vời. Cô ấy cũng nuôi cả ngựa nữa.” Anh mỉm cười băng quơ.

“Anh nói là mẹ đã cứu anh. Như thế nào cơ?”

Vẻ mơ màng của anh bị phá vỡ, và anh nhìn tôi chăm chăm như thể tôi không hiểu phép toán tiểu học hai cộng hai bằng mấy vậy.

“Mẹ nhận anh làm con nuôi,” anh nói thẳng. “Lần đầu tiên gặp bà, anh đã nghĩ bà là một thiên thần. Bà mặc đồ trắng, rất nhẹ nhàng và bình tĩnh khi khám cho anh. Anh sẽ không bao giờ quên điều đó. Nếu bà từ chối hay nếu Carrick từ chối...” Anh nhún vai và liếc nhìn về phía đồng hồ báo thức. “Hơi nhiều chuyện cho một buổi sáng sớm đấy,” anh nói.

“Em đã thề là sẽ tìm hiểu anh rõ hơn mà.”

“Thế bây giờ em đã hiểu chưa, quý cô Steele? Anh nghĩ em muốn biết liệu anh thích trà hay cà

phê chú.” Anh cười tự mãn. “Dù sao thì, anh có thể nghĩ ra được một cách để giúp em hiểu anh.” Anh huých hông về gợi ý.

“Em nghĩ về khoản đó thì em hiểu anh đủ rõ đấy.” Giọng tôi nghe có vẻ ngạo mạn, và điều đó làm anh cười tươi hơn.

“Anh không nghĩ mình sẽ hiểu em đủ rõ về khoản đó đâu,” anh thì thầm. “Có một số lợi ích nhất định khi thức dậy bên cạnh em.” Giọng anh nhẹ nhàng và quyến rũ đủ làm tim tôi tan chảy.

“Anh không phải dậy ư?” Giọng tôi trầm đục. *Trời ạ, điều anh ấy làm với tôi...*

“Không phải sáng nay. Chỉ có một nơi duy nhất mà anh đang nghĩ đến ngay lúc này, quý cô Steele ạ.” Và mắt anh sáng lên về phóng dăng.

“Christian!” Tôi thở hổn hển, choáng váng. Anh di chuyển đột ngột để nằm lên trên tôi, đẩy tôi vào giường. Túm lấy tay tôi, anh kéo chúng lên qua đầu tôi và bắt đầu hôn cổ tôi.

“Ôi, quý cô Steele ời.” Anh mỉm cười vào làn da tôi, làm da tôi ngứa ran khi tay anh lướt xuống cơ thể tôi và bắt đầu chậm rãi vén lớp vải sa-tanh của chiếc váy ngủ lên. “Ôi, điều anh muốn làm với em,” anh thì thầm.

Và tôi mê đi, cuộc thăm vấn kết thúc.

BÀ JONES ĐẶT BỮA ĂN SÁNG gồm bánh kếp và thịt muối cho tôi, của Christian là trứng ốp-lết và thịt muối. Chúng tôi ngồi cạnh nhau ở quầy ăn sáng trong sự yên lặng dễ chịu.

“Khi nào thì em gặp huấn luyện viên Claude của anh và thử sức với anh ấy?” Tôi hỏi.

“Còn phụ thuộc vào việc em có muốn đến New York vào cuối tuần này không – trừ khi em muốn gặp anh ấy vào một buổi sáng sớm nào đó trong tuần này. Anh sẽ bảo Andrea kiểm tra lại lịch của anh ta rồi sẽ báo cho em.”

“Andrea?”

“Trợ lý của anh.”

Ồ phải. “Một trong vô vàn những cô tóc vàng của anh,” tôi trêu anh.

“Cô ấy không phải là của anh. Cô ấy làm việc cho anh. Em mới là của anh.”

“Em làm việc cho anh mà,” tôi chưa chát nói.

Anh cười như thể anh vừa quên mất điều đó. “Cả cái đó nữa.” Nụ cười tỏa sáng của anh thật dễ lây lan.

“Có lẽ Claude có thể dạy em chơi quyền anh đấy,” tôi cảnh báo.

“Ôi thế à? Thích có cơ hội đối đầu với anh hả?” Christian nhướn mày, ngạc nhiên. “Cứ thử xem, cô Steele.” Anh ấy hạnh phúc so với tâm trạng tệ hại ngày hôm qua sau khi Elena đi. Chuyện đó đã hoàn toàn làm tôi nguôi giận. Có lẽ tất cả chỉ vì tình dục... có lẽ đó là lý do tại sao anh ấy lại vui vẻ đến thế.

Tôi liếc nhìn bên dưới và thấy chiếc piano, tận hưởng cảm giác của đêm qua. “Anh đã dựng nắp chiếc đàn lên.”

“Tối qua anh đóng nó lại để không làm ảnh hưởng đến em. Chắc là không có tác dụng rồi, nhưng anh rất vui vì điều đó.” Mối Christian uốn thành một nụ cười đậm đặc khi anh cắn một miếng trứng. Mặt tôi đỏ như gấc và mỉm cười tự mãn.

Ồ phải... những khoảng thời gian tuyệt diệu trên chiếc piano.

Bà Jones cúi xuống và đặt một túi giấy đựng bữa trưa trước mặt, làm tôi đỏ mặt đầy tội lỗi.

“Cái này là cho bữa trưa, Ana. Cá ngừ được chứ?”

“Ồ vâng. Cảm ơn bà, bà Jones.” Tôi mỉm cười ngại ngùng, bà cười đáp lại đầy nồng hậu trước khi rời phòng lớn. Tôi nghĩ là bà ấy muốn để chúng tôi được riêng tư.

“Em hỏi anh chuyện này được không?” Tôi quay lại với Christian.

Thái độ vui vẻ của anh biến mất. “Tất nhiên rồi.”

“Anh không giận chứ?”

“Về Elena à?”

“Không.”

“Vậy thì anh không giận đâu.”

“Nhưng bây giờ em có một câu hỏi bổ sung.”

“Hả?”

“Và nó là về bà ta.”

Anh lườm tôi. “Sao?” Anh nói, và lúc này anh đã cáu.

“Tại sao anh lại điên tiết như thế mỗi lần em hỏi anh về bà ta?”

“Nói thật ấy hả?”

Tôi quắc mắt với anh. “Thế mà em cứ nghĩ là lúc nào anh cũng thành thật với em cơ đấy.”

“Anh cố gắng như thế mà.”

Tôi nhìn anh qua khe mắt hẹp. “Câu trả lời đó nghe có vẻ rất lảng tránh đấy.”

“Lúc nào anh cũng thành thật với em, Ana. Anh không muốn diễn trò đâu. Ừm, không phải là những trò kiểu đó,” anh nói thêm, và mắt anh nóng lên.

“Thế anh muốn chơi trò gì?”

Anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn tôi cười tự mãn. “Cô Steele, cô dễ bị phân tâm quá đấy.”

Tôi cười khúc khích. Anh ấy nói đúng. “Thưa ngài Grey, ngài đang gây phân tâm trên quá nhiều mặt đấy.” Tôi nhìn đôi mắt xám của anh chằm chằm với vẻ hài hước.

“Trên thế giới này, thanh âm ưa thích của anh là tiếng cười khúc khích của em đấy, Anastasia. Giờ thì câu hỏi đầu tiên của em là gì?” Anh hỏi khế, và tôi nghĩ anh đang cười tôi. Tôi cố gắng nhệch miệng ra để thể hiện sự khó chịu, nhưng tôi thích anh chàng Lắm Chiêu Khôi Hài này – anh ấy rất thú vị. Tôi thích buổi sáng sớm có một chút trêu đùa. Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại câu hỏi.

“À vâng. Anh chỉ gặp những Người Phục Tùng vào cuối tuần thôi ư?”

“Phải, đúng như vậy,” anh nói và lo lắng nhìn tôi.

Tôi cười toe toét với anh. “Vậy là không quan hệ trong tuần.”

Anh cười phá lên. “Ồ, hóa ra là chuyện đó.” Trông anh khá nhẹ nhõm. “Thế em nghĩ tại sao anh lại làm việc suốt các ngày trong tuần?” Bây giờ thì anh đang cười vào mặt tôi thực sự, nhưng tôi không quan tâm. Tôi đang muốn niềm hân hoan vây lấy mình. Một cái đầu tiên nữa – chà, được mấy cái đầu tiên rồi đấy.

“Trông em có vẻ rất hài lòng với bản thân mình, quý cô Steele ạ.”

“Đúng vậy, thưa ngài Grey.”

“Em nên như thế.” Anh cười toe. “Giờ thì ăn bữa sáng của em đi.”

Ồi, anh chàng Lắm Chiêu Hống Hách... Anh ấy chẳng bao giờ biến đi đâu cả.

CHÚNG TÔI NGỒI trên ghế sau chiếc Audi. Taylor định cho tôi xuống ở trước cơ quan, sau đó là đến Christian. Sawyer ngồi bên cạnh anh ta.

“Không phải em nói là anh trai bạn cùng phòng em sẽ đến vào hôm nay ư?” Christian hỏi, gần như rất bình thường, giọng nói và vẻ mặt không để lộ điều gì.

“Ồ, Ethan,” tôi thở hổn hển. “Em quên mất. Ồi Christian, cảm ơn anh vì đã nhắc em. Em sẽ phải quay lại căn hộ.”

Mặt anh xịu xuống. “Máy giờ?”

“Em không biết mấy giờ anh ấy sẽ đến.”

“Anh không muốn em đi đâu một mình cả,” anh nói lạnh lùng.

“Em biết,” tôi thì thầm và cố cưỡng lại việc lườm quý ngài Phản-Ứng-Quá-Mạnh. “Sawyer sẽ - ừm... đi tuần tra hôm nay chứ?” Tôi kín đáo liếc mắt về phía Sawyer và thấy vành tai sau của anh ta đỏ lựng.

“Có,” Christian cau có, mắt anh lạnh lùng.

“Nếu em lái chiếc Saab thì chuyện sẽ dễ dàng hơn,” tôi lăm bầm hờn dỗi.

“Sawyer có một chiếc xe, và anh ấy có thể chở em đến căn hộ của em, tùy thuộc vào thời gian.”

“Vâng. Em nghĩ Ethan có thể sẽ liên lạc với em trong ngày. Lúc đó em sẽ cho anh biết kế hoạch.”

Anh nhìn tôi chằm chằm không nói gì. Ồ, anh ấy đang nghĩ gì thế không biết?

“Được,” anh chấp thuận. “Không được phép đi đâu một mình. Em hiểu chưa?” Anh lắc lắc một ngón tay trước mặt tôi.

“Rồi ạ, thưa tình yêu,” tôi thì thầm.

Mặt anh thoáng hiện một nụ cười. “Và có lẽ em nên dùng chiếc Blackberry của em – anh sẽ email cho em trên điện thoại. Điều đó sẽ giúp nhân viên IT của anh tránh được một buổi sáng cực kỳ thú vị, được chứ?” Giọng anh có vẻ mỉa mai.

“Vâng, Christian.” Tôi không nhin nổi. Tôi lườm anh, và anh cười tự mãn với tôi.

“Thưa cô Steele, tôi tin là cô đang làm cho lòng bàn tay tôi ngứa ngáy lại đấy.”

“À, thưa ngài Grey, lòng bàn tay bị ngứa ngáy quen thuộc của ngài. Chúng ta sẽ làm gì với nó nhỉ?”

Anh cười, rồi sau đó bị phân tâm bởi chiếc Blackberry của mình, có lẽ nó đang ở chế độ rung vì không thấy có chuông. Anh cau mày khi thấy tên người gọi.

“Có chuyện gì thế?” Anh bực tức nói vào điện thoại, sau đó chăm chú lắng nghe. Tôi tận dụng cơ hội để ngắm nhìn những đường nét đáng yêu của anh ấy – chiếc mũi thẳng, mái tóc lòa xòa trước trán. Nổi bực tức bị phân tâm bởi vẻ mặt của anh, nó chuyển từ hoài nghi sang thích thú. Tôi tập trung sự chú ý.

“Cô đang nói đùa... Anh ta nói với cô điều này khi nào?”

Christian cười thầm, gần như là do dự. “Không, đừng lo lắng. Không cần phải xin lỗi. Tôi rất vui vì cô đã có một lời giải thích hợp lý. Đó có vẻ không phải là một món tiền nhỏ... Tôi tin chắc là cô đã có một kế hoạch xấu xa nào đó cho việc trả thù. Tội nghiệp Isaac.” Anh mỉm cười. “Tạm... tạm biệt.” Anh tắt điện thoại và liếc nhìn tôi. Mắt anh đột nhiên cảnh giác, nhưng thật lạ, trông anh có vẻ nhẹ nhõm nữa.

“Ai thế anh?” Tôi hỏi.

“Em thực sự muốn biết à?” Anh hỏi nhỏ.

Và, tôi biết. Tôi lắc đầu, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ và thấy một ngày xám xịt ở Seattle, chợt thấy cô độc. Tại sao bà ta không thể để anh ấy yên cơ chứ?

“Này.” Anh vói lấy tay tôi rồi lần lượt hôn từng khớp ngón tay tôi rồi đột nhiên anh ngậm ngón tay út của tôi. Rồi lại cắn thật nhẹ.

Oa! Anh ấy như truyền thẳng một luồng điện đến, tôi thở hổn hển và lo lắng liếc nhìn Taylor và Sawyer, sau đó nhìn Christian và thấy mắt anh sầm lại. Anh từ từ nở nụ cười phóng đảng.

“Đừng lo lắng, Anastasia,” anh thì thầm. “Cô ấy thuộc về quá khứ rồi.” Và anh đặt một nụ hôn vào giữa lòng bàn tay tôi, khiến toàn thân tôi ngứa ran, và sự hờn giận thoáng chốc của tôi bị quên lãng.

“CHÀO BUỔI SÁNG, ANA,” Jack thì thầm khi tôi đến bàn làm việc. “Váy đẹp đấy.”

Tôi đỏ mặt. Chiếc váy này là một phần trong tủ quần áo mới của tôi, sự ưu ái của người bạn trai giàu nứt vách của tôi. Christian thích giày cao gót, tôi nghĩ vậy. Tôi thầm mỉm cười trước suy nghĩ đó nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười ôn tồn chuyên nghiệp với sếp mình.

“Chào anh, Jack.”

Tôi chuẩn bị cho người mang tập sách mỏng của anh ta đến nhà in. Anh ta thò đầu qua cửa văn phòng.

“Cho tôi một cốc cà phê được không, Ana?”

“Được ạ.” Tôi bước vào bếp và đụng phải Claire ở bộ phận lễ tân, cô ấy cũng đang pha cà phê.

“Chào Ana,” cô ấy vui vẻ nói.

“Chào Claire.”

Chúng tôi nói ngắn gọn về cuộc gặp mặt các thành viên trong gia đình cô ấy vào cuối tuần mà cô ấy cực kỳ thích thú, còn tôi kể cho cô ấy nghe về việc đi chèo thuyền với Christian.

“Bạn trai của cậu thật mơ mộng, Ana ạ,” cô ấy nói, đôi mắt mơ màng.

Tôi rất muốn được lờm cô ấy.

“Anh ấy không xấu trai đâu nhé,” tôi mỉm cười và cả hai chúng tôi đều cười phá lên.

“CÔ NÊN BIẾT TIẾT KIỆM THỜI GIAN!” Jack cáu khi tôi mang cà phê vào.

Ồ! “Tôi xin lỗi.” Tôi đỏ mặt rồi cau mày. Tôi vẫn pha cà phê từng đó thời gian cơ mà. Anh ta có vấn đề gì thế? Có lẽ anh ta đang lo lắng về điều gì đó.

Anh ta lắc đầu. “Xin lỗi, Ana. Tôi không muốn hét vào mặt cô đâu, em yêu.”

Em yêu ư?

“Có chuyện gì đó đang xảy ra với lãnh đạo cấp trên, và tôi không biết đó là chuyện gì. Để ý nghe ngóng xung quanh nhé? Nếu cô nghe được điều gì – tôi biết con gái bọn cô thường nói chuyện thế nào mà.” Anh ta cười hớn hở với tôi. Anh ta không hề biết “con gái chúng tôi” nói chuyện như thế nào. Thêm vào đó, tôi biết có chuyện gì đang xảy ra.

“Cô sẽ cho tôi biết, đúng không?”

“Chắc chắn rồi,” tôi thì thầm. “Tôi đã đặt lệnh in tập sách mỏng của anh rồi đấy. Khoảng hai giờ nữa là sách sẽ về.”

“Tốt quá. Đây.” Anh ta đưa cho tôi một chồng bản thảo. “Tất cả những cái này cần một bản tóm tắt cho chương đầu tiên, rồi nhận xét nữa.”

“Tôi sẽ xử lý ngay.”

Tôi thấy nhẹ người khi bước ra khỏi văn phòng của anh ta và ngồi xuống bàn mình.Ồ, việc biết

sự thật mới khó khăn làm sao. Anh ta sẽ làm gì khi phát hiện ra nhỉ? Máu tôi lạnh buốt. Có điều gì đó nói với tôi rằng Jack sẽ tức giận. Tôi liếc nhìn chiếc Blackberry của mình và mỉm cười. Có một email của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mặt trời mọc

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:23

Đến: Anastasia Steele

Anh thích được thức dậy có em bên cạnh.

Christian Grey

CEO hoàn toàn và cực kỳ bị mê hoặc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nghĩ mặt tôi sắp tách làm đôi vì nụ cười toe toét của mình.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Mặt trời lặn.

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Christian Grey

Thưa quý ngài hoàn toàn và cực kỳ bị mê hoặc.

Em cũng thích thức dậy với anh. Nhưng em thích ở trên giường với anh, cả trong thang máy và trên đàn piano và bàn bi-a và bàn làm việc và phòng tắm và bồn tắm và cây thập giá bằng gỗ có những cái cùm và giường bốn cọc với những tấm vải sa-tanh đỏ và nhà thuyền và phòng ngủ thời thơ ấu.

Em của anh

Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ xx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phần cứng bị ướt

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:37

Đến: Anastasia Steele

Thưa quý cô Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ

Anh vừa mới đánh đổ cà phê ra bàn phím máy tính.

Anh không nghĩ là chuyện đó từng xảy ra với anh trước đây.

Anh thực sự ngưỡng mộ một người phụ nữ biết tập trung vào địa lý.

Anh có phải suy luận rằng em chỉ cần cơ thể của anh không?

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực kỳ bị Sốc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cười khúc khích – và cũng ướt

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:42

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Hoàn toàn và Cực kỳ bị Sốc,

Lúc nào cũng vậy.

Em phải làm việc rồi.

Đừng làm phiền em nữa.

CVT&HHVđ xx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh phải làm thế à?

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:50

Đến: Anastasia Steele

Thư cô CVT&HHVĐ

Như mọi lần, mong muốn của em là mệnh lệnh với anh.

Anh thích em vừa cười khúc khích vừa ướm.

Sau nhé, em yêu.

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực kỳ bị Mê hoặc, Choáng váng và Say tình, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi đặt chiếc Blackberry xuống và bắt tay vào làm việc.

Vào giờ ăn trưa, Jack bảo tôi xuống cửa hàng bán đồ ăn mua bữa trưa cho anh ta. Tôi gọi cho Christian ngay khi rời văn phòng của Jack.

“Anastasia.” Anh nghe máy ngay lập tức, giọng ấm áp và âu yếm. Làm thế nào mà qua điện thoại người đàn ông này cũng khiến tôi tan chảy thế không biết?

“Christian, Jack vừa bảo em ra ngoài mua đồ ăn trưa cho anh ta.”

“Thằng khốn lười như hủi,” Christian ca thán.

Tôi phớt lờ anh và nói tiếp. “Vậy nên giờ em đang đi mua đây. Nếu anh cho em số của Sawyer thì sẽ tiện hơn, để em khỏi làm phiền anh.”

“Chẳng có gì phiền cả, em yêu.”

“Anh đang ở một mình à?”

“Không. Ngay lúc này có sáu người đang nhìn anh chăm chăm bản khoản không biết anh đang nói chuyện với kẻ quái nào.”

Khỉ thật... “Thật à?” Tôi thở hốt hển, hoảng sợ.

“Phải. Thật. Bạn gái tôi,” anh giơ điện thoại ra xa và nói.

Chúa ơi! “Anh biết đấy, có lẽ trước đó họ đều nghĩ rằng anh là người đồng tính.”

Anh cười phá lên. “Ừ, có lẽ vậy.” Tôi nghe tiếng anh cười hớn hờ.

“Ơ – em nên đi thôi.” Tôi chắc chắn anh biết tôi xấu hổ đến thế nào khi tôi xen vào công việc của anh ấy.

“Anh sẽ báo cho Sawyer.” Anh lại cười. “Em đã nghe tin từ bạn chưa?”

“Chưa. Anh sẽ là người biết đầu tiên mà, Grey.”

“Tốt. Sau nhé, bé yêu.”

“Chào anh, Christian.” Tôi cười toe. Mỗi lần anh nói điều đó, nó lại khiến tôi mỉm cười... không kiểu Lắm chiêu, nhưng bằng cách nào đó, nó vẫn rất anh ấy.

MỘT LÚC SAU KHI TÔI RA NGOÀI, Sawyer đang chờ tôi ở bậc cầu thang của tòa nhà.

“Cô Steele,” anh ta lịch sự chào tôi.

“Anh Sawyer.” Tôi gật đầu đáp lại và hai chúng tôi cùng nhau đến cửa hàng bán đồ ăn. Tôi không cảm thấy thoải mái khi đi cùng Sawyer như với Taylor. Anh ta liên tục nhìn khắp đường phố khi chúng tôi đi dọc tòa nhà. Điều đó thực sự càng làm tôi lo lắng, và tôi thấy mình cũng đang làm giống hệt anh ta.

Leila có ngoài đó không? Hay tất cả chúng tôi đều bị ảnh hưởng bởi tính đa nghi của Christian? Đây có phải là một phần trong số những Chiêu của anh ấy không? Liệu tôi có phải mất nửa tiếng đồng hồ thảo luận với bác sĩ Flynn thì mới hiểu được hay không?

Chẳng thấy gì đáng ngại, chỉ là giờ ăn trưa ở Seattle thôi – mọi người hối hả đi ăn, mua sắm, gặp gỡ bạn bè. Tôi nhìn hai người phụ nữ trẻ ôm nhau khi họ gặp nhau.

Tôi nhớ Kate. Cô ấy mới đi nghỉ được hai tuần, thế mà tôi cảm thấy cứ như là hai tuần dài nhất trong đời mình ấy. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra – cô ấy sẽ không bao giờ tin khi tôi kể cho cô ấy nghe đâu. Chà, kể cho cô ấy nghe về bản thỏa thuận NDA mới được sửa lại. Tôi cau mày. Tôi sẽ phải nói chuyện với Christian về việc đó. Kate sẽ hiểu chuyện đó như thế nào đây? Tôi tái nhợt đi trước suy nghĩ đó. Có lẽ cô ấy sẽ trở lại cùng Ethan. Tôi cảm thấy một cơn phẫn khích dâng trào trước ý nghĩ ấy, nhưng tôi nghĩ điều đó rất khó xảy ra. Chắc chắn cô ấy sẽ ở lại cùng Elliot rồi.

“Anh đứng ở đâu trong lúc chờ đợi và theo dõi xung quanh?” Tôi hỏi Sawyer khi chúng tôi xếp hàng chờ mua đồ ăn. Sawyer đứng trước tôi, đối diện với cánh cửa, liên tục nhìn đường phố và bất cứ ai bước vào. Việc đó thật khiến người ta phát khiếp.

“Tôi ngồi trong quán cà phê ngay bên kia đường, cô Steele ạ.”

“Chuyện đó chẳng phải rất nhàm chán sao?”

“Với tôi thì không, thưa cô. Đó là công việc của tôi,” anh ta đáp cứng nhắc.

Tôi đỏ mặt. “Xin lỗi, tôi không có ý...” Giọng tôi nhỏ lại trước vẻ mặt tử tế và thông cảm của anh ta.

“Nào, cô Steele. Công việc của tôi là bảo vệ cô. Và đó là điều tôi sẽ làm.”

“Vậy là không có tăm hơi của Leila?”

“Không, thưa cô.”

Tôi cau mày. “Làm sao anh biết cô ta trông như thế nào?”

“Tôi đã xem ảnh cô ta rồi.”

“Ồ, anh có mang theo đây không?”

“Không, thưa cô.” Anh ta gõ gõ đầu. “Lưu vào trí nhớ rồi.”

Tất nhiên rồi. Tôi sẽ rất muốn xem một bức ảnh của Leila xem cô ta trông như thế nào trước khi cô ta biến thành Cô nàng Ma Nữ. Tôi băn khoăn liệu Christian có cho tôi một bức không? Có, có lẽ là có – vì sự an toàn của tôi. Tôi lập một kế hoạch, và cô nàng Tiềm Thức của tôi hả hê gật đầu tán thành.

NHỮNG TẬP SÁCH MỎNG đã đến văn phòng, và tôi phải nói rằng trông chúng thật tuyệt. Tôi lấy một cuốn vào văn phòng cho Jack. Mắt anh ta sáng lên, và tôi không biết là sáng lên với tôi hay với quyển sách nữa. Tôi chọn tin vào cái thứ hai.

“Những cuốn sách này trông thật tuyệt, Ana.” Vợ, anh ta đọc lướt qua chúng. “Yeah, làm tốt lắm. Tối nay cô có gặp bạn trai không?” Mối anh ta cong lên khi nói ra từ *bạn trai*.

“Có. Chúng tôi sống cùng nhau.” Đó gần như là sự thật mà. Chà, bây giờ thì là như vậy. Và tôi đã

chính thức đồng ý chuyển đến, nên đó không hẳn là một lời nói dối vô hại. Tôi hy vọng điều đó đủ khiến anh ta tránh xa tôi ra.

“Anh ta có phản đối nếu cô ra ngoài một lát để uống chút gì đó tối nay không? Để ăn mừng thành quả lao động vất vả của cô ấy?”

“Tối nay tôi có một người bạn từ thành phố khác đến chơi, và bọn tôi đang định đi ăn tối cùng nhau.” Và tối nào tôi cũng sẽ bận thôi, Jack ạ.

“Tôi hiểu.” Anh ta thở dài chán nản. “Có lẽ để sau khi tôi đi New York về, nhỉ?” Anh ta nhướng mày về hy vọng, và ánh mắt tối lại về mời gọi.

Ồ không. Tôi mỉm cười, không dứt khoát, cố ngăn cơn rùng mình.

“Anh có muốn uống trà hay cà phê không ạ?” Tôi hỏi.

“Cho tôi cà phê.” Giọng anh ta trầm và khàn như thể anh ta đang đòi hỏi thứ gì khác vậy. Chết tiệt. Anh ta không định lùi bước. Bây giờ thì tôi có thể thấy điều đó. *Ồi...làm gì bây giờ?*

Tôi trút một hơi thở phào nhẹ nhõm khi ra khỏi văn phòng anh ta. Anh ta làm tôi căng thẳng. Christian nói rất đúng về anh ta, và một phần trong tôi tức điên vì Christian *đã* đúng về anh ta.

Tôi ngồi xuống bàn và chiếc Blackberry của tôi đổ chuông – một số lạ tôi không nhận ra.

“Ana Steele.”

“Chào Steele!” Giọng kéo dài của Ethan làm tôi giật bắn mình.

“Ethan! Anh thế nào rồi?” Tôi gần như hét lên vì vui sướng.

“Rất vui được quay lại. Anh đã chán ngấy ánh mặt trời và rượu rum rồi, và em gái anh đang yêu điên cuồng cái cậu chàng to béo đó. Đúng là địa ngục, Ana ạ.”

“Yeah! Biển, cát, và mặt trời, và rượu rum nghe như kiểu địa ngục của Dante [\(1\)](#) vậy.” Tôi cười khúc khích. “Anh đang ở đâu thế?”

“Anh đang ở sân bay Seattle-Tacoma chờ hành lý. Em đang làm gì thế?”

“Em đang ở công ty. Vâng, em đã được tuyển vào làm chính thức rồi,” tôi đáp lại trước sự kinh ngạc của anh. “Anh có muốn đến đây lấy chìa khóa không? Em có thể gặp anh ở căn hộ sau.”

“Nghe được đấy. Anh sẽ gặp em trong khoảng bốn năm phút, hay một tiếng gì đó. Địa chỉ là gì nhỉ?”

Tôi cho anh ấy địa chỉ của SIP.

“Hẹn gặp lại anh, Ethan.”

“Sau nhé,” anh ấy nói rồi cúp máy. Sao cơ? Không phải là cả Ethan nữa đấy chứ? Và tôi chợt nhận ra là anh ấy vừa ở cùng Elliot một tuần trời. Tôi nhanh chóng gõ một email cho Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những vị khách đến từ vùng đất nhiều nắng

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 14:55

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Hoàn toàn và Cực kỳ BMH,CV&ST,

Ethan đã về rồi, và anh ấy sắp đến đây để lấy chìa khóa vào căn hộ.

Em muốn chắc chắn là anh ấy ổn định an toàn.

Sao anh không đến đón em sau giờ làm nhỉ? Chúng ta có thể đến căn hộ rồi sau đó **TẤT CẢ** chúng ta có thể đi ăn được không?

Em mời?

Em của anh,

Ana x

Vẫn CVT&HHVđ

Anastasia Steele

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đi ăn tối

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:05

Đến: Anastasia Steele

Anh ủng hộ kế hoạch của em. Trừ phần nói về việc em trả!

Anh mời.

Anh sẽ đón em lúc 6:00

X

TB: Tại sao em lại không dùng chiếc Blackberry!!!

Christian Grey

CEO hoàn toàn và Cực kỳ Tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự hách dịch

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:11

Đến: Christian Grey

Ồ, anh đừng gắt gỏng và cau có như thế.

Nó được mã hóa cả rồi.

Em sẽ gặp anh lúc 6:00

Ana x

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người phụ nữ phiền phức

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:18

Đến: Anastasia Steele

Gắt gỏng và cau có!

Anh sẽ cho em biết thế nào là gắt gỏng và cau có.

Chờ đi rồi biết.

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực Kỳ Tức giận hơn, nhưng mỉm cười vì một số lý do bí ẩn nào đó, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hứa hẹn. Hứa hẹn.

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:23

Đến: Christian Grey

Cứ thử xem, ngài Grey

Em đang chờ đây. ;D

Ana x

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Anh ấy không hồi âm, tôi cũng không mong như vậy. Tôi tưởng tượng ra anh ấy đang than vãn về những tín hiệu lẫn lộn, và suy nghĩ đó làm tôi mỉm cười. Tôi nhanh chóng mơ màng về những điều anh ấy định làm với tôi nhưng rồi thấy mình đang uốn éo trên ghế. Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi chằm chằm phản đối qua đôi mắt kính hình bán nguyệt – làm việc tiếp đi.

MỘT LÚC SAU, điện thoại rung lên. Là Claire ở bộ phận lễ tân.

“Có một chàng trai cực kỳ đáng yêu đang chờ cậu ở quầy lễ tân. Thỉnh thoảng bọn mình phải đi uống với nhau đấy, Ana. Chắc hẳn cậu biết vài anh chàng vạm vỡ,” cô ấy huýt gió đầy bí ẩn qua điện thoại.

Ethan! Túm lấy chìa khóa trong túi xách, tôi đi nhanh ra phòng chờ.

Chúa ơi – mái tóc vàng hoe vì nắng, làn da rám nắng đáng ao ước, và cặp mắt màu nâu vàng lạnh lợi ngược lên nhìn tôi từ chiếc ghế da. Ngay khi anh ấy nhìn thấy tôi, miệng há hốc, và anh ấy đứng lên đi về phía tôi.

“Oa, Ana.” Anh ấy nhú mày với tôi khi cúi xuống để ôm tôi.

“Trông anh được lắm.” Tôi ngẩng lên tươi cười.

“Trông em... oa – khác quá. Chuyên nghiệp, tinh tế hơn. Chuyện gì đã xảy ra thế? Em thay kiểu tóc à? Quần áo nữa? Anh không biết, Steele, nhưng trông em hấp dẫn lắm!”

Tôi đỏ mặt tức tối. “Ồ, Ethan, em chỉ mặc đồ đi làm thôi mà,” tôi rầy la khi Claire ngẩng lên nhìn với một bên lông mày nhướn lên và nụ cười châm biếm.

“Barbados thế nào anh?”

“Vui,” anh đáp.

“Khi nào Kate về ạ?”

“Con bé và Elliot sẽ bay về vào thứ Sáu. Chúng nó khá nghiêm túc với nhau.” Ethan đảo mắt.

“Em rất nhớ cô ấy.”

“Thế à? Đạo này em và Quý Ngài Giàu Sụ thế nào rồi?”

“Quý Ngài Giàu Sụ ư?” Tôi cười khúc khích. “Chà, khá thú vị. Tối nay anh ấy sẽ đưa chúng ta đi ăn tối đấy.”

“Tuyệt.” Ethan có vẻ rất hài lòng. Phù!

“Đây anh.” Tôi đưa chìa khóa cho anh ấy. “Anh có địa chỉ chưa?”

“Rồi. Sau nhé.” Anh ấy cúi xuống và hôn má tôi.

“Câu của Elliot đúng không?”

“Phải, kiểu như đã lây sang em rồi.”

“Đúng vậy. Sau nhé.” Tôi mỉm cười khi anh ấy thu dọn chiếc túi khoác vai to dùng từ bên cạnh ghế da và ra khỏi tòa nhà.

Khi tôi quay người, Jack đang theo dõi tôi từ đầu bên kia của phòng chờ, biểu hiện khó đoán. Tôi mỉm cười rạng rỡ với anh ta và đi về bàn, cảm thấy ánh mắt anh ta cứ dán vào mình. Đây là điều đầu tiên làm tôi bức mình. Làm gì bây giờ? Tôi không biết. Tôi phải chờ đến khi Kate quay về thôi. Cô ấy chắc chắn sẽ nghĩ ra một kế hoạch nào đó. Suy nghĩ đó xua đi tâm trạng ảm đạm của tôi.

LÚC SÁU GIỜ KÉM NĂM, điện thoại tôi rung lên. Là Christian.

“Ngài Cáo kỉnh và Gắt gỏng đây,” anh nói và tôi mỉm cười. Anh ấy vẫn là Anh Chàng Lắm Chiêu hài hước. Nữ Thần Ham Muốn đang vỗ tay vui sướng như một đứa trẻ.

“Ồ, Quý cô Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ nghe đây. Em cho là anh đang ở bên ngoài đúng không?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Đúng vậy, cô Steele ạ. Rất mong được gặp cô.” Giọng anh ấm áp và quyến rũ, và tim tôi đập loạn xạ.

“Em cũng thế, thưa ngài Grey. Em ra ngay đây.” Tôi cúp máy.

Tôi tắt máy tính, cầm lấy ví và áo len màu kem.

“Tôi về đây Jack ạ,” tôi gọi to.

“Okay, Ana. Cảm ơn vì ngày hôm nay nhé! Chúc cô buổi tối vui vẻ.”

“Anh cũng thế nhé.”

Tại sao anh ta không thể lúc nào cũng như thế nhỉ? Tôi không hiểu anh ta.

CHIẾC AUDI ĐỎ ở lề đường, và Christian ra khỏi xe khi tôi đến gần. Anh ấy đã cởi áo khoác ra, mặc quần dài xám – chiếc quần hờ hững đeo trên hông mà tôi ưa thích – theo cách đó. Làm sao vị thần Hy Lạp này lại có ý nghĩa đến thế với tôi nhỉ? Tôi thấy mình cười toe toét như điên đáp lại nụ cười tươi ngốc nghếch của anh ấy.

Cả ngày nay anh ấy đã cư xử như một người bạn trai đang yêu – yêu tôi. Người đàn ông đáng yêu, phức tạp và hư hỏng này yêu tôi, và tôi yêu anh ấy. Niềm vui đột ngột dâng trào, và tôi tận hưởng giây phút đó khi trong một thoáng tôi cảm thấy như thể mình có thể chinh phục cả thế giới.

“Quý cô Steele, trông em quyến rũ y như lúc sáng vậy.” Christian kéo tôi vào vòng tay anh và hôn say đắm.

“Ngài Grey, anh cũng vậy.”

“Đến đón bạn em thôi.” Anh cúi xuống mỉm cười với tôi và mở cửa xe. Trong lúc Taylor lái xe về căn hộ, Christian kể cho tôi nghe về ngày hôm nay của anh ấy – một ngày tốt đẹp hơn nhiều so với hôm qua, có vẻ như là vậy. Tôi âu yếm nhìn anh chăm chú khi anh cố gắng giải thích những thành tựu mà bộ phận khoa học môi trường ở WSU tại Vancouver đã đạt được. Những lời anh nói gần như vô nghĩa với tôi, nhưng tôi bị quyến rũ trước niềm đam mê thích thú của anh về chủ đề đó. Có lẽ mọi chuyện sẽ là như vậy, những ngày tốt và những ngày xấu, và nếu những ngày tốt như thế này, thì tôi sẽ chẳng cần phải phàn nàn gì nhiều. Anh đưa cho tôi một tờ giấy.

“Đây là những thời gian mà Claude rảnh rỗi trong tuần này,” anh nói.

Ồ! Huấn luyện viên.

Khi chúng tôi lái xe vào khu chung cư, anh lôi chiếc Blackberry trong túi ra.

“Grey đây,” anh trả lời. “Ros, có chuyện gì thế?” Anh lắng nghe chăm chú, và tôi biết đó là một cuộc nói chuyện rắc rối.

“Em đi đón Ethan đây. Hai phút thôi,” tôi làm khẩu hình với Christian và giơ hai ngón tay lên. Anh gật đầu, rõ ràng là bị phân tâm bởi cuộc điện thoại. Taylor mở cửa cho tôi, mỉm cười ấm áp. Tôi cười tươi với anh ấy, thậm chí Taylor cũng cảm nhận được điều đó. Tôi nhấn vào điện đàm trước cửa và sung sướng hét vào đó.

“Chào Ethan, là em đây. Cho em vào với.”

Cửa kêu rè rè, và tôi lên lầu để đến căn hộ. Hóa ra là tôi không ở đây suốt từ sáng thứ Bảy. Có vẻ như lâu lắm rồi. Ethan đã tốt bụng để cửa trước mở. Tôi bước vào căn hộ, tôi không biết tại sao, nhưng theo bản năng, tôi cứng đờ người ngay khi đặt chân vào. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là vì dáng người xanh xao, nhợt nhạt đứng trong khu nhà bếp, tay đang cầm một khẩu súng lục chính là Leila, và cô ta đang nhìn tôi bình thản.

Chương mười ba

C hết tiết.

Cô ta đang ở đây, nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt trống rỗng đáng sợ, tay cầm một khẩu súng. Tiềm Thức của tôi chết ngất, và tôi không nghĩ hít muối sẽ làm cô nàng tỉnh lại.

Tôi chớp mắt liên tục trong khi tâm trí làm việc như vũ bão. Làm thế nào mà cô ta vào được? Ethan đâu? Khỉ thật! Ethan đâu?

Một nỗi sợ hãi đến rùng mình từ từ bò vào tim tôi, và da đầu tôi đau nhói khi mỗi tế bào trên đầu tôi Siết chặt vì hoảng loạn. Nếu cô ta đã hãm hại anh ấy thì sao? Tôi bắt đầu thở gấp khi adrenaline và cảm giác tê liệt cuộn cuộn chảy trong người. Bình tĩnh, bình tĩnh nào – tôi nhắc đi nhắc lại câu thần chú trong đầu.

Cô ta nghiêng đầu sang một bên, nhìn tôi như thể tôi là vật trưng bày trong một buổi triển lãm kinh dị. Giời ạ, tôi không phải là kẻ dị hợm ở đây. Cảm giác như một thiên niên kỷ trôi qua khi tôi xử lý tất cả những thông tin vừa rồi, mặc dù trong thực tế mới chỉ có một giây ngắn ngủi. Vẻ mặt của Leila vẫn trống rỗng, và bộ dạng của cô ta vẫn lờ lờ và nhếch nhác như mọi khi. Cô ta mặc nguyên chiếc áo choàng bẩn thỉu đó, và cô ta cần phải tắm gội ngay lập tức. Tóc cô ta bết dính và rũ xuống, còn đôi mắt có màu nâu nhạt, u ám, và thoáng bối rối.

Dù miệng khô như ngói, tôi vẫn cố nói.

“Chào! Leila phải không?” Giọng tôi như lạc đi. Cô ta mỉm cười, một cái nhếch môi khó chịu hơn là một nụ cười thật sự.

“Cô ta nói rồi kìa,” cô ta thì thầm, giọng vừa nhẹ vừa khan.

“Phải, tôi vừa nói,” tôi nói khẽ như trò chuyện với một đứa trẻ. “Cô ở đây một mình sao?” Ethan đâu rồi? Tim tôi đập thình thịch với ý nghĩ có chuyện gì đó không hay đã xảy ra với anh ấy.

Mặt cô ta xịu xuống, đến mức tôi nghĩ cô ta sắp òa khóc – trông cô ta thật đơn độc.

“Một mình,” cô ta thì thầm. “Một mình.” Và nỗi buồn trong từ đó đủ khiến tim tôi đau nhói. Ý cô ta là gì? Tôi chỉ có một mình ư? Hay cô ta chỉ có một mình? Cô ta ở đây một mình là vì cô ta đã hãm hại Ethan ư? Ôi... không... Tôi phải chống lại nỗi sợ hãi đang tắc nghẽn ở cổ họng trong lúc nước mắt chực rơi.

“Cô đang làm gì ở đây thế? Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Tôi cố gắng hỏi bình tĩnh và nhẹ nhàng mặc dù nỗi sợ hãi đang lấp đầy trong cổ họng. Lòng mày cô ta nhúu lại như thể hoàn toàn bị bối rối trước câu hỏi của tôi. Nhưng cô ta không có hành động bạo lực nào với tôi cả. Tay cô ta vẫn thoải mái ôm quanh khẩu súng. Tôi thử một chiến lược mới, cố gắng phớt lờ các dây thần kinh đang căng lên như dây đàn.

“Cô có muốn uống chút trà không?” Tại sao tôi lại hỏi xem cô ta có muốn uống trà không? Đó là câu trả lời của dương Ray trước bất kỳ tình huống nhạy cảm nào, và nó hiện lên không đúng lúc. Giời ạ, ông sẽ xử lý được ngay nếu thấy tôi giờ phút này.

Tôi hít một hơi đầy căng hai lá phổi, cố gắng điều hòa hơi thở kích động của mình và bước vào bếp. Cô ta nhúu mày như thể không hiểu việc tôi đang làm và di chuyển để vẫn có thể đối diện với tôi. Đôi tay tôi run rẩy lấy ấm đun nước và đặt dưới vòi. Khi cử động, hơi thở tôi dần dịu lại. Phải, nếu cô ta muốn tôi chết, chắc chắn giờ này cô ta đã bắn tôi rồi. Cô ta chờ đợi và bối rối ngược ánh mắt tò mò nhìn tôi. Khi bật ấm lên, tôi rối trí trước suy nghĩ về Ethan. Anh ấy có bị thương không? Hay đang bị trói?

“Có ai khác trong nhà không?” Tôi ước hỏi.

Cô ta nghiêng đầu sang phía khác, và gơ tay phải lên – bàn tay không cầm khẩu súng, túm lấy

một lọn tóc trong mái tóc dài của mình và bắt đầu xoắn nó lại, hết kéo rồi lại vặn. Rõ ràng đó là một thói quen khi lo lắng, và trong lúc tôi bị phân tâm bởi điều đó, tôi lại choáng váng lần nữa khi thấy cô ta giống mình đến thế nào. Tôi nín thở, chờ câu trả lời của cô ta, sự lo lắng dâng lên gần như đến tột cùng.

“Một mình. Chỉ một mình thôi,” cô ta thì thầm. Tôi thấy dễ chịu hơn. Có lẽ Ethan không ở đây. Sự nhẹ nhõm đang làm tôi mạnh mẽ hơn.

“Cô chắc là cô không muốn uống trà hay cà phê chứ?”

“Không khát,” cô ta nhỏ nhẹ đáp, rồi thận trọng bước một bước về phía tôi. Cảm giác mạnh mẽ của tôi tan biến. Trời ơi! Tôi lại bắt đầu thở hổn hển vì sợ, cảm thấy nó đang trào lên trong huyết quản. Mặc dù sợ và khiếp đảm, tôi vẫn cố xoay người lấy hai chiếc cốc từ chạn bát xuống.

“Cô có cái gì mà tôi không có chứ?” Cô ta hỏi, ngữ điệu ngân nga như một đứa trẻ.

“Ý cô là gì, Leila?” Tôi hỏi nhẹ nhàng nhất có thể.

“Ông chủ – ngài Grey – ngài ấy cho phép cô gọi ngài ấy bằng tên thật.”

“Tôi không phải là Người Phục Tù của anh ấy, Leila. Ở... Anh ấy hiểu rằng tôi không thể, không có đủ khả năng để hoàn thành vai trò đó.”

Cô ta nghiêng đầu sang một bên. Cử động đó thật đáng sợ và không bình thường.

“Không-đủ-khả-năng,” cô ta chậm rãi nhắc lại từng từ một, xem nói ra từ miệng mình có cảm giác thế nào. “Nhưng hạnh phúc. Tôi đã thấy ngài ấy cười rất vô tư và thoải mái. Ngài ấy rất... rất hiếm khi như vậy.”

Ồ.

“Trông cô giống tôi.” Leila chuyển chiến thuật, làm tôi kinh ngạc, dường như đây là lần đầu tiên cô ta nhìn tôi tập trung đến thế. “Ông chủ thích những người ngoan ngoãn giống cô và tôi. Những người khác, tất cả đều giống nhau... đều giống nhau... nhưng riêng cô, cô được ngủ trên giường ngài ấy. Tôi đã thấy cô.”

Khỉ thật! Không ngờ lúc đó cô ta có mặt trong phòng.

“Cô thấy tôi trên giường anh ấy ư?” Tôi thì thầm.

“Tôi chưa bao giờ ngủ trên giường ông chủ,” cô ta lẩm bẩm, khuôn mặt tuyệt vọng tới tiêu tụy. Dù đang cầm một khẩu súng, nom cô ta vẫn thật yếu ớt. Đột nhiên tôi thấy cảm thông sâu sắc. “Tại sao ông chủ lại muốn chúng ta như thế? Ông chủ có điều gì đó rất đen tối... Nhưng dù thế nào, tôi cũng vẫn yêu ngài.”

Không, không, anh ấy không phải thế. Tôi ngẫm xù lông phản đối. Anh ấy không nham hiểm. Anh ấy là một người đàn ông tốt, và anh ấy không đen tối. Anh ấy ở cùng tôi trong ánh sáng. Và bây giờ cô ta ở đây, cố gắng kéo anh ấy lại với ý nghĩ méo mó rằng cô ta yêu anh.

“Leila, cô có muốn đưa khẩu súng cho tôi không?” Tôi nhẹ nhàng hỏi. Tay cô ta túm chặt, và ôm lấy nó trước ngực.

“Cái này là của tôi. Nó là tất cả những gì tôi còn.” Cô ta nhẹ nhàng vuốt ve khẩu súng. “Để nó có thể nối lại tình yêu của tôi.”

Trời ơi! Tình yêu nào cơ – Christian ư? Cứ như cô ta vừa thụi một quả vào bụng tôi vậy. Tôi biết chẳng mấy chốc nữa anh ấy sẽ có mặt ở đây để xem điều gì đang giữ chân tôi. Cô ta có định bắn anh ấy không?

Suy nghĩ đó khiến tôi run rẩy, cổ họng sưng lên và đau buốt khi một cục nghẹn vừa xuất hiện, gần như làm tôi tắt thở, hòa cùng nỗi sợ hãi đang cuộn trào.

Đúng lúc đó, cửa mở toang, Christian đang đứng ở đó, Taylor đi ngay sau. Liếc nhìn tôi thật nhanh, lướt dọc thân hình từ đầu đến chân, và tôi thấy có tia sáng nhẹ nhõm hiện lên trên

khuôn mặt anh. Nhưng cảm giác nhẹ nhõm đó trượt đi khi ánh mắt anh chuyển sang Leila và đứng yên, tập trung nhìn thẳng vào cô ta, không hề lay chuyển. Anh nhìn cô ta chăm chăm với sự căng thẳng mà tôi chưa bao giờ thấy, mắt anh mở to, tức giận và sợ hãi.

Ồi không... ôi không.

Mắt Leila mở to, và trong thoáng chốc, dường như lý trí của cô ta quay trở lại. Cô ta chớp mắt thật nhanh trong lúc tay siết chặt hơn quanh khẩu súng.

Hơi thở tôi tắc ứ trong cổ họng, tim tôi đập thành thịch, to đến mức tôi nghe thấy cả tiếng máu dồn lên tai mình. Không, không, không!

Thế giới của tôi như nghiêng ngả trong tay của người phụ nữ khốn khổ, khó chịu này. Cô ta sẽ bắn? Cả hai chúng tôi chứ? Hay chỉ Christian? Suy nghĩ đó thật khủng khiếp.

Nhưng sau một thoáng tưởng như vô tận, khi mà thời gian lơ lửng quanh chúng tôi, đầu cô ta hơi cúi xuống rồi ngẩng lên nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đầy hối lỗi.

Christian giơ tay lên, ra hiệu cho Taylor ở tại chỗ. Khuôn mặt trắng bệch của Taylor để lộ cơn giận dữ điên cuồng. Tôi chưa bao giờ thấy anh ta như thế, nhưng anh ta vẫn đứng im như tượng khi Christian và Leila nhìn nhau chăm chăm.

Tôi nhận ra mình đang nín thở. Cô ta sẽ làm gì? Anh ấy sẽ làm gì? Nhưng họ chỉ tiếp tục nhìn nhau. Vẻ mặt của Christian sống sượng, chất chứa đầy một thứ cảm xúc nào đó. Có thể là thương hại, sợ hãi, yêu mến... hay tình yêu? Không, làm ơn đi mà, không phải là tình yêu!

Mắt anh dán vào cô ta, và chậm rãi khủng khiếp, không khí trong căn hộ thay đổi. Sự căng thẳng dâng lên đến mức tôi có thể cảm nhận được sự liên kết, sự quan tâm giữa họ.

Không! Đột nhiên tôi cảm thấy mình là một người xâm phạm, xâm phạm họ khi họ đứng nhìn nhau. Tôi là người ngoài – một kẻ nhìn trộm đang dòm ngó cảnh thân mật bị cấm đằng sau những tấm rèm che.

Ánh mắt căng thẳng của Christian bùng cháy, và dáng người anh hơi thay đổi. Trông anh cao lớn hơn, có vẻ gì đó từng trải, lạnh lùng, và xa cách hơn. Tôi nhận ra tư thế này. Tôi đã từng thấy anh như thế này trước đây – trong phòng giải trí.

Da đầu tôi lại căng lên, đau nhói. Đây là Christian Người Ấp Đặt, trông anh ấy mới thoải mái làm sao. Dù anh ấy được sinh ra hay được tạo thành để đảm nhiệm vai trò này, tôi không biết, nhưng với trái tim nặng trĩu và tinh thần trùng xuống, tôi đứng nhìn khi Leila đáp lại, môi cô ấy hé mở, hơi thở dồn dập hơn khi hai má bắt đầu ửng hồng. *Không!* Chứng kiến khung cảnh đó khiến tôi đau lòng, cảm giác như quá khứ của anh ấy vừa hiện ra trong thoáng chốc mà đáng ra tôi không được phép nhìn vào.

Cuối cùng, anh nói không thành tiếng với cô ta. Tôi không biết đó là từ gì, nhưng hiệu ứng với Leila là ngay tức khắc. Cô ta khụy gối xuống sàn nhà, đầu cúi thấp, khẩu súng rơi trên sàn gỗ. *Khỉ thật.*

Christian bình tĩnh đi về chỗ khẩu súng rơi và duyên dáng cúi nhặt nó lên. Anh nhìn nó không giấu nổi vẻ ghê tởm rồi nhét vào túi áo khoác. Anh ấy nhìn Leila một lần nữa khi cô ta quỳ xuống phục tùng.

“Anastasia, đi với Taylor đi,” anh ra lệnh. Taylor đi qua ngưỡng cửa và nhìn tôi không chớp mắt.

“Ethan,” tôi thì thào.

“Ở dưới nhà.” Anh nghiêm giọng, mắt không rời khỏi Leila.

Tầng dưới. Không phải ở đây. Ethan ổn cả. Sự nhẹ nhõm vất vả lắm mới len lỏi được và lan nhanh trong máu tôi, trong một thoáng tôi nghĩ mình sắp ngất xỉu.

“Anastasia,” giọng Christian vang lên đầy cảnh báo.

Tôi chớp mắt nhìn anh, và đột nhiên tôi không thể cử động. Tôi không muốn để anh lại – để anh lại với cô ta. Anh bước gần bên Leila, cúi xuống, còn cô ta quỳ bất động dưới chân anh. Có điều gì đó bất thường. Tôi không thể rời mắt khỏi hai người họ – với nhau.

“Vì tình yêu của Chúa, Anastasia, em có thể làm điều em được bảo một lần duy nhất trong đời và đi không!” Christian nhìn trừng trừng vào mắt tôi, giọng như một tảng băng trôi lạnh giá.

Cơn giận dữ ẩn dưới lời nói nhỏ nhẹ và thận trọng của anh gần như sờ thấy được. Tức giận với tôi ư? Làm ơn đi mà – Không! Tôi cảm thấy như anh ấy vừa tát tôi một cái thật mạnh. Tại sao anh ấy muốn ở lại với cô ta?

“Taylor. Đưa cô Steele xuống tầng dưới. Ngay bây giờ.”

Taylor gật đầu trong khi tôi vẫn nhìn Christian không rời.

“Tại sao?” Tôi thì thầm.

“Đi ngay. Quay về căn hộ.” Mắt anh lạnh nhạt chiếu thẳng vào tôi. “Anh cần ở đây một mình với Leila.” Anh nói gấp.

Tôi nghĩ anh đang cố truyền tải một thông điệp nào đó, nhưng tôi đang bị sốc trước những chuyện vừa xảy ra đến mức tôi cũng không chắc nữa. Tôi liếc xuống nhìn Leila, thoáng thấy một nụ cười, nhưng cô ta vẫn hoàn toàn bất động. Một Người Phục Tù. *Trời ơi!* Tim tôi đau nhói.

Đây là điều anh ấy cần. Đây là điều anh ấy muốn. *Không!* Tôi muốn gào khóc.

“Cô Steele. Ana.” Taylor giơ tay ra trước mặt, cầu khẩn tôi đi cùng. Tôi bất động trước khung cảnh khủng khiếp trước mắt. Nó khẳng định nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi và chọc vào tất cả sự tự ti của tôi: Christian và Leila ở bên nhau – Ông chủ và Người Phục Tù.

“Taylor,” Christian giục, và Taylor cúi xuống, bế gọn tôi vào vòng tay anh ta. Điều cuối cùng tôi thấy là Christian đang nhẹ nhàng xoa đầu Leila khi anh ấy thì thầm điều gì đó với cô ta.

Không!

Christian và Leila, Leila và Christian... cùng nhau ư? Lúc này anh ấy đang làm gì với cô ta nhỉ?

“Chúa ơi, Ana! Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế?”

Tôi nhẹ cả người khi thấy Ethan bước trên hành lang nhỏ, vẫn đeo chiếc túi khoác vai to của mình. Ôi, tạ ơn chúa anh ấy vẫn ổn! Khi Taylor đặt tôi xuống, tôi gần như lao mình vào Ethan, vòng tay quanh cổ anh ấy.

“Ethan. Ôi, tạ ơn Chúa!” Tôi ôm lấy anh ấy thật chặt. Tôi đã rất lo lắng, và trong một giây ngắn ngủi, tôi tận hưởng sự nhẹ nhõm dù nỗi hoang mang vẫn đang tăng lên về những điều đang diễn ra trên tầng.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế, Ana? Người này là ai?”

“Ồ, xin lỗi anh, Ethan, đây là Taylor. Anh ấy làm việc cùng Christian. Taylor, đây là Ethan, anh trai bạn cùng phòng tôi.”

Họ gật đầu với nhau.

“Ana, trên tầng ấy, có chuyện gì thế? Anh đang tìm chìa khóa phòng thì những người này từ đâu đó nhảy vào và túm lấy chìa khóa. Một trong số họ là Christian...” Giọng Ethan nhỏ dần.

“Anh về muộn... Tạ ơn Chúa.”

“Phải. Anh gặp một người bạn đến từ Pullman – bọn anh đi uống một chút. Trên tầng có chuyện gì thế?”

“Có một cô gái, người cũ của Christian. Ở trong căn hộ của bọn em. Cô ấy đã tức phát điên, và

Christian đang..." Giọng tôi vỡ òa, và nước mắt dâng đầy trên khóe mi.

"Này," Ethan thì thầm và kéo tôi lại gần hơn. "Đã có ai gọi cảnh sát chưa?"

"Chưa, không cần phải thế đâu." Tôi tựa vào ngực anh, khóc nức nở và sự căng thẳng trong vụ việc vừa xảy ra đang không ngừng trào ra qua khóe mắt. Ethan siết chặt vòng tay quanh tôi, nhưng tôi cảm nhận được sự bối rối trong đó.

"Này, Ana, chúng ta đi kiếm thứ gì đó uống đi." Anh lúng túng vỗ lưng tôi. Đột nhiên, tôi cũng cảm thấy lúng túng, và xấu hổ nữa, thật lòng, tôi muốn được ở một mình. Nhưng tôi gật đầu, nhận lời mời của anh ấy. Tôi muốn tránh xa khỏi đây, xa khỏi điều đang diễn ra trên tầng.

Tôi quay sang Taylor.

"Căn hộ đã được kiểm tra rồi chứ?" Tôi ghen ngào hỏi, lấy mu bàn tay lau mũi.

"Chiều nay." Taylor nhún vai vẻ hối lỗi khi anh ta đưa cho tôi một tờ khăn giấy. "Tôi xin lỗi, Ana," anh ta lầm bầm.

Tôi cau mày. Giờ ạ, trông anh ta tội lỗi quá. Tôi không muốn làm anh ta cảm thấy tệ hơn.

"Có vẻ như cô ta có khả năng kỳ lạ trong việc lẫn tránh chúng ta," anh ta giận dữ nói thêm.

"Ethan và tôi sẽ đi uống chút gì đó rồi sẽ quay lại Escala." Tôi lau mắt.

Taylor di chuyển xung quanh vẻ gượng gạo. "Ngài Grey muốn cô quay trở về căn hộ," anh ta nhỏ nhẹ.

"Chà, bây giờ chúng ta biết Leila đang ở đâu rồi mà." Tôi không thể giấu nổi sự cay đắng trong giọng mình. "Vậy nên, không cần đến các biện pháp an ninh nữa. Bảo Christian là chúng tôi sẽ gặp anh ấy sau nhé."

Taylor há miệng ra định nói nhưng rồi lại khôn ngoan khép lại.

"Anh có muốn để đồ của anh ở chỗ Taylor không?" Tôi hỏi Ethan.

"Không, anh sẽ mang nó đi cùng, cảm ơn em."

Ethan gật đầu với Taylor, sau đó đưa tôi ra khỏi cửa trước. Quá muộn rồi, tôi nhớ là mình đã để ví trong chiếc Audi rồi. Tôi chẳng có gì cả.

"Ví của em..."

"Đừng lo," Ethan thì thầm, mặt đầy quan tâm. "Ổn mà, anh mời."

CHÚNG TÔI CHỌN MỘT QUÁN BAR dọc đường, ngồi vào những chiếc ghế gỗ trên quầy rượu gần cửa sổ. Tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra – ai đang đến, và quan trọng hơn là ai sẽ đi. Ethan đưa cho tôi một chai bia.

"Rắc rối với người cũ hả?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

"Phức tạp hơn thế một chút," tôi thì thầm, đột nhiên cảnh giác. Tôi không thể nói về chuyện này – tôi đã ký vào thỏa thuận NDA rồi. Và lần đầu tiên, tôi thực sự bức bối trước sự thật đó và cả việc Christian chưa bao giờ nói đến việc phá bỏ nó nữa.

"Anh có thời gian mà," Ethan tốt bụng nói rồi tu một hơi bia dài.

"Cô ta là người yêu cũ cách đây nhiều năm rồi. Cô ta bỏ chồng theo một gã nào đó. Sau đó, cách đây một vài tuần hẳn chết trong một vụ tai nạn xe hơi, và bây giờ cô ta lại theo đuổi Christian." Tôi nhún vai. Đấy, điều đó không dễ lộ ra nhiều.

"Theo đuổi ư?"

"Cô ta có một khẩu súng."

"Cái khỉ gì thế!"

“Cô ta không thực sự dùng nó đe dọa ai cả. Em nghĩ cô ta định làm hại bản thân cô ta thôi. Nhưng đó là lý do tại sao em lại lo cho anh đến thế. Em không biết liệu anh có ở trong căn hộ hay không.”

“Anh hiểu rồi. Có vẻ như tâm lý cô ta không được ổn định.”

“Đúng thế.”

“Vậy bây giờ Christian đang làm gì với cô ta?”

Cổ họng tôi như nghẹn lại. “Em không biết,” tôi thì thầm.

Mắt Ethan mở to – ít nhất thì anh ấy cũng hiểu được điều đó.

Đây là nút thắt của vấn đề. Họ đang làm cái quái gì cơ chứ? Nói chuyện, tôi hy vọng vậy. Chỉ nói chuyện thôi. Thế nhưng tất cả những gì tôi có thể tưởng tượng là hình ảnh tay anh ấy nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô ta.

Cô ta không ổn định nên Christian lo lắng cho cô ta, chuyện chỉ có thể thôi, tôi cố an ủi chính mình. Nhưng sâu trong tâm trí tôi, Tiềm Thức đang lắc đầu buồn bã.

Chuyện còn hơn thế. Leila đã từng có thể thỏa mãn nhu cầu của anh ấy theo cái cách mà tôi không thể. Suy nghĩ đó thật dễ gây chán nản.

Tôi cố gắng tập trung vào tất cả những điều chúng tôi mới làm trong mấy ngày gần đây – lời tỏ tình của anh ấy, khiếu tán tỉnh hài hước của anh ấy, sự khôi hài của anh ấy. Nhưng những lời của Elena cứ quay lại ám ảnh tôi. Điều người ta nói về những kẻ nghe lén quả không sai chút nào.

Anh không nhớ khoảng thời gian đó sao... ở phòng giải trí của anh?

Tôi nốc cạn chai bia trong thời gian kỷ lục, và Ethan đưa thêm một chai khác. Anh ấy thật tốt vì đã bầu bạn cùng tôi, cố gắng khích lệ tinh thần tôi, nói về Barbados, và những trò cười của Kate và Elliot. Những chuyện đó làm tôi phân tâm hơn. Nhưng chỉ đến thế thôi – một sự phân tâm.

Đầu óc tôi, trái tim tôi, tâm hồn tôi vẫn còn đang ở trong căn hộ đó với Anh Chàng Lắm Chiêu và người phụ nữ từng là Người Phục Tùng của anh ấy. Một người phụ nữ tha thiết yêu anh ấy. Một người phụ nữ trông rất giống tôi.

Trong lúc bọn tôi uống chai thứ ba, một chiếc xe lớn với những ô cửa sẫm màu dừng lại bên cạnh chiếc Audi đằng trước khu chung cư. Tôi nhận ra bác sĩ Flynn khi ông ta trèo ra khỏi xe, đi cùng là một người phụ nữ mặc bộ quần áo màu xanh nhạt trông như trang phục của y bác sĩ. Tôi liếc nhìn Taylor khi anh ta để họ đi qua cửa chính.

“Ai thế?” Ethan hỏi.

“Đó là bác sĩ Flynn. Christian biết ông ấy.”

“Bác sĩ gì cơ?”

“Bác sĩ tâm lý.”

“Ồ.”

Chúng tôi đều nhìn theo, và một vài phút sau họ quay ra. Christian đang bế Leila, cô ta được quấn trong một tấm chăn. *Sao cơ?* Tôi hoảng loạn nhìn khi tất cả bọn họ đều trèo vào chiếc xe lớn, rồi nó lao đi.

Ethan liếc nhìn tôi vẻ cảm thông, và tôi cảm thấy mình cô độc, hoàn toàn cô độc.

“Em uống thứ gì đó mạnh hơn được không?” Tôi khẽ hỏi Ethan.

“Chắc rồi. Em thích gì nào?”

“Một ly brandy ạ.”

Ethan gật đầu và đi ra quầy bar. Tôi nhìn về phía cửa chính tòa nhà qua ô cửa sổ. Một lúc sau Taylor hiện ra, chui vào chiếc Audi, rồi đi về phía Escala... đi theo Christian ư? Tôi không biết.

Ethan đặt một chai brandy lớn trước mặt tôi.

“Nào, Steele. Hãy uống say đi.”

Nghe có vẻ như đó là điều tốt nhất mà tôi nhận được từ này đến giờ. Chúng tôi chạm cốc, và tôi uống một ngụm thứ chất lỏng nóng bỏng màu hổ phách, cơn nóng bất thường giúp làm giảm nỗi đau đang bùng lên trong tim tôi.

LÚC ĐÓ MUỘN RỒI và tôi cảm thấy mơ hồ. Ethan và tôi bị khóa bên ngoài căn hộ. Anh ấy cứ khẳng khái đòi đi bộ cùng tôi về Escala, nhưng anh ấy sẽ không ở lại. Anh ấy đã gọi cho người bạn mà lúc trước anh ấy gặp và xin ngủ nhờ.

“Vậy ra, đây là nơi ở của Quý Ngài Giàu Có.” Ethan huýt sáo, có vẻ ấn tượng.

Tôi gật đầu.

“Em có chắc là em không muốn anh vào cùng em không?” Anh hỏi.

“Không, em cần phải đối mặt với chuyện này – hoặc chỉ cần đi ngủ thôi.”

“Gặp em ngày mai nhé?”

“Vâng. Cảm ơn anh, Ethan.” Tôi ôm anh ấy.

“Em sẽ giải quyết được chuyện đó thôi, Steele,” anh thì thầm vào tai tôi. Anh buông tôi ra và nhìn theo khi tôi đi về phía tòa nhà.

“Sau nhé,” anh gọi với theo. Tôi gửi cho anh một nụ cười yếu ớt cùng một cái vẫy tay rồi nhấn nút gọi thang máy.

Cửa thang máy mở, và tôi bước vào căn hộ của Christian. Taylor không chờ ở đó, điều đó thật bất thường. Mở cánh cửa đôi ra, tôi đi về phía phòng lớn. Christian đang nói chuyện điện thoại, đi lại trong phòng gần chiếc piano.

“Cô ấy đây rồi,” anh cau có. Anh quay lại nhìn tôi chằm chằm trong lúc tắt điện thoại. “Em đã ở chỗ quái quỷ nào thế?” Anh gầm gừ nhưng không đi về phía tôi.

Chúa ơi, anh tức giận với tôi ư? Anh chính là người đã ở bên người bạn gái cũ điên rồ của mình trong khoảng thời gian bao lâu mà có trời mới biết, và bây giờ anh ấy tức giận với tôi ư?

“Em uống rượu phải không?” Anh kinh hoàng hỏi.

“Một chút.” Tôi không nghĩ điều đó lại rõ ràng đến thế.

Anh thở hắt ra rồi đưa tay vuốt tóc. “Anh đã bảo em quay lại đây cơ mà.” Giọng anh thì thầm đầy hăm dọa. “Bây giờ là mười giờ mười lăm rồi. Anh đã rất lo cho em.”

“Em đi uống rượu với Ethan trong lúc anh lo cho người yêu cũ,” tôi rít lên với anh. “Em không biết anh sẽ ở bên cô ta... bao lâu.”

Anh nheo mắt lại và bước về phía tôi nhưng bất chợt dừng lại.

“Tại sao em lại nói bằng giọng đó?”

Tôi nhún vai và nhìn chằm chằm xuống những ngón tay của mình.

“Ana, có chuyện gì thế?” Và lần đầu tiên, tôi nghe thấy điều gì đó không phải là tức giận trong giọng anh. Cái gì vậy? Sự sợ hãi chăng?

Tôi nuốt vào, cố nghĩ ra điều muốn nói. “Leila đâu rồi?” Tôi hỏi và ngẩng lên nhìn anh.

“Trong một bệnh viện tâm thần ở Fremont,” anh ta nói, mắt nhìn tôi chăm chú. “Ana, có chuyện gì thế?” Anh tiến về phía tôi cho đến khi đứng ngay trước mặt tôi. “Có chuyện gì?” Anh

thở dài.

Tôi lắc đầu. “Em không hợp với anh.”

“Sao cơ?” Anh thở ra, mắt mở to cảnh giác. “Sao em lại nghĩ thế? Sao em có thể nghĩ như thế?”

“Em không thể là mọi thứ anh cần.”

“Em là mọi thứ anh cần.”

“Chỉ cần nhìn thấy anh và cô ta...” Giọng tôi ngưng bật.

“Sao em lại làm điều này với anh? Chuyện không phải là về em, Ana. Vấn đề là cô ấy.” Anh hít một hơi thật sâu, lại đưa tay lên vuốt tóc. “Lúc này cô ấy rất yếu đuối.”

“Nhưng em đã cảm nhận được điều đó... điều mà hai người từng có với nhau.”

“Sao cơ? Không.” Anh vờ tay về phía tôi, và theo bản năng, tôi bước lùi lại. Anh buông tay xuống, chớp mắt với tôi. Trông anh như thể đang hoảng sợ.

“Em đang trốn chạy ư?” Anh thì thầm khi mắt anh mở to sợ hãi.

Tôi không nói gì trong lúc cố gắng gom góp những suy nghĩ rời rạc của mình.

“Em không thể làm thế,” anh van xin.

“Christian... Em...” Tôi cố gắng tập trung những suy nghĩ của mình lại. Tôi đang cố nói gì đây? Tôi cần thời gian, thời gian để làm việc này. Hãy cho tôi thời gian.

“Không. Không!” Anh nói.

“Em...”

Anh điên cuồng nhìn quanh phòng. Để tìm cảm hứng ư? Để tìm sự can thiệp ma thuật nào đó ư? Tôi không biết.

“Em không thể đi được, Ana. Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh, Christian, chỉ là...”

“Không... không!” Anh nói trong tuyệt vọng và đưa cả hai tay lên đầu.

“Christian...”

“Không...” Anh thở ra, mắt cuồng lên vì sợ hãi, và đột nhiên anh quỳ xuống trước mặt tôi, đầu cúi xuống, những ngón tay dài duỗi ra trên đùi. Anh ấy hít một hơi thật sâu và bất động.

Sao cơ? “Christian, anh đang làm gì thế?”

Anh ấy vẫn cúi gằm xuống, không nhìn tôi.

“Christian! Anh đang làm gì thế?” Giọng tôi lạc đi. Anh ấy vẫn không cử động. “Christian, nhìn em đi!” Tôi ra lệnh trong hoảng sợ.

Đầu anh ngẩng lên ngay lập tức, và anh nhìn tôi phức tạp với đôi mắt xám thân thương – anh ấy gần như đang thanh thản... chờ đợi.

Chúa ơi... Christian. Người Phục Tùng.

Chương mười bốn

Hình ảnh Christian quỳ sụp dưới chân, nhìn tôi bằng đôi mắt màu xám kiên định là cảnh tượng lạnh người và kinh khủng nhất mà tôi từng chứng kiến – còn hơn cả cảnh Leila và khẩu súng của cô ta. Sự mơ hồ từ rượu mà tôi đang chịu đựng tan biến ngay lập tức và bị thay thế bởi một cơn đau râm ran kèm theo cảm giác đầy dọa từ từ xâm chiếm.

Tôi hít vào thật mạnh vì sốc. *Không. Không, chuyện này sai rồi, sai quá rồi, khó chịu quá rồi.*

“Christian, đừng làm như thế. Em không muốn như thế.” Anh vẫn nhìn tôi thụ động, không di chuyển, không nói gì.

Khỉ thật. Anh chàng Năm Mươi đáng thương của tôi. Tim tôi se lại và quặn thắt. Tôi phải làm cái quái gì với anh bây giờ? Nước mắt dâng đầy khóe mi.

“Sao anh lại làm thế? Nói với em đi,” tôi thì thầm.

Anh chớp mắt một cái.

“Em muốn anh nói gì?” Anh khẽ hỏi, dịu dàng, và trong một thoáng tôi nhẹ nhõm vì anh đã nói, nhưng không phải như thế này – không. Không.

Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má tôi, và đột nhiên việc nhìn thấy anh ấy ở đúng vị trí mà sinh vật có tên Leila vừa mới quỳ xuống làm tôi không chịu nổi. Hình ảnh một người đàn ông quyền lực – thực ra vẫn là một cậu bé, người đã từng bị lạm dụng và bỏ mặc, người cảm thấy không xứng đáng với tình yêu thương của gia đình hoàn hảo của mình và người bạn gái không-lấy-gì-làm-hoàn-hảo... chàng trai đã mất mát quá nhiều của tôi... Điều này làm trái tim tôi như vỡ vụn.

Lòng trắc ẩn, sự mất mát, và nỗi tuyệt vọng, tất cả đều trào lên trong tim tôi, và tôi cảm thấy một nỗi tuyệt vọng tắc nghẽn trong mình. Tôi sẽ phải chiến đấu để mang anh ấy quay về, để mang anh chàng Lâm Chiêu của tôi quay về.

Suy nghĩ về việc tôi thống trị ai đó thật khủng khiếp. Suy nghĩ về việc thống trị Christian càng thêm khó chịu. Nó sẽ khiến tôi giống như cô ta – người phụ nữ đã làm điều này với anh ấy.

Tôi rùng mình trước suy nghĩ đó, cố nuốt cơn nghẹn trong cổ họng. Tôi không thể làm điều đó. Tôi không muốn làm điều đó.

Khi suy nghĩ của tôi đã rõ ràng, tôi chỉ thấy một cách duy nhất. Không rời mắt khỏi mắt anh ấy, tôi quỳ xuống trước mặt anh.

Sàn nhà gỗ cứng chắc dưới chân, và tôi gắng lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

Như thế này, chúng tôi bình đẳng. Chúng tôi ở cùng một vị trí. Đây là cách duy nhất mà tôi sẽ làm để giành lại anh ấy.

Mắt anh thoáng mở to khi tôi ngẩng lên nhìn anh, nhưng vẻ mặt và tư thế của anh không thay đổi.

“Christian, anh không phải làm như thế,” tôi van xin. “Em sẽ không trốn chạy. Em đã nói với anh và nói đi nói lại rất nhiều lần rồi, em sẽ không trốn chạy. Tất cả những chuyện xảy ra... nó quá sức chịu đựng của em. Em chỉ cần một chút thời gian để suy nghĩ... một chút thời gian cho bản thân mình. Tại sao lúc nào anh cũng nghĩ đến điều tồi tệ nhất thế?” Tim tôi thắt lại vì tôi biết; là bởi anh ấy rất hoài nghi, rất ghê tởm bản thân mình.

Những lời Elena nói quay lại giày vò tôi. *“Cô ta có biết anh cảm thấy bị quan thế nào về bản thân mình không? Về tất cả các vấn đề của anh ấy?”*

Ôi, Christian. Nỗi sợ hãi lại siết lấy tim tôi lần nữa và tôi bắt đầu nói nhảm, “Em đang định đề nghị tối nay quay lại căn hộ của em. Anh không bao giờ cho em thời gian... thời gian chỉ để cân

nhắc mọi chuyện cho thấu đáo,” tôi nức nở, và anh thoáng cau mày. “Chỉ cần thời gian để suy nghĩ thôi. Chúng ta gần như chưa biết gì về nhau, và tất cả những suy nghĩ liên quan đến anh... Em cần... em cần thời gian để suy xét cho thấu đáo. Và bây giờ Leila đang... ừm, đang bị làm sao đó... cô ta ra đường và không phải là một mối đe dọa... Em đã nghĩ... nghĩ rằng...” Giọng tôi tắt dần và tôi nhìn anh. Anh cũng chăm chú nhìn lại, tôi nghĩ anh đang lắng nghe.

“Nhìn thấy anh với Leila...” Tôi nhắm mắt lại khi ký ức đau thương về phản ứng của anh với người phục tùng cũ đang gặm nhấm tôi. “Đó là một cú sốc. Em đã thoáng thấy cuộc sống của anh... và...” Tôi nhìn những ngón tay xương xẩu của mình, nước mắt vẫn lăn chã rơi. “Anh quá tốt đẹp so với em. Càng thấu hiểu về cuộc sống của anh, em càng sợ rằng anh sẽ chán em, rồi anh sẽ ra đi... và em cũng có kết cục giống như Leila... một cái bóng. Vì em yêu anh, Christian ạ, và nếu anh bỏ rơi em, chuyện đó sẽ giống như thế giới không có ánh sáng vậy. Em sẽ sống trong bóng tối. Em không muốn trốn chạy. Em chỉ quá sợ hãi là anh sẽ bỏ em thôi...”

Tôi nhận ra khi tôi nói những lời này với anh ấy – với hy vọng anh ấy lắng nghe – vấn đề thực sự của tôi là gì. Tôi không biết tại sao anh ấy lại thích tôi. Tôi *chưa bao giờ* hiểu tại sao anh ấy lại thích tôi.

“Em không hiểu tại sao anh lại thấy em hấp dẫn,” tôi thì thầm. “Anh, ừm, anh là anh... còn em là...” Tôi nhún vai và ngược lên nhìn anh. “Em không hiểu được. Anh đẹp trai, hấp dẫn, thành công, tử tế, tốt bụng và biết quan tâm – tất cả những điều đó – còn em thì không. Và em không thể làm những điều anh muốn em làm. Em không thể cho anh điều anh cần. Làm sao anh có thể hạnh phúc bên em được? Làm sao em có thể giữ anh được?” Giọng tôi là một lời thì thầm khi tôi nói ra những nỗi sợ hãi u tối nhất của mình. “Em chưa bao giờ hiểu được anh thấy điều gì ở em. Và khi chúng kiến anh ở bên cô ấy, điều đó lại quay trở về với em.” Tôi sụt sịt và lấy tay lau mũi, nhìn về mặt phục tùng của anh.

Ôi, anh ấy làm tôi phát cáu. *Nói với em đi, khỉ thật!*

“Anh định quỳ ở đây hết đêm đúng không? Vì em cũng sẽ làm như thế,” tôi gắt với anh.

Tôi nghĩ về mặt anh dịu lại – có lẽ trông anh hơi thích thú. Nhưng điều đó rất khó nói.

Tôi có thể đưa tay ra và chạm vào anh ấy, nhưng đó sẽ là một sự lăng mạ khủng khiếp về vị trí mà anh ấy đặt tôi vào. Tôi không muốn điều đó, nhưng tôi không biết anh ấy muốn gì, hay anh ấy đang cố nói điều gì với tôi. Tôi không hiểu nổi.

“Christian, làm ơn, làm ơn... nói chuyện với em đi,” tôi van xin, siết chặt tay.

Tôi cảm thấy khó chịu khi quỳ, nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt xám tuyệt đẹp và nghiêm nghị của anh, chờ đợi.

Và chờ đợi.

Và chờ đợi.

“Nào anh,” tôi van nài thêm lần nữa.

Ánh mắt chăm chú của anh đột nhiên sầm lại rồi khẽ chớp.

“Anh sợ lắm,” anh thì thầm.

Ôi, tạ ơn Chúa! Bên trong, Tiềm Thức của tôi lao đảo bước về chiếc ghế bành của cô ấy, thở dài nhẹ nhõm và nốc một ly rượu gin.

Anh ấy nói rồi! Sự biết ơn tràn ngập trong tôi, tôi phải cố gắng kiềm chế cảm xúc và dòng nước mắt chực rơi.

Giọng anh thật nhỏ và trầm. “Khi anh thấy Ethan về, anh biết có ai đó đã để em vào căn hộ của em. Cả Taylor và anh nhảy ra khỏi xe. Bọn anh biết và khi nhìn thấy cô ta ở đó như thế với em – có vũ khí nữa. Anh nghĩ mình đáng chết một nghìn lần, Ana. Có kẻ đang đe dọa em... tất cả những nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của anh hiện ra. Anh rất tức giận, với cô ta, với em, với

Taylor, với bản thân anh.”

Anh lắc đầu để lộ nỗi đau của mình. “Anh không biết cô ta bất ổn đến mức nào. Anh không biết phải làm gì. Anh không biết cô ta sẽ phản ứng thế nào.” Christian ngừng lại và cau mày. “Và rồi trông cô ta có vẻ rất hối hận. Nên anh đã biết mình phải làm gì.” Anh nhìn chăm chăm, cố gắng dò xét phản ứng của tôi.

“Tiếp đi,” tôi thì thầm.

“Nhìn thấy cô ta trong tình trạng suy sụp tinh thần như vậy, anh biết mình có thể làm gì đó...” Anh nhắm mắt lại. “Ngày trước cô ta luôn tinh nghịch và lém lỉnh.” Anh rùng mình và hít một hơi run rẩy, gần như là tiếng nức nở. Lắng nghe điều này giống như bị tra tấn, nhưng tôi vẫn quỳ, chăm chú nuốt từng lời anh nói.

“Cô ta có thể làm hại em. Và đó sẽ là lỗi của anh.” Mắt anh sụp xuống, tràn ngập nỗi sợ hãi khó hiểu, và anh lại tiếp tục yên lặng.

“Nhưng cô ta không làm thế,” tôi khẽ nói. “Và anh không phải chịu trách nhiệm cho việc cô ta rơi vào tình trạng đó, Christian ạ.” Tôi ngược lên và chớp mắt với anh, khuyến khích anh nói tiếp.

Rồi tôi chợt nhận ra tất cả những gì anh làm là để giữ cho tôi được an toàn, và có lẽ cả Leila nữa, vì anh cũng lo lắng cho cô ta. Nhưng anh ấy quan tâm đến cô ta nhiều đến mức nào? Câu hỏi đó cứ lơ lửng trong đầu khiến tôi khó chịu. Christian nói yêu tôi, rồi anh ấy lại tàn nhẫn ném tôi ra khỏi căn hộ của chính mình.

“Anh chỉ muốn em đi,” anh thì thầm, với khả năng kỳ lạ có thể đọc thấu suy nghĩ của tôi. “Anh muốn em tránh xa khỏi nguy hiểm, và... Em. Đã. Không. Đi.” Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt rồi lắc đầu. Tôi gần như có thể chạm vào sự đau khổ của anh.

Anh nhìn tôi chăm chú. “Anastasia Steele, em là người phụ nữ cứng đầu nhất mà anh biết.”

Anh nhắm mắt và lắc đầu lần nữa vẻ hoài nghi.

Ồ, anh ấy quay lại rồi. Tôi trút một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Anh mở mắt, vẻ mặt cô độc – chân thành. “Em đã không định bỏ đi ư?” Anh hỏi.

Không!

Anh lại nhắm mắt và thả lỏng cả cơ thể. Khi anh mở mắt ra, tôi có thể thấy nỗi đau và sự thoáng khổ của anh.

“Anh đã nghĩ...” Anh ngừng lại. “Đây là con người anh, Ana. Tất cả con người anh... và anh hoàn toàn là của em. Anh phải làm gì để khiến em nhận ra điều đó? Để khiến em hiểu rằng anh muốn có em theo bất cứ cách nào. Rằng anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh, Christian, và khi thấy anh như thế này...” Giọng tôi tắc nghẹn, nước mắt lại bắt đầu rơi. “Em nghĩ em đã làm anh đau khổ.”

“Đau khổ ư? Anh ư?Ồ không, Ana. Ngược lại là khác.” Anh với tay ra nắm lấy bàn tay tôi.

“Em là sinh mệnh của anh,” anh thì thầm, và anh hôn khớp ngón tay tôi trước khi nhấn lòng bàn tay tôi vào tay anh.

Mắt mở to đầy sợ hãi, anh nhẹ nhàng kéo tay tôi và đặt nó lên ngực trên trái tim anh – khu vực cấm. Hơi thở anh gấp hơn. Tim anh đập dồn dập điên cuồng bên dưới những ngón tay tôi. Anh không rời khỏi mắt tôi, quai hàm đàn lại, răng cắn chặt.

Tôi thở hổn hển. Ôi anh chàng Lắm Chiêu của tôi! Anh đang để cho tôi chạm vào anh. Và cảm giác như tất cả không khí trong phổi của tôi biến mất hết. Máu kéo dồn lên tai khi trái tim tôi bắt đầu hòa nhịp cùng anh.

Anh bỏ tay tôi ra, vẫn để nó ở vị trí trước tim anh. Tôi gập ngón tay lại, cảm thấy hơi ấm của làn

da anh bên dưới lớp vải áo sơ mi dày. Anh đang nín thở. Tôi không chịu nổi nữa. Tôi phải bỏ tay ra.

“Không,” anh nói anh và lại đặt tay anh lên tay tôi lần nữa, nhấn ngón tay tôi vào người anh. “Đừng.”

Được hai từ đó khuyến khích, tôi tiến lại gần hơn để đầu gối của chúng tôi chạm vào nhau và tôi ngập ngừng đưa tay còn lại lên để anh biết đích xác tôi định làm gì. Mắt anh mở to hơn nhưng anh không ngăn tôi lại.

Nhẹ nhàng, tôi bắt đầu cởi cúc trên áo anh. Làm việc đó bằng một tay thật khó. Tôi ngo ngoáy ngón tay để anh bỏ nó ra, cho phép tôi dùng cả hai tay để cởi áo anh. Mắt tôi không rời mắt anh khi chiếc áo mở lộ ra cả lồng ngực.

Anh nuốt xuống, và môi anh hé mở khi hơi thở anh tăng nhanh, và tôi cảm thấy được sự sợ hãi của anh mỗi lúc lại dâng lên, nhưng anh ấy không quay đi. Anh vẫn đang ở trạng thái phục tùng ư? Tôi không biết.

Tôi có nên làm điều này không? Tôi không muốn làm anh ấy tổn thương, cả về mặt thể chất lẫn tinh thần. Chứng kiến anh ấy như thế này, hiến dâng thân mình cho tôi, là một hồi chuông cảnh tỉnh.

Tôi đưa tay lên, nhìn anh chăm chăm và do dự... xin anh cho phép. Rất nhanh, anh nghiêng đầu sang bên, cứng người chuẩn bị cho sự đụng chạm của tôi. Ở anh tỏa ra sự căng thẳng, nhưng lần này đó không phải là dấu hiệu của cơn tức giận – đó là nỗi sợ hãi.

Tôi lưỡng lự. Tôi có thể thực sự làm điều này với anh không?

“Được,” anh thở ra – một lần nữa lại là khả năng trả lời những câu hỏi không thành tiếng của anh.

Tôi khẽ miết đầu ngón tay trên lông ngực anh và nhẹ nhàng vuốt chúng dọc xuống theo xương ức. Anh nhắm mắt, mặt anh nhăn lại như thể đang trải qua nỗi đau không chịu đựng nổi. Chứng kiến điều đó thật quá sức chịu đựng, vì thế tôi nhấc tay ra ngay lập tức, nhưng anh nhanh chóng tóm lấy tay tôi và quả quyết đặt nó trở lại, ngay trên khuôn ngực trần của anh.

“Không,” anh nói căng thẳng. “Anh cần phải làm thế.”

Mắt anh hơi nheo lại. Chuyện này hẳn là đau đớn lắm. Chỉ nhìn tôi cũng cảm thấy đau.

Rất cẩn thận, tôi vuốt ve ngón tay dọc theo ngực anh đến nơi trái tim, kinh ngạc trước cảm giác của mình, và hoảng sợ rằng mình đã đi quá xa.

Anh mở mắt, đôi mắt màu xám tro dữ dội như muốn thiêu đốt tôi.

Chúa ơi. Ánh mắt ấy thật nghiêm nghị, hoang dại, mãnh liệt, và hơi thở anh gấp gáp. Điều đó làm máu tôi như sôi lên. Tôi cảm thấy lúng túng hơn bao giờ hết.

Anh vẫn chưa ngăn tôi lại, nên tôi lướt ngón tay ngang ngực anh lần nữa, và miệng anh trễ xuống. Anh thở hổn hển, tôi không biết đó là vì sợ hay điều gì khác.

Tôi đã muốn được hôn vào chỗ đó của anh quá lâu đến mức tôi hạ thấp gối xuống và chăm chú nhìn anh, để anh hiểu rõ ý định của tôi. Sau đó tôi cúi xuống và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên tim anh, cảm nhận thấy làn da ấm áp, có mùi ngọt ngào của anh dưới làn môi mình.

Tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt của anh làm tôi hoảng hốt đến mức tôi ngồi phịch xuống, sợ hãi những gì sẽ hiện ra trên khuôn mặt anh. Mắt anh nhắm chặt, nhưng anh vẫn ngồi yên.

“Lại đi,” anh thì thầm, và tôi cúi xuống ngực anh lần nữa, lần này để hôn một vết sẹo của anh. Anh thở dốc khi tôi hôn cái sẹo khác, rồi cái khác nữa. Anh rên rỉ thật to, rồi đột nhiên tay anh vòng quanh người tôi, lùa vào tóc và kéo đầu tôi lên thật mạnh khiến miệng tôi chạm vào khuôn miệng đang khao khát của anh. Và chúng tôi hôn nhau, những ngón tay tôi đan vào tóc anh.

“Ôi, Ana,” anh thở mạnh, xoay người rồi kéo tôi xuống sàn nhà để tôi nằm dưới anh. Tôi giơ tay lên ôm trọn lấy khuôn mặt đẹp đẽ của anh, và trong giây phút đó, tôi cảm nhận được những giọt nước mắt của anh.

Anh ấy đang khóc... không. Không!

“Christian, đừng khóc, anh. Em thực sự không có ý đó khi nói rằng em sẽ không bao giờ rời bỏ anh. Thật đấy. Nếu em khiến anh hiểu sai, em rất xin lỗi... Xin anh, xin anh tha thứ cho em. Em yêu anh. Em sẽ luôn yêu anh.”

Bóng anh hiện ra to lớn, anh nhìn thẳng vào tôi với nét mặt đầy đau khổ.

“Có chuyện gì thế?”

Mắt anh mở to hơn.

“Có bí mật gì khiến anh tin rằng em sẽ chạy trốn thế? Bí mật gì khiến anh quả quyết tin rằng em sẽ ra đi?” Tôi van xin, giọng run run. “Nói cho em đi, Christian, *nào anh...*”

Anh ngồi dậy và khoanh chân lại.

Tôi băn khoăn mơ hồ không biết chúng tôi có thể rời khỏi sàn nhà không. Nhưng tôi không muốn cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Cuối cùng, anh cũng chuẩn bị tin tưởng ở tôi.

Anh nhìn tôi chăm chú, trông anh cực kỳ cô độc. *Ôi khổ thật – tệ quá.*

“Ana...” Anh ngừng lại, cố tìm kiếm câu chữ, vẽ mặt đau khổ....

Chuyện quái quỷ này sẽ đi đến đâu đây?

Anh hít một hơi thật sâu và nuốt xuống. “Anh là một kẻ ác dân, Ana. Anh thích đánh đập những cô gái tóc vàng như bọn em vì tất cả bọn em đều giống mẹ điểm đó – mẹ đẻ của anh ấy. Chắc em có thể đoán ra lý do.” Anh nói nhanh như thể đã ấp ủ câu nói đó trong đầu hết ngày này qua ngày khác và đang tuyệt vọng muốn được giải thoát khỏi nó.

Thế giới của tôi dừng lại. *Ôi không.*

Đó không phải là điều tôi mong đợi. Chuyện này tệ quá. Thực sự tồi tệ hơn rất nhiều. Tôi nhìn anh chăm chăm, cố hiểu ẩn ý đằng sau lời anh vừa nói. Nó giải thích tại sao tất cả chúng tôi đều giống nhau.

Suy nghĩ ngay lúc này của tôi là Leila đã đúng – “Ông chủ rất ám muội.”

Tôi nhớ lại cuộc trò chuyện đầu tiên giữa tôi và anh về những khuynh hướng của anh khi chúng tôi ở trong Căn Phòng Đỏ.

“Anh từng nói anh không phải là một người ác dân,” tôi thì thầm, cố gắng trong tuyệt vọng để hiểu... để bào chữa cho anh.

“Không, anh đã nói anh là Người Áp Đặt. Nếu anh nói dối, thì đó là một lời nói dối vì đã bỏ sót. Anh xin lỗi.” Anh nhìn nhanh xuống những móng tay được cắt tỉa gọn gàng của mình.

Tôi nghĩ anh xấu hổ. Xấu hổ vì đã nói dối tôi ư? Hay về việc anh ấy là người như thế nào?

“Khi em hỏi anh câu hỏi đó, anh đã nhìn thấy một mối quan hệ rất khác biệt giữa hai chúng ta,” anh thì thầm. Tôi có thể thấy sự hoảng sợ từ trong đáy mắt anh.

Đầu tôi như bị một quả cầu bê tông đập vào. Nếu anh ấy là một kẻ ác dân, anh ấy thực sự cần những trận đòn roi đó. Chết tiệt. Tôi gục đầu xuống lòng bàn tay.

“Vậy điều đó là sự thực,” tôi thì thầm, ngẩng lên nhìn anh. “Em không thể cho anh điều anh cần.” Chuyện là thế đấy – điều đó thực sự có nghĩa chúng tôi không hợp nhau.

Thế giới dưới chân tôi bắt đầu rơi tuột xuống, sụp đổ hoàn toàn khi nỗi sợ hãi càng lúc càng thít chặt cổ họng tôi. Thế là hết. Chúng tôi không thể ở bên nhau.

Anh cau mày. “Không, không không. Ana. Em có thể làm được mà. Em thực sự cho anh điều anh cần.” Anh siết nắm đấm. “Xin hãy tin anh,” anh thì thầm, lời nói của anh là lời cầu xin thống thiết.

“Em không biết phải tin vào điều gì nữa, Christian ạ. Chuyện này quá phức tạp,” tôi thì thầm, cổ họng tôi khô khốc và đau nhói khi khép lại, làm tôi nghẹn vì những giọt nước mắt rung rung. Mắt anh mở to và sáng lên khi nhìn tôi.

“Ana, tin anh đi. Sau khi anh trừng phạt em và em rời bỏ anh, thế giới quan của anh đã thay đổi. Anh không đùa khi nói rằng anh không muốn phải cảm thấy điều đó một lần nữa.” Anh nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt van nài đau khổ. “Khi em nói yêu anh, anh như được soi rọi. Chưa ai từng nói với anh điều đó, và anh cảm giác như mọi vấn đề đều đã kết thúc – hay có lẽ chính em đã kết thúc tất cả, anh không biết. Bác sĩ Flynn và anh vẫn đang thảo luận rất kỹ về chuyện này.”

Ồ. Hy vọng nhanh chóng nhen nhóm trong tim tôi. Có lẽ chúng tôi sẽ ổn cả. Tôi muốn chúng tôi sẽ ổn. *Phải không?* “Tất cả những điều đó có nghĩa là gì?” Tôi thì thầm.

“Có nghĩa là anh không cần đến nó. Không phải bây giờ.”

Sao cơ? “Làm sao anh biết? Làm sao anh có thể chắc chắn như thế?”

“Anh chỉ biết thôi. Nghĩ đến việc làm em đau... theo một cách thực sự... điều đó thật ghê tởm.”

“Em không hiểu. Thế còn về thước kẻ, những cái đánh vào mông, và tất cả các thứ vớ vẩn khác thì sao?”

Anh vuốt tay lên tóc và gần như mỉm cười, nhưng thay vào đó lại thở dài buồn bã. “Anh đang nói đến những thứ nặng nề hơn cơ, Anastasia ạ. Em phải xem điều anh có thể làm với một cái roi mây hay roi tra tấn cơ.”

Miệng tôi há hốc, kinh hoàng. “Em không muốn đâu.”

“Anh biết. Nếu em muốn làm điều đó, thì được... nhưng em không muốn và anh hiểu. Anh không thể làm những trò đó với em nếu em không muốn. Anh đã nói với em một lần rồi, em có tất cả quyền lực. Và giờ đây, kể từ lúc em quay lại, anh không còn những ham muốn đó nữa, không một chút nào.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh một lúc, cố gắng hiểu tất cả những điều này. “Tuy nhiên khi chúng ta gặp nhau, đó là điều anh muốn, đúng không?”

“Đúng, chắc chắn rồi.”

“Làm thế nào mà tất cả những ham muốn đó biến mất, Christian? Kiểu như em là thuốc chữa, và anh – để tìm từ thích hợp hơn – được cứu chữa ư? Em không hiểu.”

Anh thở dài lần nữa. “Anh không nói là ‘được cứu chữa’... Em không tin anh ư?”

“Em chỉ thấy điều đó... rất khó tin. Đó là chuyện khác mà.”

“Nếu em chưa bao giờ rời bỏ anh, thì có lẽ anh sẽ không cảm thấy như thế này. Việc em bỏ anh đi là điều tốt đẹp nhất mà em từng làm... cho chúng ta. Nó khiến anh nhận ra anh cần em biết bao, và anh thực sự nghiêm túc khi nói rằng anh sẽ giữ lấy em bằng bất cứ cách nào có thể.”

Tôi nhìn anh chăm chăm. Tôi có thể tin được chuyện này không? Chỉ cần nghĩ đến chúng cũng đủ làm đầu tôi đau như búa bổ, và sâu thẳm bên trong tôi cảm thấy... tê cóng.

“Em vẫn ở đây. Anh tưởng đến bây giờ em đã ra khỏi cửa rồi cơ,” anh thì thầm.

“Tại sao? Vì em nghĩ rằng anh là một kẻ tâm thần thích đánh đập và quan hệ với những người phụ nữ trông giống mẹ anh ư? Điều gì khiến anh nghĩ như thế?” Tôi rít lên với anh, quát tháo.

Mặt anh tái nhợt trước những từ ngữ cay nghiệt của tôi.

“Ừm, anh không nghĩ kiểu như thế, nhưng đúng,” anh nói, đôi mắt mở to đầy đau khổ.

Vẻ mặt anh trang nghiêm đến mức tôi hối hận vì đã nổi giận. Tôi cau mày, cảm thấy nhói lên vì tội lỗi.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại bức ảnh trên chiếc giường thời thơ ấu của anh, và trong phút chốc tôi nhận ra tại sao người phụ nữ trong đó lại trông quen thuộc đến thế. Bà ta giống anh. Chắc hẳn đó là mẹ đẻ anh ấy.

Việc anh ấy dễ dàng xua đuổi bà ta hiện ra trong đầu tôi: *Chẳng có ai quan trọng...* Bà ta chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này... và trông tôi giống bà ta... *Chết tiệt thật!*

Anh nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt chứa chan chân thành, và tôi biết anh đang chờ phản ứng của tôi. Anh nói anh yêu tôi chân thành, nhưng tôi thực sự rất bối rối.

Mọi chuyện rồi tung. Anh ấy đã trấn an tôi về Leila, nhưng bây giờ tôi biết chắc chắn cô ta có thể giúp anh ấy thỏa mãn thú vui của mình. Suy nghĩ đó khiến tôi mệt mỏi và khó chịu.

“Christian, em kiệt sức rồi. Ngày mai chúng ta nói về chuyện này được không? Em muốn đi ngủ.”

Anh chớp mắt nhìn tôi ngạc nhiên. “Em không đi ư?”

“Anh muốn em đi à?”

“Không! Anh cứ nghĩ em sẽ bỏ đi nếu biết chuyện.”

Lúc nào anh ấy cũng ám chỉ việc tôi sẽ đi sau khi biết những bí mật đen tối nhất của anh ấy... và giờ tôi biết rồi. Khỉ thật. Ông chủ *đúng là* ám muội thật.

Tôi có nên bỏ đi không? Tôi đã từng rời khỏi anh ấy một lần, và việc đó gần như làm tôi suy sụp... và cả anh ấy nữa. Tôi yêu anh ấy. Tôi biết điều đó dù anh ấy có thú nhận những điều này.

“Đừng bỏ anh,” anh thì thầm.

“Ôi, em phải gào lên cho anh nghe – *không!* Em sẽ không đi!” Tôi quát lên, và điều đó làm tôi nhẹ nhõm. Đây, tôi nói ra rồi đây. Tôi sẽ không đi.

“Thật ư?” Mắt anh mở to.

“Em có thể làm điều gì để khiến anh hiểu là em sẽ không đi đây? Em có thể nói gì nữa?”

Anh nhìn tôi chăm chăm, lại để lộ ra nỗi sợ hãi và đau đớn một lần nữa. “Có một việc mà em có thể làm.”

“Sao cơ?” Tôi cau mày.

“Cưới anh,” anh thì thầm.

Sao cơ? Có phải anh ấy vừa mới...

Lần thứ hai trong chưa đầy một tiếng đồng hồ, thế giới của tôi như ngừng lại.

Trời ạ. Tôi nhìn chăm chăm người đàn ông rắc rối mà tôi yêu. Tôi không thể tin vào điều anh ấy vừa mới nói.

Kết hôn ư? Anh ấy đang cầu hôn ư? Anh đùa chắc? Tôi không ngăn lại nổi – một tiếng cười khúc khích, lo lắng, hoài nghi vang lên từ sâu trong cổ họng. Tôi cắn môi để ngăn không cho nó biến thành một tiếng cười phá lên kích động, nhưng rồi thất bại thảm hại. Tôi nằm lún xuống sàn nhà và đầu hàng trước tiếng cười đó, tôi cười như chưa bao giờ được cười, những tiếng cười rú lên giúp tôi được xoa dịu.

Và trong một thoáng tôi chỉ còn một mình, nhìn tình huống lố bịch này, một cô gái cười khúc khích, kích động bên cạnh anh chàng đẹp trai phiền phức. Tôi lấy tay che mắt khi tiếng cười biến thành những giọt nước mắt bỏng rát. *Không, không... chuyện này thật quá sức chịu đựng.*

Khi cơn kích động giảm dần, Christian nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra. Tôi quay lại nhìn anh. Anh đang cúi xuống, khuôn miệng méo mó vì sự ngạc nhiên gượng gạo, nhưng mắt anh là một màu xám sồi sục, có lẽ anh bị tổn thương. *Ôi không.*

Anh khẽ đưa mu bàn tay gạt nước mắt. “Em thấy lời cầu hôn của anh buồn cười lắm sao, Steel?”

Vớ tay lên, tôi nhẹ nhàng vuốt ve má anh, cảm giác những sợi râu lởm chớm dưới tay mình. Chúa ơi, tôi yêu người đàn ông này.

“Thưa ngài Grey... Christian. Khả năng căn thời gian của anh thật...” Tôi ngược lên nhìn anh khi không biết nói từ gì.

Anh cười tự mãn với tôi, nhưng những nếp nhăn quanh mắt anh cho tôi biết anh bị tổn thương. Anh tỏ ra rất nghiêm túc.

“Em đang làm anh đau lòng đấy, Ana. Em sẽ lấy anh chứ?”

Tôi ngồi dậy và cúi xuống, đặt hai tay lên đầu gối anh. Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng yêu của anh.

“Christian, em vừa mới gặp người bạn gái cũ bị tâm thần của anh với một khẩu súng, bị ném ra khỏi căn hộ của mình, nếu anh dám thể hiện hình ảnh Anh Chàng Lắm Chiêu nóng bỏng với em...”

Anh mở miệng ra định nói, nhưng tôi giơ tay lên. Anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Anh vừa tiết lộ một số thông tin khá sốc về bản thân mình, và giờ anh đang hỏi cưới em.”

Anh nghiêng đầu sang hết bên này đến bên khác như nghiền ngẫm điều gì đó. Anh ấy đang thích thú. Tạ ơn Chúa.

“Phải, anh nghĩ rằng đó là sự tổng kết công bằng và chính xác cho tình huống này,” anh lạnh nhạt nói.

Tôi lắc đầu. “Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra với niềm ham thích bị cản trở?”

“Anh đã vượt qua nó, và bây giờ anh là một người ủng hộ cho sự ham thích ngay tức khắc. Carpe diem [\(1\)](#), Ana,” anh thì thầm.

“Nghe này, Christian, em đã biết anh được khoảng ba phút, và vẫn còn quá nhiều điều em muốn biết. Em đã uống quá nhiều rồi, em đói, em mệt, và em muốn đi ngủ. Em cần phải cân nhắc lời cầu hôn của anh cũng như việc em cân nhắc bản hợp đồng anh đưa cho em. Và...” Tôi bậm môi để thể hiện sự khó chịu nhưng cũng để làm không khí giữa chúng tôi phần chần chừ hơn – “đó không hẳn là lời cầu hôn lãng mạn nhất.”

Anh nghiêng đầu sang một bên nở nụ cười. “Vẫn lẻo mồm lẻo mép như mọi khi, Steele ạ,” anh thở ra, giọng nhẹ nhõm hẳn. “Vậy đó không phải là một lời từ chối?”

Tôi thở dài. “Không phải, ngài Grey ạ, đó không phải là một lời từ chối, nhưng cũng không hẳn là một sự đồng ý. Anh làm điều này chỉ vì anh đang sợ hãi thôi, và anh không tin em nữa.”

“Không, anh làm việc này là vì cuối cùng anh đã gặp được người mà anh muốn chung sống suốt quãng đời còn lại.”

Ồ. Tim tôi lỡ một nhịp, và tận sâu thẳm trong lòng, tôi thấy mình tan ra. Làm thế nào giữa tình huống trớ trêu này anh ấy vẫn có thể nói ra được những điều lãng mạn nhất thế nhỉ? Miệng tôi há hốc vì sốc.

“Anh chưa bao giờ nghĩ điều đó sẽ xảy ra với mình,” anh nói tiếp, vẻ mặt ánh lên sự chân thành tha thiết.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, cố tìm từ ngữ cho phù hợp.

“Em có thể nghĩ thêm về chuyện đó không...? Và nghĩ cả về những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay nữa? Những điều anh đã nói với em ấy? Anh đòi hỏi sự kiên nhẫn và niềm tin. Ừm, giờ thì em cần điều đó ở anh, Grey ạ. Bây giờ em cần những điều đó.”

Mắt anh tìm kiếm mắt tôi, rồi anh cúi xuống và nhét lọn tóc xõa ra sau tai tôi.

“Anh có thể chấp nhận điều đó.” Anh hôn nhanh lên môi tôi. “Không lãng mạn lắm, đúng không?” Anh nhướn mày, và tôi lắc đầu về quả trách.

“Thích lãng mạn đúng không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi gật đầu và anh khẽ cười với tôi.

“Em đói không?”

“Có ạ.”

“Em chưa ăn gì.” Đôi mắt anh phủ một màn sương, quai hàm cứng lại.

“Vâng, em chưa ăn gì.” Tôi ngồi lên ngay ngắn và ngoan ngoãn nhìn anh. “Bị đuổi ra khỏi căn hộ của chính mình sau khi chứng kiến bạn trai của em âu yếm với người phục tùng cũ của anh ấy đã đẩy lùi cơn đói của em đáng kể đấy.” Tôi liếc nhìn anh và chống hai tay vào hông.

Christian lắc đầu và duyên dáng đứng lên. *Ôi, cuối cùng chúng tôi cũng thoát được cái sàn nhà rồi.* Anh giơ tay ra cho tôi.

“Để anh kiểm đồ gì cho em ăn nhé,” anh nói.

“Em có thể chỉ đi ngủ thôi được không?” Tôi chán nản nói khi đặt tay vào tay anh.

Anh kéo tôi lên. Tôi ngồi yên. Anh cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt dịu dàng.

“Không, em phải ăn đã. Đi nào.” Christian hống hách đã quay lại, và điều đó thật dễ chịu.

Anh dẫn tôi vào bếp và để tôi ngồi chờ trong khi anh lại chỗ tủ lạnh. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Giờ là 10 giờ, gần mười một rồi, mà tôi phải thức dậy đi làm vào sáng hôm sau.

“Christian, em không đói lắm đâu.”

Anh cố tình phớt lờ tôi trong lúc lục lọi chiếc tủ lạnh khổng lồ.

“Pho mát nhé?” Anh hỏi.

“Giờ này thì không ăn đâu.”

“Bánh quy xoắn nhé?”

“Trong tủ lạnh á? Không ăn đâu,” tôi cáu kỉnh.

Anh xoay người và cười toe toét với tôi. “Em không thích ăn bánh quy xoắn à?”

“Không thích lúc mười một rồi. Christian, em đi ngủ đây. Anh có thể lục lọi tủ lạnh suốt đêm nếu anh thích. Em mệt rồi, em lại có một ngày quá sức. Một ngày mà em muốn quên đi.” Tôi trượt khỏi ghế và anh quắc mắt nhìn tôi, nhưng ngay lúc này tôi chẳng quan tâm nữa. Tôi muốn đi ngủ - tôi mệt lử rồi.

“Mì ống và pho mát nhé?” Anh giơ một chiếc tô trắng có nắp kim loại lên. Trông anh tràn trề hy vọng và thích thú.

“Anh thích mì ống và pho mát à?” Tôi hỏi.

Anh hăng hái gật đầu, và trái tim tôi tan chảy. Đột nhiên trông anh thật trẻ trung. Ai mà ngờ được cơ chứ? Christian Grey thích đồ ăn của trẻ con.

“Em có muốn ăn một chút không?” Anh hỏi, giọng đầy hy vọng. Tôi không thể cưỡng lại anh ấy, và tôi còn đói nữa.

Tôi gật đầu mỉm cười yếu ớt với anh. Nụ cười tươi rói của anh khiến tôi muốn ngạt thở. Anh nhấc nắp nhôm ra rồi đẩy tô vào lò vi sóng. Tôi ngồi lại trên chiếc ghế đầu và nhìn người đẹp có tên Christian Grey – người đàn ông muốn cưới tôi – di chuyển duyên dáng và nhẹ nhàng trong bếp.

“Vậy là bây giờ anh biết dùng lò vi sóng rồi đấy?” Tôi nhẹ nhàng trêu.

“Nếu đồ ăn để trong hộp thì anh có thể xử lý được. Anh gặp rắc rối với đồ ăn thật cơ.”

Tôi không tin nổi đây là người đàn ông đã từng quỳ gối trước mặt tôi chưa đầy nửa tiếng trước. Anh ấy lại quay trở về bản ngã để thay đổi của mình. Anh sắp đĩa, dao, và khăn trên bàn ăn.

“Muộn quá rồi,” tôi thì thầm.

“Ngày mai đừng đi làm nữa.”

“Mai em phải đi làm chứ. Sếp em đi New York mà.”

Christian cau mày. “Em có muốn đến đó vào cuối tuần này không?”

“Em xem dự báo thời tiết rồi, hình như có mưa thì phải,” tôi lắc đầu.

“Ồ, thế em muốn làm gì?”

Tiếng ‘ping’ của lò vi sóng báo hiệu bữa ăn đêm đã đủ nóng.

“Lúc này em chỉ muốn giải quyết từng ngày một thôi. Tất cả những chuyện thú vị này... mệt mỏi quá.” Tôi nhướn một bên mày nhìn anh, và anh thận trọng phớt lờ nó.

Anh đặt tô trắng giữa chỗ dao đĩa đã sắp sẵn và ngồi cạnh tôi. Trông anh như đang suy nghĩ lung lăm, hơi lơ đãng. Tôi xúc mì ống ra đĩa. Mùi của nó thật hấp dẫn, khiến tôi chảy nước miếng.

“Xin lỗi em về chuyện Leila,” anh thì thầm.

“Sao anh lại xin lỗi?” Ừm, mì ống ngon y như mùi hương của nó vậy. Dạ dày tôi lăm lăm biết ơn.

“Chắc hẳn đó là một cú sốc khủng khiếp với em khi thấy cô ta trong căn hộ của mình. Trước đó Taylor đã rà soát nó rồi. Cậu ấy rất buồn.”

“Em không trách Taylor mà.”

“Anh cũng thế. Cậu ấy đã đi tìm em đấy.”

“Thế à? Tại sao?”

“Anh không biết em ở đâu. Em để ví và điện thoại lại. Anh thậm chí còn không thể tìm ra dấu vết của em. Em đi đâu thế?” Anh hỏi. Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói của anh có một dòng chảy ngầm đáng lo ngại.

“Ethan và em chỉ đến một quán bar bên kia đường thôi. Để em có thể thấy chuyện gì đang diễn ra ấy.”

“Anh hiểu rồi.” Không khí giữa chúng tôi đã thay đổi một chút. Không còn vui vẻ nữa.

Okay, được... hai chúng ta có thể chơi trò chơi đó. Cố gắng tỏ ra thờ ơ, muốn làm dịu lại sự tò mò cháy bỏng nhưng vẫn sợ câu trả lời, tôi hỏi, “Thế anh làm gì với Leila trong căn hộ thế?”

Tôi ngược lên nhìn anh, và chiếc đĩa xúc đầy mì ống đứng khựng lại trong không khí.

Ôi không, không hay rồi.

“Em thực sự muốn biết ư?”

Cổ họng tôi nghẹn ứ và cơn đói biến mất. “Vâng,” tôi thì thầm.

Cậu muốn thật ư? Cậu thực sự muốn biết ư? Tiềm Thức ném chai rượu gin đã cạn của cô ta xuống sàn nhà và ngồi thẳng dậy trên ghế, nhìn tôi chăm chăm đầy hoảng sợ.

Miệng Christian mím thành một đường mỏng, và thoáng lưỡng lự. “Bọn anh nói chuyên, và anh tắm cho cô ta.” Giọng anh khàn đục, và nói nhanh khi tôi không phản ứng gì. “Anh đã lấy đồ của em mặc cho cô ta. Anh mong em không phiền điều đó. Nhưng cô ta bẩn thỉu quá.”

Quý thần ơi. Anh ấy tắm cho cô ta ư?

Việc đó không đúng. Tôi quay cuồng, nhìn chăm chăm xuống đĩa mì ống. Cảnh tượng ấy làm tôi muốn ói.

Cố gắng nhìn sự việc bằng lý trí, Tiềm Thức chỉ đạo. Phần trí tuệ tỉnh táo đó của tôi biết rằng anh ấy làm thế chỉ vì cô ta bẩn thỉu, nhưng chuyện đó khó quá. Bản ngã ghen tuông yếu ớt của tôi không chịu đựng nổi.

Đột nhiên tôi muốn khóc – không phải là những giọt nước mắt ủy mị nhẹ nhàng chảy xuống hai bên má mà là gào thật to lên. Tôi hít một hơi thật sâu để đẩy cơn nức nở xuống, nhưng cổ họng tôi khô khốc và khó chịu trước những giọt nước mắt bị kìm nén lại.

“Đó là tất cả những gì anh có thể làm, Ana ạ,” anh nhẹ nhàng nói.

“Anh vẫn có tình cảm với cô ta ư?”

“Không!” Anh hoảng hốt nói và nhắm mắt lại, mặt tràn đầy nỗi thống khổ. Tôi quay đi, lại nhìn chăm chăm vào đồng thức ăn buồn nôn của mình. Tôi không chịu nổi khi nhìn anh.

“Khi thấy cô ta như thế - thật khác, thật đau khổ. Anh lo cho cô ta, như một con người trước đồng loại của mình.” Anh nhún vai như thể đang muốn giữ bỏ một kỷ niệm khó chịu. Trời ơi, anh ấy đang muốn tôi cảm thông ư?

“Ana, nhìn anh này.”

Tôi không thể. Tôi biết nếu làm thế mình sẽ òa khóc mất. Chấp nhận việc đó mới khó làm sao. Tôi như một bình gas quá tải – đầy ứ, quá sức chịu đựng. Không còn chỗ để chứa thêm gì nữa. Đơn giản là tôi không thể đối mặt với chuyện vớ vẩn nào nữa. Tôi sẽ bùng cháy và nổ tung, và nếu tôi thử làm như thế thì sẽ chẳng ra làm sao cả. Trời ơi!

Christian lo lắng cho người phục tùng cũ của anh ấy theo cách thật thân mật – hình ảnh đó vụt qua đầu tôi. Tắm cho cô ta, khốn kiếp – khi cô ta trần như nhộng. Một cơn rùng mình đau đớn và cay nghiệt chạy khắp cơ thể tôi.

“Ana.”

“Sao?”

“Đừng mà. Chuyện đó chẳng có nghĩa gì cả. Như kiểu lo lắng cho một đứa trẻ, một đứa trẻ đau khổ và kiệt sức thôi,” anh thì thầm.

Anh ấy thì biết cái quái gì về việc lo lắng cho một đứa bé chứ? Đây là người phụ nữ mà anh ấy từng mê mẩn, từng có mối quan hệ tình dục bất thường.

Ôi, đau đớn quá. Tôi hít một hơi thở sâu để trấn tĩnh. Hoặc có lẽ anh ấy đang nói đến bản thân mình. Anh ấy mới là đứa trẻ đau khổ. Điều đó hợp lý hơn... cũng có thể nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Ôi, chuyện này quá rắc rối, và đột nhiên tôi mệt rũ cả người. Tôi muốn ngủ ngay lập tức.

“Ana?”

Tôi đứng lên, bỏ đĩa vào bồn rồi trút đồ ăn vào thùng rác.

“Ana, xin em đấy.”

Tôi đi nhanh về phía anh và đối diện anh. “Thôi đi, Christian! Thôi cái câu ‘Ana, xin em đấy’ đi!” Tôi quát anh, và nước mắt tôi bắt đầu lăn xuống má. “Hôm nay em đã gặp quá đủ những

chuyện vớ vẩn rồi. Em đi ngủ đây. Em mệt và bồn loạn quá. Giờ thì để cho em yên.”

Tôi quay gót chạy vào phòng ngủ, mang theo hình ảnh về ánh mắt choáng váng và mở to sững sờ của anh, rồi đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, gần như không nhận ra bà già hom hem thâm thắm, đôi mắt đỏ ngầu, mặt mũi lem luốc đang nhìn lại mình. Tôi quỳ sụp xuống sàn nhà, để mặc những cảm xúc cuộn cuộn không kìm nén nổi cuốn mình đi, nức nở những tiếng nấc quặn lòng ngực, cuối cùng cũng để cho nước mắt chảy xuống như mưa.

Chương mười lăm

“Này,” Christian nhẹ nhàng nói khi anh kéo tôi vào vòng tay, “xin em đừng khóc, Ana, xin em đừng khóc,” anh van xin. Anh đang ngồi trên sàn phòng tắm, và tôi ngồi trong lòng anh. Tôi vòng tay quanh anh và nức nở dụi vào cổ anh. Anh dịu dàng thì thầm vào tóc tôi, khẽ vuốt ve tôi.

“Anh xin lỗi, bé yêu,” anh thì thầm, điều đó càng làm tôi khóc to hơn và ôm anh chặt hơn.

Chúng tôi cứ ngồi như thế mãi. Cuối cùng, khi tôi đã cạn nước mắt, Christian đứng lên, ôm tôi và bế tôi đặt vào giường của anh. Một lúc sau, anh nằm bên cạnh tôi trong bóng tối. Anh kéo tôi vào vòng tay, ôm tôi thật chặt, rồi cuộc tôi cũng chìm vào một giấc ngủ tối tăm và hỗn loạn.

Tôi giật mình tỉnh dậy. Đầu óc mơ hồ và tôi ấm áp quá. Christian cuộn quanh người tôi như một cây leo. Anh vừa ngủ vừa lăm bằm khi tôi trượt ra khỏi vòng tay anh, nhưng anh không tỉnh dậy. Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức. Mới ba giờ sáng. Nghĩ mình cần một viên Advil và một cốc nước, tôi thò chân xuống đất và lăn ra bếp trong phòng lớn.

Trong tủ lạnh, tôi thấy một hộp nước cam và đổ ra cốc. Ừm... nó thật ngon, sự mơ hồ của tôi biến mất ngay lập tức. Tôi lục lọi trên tủ chén để tìm thuốc giảm đau và cuối cùng cũng vớ được một hộp nhựa đầy thuốc. Tôi nuốt hai viên Advil và đổ thêm một cốc nước cam nữa.

Lang thang đến chỗ bức tường kính lớn, tôi nhìn xuống thành phố Seattle đang say ngủ. Ánh sáng nhấp nháy bên dưới tòa lâu đài chọc trời của Christian, hay là pháo đài nhỉ? Tôi gục đầu vào ô cửa mát lạnh – cảm giác thật nhẹ nhõm, có quá nhiều thứ để suy nghĩ sau tất cả những chuyện hôm qua. Tôi dựa lưng vào cửa kính và trượt xuống ngồi bệt trên sàn nhà. Căn phòng lớn tối om như hang động trong màn đêm, chỉ có ánh sáng le lói phát ra từ ba chiếc đèn bếp.

Tôi có thể sống ở đây, kết hôn với Christian không? Sau tất cả những gì anh ấy đã làm? Tất cả những ký ức ở chính nơi này?

Hôn nhân. Chuyện đó thật khó tin và hoàn toàn bất ngờ. Nhưng tất cả mọi chuyện về Christian đều bất ngờ. Khóe môi tôi nhếch lên châm biếm. Christian Grey, hãy chờ đợi những điều bất ngờ - chàng trai năm mươi sắc thái hỗn loạn.

Nụ cười của tôi tắt dần. Tôi trông giống mẹ anh ấy. Điều này làm tôi đau đớn, rất đau, và không khí đột nhiên bị rút cạn trong phổi tôi. Tất cả chúng tôi đều trông giống mẹ anh ấy.

Làm thế quái nào mà tôi có thể thoát khỏi sự ám ảnh của lời bật mí đó? Thảo nào Christian không muốn nói với tôi. Nhưng chắc chắn anh ấy không thể nhớ nhiều về mẹ. Tôi băn khoăn, không biết mình có nên nói chuyện với bác sĩ Flynn không. Christian có cho tôi làm thế không? Có lẽ ông ấy có thể trả lời cho những câu hỏi đó.

Tôi lắc đầu, cảm thấy mệt rũ người, nhưng tôi đang thưởng thức không gian lặng lẽ yên bình của căn phòng lớn và những tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp của nó – lạnh lùng và giản dị, nhưng theo cách riêng của mình, chúng vẫn đẹp trong bóng tối và chắc chắn đáng giá cả một đồng tiền. Tôi có thể sống ở đây không? Sẽ tốt hơn hay tệ hơn đây? Tôi nhắm mắt, lại gục đầu vào cửa kính và hít một hơi thở sâu để xua đi nỗi phiền muộn.

Sự yên tĩnh thanh bình bị phá vỡ bởi một tiếng hét bản năng khiến tất cả những sợi lông trên người tôi dựng đứng lên. *Christian! Trời ơi – chuyện gì xảy ra thế?* Tôi đứng lên, chạy về phòng ngủ trước khi tiếng vang của âm thanh khủng khiếp đó tắt dần, tim tôi đập thình thịch vì lo sợ.

Tôi bật công tắc đèn cạnh giường của Christian. Anh đang lăn lộn và quần quai đầy đau khổ. Không! Anh lại hét lên, và âm thanh kỳ quái, khủng khiếp đó lại xuyên thấu người tôi lần nữa.

Khỉ thật – một cơn ác mộng!

“Christian!” Tôi cúi xuống, túm lấy vai và lay anh tỉnh dậy. Anh mở mắt, đôi mắt hoang dại và

trống rỗng, liếc nhìn quanh căn phòng trống rỗng trước khi quay lại nhìn tôi.

“Em đã đi, em đã đi, đúng là em đã đi rồi,” anh thì thầm – đôi mắt mở to nhìn tôi chăm chăm về buộc tội – và trông anh thật bối rối, điều đó làm tim tôi thắt lại. Chàng trai tội nghiệp của tôi.

“Em đây mà.” Tôi ngồi xuống giường cạnh anh. “Em ở đây,” tôi nhẹ nhàng thì thầm để cố trấn an anh. Tôi giờ tay ra và đặt lên má anh, cố gắng vuốt ve.

“Em đã đi mà,” anh thì thầm thật nhanh. Mắt vẫn lộ vẻ hoang mang và hoảng hốt, nhưng dường như anh đang bình tĩnh lại.

“Em đi uống nước thôi. Em khát quá.”

Anh nhắm mắt và xoa mặt. Khi anh mở mắt ra, trông chúng thật cô độc.

“Em đây rồi. Ôi, tạ ơn Chúa.” Anh vói tay ra ôm tôi thật chặt, và kéo tôi xuống giường với anh.

“Em chỉ đi uống nước thôi mà,” tôi thì thầm.

Ôi, sự dữ dội trong nỗi sợ hãi của anh... tôi có thể cảm nhận được nó. Chiếc áo phông của anh ướt đầm mồ hôi, và tim anh đập thành thịch khi anh kéo tôi lại gần. Anh nhìn tôi chăm chăm như thể đang trấn an mình rằng thực sự tôi vẫn đang ở đây. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

“Christian, thôi nào. Em đây. Em sẽ không đi đâu cả đâu,” tôi dịu dàng nói.

“Ôi, Ana,” anh thở ra. Anh nâng cằm tôi, miệng anh đặt trên miệng tôi. Khát khao lướt dọc người anh, và tự động, cơ thể tôi đáp lại – nó liên kết và hòa quyện với anh. Môi anh vờn trên tai tôi, cổ họng tôi, rồi quay trở lại miệng tôi, răng anh nhẹ nhàng cắn môi dưới tôi, tay anh vuốt ve khắp cơ thể tôi từ hông đến ngực trong lúc kéo áo phông của tôi lên. Vuốt ve tôi, lần tìm qua những đường cong trên làn da tôi, anh khám phá những phản ứng quen thuộc giống nhau, sự đụng chạm của anh khiến cả cơ thể tôi rung mình. Tôi rên rỉ khi bàn tay anh ôm trọn lấy bầu ngực và những ngón tay anh siết chặt trên núm vú tôi.

“Anh muốn em,” anh thì thầm.

“Em ở đây vì anh. Chỉ vì anh thôi, Christian.”

Anh rên rỉ và hôn tôi lần nữa, thật đắm đuối, với sự tha thiết và tuyệt vọng mà tôi chưa bao giờ cảm thấy ở anh trước đó. Túm lấy mép áo phông của anh, tôi lôi nó ra và anh giúp tôi kéo nó qua đầu anh. Quỳ giữa hai chân tôi, anh vội vàng kéo tôi ngồi thẳng dậy và kéo áo phông của tôi ra.

Mắt anh nghiêm nghị, ham muốn, ẩn chứa đầy những bí mật đen tối – không hề giấu giếm. Anh giữ lấy mắt tôi và hôn tôi, rồi chúng tôi lại ngã xuống giường lần nữa, một bên đùi anh đặt giữa hai đùi tôi. Sự cương cứng của anh ép vào hông tôi qua lớp quần lót. Anh muốn tôi, nhưng những từ ngữ anh nói lúc trước đã chọn đúng giây phút này để quay lại và giày vò tôi, những điều về mẹ anh ấy. Nó như một gáo nước lạnh dội vào ham muốn của tôi. Khỉ thật. Tôi không thể làm được. Không phải bây giờ.

“Christian... Dừng lại đi. Em không làm được,” tôi gấp gáp thì thầm vào miệng anh, tay tôi đẩy cánh tay anh ra.

“Sao thế? Có chuyện gì thế?” Anh thì thầm và bắt đầu hôn lên cổ, lướt dọc đầu lưỡi xuống cổ họng tôi. *Ôi...*

“Không được. Bây giờ em không làm được. Em cần chút thời gian, đi mà anh.”

“Ôi, Ana, đừng có nghĩ đến chuyện này nhiều quá,” anh thì thầm khi nhắm nháp dái tai tôi.

“A!” Tôi thở hổn hển, cảm thấy ham muốn dâng lên giữa hai chân mình, và cơ thể tôi ưỡn lên, phản bội tôi. Chuyện này rắc rối quá.

“Anh cũng thế thôi, Ana ạ. Anh yêu em và anh cần em. Chạm vào anh đi. Nào em.”

Anh dụi mũi anh vào mũi tôi, lời khẩn cầu chân thành nhẹ nhàng của anh làm tôi xúc động và tan chảy.

Chạm vào anh. Chạm vào anh khi chúng tôi làm tình. Ôi.

Anh cúi thấp người bên trên tôi, nhìn tôi chăm chăm, và dưới ánh sáng mờ ảo, tôi biết anh đang chờ đợi, chờ đợi tôi quyết định, anh đã bị tôi bỏ bùa.

Tôi ngập ngừng đặt tay lên mảng lông trên ngực anh. Anh thở hỗn hển và nhắm chặt mắt như thể đang bị đau, nhưng lần này tôi không rút tay ra nữa.

Tôi di chuyển nó lên hai vai anh, cảm thấy cơn run rẩy lướt dọc cơ thể anh. Anh rên rỉ, và tôi kéo anh xuống gần mình, đặt cả hai tay lên lưng anh, nơi từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chạm vào anh, kéo anh gần về mình. Tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt của anh kích thích tôi hơn bất cứ điều gì.

Anh gục mặt vào ngực tôi ngẫu nhiên, trước khi cọ mũi lên cằm tôi và hôn tôi, lưỡi anh chiếm hữu miệng tôi, bàn tay lại lướt trên cơ thể tôi lần nữa. Mối anh di chuyển xuống... xuống mãi... xuống đến khuôn ngực tôi đầy tôn thờ, trong khi hai tay tôi đặt trên vai và lưng anh, tận hưởng những đường cong mạnh mẽ đáng ao ước, làn da anh vẫn ẩm mồ hôi sau cơn ác mộng.

Tôi run rẩy vuốt đầu ngón tay dọc theo lưng anh. Anh thở hỗn hển, tiếng rên rỉ thật kỳ lạ.

“Ôi, khỉ thật, Ana,” anh chết lặng, đó vừa là tiếng hét, vừa là tiếng rên rỉ. Nó xé nát tim tôi, nhưng sâu thẳm bên trong, nó cũng làm tất cả các múi cơ bên dưới eo tôi thắt chặt. Ôi, tôi có thể làm gì cho anh ấy đây! Nữ thần trong tôi đang quặn quại vì ham muốn và tôi cũng đang thở gấp, hòa cùng nhịp thở đau đớn của anh.

Tay anh di chuyển dần xuống dưới, xuống bụng, rồi xuống dưới cô bé của tôi – và những ngón tay anh tiến vào bên trong. Tôi rên rỉ khi anh di chuyển những ngón tay theo vòng tròn bên trong tôi, và tôi đẩy hông lên để đón nhận sự đụng chạm của anh.

“Ana,” anh thở hắt ra. Đột nhiên anh rời tôi ra và ngồi dậy, cởi quần rồi cúi xuống chiếc bàn cạnh giường. Mắt anh bừng lên màu xám tro khi anh đưa chiếc bao cao su cho tôi. “Em có muốn làm việc này không? Em vẫn có thể nói không. Lúc nào em cũng có thể nói không,” anh thì thầm.

“Đừng cho em cơ hội để nghĩ, Christian. Em cũng muốn anh.” Tôi lấy rằng xé cái túi ra, và anh quỳ giữa hai chân tôi. Với những ngón tay run rẩy, tôi trượt bao vào anh.

“Chuẩn bị nhé,” anh nói. “Em sắp làm anh trở nên nhu nhược rồi đấy, Ana.”

Tôi kinh ngạc trước những điều mình có thể làm với người đàn ông này bằng sự đụng chạm của mình. Anh duỗi người bên trên tôi, lúc này những mối nghi ngờ của tôi đã bị đè xuống và khóa lại ở một nơi sâu thẳm đầy tăm tối và sợ hãi. Tôi si mê người đàn ông này rồi, người đàn ông của tôi, Anh Chàng Lắm Chiêu của tôi. Đột nhiên anh chuyển tư thế làm tôi thực sự ngạc nhiên, và lúc này tôi đang ở trên. *Oa.*

“Em – đi vào đi,” anh thì thầm, mắt anh ánh lên sự căng thẳng đến tột cùng.

Và chậm rãi, rất chậm rãi, từ bên trên, tôi chìm vào anh. Anh ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại rên rỉ. Tôi bám lấy hai tay anh và bắt đầu cử động, tận hưởng toàn bộ sự sở hữu của mình, đón nhận sự phản ứng của anh, nhìn anh quặn quại bên dưới tôi. Tôi cảm thấy mình như một nữ thần. Tôi cúi xuống và hôn cằm anh, lướt răng dọc theo quai hàm lởm chởm râu của anh. Anh có vị thật tuyệt. Anh bám lấy hông tôi và ổn định lại nhịp điệu, chậm rãi và nhẹ nhàng.

“Ana, hãy chạm vào anh đi... xin em.”

Ôi. Tôi cúi xuống đặt hai tay lên ngực anh để giữ thăng bằng. Và anh hét lên, tiếng hét như tiếng nước nổ, và anh đẩy sâu vào tôi.

“A,” tôi rên rỉ và lướt ngón tay dọc theo ngực anh, anh rên thật to và đột ngột vận người khiến

tôi một lần nữa lại nằm bên dưới anh.

“Đủ rồi.” Anh rên lên. “Em đừng chạm nữa.” Đó là một lời van xin chân thành.

Với tay lên, tôi ôm lấy khuôn mặt anh, cảm thấy sự ẩm ướt trên má, và kéo anh xuống gần để tôi có thể hôn anh. Tôi vòng tay quanh lưng anh.

Những tiếng rên rỉ trầm và sâu trong cổ họng phát ra khi anh di chuyển vào trong tôi, đẩy tôi lên trên. Nhưng tôi không thể bỏ tay ra. Đầu óc tôi mịt mù, rối bù vì bao nhiêu chuyện. Tôi đã đắm chìm vào anh mất rồi.

“Bỏ ra nào, Ana,” anh giục tôi.

“Không.”

“Nào.” Anh càu nhàu. Anh khẽ di chuyển và xoay tròn hông, xoay mãi, xoay mãi.

Trời ơi... a!

“Nào em yêu, anh cần điều đó. Cho anh đi.”

Và tôi bùng nổ, cơ thể tôi là nô lệ của cơ thể anh. Tôi vòng người quanh anh, bám chặt lấy anh như một dây leo, và anh gọi to tên tôi, lên đỉnh cùng tôi, rồi sụp xuống, sức nặng của cơ thể anh đẩy tôi xuống đệm.

Tôi ôm Christian trong vòng tay, đầu anh gục trên ngực tôi, chúng tôi nằm yên tận hưởng dư âm sau cuộc làm tình vừa rồi. Tôi đưa tay vuốt tóc anh trong lúc lắng nghe hơi thở của anh dần ổn định lại.

“Đừng bao giờ bỏ anh nhé,” anh thì thầm, và tôi lờm mặc dù biết rằng anh không thấy tôi làm điều đó.

“Anh biết em đang lờm anh,” anh thì thầm, và tôi nghe thấy sự hài hước trong giọng anh.

“Anh hiểu em quá rõ,” tôi thì thầm lại.

“Anh muốn hiểu em rõ hơn nữa.”

“Em cũng thế, Grey. Anh mơ thấy ác mộng gì thế?”

“Như mọi lần thôi.”

“Kể cho em đi.”

Anh vươn vai trước khi trút một hơi thở dài mệt mỏi. “Chắc là anh khoảng ba tuổi, và tên ma cô dốt gái của con mụ điên đó lại nổi điên. Hắn hút thuốc, hút thuốc mãi, hết điều này đến điều khác mà không tìm được gạt tàn.” Anh dừng lại, và tôi cứng người khi một cơn ớn lạnh từ từ bò đến bóp chặt tim mình.

“Đau lắm,” anh nói, “đó là nỗi đau mà anh luôn nhớ. Đó là điều khiến anh gặp ác mộng. Chuyện đó và sự thật là bà ta không làm gì để ngăn hẳn lại nữa.”

Ồi không. Chuyện này thật không thể chịu nổi. Tôi siết chặt vòng tay quanh anh, kéo anh sát vào mình, cố gắng không để cho nỗi đau đớn bóp nghẹt trái tim mình. Làm sao người ta lại có thể đối xử như thế với một đứa trẻ cơ chứ? Anh ngẩng đầu lên và nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú màu xám.

“Em không giống bà ta. Đừng bao giờ nghĩ thế.”

Tôi chớp mắt nhìn anh. Thật nhẹ nhõm khi nghe điều đó. Anh lại gục đầu xuống ngực tôi. Khi tôi nghĩ anh đã nói xong rồi, nhưng anh làm tôi ngạc nhiên.

“Đôi lúc trong giấc mơ bà ta chỉ đang nằm trên sàn nhà. Anh đã nghĩ bà ta đang ngủ. Nhưng bà ta không cử động. Bà ta không bao giờ cử động. Và anh đói. Rất đói.”

Ồi khỉ thật.

“Có tiếng ồn rất to và hấn quay lại, hấn đánh anh rất mạnh, rồi nguyên rửa con mụ điếm nữa. Việc đầu tiên hấn làm là dùng nắm đấm hoặc thắt lưng.”

“Đó có phải lý do anh không thích ai chạm vào mình không?”

Anh nhắm mắt và ôm tôi chặt hơn. “Chuyện đó phức tạp lắm,” anh thì thầm. Anh rúc vào giữa hai ngực tôi, hít thật sâu, cố gắng làm tôi bị phân tâm.

“Nói cho em đi,” tôi gợi ý.

Anh thở dài. “Bà ta không yêu anh. Anh cũng không yêu anh. Sự đụng chạm duy nhất mà anh biết là... sự thô bạo. Nó bắt nguồn từ đó. Flynn giải thích chuyện này giỏi hơn anh.”

“Em có thể gặp Flynn được không?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Bệnh lắm chiêu đã lây sang em rồi à?”

“Cả một số chuyện khác nữa. Em thích việc nó đang lây sang em như lúc này.” Tôi uốn éo trên chộc bên dưới anh và anh mỉm cười.

“Phải, thưa cô Steele, tôi cũng thích nó.” Anh ngẩng lên và hôn tôi. Anh nhìn tôi chăm chú.

“Em thật quý giá với anh, Ana. Anh nghiêm túc về việc cưới em đấy. Lúc đó chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Anh có thể chăm sóc cho em. Em có thể chăm sóc cho anh. Chúng ta có thể có con nếu em muốn. Anh sẽ đặt cả thế giới của mình dưới chân em, Anastasia. Anh muốn em, cả thể xác lẫn tâm hồn, mãi mãi. Hãy nghĩ về chuyện đó em nhé.”

“Em sẽ suy nghĩ, Christian. Nhất định thế.” Tôi trấn an anh, đầu óc lại trở nên quay cuồng. *Có con ư? Trời ơi.*

“Nhưng em rất muốn nói chuyện với bác sĩ Flynn, nếu anh không phiền.”

“Bất cứ điều gì em muốn, em yêu. Bất cứ điều gì. Em muốn gặp ông ấy lúc nào?”

“Càng sớm càng tốt anh ạ.”

“OK. Anh sẽ xếp lịch hẹn vào buổi sáng.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Muộn lắm rồi. Mình ngủ thôi.” Anh xoay người để tắt đèn ngủ và kéo tôi lại gần anh.

Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức. Giời ạ, bốn giờ kém mười lăm rồi.

Anh vòng tay quanh người tôi, ngực anh chạm vào lưng tôi, và anh rúc vào cổ tôi.

“Anh yêu em, Ana Steele, và anh muốn lúc nào cũng có em bên cạnh,” anh thì thầm trong lúc hôn vào cổ tôi. “Giờ thì ngủ thôi.”

Tôi nhắm mắt.

BẮT ĐẮC DĨ, tôi mở hai mí mắt nặng trĩu ra và thấy ánh sáng tràn ngập căn phòng. Tôi rên rỉ, đầu óc mụ mẫm, chân tay mỏi ròi, và Christian lại quấn quanh tôi. Tôi vẫn ấm áp quá mức như thường lệ. Chắc hẳn bây giờ mới có năm giờ sáng. Đồng hồ báo thức còn chưa kêu. Tôi đuổi người để tránh hơi ấm của anh, khẽ vặn vẹo trong vòng tay anh, chẳng rõ anh làm bầm câu gì đổ trong giấc ngủ. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Tám giờ bốn mươi lăm.

Khỉ thật, tôi sắp muộn rồi. Chết tiệt. Tôi bò ra khỏi giường và lao vào phòng tắm. Tôi tắm xong trong vòng bốn phút.

Christian ngồi trên giường, nhìn tôi với sự thích thú và lo ngại không giấu giếm trong lúc tôi vừa sấy tóc vừa tìm quần áo. Có lẽ anh ấy đang chờ phản ứng của tôi trước những lời anh tiết lộ hôm qua. Bây giờ tôi không có thời gian.

Tôi kiểm tra quần áo – quần dài đen, áo sơ mi đen – tất cả đều theo kiểu bà R., nhưng tôi chẳng có lấy một giây cân nhắc nữa. Tôi nhanh chóng mặc đồ lót màu đen vào, vẫn biết rằng anh ấy

đang quan sát từng cử động của mình. Điều đó... thật đáng lo ngại. Quần và áo lót sẽ có tác dụng.

“Trông em tuyệt lắm,” Christian thì thảo trên giường. “Em có thể gọi điện báo ốm mà.” Anh lại nở nụ cười nửa miệng cực kỳ quyến rũ của mình với tôi. Ôi, anh ấy mới hấp dẫn làm sao. Nữ thần trong tôi lại bấu mỗi trêu chọc.

“Không được, Christian ạ. Em không phải là một CEO hoang tưởng tự cao tự đại với nụ cười mê hồn và thích đến thích đi lúc nào cũng được.”

“Anh thích đến lúc nào thì đến.” Anh cười tự mãn và đẩy nụ cười thêm một mức quyến rũ nữa khiến nó đạt đến độ cực đại.

“Christian!” Tôi ném khăn mặt vào anh và anh cười phá lên.

“Nụ cười đẹp chứ hả?”

“Vâng. Anh biết hiệu ứng của nó với em như thế nào mà.” Tôi đeo đồng hồ.

“Thế á?” Anh ngây ngô chớp mắt.

“Phải. Giống như hiệu ứng anh gây ra với tất cả những người phụ nữ khác. Em một khi phải chứng kiến họ ngất xỉu rồi.”

“Thế cơ à?” Anh nhướn mày với tôi, càng thích thú hơn.

“Đừng làm ra vẻ ngây thơ nữa, ngài Grey, nó hoàn toàn không hợp với ngài teo nào đâu,” tôi lăm bằm trong lúc túm tóc lên thành đuôi ngựa và đi đôi giày cao gót đen. Đây, sắp ổn rồi.

Khi tôi cúi xuống hôn tạm biệt anh, anh nhanh tay túm lấy và đẩy tôi xuống giường, rồi cúi xuống cười ngoác miệng. Ôi mẹ ơi. Anh ấy đẹp quá – đôi mắt long lanh tinh quái, mái tóc lò xo, cả nụ cười tỏa sáng đó nữa. Lúc này trông anh thật vui vẻ.

Tôi thì mệt, vẫn còn đang quay cuồng vì những điều mới biết được hôm qua, trong khi anh lại rạng rỡ như mặt trời và quyến rũ chết đi được. Ôi, Lắm Chiêu đáng ghét.

“Anh có thể làm gì để quyến rũ em ở lại nhỉ?” Anh nhẹ nhàng nói, và tim tôi lỡ một nhịp trước khi bắt đầu đập thành thịch. Anh ấy là hiện thân của sự cám dỗ.

“Anh không làm được đâu,” tôi cầu nhàu và cố ngồi dậy. “Để em đi nào.”

Anh bấu môi và tôi bỏ cuộc. Cười tươi, tôi lướt những ngón tay lên bờ môi đẹp như tạc của anh – Anh Chàng Lắm Chiêu của tôi. Tôi yêu anh nhiều lắm, ngay cả khi anh ở trong bộ dạng lôi thôi nhất. Tôi thậm chí còn chưa suy nghĩ về những sự kiện của ngày hôm qua và cảm nhận của tôi về chúng.

Tôi vươn lên để hôn anh, hài lòng vì mình đã đánh răng. Anh hôn tôi dài và sâu, sau đó nhanh chóng kéo tôi đứng dậy, khiến tôi choáng váng, hụt hơi và chột loạn choạng.

“Taylor sẽ đưa em đi. Như thế nhanh hơn là phải tìm chỗ đậu xe. Cậu ấy đang chờ bên ngoài tòa nhà rồi,” Christian tốt bụng nói, và trông anh có vẻ nhẹ nhõm. Có phải anh lo lắng về phản ứng của tôi sáng nay không? Chắc chắn là tối qua – à, sáng nay – đã chứng minh là tôi không bỏ đi mà.

“Vâng. Cảm ơn anh,” tôi thì thầm, thất vọng khi thấy mình đang đứng đây, bối rối trước sự lưỡng lự của anh, và hơi bức mình một chút vì một lần nữa, tôi lại không được lái chiếc Saab của mình. Nhưng anh ấy nói đúng, tất nhiên rồi – đi với Taylor sẽ nhanh hơn.

“Tận hưởng buổi sáng lười nhác của mình nhé, ngài Grey. Em ước em có thể ở lại, nhưng người đàn ông sở hữu công ty em không ủng hộ việc nhân viên nghỉ làm chỉ vì tình dục nóng bỏng đâu.” Tôi túm lấy túi xách.

“Thưa cô Steele, cá nhân tôi đảm bảo rằng ông ta sẽ ủng hộ. Thực ra, có lẽ ông ta còn nhấn mạnh điều đó ấy chứ.”

“Sao anh cứ ở trên giường mãi thế? Trông chẳng giống anh tí nào.”

Anh gấp tay ra sau đầu và cười toe toét với tôi.

“Vì anh có thể, Steele.”

Tôi lắc đầu với anh. “Sau nhé, anh yêu.” Tôi gửi cho anh một nụ hôn gió rồi đi ra cửa.

TAYLOR ĐANG CHỜ TÔI, và có vẻ như anh ta hiểu rằng tôi sắp muộn vì anh ta lái xe như điên để đưa tôi đến chỗ làm lúc 9h15'. Tôi biết ơn khi anh ta dừng xe lại bên vỉa hè – biết ơn vì thấy mình còn sống – anh ta lái xe sợ chết khiếp. Và biết ơn vì mình không đến quá muộn – mới có mười lăm phút.

“Cảm ơn anh, Taylor,” tôi thì thầm, mặt cắt không còn giọt máu. Tôi nhớ có lần Christian bảo với tôi là anh ta lái xe chở xăng; có lẽ anh ta còn lái cho NASCAR⁽¹⁾ nữa.

“Ana.” Anh ta gật đầu chào, rồi tôi lao vào văn phòng. Trong lúc mở cửa vào quầy tiếp tân, tôi nhận ra là anh ta không còn giữ thói quen lịch sự chào tôi là cô Steele nữa. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

Claire cười tươi khi tôi phóng qua quầy lễ tân để đến bàn làm việc.

“Ana!” Jack gọi tôi. “Vào đây.”

Ôi khổ thật.

“Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Anh ta quát.

“Tôi xin lỗi, tôi ngủ quên ạ.” Mặt tôi đỏ như gấc.

“Đừng để chuyện này xảy ra lần nữa. Pha cho tôi cốc cà phê, sau đó giải quyết một số thư từ cho tôi. Làm ngay đi,” anh ta quát làm tôi do dự.

Sao anh ta lại điên tiết thế nhỉ? Đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã làm gì sai ư? Tôi đi nhanh đến khu bếp để pha cà phê cho anh ta. Có lẽ tôi đã nên nghỉ làm. Tôi có thể... ừm, làm một số chuyện nóng bỏng với Christian, hay ăn sáng với anh, hay chỉ cần nói chuyện thôi – điều đó sẽ tuyệt vời biết mấy.

Jack gần như không biết đến sự hiện diện của tôi khi tôi đánh liều bước vào văn phòng anh ta để đưa cà phê. Anh ta xô mạnh một tờ giấy về phía tôi – nó được viết bằng tay, toàn những dòng chữ nguệch ngoạc gần như không đọc nổi.

“Đánh máy cái này, đưa cho tôi ký, sau đó copy và gửi cho tất cả các tác giả của chúng ta.”

“Vâng ạ.”

Anh ta không nhìn lên khi tôi ra ngoài. Giời ạ, anh ta điên rồi.

Tôi nhẹ cả người khi cuối cùng cũng được ngồi xuống bàn làm việc. Tôi nhấp một ngụm trà trong lúc chờ máy tính khởi động. Tôi kiểm tra hòm thư.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:05

Đến: Anastasia Steele

Dùng máy Blackberry của em nhé.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Một số chuyện vẫn ổn

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:27

Đến: Christian Grey

Sếp em đang điên.

Em quy tội cho anh vì đã bắt em thức khuya để chơi... trò chơi khăm của anh.

Anh nên tự thấy xấu hổ đi.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Trò chơi khăm nào cô?

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:32

Đến: Anastasia Steele

Em không phải làm việc, Anastasia.

Em không biết anh thích thú trò chơi khăm của mình đến mức nào đâu.

Nhưng anh thích bắt em thức khuya ;)

Dùng máy Blackberry của em nhé.

Ồ, cả cưới anh nữa nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Phải kiểm soát

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Christian Grey

Em biết xu hướng tự nhiên của anh là cần nhàn, nhưng anh ngừng lại đi.

Em cần nói chuyện với bác sĩ của anh.

Đến lúc đó em mới cho anh câu trả lời được.

Em không phản đối việc chung sống trước hôn nhân mà.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: BLACKBERRY

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:40

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, nếu em muốn nói về chuyện bác sĩ Flynn, DỪNG CHIẾC BLACKBERRY CỦA EM ẤY.

Đây không phải là một yêu cầu đâu.

Christian Grey

CEO đang tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi khỉ thật. Bây giờ anh ấy cũng nổi điên với tôi nốt. Chà, anh ấy có tức giận cũng mặc kệ. Tôi lấy chiếc Blackberry ra khỏi túi xách và nhìn nó vẻ nghi ngờ. Đúng lúc đó, nó bắt đầu đổ chuông. Anh ấy không thể để tôi yên được sao?

“Em đây,” tôi cúi kính.

“Ana, chào...”

“José! Cậu khỏe chứ?” Ôi, nghe giọng cậu ấy mới tuyệt làm sao.

“Tớ khỏe, Ana ạ. Nghe này, cậu vẫn hẹn hò anh chàng Grey đó chứ?”

“Ờ... ừ... Sao thế?” Cậu ấy định nói gì vậy nhỉ?

“Chà, anh ta đã mua hết ảnh của cậu, và tớ nghĩ tớ có thể chuyển chúng lên Seattle. Cuộc triển lãm đóng cửa vào thứ năm, nên tớ có thể giao chúng vào tối thứ sáu. Và có lẽ bọn mình có thể đi uống gì đó. Thực ra, tớ cũng muốn có một chỗ để nghỉ nhờ qua đêm nữa.”

“José, thế tuyệt quá. Yeah, tớ chắc là bọn mình có thể sắp xếp được mà. Để tớ nói chuyện với Christian rồi sẽ gọi lại cho cậu nhé?”

“Tuyệt, tớ sẽ chờ tin cậu. Chào cậu, Ana.”

“Chào cậu.” Và cậu ấy cúp máy.

Trời ạ. Từ buổi triển lãm đến nay, tôi chẳng gặp và nghe tin gì từ José cả. Tôi còn không thèm hỏi cậu ấy xem nó diễn ra thế nào hay cậu ấy có bán thêm được bức ảnh nào không. Tôi là kiểu bạn bè gì không biết nữa.

Vậy là, tôi có thể đi với José vào thứ sáu. Christian sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Đến lúc thấy đau tôi mới nhận ra mình đang cần môi. Anh ấy có thể - tôi rùng mình trước suy nghĩ này - tắm cho cô tình nhân cũ mất trí của mình, nhưng có lẽ tôi sẽ gặp tai họa nếu muốn đi uống gì đó với José. Tôi phải giải quyết chuyện này thế nào đây?

“Ana!” Jack kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Anh ta vẫn còn điên tiết sao?

“Bức thư đó đâu rồi?”

“Ờ - sắp xong rồi đây ạ.” Chết tiệt. Anh ta bị làm sao thế?

Tôi đánh lá thư của anh ta nhanh gấp đôi bình thường, in nó ra, và hồi hộp vào văn phòng của anh ta.

“Đây ạ.” Tôi đặt nó lên bàn rồi quay người định đi ra. Jack nhanh chóng quét đôi mắt chỉ trích và sắc nhọn lên nó.

“Tôi không biết cô đang làm gì ngoài đó, nhưng tôi trả tiền để cô làm việc đấy,” anh ta hét.

“Tôi biết ạ,” tôi lăm bầm vẻ hối lỗi, cảm thấy máu nóng đang chậm chậm bò lên khắp da thịt mình.

“Cái này có quá nhiều lỗi,” anh ta quát. “Làm lại.”

Khốn kiếp. Anh ta bắt đầu giống với ai đó mà tôi biết, nhưng sự thô lỗ của Christian tôi còn chịu được. Jack sắp làm tôi phát điên rồi.

“Lấy cho tôi một cốc cà phê nữa.”

“Tôi xin lỗi,” tôi thì thầm rồi hối hả đi ra khỏi phòng anh ta càng nhanh càng tốt.

Giờ ời là giờ ời. Anh ta thật hết chịu nổi. Tôi lại ngồi xuống bàn, vội vã đánh lại bức thư đó, nó có hai lỗi, và kiểm tra lại thật kỹ trước khi đem in.

Giờ thì nó hoàn hảo rồi. Tôi pha cho anh ta cốc cà phê khác, lờ mắt để báo cho Claire biết rằng tôi đang gặp một núi rắc rối. Hít một hơi thật sâu, tôi lại tiến đến văn phòng anh ta.

“Tốt hơn rồi,” anh ta do dự lăm bằm trong lúc ký vào bức thư. “Photo nó ra, lưu lại bản gốc, rồi gửi cho tất cả các tác giả. Hiểu chưa?”

“Rồi ạ.” Tôi đâu phải con ngu. “Jack, có chuyện gì thế ạ?”

Anh ta ngược mắt lên, đôi mắt màu xanh ảm đạm quét dọc cơ thể tôi. Máu tôi đông cứng lại.

“Không.” Câu trả lời của anh ta ngắn gọn, thô lỗ và khinh bỉ. Tôi đứng ngậy ra đó như một con ngốc rồi lê bước ra khỏi văn phòng anh ta. Có lẽ anh ta cũng bị rối loạn nhân cách rồi. Giờ ơi, ở đâu cũng dính phải những người như vậy. Tôi đến chỗ máy photo – tất nhiên là nó đang bị kẹt giấy – và khi sửa nó xong thì tôi phát hiện ra giấy đã hết. Ngày hôm nay tệ quá.

Cuối cùng, khi tôi quay lại bàn và giải quyết đồng phong bì, chiếc Blackberry của tôi rung lên. Qua cửa kính, tôi có thể thấy Jack đang nói chuyện qua điện thoại. Tôi nghe máy – đó là Ethan.

“Chào Ana. Tối qua mọi chuyện thế nào?”

Tối qua. Một cuốn phim tua nhanh những hình ảnh lướt qua đầu tôi – Christian đang quỳ, anh ấy tiết lộ sự thật, lời cầu hôn của anh ấy, mì ống và pho mát, tôi nức nở, cơn ác mộng của anh ấy, *chúng tôi làm tình*, việc chạm vào anh ấy...

“Ờ... Ồn ạ,” tôi thì thầm không mấy thuyết phục.

Ethan ngừng lại một lúc và quyết định đồng tình với sự phủ nhận của tôi. “Tuyệt. Anh có thể đến lấy chìa khóa không?”

“Tất nhiên rồi ạ”

“Nửa tiếng nữa anh đến nhé. Em có thời gian uống một tách cà phê không?”

“Không được rồi anh ạ. Em đi làm muộn, và sếp em cứ như một con gấu tức giận bị đau đầu và gai thường xuyên độc cắn vào móng ý.”

“Nghe gớm quá.”

“Gớm và kinh khủng nữa.” Tôi cười khúc khích.

Ethan cười to và tâm trạng tôi khá hơn một chút. “Ok. Ba mươi phút nữa gặp nhé.” Anh ấy cúp máy.

Tôi liếc lên và thấy Jack đang nhìn tôi chăm chăm. Ôi chết tiệt. Tôi giả vờ phớt lờ anh ta và tiếp tục giải quyết nốt lũ phong bì.

Nửa tiếng sau điện thoại tôi rung lên. Là Claire. “Anh ấy lại đến đây rồi, ở quầy tiếp tân. Vị thần tóc vàng ý.”

Sau những lo sợ ngày hôm qua và tính khí nóng nảy của sếp tôi ngày hôm nay, gặp Ethan quả là một niềm vui sướng. Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu, anh ấy chuẩn bị nói tạm biệt mất rồi.

“Tối nay anh gặp em được không?”

“Có lẽ em sẽ ở bên Christian.” Tôi đỏ mặt.

“Chuyện của em tệ quá,” Ethan cười hiền.

Tôi nhún vai. Đó chưa phải là điều quan trọng nhất, và vào giây phút đó tôi nhận ra, chuyện của tôi còn hơn cả tệ nữa. Tôi sẽ dính phải nó đến tận cuối đời. Và thật kỳ lạ, hình như Christian cũng cảm thấy điều đó. Ethan ôm tôi một cái thật nhanh.

“Sau nhé, Ana.”

Tôi quay lại bàn, vật lộn với những nhận thức của mình. Ôi, tôi sẽ làm gì nếu có một ngày được ở một mình, chỉ để suy xét tất cả những chuyện này?

“Cô đi đâu thế?” Jack đột nhiên hiện ra lù lù trước mặt tôi.

“Tôi có việc phải giải quyết ở quầy lễ tân ạ.” Anh ta sắp làm tôi cáu rồi.

“Tôi muốn ăn trưa. Như thường lệ,” anh ta nói xấc rồi đi vào văn phòng.

Sao tôi lại không ở nhà với Christian cơ chứ? Nữ Thần Ham Muốn khoanh tay trước ngực và mím môi; cô ta cũng muốn biết câu trả lời cho điều đó. Cầm lấy túi xách và ví, tôi đi ra cửa, vừa đi vừa kiểm tra tin nhắn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:06

Đến: Anastasia Steele

Không có em giường anh rộng quá.

Có vẻ như rốt cuộc anh sẽ phải đi làm thôi.

Ngay cả những CEO hoang tưởng hay tự cao tự đại cũng cần việc gì đó để làm.

X

Christian Grey

CEO đang quay quay hai ngón tay, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và còn có một tin khác nữa, từ sáng nay.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sự thận trọng

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:50

Đến: Anastasia Steele

Liều lĩnh đúng chỗ thì mới đáng liều.

Hãy thận trọng nhé! Các email công việc của em được kiểm soát đấy.

ANH PHẢI NÓI ĐIỀU NÀY VỚI EM BAO NHIÊU LẦN NỮA ĐÂY?

Phải. Là những chữ viết hoa quá tháo như em nói. DỪNG CHIẾC BLACKBERRY CỦA EM ĐI.

Bác sĩ Flynn có thể gặp chúng ta vào tối mai.

X

Christian Grey

CEO vẫn đang tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và còn có một cái sau đó nữa... Ôi không.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh đùa thôi mà

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 12:15

Đến: Anastasia Steele

Anh chưa nhận được tin gì của em.

Hãy nói cho anh biết là em vẫn ổn đi.

Em biết anh lo thế nào rồi đấy.

Anh sẽ cho Taylor đi kiểm tra!

X

Christian Grey

CEO Lo lắng – Quá mức, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi lờ mắt rồi gọi cho anh ấy. Tôi không muốn anh ấy lo lắng.

“Điện thoại của Christian Grey, Andrea Parker xin nghe.”

Ồ. Tôi bối rối quá đến nỗi việc Christian không trả lời khiến tôi đứng như trời trồng ngay giữa đường, và người thanh niên đằng sau tôi lăm băm tức tối trong lúc đi vòng qua để tránh không đụng vào tôi. Tôi đứng dưới mái hiên của hàng ăn.

“Xin chào? Tôi có thể giúp gì không ạ?” Andrea lấp đầy khoảng trống yên lặng kỳ cục.

“Xin lỗi... ơ... Tôi định nói chuyện với Christian...”

“Bây giờ ngài Grey đang bận họp.” Cô ta nổi cáu. “Tôi ghi lại lời nhắn nhé?”

“Cô có thể nói với anh ấy là Ana gọi không?”

“Ana? Anastasia Steele ư?”

“Ơ... Phải.” Câu hỏi của cô ta làm tôi bối rối.

“Xin chờ một giây, cô Steele.”

Tôi chăm chú lắng nghe khi cô ta đặt điện thoại xuống, nhưng tôi không biết có chuyện gì đang diễn ra. Mấy giây sau Christian nghe máy. “Em ổn chứ?”

“Vâng, em ổn.”

Tôi nghe thấy anh khẽ thở ra. Anh ấy nhẹ nhõm.

“Christian, sao em lại không ổn cơ chứ?” Tôi thì thầm trấn an.

“Bình thường em trả lời email của anh rất nhanh. Sau những điều anh nói với em ngày hôm qua, anh đã rất lo sợ,” anh nói nhỏ, rồi sau đó anh ấy nói chuyện với ai đó trong văn phòng của mình.

“Không, Andrea. Bảo họ chờ nhé,” anh nghiêm nghị nói. Ồ, tôi biết cái giọng đó.

Tôi không nghe được câu trả lời của Andrea.

“Không. Tôi nói là chờ,” anh cáu.

“Christian, rõ ràng là anh đang bận. Em chỉ gọi để báo với anh là em ổn thôi, và ý em là – hôm nay em rất bận. Jack ép em phải làm thế. Ơ... ý em là...” Tôi đỏ mặt và yên lặng.

Mất một lúc Christian không nói gì.

“Ép em phải thế hả? Chà, có lần anh đã nghĩ hắn ta là một gã may mắn.” Giọng anh đùa nhạt nhẽo. “Đừng để hắn ta đè đầu cưỡi cổ em, em yêu.”

“Christian!” Tôi trách anh, biết rằng anh đang cười toe toét.

“Hãy dè chừng hắn ta, thế thôi. Nghe này, anh rất mừng vì em vẫn ổn. Anh đến đón em lúc mấy giờ?”

“Em sẽ email cho anh.”

“Bằng chiếc Blackberry của em,” anh nghiêm nghị nói.

“Vâng thưa ngài,” tôi lớn tiếng.

“Sau nhé, em yêu.”

“Chào anh...”

Anh ấy vẫn giữ máy.

“Anh cúp máy đi,” tôi mỉm cười.

Anh thở dài nặng nề vào điện thoại. “Anh ước là sáng nay em không đi làm.”

“Em cũng thế. Nhưng em bận rồi. Anh cúp máy đi.”

“Em cúp máy đi.” Tôi nghe thấy nụ cười của anh. Ôi, Christian khôi hài. Tôi yêu Christian khôi hài.

Ừm, tôi yêu Christian, mọi khía cạnh.

“Trước đây bọn mình từng làm thế này rồi.”

“Em đang cần môi.”

Khỉ thật, anh ấy nói đúng. Làm sao anh ấy biết?

“Em thấy chưa, em nghĩ anh không hiểu em, Anastasia. Nhưng anh hiểu em nhiều hơn em nghĩ đấy,” anh thì thầm đầy mê hoặc làm tôi bủn rủn.

“Christian, em sẽ nói chuyện với anh sau nhé. Bây giờ em cũng ước là sáng nay mình không đi làm.”

“Anh sẽ chờ email của em, Steele.”

“Ngày tốt lành nhé, ngài Grey.”

Tắt máy, tôi dựa vào cửa sổ kính dày và mát lạnh của cửa hàng ăn. Ôi trời ơi, ngay cả qua điện thoại anh ấy cũng sở hữu tôi. Lắc đầu để xua đi những ý nghĩ về Grey, tôi đi về phía cửa hàng, chán nản trước những suy nghĩ về Jack.

Khi tôi quay lại, anh ta đang cau mày.

“Bây giờ tôi đi ăn trưa được không ạ?” Tôi ngập ngừng hỏi. Anh ta ngẩng lên nhìn tôi chằm chằm, nhúm mày sâu hơn nữa.

“Nếu cần,” anh ta quát. “Bốn mươi lăm phút. Bù cho thời gian cô đi làm muộn sáng nay.”

“Jack, tôi hỏi anh một việc được không?”

“Việc gì?”

“Có vẻ như hôm nay anh hơi gắt gỏng. Tôi làm chuyện gì khiến anh bực mình ạ?”

Anh ta chớp mắt lập tức nhìn tôi. “Tôi không nghĩ là tôi có hứng kể ra những tội lỗi của cô lúc này. Tôi đang bận.” Anh ta tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính để đuổi tôi đi.

Oa... Tôi đã làm gì cơ chứ?

Tôi quay người và rời văn phòng anh ta, trong một thoáng tôi nghĩ mình sắp khóc. Tại sao anh ta lại ghét tôi một cách bất chợt và sâu sắc như thế? Một ý nghĩ khó chịu nảy ra trong đầu tôi, nhưng tôi phớt lờ nó. Lúc này tôi không cần quan tâm đến những chuyện vớ vẩn của anh ta. Việc của tôi đã là quá đủ rồi.

Tôi ra khỏi văn phòng và đi đến cửa hàng Starbucks gần đó, gọi một cốc cà phê sữa và ngồi xuống cạnh cửa sổ. Lấy chiếc iPod trong túi xách ra, tôi nhét tai nghe vào tai. Tôi chọn bữa một bài hát và nhấn nút lặp lại để nó cứ thế tua đi tua lại. Tôi cần âm nhạc để nghĩ.

Đầu óc tôi làm việc điên cuồng. Christian là kẻ bạo dân. Christian là Người Phục Tù. Christian là người không được phép chạm vào. Những cơn bốc đồng phức tạp của Christian. Christian tắm cho Leila. Tôi rên rỉ và nhắm mắt lại trong lúc hình ảnh cuối cùng đó giày vò mình.

Thực sự, tôi có thể cưới người đàn ông này không? Phải chấp nhận quá nhiều thứ ở anh ấy. Anh ấy phức tạp và khó tính, nhưng từ trong sâu thẳm tôi biết mình không muốn từ bỏ và mặc kệ tất cả những vấn đề của anh ấy. Tôi không bao giờ có thể bỏ anh ấy.

Tôi yêu Christian. Bỏ anh ấy chẳng khác nào chặt đứt cánh tay phải của tôi.

Ngay lúc này, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình được sống và quan trọng với ai đó đến vậy. Từ khi gặp anh ấy, tôi đã trải qua đủ các cảm giác phức tạp, sâu sắc và những trải nghiệm mới. Với Anh Chàng Lắm Chiêu, chưa bao giờ tôi có một phút giây nhụt nhẽo.

Nhìn lại cuộc đời tôi trước khi gặp Christian, cứ như thể mọi thứ đều mang màu đen trắng giống như bức ảnh của José. Bây giờ thế giới của tôi đầy những màu sắc sinh động và sáng sủa. Tôi đang đắm mình trong một làn ánh sáng chói lòa, nguồn ánh sáng đó chính là Christian. Tôi vẫn là Icarus, bay quá gần vàng mặt trời của anh ta. Tôi khịt mũi. Bay với Christian – ai có thể cưỡng lại một người đàn ông biết bay cơ chứ?

Tôi có thể từ bỏ anh ấy được không? Tôi có muốn từ bỏ anh ấy không? Cứ như thể anh ấy đã tung tôi lên, xoay tròn và nhấc bổng tôi từ bên trong vậy. Việc biết anh ấy đúng là một sự học hỏi. Trong vài tuần gần đây, tôi đã hiểu về mình hơn trước rất nhiều. Tôi biết về cơ thể mình, về sức chịu đựng của mình, lòng trắc ẩn của mình, và khả năng yêu của mình nữa.

Và tôi như bị sét đánh khi nhận ra – rằng điều anh ấy cần ở tôi, điều anh ấy muốn – là tình yêu vô điều kiện. Anh ấy chưa bao giờ nhận được nó từ người đàn bà lằng lộn – đó là điều anh ấy cần.

Tôi có thể yêu anh ấy vô điều kiện không? Tôi có thể chấp nhận anh ấy là ai bất chấp những điều anh ấy tiết lộ đêm qua?

Tôi biết anh ấy bị tổn thương, nhưng tôi không nghĩ là anh ấy không thể cải tạo được. Tôi thờ dài, nhớ lại lời Taylor nói. “Ngài ấy là một người tốt, cô Steele ạ.”

Tôi đã thấy những bằng chứng xác đáng về sự tốt bụng của anh ấy – những việc làm từ thiện của anh, đạo đức kinh doanh, sự hào hiệp – thế nhưng anh ấy không thấy điều đó ở bản thân mình. Anh ấy cảm thấy mình không xứng đáng với bất cứ tình yêu nào.

Khi đã biết về quá khứ và sở thích của anh ấy, tôi lờ mờ hiểu ra việc anh ấy tự ghê tởm bản thân mình – đó là lý do tại sao anh ấy không bao giờ mở cửa trái tim để ai đó bước vào. *Tôi có thể vượt qua điều này không?*

Có một lần anh ấy đã nói rằng tôi sẽ không thể hiểu được anh ấy truy lục đến mức nào. Chà, bây giờ thì anh ấy đã nói với tôi rồi, và khi đã biết về những năm tháng đầu đời của anh ấy, chuyện đó không làm tôi ngạc nhiên. Mặc dù khi nghe tận tai những điều đó vẫn là một cú sốc với tôi. Chỉ ít thì anh ấy cũng nói với tôi điều đó – và có vẻ như lúc này, sau khi anh ấy đã nói ra sự thật, anh ấy cảm thấy hạnh phúc. Tôi đã biết mọi thứ.

Điều đó có làm giảm tình yêu anh ấy dành cho tôi không? Không, tôi không nghĩ vậy. Trước đây anh ấy chưa bao giờ có cảm giác này và tôi cũng vậy. Sự thật là cả hai chúng tôi đã đi quá xa rồi.

Nước mắt lưng tròng khi tôi nhớ lại những rào chắn cuối cùng của anh sụp đổ đêm qua, lúc anh để tôi chạm vào người anh. Trời ạ, phải có Leila và sự mất trí của cô ta chúng tôi mới đến được giới hạn đó.

Có lẽ tôi nên biết ơn mới đúng. Nghĩ lại việc anh ấy tắm cho cô ta lúc này không còn vị quá đắng trên đầu lưỡi nữa. Tôi băn khoăn không biết anh ta đưa quần áo nào cho cô ta, hy vọng đó không phải là chiếc váy màu mận chín. Tôi thích cái đó.

Vậy là tôi có thể yêu người đàn ông này với tất cả những vấn đề của anh một cách vô điều kiện? Vì anh ấy xứng đáng được như thế. Anh ấy vẫn cần phải học về những giới hạn và những thứ nhỏ nhất như sự đồng cảm, và bớt kiểm soát đi một chút. Anh ấy nói đã không còn cảm thấy ham muốn phải làm đau tôi nữa; có lẽ bác sĩ Flynn có thể giải thích điều đó.

Về cơ bản, đó là điều làm tôi lo ngại nhất – điều mà anh ấy cần và việc anh ấy luôn luôn tìm những người phụ nữ có tính cách giống nhau cũng có nhu cầu đó. Tôi cau mày. Phải, đây là sự đảm bảo mà tôi cần. Tôi muốn tất cả mọi thứ với người đàn ông này. Là Alpha và Omega của anh ấy và tất cả những thứ như thế nữa, bởi anh ấy là tất cả với tôi.

Tôi hy vọng Flynn sẽ có câu trả lời, và có lẽ lúc đó tôi có thể đồng ý. Christian và tôi có thể tìm được mảnh đất thiên đường gần mặt trời của mình.

Tôi nhìn chăm chăm ra thành phố Seattle đang rộn ràng trong giờ ăn trưa. Bà Christian Grey – ai mà tưởng tượng được chứ? Tôi liếc nhìn đồng hồ. *Khỉ thật!* Tôi nhảy dựng lên và lao ra cửa – cả tiếng đồng hồ chỉ ngồi không – thời gian trôi nhanh thế cơ chứ? Jack sẽ dùng đến tên lửa đạn đạo mất.

Tôi lén đi vào bàn làm việc. May mắn thay, anh ta không ở trong văn phòng. Có vẻ như tôi đã thoát được vụ đó. Tôi nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, không để ý mà chỉ cố định hình đầu óc cho công việc.

“Cô đi đâu thế?”

Tôi nhảy dựng lên. Jack đang đứng sau tôi, tay khoanh trước ngực.

“Tôi xuống tầng hầm photo tài liệu,” tôi nói dối. Mối Jack mím lại thành một đường mỏng dính không nhượng bộ.

“Sáu giờ ba mươi tôi ra sân bay. Tôi cần cô ở lại đến lúc đó.”

“Vâng.” Tôi mỉm cười ngọt ngào nhất có thể.

“Tôi muốn lịch trình đi New York của mình được in ra mười bản. Và đóng gói những tập sách vào. Lấy cho tôi cốc cà phê nữa!” Anh ta gầm gừ rồi ngang nhiên đi vào văn phòng.

Tôi trút một hơi thở dài nhẹ nhõm và thè lưỡi ra khi anh ta đóng cửa. Tên khốn.

LÚC BỐN GIỜ, Claire gọi từ quầy tiếp tân.

“Mia Grey gọi cho cậu này.”

Mia? Tôi hy vọng cô ấy không muốn đi lang thang ở khu mua sắm.

“Chào em, Mia!”

“Chào chị, Ana. Chị khỏe chứ?” Sự phấn khích của cô ấy thật mãnh liệt.

“Ổn cả. Hôm nay chị bận. Em thì sao?”

“Em chán quá! Em cần phải tìm việc gì đó để làm, nên em đang bố trí một bữa tiệc sinh nhật cho anh Christian.”

Sinh nhật Christian ư? Giời ạ, tôi chẳng biết gì cả. “Khi nào thế?”

“Em biết mà. Em biết anh ấy sẽ không nói với chị mà. Vào thứ Bảy chị ạ. Bố và mẹ muốn mọi người đến dự bữa cơm để mừng sinh nhật. Em đang chính thức mời chị đây.”

“Ôi, thật vui quá. Cảm ơn em, Mia.”

“Em đã gọi báo anh ấy rồi, và anh ấy cho em số của chị ở đây.”

“Tuyệt.” Đầu tôi đang làm việc điên cuồng – tôi sẽ phải mua cái quái gì làm quà sinh nhật cho Christian đây? Bạn sẽ mua gì cho người đàn ông không thiếu thứ gì?

“Và có lẽ tuần sau, chúng ta có thể đi chơi vào giờ ăn trưa được không chị?”

“Chắc chắn rồi. Ngày mai thì sao nhỉ? Sếp chị đi New York mà.”

“Ồ, thế thì hay quá, Ana ạ. Máy giờ chị?”

“Xem nào, một giờ kém mười lăm nhé?”

“Em sẽ đến. Chào chị, Ana.”

“Chào em.” Tôi cúp máy.

Christian. Sinh nhật. Tôi có thể mua gì cho anh ấy đây?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ông già cổ lỗ

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:11

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Chính xác thì khi nào anh mới nói với em?

Em có thể tặng gì cho ông già của em nhân dịp sinh nhật của anh ấy nhỉ?

Có lẽ là mấy cục pin mới cho máy trợ thính chẳng?

A x

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người tiền sử

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:20

Đến: Anastasia Steele

Đừng có chế nhạo người già.

Rất vui khi thấy em vui vẻ và chăm chọc anh.

Và cả việc Mia đã liên lạc nữa.

Pin lúc nào cũng hữu ích mà.

Anh không thích tổ chức sinh nhật của mình.

X

Christian Grey

CEO điếc đặc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hừm.

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:24

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

Em có thể tượng tượng ra anh đang bặm môi khi viết câu cuối đó.

Điều đó gây cho em một số chuyện đấy.

A xox

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Lừa mắt

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:29

Đến: Anastasia Steele

Thưa cô Steele

CÔ KHÔNG DÙNG CHIẾC BLACKBERRY ĐƯỢC À!!!!!!!!!!

X

Christian Grey

CEO siết chặt lòng bàn tay, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi lừa mắt. Sao anh ấy lại thận trọng về chuyện email thế nhỉ?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nguồn cảm hứng

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:33

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

À, lòng bàn tay anh không siết được lâu đúng không?

Em không biết bác sĩ Flynn sẽ nói gì về chuyện đó nhỉ?

Nhưng lúc này em biết tặng quà sinh nhật gì cho anh rồi – và em hy vọng nó làm em đau...

;)

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chứng đau thắt ngực

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:38

Đến: Anastasia Steele

Thưa cô Steele

Tôi không cho là tim tôi có thể chịu được một cái email nào như thế nữa, hay cả quần tôi cũng thế.

Cẩn trọng.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đang cố

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:42

Đến: Christian Grey

Christian

Em đang cố làm việc cho ông sếp khó chịu của em đây.

Anh thôi làm phiền em và cũng cố gắng đi nhé.

Email vừa rồi của anh gần như làm em bốc cháy.

X

TB: Anh có thể đón em lúc 6:30 không?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh sẽ đến

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:38

Đến: Anastasia Steele

Không điều gì có thể làm anh vinh hạnh hơn.

Thực ra, anh có thể nghĩ ra một số những thứ làm anh vinh hạnh hơn nữa, và tất cả đều có liên quan đến em.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi đỏ mặt khi đọc thư trả lời của anh ấy và lắc đầu. Trêu chọc qua email thì ổn, nhưng chúng tôi thực sự cần nói chuyện. Có lẽ sau khi chúng tôi gặp Flynn. Tôi đặt chiếc Blackberry của mình xuống và hoàn thành nốt công việc cần đổi thu chi thú vị của mình.

SÁU GIỜ MƯỜI LĂM, văn phòng vắng tanh. Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ cho Jack. Đã gọi taxi ra sân bay, và tôi chỉ phải đưa các tài liệu cho anh ta. Tôi lơ lửng liếc nhìn qua cửa kính, nhưng anh ta vẫn đang mải mê nói chuyện điện thoại, và tôi không muốn ngắt lời anh ta – theo tính khí của anh ta hôm nay thì không.

Trong lúc chờ anh ta nói xong, tôi nhận ra là hôm nay mình chưa ăn gì. Ôi, khổ thật, như thế là không ổn với Anh Chàng Lắm Chiêu rồi. Tôi nhanh chóng đi xuống bếp xem còn chiếc bánh quy nào không.

Khi tôi đang mở lọ bánh quy chung, Jack đột ngột xuất hiện ở ô cửa bếp làm tôi giật bắn mình.

Ôi. Anh ta làm gì ở đây?

Anh ta nhìn tôi chăm chăm. “Ana, tôi nghĩ đây là lúc thuận lợi để nói về những việc làm sai trái của cô.” Anh ta bước vào, đóng cửa lại, và miệng tôi đột nhiên khô khốc khi những tiếng chuông báo động réo lên ầm ĩ trong đầu tôi.

Ôi khốn kiếp.

Môi anh ta uốn thành một nụ cười lộ bịch, và mắt anh ta sáng lên màu xanh thẳm sâu thẳm. “Cuối cùng tôi và cô cũng ở một mình,” anh ta nói, và anh ta chậm rãi liếm môi dưới.

Sao cơ?

“Giờ thì... cô có thể làm một cô gái ngoan và lắng nghe thật cẩn thận những điều tôi nói không?”

Chương mười sáu

Mắt Jack lóe lên màu xanh thắm sâu hun hút, và anh ta nhếch mép cười đều cẳng khi đưa mắt nhìn cơ thể tôi.

Nỗi sợ hãi thít chặt lấy tôi. Chuyện này là sao? Anh ta muốn gì? Từ đâu đó sâu thẳm bên trong và mặc dù miệng khô khốc, tôi vẫn tìm thấy sự quyết tâm và lòng dũng cảm để nặn ra một vài từ nào đó, hệ thống phòng vệ của tôi cứ lặp đi lặp lại những câu thần chú trong đầu như một lính canh siêu phàm.

“Jack, có lẽ bây giờ không phù hợp lắm. Mười phút nữa taxi của anh đến rồi, và tôi cần đưa các tài liệu cho anh.” Giọng nói nhỏ nhưng khàn đặc đã phản bội lại tôi.

Anh ta mỉm cười, và đó là một nụ cười cực kỳ đốn mạt. Đôi mắt lóe lên dưới ánh đèn huỳnh quang chói gắt của căn phòng xám xịt không có cửa sổ. Anh ta bước một bước về phía tôi, nhìn tôi chăm chăm, mắt không rời mắt tôi. Hai đồng tử của anh ta giãn ra khi tôi nhìn – màu đen gần như choán hết màu xanh. Ô không. Nỗi sợ hãi của tôi dâng lên.

“Cô biết tôi phải đấu tranh với Elizabeth để cho cô công việc này...” Giọng anh ta nhỏ dần khi bước thêm một bước lại gần tôi, và tôi lùi lại gần chiếc tủ lý màu xám. *Giữ-cho-anh-ta-nói, giữ-cho-anh-ta-nói, giữ-cho-anh-ta-nói.*

“Jack, chính xác thì vấn đề của anh là gì? Nếu anh muốn phản nản thì chúng ta có thể nhờ bên Nhân sự can thiệp. Chúng ta có thể giải quyết việc này với Elizabeth một cách đàng hoàng hơn.”

Bảo vệ đâu rồi? Họ đã vào tòa nhà chưa?

“Chúng ta không cần đến bộ phận Nhân sự để làm rối thêm hình huống này, Ana,” anh ta chế nhạo. “Khi tôi thuê cô, tôi nghĩ cô sẽ là một người chăm chỉ. Tôi nghĩ cô có tiềm năng. Nhưng bây giờ, tôi không biết. Cô trở nên xao lãng và cẩu thả. Và tôi băn khoăn... không biết có phải *bạn trai* cô đã khiến cô đi chệch đường không?” Anh ta nói từ *bạn trai* với sự khinh thường khủng khiếp.

“Tôi quyết định kiểm tra tài khoản email của cô xem có tìm thấy chứng cứ nào không. Và cô biết tôi tìm thấy gì không, Ana? Điều gì không ổn nào? Những email cá nhân duy nhất trong tài khoản của cô là gửi cho người bạn trai thành đạt của mình.” Anh ta ngừng lại, dò đoán phản ứng của tôi. “Và tôi nghĩ mãi... những email của anh ta đâu? Chẳng có gì. Sạch trơn. Chẳng có cái nào. Vậy chuyện gì đang diễn ra thế, Ana? Làm sao mà những email của anh ta gửi cho cô lại không có trong hệ thống của chúng ta? Cô có phải là gián điệp của một công ty nào đó được tổ chức của Grey cài vào đây không? Có đúng thế không?”

Quỷ thần ơi, những email. *Ôi không.* Tôi đã nói gì nhỉ?

“Jack, anh đang nói gì thế?” Tôi cố tỏ ra hoang mang, và tôi khá thuyết phục.

Cuộc nói chuyện này không diễn ra như tôi mong đợi, nhưng tôi không hề tin anh ta một tí nào. Chất pheromone ngấm tốt ra từ Jack làm tôi cảnh giác cao độ. Người đàn ông này đang diên tiết, bất ổn, và hoàn toàn không đoán trước được. Tôi cố gắng phân trần với anh ta.

“Anh vừa nói rằng anh phải thuyết phục Elizabeth để thuê tôi. Thế thì làm sao tôi có thể là một điệp viên được cài vào cơ chứ? Anh thử nghĩ xem, Jack?”

“Nhưng Grey đã xen vào vụ đi New York, đúng không?”

Ôi khốn kiếp.

“Làm sao anh ta làm được việc đó, Ana? Gã bạn trai giàu có, nắm quyền của cô đã làm gì?”

Chút máu còn lại trên mặt tôi đã bị rút sạch, tôi nghĩ mình sắp ngất xỉu. “Tôi không biết anh

đang nói về chuyện gì, Jack ạ,” tôi thì thầm. “Taxi của anh sẽ đến bây giờ. Tôi lấy đồ cho anh nhé?” Ôi làm ơn, tha cho tôi đi mà. Dừng chuyện này lại.

Jack nói tiếp, có vẻ thích thú trước sự khó chịu của tôi. “Và hẳn ta nghĩ rằng tôi ve vãn cô?” Anh ta cười tự mãn trong lúc mắt sáng rực lên. “Chà, tôi muốn cô nghĩ về một số chuyện khi tôi ở New York. Tôi cho cô công việc này, và tôi mong cô thể hiện lòng biết ơn với tôi một chút. Thật ra, tôi có quyền được như vậy. Tôi phải đấu tranh với Elizabeth để nhận cô. Elizabeth muốn một người nào đó có năng lực hơn, nhưng tôi – tôi thấy có điều gì đó ở cô. Vậy nên chúng ta cần phải thương lượng về một thỏa thuận. Một thỏa thuận mà cô sẽ làm tôi vui vẻ. Cô có hiểu tôi đang nói gì không, Ana?”

Chết tiệt!

“Hãy nghĩ cho kỹ trong lúc trau chuốt bản mô tả công việc của cô, nếu cô thích. Và nếu cô làm tôi hạnh phúc, tôi sẽ không đào bới sâu hơn về việc bạn trai cô đang giết dây thế nào, lợi dụng các mối quan hệ ra sao, hay bơm tiền cho một trong số những kẻ nịnh hót anh ta nữa.”

Miệng tôi há hốc. Anh ta đang tống tình tôi. Để đổi lấy tình dục! Và tôi có thể nói gì đây? Tin tức về việc Christian tiếp quản công ty bị phong tỏa thêm ba tuần nữa. Tôi gần như không tin nổi. Quan hệ – với tôi!

Jack tiến đến gần đến ngay trước mặt tôi, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi.

Mùi nước hoa ngọt ngào giả tạo của anh ta xộc thẳng vào mũi tôi – tôi thấy buồn nôn – và nếu tôi không nhầm thì trong hơi thở của anh ta có mùi rượu. *Mẹ kiếp, anh ta đã uống rượu... khi nào nhỉ?*

“Cô thật sự kín kẽ, phiền nhiễu và gợi tình, cô biết đấy, Ana,” anh ta thì thầm qua hàm răng nghiến chặt.

Sao cơ? Gợi tình... Tôi ư?

“Jack, tôi không biết anh đang nói đến chuyện gì,” tôi thì thầm, cảm thấy adrenaline cuộn lên trong người. Lúc này anh ta tiến đến gần hơn. Tôi đang chờ để hành động. Dương Ray sẽ tự hào lắm đấy. Dương đã dạy tôi phải làm gì. Dương biết cách phòng thủ. Nếu Jack chạm vào tôi – thậm chí nếu anh ta thở quá gần tôi – tôi sẽ hạ đo ván anh ta. Tôi thở gấp. *Không được ngất, tôi không được ngất.*

“Nhìn cô đi.” Anh ta nhìn tôi đều cáng. “Cô bật đèn xanh rõ ràng, tôi biết thế. Cô đã quyến rũ tôi. Từ sâu bên trong cô cũng muốn thế. Tôi biết mà.”

Quý thần ơi. Anh ta hoàn toàn nhầm rồi. Nỗi sợ hãi của tôi, dâng lên đến mức DEFCON 1, chực bao trùm lấy tôi. “Không, Jack. Tôi chưa bao giờ quyến rũ anh cả.”

“Có, đồ đàn bà lẳng lơ gợi tình. Tôi đọc được các tín hiệu mà.” Anh ta nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mặt rồi xuống đến cằm. Ngón tay trở của anh ta gãi nhẹ cổ họng khiến tôi hoảng loạn trong lúc cố kìm lại phản xạ ngăn cản của mình. Anh ta vuốt ve hõm cổ tôi, nơi cúc trên cùng của chiếc áo sơ mi của tôi để mở, và nhấn bàn tay anh ta vào ngực tôi.

“Cô muốn tôi. Thừa nhận điều đó đi, Ana.”

Giữ cho mắt nhìn thẳng vào anh ta và tập trung vào việc tôi phải làm – thay vì kinh sợ và khiếp vía – tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay lên tay anh ta và vuốt ve.

Anh ta mỉm cười ngạo nghễ. Tôi túm lấy ngón tay bé nhỏ của anh ta, vặn nó lại, và kéo nó thật mạnh xuống hông anh ta.

“Á!” Anh ta hét lên vì đau và ngạc nhiên, và khi anh ta mất thăng bằng, tôi giơ đầu gối lên, nhanh và mạnh, thúc thẳng vào háng anh ta, và nó chạm đúng vào mục tiêu của tôi. Tôi khéo léo di chuyển sang bên trái trong lúc đầu gối anh ta khụy xuống, anh ta đổ vật xuống sàn bếp và rên rỉ, ôm chặt lấy phần giữa hai chân.

“Đừng có đụng vào tôi lần nữa,” tôi quát. “Lịch trình và sách của anh đóng gói trên bàn tôi ấy. Tôi về đây. Đi vui về nhé. Và từ lần sau tự đi mà lấy cốc cà phê chết tiệt của anh.”

“Ồ con điểm khốn kiếp!” Anh ta nửa hét, nửa rên rỉ với tôi, nhưng tôi đã ra khỏi cửa.

Tôi chạy như bay về phía bàn làm việc, túm lấy áo khoác và túi xách rồi lao ra cửa chỗ quầy tiếp tân, phớt lờ tiếng nguyên rửa rên rỉ phát ra từ thang khốn vẫn đang quần quại trên sàn bếp.

Tôi lao ra khỏi tòa nhà và dừng lại một chút trong lúc làn không khí mát lạnh ủa vào mặt, hít một hơi thật sâu và trấn tĩnh.

Tôi chờ đợi xem một cuộn phim quay chậm đang diễn ra trước mặt: Christian và Taylor mặc bộ vest đen và áo sơ mi trắng nhảy ra khỏi chiếc ô tô đang đậu và chạy về phía tôi. Christian quỳ xuống bên cạnh tôi, và trong lúc bất tỉnh, tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là: *Anh ấy đây rồi. Tình yêu của tôi đây rồi.*

“Ana, Ana! Có chuyện gì thế?” Anh ấy ôm tôi vào lòng, vuốt tay dọc cánh tay tôi kiểm tra xem tôi có bị thương ở đâu không. Lấy hai tay giữ đầu tôi, đôi mắt xám mở to hoảng hốt nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi ngả người vào anh, đột nhiên thấy nhẹ bẫng và cơn mệt mỏi bao trùm. Ôi, vòng tay của Christian. Đây là nơi duy nhất tôi cần.

“Ana.” Anh nhẹ nhàng lắc tôi. “Có chuyện gì thế? Em ốm à?”

Tôi lắc đầu khi nhận ra mình phải nói chuyện.

“Jack,” tôi thì thầm, tôi có thể cảm thấy cái liếc mắt nhanh của Christian dành cho Taylor, và ngay tức khắc anh ta biến mất vào tòa nhà.

“Khốn kiếp!” Christian ôm tôi thật chặt trong vòng tay. “Thằng khốn đó đã làm gì em?”

Phần điên loạn trong tôi thức dậy, một tiếng cười khúc khích bật ra từ cổ họng tôi. Tôi nhớ lại sự choáng váng tốt độ của Jack khi tôi túm lấy ngón tay của anh ta.

“Là em làm gì với hắn thì đúng hơn.” Tôi bắt đầu cười khúc khích và không dừng lại được.

“Ana!” Christian lại lắc tôi, và tôi ngừng cười. “Hắn chạm vào em à?”

“Một lần thôi.”

Tôi cảm thấy những cơ bắp của anh cứng lại khi sự giận dữ bùng lên trong anh, và anh đứng lên thật nhanh, mạnh, vững như bàn thạch, ôm tôi trong tay. Anh đang giận điên lên. *Không!*

“Thằng khốn đó đâu rồi?”

Chúng tôi nghe thấy tiếng quát tháo vang lên mơ hồ từ bên trong tòa nhà. Christian đặt tôi xuống đất.

“Em đứng được chứ?”

Tôi gật đầu.

“Đừng vào. Đừng mà, Christian.” Đột nhiên nỗi sợ của tôi quay lại, sợ vì những điều Christian sắp làm với Jack.

“Đi vào xe đi,” anh quát lên với tôi.

“Christian, không.” Tôi túm lấy tay anh.

“Vào chiếc xe chết tiệt đó đi, Ana.” Anh giật tay tôi ra.

“Đừng mà! Xin anh đấy!” Tôi van xin anh. “Ở đây đi. Đừng để em một mình.” Tôi dùng đến vũ khí cuối cùng của mình.

Bực tức, Christian vuốt tóc và nhìn tôi chăm chăm, rõ ràng là đang dằn vặt. Tiếng quát tháo

trong tòa nhà càng lúc càng lớn, rồi đột nhiên im bật.

Ôi không. Taylor đã làm gì thế?

Christian lôi chiếc Blackberry của mình ra.

“Christian, anh ta có các email của em.”

“Cái gì?”

“Những email em gửi cho anh. Anh ta muốn biết những email anh gửi cho em đâu. Anh ta muốn tổng tình em.”

Vẻ mặt Christian đờ đờ sát khí. *Ôi không.*

“Khốn kiếp!” Anh lăm bầm chửi thề và lừ mắt nhìn tôi. Anh bấm nhanh một số điện thoại.

Ôi không. Tôi gặp rắc rối rồi. Anh ấy đang gọi ai thế?

“Barney. Grey đây. Tôi cần anh truy cập vào máy chủ của SIP và xóa toàn bộ các email của Anastasia Steele cho tôi. Sau đó truy cập vào các file dữ liệu của Jack Hyde xem có lưu gì ở đó không. Nếu có, xóa toàn bộ cho tôi... Phải, toàn bộ ấy. Ngay bây giờ. Cho tôi biết khi nào xong việc.”

Anh ấn mạnh vào nút tắt rồi lại gọi một số khác.

“Roach. Grey đây. Hyde – tôi muốn đuổi anh ta. Bây giờ. Ngay bây giờ. Gọi bảo vệ đi. Bảo hấn vào dọn bàn làm việc ngay lập tức, nếu không việc đầu tiên tôi làm trong sáng mai là đóng cửa công ty này đấy. Ông đã có đủ thẩm quyền để đá đít hấn rồi. Ông hiểu chưa?”

Anh nghe máy một lúc rồi tắt máy, có vẻ đã hài lòng.

“Blackberry,” anh rút lên với tôi qua hàm răng nghiến chặt.

“Đừng cáu với em chứ.” Tôi ngược lên, chớp mắt nhìn anh.

“Lúc này anh đang điên tiết với em lắm,” anh quát và lại đưa tay lên vuốt tóc lần nữa. “Vào xe đi.”

“Christian, thôi nào...”

“Vào chiếc xe chó chết đó giúp anh đi, Anastasia, nếu không anh sẽ quăng em vào đấy,” anh đe dọa, đôi mắt bùng bùng lửa giận.

Ôi khỉ thật. “Đừng làm điều gì ngốc nghếch anh à,” tôi van nài.

“NGỐC NGHẾCH!” Anh quát ầm lên. “Anh đã bảo em dùng chiếc Blackberry chết tiệt của em rồi cơ mà. Đừng có nói với anh về sự ngốc nghếch. Vào chiếc xe khốn kiếp kia ngay, Anastasia – *NHANH!*” Anh quát làm một cơn rùng mình ớn lạnh chạy khắp người tôi. Đây là Christian cực kỳ tức giận. Tôi chưa bao giờ thấy anh điên tiết đến thế. Anh ấy không còn tự chủ được nữa.

“Vâng,” tôi thì thầm. “Nhưng xin anh, hãy cẩn thận.”

Mím chặt môi, anh tức tối chỉ tay về phía chiếc xe và nhìn tôi chăm chăm.

Giờ à, được rồi, em hiểu ý rồi.

“Anh hãy cẩn thận nhé. Em không muốn có chuyện gì xảy ra với anh. Điều đó sẽ giết em mất,” tôi nói khẽ.

“Anh sẽ cẩn thận,” anh nói, ánh mắt đã dịu lại. Ôi, tạ ơn Chúa. Mắt anh dán chặt vào tôi khi tôi mở cửa trước xe rồi chui vào trong. Sau khi tôi đã yên vị trong chiếc Audi tiện nghi, anh biến mất vào tòa nhà, và tim tôi tiếp tục thất lại vì sợ. Anh ấy định làm gì vậy?

Tôi ngồi yên chờ đợi. Và đợi. Năm phút dài như vô tận. Taxi của Jack đỗ đằng trước chiếc Audi. Mười. Rồi mười lăm phút. Giờ à, họ đang làm gì trong đó thế, và Taylor sao rồi? Chờ đợi thật

khổ sở.

Hai mươi lăm phút sau, Jack hiện ra từ tòa nhà, tay bê một hộp các tông. Đằng sau anh ta là nhân viên bảo vệ. Trước đó anh ta ở đâu? Đi sau họ là Christian và Taylor. Jack trông có vẻ không được khỏe. Anh ta đi thẳng ra taxi, và tôi biết ơn vì anh ta không trông thấy tôi qua ô cửa sẫm màu của chiếc Audi. Chiếc taxi lao đi – có lẽ không phải là đến sân bay Sea-Tac – trong lúc đó Christian và Taylor đến chỗ ô tô.

Mở cửa bên lái xe, Christian nhẹ nhàng vào trong xe, có lẽ vì tôi ngồi ghế trước, và Taylor vào ghế đằng sau tôi. Cả hai người họ không nói câu nào khi Christian khởi động máy và lái xe hòa vào dòng xe cộ. Tôi đánh liều liếc mắt thật nhanh nhìn Anh chàng Lắm Chiêu. Miệng anh mím lại thành một đường cứng nhắc, nhưng có vẻ anh đang lơ đãng. Điện thoại trên xe đổ chuông.

“Grey đây,” Christian cau có.

“Thưa ngài Grey, tôi Barney đây.”

“Barney, tôi đang nói bằng loa ngoài, trên xe còn có những người khác nữa,” Christian cảnh báo.

“Thưa ngài, xong việc cả rồi. Nhưng tôi cần phải nói chuyện với ngài về những thứ khác tôi tìm thấy trên máy tính của ông Hyde.”

“Khi nào đến nơi tôi sẽ gọi cho anh. Và cảm ơn nhé, Barney.”

“Không có gì, thưa ngài Grey.”

Barney cúp máy. Nghe giọng anh ta trẻ hơn tôi tưởng rất nhiều.

Trong máy tính của Jack còn có gì khác nữa?

“Anh có định nói chuyện với em không?” Tôi hỏi nhỏ.

Christian liếc mắt nhìn tôi trước khi lại chăm chú vào con đường trước mặt. Và tôi có thể hiểu rằng anh ấy vẫn đang điên tiết.

“Không,” anh sừng sĩa đáp.

Ôi, lại thế rồi... thật là trẻ con. Tôi vòng tay quanh người và nhìn chằm chằm vô định qua ô cửa. Có lẽ tôi nên bảo anh ấy cho tôi xuống ở căn hộ của mình, như thế anh ấy có thể an toàn trên Escala và “không nói chuyện” với tôi, tránh cho chúng tôi một cuộc cãi vã tiềm năng. Nhưng ngay cả khi nghĩ đến điều đó, tôi biết mình không muốn để anh ấy ủ ê một mình, sau chuyện ngày hôm qua.

Cuối cùng, chúng tôi đỗ xe trước tòa nhà chung cư của anh ấy, và Christian trèo ra khỏi xe. Duyên dáng đi về phía tôi ngồi, anh mở cửa cho tôi.

“Ra đi,” anh ra lệnh khi Taylor trèo sang ghế lái. Tôi cầm lấy bàn tay chìa ra của anh và đi theo anh qua sảnh lớn đến thang máy. Anh không bỏ tay tôi ra.

“Christian, sao anh lại tức giận với em đến thế?” Tôi thì thầm trong lúc chờ thang máy.

“Em biết mà,” anh lầm bầm khi chúng tôi bước vào trong. “Chúa ơi, nếu có chuyện gì xảy ra với em, bây giờ hắn đã chết rồi.” Giọng Christian làm tôi lạnh cả sống lưng. Cửa khép lại.

“Anh sẽ hủy hoại sự nghiệp của hắn để hắn không còn có thể lợi dụng được các cô gái trẻ nữa. Một thằng như hắn không đáng mặt làm đàn ông.” Anh lắc đầu. “Chúa ơi, Ana!” Bất thành lình anh túm lấy tôi, ép tôi vào góc thang máy.

Anh luồn tay vào tóc tôi, nâng mặt tôi lên gần mặt anh, trong nụ hôn của anh có sự cuồng nhiệt đến tuyệt vọng. Tôi không biết tại sao chuyện đó lại làm tôi ngạc nhiên, nhưng đúng là như vậy.

Tôi tận hưởng sự nhẹ nhõm của anh, niềm khao khát của anh, và cả cơn tức giận còn sót lại trong lúc lười anh sở hữu miệng tôi. Anh ngừng lại, cúi xuống nhìn tôi chằm chằm, dựa hắn vào

người tôi làm tôi không cử động nổi. Anh làm tôi nghẹt thở, phải bám vào anh để đứng vững, và ngẩng lên nhìn khuôn mặt đẹp để hiện rõ sự quả quyết và không hề có dấu hiệu khôi hài của anh.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với em... nếu hấn hăm hại em...” Tôi cảm thấy cơn rùng mình lướt dọc cơ thể anh. “Blackberry,” anh nhẹ nhàng ra lệnh. “Kể từ bây giờ. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, nuốt xuống, không thể rời mắt khỏi khuôn mặt dữ dằn và quyến rũ của anh.

Anh đứng thẳng người, giải thoát cho tôi khi thang máy dừng lại. “Hấn nói em đá vào bít của hấn.” Giọng Christian nhẹ nhàng hơn và có vẻ ngưỡng mộ, và tôi nghĩ mình đã được tha thứ.

“Vâng,” tôi thì thầm, vẫn còn quay cuồng trước sự cuồng nhiệt của nụ hôn vừa rồi và lời yêu cầu quả quyết của anh.

“Tốt.”

“Ba Ray là cựu chiến binh mà. Ông ấy dạy em nhiều chiêu lắm.”

“Anh rất mừng là ông ấy đã làm thế,” anh thở ra và nói thêm, nhướn một bên mày. “Anh sẽ phải nhớ điều đó.” Anh nắm tay dẫn tôi ra khỏi thang máy, tôi cảm thấy nhẹ cả người. Tôi nghĩ tâm trạng anh cũng như thế.

“Anh cần gọi cho Barney. Sẽ không lâu đâu.” Anh biến vào phòng làm việc, để tôi một mình giữa phòng khách rộng lớn. Bà Jones đang hoàn thành nốt bữa ăn của chúng tôi. Tôi nhận ra mình đói gần chết, nhưng tôi cần phải làm việc gì đó.

“Tôi giúp gì được không?” Tôi hỏi.

Bà cười to. “Không, Ana. Tôi làm đồ uống gì cho cô nhé? Trông cô có vẻ kiệt sức.”

“Cho tôi xin một ly rượu.”

“Rượu vang màu vàng hả?”

“Vâng.”

Tôi leo lên một chiếc ghế đầu, và bà đưa cho tôi một ly rượu lạnh. Tôi không biết là rượu gì, nhưng nó rất ngon và dễ nuốt, xoa dịu những dây thần kinh đang mệt rũ của tôi. Hôm nay tôi đã nghĩ những gì nhỉ? Tôi đã cảm thấy yêu đời biết bao kể từ lúc gặp Christian. Cuộc sống của tôi đã trở nên thú vị hơn bao giờ hết. Giờ ơi, chẳng lẽ tôi không thể có lấy một vài ngày tẻ nhạt hay sao?

Nếu như tôi chưa bao giờ gặp Christian thì sao? Tôi sẽ ru rú trong căn hộ của mình, trút hết nỗi lòng với Ethan, lo phát ốm sau vụ đối mặt với Jack vì biết rằng mình sẽ phải giáp mặt gã khốn đó vào thứ sáu. Vậy là, có khả năng tôi sẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa.

Nhưng bây giờ tôi sẽ làm việc cho ai cơ chứ? Tôi cau mày. Tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó. Khỉ thật, tôi còn có lấy một công việc không đây?

“Chào bà, Gail,” Christian nói khi anh quay trở lại phòng lớn, lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Đi về phía tủ lạnh, anh tự rót cho mình một ly rượu.

“Chào cậu Grey. Ăn tối lúc mười giờ ư, thưa cậu?”

“Cũng được đấy.”

Christian nâng ly lên.

“Mừng cho những cựu chiến binh đã dạy con gái họ rất tốt,” anh nói và mắt anh dịu lại.

“Cạn,” tôi thì thầm và nâng ly lên.

“Có chuyện gì thế em?” Christian hỏi.

“Em không biết liệu mình có còn việc làm không.”

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Em vẫn muốn làm ư?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì em vẫn có việc.”

Thật đơn giản. Thấy chưa? Anh ấy là ông chủ vũ trụ của tôi. Tôi lườm anh và anh mỉm cười.

Bà Jones làm món bánh bao nhân thịt gà cực ngon. Bà để chúng tôi thưởng thức thành quả lao động của mình, và tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều sau khi được ăn. Chúng tôi đang ngồi ở quầy bar, và mặc cho tôi có phỉnh phờ đến mấy, Christian cũng không nói cho tôi biết Barney tìm thấy gì trên máy tính của Jack. Tôi từ bỏ chủ đề đó và quyết định nói về sự kiện học búa: José sắp đến.

“Jones có gọi,” tôi thờ ơ nói.

“Ồ?” Christian quay sang đối diện với tôi.

“Cậu ấy muốn chuyển ảnh của anh vào thứ sáu.”

“Đích thân chuyển hàng. Cậu ấy thật tử tế,” Christian thì thầm.

“Cậu ấy muốn hẹn. Đi uống gì đó. Với em.”

“Anh hiểu.”

“Thêm nữa, Kate và Elliot sắp về rồi,” tôi nói nhanh.

Christian đặt đĩa xuống, cau mày với tôi.

“Thực ra em đang hỏi về việc gì?”

Tôi nổi giận. “Em chẳng hỏi gì cả. Em đang nói cho anh biết kế hoạch của em vào thứ sáu. Nghe này, em muốn gặp José, và cậu ấy muốn ở lại qua đêm. Hoặc là cậu ấy ở đây, hoặc là cậu ấy ở chỗ em, nhưng nếu cậu ấy ở chỗ em, em cũng nên về đó.”

Mắt Christian mở to. Trông anh như chết điếng.

“Cậu ta đã tán tỉnh em mà.”

“Christian, đó là chuyện cách đây mấy tuần rồi. Cậu ấy say, em cũng say, anh xuất hiện và giải cứu – chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Cậu ấy không phải là Jack, vì Chúa.”

“Ethan ở đó mà. Anh ấy có thể ở cùng cậu ta.”

“Cậu ấy muốn gặp em chứ không phải Ethan.”

Christian cau mày với tôi.

“Cậu ta chỉ là bạn thôi mà.” Giọng tôi dứt khoát.

“Anh không thích thế.”

Thế thì sao nào? Giờ ạ, nhiều lúc anh ấy làm người khác bức mình chết đi được. Tôi hít một hơi thật sâu. “Cậu ấy là bạn em, Christian. Suốt từ buổi triển lãm đến giờ em chưa gặp cậu ấy. Cuộc gặp ấy quá ngắn ngủi. Em biết anh không có bạn bè, ngoại trừ người đàn bà ghê gớm ấy, nhưng em có phản nản gì về việc anh gặp bà ta đâu,” tôi cáu.

Christian chớp mắt, choáng váng. “Em muốn gặp cậu ấy. Em đã cư xử hơi tệ với cậu ấy.” Tiềm Thức rung lên báo động. *Còn giậm chân cái gì nữa? Sẵn sàng đi nào.*

Đôi mắt xám nhìn tôi chòng chọc. “Em nghĩ như thế ư?” Anh thở ra.

“Nghĩ gì cơ?”

“Elena ấy. Em không thích anh gặp cô ta ư?”

Quý thần ơi. “Đúng thế. Em không thích anh gặp bà ta.”

“Sao em không nói?”

“Vì em có tư cách gì mà nói. Anh nghĩ bà ta là người bạn duy nhất của anh mà.” Tôi nhún vai bức tức. Anh ấy đúng là không hiểu điều đó. Sao chuyện này lại xiên sang bà ta nhỉ? Thậm chí tôi còn không muốn nghĩ đến bà ta nữa kìa. Tôi cố quay lại chủ đề với José. “Cũng như việc anh không có tư cách bảo em được phép hay không được phép gặp José. Anh không thấy thế à?”

Christian nhìn tôi chăm chăm, bối rối. Tôi nghĩ vậy. *Ồ, anh ấy đang nghĩ gì thế?*

“Cậu ta có thể ở đây, anh nghĩ vậy,” anh thì thầm. “Anh có thể trông chừng cậu ta.”

Tạ ơn Chúa!

“Cảm ơn anh! Anh biết đấy, nếu em cũng sắp sống ở đây...” Tôi ngừng lại.

Christian gật đầu. Anh ấy biết tôi định nói gì. “Không phải là anh không có chỗ mà.” Tôi cười tự mãn.

Môi anh khẽ cong lên lên. “Em đang cười tự mãn với anh đấy ư, cô Steele?”

“Gần như vậy, ngài Grey ạ.” Tôi đứng lên dọn bát đĩa rồi đặt chúng vào máy rửa bát.

“Gail sẽ làm việc đó mà.”

“Em làm xong rồi.” Tôi đứng lên, thấy anh đang nhìn tôi chăm chú.

“Anh phải làm việc một chút,” anh nói vẻ hối lỗi.

“Được thôi. Em sẽ tìm việc gì đó để làm.”

“Đến đây nào,” anh ra lệnh, nhưng giọng anh mềm mại và quyến rũ, ánh mắt anh nóng bỏng. Không chần chừ, tôi bước lại vòng tay của anh, ôm quanh cổ anh trong lúc anh ngồi lên chiếc ghế đầu.

Anh vòng tay ôm lấy tôi, áp tôi vào sát người anh và cứ ôm tôi như thế.

“Em ổn chứ?” Anh thì thầm vào tóc tôi.

“Ổn ư?”

“Sau chuyện với thằng khốn kia ấy? Sau cả chuyện ngày hôm qua nữa?” Anh nói thêm, giọng nhẹ nhàng và tha thiết.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt sẫm nghiêm nghị màu xám. *Tôi có ổn không nhỉ?* “Có mà,” tôi thì thầm.

Tay anh siết chặt hơn quanh tôi, tôi cảm thấy an toàn, được che chở, và được yêu thương. Điều đó thật hạnh phúc. Nhắm mắt lại, tôi tận hưởng cảm giác được ở trong vòng tay anh. Tôi yêu người đàn ông này. Tôi yêu mùi hương say đắm của anh, sức mạnh của anh, cả tính cách dễ thay đổi của anh nữa – Anh Chàng Lắm Chiêu của tôi.

“Mình không tranh cãi nhé,” anh thì thầm. Anh hôn tóc tôi và hít vào thật sâu. “Em vẫn có mùi thật tuyệt vời, như thường lệ, Ana ạ.”

“Anh cũng thế,” tôi thì thầm và hôn vào cổ anh.

Đột nhiên anh bỏ tôi ra. “Anh sẽ làm việc một vài tiếng thôi.”

TÔI THẦN THỜ LANG THANG quanh căn hộ. Christian vẫn đang làm việc. Tôi đã tắm và chui vào bộ đồ ngủ. Mặc dù chán nản, tôi không muốn đọc sách. Nếu tôi ngồi một chỗ, tôi sẽ nhớ lại ngón tay của Jack đặt lên người mình.

Tôi kiểm tra phòng ngủ cũ của mình, phòng dành cho người phục tùng. José có thể ngủ ở đây – cậu ấy sẽ thích tầm nhìn ở đây. Bây giờ là tám giờ mười lăm, mặt trời đang bắt đầu lặn xuống ở đằng tây. Ánh đèn thành phố lấp lánh bên dưới tôi. Quang cảnh thật tuyệt vời. Phải, José sẽ thích chỗ này. Tôi vẫn mơ nghĩ không biết Christian sẽ treo những bức ảnh José chụp tôi ở đâu. Tôi mong anh ấy không làm thế. Tôi không thích nhìn bản thân mình tí nào.

Quay lại sảnh, tôi thấy mình đang đứng bên ngoài phòng giải trí, và không nghĩ ngợi gì, tôi xoay nắm đấm. Christian thường khóa nó lại, nhưng thật ngạc nhiên, cánh cửa mở ra.

Thật lạ làm sao. Cảm giác như một đứa trẻ trốn học và chuồn vào khu rừng cấm. Tôi bật công tắc, đèn sáng lên với thứ ánh sáng nhẹ nhàng. Đúng như trí nhớ của tôi về nó. Một căn phòng giống như tử cung của người mẹ.

Ký ức về lần gần đây nhất trong căn phòng này lóe lên trong đầu tôi. Cái dây đai lưng... Tôi nhắm chặt mắt trước hình ảnh đó. Lúc này nó được treo lên, xếp cùng với những cái khác ở giá bên cạnh cửa, trông thật vô hại. Tôi ngáp ngừng lướt ngón tay lên những chiếc dây đai, roi tra tấn, những miếng gỗ bẹt, và cây roi da.

Trời ơi. Đây là điều tôi cần phải làm rõ với bác sĩ Flynn. Liệu có ai thay đổi được lối sống như thế này không? Điều đó thật khó xảy ra. Đến chỗ chiếc giường, tôi ngồi trên lớp vải sa-tanh mềm mại, nhìn chăm chú tất cả những dụng cụ trong phòng.

Bên cạnh tôi là chiếc ghế dài, trên đó là các loại roi khác nhau. Nhiều quá! Có chắc một cái là đủ không nhỉ? Mà thôi, càng ít nói về chuyện đó thì càng tốt. Cả cái bàn lớn nữa. Chúng tôi chưa bao giờ thử nó, dù anh ấy có làm gì trên đó đi chăng nữa. Mắt tôi dừng lại trên chiếc trường kỷ. Nó chỉ là một cái ghế dài, chẳng có gì đặc biệt – theo như tôi thấy thì trên đó chẳng có chỗ để buộc thứ gì vào. Liếc nhìn về phía sau, tôi ngó nghiêng chiếc rương đựng đồ. Trí tò mò của tôi dâng lên. Anh ấy để gì trong đó vậy nhỉ?

Khi kéo ngăn trên cùng ra, tôi nhận thấy máu mình dồn lên trong huyết quản. Sao tôi lại hồi hộp thế? Cảm giác thật lén lút, như thể tôi đang đột nhập trái phép vậy, mặc dù đúng là như vậy. Nhưng nếu anh ấy muốn cưới tôi thì, ừm...

Khỉ thật, những cái này là gì thế nhỉ? Một dãy những dụng cụ và đồ đạc lạ lùng – tôi không mấy may biết chúng là gì, hay chúng dùng để làm gì – được xếp cẩn thận trong ngăn kéo. Tôi nhặt một cái lên. Nó có hình viên đạn với một kiểu tay cầm. *Ừm... anh làm cái quái gì với thứ này thế?* Đầu óc tôi do dự, mặc dù tôi cho rằng mình nghĩ ra một ý gì đó. Giời ơi, có hẳn bốn cỡ khác nhau.

Da đầu tôi nóng ran và tôi ngược lên nhìn.

Christian đang đứng ở ô cửa nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt khó hiểu. Anh ấy ở đó bao lâu rồi? Tôi cảm thấy mình như bị bắt quả tang khi đang ăn vụng bánh quy vậy.

“Chào anh.” Tôi lo lắng mỉm cười với anh, và tôi biết mắt mình mở to, mặt tôi cũng trắng bệch như xác chết.

“Em đang làm gì thế?” Anh nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng anh ẩn chứa điều gì đó.

Ôi khỉ thật. Anh ấy điên lên rồi à? Tôi đỏ mặt. “Ơ... vừa rồi em thấy hơi chán và tò mò,” tôi thì thầm, xấu hổ vì bị phát hiện. Anh nói hai tiếng nữa anh mới xong việc mà.

“Đó là một tổ hợp rất nguy hiểm.” Anh lướt ngón tay trở dài của mình lên viền môi dưới vẻ trầm ngâm, mắt vẫn không rời khỏi mắt tôi. Tôi nuốt khan, miệng khô khốc.

Rất chậm rãi, anh bước vào phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại, mắt anh bùng lên ánh xám. *Ôi mẹ ơi.* Anh thoải mái cúi xuống chiếc ngăn kéo, nhưng tôi nghĩ tư thế đó của anh chỉ để đánh lừa.

Nữ thần trong tôi không biết lúc này nên tránh mặt hay đối mặt nữa.

“Vậy đích xác thì em tò mò về điều gì hả Steele? Có lẽ anh có thể khai sáng cho em đấy.”

“Cửa không khóa... Em...” Tôi nhìn Christian chằm chằm trong lúc nín thở và chớp mắt, không biết anh sẽ phản ứng thế nào hay mình nên nói gì. Mắt anh sầm lại. Tôi nghĩ anh đang thích thú, nhưng khó nói lắm. Anh chống khuỷu tay xuống chiếc rương và tựa cằm vào lòng bàn tay.

“Hôm nay anh vào đây và bắn khoả mình nên làm gì với chúng. Chắc là anh đã quên không khóa.” Anh thoáng cau có như thể việc không khóa cửa là một sự nhầm lẫn khủng khiếp. Tôi cau mày – anh không thường quên như thế.

“Ồ thế à?”

“Nhưng em ở đây, vẫn tò mò như mọi khi.” Giọng anh nhẹ nhàng, có phần bối rối.

“Anh không câu đấy chứ?” Tôi thì thầm.

Anh nghiêng đầu sang một bên, và miệng anh chúm lại vẻ thích thú.

“Sao anh lại phải câu chứ?”

“Em cảm thấy như mình đang đột nhập ấy... và lúc nào anh chẳng câu với em.” Giọng tôi nhỏ, mặc dù tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Lông mày Christian lại nhướn lên lần nữa.

“Đúng là em đang đột nhập thật, nhưng anh không câu với em. Anh hy vọng là một ngày nào đó em sẽ sống ở đây cùng anh, và tất cả những thứ này” – anh chỉ xung quanh phòng – “cũng sẽ là của em.”

Phòng giải trí của tôi? Tôi há hốc miệng nhìn anh – chuyện này quá mới mẻ và khó tưởng tượng quá.

“Đó là lý do tại sao hôm nay anh lại vào đây. Cố gắng quyết định xem mình nên làm gì.” Anh lấy ngón tay trở đập đập lên môi dưới. “Lúc nào anh cũng câu giận với em ư? Sáng nay thì không mà.”

Ồ, đúng rồi. Tôi mỉm cười nhớ lại hình ảnh của Christian khi chúng tôi vừa thức dậy, và điều đó làm tôi quên hẳn chuyện về căn phòng đồ chơi. Sáng nay anh ấy là một Anh Chàng Lắm Chiêu thật thú vị.

“Sáng nay anh rất vui vẻ. Em thích Christian vui vẻ cơ.”

“Thế bây giờ có thích không?” Anh nhướn một bên mày, khuôn miệng đẹp đẽ của anh uốn lên thành một nụ cười, một nụ cười bên lên. Oa!

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn tôi, và tôi như khụy xuống, phải túm lấy cánh tay anh và ngã vào người anh.

“Ana, hôm nay suýt nữa thì em bị tấn công.” Giọng anh mềm đi nhưng lạnh lẽo và đầy lo lắng.

“Vậy thì sao?” Tôi hỏi, thích thú trước cảm giác được tay anh ôm lưng và được gần gũi anh. Anh ngẩng đầu lên cau có với tôi.

“Em nói ‘vậy thì sao’ là có ý gì?” Anh quở trách.

Tôi ngẩng lên, choáng ngợp trước khuôn mặt đáng yêu và gắt gỏng của anh.

“Christian, em ổn mà.”

Anh ôm lấy tôi trong vòng tay, kéo tôi lại gần hơn. “Khi anh nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra,” anh thở ra, vùi mặt vào tóc tôi.

“Khi nào thì anh mới biết rằng em mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài nhỉ?” Tôi thì thầm trấn an, hít vào mùi hương dễ chịu nơi cổ anh. Trên đời này, không có điều gì tuyệt vời bằng việc được ở trong vòng tay của Christian.

“Anh biết em mạnh mẽ,” Christian trầm ngâm nói và hôn tóc tôi.

Tôi yêu anh ấy hơn bất cứ ai, hoặc bất cứ điều gì. Tôi yêu người đàn ông này vô điều kiện.

Tôi lao người về phía anh mạnh đến mức anh phải thả thứ đang cầm trên tay xuống để tóm lấy tôi khi tôi đẩy anh vào tường. Đưa hai tay lên ôm lấy mặt anh, tôi kéo môi anh về phía môi mình. Tôi có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh khi tôi đẩy lưỡi mình vào miệng anh. Tôi đang đứng trên anh một bậc cầu thang – chúng tôi ngang nhau, và tôi cảm thấy mình mạnh mẽ hơn hẳn. Hôn anh đắm đuối, đan những ngón tay vào tóc anh, tôi muốn chạm vào anh, ở bất cứ chỗ nào, nhưng tôi kiềm chế mình lại vì biết nỗi sợ hãi của anh. Bất chấp điều đó, khát khao của tôi cuộn lên, nóng bỏng và nặng nề, bùng lên từ sâu thẳm trong tôi. Anh rên rỉ và tóm lấy vai tôi, đẩy tôi ra xa.

“Em có muốn anh làm tình với em ngay trên cầu thang không?” Anh thì thầm, hơi thở hỗn hển. “Vì ngay bây giờ, anh sẽ làm thế đấy.”

“Có ạ,” tôi thì thầm và tôi chắc chắn rằng ánh mắt tăm tối của tôi cũng y như của anh.

Anh liếc nhìn tôi, ánh mắt anh se lại và nặng nề. “Không. Anh muốn em lên giường anh.” Đột nhiên anh vác tôi lên vai, làm tôi ré lên thật to, và phát thật mạnh vào mông tôi làm tôi ré lên lần nữa. Khi đi xuống cầu thang, anh dừng lại để nhặt cái giá căng lên.

Khi chúng tôi đi qua sảnh chính thì bà Jones đang bước ra từ phòng chứa vật dụng trong nhà. Bà mỉm cười với chúng tôi, và tôi vẫy tay chào bà trong tư thế lộn ngược, đầy hối lỗi. Tôi không nghĩ Christian trông thấy bà ấy.

Trong phòng ngủ, anh đặt tôi xuống và để cái giá căng lên giường.

“Em không nghĩ là anh sẽ làm em đau đâu,” tôi thở ra.

“Anh cũng không nghĩ là mình sẽ làm em đau,” anh nói. Anh lấy tay giữ đầu tôi và hôn tôi thật lâu, làm cho tôi càng nóng bừng hơn.

“Anh thèm muốn em biết bao,” anh thì thầm vào miệng tôi, thở hỗn hển. “Em có chắc về chuyện này không – sau hôm nay ấy?”

“Có. Em cũng muốn anh. Em muốn cởi đồ cho anh.” Tôi muốn được chạm vào anh ngay lập tức – những ngón tay tôi ngứa ngáy muốn được đặt lên người anh.

Mắt anh mở to một thoáng, anh lưỡng lự, có lẽ là đang cân nhắc lời đề nghị của tôi.

“Okay,” anh thận trọng nói.

Tôi đưa tay lên chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi của anh và nghe thấy anh nín thở.

“Nếu anh không muốn, em sẽ không chạm vào anh đâu,” tôi thì thầm.

“Không,” anh nói nhanh. “Làm đi. Được mà. Anh vẫn ổn,” anh thì thầm.

Tôi nhẹ nhàng cởi khuy áo và những ngón tay tôi trượt xuống tìm chiếc cúc thứ hai. Mắt anh mở to, môi anh hé ra khi thở gấp. Anh thật đẹp trai, thậm chí ngay cả khi sợ hãi. Tôi cởi chiếc cúc thứ ba và để ý thấy lớp lông mềm mại của anh lấp ló sau chiếc cổ áo hình chữ V to.

“Em muốn hôn anh ở đó,” tôi thì thầm.

Anh hít vào thật mạnh. “Hôn anh ư?”

“Vâng,” tôi thì thầm.

Anh thở hỗn hển khi tôi cởi cúc áo tiếp theo và chậm rãi cúi về phía trước để anh nhận ra ý định của mình. Anh đang nín thở nhưng vẫn đứng im như tượng khi tôi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên những sợi lông cong cong mềm mại. Tôi cởi cúc áo cuối cùng và ngẩng mặt lên nhìn anh. Anh đang nhìn tôi chăm chăm, và trên mặt anh có cả sự thỏa mãn, bình tĩnh... và kinh ngạc.

“Chuyện này dần trở nên dễ dàng hơn rồi, đúng không anh?” Tôi thì thầm.

Anh gạt đầu và tôi chậm rãi kéo chiếc áo ra khỏi vai anh và để nó rơi trên sàn nhà.

“Em đã làm gì với anh thế, Ana?” Anh thì thầm. “Dù đó có là việc gì thì cũng đừng dừng lại nhé.” Anh ôm tôi trong vòng tay, luồn hai tay vào tóc tôi và kéo đầu tôi ra sau để có thể tiếp cận cổ tôi dễ dàng hơn.

Anh lướt môi lên quai hàm tôi, nhấm nháp thật nhẹ nhàng. Tôi rên rỉ. Ôi, tôi muốn người đàn ông này. Những ngón tay tôi dò dẫm thắt lưng anh, cởi cúc quần.

“Ôi, em yêu,” anh vừa thở vừa hôn sau tai tôi. Tôi cảm nhận được sự cương cứng của anh rắn chắc cạ vào người tôi. Tôi muốn có anh. Tôi đột ngột bước lùi lại và quỳ xuống.

“Oa!” Anh thở hỗn hển.

“Ana.” Anh cố lùi lại.

Không, anh không được làm thế, Grey. Em muốn anh. Tôi túm chặt hông anh, tăng sức lực lên gấp đôi, và tôi biết anh sắp lên đỉnh.

“Xin em đấy,” anh thở hỗn hển.

Anh mở đôi mắt sáng màu xám, nhìn xuống tôi chăm chăm, và tôi ngẩng lên mỉm cười với anh, liếm môi. Anh cười toe toét, một nụ cười khiêu khích ranh mãnh.

“Ôi, thế đây là trò chơi mà chúng ta đang chơi hả, Steele?” Anh cúi xuống, xốc tay bên dưới tay tôi và kéo tôi đứng dậy.

Anh kéo áo phong của tôi ra và ném bừa nó xuống sàn nhà, sau đó bế tôi lên giường.

Túm lấy đuôi váy ngủ của tôi, anh giật mạnh nó ra. Bên dưới tôi trần truồng, dang rộng ra trên giường của anh. Chờ đợi. Ham muốn. Mắt anh dán vào tôi, và chậm rãi, anh cởi nốt quần áo trên người, mắt vẫn không rời khỏi mắt tôi.

“Em là một người phụ nữ rất đẹp, Anastasia,” anh thì thầm đầy ngưỡng mộ.

Ừm... Tôi đỏm dáng nghiêng đầu sang một bên và cười toe toét với anh.

“Anh là một người đàn ông rất đẹp, Christian, và anh có vị thật tuyệt vời.”

“Chúng ta sẽ phải xem em có mùi vị thế nào. Nếu anh nhớ chính xác thì em là một người mỏng manh yếu đuối tuyệt vời hiếm có, Steele ạ.”

Tôi thở hỗn hển. “Anh định làm gì?”

“Ồ, anh không bao giờ tiết lộ kế hoạch của mình cả.” Anh cười tự mãn, mắt anh bùng lên sự ranh mãnh.

Chúa ơi. Anh ấy quyến rũ đến chết đi được, điều đó làm tôi không thở nổi.

Anh bò lên giường để quỳ giữa hai chân tôi, hoàn toàn trần truồng, và tôi bắt lực.

“Ừm, em hờ hang quá, Steele ạ.” Anh vuốt những ngón tay lên dọc theo phần bên trong của chân tôi, rất chậm rãi, rõ ràng, tạo thành những vòng tròn nhỏ. Mắt anh không hề rời khỏi mắt tôi.

“Đây là vấn đề dự đoán, Ana ạ. Anh sẽ làm gì với em đây?” Những từ ngữ nhẹ nhàng của anh thâm nhập vào phần sâu thẳm, tối tăm nhất trong tôi. Tôi uốn éo trên giường và rên rỉ. Ngón tay anh vẫn tiếp tục cuộc tấn công chậm rãi trên chân tôi, lướt qua sau đầu gối tôi. Theo bản năng, tôi muốn khép chân lại nhưng không được.

“Nhớ nhé, nếu em không thích điều gì, hãy bảo anh dừng lại,” anh thì thầm. Cúi xuống, anh hôn bụng tôi, nụ hôn mềm và dính trong lúc tay anh tiếp tục cuộc hành trình quanh co chậm chạp lên đùi trong của tôi như chòng ghẹo, trên người.

“Ôi, xin anh đấy, Christian.” Tôi van nài.

“Ôi, Steele. Anh vừa mới phát hiện ra rằng em có thể rất tàn nhẫn trong cuộc tấn công mãnh

liệt đối với anh. Anh nghĩ mình nên đáp lại tấm thịnh tình đó.”

Những ngón tay tôi túm chặt lấy ga trải giường khi tôi phó mặc bản thân mình cho anh. Miệng anh nhẹ nhàng đi xuống, tay anh đi lên, đến phần đỉnh nhạy cảm của tôi. Tôi rên rỉ khi anh đưa những ngón tay vào trong tôi và rướn hông lên để đáp lại chúng. Christian rên rỉ đáp lại.

“Em chưa bao giờ làm anh thôi ngạc nhiên, Ana ạ. Em ướt át quá,” anh thì thầm vào đường thẳng nơi lông mu tôi lan đến bụng. Cơ thể tôi cong lên khi miệng anh tìm thấy tôi.

Ồi mẹ ời.

Anh bắt đầu cuộc tấn công chậm rãi và đầy nhục cảm của mình. Vì tôi không thể khép chân lại, hay cử động, chuyện đó thật mãnh liệt, cực kỳ mãnh liệt.

Lưng tôi ưỡn lên khi tôi cố hấp thu những cảm giác đó.

“Ồi, Christian,” tôi gào lên.

“Anh biết, em yêu ạ,” anh thì thầm, và để làm tôi dịu đi, anh nhẹ nhàng thổi vào phần nhạy cảm nhất trên cơ thể tôi.

“Aaa! Xin anh đấy!” Tôi cầu xin.

“Gọi tên anh đi,” anh ra lệnh.

“Christian,” tôi gọi to, gần như không nhận ra giọng mình – nó the thé và ham muốn.

“Làm lại,” anh thở ra.

“Christian, Christian, Christian Grey,” tôi gọi thật to.

“Em là của anh.” Giọng anh nhẹ và rõ ràng, và với một đường quét cuối cùng của lưỡi anh, tôi sụp đổ - thật ngoạn mục – tận hưởng sự cực khoái của mình, và vì chân tôi cách nhau xa quá, nó cứ thế diễn ra, và tôi mê đi.

“Ana, trông em mới đẹp làm sao.” Giọng anh tràn ngập sự ngưỡng mộ, và tôi nghe thấy tiếng bao thiếc bị xé. Anh lướt ngón tay từ đốt cuối xương sống của tôi đến âm hộ tôi và dừng lại một nhịp trên mông tôi.

“Khi em sẵn sàng, anh cũng muốn điều đó.” Ngón tay anh lơ lửng bên trên tôi. Tôi thở hổn hển thật to khi cảm thấy bản thân mình căng thẳng trước sự vuốt ve nhẹ nhàng của anh. “Không phải hôm nay, Ana thân yêu ạ, nhưng một ngày nào đó... Anh muốn em bằng tất cả mọi cách. Anh muốn sở hữu từng centimet trên cơ thể em. Em là của anh.”

Những lời anh nói làm tôi rên rỉ, và những ngón tay anh di chuyển xuống dưới, vòng quanh nơi quen thuộc hơn.

Một lúc sau, anh đi ngập vào tôi. “Aaa! Nhẹ thôi anh” tôi gào lên, và anh đứng yên.

“Em ổn chứ?”

“Nhẹ thôi... để em làm quen với nó đã.”

Anh nhẹ nhàng rút ra rồi lại nhẹ nhàng đi vào, làm đầy tôi, làm tôi căng lên, hai lần, ba lần, và tôi bắt lực.

“Rồi, tốt rồi, em quen hơn rồi,” tôi thì thầm, tận hưởng cảm giác đó.

Anh rên rỉ, và lấy lại nhịp điệu. Không ngừng... lấp đầy tôi hết lần này đến lần khác... cảm giác thật tuyệt vời. Có niềm vui trong sự bất lực của tôi, trong sự đầu hàng của tôi trước anh, và cả việc biết rằng anh có thể thỏa mãn với tôi theo cái cách mà anh muốn. Tôi có thể làm được điều này. Anh đưa tôi đến những nơi tằm tối, những nơi tôi không biết là có tồn tại, và cùng nhau, chúng tôi thắp sáng chúng bằng thứ ánh sáng chói lòa. Ồi đúng rồi... thứ ánh sáng chói lòa, rực rỡ.

Và tôi mê đi, tận hưởng điều anh đang làm với mình, tìm thấy sự thăng hoa ngọt ngào, rất ngọt ngào của mình khi tôi lên đỉnh lần nữa, thật ồn ào, và hét thật to tên anh. Khi đó anh đứng im, phóng toàn bộ trái tim và linh hồn vào tôi.

“Ana, em yêu,” anh hét lên và đổ xuống bên cạnh tôi.

KHI TÔI TỈNH LẠI, tôi đang nằm cuộn bên cạnh anh, và anh đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi không biết bây giờ là mấy giờ.

“Anh có thể nhìn em ngủ mãi mãi, Ana ạ,” anh thì thầm và hôn trán tôi.

Tôi mỉm cười và uể oải xoay người bên cạnh anh.

“Anh không bao giờ muốn rời xa em,” anh êm ái nói và vòng tay ôm lấy tôi.

Ừ. “Em không bao giờ muốn rời xa anh. Đừng bao giờ để em đi nhé,” tôi ngái ngủ thì thầm, mí mắt tôi không muốn mở ra.

“Anh cần em,” anh thì thầm, nhưng giọng anh là một phần xa xôi, thanh thản trong những giấc mơ của tôi. Anh cần tôi... cần tôi... và cuối cùng, khi tôi chìm vào bóng tối, những suy nghĩ của tôi hướng về một cậu bé với đôi mắt xám, mái tóc màu đồng lem luốc, rồi bù đang mỉm cười bên lén với tôi.

Chương mười bảy

Ừm.

Christian đang rúc vào cổ tôi khi tôi dần thức giấc.

“Chào buổi sáng, em yêu,” anh thì thầm và nhắm nháp tai tôi. Mắt tôi run rẩy mở ra rồi đóng lại ngay lập tức. Ánh sáng rực rỡ buổi ban mai tràn ngập căn phòng, và tay anh đang nhẹ nhàng vuốt ve vú tôi, nhẹ nhàng trêu chọc tôi. Lăn tay xuống dưới, anh túm lấy hông tôi trong lúc nằm đằng sau, ôm tôi thật chặt.

Tôi duỗi người bên cạnh anh, tận hưởng sự đụng chạm của anh, và cảm thấy sự cương cứng của anh ép vào hông mình.

Ôi mẹ ơi. Một tiếng gọi đánh thức buổi sáng đúng kiểu Christian Grey.

“Anh rất hài lòng khi nhìn thấy em,” tôi làm bầm vẻ ngái ngủ, uốn éo đầy khêu gợi vào người anh. Tôi cảm thấy nụ cười của anh ép vào quai hàm mình.

“Anh rất hài lòng khi thấy em,” anh nói trong lúc lướt tay trên bụng tôi. “Có một số lợi ích nhất định khi thức dậy bên cạnh em, Steele ạ,” anh trêu chọc và nhẹ nhàng xoay người tôi lại để tôi nằm áp lưng xuống giường.

“Em ngủ ngon chứ?” Anh hỏi khi những ngón tay anh đầy nhục cảm tiếp tục sự giày vò. Anh đang cúi xuống mỉm cười với tôi – nụ cười rạng rỡ đúng kiểu phô-hàm-răng-trắng-lóa-cực-kỳ-hoàn-hảo-và-nam-tính-kiểu-Mỹ. Anh làm tôi ngạt thở.

Hông tôi bắt đầu xoay theo nhịp điệu của bản khiêu vũ mà những ngón tay anh tạo ra. Anh nong nân hôn lên môi tôi sau đó di chuyển xuống cổ tôi, nhắm nháp thật chậm rãi. Tôi rên rỉ. Anh thật nhẹ nhàng, sự đụng chạm của anh êm ái và thật thần kỳ. Những ngón tay mạnh mẽ của anh di chuyển xuống dưới, và rất chậm rãi, anh nhét một ngón vào bên trong tôi, lạng lẽ rút lên vì tôn thờ.

“Ôi, Ana,” anh thì thầm đầy tôn kính vào cổ tôi. Anh di chuyển ngón tay cùng lúc với nụ hôn của mình khi môi anh nhàn nhã chu du dọc theo xương đòn rồi xuống đến vú tôi. Anh giày vò bầu vú thứ nhất, sau đó nhắm nháp núm thứ hai với răng và lưỡi, nhưng thật-hết-sức-nhẹ-nhàng, và hai vú tôi cứng lên như để đáp lại.

Tôi rên rỉ.

“Ừm,” anh khẽ rên rỉ và ngẩng đầu lên để trao cho tôi ánh mắt màu xám như bốc lửa. “Anh muốn em ngay bây giờ.” Anh vói tay ra chiếc bàn cạnh giường. Anh nằm bên trên tôi, lấy hai khuỷu tay để nâng cơ thể, rồi cọ mũi anh dọc theo mũi tôi trong lúc lấy chân tách hai chân tôi ra. Anh quỳ gối và xé túi thiếc.

“Anh không thể chờ đến thứ bảy được,” anh nói, mắt anh sáng lên với sự thích thú đầy khêu gợi.

“Bữa tiệc của anh ư?” Tôi thở hổn hển.

“Không. Anh có thể dừng việc sử dụng mấy thứ chết tiệt này.”

“Đặt tên hay lắm.” Tôi cười khúc khích.

Anh cười tự mãn với tôi trong lúc đeo chiếc bao cao su vào. “Em đang cười khúc khích đấy phải không, Steele?”

“Đâu có.” Tôi cố nhưng không nghiêm mặt lại nổi.

“Bây giờ không phải là lúc để cười khúc khích đâu nhé.” Anh lắc đầu về quả trách với chất giọng trầm và nghiêm khắc, nhưng vẻ mặt của anh – Chúa ơi – vừa lạnh lùng vừa mãnh liệt.

Hơi thở tôi tắc nghẹn trong cổ họng. “Em tưởng anh thích nhìn thấy em cười khúc khích mà,” tôi khàn giọng thì thầm, nhìn chăm chăm vào chiều sâu thăm thẳm trong đôi mắt cuồng nhiệt của anh.

“Không phải bây giờ. Cười cũng phải đúng nơi đúng lúc chứ. Lúc này thì không. Anh cần phải ngăn em lại, và anh cho là mình biết cách làm điều đó,” anh nói vẻ hăm dọa, và cơ thể anh đề lên cơ thể tôi.

“CÔ THÍCH ĂN sáng gì nào, Ana?”

“Cho cháu một ít yến mạch là được rồi ạ. Cảm ơn bà, bà Jones.”

Tôi đỏ mặt khi ngồi xuống quầy ăn sáng với Christian. Lần gần đây nhất tôi nhìn thấy bà Jones đứng đắn và đức hạnh là khi tôi đang bị kéo vào phòng ngủ trên vai Christian.

“Trông em đáng yêu lắm,” Christian nhẹ nhàng nói. Tôi đang mặc chiếc chân váy ôm màu xám và áo choàng lụa màu trắng.

“Anh cũng thế.” Tôi mỉm cười ngượng ngịu với anh. Anh đang mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt và quần bò, trông anh đẹp trai, tươi tắn và hoàn hảo, như mọi khi.

“Chúng ta nên mua cho em một vài chiếc váy nữa,” anh dừng dừng nói. “Thực ra – anh thích được đưa em đi mua sắm.”

Ừm – đi mua sắm. Tôi ghét mua sắm. Nhưng nếu có Christian thì chắc là không đến nỗi tệ lắm. Tôi quyết định việc làm xao lãng là cách phản kháng tốt nhất.

“Không biết hôm nay ở chỗ làm sẽ có chuyện gì xảy ra đây.”

“Họ sẽ phải thay thế thằng khốn đó thôi.” Christian cau mày và quắc mắt như thể anh vừa dẫm phải một thứ gì đó cực kỳ khó chịu.

“Em mong là người ta sẽ cử một phụ nữ làm sếp mới của em.”

“Tại sao?”

“Chà, như thế anh sẽ khó có thể phản đối việc em đi với cô ấy,” tôi trêu chọc anh.

Môi anh giật giật và anh bắt đầu ăn món trứng ốp lết của mình.

“Có chuyện gì buồn cười thế?” Tôi hỏi.

“Em ấy. Ăn yến mạch của em đi, ăn hết, nếu đó là tất cả những gì em đang có.”

Vẫn hống hách như thường lệ. Tôi bĩu môi với anh, nhưng rồi lại thôi.

“CHÌA KHÓA ĐÂY.” Christian chỉ vào ổ khởi động bên dưới cần số.

“Vị trí lạ quá,” tôi thì thầm. Nhưng tôi thích thú với từng chi tiết nhỏ nên cứ nhún tung tung trên ghế như một đứa trẻ vậy. Cuối cùng thì Christian cũng để tôi lái chiếc ô tô của mình.

Anh nhìn tôi điềm tĩnh, mặc dù mắt anh sáng lên vẻ hài hước. “Em rất hào hứng với chuyện này, đúng không?” Anh thì thầm, vẻ thích thú.

Tôi gạt đầu và cười toe toét như kẻ ngớ ngẩn. “Chỉ cần nghĩ thấy mùi xe mới thôi. Chuyện này thậm chí còn hay hơn cả vụ Phần thưởng đặc biệt cho Người Phục Tụng... ừm, vụ A3 ý,” tôi nói nhanh, đỏ mặt.

Miệng Christian cong lên. “Phần thưởng đặc biệt cho Người Phục Tụng á? Em nói hay lắm, Steele ạ.” Anh dựa ra sau với vẻ mặt giả vờ không tán thành, nhưng anh ấy không thể qua khỏi mắt tôi. Tôi biết anh ấy đang vui lắm.

“Chà, đi thôi.” Anh vẫy tay về phía cửa ra vào của ga-ra.

Tôi vỗ tay, khởi động xe, và tiếng động cơ xe vang lên. Gạt cần số sang chế độ lái, tôi nhắc chân

ra khỏi chân phanh và chiếc Saab êm ả đi về phía trước. Taylor khởi động chiếc Audi đằng sau chúng tôi khi thanh chắn ga-ra nhấc lên, đi theo chúng tôi ra khỏi Escala lên đường.

“Chúng ta có thể bật đài không anh?” Tôi hỏi khi chúng tôi chờ ở cột đèn giao thông đầu tiên.

“Anh muốn em tập trung,” anh nghiêm khắc nói.

“Christian, đi mà anh, em có thể vừa lái xe vừa nghe nhạc mà.” Tôi đảo mắt. Anh cau mày một thoáng rồi với tay đến chiếc đài.

“Em có thể bật iPod, đĩa mp3 cũng như CD bằng máy này,” anh thì thầm.

Giai điệu êm ái to quá mức của The Police bất chợt vang lên trong xe. Christian bật nhỏ lại. Ừm... “King of Pain.”

“Bài thánh ca của anh,” tôi trêu anh, và ngay lập tức tôi hối hận khi miệng anh mím lại thành một đường mỏng. Ôi không. “Em có album này, ở đâu đó.” Tôi vội vàng tiếp tục nói để làm anh phân tán. Ừm... đâu đó trong căn hộ mà tôi dành rất ít thời gian ở đó.

Tôi băn khoăn không biết Ethan thế nào rồi. Hôm nay tôi nên thử gọi cho anh ấy, dù sao cũng không có nhiều việc phải làm.

Nỗi lo lắng lan ra trong bụng tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi đến văn phòng nhỉ? Mọi người có biết chuyện của Jack không? Mọi người có biết Christian tác động vào việc này không? Tôi vẫn có việc làm đấy chứ? Giời ơi, nếu thất nghiệp thì tôi sẽ làm gì đây?

Cưới anh chàng giàu sụ đó đi, Ana! Tiềm Thức đã thò bộ mặt đáng ghét ra. Tôi phớt lờ cô ta – con mụ tham lam.

“Này, Quý Cô Mồm Miệng Lém Lỉnh. Quay lại đi,” Christian kéo tôi trở về thực tại khi tôi dừng xe trước đèn đỏ thứ hai.

Ồ, vì Chúa – đột nhiên tôi nhớ lại hồi dưỡng Ray dạy tôi lái xe. Tôi không cần thêm một người cha nữa. Có lẽ là một người chồng, một người chồng lập dị.

Ừm.

“Em đang nghĩ về công việc thôi mà.”

“Em yêu, em sẽ ổn thôi. Tin anh đi.” Christian mỉm cười.

“Xin anh đừng can thiệp nhé – em muốn tự mình làm việc đó. Christian, xin anh đấy. Nó rất quan trọng với em mà,” tôi nói nhẹ nhàng nhất có thể. Tôi không muốn tranh luận. Miệng anh lại mím thành một đường bướng bỉnh, tôi nghĩ anh lại sắp mắng mỏ tôi.

Ôi không.

“Chúng ta không tranh luận, Christian nhé. Chúng ta đã có một buổi sáng tuyệt vời. Và tối hôm qua là...” Tôi không biết nói gì nữa, tối qua là... “Thiên đường.”

Anh không nói gì. Tôi liếc mắt sang và thấy anh nhắm mắt lại.

“Phải. Thiên đường,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh thực sự có ý đó đấy.”

“Sao cơ?”

“Anh sẽ không để em đi đâu.”

“Em không muốn đi.”

Anh mỉm cười, và nụ cười mới mẻ, bên lén này có thể phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó. Ôi, nụ cười đó mới quyền uy làm sao.

“Tốt,” anh nói ngắn gọn, và trông anh rõ ràng rất thoải mái.

Tôi lái xe đến bãi đậu cách SIP nửa tòa nhà.

“Anh đi bộ với em đến chỗ làm. Taylor sẽ đón anh ở đó,” Christian đề nghị. Tôi trèo ra khỏi xe, hơi lóng ngóng vì chiếc váy ngắn bó sát trong khi Christian trèo ra thật duyên dáng, thoải mái; hoặc cũng có thể anh tạo ra ấn tượng là anh rất thoải mái với cơ thể của mình. Ừm... một người không chịu đựng được việc bị đụng chạm thì không thể thoải mái đến thế. Tôi cau mày trước suy nghĩ lệch lạc của mình.

“Đừng quên là chúng ta sẽ gặp Flynn vào bảy giờ tối nay nhé,” anh nói khi đưa tay ra cho tôi. Tôi nhấn nút khóa cửa trên điều khiển và cầm lấy tay anh.

“Em không quên đâu. Em sẽ viết ra một danh sách các câu hỏi cho ông ấy.”

“Câu hỏi? Về anh ư?”

Tôi gật đầu.

“Anh có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào của em về anh.” Christian trông có vẻ như bị xúc phạm.

Tôi mỉm cười với anh. “Vâng, nhưng em muốn nghe ý kiến đắt giá và không thiên vị của ông bác sĩ tâm lý hơn.”

Anh cau mày và đột nhiên kéo tôi vào vòng tay anh, giữ chặt hai tay tôi sau lưng tôi.

“Ý tưởng này có hay ho lắm không?” Anh nói, giọng anh trầm khàn. Tôi ngửa người ra sau và thấy sự bất an đang dâng đầy lên trong mắt anh. Điều đó làm tâm hồn tôi tan nát.

“Nếu anh không muốn thì em sẽ không làm nữa.” Tôi nhìn anh chằm chằm, chớp mắt, muốn vuốt ve để nỗi lo lắng biến mất khỏi khuôn mặt anh. Tôi ngo ngoáy bàn tay và anh bỏ nó ra. Tôi nhẹ nhàng chạm vào má anh – nó thật mịn màng sau khi được cạo râu sáng nay.

“Anh lo lắng điều gì thế?” Tôi khẽ hỏi.

“Rằng em sẽ đi.”

“Christian, em phải nói với anh bao nhiêu lần đây – em sẽ không đi đâu cả. Anh đã nói với em điều tồi tệ nhất. Em sẽ không bỏ anh đâu.”

“Vậy tại sao em vẫn chưa trả lời anh?”

“Trả lời anh ư?” Tôi lẩm bẩm.

“Em biết anh đang nói đến chuyện gì mà, Ana.”

Tôi thở dài. “Em muốn biết là mình đủ cho anh, Christian ạ. Thế thôi.”

“Và em không tin anh về chuyện đó?” Anh bực tức nói và bỏ tôi ra.

“Christian, tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh. Và trước sự thừa nhận của anh thì anh là một người vô cùng phức tạp và rắc rối. Em không thể cho anh điều anh cần,” tôi nói. “Em không làm được điều đó. Chính vì thế mà em cảm thấy không thỏa đáng, nhất là khi chúng kiến anh với Leila. Ai nói rằng một ngày nào đó anh sẽ không gặp một người sẽ thích làm những việc anh làm? Và ai nói rằng anh sẽ không, anh biết đấy... phải lòng cô ta? Người phù hợp hơn nhiều với nhu cầu của anh ấy.” Suy nghĩ về việc Christian ở bên ai đó làm tôi muốn bệnh. Tôi nhìn chằm chằm xuống những ngón tay đang đan lại của mình.

“Anh biết một vài người phụ nữ thích những việc anh thích làm. Chẳng ai trong số họ hấp dẫn anh như em cả. Anh chưa bao giờ có mối liên hệ tình cảm nào với họ cả. Chỉ có mình em thôi, Ana.”

“Vì anh chưa bao giờ cho họ cơ hội thôi. Anh đã tự nhốt mình quá lâu trong pháo đài của mình, Christian ạ. Nghe này, chúng ta sẽ thảo luận về chuyện này sau nhé. Em phải làm việc rồi. Có lẽ bác sĩ Flynn sẽ cho chúng ta biết quan điểm của ông ấy.” Cuộc nói chuyện trong một bãi đỗ xe vào lúc tám giờ năm mươi phút sáng trở nên nặng nề, và Christian, lần đầu tiên, có vẻ tán thành. Anh gật đầu nhưng ánh mắt có vẻ thận trọng.

“Đi nào,” anh ra lệnh và giơ tay ra.

KHI ĐẾN BÀN LÀM VIỆC, tôi thấy một mẫu giấy bảo tôi đến thẳng văn phòng của Elizabeth. Tôi sợ chết khiếp. Ôi, đúng là thế rồi. Tôi sắp bị đuổi việc rồi.

“Anastasia.” Elizabeth mỉm cười tử tế và vẫy tay mời tôi ngồi lên chiếc ghế trước bàn bà ấy. Tôi ngồi nhìn với vẻ chờ đợi, hy vọng bà không nghe được tiếng tim tôi đang đập thình thịch. Bà vuốt mái tóc dày màu đen của mình và nhìn tôi bằng đôi mắt màu xanh dương âm ỉ.

“Tôi có một vài tin buồn.”

Buồn! Ôi không.

“Tôi gọi cô lên để thông báo là Jack đã rời công ty khá đột ngột.

Tôi đỏ mặt. Chuyện này với tôi chẳng buồn chút nào. Tôi có nên nói với bà ấy là tôi biết điều đó không nhỉ?

“Sự ra đi vội vã của anh ta để lại một chỗ trống, và bây giờ chúng tôi muốn cô vào vị trí đó cho đến khi chúng tôi tìm được người thay thế.”

Sao cơ? Tôi cảm thấy máu rút cạn khỏi đầu mình. *Tôi ư?*

“Nhưng, tôi mới làm được một tuần gì đó mà.”

“Phải, Anastasia ạ, tôi hiểu nhưng Jack luôn bên vực cho khả năng của cô. Cậu ta đặt kỳ vọng vào cô rất nhiều.”

Tôi nín thở. Anh ta kỳ vọng rất nhiều vào việc đề cử tôi ra, chắc chắn rồi.

“Đây là bản mô tả chi tiết công việc. Đọc nó thật kỹ nhé, sau đó chúng ta sẽ thảo luận về nó trong ngày hôm nay.”

“Nhưng...”

“Phải, tôi biết chuyện này rất đột ngột, nhưng cô đã liên hệ với những tác giả chủ chốt của Jack. Các ghi chép của cô được các Biên tập viên ủy nhiệm khác chú ý. Cô có một trí tuệ sắc sảo, Anastasia ạ. Tất cả chúng tôi nghĩ rằng cô có thể làm được việc đó.”

“Okay.” *Chuyện này không có thật.*

“Nghe này, hãy nghĩ về việc đó. Trong thời gian đó, cô có thể tiếp quản văn phòng của Jack.” Bà ấy đứng lên, khéo léo đuổi tôi đi, và chìa bàn tay ra. Tôi bắt lấy nó trong nỗi kinh ngạc tột cùng.

“Tôi rất mừng là anh ta đã đi,” bà ấy thì thầm và khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Khỉ thật.

Hắn đã làm gì bà ấy thế không biết?

Quay lại bàn làm việc, tôi lấy chiếc BlackBerry ra và gọi Christian.

Anh trả lời ngay hồi chuông thứ hai. “Anastasia. Em ổn chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Họ vừa mới ủy nhiệm công việc của Jack cho em, tạm thời ấy,” tôi thốt ra.

“Em đang đùa à,” anh thì thầm, choáng váng.

“Anh có liên quan gì đến chuyện này không thế?” Giọng tôi sắc hơn dự định.

“Không... không, không liên quan một tí nào. Ý anh là, với tất cả sự tôn trọng, Anastasia, em mới làm việc ở đó được khoảng một tuần – và anh không hề có ý đó.”

“Em hiểu.” Tôi cau mày. “Hình như Jack thực sự đánh giá cao em thì phải.”

“Thế à?” Giọng Christian bằng giá, sau đó anh thở dài. “Chà, em yêu, nếu họ nghĩ là em có thể làm được việc đó thì anh chắc chắn là em làm được. Chúc mừng em. Có lẽ chúng mình phải ăn

mừng sau khi gặp Flynn.”

“Ừm. Anh có chắc là anh không liên quan đến việc này không?”

Anh yên lặng một thoáng, rồi trả lời bằng giọng trầm đầy đe dọa. “Em nghi ngờ anh ư? Em làm anh cẩu thả.”

Tôi nuốt khan. Giời ạ, anh ấy dễ nổi điên quá. “Em xin lỗi,” tôi thở ra, cố kiềm chế.

“Nếu em cần bất cứ điều gì, hãy nói cho anh biết. Anh sẽ ở bên em. Và Anastasia này?”

“Sao cơ?”

“Dùng chiếc Blackberry của em,” anh cụt lủn nói thêm.

“Vâng, Christian.”

Anh không cúp máy như tôi mong đợi mà hít một hơi thật sâu.

“Anh nói rồi đấy. Nếu em cần anh, anh luôn ở bên em.” Lời nói của anh êm ái hơn nhiều, có vẻ hòa giải.Ồ, anh ấy thật hay thay đổi... tâm trạng của anh ấy cứ như một chiếc máy phát nhạc đang chơi nhịp điệu nhanh vậy.

“Vâng,” tôi lầm bầm. “Em phải đi rồi. Em phải chuyển văn phòng mà.”

“Nếu em cần anh. Anh nói rồi đấy nhé,” anh thì thầm.

“Em biết rồi, cảm ơn anh, Christian. Em yêu anh.”

Tôi cảm nhận được nụ cười toe toét của anh ở đầu bên kia. Tôi đã giành lại được anh rồi.

“Anh cũng yêu em, em yêu.”Ồ, tôi có bao giờ chán nghe câu nói đó từ anh không nhỉ?

“Em sẽ nói chuyện với anh sau nhé.”

“Sau nhé, em yêu.”

Tôi cúp máy và liếc nhìn văn phòng của Jack. Văn phòng của tôi. Chúa ơi – Anastasia Steele, Quyền Biên tập viên Ủy nhiệm. Ai mà ngờ được cơ chứ? Tôi nên đòi tăng lương mới phải.

Jack sẽ nghĩ gì nếu hắn biết nhỉ? Tôi rùng mình trước suy nghĩ đó và vẫn vợ nghĩ không biết anh ta dành buổi sáng của mình làm gì, nếu không ở New York như dự định. Tôi bước vào văn phòng của hắn – của tôi – ngồi xuống bàn làm việc, và bắt đầu đọc bản mô tả công việc.

Lúc mười hai rưỡi, Elizabeth gọi điện cho tôi.

“Ana, chúng tôi cần cô có mặt trong một cuộc họp lúc một giờ ở phòng họp của ban giám đốc. Jerry Roach và Kay Bestie sẽ ở đó – cô biết đấy, giám đốc và phó giám đốc công ty ấy mà? Tất cả các Biên tập viên ủy nhiệm đều có mặt.”

Khỉ thật!

“Tôi có cần chuẩn bị gì không ạ?”

“Không, đây chỉ là một cuộc gặp mặt thân mật chúng ta tổ chức một tháng một lần thôi. Sẽ có cả đồ ăn trưa luôn.”

“Tôi sẽ có mặt ngay.” Tôi cúp máy.

Chết tiệt! Tôi kiểm tra bảng phân công hiện tại của các tác giả của Jack. Phải, tôi đã làm việc với họ rồi. Tôi có năm tập bản thảo mà anh ta đang ủng hộ, thêm hai tập nữa, và hai bản này thực sự nên được cân nhắc xuất bản. Tôi hít một hơi thật sâu – tôi không thể tin được là đã đến giờ ăn trưa. Thời gian cứ thế trôi đi, và tôi yêu công việc này. Có quá nhiều việc cần giả quyết buổi sáng hôm nay. Một tiếng ping từ lịch của tôi thông báo một cuộc hẹn.

Ôi không – Mia! Phấn khích quá, tôi đã quên mất bữa trưa của chúng tôi. Tôi lần mò chiếc

Blackberry và cố gắng gọi cho cô bé.

Điện thoại tôi rung lên.

“Là anh ấy, ở quầy lễ tân.” Giọng Claire thì thào.

“Ai cơ?” Trong một thoáng, tôi đã nghĩ đó có thể là Christian.

“Vị thần tóc vàng ấy.”

“Ethan ư?”

Ồ, anh ấy muốn gì nhỉ? Ngay lập tức tôi cảm thấy tội lỗi vì đã không gọi cho anh ấy.

Ethan trong chiếc áo sơ mi xanh kẻ ca rô, áo phông trắng và quần bò, cười thật tươi khi tôi xuất hiện.

“Oa! Trông em quyến rũ quá, Steele,” anh nói và gạt đầu ngưỡng mộ, rồi ôm nhanh tôi một cái.

“Mọi chuyện ổn cả chứ anh?”

Anh cau mày. “Mọi chuyện ổn cả, Ana. Anh chỉ muốn gặp em thôi. Cũng lâu rồi anh chưa gặp em, và anh muốn kiểm tra xem Quý Ngài Giàu Sụ đối xử với em thế nào.”

Tôi đỏ mặt và không nín nổi nụ cười.

“Được rồi!” Ethan reo lên, giơ hai tay lên. “Anh có thể hiểu được qua nụ cười bí hiểm của em. Anh không muốn biết nữa. Anh đến với khả năng mỏng manh là em đang ăn trưa. Anh đang ghi danh ở Seattle cho một khóa học về tâm lý vào tháng chín. Cho khóa học thạc sĩ của anh.”

“Ồi, Ethan. Có quá nhiều việc đã xảy ra. Em có cả tử thú để kể cho anh, nhưng bây giờ em không tiện kể. Em phải họp rồi.” Một ý tưởng chợt thúc mạnh vào tôi. “Và em không biết anh có thể làm ơn giúp em một việc rất, rất quan trọng được không?” Tôi chấp hai tay lại thỉnh cầu.

“Chắc rồi,” anh nói, bối rối trước sự khẩn cầu của tôi.

“Em định ăn trưa với em gái của Christian và Elliot – nhưng em không liên lạc được với cô ấy, và em vừa mới nhận được tin báo về cuộc họp. Anh có thể làm ơn đưa cô ấy đi ăn trưa được không? Xin anh đấy?”

“Ồi, Ana! Anh không muốn trông nom một cô bé ngỗ nghịch đâu.”

“Đi mà, Ethan.” Tôi nhìn anh bằng đôi mắt van nài dễ mềm lòng nhất. Anh đảo mắt và tôi biết tôi đã chinh phục được anh.

“Em sẽ nấu gì đó cho anh chứ?” Anh thì thầm.

“Chắc rồi, cái gì cũng được, lúc nào cũng được ạ.”

“Vậy cô bé ấy ở đâu?”

“Có lẽ lúc này cô ấy đến đây rồi.” Và y như rằng, tôi nghe thấy giọng cô bé.

“Ana!” Cô bé gọi từ cửa chính.

Chúng tôi cùng quay người lại, và cô bé đứng đó – tròn trịa và cao ráo với mái tóc kiểu bob bóng mượt màu đen – mặc một chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà và đi đôi giày mềm cao gót có dây đeo quanh cổ chân. Trông cô bé thật tuyệt vời.

“Cô bé ngỗ nghịch đây á?” Anh thì thầm, há hốc miệng nhìn cô bé.

“Vâng. Cô bé con cần được trông nom đấy ạ.” Tôi thì thầm đáp lại. “Chào em, Mia.” Tôi ôm Mia trong lúc cô bé nhìn Ethan chăm chăm.

“Mia – đây là Ethan, anh trai của Kate.”

Anh gạt đầu, lông mày nhướn lên vẻ ngạc nhiên. Mia chớp mắt mấy lần khi cô bé đưa tay ra cho

anh.

“Rất vui được gặp em,” Ethan khé nói nhanh và Mia lại chớp mắt lần nữa – thoáng im lặng. Cô bé đỏ mặt.

Mẹ ơi. Tôi không nghĩ rằng mình từng thấy cô bé đỏ mặt.

“Chị không đi ăn trưa được,” tôi uể oải nói. “Ethan đã đồng ý đưa em đi ăn, như thế ổn chứ? Thỏa thuận như thế được không nhỉ?”

“Chắc chắn rồi ạ,” cô bé nói nhỏ. Mia nhỏ nhẹ, chuyện này quá là kỳ lạ.

“Vậy thì bây giờ đến lúc anh làm nhiệm vụ rồi. Sau nhé, Ana,” Ethan nói và giơ cánh tay ra cho Mia. Cô bé nhận lấy nó với nụ cười bền lên.

“Tam biệt, Ana.” Mia quay lại với tôi và làm khẩu hình, “Ôi. Chúa. Ơi!” và tặng tôi một cái nháy mắt rất cường điệu.

Giờ ơ... cô bé thích anh ấy! Tôi vẫy tay với họ khi họ rời tòa nhà. Tôi băn khoăn không biết Christian nghĩ gì về việc em gái mình hẹn hò nữa. Suy nghĩ đó làm tôi khó chịu. Cô ấy trạc tuổi tôi, nên anh ấy không thể phản đối được, đúng không nhỉ?

Chúng ta đang phải đối mặt với Christian đấy. Tiềm Thức đáng ghét quay lại, mồm miệng ngoa ngoắt, áo len và ví móc ở cánh tay. Tôi lắc đầu để giữ hình ảnh đó ra. Mia là một người phụ nữ đã trưởng thành và Christian có thể sẽ biết điều, đúng không nào? Tôi bỏ qua suy nghĩ đó và quay lại văn phòng của Jack... ơ... của tôi để chuẩn bị cho cuộc họp.

Khi tôi quay về đã là một rủi ro. Cuộc họp diễn ra suôn sẻ. Tôi thậm chí còn được chấp thuận cho việc xúc tiến hai tập bản thảo mà tôi đang bảo vệ. Cảm giác đó thật hăng say.

Trên bàn tôi là một cái giỏ đan bằng liễu gai khổng lồ kết hoa hồng trắng và hồng phấn đẹp mê hồn. Oa – chỉ riêng mùi hương thôi cũng đã tuyệt lắm rồi. Tôi mỉm cười và cầm tấm thiệp lên. Tôi biết ai là người gửi.

Xin chúc mừng, quý cô Steele

Tất cả là nhờ công sức của em!

Không có sự giúp đỡ nào từ phía vị CEO thân thiện và tự cao tự đại quá mức của em.

Yêu em,

Christian

Tôi cầm chiếc Blackberry lên để email cho anh ấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tự cao tự đại...

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 15:43

Đến: Christian Grey

Là kiểu điên ưa thích của em. Cảm ơn anh vì những bông hoa thật đẹp. Chúng được chuyển đến trong một chiếc giỏ liễu gai khổng lồ khiến em nghĩ đến những chuyến picnic và những cái chăn.

X

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không khí trong lành

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 15:55

Đến: Anastasia Steele

Điền á? Bác sĩ Flynn có lẽ sẽ chia sẻ vài điều về vấn đề đó đấy.

Em thích đi picnic à?

Chúng ta có thể vui vẻ ở ngoài trời, Anastasia...

Ngày hôm nay của em thế nào, em yêu?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi mẹ ơi. Tôi đỏ mặt khi đọc thư trả lời của anh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cuồng nhiệt

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 16:00

Đến: Christian Grey

Ngày hôm nay trôi đi vùn vụt ấy. Em gần như không có lấy một giây để nghĩ đến bất cứ việc gì ngoài công việc. Em nghĩ em có thể làm việc này! Em sẽ kể cho anh nhiều hơn khi về nhà nhé.

Đi chơi nghe... thú vị lắm.

Yêu anh.

A x

TB: đừng lo về bác sĩ Flynn nhé.

Điện thoại tôi rung lên. Là Claire ở bộ phận lễ tân, cô ấy khát khao muốn biết ai đã gửi hoa và điều gì đã xảy ra với Jack. Chúi đầu trong văn phòng cả ngày, tôi đã bỏ lỡ những câu chuyện buồn đưa lê. Tôi nhanh chóng kể với cô ấy rằng hoa là do bạn trai tôi gửi và tôi không biết chuyện Jack ra đi. Chiếc Blackberry của tôi rung lên và tôi nhận được một email khác từ Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh sẽ cố...

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 16:09

Đến: Anastasia Steele

Không lo lắng.

Sau nhé, em yêu. X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Lúc năm rưỡi, tôi dọn dẹp bàn làm việc. Tôi không tin được là ngày hôm nay đã trôi đi. Tôi phải quay lại Escala và chuẩn bị cho cuộc gặp với bác sĩ Flynn. Tôi thậm chí còn chưa có thời gian chuẩn bị các câu hỏi. Có lẽ hôm nay chúng tôi có thể gặp mặt lần đầu tiên, và biết đâu Christian sẽ cho tôi gặp lại ông ấy. Tôi rùng mình để giữ suy nghĩ đó ra khỏi đầu trong lúc lao nhanh ra khỏi văn phòng và vẩy tay nhanh chào tạm biệt Claire.

Tôi còn phải lo cho sinh nhật của Christian nữa. Tôi biết mình sẽ tặng gì cho anh ấy rồi. Tôi muốn anh ấy nhận được nó tối nay trước khi chúng tôi đi gặp Flynn, nhưng làm thế nào được nhỉ? Bên cạnh bãi đậu xe là một cửa hàng nhỏ có bán đồ du lịch rẻ tiền. Hứng khởi tràn

ngập lòng tôi khi tôi len lỏi vào bên trong.

CHRISTIAN ĐANG NÓI CHUYỆN qua chiếc Blackberry, đứng nhìn qua bức tường kính khi tôi bước vào căn phòng lớn một tiếng sau đó. Quay người lại, anh cười toe toét với tôi và kết thúc cuộc gọi.

“Ros, thế là tốt rồi. Báo cho Barney và chúng tôi sẽ đi từ đó... Thế nhé.”

Anh bước về phía tôi khi tôi đứng bên lề ở lối ra vào. Anh đã thay sang một chiếc áo phông trắng và quần bò, đúng kiểu gã trai hư hỏng và khêu gợi. *Oa.*

“Chào buổi tối, cô Steele,” anh thì thầm và cúi xuống hôn tôi. “Chúc mừng em đã được thăng chức.” Anh vòng tay quanh người tôi. Anh có mùi ngon quá.

“Anh tắm rồi.”

“Anh vừa mới tập thể thao với Claude.”

“Ồ.”

“Đã khiến anh ta ngã chống vó hai lần.” Christian cười tươi, thật trẻ con và hài lòng với bản thân mình. Nụ cười toe toét của anh thật dễ lây lan.

“Chuyện đó không thường xảy ra ạ?”

“Không. Thật vui khi nó xảy ra. Em đói chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Sao thế?” Anh cau mày với tôi.

“Em hồi hộp. Về chuyện bác sĩ Flynn ý mà.”

“Anh cũng thế. Ngày hôm nay của em thế nào?” Anh bỏ tôi ra, và tôi tóm tắt ngắn gọn cho anh nghe. Anh lắng nghe chăm chú.

“Ồ - có thêm điều này em nên nói cho anh,” tôi bổ sung. “Em đã định đi ăn trưa với Mia.”

Anh nhướn lông mày vẻ ngạc nhiên. “Em chưa kể với anh điều đó.”

“Em biết, em quên mất. Em không đi được vì vướng cuộc họp, và Ethan đưa cô bé đi ăn thay em rồi.”

Mặt anh sầm lại. “Anh hiểu. Đừng cần môi nữa.”

“Em phải đi tắm rửa đây,” tôi chuyển chủ đề rồi quay người bước đi trước khi anh kịp phản ứng gì thêm.

VĂN PHÒNG CỦA BÁC SĨ FLYNN không xa căn hộ của Christian lắm. Thật tiện lợi, *cho những buổi trị liệu khẩn cấp.*

“Anh thường chạy bộ từ nhà đến đây,” Christian nói khi anh đỡ chiếc Saab của tôi. “Đây là một chiếc xe tuyệt vời.” Anh mỉm cười với tôi.

“Em cũng nghĩ vậy,” tôi mỉm cười lại với anh. “Christian... Em...” Tôi bồn chồn nhìn anh chằm chằm.

“Sao thế, Ana?”

“Cái này ạ.” Tôi kéo hộp quà nhỏ màu đen từ trong túi xách ra. “Đây là món quà tặng anh nhân dịp sinh nhật. Em muốn tặng nó cho anh ngay bây giờ - nhưng anh phải hứa là không được mở nó trước thứ bảy, được chứ?”

Anh chớp mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Okay,” anh thận trọng thì thầm.

Hít một hơi thật sâu, tôi đưa nó cho anh, phớt lờ vẻ mặt bối rối của anh. Anh lắc lắc cái hộp, và

nó phát ra tiếng lách cách rất vừa ý. Anh cau mày. Tôi biết anh rất muốn biết bên trong đó có gì. Sau đó anh cười toe toét, mắt sáng lên vì sự thích thú trẻ trung và vô tư. *Ôi trời ơi...* trông anh ấy đúng như tuổi của mình – và thật đẹp.

“Anh không được mở nó trước thứ Bảy đâu đấy,” tôi cảnh báo anh.

“Anh hiểu rồi,” anh nói. “Vậy tại sao em lại tặng nó cho anh bây giờ?” Anh nhét chiếc hộp vào túi trong của chiếc áo khoác kẻ sọc màu xanh dương, gần chỗ trái tim anh.

Mới phù hợp làm sao, tôi ngẫm nghĩ. Tôi cười tự mãn với anh.

“Vì em có thể, ngài Grey ạ.”

Miệng anh cong lên với sự thích thú hài hước.

“Chà, cô Steele, cô đã học lỏm được trò của tôi rồi đấy.”

Chúng tôi được một nhân viên lễ tân nhanh nhẹn và thân thiện dẫn đến văn phòng lộng lẫy của bác sĩ Flynn. Bà ta chào Christian rất ấm áp, theo tôi thì hơi ấm áp quá mức – giờ ọ, bà ta đáng tuổi mẹ anh ấy cơ mà – và anh ấy biết tên bà ta.

Căn phòng rất tao nhã: màu xanh lục nhạt với hai chiếc ghế dài màu xanh lục đậm đối diện hai chiếc ghế bành bọc da, và nó có không khí của một câu lạc bộ dành cho các quý ông. Bác sĩ Flynn đang ngồi ở một chiếc bàn ở đầu bên kia của căn phòng.

Khi chúng tôi vào, ông đứng lên và đi lại chỗ chúng tôi trong khu vực ngoài chờ. Ông mặc quần dài màu đen và áo sơ mi hở cổ màu xanh dương nhạt – không cà vạt. Đôi mắt sáng màu xanh dương của ông dường như không để lộ điều gì.

“Christian.” Ông mỉm cười thân thiện.

“John.” Christian bắt tay John. “Ông còn nhớ Anastasia chứ?”

“Làm sao tôi quên được? Anastasia, chào mừng cô đến đây.”

“Xin gọi tôi là Ana,” tôi thì thầm khi ông bắt tay tôi thật chặt. Tôi rất thích ngữ điệu tiếng Anh của ông ấy.

“Ana,” ông vui vẻ nói và dẫn chúng tôi đến chỗ mấy cái ghế dài.

Christian ra hiệu cho tôi ngồi vào một chiếc ghế. Tôi ngồi xuống, cố gắng tỏ ra thoải mái, để tay lên thành ghế, và anh nằm ườn ra chiếc ghế còn lại bên cạnh tôi, và như thế chúng tôi ngồi vuông góc với nhau. Một chiếc bàn nhỏ với một chiếc đèn đơn giản đặt giữa hai chúng tôi. Tôi thích thú khi để ý thấy một hộp khăn giấy bên cạnh chiếc đèn.

Đây không phải là điều tôi dự đoán từ trước. Tôi đã tưởng tượng ra một căn phòng âm đạm màu trắng toát với những chiếc ghế dài bọc da màu đen; nữ thần trong tôi chắc hẳn phải cảm thấy quen thuộc hơn với chỗ đó.

Trông có vẻ thoải mái và nắm quyền kiểm soát, bác sĩ Flynn ngồi xuống một chiếc ghế bành rồi cầm tập giấy ghi chép bọc da lên. Christian khoanh chân lại, mắt cá chân đặt trên đầu gối, và duỗi một cánh tay dọc theo lưng ghế. Với tay còn lại ra, anh tìm bàn tay tôi đang đặt trên thành ghế và khẽ bóp trấn an.

“Christian đã yêu cầu cô đi cùng cậu ấy đến một buổi trị liệu,” bác sĩ Flynn nhẹ nhàng bắt đầu. “Như cô đã biết, chúng ta coi những buổi trị liệu này là hoàn toàn bí mật...”

Tôi nhướn mày với bác sĩ Flynn làm ông đang nói phải ngừng lại.

“Ồ... ừm... Tôi đã ký thỏa thuận NDA rồi,” tôi lầm bầm, xấu hổ vì thấy ông dừng lại. Cả Flynn và Christian nhìn tôi chằm chằm, và Christian bỏ tay tôi ra.

“Một thỏa thuận không tiết lộ ư?” Lông mày bác sĩ Flynn nhíu lại, và ông liếc nhìn Christian vẻ dò hỏi.

Christian nhún vai.

“Câu bắt đầu tất cả các mối quan hệ với phụ nữ của mình bằng một bản NDA ư?” Bác sĩ Flynn hỏi anh.

“Với những người làm theo hợp đồng thì đúng.”

Môi bác sĩ Flynn giật giật. “Thế cậu còn có loại hình quan hệ khác nữa với phụ nữ ư?” Ông hỏi, có vẻ thích thú.

“Không,” Christian đáp sau một nhịp, và trông anh cũng rất thích thú.

“Đúng như tôi nghĩ,” bác sĩ Flynn tập trung chú ý trở lại tôi. “Chà, tôi nghĩ chúng ta không phải lo lắng về sự bí mật nữa, nhưng tôi có thể đề nghị rằng hai vị thảo luận về chuyện này vào một lúc nào đó được không? Theo như tôi hiểu thì hai người không còn duy trì mối quan hệ kiểu hợp đồng như thế nữa rồi.”

“Một loại hợp đồng mới, hy vọng vậy,” Christian nhẹ nhàng nói và liếc nhìn tôi. Tôi đỏ mặt còn bác sĩ Flynn nheo mắt lại.

“Ana. Xin cô thứ lỗi, nhưng có lẽ tôi hiểu về cô nhiều hơn cô tưởng. Christian đã rất hợp tác.”

Tôi lo lắng liếc nhìn Christian. Anh ấy đã nói gì thế?

“Một bản NDA ư?” Ông nói tiếp. “Chắc hẳn cô phải sốc lắm.”

Tôi chớp mắt nhìn ông. “Ồ, tôi nghĩ cú sốc đó đã phai nhạt dần rồi, khi mà Christian gần đây đã tiết lộ một số chuyện khác,” tôi đáp, giọng nhỏ và lưỡng lự vẻ lo lắng.

“Chắc chắn rồi.” Bác sĩ Flynn mỉm cười chân thành với tôi. “Vậy, Christian, cậu muốn thảo luận về điều gì?”

Christian nhún vai như một đứa trẻ bất cần. “Anastasia muốn đến gặp ông. Có lẽ ông nên hỏi cô ấy.”

Khuôn mặt bác sĩ Flynn lại để lộ sự ngạc nhiên, và ông nhìn tôi chăm chăm.

Chết tiệt. Xấu hổ quá đi mất. Tôi nhìn chăm chăm xuống ngón tay mình.

“Cô sẽ thoải mái hơn khi Christian để chúng ta ở lại một lát chứ?”

Ánh mắt tôi chiếu thẳng sang Christian và anh đang nhìn tôi chăm chăm đầy trông đợi.

“Vâng,” tôi thì thầm.

Christian cau mày, định há miệng ra nhưng rồi khép lại ngay lập tức sau đó đứng lên nhanh nhẹn và duyên dáng.

“Tôi sẽ ở phòng chờ,” anh nói, miệng anh trề ra, vẻ gắt gỏng.

Ôi không.

“Cảm ơn cậu, Christian,” bác sĩ Flynn bình thản nói.

Christian nhìn tôi thật lâu vẻ dò hỏi rồi đi ra khỏi căn phòng – nhưng anh không đóng sầm cửa lại. Phù. Tôi thư giãn ngay lập tức.

“Cậu ấy bắt nạt cô ư?”

“Vâng. Nhưng không nhiều như trước đây.” Tôi cảm thấy mình đang phản bội, nhưng điều đó là sự thật.

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên, Ana ạ. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tôi nhìn chăm chăm xuống những ngón tay đang đan lại của mình. Tôi có thể hỏi điều gì đây?

“Bác sĩ Flynn ạ, trước đây tôi chưa từng yêu ai, và Christian... Trong tuần vừa rồi, có quá nhiều

chuyện đã xảy ra. Tôi còn chưa có dịp để suy nghĩ mọi việc cho thấu đáo.”

“Cô cần suy nghĩ thấu đáo về những chuyện gì?”

Tôi ngẩng lên liếc nhìn ông, đầu ông nghiêng sang một bên trong lúc nhìn tôi chăm chú đầy thương cảm, tôi nghĩ vậy.

“Ừm... Christian nói với tôi là anh ấy rất vui khi từ bỏ được... ờ...” Tôi ngần ngại và dừng lại.

Chuyện này khó nói hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.

Bác sĩ Flynn thở dài. “Ana, trong thời gian rất ngắn từ lúc cô quen cậu ấy, cô đã tạo được những bước tiến triển với bệnh nhân của tôi hơn rất nhiều so với những gì tôi làm được trong hai năm qua. Cô có ảnh hưởng rất sâu sắc với cậu ấy. Cô phải nhận thấy điều đó.”

“Anh ấy cũng có ảnh hưởng rất sâu sắc với tôi. Tôi chỉ không biết liệu mình có đủ, đủ để đáp ứng những nhu cầu của anh ấy không?” Tôi thì thầm.

“Đó là điều cô cần ở tôi ư? Sự đảm bảo ấy?”

Tôi gật đầu.

“Nhu cầu thay đổi mà,” ông đơn giản nói. “Christian đã thấy mình rơi vào một tình huống mà những phương pháp đối phó của cậu ấy không còn hiệu quả nữa. Rất đơn giản, cô đã bắt cậu ấy phải đối mặt với một số nỗi kinh hoàng của mình và suy nghĩ lại.”

Tôi chớp mắt nhìn ông. Ông ấy lặp lại chính xác những gì Christian từng nói với tôi.

“Phải, những nỗi kinh hoàng của anh ấy,” tôi thì thầm.

“Chúng ta không đào bới những chuyện đó – chúng thuộc về quá khứ rồi. Christian biết những nỗi sợ hãi của mình là gì, cũng như tôi – và bây giờ thì tôi chắc chắn là cô cũng biết. Tôi quan tâm nhiều hơn đến tương lai và việc đưa Christian đến một nơi mà cậu ấy muốn thuộc về.”

Tôi cau mày, ông ấy cũng nhướn một bên mày.

“Thuật ngữ trong ngành là SFBT – xin lỗi.” Ông mỉm cười. “Đó là chữ viết tắt của Solution Focused Brief Therapy – Trị liệu tập trung vào giải pháp. Về cơ bản, nó có tính định hướng mục đích. Chúng ta tập trung vào nơi mà Christian muốn đến và làm thế nào để đưa cậu ấy đến đó. Đó là một phương pháp biện chứng. Việc bận tâm đến quá khứ chẳng có ý nghĩa gì – tất cả những điều đó đã được các nhà vật lý, tâm lý học và bác sĩ thần kinh mà Christian từng đến gặp nghiên cứu kỹ rồi. Chúng ta biết lý do tại sao cậu ấy như vậy, nhưng tương lai mới là điều quan trọng. Nơi Christian dự định sẽ đến, nơi cậu ấy muốn thuộc về. Việc cô đột ngột bỏ cậu ấy đã khiến cậu ấy chấp nhận phương pháp điều trị này một cách nghiêm túc. Cậu ấy nhận ra rằng mục đích của mình là một mối quan hệ tình cảm với cô. Chỉ đơn giản có thế, và đó là điều chúng tôi đang giải quyết lúc này. Tất nhiên còn có những trở ngại nữa – chứng sợ bị sờ mó của cậu ấy là một.”

Ồi giờ ị ạ... chứng gì của anh ấy cơ? Tôi thở hỗn hển.

“Tôi xin lỗi. Ý tôi là nỗi sợ bị chạm vào của cậu ấy,” bác sĩ Flynn nói và lắc đầu như thể đang tự quở trách mình. “Và tôi chắc chắn là cô biết về điều này.”

Tôi đỏ mặt và gật đầu. *Ra là cái đó.*

“Cậu ấy mắc chứng cảm ghét bản thân. Tôi cũng chắc là cô không ngạc nhiên khi biết điều đó. Và tất nhiên là cả chứng rối loạn giấc ngủ... ừm – xin lỗi, thuật ngữ cho dân không chuyên là những cơn sợ hãi về đêm.”

Tôi chớp mắt nhìn ông, cố gắng nạp những từ dài dòng đó vào đầu. Tôi biết tất cả những điều này. Nhưng Flynn vẫn chưa đề cập đến mối bận tâm lớn nhất của tôi.

“Nhưng anh ấy là một kẻ bạo dâm. Vì thế, chắc chắn là anh ấy có những nhu cầu mà tôi không đáp ứng được.”

Bác sĩ Flynn khẽ đảo mắt, miệng ông mím lại thành một đường mỏng. “Đó không còn được coi là một thuật ngữ về thần kinh học nữa rồi. Tôi không biết mình đã nói với cậu ấy bao nhiêu lần về điều đó. Thậm chí nó còn không được xếp vào nhóm tình dục đồi trụy nữa, từ những năm chín mươi cơ.”

Bác sĩ Flynn lại làm tôi không hiểu. Tôi chớp mắt nhìn ông. Ông mỉm cười chân thành với tôi.

“Đó là một thói xấu khó chữa của tôi.” Ông lắc đầu. “Christian chỉ nghĩ đến những điều tồi tệ nhất của bất kỳ tình huống nào. Đó là một phần của sự căm ghét bản thân của cậu ấy. Tất nhiên có tồn tại sự bạo dâm, nhưng đó không phải là một căn bệnh; nó là một sự lựa chọn về phong cách sống. Và nếu nó được thực hiện trong một mối quan hệ an toàn, lành mạnh giữa những người trưởng thành thỏa thuận với nhau, thì điều đó chẳng thành vấn đề. Theo tôi hiểu thì Christian đã thực hiện tất cả các mối quan hệ kiểu BDSM theo cách này. Cô là người tình đầu tiên không bằng lòng, vì thế cậu ấy không sẵn lòng làm điều đó.”

Người tình!

“Nhưng chuyện không phải lúc nào cũng đơn giản như vậy.”

“Sao lại không?” Bác sĩ Flynn hiền hậu nhún vai.

“Ừm... lý do anh ấy làm thế ấy ạ.”

“Ana, đó là vấn đề. Xét về trị liệu tập trung vào giải pháp, điều đó rất đơn giản. Christian muốn ở bên cô. Để làm được như vậy, cậu ấy cần phải từ bỏ những khía cạnh cực đoan hơn của loại quan hệ đó. Suy cho cùng, điều cô đang đòi hỏi không phải là vô lý, đúng không nào?”

Tôi đỏ mặt. Phải vậy không?

“Tôi không nghĩ vậy. Nhưng tôi e là anh ấy nghĩ vậy.”

“Christian nhận ra điều đó và cậu ấy hành động như thế. Cậu ấy không mất trí đâu.” Bác sĩ Flynn thở dài. “Nói tóm lại, Christian không phải là một người bạo dâm, Ana ạ. Cậu ấy là một người đàn ông trẻ tuổi tức giận, sợ hãi và tuyệt vọng, người từng phải đối mặt với rất nhiều rắc rối từ khi sinh ra. Chúng ta có thể cảm thương về điều đó, và luôn phân tích nguyên nhân, cách thức cũng như ai đã gây ra điều đó – hoặc là Christian có thể vượt lên và quyết định xem mình muốn sống như thế nào. Cậu ấy đã tìm được một điều gì đó có tác dụng với mình trong một vài năm, không ít thì nhiều, nhưng từ khi cậu ấy gặp cô, nó không có tác dụng nữa. Và hậu quả là, cậu ấy đang thay đổi phương pháp của mình. Cô và tôi phải tôn trọng sự lựa chọn của cậu ấy và ủng hộ cậu ấy.”

Tôi há hốc mồm nhìn ông. “Đó là sự đảm bảo cho tôi ư?”

“Chỉ được đến thế thôi, Ana ạ. Trong cuộc đời này chẳng có điều gì là đảm bảo cả.” Ông mỉm cười. “Và đó là ý kiến của tôi.”

Tôi cũng mỉm cười yếu ớt. Những lời nói đùa của bác sĩ... giờì ả.

“Nhưng anh ấy nghĩ về bản thân như một người nghiện rượu đang hồi phục vậy.”

“Christian sẽ luôn nghĩ đến điều xấu nhất về bản thân mình. Như tôi đã nói, đó là một phần của chứng căm ghét bản thân. Nó thuộc về bản chất rồi, dù có thế nào đi chăng nữa. Đương nhiên là cậu ấy lo lắng về những thay đổi trong cuộc sống của mình. Có khả năng cậu ấy sẽ phải hứng chịu cả núi nỗi đau về mặt tình cảm, và thật ngẫu nhiên, cậu ấy đã từng ném trái nỏ khi cô bỏ cậu ấy. Tất nhiên là cậu ấy phải e sợ rồi.” Bác sĩ Flynn ngừng lại. “Tôi không có ý nhấn mạnh vai trò quan trọng của cô trong sự chuyển đổi của cậu ấy. Nhưng đúng là cô có. Christian sẽ không thể đến được nơi cậu ấy muốn đến nếu không gặp được cô. Cá nhân tôi không nghĩ rằng một người nghiện rượu là phép so sánh phù hợp, nhưng nếu lúc này nó có tác dụng thì tôi cho rằng chúng ta nên tin tưởng vào điều tốt đẹp ở cậu ấy.”

Tin tưởng vào điều tốt đẹp ở Christian. Tôi cau mày trước suy nghĩ đó.

“Về mặt tình cảm, Christian là một người trưởng thành, Ana ạ. Cậu ấy đã hoàn toàn vượt qua giai đoạn đó trong cuộc đời. Cậu ấy đã dốc toàn bộ sức lực của mình cho những thành công trong kinh doanh và kết quả thành công ngoài mong đợi. Thế giới tình cảm của cậu ấy phải phát triển để theo kịp điều đó.”

“Vậy tôi có thể giúp thế nào ạ?”

Bác sĩ Flynn cười to. “Chỉ cần làm những việc cô đang làm thôi,” ông cười tươi với tôi. “Christian đang say cô như điên rồi. Thật vui khi thấy điều đó.”

Tôi đỏ mặt, và nữ thần trong tôi đang sung sướng tự ôm lấy mình, nhưng có điều gì đó vẫn làm tôi lo lắng.

“Tôi có thể hỏi ông thêm một điều nữa được không?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Một phần trong tôi nghĩ rằng nếu anh ấy không đau khổ đến mức này, anh ấy đã không... cần đến tôi.”

Lông mày bác sĩ Flynn đột ngột nhướng lên đầy ngạc nhiên. “Đó là một điều rất không hay khi nói về bản thân cô đấy, Ana ạ. Và nói thẳng ra là nó nói nhiều về cô hơn là về Christian. Nó không đến mức giống như việc cậu ấy tự nguyện rửa bản thân mình, nhưng tôi khá ngạc nhiên về điều đó.”

“Ừm, ông hãy nhìn anh ấy... rồi nhìn tôi đi.”

Bác sĩ Flynn cau mày. “Tôi nhìn rồi. Tôi thấy một người đàn ông trẻ hấp dẫn, và tôi thấy một người phụ nữ trẻ hấp dẫn. Ana, sao cô không nghĩ là mình hấp dẫn nhỉ?”

Ồ không... Tôi không muốn nói đến mình. Tôi bối rối nhìn xuống những ngón tay. Có tiếng gõ cửa mạnh làm tôi giật bản mình. Christian quay trở lại phòng, nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi đỏ mặt và liếc nhanh sang Flynn, ông đang mỉm cười nhân hậu với Christian.

“Chào mừng cậu đã trở lại, Christian,” ông nói.

“Tôi nghĩ là hết giờ rồi, John ạ.”

“Sắp thôi, Christian. Ngồi xuống với chúng tôi đi.”

Christian ngồi xuống, lần này là bên cạnh tôi, và đặt bàn tay lên đầu gối tôi vẻ sở hữu. Hành động của anh ấy không qua khỏi mắt bác sĩ Flynn.

“Cô còn câu hỏi nào khác không, Ana?” Bác sĩ Flynn hỏi và mối quan tâm của ông bộc lộ rất rõ.

Khỉ thật... Tôi không nên hỏi câu đó mới phải. Tôi lắc đầu.

“Christian?”

“Không phải là hôm nay, John ạ.”

Flynn gật đầu.

“Nếu cả hai người cùng đến thì sẽ rất có lợi đấy. Tôi chắc chắn là Ana sẽ có thêm nhiều câu hỏi nữa.”

Christian gật đầu vẻ lưỡng lự.

Tôi đỏ mặt. Khỉ thật... ông ấy muốn đào sâu vào vấn đề. Christian nắm lấy tay tôi và nhìn tôi chăm chú.

“Em ổn chứ?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi mỉm cười với anh và gật đầu. Phải, chúng tôi cần tin tưởng vào điều tốt đẹp sẽ đến, nhờ có sự giúp đỡ của vị bác sĩ giỏi đến từ Anh.

Christian siết nhẹ tay tôi và quay sang Flynn.

“Cô ấy thế nào rồi?” Anh dịu dàng hỏi.

Tôi ư?

“Cô ấy sẽ khá hơn,” ông quả quyết nói.

“Tốt. Cập nhật tin tức về tiến triển của cô ấy cho tôi nhé.”

“Rất sẵn lòng.”

Chiết tiết. Họ đang nói về Leila.

“Chúng ta đi ăn mừng việc thăng chức của em chứ?” Christian châm chọc hỏi tôi.

Tôi bẽn lẽn gật đầu và Christian đứng dậy.

Chúng tôi tạm biệt bác sĩ Flynn, và Christian có vẻ vội vã dẫn tôi ra.

TRÊN ĐƯỜNG, anh quay sang tôi. “Mọi chuyện thế nào?” Giọng anh lo lắng.

“Tốt cả ạ.”

Anh nhìn tôi nghi ngờ. Tôi nghiêng đầu sang một bên.

“Thưa ngài Grey, xin đừng nhìn em kiểu đó. Theo lệnh của bác sĩ, em sẽ phải tin tưởng vào những điều tốt đẹp ở anh.”

“Có nghĩa là sao?”

“Rồi anh sẽ thấy.”

Miệng anh cong lên, đôi mắt dường như hẹp lại. “Vào xe đi,” anh ra lệnh trong lúc mở cửa sau của chiếc Saab.

Ồ, đổi hướng rồi. Chiếc BlackBerry của tôi rung lên. Tôi lôi nó từ trong túi ra.

Khỉ thật, José!

“Chào cậu!”

“Ana, chào cậu...”

Tôi quay sang Anh Chàng Lắm Chiêu, anh đang nhìn tôi ngờ vực. “José,” tôi làm khẩu hình với anh. Anh bình thản nhìn tôi, nhưng mắt anh se lại. Anh nghĩ là tôi không chú ý ư? Tôi tập trung nói chuyện với José.

“Xin lỗi vì tớ chưa gọi cho cậu. Là ngày mai đúng không nhỉ?” Tôi hỏi José, nhưng mắt lại ngẩng lên nhìn Christian.

“Đúng rồi, nghe này – tớ đã nói chuyện với một người làm ở chỗ Grey, vì vậy tớ biết chỗ chuyển ảnh rồi, và tớ sẽ đến đó tầm năm, sáu giờ gì đó... sau đó, thì tớ rảnh.”

Ồ.

“Ừm, thực ra là bây giờ tớ đang ở chỗ Christian, và nếu cậu muốn, cậu có thể ở chỗ anh ấy.”

Christian mím môi lại thành một đường mỏng. Ừm... anh ấy là chủ nhà kiểu gì thế không biết.

José yên lặng một thoáng để hiểu tin đó. Tôi co rúm lại. Tôi còn chưa có dịp để nói với cậu ấy về Christian.

“Okay,” cuối cùng cậu ấy nói. “Chuyện với Grey ấy, có thực sự nghiêm túc không?”

Tôi khỏi chiếc ô tô và bước lên vỉa hè.

“Có.”

“Nghiêm túc như thế nào?”

Tôi đảo mắt và ngừng lại. Tại sao Christian lại lắng nghe nhỉ?

“Rất nghiêm túc.”

“Lúc này anh ta đang ở bên cậu à? Thế nên cậu mới phải nói từ đơn âm tiết đúng không?”

“Phải.”

“Okay. Vậy mai cậu có được phép đi không?”

“Tất nhiên là có rồi.” Tôi hy vọng. Tôi tự động làm dấu thập.

“Vậy tớ sẽ gặp cậu ở đâu?”

“Cậu có thể đến chỗ tớ làm để đón tớ,” tôi đề nghị.

“Okay.”

“Tớ sẽ nhắn tin địa chỉ cho cậu.”

“Máy giờ?”

“Sáu giờ được không?”

“Được chứ. Hẹn gặp cậu lúc đó nhé, Ana. Rất mong được gặp cậu. Tớ nhớ cậu.”

Tôi cười toe toét. “Tuyệt. Hẹn gặp lại cậu nhé.” Tôi tắt điện thoại và quay người.

Christian đang tựa vào xe nhìn tôi chăm chú, biểu cảm trên khuôn mặt rất khó đoán.

“Bạn em thế nào rồi?” Anh điềm tĩnh hỏi.

“Cậu ấy ổn ạ. Cậu ấy sẽ đến chỗ làm để đón em, và em nghĩ là bọn em sẽ đi uống gì đó. Anh có muốn đi cùng bọn em không?”

Christian lưỡng lự, đôi mắt xám có vẻ thờ ơ. “Em không nghĩ là cậu ta sẽ thử làm điều gì đó chứ?”

“Không!” Giọng tôi nghe bức tức, nhưng tôi cố không lườm mắt.

“Okay,” Christian giơ tay lên đầu hàng. “Em đi với bạn em, buổi tối anh sẽ gặp em sau.”

Tôi đang chờ một cuộc chiến, và sự ung thuận của anh làm tôi bối rối.

“Thấy chưa? Anh có thể biết điều mà.” Anh cười tự mãn.

Miệng tôi cong lên. Chúng tôi sẽ xem xét chuyện đó.

“Em lái được không?”

Christian chớp mắt nhìn tôi, ngạc nhiên trước lời đề nghị đó.

“Anh không muốn em làm thế.”

“Chính xác thì tại sao nào?”

“Vì anh không thích được ai lái xe đưa đi.”

“Sáng nay anh đã làm được điều đó, và có vẻ như anh chịu được việc Taylor lái xe cho anh mà.”

“Anh tin tưởng vào khả năng lái xe của Taylor hoàn toàn.”

“Và không tin em?” Tôi chống tay vào hông. “Nói thật nhé – cái tính quái đản của anh thật hết chỗ nói. Em đã lái xe từ hồi em mười lăm tuổi đấy.”

Anh nhún vai đáp lại, như thể là chuyện đó chẳng có gì quan trọng. Anh ấy thật quá đáng! Tin tưởng vào điều tốt đẹp ư? Thật là vớ vẩn.

“Đây có phải xe của em không?” Tôi hỏi.

Anh cau mày. “Tất nhiên là xe em rồi.”

“Vậy thì đưa chìa khóa cho em. Em đã lái nó hai lần rồi, và chỉ lái đi làm rồi về nhà thôi. Giờ thì anh định lái nó một mình cơ đấy.” Tôi trề môi hết cỡ. Christian cố nén nụ cười.

“Nhưng em không biết chúng ta định đi đâu mà.”

“Em chắc chắn là ngài có thể khai sáng cho em mà, ngài Grey. Cho đến bây giờ ngài đã làm việc đó rất tốt.”

Anh sững sờ nhìn tôi, sau đó mỉm cười, nụ cười bên lên mới mẻ của anh ấy làm tôi hoàn toàn nguôi giận.

“Rất tốt, đúng không?” Anh thì thầm.

Tôi đỏ mặt. “Vâng, gần như là vậy.”

“Chà, trong trường hợp đó thì.” Anh đưa tôi chùm chìa khóa, đi đến chỗ cửa cho tài xế rồi mở ra cho tôi.

“RẼ TRÁI,” Christian ra lệnh, chúng tôi đi về phía bắc đến đường I-5. “Khỉ thật, nhẹ nhàng thôi, Ana.” Anh túm lấy bảng điều khiển.

Ồi, vì Chúa. Tôi lừ mắt, nhưng không quay sang nhìn anh. Van Morrison đang ngân nga trên hệ thống âm thanh của chiếc xe.

“Chậm lại!”

“Em đang đi chậm lại đây!”

Christian thở dài. “Flynn nói gì?” Tôi nghe thấy sự lo lắng len lỏi trong giọng anh.

“Em nói với anh rồi mà. Ông ấy nói em nên tin tưởng vào điều tốt đẹp ở anh.”

Chết tiệt – có lẽ tôi nên để Christian lái xe thì hơn. Lúc đó tôi có thể nhìn anh được. Thực ra... Tôi bật đèn ra hiệu dừng xe.

“Em làm cái gì thế?” Anh quát, vẻ cảnh giác.

“Để anh lái.”

“Sao lại thế?”

“Để em có thể nhìn thấy anh.”

Anh cười to. “Không, không... em muốn lái mà. Vậy em cứ lái đi, và anh sẽ nhìn em.”

Tôi cau mày với anh. “Để mắt vào đường đi ấy!” Anh quát.

Máu tôi sôi lên. Được rồi! Tôi đỗ xe vào lề đường ngay trước một cột đèn giao thông và lao ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại rồi đứng trên vỉa hè, hai tay khoanh trước ngực, nhìn anh chăm chăm. Anh trèo ra khỏi xe.

“Em đang làm cái gì thế?” Anh tức tối hỏi, cúi xuống nhìn tôi chăm chú.

“Chẳng làm gì cả. Anh đang làm gì?”

“Em không thể đỗ xe ở đây được.”

“Em biết điều đó.”

“Vậy sao em làm thế?”

“Vì em đã chán việc anh quát tháo ra lệnh em rồi. Hoặc là anh lái xe, hoặc là anh ngậm miệng lại để em tự lái đi!”

“Anastasia, vào xe đi, trước khi chúng ta nhận một vé phạt.”

“Không.”

Anh chớp mắt nhìn tôi, hoàn toàn bối rối, sau đó lùa tay vào tóc, và cơn giận của anh biến thành sự lúng túng. Đột nhiên trông anh thật khôi hài, điều đó khiến tôi không nhịn được cười. Anh cau mày.

“Sao thế?” Anh lại quát.

“Anh.”

“Ôi, Anastasia! Em là người phụ nữ làm người khác bức mình nhiều nhất trên thế giới.” Anh giờ hai tay lên trời. “Được rồi – anh sẽ lái.” Tôi túm lấy vạt áo khoác của anh và kéo anh lại gần mình.

“Không – anh mới là người đàn ông hay làm người khác bức mình nhất trên thế giới, Grey ạ.”

Anh nhìn xuống tôi, mắt tối lại và chăm chú, anh luồn tay quanh eo ôm lấy tôi, kéo tôi lại gần.

“Vây có lẽ chúng ta sinh ra là để cho nhau,” anh nói dịu dàng và hít vào thật sâu, mũi anh chạm vào tóc tôi. Tôi vòng tay quanh người anh và nhắm mắt lại. Lần đầu tiên kể từ sáng nay, tôi mới thấy mình thư giãn.

“Ôi... Ana, Ana, Ana,” anh thở, môi anh nhấn vào tóc tôi. Tôi siết chặt vòng tay quanh anh, và chúng tôi đứng đó, bất động, tận hưởng khoảnh khắc tĩnh lặng bất chợt trên đường phố. Bỏ tôi ra, anh mở cửa bên. Tôi trèo vào và ngồi yên, nhìn anh đi vòng quanh chiếc xe.

Christian khởi động lại xe rồi hòa vào dòng xe cộ, lơ đãng hát theo Van Morrison.

Oa. Tôi chưa bao giờ nghe anh hát, thậm chí ngay cả khi tắm. Tôi cau mày. Giọng anh thật đáng yêu – tất nhiên rồi. Ừm... anh ấy đã nghe thấy tôi hát bao giờ chưa nhỉ?

Anh ấy sẽ không cầu hôn nữa nếu anh ấy nghe thấy! Tiềm Thức của tôi khoanh tay lại và mặc đồ kẻ ca rô kiểu Burberry... giờì ạ. Bài hát kết thúc và Christian cười tự mãn.

“Em biết đấy, nếu chúng ta bị nhận vé phạt thì người đứng tên của chiếc xe này là em đấy.”

“Chà, cũng may là em mới được thăng chức - em có thể trả tiền phạt mà,” tôi nói một cách tự mãn và ngắm nghía nét mặt đáng yêu của anh. Môi anh cong lên. Một bài hát khác của Van Morrison bắt đầu vang lên khi anh lên dốc vào đường I-5, hướng về phía bắc.

“Chúng ta đi đâu thế anh?”

“Bí mật. Flynn còn nói gì nữa không?”

Tôi thở dài. “Ông ấy nói về FFFSTB hay gì đó.”

“SFBT. Liệu pháp mới nhất,” anh thì thầm.

“Anh đã thử những phương pháp khác rồi ư?”

Christian khịt mũi. “Em yêu, anh đã thử tất cả rồi. Phương pháp nhận thức, Freud⁽¹⁾, phương pháp chức năng, Gestalt⁽²⁾, tâm lý học hành vi... Em biết đấy, bao nhiêu năm nay anh thử đủ cả,” giọng anh để lộ sự cay đắng. Sự oán hận trong giọng anh thật đáng lo lắng.

“Anh có nghĩ là phương pháp mới nhất này sẽ có tác dụng không?”

“Flynn nói gì?”

“Ông ấy nói không nên đào bới quá khứ của anh nữa. Tập trung vào tương lai – vào nơi anh muốn đến.”

Christian vừa gật đầu vừa nhún vai cùng một lúc, vẻ mặt thận trọng.

“Còn gì nữa không?” Anh khẳng khẳng hỏi tiếp.

“Ông ấy nói về nỗi sợ bị đụng chạm của anh, mặc dù ông ấy gọi nó là từ gì đó. Cả những cơn ác mộng và chứng căm ghét bản thân của anh nữa.” Tôi liếc nhìn sang, trong ánh đèn buổi tối, anh thật trầm ngâm, anh vừa lái xe vừa cắn ngón tay cái. Anh liếc nhanh sang tôi.

“Để mắt vào đường đi, ngài Grey,” tôi quở trách, lông mày nhướn lên với anh.

Anh có vẻ thích thú, và hơi cau một chút. “Lúc nào cũng là em nói, Anastasia. Ông ấy còn nói gì nữa không?”

“Ông ấy không nghĩ anh là một người bạo dâm,” tôi thì thầm.

“Thật á?” Christian nói nhỏ và cau mày. Không khí trong xe đột ngột chùng xuống.

“Ông ấy nói rằng thuật ngữ đó không còn tồn tại trong ngành thần kinh học nữa. Từ những năm chín mươi cơ,” tôi thì thầm, nhanh chóng cố gắng cứu vãn không khí giữa chúng tôi.

Mặt Christian sa sầm lại, anh đang hít vào thật chậm.

“Flynn và anh có những ý kiến khác nhau về vấn đề này,” anh nhỏ nhẹ nói.

“Ông ấy nói anh luôn nghĩ về mình theo cách tệ hại nhất. Em biết điều đó là đúng.” Tôi khẽ nói. “Ông ấy cũng nói đến việc bạo dâm – nhưng ông ấy bảo đó là một sự lựa chọn về lối sống, không phải là một trạng thái tâm thần. Có lẽ đó là điều anh đang nghĩ đến.”

Đôi mắt xám của anh lóe lên về phía tôi, và miệng anh mím lại đầy khắc nghiệt.

“Vậy là – nói chuyện với bác sĩ giỏi một lần là em trở thành chuyên gia,” anh nói vẻ chua chát.

Ôi trời... tôi thở dài.

“Nghe này, nếu anh không muốn nghe những điều ông ấy nói thì đừng hỏi em,” tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi không muốn tranh luận. Dù thế nào anh ấy cũng đúng – tôi thì biết cái quái gì về vấn đề của anh ấy cơ chứ? Thậm chí tôi có muốn biết không? Tôi có thể liệt kê ra những điểm nổi bật – tính đồng bóng của anh ấy, tính thích chiếm hữu của anh ấy, lòng ghen tuông của anh ấy, sự bảo vệ quá mức của anh ấy – và tôi hoàn toàn hiểu anh ấy đến từ đâu. Thậm chí tôi còn hiểu tại sao anh ấy lại không muốn bị chạm vào – tôi đã nhìn thấy những vết sẹo trên cơ thể anh. Tôi chỉ có thể hình dung ra những vết sẹo tinh thần, và tôi mới chỉ thoáng thấy những cơn ác mộng của anh một lần. Bác sĩ Flynn đã nói...

“Anh muốn biết hai người đã thảo luận những gì.” Christian cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi trong lúc anh rẽ vào đường 172, hướng về phía tây nơi mặt trời đang dần lặn xuống.

“Ông ấy gọi em là người tình của anh.”

“Giờ vẫn thế à?” Giọng anh có vẻ dịu lại. “Chà, ông ấy hơi khó tính trong việc chọn lựa thuật ngữ. Anh nghĩ đó là một sự mô tả chính xác. Em có thấy thế không?”

“Anh từng nghĩ những người phụ thuộc là người tình của anh à?”

Lông mày Christian nhướn lên lần nữa, nhưng lần này anh đang nghĩ ngợi. Anh tiếp tục rẽ chiếc Saab sang hướng bắc. *Chúng tôi đang đi đâu thế này?*

“Không, họ chỉ là bạn tình thôi,” anh thì thầm, giọng cảnh giác. “Em là người tình duy nhất của anh. Và anh muốn em còn hơn thế.”

Ồ... Lại là từ ma thuật đó, đầy ắp triển vọng. Nó làm tôi mỉm cười, và tôi tự ôm mình trong thâm tâm, nữ thần trong tôi hoan hỉ.

“Em biết,” tôi thì thầm, cố gắng hết sức để giấu niềm sung sướng của mình. “Em chỉ cần một chút thời gian thôi, Christian ạ. Để đầu óc em thanh thản lại sau mấy ngày gần đây.” Anh liếc nhìn tôi, bối rối, đầu nghiêng sang một bên.

Sau một nhịp đèn giao thông mà chúng tôi đang chờ chuyển sang màu xanh. Anh gật đầu và mở nhạc to hơn, như vậy cuộc thảo luận của chúng tôi chấm dứt.

Van Morrison vẫn đang hát – bây giờ lạc quan hơn rồi – về một buổi tối tuyệt vời cho điệu moonwalk⁽³⁾. Qua cửa sổ, tôi thấy những cây thông và vân sam chìm trong sắc vàng rực rỡ của ánh mặt trời lúc chiều tà, những chiếc bóng dài đổ dài mặt đường. Christian lái vào một con đường đông dân cư hơn, và chúng tôi đang đi về khu Sound.

“Chúng ta đi đâu thế anh?” Tôi lại hỏi khi chúng tôi rẽ vào một con đường. Tôi thấy biển tên đường - Số 9 Đại lộ NW. Tôi bối rối.

“Đây là điều ngạc nhiên mà,” anh nói và mỉm cười bí hiểm.

Chương mười tám

Christian tiếp tục lái qua những ngôi nhà một tầng có ván ghép ngăn nắp, nơi trẻ con chơi đùa, tùm tùm quanh lưới bóng rổ hoặc đạp xe nô đùa trên đường. Khung cảnh thịnh vượng và yên ả với những ngôi nhà ẩn giữa những tán cây. Có lẽ chúng tôi đang đến thăm ai đó. Ai vậy nhỉ?

Vài phút sau, Christian đột ngột rẽ trái, và chúng tôi đối diện với hai cánh cổng sắt trắng có hoa văn trang trí giữa bức tường đá cao đến hai mét. Christian nhấn một nút trên tay cầm mở cửa bên anh ngồi, cánh cửa kính nhẹ nhàng trượt xuống. Anh nhấn một số trên bàn phím và cánh cửa mở ra chào đón.

Anh liếc nhìn tôi, vẻ mặt đã thay đổi. Trông anh có vẻ ngập ngừng, thậm chí là hơi bồn chồn.

“Sao thế anh?” Tôi hỏi, và không che giấu được sự lo lắng trong giọng mình.

“Một ý tưởng,” anh khẽ nói và lái chiếc Saab đi qua cổng.

Chúng tôi đi lên một làn đường có hai hàng cây hai bên, chỉ đủ rộng cho hai ô tô đi. Một bên, cây cối khoanh lại thành một vùng rậm rạp um tùm, bên còn lại là đồng cỏ rộng lớn, ở đó có một cánh đồng bị bỏ hoang. Cỏ và hoa dại đã xâm chiếm nó, tạo thành một khung cảnh đồng quê thơ mộng – nơi đó những cơn gió lúc chiều tà khẽ lướt trên cây cỏ và ánh mặt trời buổi phủ vàng lên hoa dại. Khung cảnh thật đáng yêu, cực kỳ yên tĩnh, và đột nhiên tôi hình dung ra cảnh mình nằm trên cỏ ngắm nhìn bầu trời mùa hè xanh ngắt. Suy nghĩ đó vừa giã vò tôi vừa làm tôi nhớ nhà vì một số lý do lạ lùng nào đó. Lạ thật.

Con đường uốn cong và mở rộng ra trước một ngôi nhà kiểu Địa Trung Hải với tường đá sa thạch màu hồng dịu. Trông nó thật nguy nga. Tất cả đèn đều bật, mỗi ô cửa sổ sáng lên trong ánh. Có một chiếc BMW màu đen đỗ trước ga-ra ô tô bốn chỗ, nhưng Christian dừng xe trước mái cổng lớn.

Ừm... Tôi băn khoăn không biết ai sống ở đây? Tại sao chúng tôi lại đến thăm người đó?

Christian lo lắng liếc nhìn tôi trong lúc tắt động cơ.

“Em có thể tỏ ra cởi mở được không?” Anh hỏi.

Tôi cau mày.

“Christian, em buộc phải cởi mở từ ngày em gặp anh rồi.”

Anh mỉm cười vẻ mỉa mai và gật đầu. “Nói hay lắm, cô Steele. Mình đi thôi.”

Cánh cửa gỗ sẫm màu mở ra, một người phụ nữ với mái tóc màu nâu đậm, nụ cười chân thành, mặc bộ vest màu tím đậm đang đứng chờ. Tôi mừng vì mình đã thay sang bộ váy màu xanh dương mới để tạo ấn tượng với bác sĩ Flynn. Được rồi, tôi không đi đôi giày cao chót vót như cô ấy – nhưng ít nhất tôi cũng không mặc quần bò.

“Ngài Grey.” Cô ấy mỉm cười ấm áp và họ bắt tay.

“Cô Kelly,” anh lịch sự nói.

Cô ấy mỉm cười với tôi và giơ tay ra. Khuôn mặt đỏ lên vẻ anh-ấy-tuyệt-vời-như-trong-mơ-vậy-ước-gì-anh-ấy-là-của-tôi của cô ấy không qua khỏi mắt tôi.

“Olga Kelly,” cô ấy hồ hởi nói.

“Ana Steele,” tôi khẽ đáp lại lời cô ấy. Người phụ nữ này là ai? Cô ấy đứng sang một bên, mời chúng tôi vào nhà. Thật là một cú sốc khi tôi bước vào bên trong. Nơi này trống rỗng – hoàn toàn trống rỗng. Chúng tôi đang đứng giữa một sảnh vào rộng lớn. Những bức tường màu vàng nhạt với vết xước dấu tích treo tranh ảnh. Tất cả những gì còn lại là vài chiếc đèn pha lê cũ kỹ.

Sàn nhà gỗ cứng sẫm màu. Những cánh cửa đóng kín hai bên, nhưng Christian không cho tôi thời gian để kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đi nào,” anh nói rồi dẫn tôi đi qua một ô cửa tò vò trước mặt, tiến vào hành lang rộng hơn bên trong. Đập vào mắt tôi là chiếc cầu thang uốn lượn với thiết kế chấn song sắt phức tạp, nhưng anh vẫn không dừng lại. Anh đưa tôi đến phòng khách chính, nó cũng trống rỗng, chỉ còn lại một chiếc thảm trải sàn lớn màu vàng đã bạc màu – chiếc thảm lớn nhất mà tôi từng thấy. Ở - và có cả bốn chiếc đèn pha lê treo phía trên nữa.

Nhưng khi đi qua căn phòng đó và bước qua những cánh cửa kiểu Pháp để mở dẫn lên sân thượng lát đá rộng lớn, ý định của Christian mới trở nên rõ ràng. Bên dưới chúng tôi là vườn cỏ được chăm sóc gọn gàng to bằng nửa sân bóng đá, nhưng điều đáng chú ý là quang cảnh ở bên trên đó.

Khung cảnh bao quát, trải dài mênh mông mới thật ngoạn mục và sững sốt làm sao: cảnh chàng vạng trên khu Sound. Ở tít đằng xa là Đảo Bainbridge, và xa hơn nữa, vẫn nằm trong buổi trong suốt và rõ ràng này, mặt trời đang dần lặn xuống, tỏa ra quãng ánh sáng đỏ cam rực rỡ phủ lên Công viên quốc gia Olympic. Màu đỏ son nhuộm cả bầu trời – màu mắt mèo, màu xanh ngọc, xanh da trời, trộn với màu tím thẫm của những đám mây rải rác và vùng đất bên trên khu Sound. Đó là cảnh thiên nhiên đẹp nhất, một bản hòa tấu hữu hình được xướng âm trên nền trời và phản chiếu dưới mặt nước sâu thẳm tĩnh lặng của khu Sound. Tôi đắm chìm trong khung cảnh – ngấm nghĩa say mê, cố gắng lĩnh hội vẻ đẹp tuyệt vời đó.

Tôi nhận ra mình đang nín thở trong sự tôn thờ, và Christian vẫn đang nắm tay tôi. Khi tôi lưỡng lự rời mắt khỏi khung cảnh đó, anh đang lo lắng nhìn tôi.

“Anh đưa em đến đây để thưởng ngoạn khung cảnh này ư?” Tôi thì thầm. Anh gật đầu, khuôn mặt nghiêm nghị.

“Cảnh đẹp lắm, Christian ạ. Cảm ơn anh,” tôi thì thầm, lại để cho đôi mắt mình đắm vào khung cảnh lần nữa. Anh bỏ tay tôi ra.

“Em có thích ngắm cảnh này trong suốt phần đời còn lại không?” Anh thở ra.

Sao cơ? Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, đôi mắt xanh hoảng hốt chiếu vào đôi mắt xám trầm ngâm. Tôi nghĩ miệng mình đang há hốc ra, và tôi ngây ra nhìn anh.

“Anh luôn muốn được sống ở vùng ven biển. Anh đã chèo thuyền ngược xuôi khắp vùng Sound và khao khát có được những ngôi nhà này. Nơi này mới được rao bán. Anh muốn mua nó, đập nó đi, và xây một ngôi nhà mới – cho chúng ta,” anh thì thầm, khi ấy đôi mắt anh sáng lên rực rỡ vì những hy vọng và mơ ước của mình.

Chúa ơi. Không hiểu bằng cách nào, tôi vẫn đứng vững. Tôi đang quay cuồng. Sống, ở đây! Ở nơi thiên đường tuyệt đẹp này! Trong suốt phần đời còn lại...

“Đó mới chỉ là ý tưởng thôi,” anh nói thêm một cách thận trọng.

Tôi liếc nhìn lại để đánh giá phần bên trong của ngôi nhà. Nó có giá bao nhiêu nhỉ? Chắc phải đến, bao nhiêu nhỉ - năm, mười triệu đô chẳng? Tôi không biết. Khỉ thật.

“Sao anh lại muốn phá nó?” Tôi hỏi, quay lại nhìn anh. Mặt anh hơi chùng xuống.

Ồ không.

“Anh thích xây một ngôi nhà có sức chống chịu tốt hơn, sử dụng những công nghệ sinh thái mới nhất. Elliot có thể giúp chúng ta.”

Tôi nhìn lại căn phòng một lần nữa. Cô Olga Kelly đang ở đầu bên kia, gần cửa ra vào. Cô ấy là người kinh doanh bất động sản, tất nhiên rồi. Tôi để ý thấy căn phòng rộng thênh thang và cao gấp đôi, gần giống như phòng lớn ở Escala. Có ban công ở phía trên – hẳn là có chỗ hạ cánh máy bay trên tầng hai. Có một lò sưởi khổng lồ và cả một hàng cửa kiểu Pháp mở ra phía sân thượng. Nó mang vẻ quyến rũ rất cổ điển.

“Chúng ta có thể đi xem ngôi nhà không?”

Anh chớp mắt nhìn tôi. “Hửn rồi,” anh nhún vai, bối rối.

Khuôn mặt Kelly sáng bừng lên khi chúng tôi quay lại. Cô ấy vui lòng đưa chúng tôi đi thăm quan một vòng kèm theo bài thuyết minh.

Ngôi nhà thật khổng lồ: 3.600 mét vuông trên 2.4 héc ta diện tích đất. Bên cạnh phòng khách chính là căn bếp có thể tổ chức tiệc – không, phòng tổ chức tiệc lớn tại nhà với một căn phòng gia đình liền kề - *Gia đình!* – phòng chơi nhạc, thư viện, phòng làm việc, và trước sự ngỡ ngàng của tôi, một bể bơi trong nhà với phòng tập thể dục, mát xa và xông hơi. Ở tầng hầm có cả rạp chiếu phim - *trời ơi* – và một phòng trò chơi. Ừm... chúng tôi có thể chơi trò gì ở đây nhỉ?

Cô Kelly chỉ ra tất cả các đặc điểm, nhưng về cơ bản, ngôi nhà đẹp và rõ ràng trước đây từng là nơi ở của một gia đình hạnh phúc. Lúc này trông nó hơi tồi tàn một chút, nhưng chỉ cần quét sơn TLC là ổn cả.

Khi chúng tôi đi theo Kelly lên cầu thang chính nguy nga dẫn lên tầng hai, tôi khó có thể che giấu sự thích thú của mình... nơi này có tất cả những thứ tôi ước mơ cho một ngôi nhà.

“Anh không thể làm cho ngôi nhà này thêm yếu tố sinh thái và bền hơn à?”

Christian chớp mắt nhìn tôi, bối rối. “Anh sẽ phải hỏi Elliot. Anh ấy là chuyên gia trong lĩnh vực này mà.”

Cô Kelly dẫn chúng tôi đến căn phòng chính – nơi có những khung cửa sổ cao chạm trần mở ra ban công, và tầm nhìn ở đây vẫn rất tuyệt vời. Tôi có thể ngồi trên giường suốt ngày, ngắm nhìn những con thuyền chạy ngược xuôi và sự thay đổi của thời tiết.

Có năm phòng phụ ở tầng này. *Giời ạ - trẻ con*. Tôi vội dấy suy nghĩ đó sang một bên. Tôi đã có quá nhiều thứ để suy nghĩ rồi. Cô Kelly đang bận giới thiệu cho Christian về việc mảnh đất này phù hợp với việc xây chuồng ngựa và bãi tập ngựa như thế nào. *Ngựa!* Những hình ảnh đáng sợ của một vài lần tập cưỡi ngựa lóe lên trong đầu tôi, nhưng Christian dường như không chú ý lắng nghe cho lắm.

“Bãi tập ngựa sẽ nằm ở chỗ đồng cỏ bây giờ à?” Tôi hỏi.

“Phải,” cô Kelly hớn hờ nói.

Với tôi, đồng cỏ trông giống như một nơi để nằm dài và đi picnic chứ không phải dành cho mấy con vạt bốn chân của quý Sa tăng gào rú.

Quay trở lại phòng chính, cô Kelly bí mật ra ngoài, và Christian lại một lần nữa dẫn tôi lên sân thượng. Mặt trời đã lặn hẳn, ánh sáng thành thị từ bán đảo Olympic đang chiếu lấp lánh ở bờ bên kia của khu Sound.

Christian kéo tôi vào vòng tay anh và khẽ nâng cằm tôi lên, nhìn chăm chú.

“Có quá nhiều thứ để suy nghĩ đúng không?” Anh hỏi, biểu hiện rất khó đoán.

Tôi gật đầu.

“Anh muốn kiểm tra xem em có thích nó không trước khi anh mua nó.”

“Quang cảnh ư?”

Anh gật đầu.

“Em thích cảnh ở đây, và em thích ngôi nhà này.”

“Thế à?”

Tôi bẽn lẽn mỉm cười với anh. “Christian, anh đã thuyết phục được em ngay từ chỗ đồng cỏ rồi.”

Môi anh hé mở khi hít vào thật mạnh, sau đó anh chột nở nụ cười tươi rói, anh lùa tay vào tóc và tặng cho tôi một nụ hôn.

QUAY TRỞ LAI XE, chúng tôi đi về phía Seattle, dường như tâm trạng của Christian đã sáng sủa hơn trông thấy.

“Vậy là anh sẽ mua nó ư?” Tôi hỏi.

“Phải.”

“Anh sẽ rao bán Escala chứ?”

Anh cau mày. “Tại sao anh phải làm thế?”

“Để trả cho...” Giọng tôi nhỏ dần – tất nhiên rồi. Tôi đỏ mặt.

Anh cười tự mãn với tôi. “Tin anh đi, anh có đủ tiền trả mà.”

“Anh có thích giàu có không?”

“Có chứ. Chỉ cho anh thấy người nào không thích đi,” anh nói mờ ám.

Okay, bỏ qua chủ đề đó thật nhanh nào.

“Anastasia, em cũng sẽ phải học cách trở nên giàu có, nếu câu trả lời của em là có,” anh nhẹ nhàng nói.

“Sự giàu có không phải là thứ mà em từng khao khát, Christian ạ.” Tôi cau có.

“Anh biết. Anh yêu điều đó ở em. Nhưng em chưa từng bị đói bao giờ,” anh đơn giản nói. Những lời anh nói thật nghiêm nghị.

“Chúng ta đi đâu thế anh?” Tôi hớn hờ hỏi, thay đổi chủ đề.

“Đi ăn mừng.” Christian thư giãn.

Ồ! “Ăn mừng gì cơ? Ngôi nhà á?”

“Em đã quên rồi sao? Quyền biên tập viên của em ý.”

“Ờ nhỉ.” Tôi cười toe. Thật khó tin, tôi quên rồi cơ đấy.

“Ở đâu?”

“Ở trên hộp đêm của anh.”

“Hộp đêm của anh?”

“Phải. Một trong số đó.”

Hộp đêm Mile High ở tầng bảy sáu của tháp Columbia, thậm chí còn cao hơn cả căn hộ của Christian. Nó rất thời thượng và có tầm nhìn bao quát được toàn bộ Seattle đến mức chóng mặt.

“Cristal nhé, thưa quý cô?” Christian đưa cho tôi một ly rượu sâm-panh lạnh tốt khi tôi ngồi trên ghế quầy bar.

“Ồ, cảm ơn ngài.” Tôi nhấn mạnh vào từ cuối vẻ tán tỉnh, cố ý chớp chớp hai mi mắt với anh.

Anh nhìn tôi chăm chăm, khuôn mặt tối lại. “Cô đang tán tỉnh tôi đấy à, quý cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài Grey, đúng thế. Anh định làm gì nào?”

“Chắc chắn là anh có thể nghĩ ra điều gì đó,” anh nói, giọng trầm. “Đi nào – bàn của chúng ta sẵn sàng rồi.”

Khi chúng tôi đến gần, Christian ngăn tôi lại, tay anh đặt vào khuỷu tay tôi.

“Đi cởi quần lót của em ra đi,” anh thì thầm.

Ô? Một cơn râm ran dễ chịu chạy dọc sống lưng tôi.

“Đi đi,” anh nhỏ nhẹ ra lệnh.

Oa, gì thế? Tôi ngẩng lên chớp mắt nhìn anh. Anh không mỉm cười – anh đang rất nghiêm túc. Mọi cơ bắp bên dưới eo tôi xiết lại. Tôi đưa anh ly sâm-panh của mình, quay ngoắt người trên gót giày và đi vào nhà vệ sinh.

Khỉ thật. Anh ấy định làm gì thế không biết? Có lẽ hộp đêm này đã được đặt đúng tên rồi.

Nhà vệ sinh là đỉnh cao của thiết kế hiện đại – gỗ tối màu, đá granite màu đen, và quầng sáng tỏa ra từ những chiếc đèn halogen được bố trí có chủ đích. Trong không gian riêng tư của gian phòng nhỏ, tôi cười ngớ ngẩn khi cởi đồ lót ra. Tôi lại thấy hài lòng một lần nữa khi mình đã thay sang bộ váy ôm màu xanh dương. Tôi nghĩ nó sẽ tạo ra ấn tượng tốt khi gặp bác sĩ giỏi Flynn – tôi đã không nghĩ rằng buổi tối lại chuyển sang một giai đoạn bất ngờ như thế này.

Tôi đã rất hứng khởi rồi. Sao anh ấy lại có sức ảnh hưởng với tôi đến thế? Tôi hơi bức bối vì thấy mình đã rơi vào bùa ngải của anh dễ dàng đến thế. Bây giờ tôi biết chúng tôi sẽ không dành cả buổi tối để nói chuyện về tất cả những vấn đề và sự kiện xảy ra gần đây... nhưng làm sao tôi có thể cưỡng lại anh được?

Kiểm tra lại mình trong gương, tôi thấy mắt mình long lanh và đôi má hồng hào hứng khởi.

Đi làm việc thôi nào.

Tôi hít một hơi thật sâu và quay ra. Ý tôi là, không phải là tôi chưa từng không mặc đồ lót bao giờ. Nữ thần trong tôi đang choàng chiếc khăn lông màu hồng trên cổ và đeo kim cương, khện khện trên đôi giày cao gót quyến rũ.

Christian lịch sự đứng lên khi tôi quay trở lại bàn, biểu cảm trên mặt anh rất khó đoán. Trông anh vẫn hoàn hảo như mọi khi, tươi trẻ, bình tĩnh, và tự chủ. Tất nhiên, bây giờ thì tôi biết điều khác nữa.

“Ngồi cạnh anh đi,” anh nói. “Anh đã gọi đồ cho em rồi. Hy vọng em không thấy phiền.” Anh đưa cho tôi ly sâm-panh đã hết một nửa, nhìn tôi chăm chú, và dưới ánh mắt của anh, máu tôi lại sôi lên. Anh đặt hai tay lên đùi. Tôi căng thẳng và hơi tách hai chân ra.

Người bồi bàn đến mang theo một đĩa hàu và đá vụn. *Hàu*. Ký ức về hai đứa tôi trong phòng ăn riêng ở Heathman choán lấy tâm trí tôi. Lúc đó chúng tôi đang thảo luận về bản hợp đồng của anh ấy. Ôi trời. Từ lúc đó, chúng tôi đã đi được một đoạn đường dài rồi.

“Từ lần trước em thử ăn hàu, anh nghĩ là em thích nó.” Giọng anh trầm và quyến rũ.

“Em mới thử có một lần mà.” Tôi đang thở hổn hển, giọng tôi đã để lộ ra rồi.

Môi anh cong lên thành một nụ cười.

“Ồ, quý cô Steele... Khi nào em mới học được đây?” Anh trầm ngâm.

Anh lấy một con hàu từ đĩa và đưa tay còn lại từ đùi lên. Tôi bồn chồn dự đoán, nhưng anh với tay ra lấy một lát chanh.

“Học gì cơ?” Tôi hỏi. Giời ạ, tĩnh mạch tôi đang đập loạn xạ. Những ngón tay dài điệu nghệ của anh nhẹ nhàng vắt miếng chanh lên vỏ hàu.

“Ăn thôi,” anh nói và giơ vỏ sò lên gần miệng tôi. Tôi hé môi ra, và anh nhẹ nhàng đặt vỏ sò lên môi dưới của tôi. “Từ từ ngửa đầu ra đằng sau,” anh thì thầm. Tôi làm như lời anh nói và miếng hàu trượt xuống cổ họng. Anh không chạm vào tôi, chỉ có vỏ sò thôi.

Christian lấy cho mình một con, rồi lại bón cho tôi một con. Chúng tôi cứ lặp đi lặp lại trò này cho đến khi mười hai con đã hết. Làn da anh không hề chạm vào tôi. Điều đó làm tôi phát điên lên.

“Vẫn thích ăn hầu chứ?” Anh hỏi khi tôi nuốt miếng cuối cùng.

Tôi gật đầu, đỏ mặt, thêm thường sự đụng chạm của anh.

“Tốt.”

Tôi quẩn quại trên ghế. Tại sao chuyện này lại nóng bỏng đến thế nhỉ?

Anh thoải mái đặt tay lên đùi lần nữa khiến tôi tan chảy. Ngay bây giờ. Làm ơn đi. Chạm vào em đi.

Nữ thần trong tôi đang quỳ, chẳng mặc gì trừ bộ đồ lót – van nài. Anh lướt tay trên đùi mình, từ trên xuống dưới, nhắc nó lên, sau đó lại đặt vào vị trí cũ.

Người phục vụ lấy ly sâm-panh và whiskey của chúng tôi ra khỏi bàn. Một lát sau, anh ta quay lại với món ăn đầu tiên của chúng tôi, cá vược biển – *Tôi không tin đâu* – ăn kèm với măng tây, khoai tây áp chảo và nước chấm gồm bơ, lòng đỏ trứng và chanh.

“Món ăn ưa thích của ngài ư, ngài Grey?”

“Gần như là vậy, cô Steele ạ. Mặc dù tôi cho rằng tôi thích món cá thu ở Heathman.” Tay anh xoa dọc đùi. Hơi thở tôi tắc nghẹn, nhưng anh vẫn không chạm vào tôi. Thật là khó chịu. Tôi cố gắng tập trung vào cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“Có vẻ như em nhớ rằng hồi đó chúng ta ở trong một phòng ăn tối riêng, thảo luận về các hợp đồng.”

“Những ngày hạnh phúc,” anh nói, mỉm cười tự mãn. “Lần này anh mong có cơ hội được làm tình với em.” Anh đưa tay lên để cầm dao của mình.

Anh cắn một miếng cá vược. Anh cố tình làm thế.

“Đừng có mơ,” tôi thì thầm và bĩu môi, anh liếc nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. “Nói về những hợp đồng,” tôi nói thêm. “Bản NDA ý.”

“Xé nó đi,” anh đơn giản nói.

Oa.

“Sao cơ? Thật á?”

“Thật.”

“Anh chắc là em sẽ không chạy đến tờ Thời báo Seattle để tiết lộ bí mật chứ?” Tôi châm chọc.

Anh cười to, đó là một âm thanh thật tuyệt vời. Trông anh mới trẻ trung làm sao.

“Không. Anh tin em. Anh sẽ tin tưởng vào những điều tốt đẹp ở em.”

Ồ. Tôi cười bên lên với anh. “Em cũng thế,” tôi thở ra.

Mắt anh sáng lên. “Anh rất mừng vì em đang mặc váy,” anh thì thầm.

Và bùm – đục vọng bùng lên trong dòng máu vốn đã sôi sục của tôi.

“Vậy thì tại sao anh vẫn chưa chạm vào em?” Tôi rít lên.

“Nhớ sự đụng chạm của anh rồi à?” Anh hỏi và cười toe toét. Anh đang thích thú... thật là đáng ghét.

“Phải,” tôi kích động.

“Ăn đi,” anh ra lệnh.

“Anh sẽ không chạm vào em đúng không?”

“Đúng.” Anh lắc đầu.

Sao cơ? Tôi thở hổn hển thật to.

“Hãy tưởng tượng xem em sẽ cảm thấy thế nào khi chúng ta ở nhà,” anh thì thầm. “Anh muốn đưa em về nhà lắm.”

“Em mà bốc cháy ở tầng bảy mươi sáu này là do lỗi của anh đấy nhé,” tôi thì thầm qua hàm răng nghiến chặt.

“Ồ, Anastasia. Chúng ta sẽ tìm ra cách để dập tắt lửa mà,” anh nói và cười toe toét đầy khêu gợi với tôi.

Điên tiết, tôi cầm đầu ăn cá vược, và nữ thần trong tôi nheo mắt lại trong sự suy tính yên lặng và láu cá. Chúng tôi cũng có thể chơi trò này. Tôi đã học được những điều cơ bản qua bữa ăn của chúng tôi ở Heathman. Tôi cắn một miếng cá vược. Nó có vị ngon tan-trong-miệng. Tôi nhắm mắt tận hưởng hương vị. Khi tôi mở mắt ra, tôi bắt đầu quẩn rũ Christian Grey, rất chậm rãi, tôi vén váy lên, để lộ thêm phần da thịt ở đùi.

Christian dừng lại ngay lập tức, một đĩa đầy cá lơ lửng trong không khí.

Chạm vào em đi.

Sau một nhịp, anh lại ăn. Tôi cắn một miếng cá vược nữa, phớt lờ anh. Sau đó, đặt dao xuống, tôi lướt ngón tay dọc theo phần đùi trong dưới đầu gối, nhẹ nhàng lấy đầu ngón tay vỗ vào làn da. Việc đó làm cả tôi mất tập trung, nhất là khi tôi đang khao khát được anh đụng chạm.

Christian dừng lại lần nữa.

“Anh biết em đang làm gì.” Giọng anh trầm và khàn.

“Em biết là anh biết, Grey ạ,” tôi thở thê. “Đó là vấn đề.” Tôi nhấc một cuống măng tây lên, liếc nhìn anh từ bên dưới hàng lông mi, sau đó nhúng cọng măng tây vào nước chấm, quay tròn một đầu trong đó.

“Em không trả đũa được anh đâu, Steele.” Cười tự mãn, anh vớ tay ra lấy cái đĩa từ chỗ tôi – cố gắng một cách đáng kinh ngạc và đáng ghét để không chạm vào tôi. Không, thế này không được – chuyện này không diễn ra theo như kế hoạch. Hừm!

“Há miệng ra nào,” anh ra lệnh.

Tôi sắp thua trong trận chiến tinh thần này rồi. Tôi lại liếc lên nhìn anh, và mắt anh bùng lên màu xám.

Tách môi ra một chút, tôi liếm lưỡi lên môi dưới. Christian mỉm cười và mắt anh tối hơn.

“Rộng hơn nữa,” anh thở ra, môi anh hé ra nên tôi có thể thấy lưỡi anh. Tôi thăm rên rĩ và cắn môi dưới, sau đó làm như lời anh nói.

Tôi nghe tiếng anh hít thở thật mạnh – anh không miễn nhiễm đến thế. Tốt, cuối cùng thì tôi cũng giành được thế thượng phong rồi. Nữ thần trong tôi giờ nắm đấm lên ăn mừng trên chiếc ghế dài của cô ả.

Giữ cho mắt tôi khóa chặt mắt anh, tôi ngậm chiếc đĩa vào miệng, rất nhẹ nhàng... khéo léo... ở đầu đĩa. Nước sốt ngon đến chảy nước miếng. Tôi cắn một miếng, khẽ rên rĩ thưởng thức.

Christian nhắm mắt. *Phải thế chứ!* Khi anh mở mắt ra, hai đồng tử giãn ra. Điều đó gây hiệu ứng với tôi ngay lập tức. Tôi rên rĩ với tay ra chạm vào đùi anh. Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh dùng tay còn lại để túm lấy cổ tay tôi.

“Ồ, không, em không được làm thế, Steele ạ,” anh nhẹ nhàng thì thầm. Đưa tay tôi lên miệng anh, anh nhẹ nhàng cọ khớp ngón tay tôi vào môi mình, và tôi quắn quại. Rốt cuộc thì cũng làm được! Thêm nữa đi mà.

“Đừng đụng chạm,” anh khẽ quở trách tôi, sau đó đặt tay tôi trở lại đầu gối. Sự đụng chạm ngăn ngủi không thỏa mãn đó thật là khó chịu.

“Anh chơi ăn gian.” Tôi trề môi.

“Anh biết.” Anh nâng cốc sâm-panh lên để chúc mừng, tôi cũng làm theo.

“Chúc mừng em được thăng chức, Steele.” Chúng tôi chạm cốc và tôi đỏ mặt.

“Vâng, hơi đột ngột một chút,” tôi thì thầm. Anh cau mày như thể suy nghĩ khó chịu nào đó vừa nảy ra trong đầu.

“Ăn đi,” anh ra lệnh. “Anh sẽ không đưa em về nhà cho đến khi em ăn xong, và sau đó chúng ta có thể ăn mừng thực sự.” Vẻ mặt anh thật nóng bỏng, thật chân thực, và thật oai vệ. Tôi tan chảy.

“Em không đói. Không đói thức ăn.”

Anh lắc đầu, hoàn toàn thoải mái nhưng nheo mắt nhìn tôi.

“Ăn đi, nếu không anh sẽ đặt em lên ngang đùi anh, ngay ở đây, và chúng ta sẽ làm trò cười cho những vị khách khác.”

Lời nói của anh khiến tôi quẩn quai. Anh ấy không dám đâu! Anh ấy và lòng bàn tay dâm dăng của anh ấy. Tôi mím môi lại và nhìn anh chăm chăm. Cầm một cọng măng tây lên, anh nhúng đầu của nó vào nước sốt.

“Ăn cái này đi,” anh thì thầm, giọng trầm và quyến rũ.

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

“Em vẫn chưa ăn đủ no đâu. Em đã giảm cân kể từ khi anh biết em.” Âm điệu nghe thật nhẹ nhàng.

Tôi không muốn nghĩ đến cân nặng của mình; sự thật là, tôi thích được mảnh mai như thế này. Tôi nuốt cọng măng tây.

“Em chỉ thích về nhà và làm tình thôi,” tôi chán nản thì thầm.

Christian cười toe toét.

“Anh cũng thế, và chúng ta sẽ làm thế. Ăn hết đi đã.”

Lưỡng lự, tôi quay trở lại đồng hồ ăn và bắt đầu ăn. Thực lòng mà nói, tôi đã coi đồ lót và mọi thứ ra rồi. Tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ không được cho kẹo vậy. Anh ấy thật là một kẻ thích chòng ghẹo, một kẻ hấp dẫn, nóng bỏng và hư hỏng, và anh ấy là của tôi.

Anh hỏi tôi về Ethan. Hóa ra, Christian có làm ăn với bố Kate và Ethan. Ừm... trái đất thật tròn. Tôi thấy nhẹ cả người khi anh không đề cập đến bác sĩ Flynn hay ngôi nhà trong khi tôi thấy khó mà tập trung vào cuộc nói chuyện của hai đứa. Tôi chỉ muốn về nhà.

Nổi mong chờ được quan hệ sôi lên giữa hai đứa tôi. Anh ấy làm điều này quá giỏi. Bắt tôi phải chờ đợi. Vừa ăn, anh vừa đặt tay lên đùi mình, rất gần với đùi tôi, nhưng vẫn không chạm vào tôi, trên người tôi một cách quá đáng.

Chết tiệt! Cuối cùng tôi cũng ăn xong và đặt dao đĩa lên đĩa.

“Ngoan lắm,” anh thì thầm, hai từ đó chất chứa thật nhiều điều hứa hẹn.

Tôi cau mày với anh. “Giờ thì sao nào?” Tôi hỏi, khát khao sôi lên trong lồng ngực. Ôi, tôi muốn người đàn ông này.

“Bây giờ á? Chúng ta đi thôi. Anh tin là em có một số niềm mong chờ nào đó, Steele ạ. Và anh định đáp ứng chúng với tất cả khả năng của mình.”

Oa!

“Với... tất... cả... khả năng... của... anh... ư?” Tôi nói lắp. *Khỉ thật.*

Anh cười toe toét rồi đứng lên.

“Chúng ta không phải trả tiền hả anh?” Tôi hỏi, hụt hơi.

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Anh là một thành viên ở đây. Họ sẽ gửi hóa đơn cho anh. Đi nào, Anastasia, mời em đi trước.” Anh bước sang một bên, tôi đứng dậy và nhận thức rõ rằng mình đang không mặc đồ lót.

Anh nhìn tôi đầy ám muội, như thể anh đang lột trần tôi ra, và tôi đắm chìm trong ánh mắt đầy nhục cảm của anh. Nó chỉ khiến tôi cảm thấy quyến rũ hơn thôi – người đàn ông đẹp trai này khát khao tôi. Lúc nào tôi cũng sẽ thích làm điều này chứ? Cố tình dừng lại trước mặt anh, tôi vuốt phần váy phía trên hông.

Christian thì thầm vào tai tôi. “Anh rất nóng lòng muốn đưa em về nhà.” Tuy vậy anh vẫn không chạm vào tôi.

Trên đường đi ra, anh thì thầm điều gì đó về chiếc xe với người phục vụ, nhưng tôi không để ý, nữ thần trong tôi đang rực lên vì nóng lòng sốt ruột. Giời ạ, cô ta có thể thắp sáng cả Seattle mất.

Trong lúc chúng tôi đứng chờ thang máy, có hai đôi trung niên chờ cùng. Khi cửa mở ra, Christian cầm lấy khuỷu tay tôi và kéo tôi vào đằng sau. Tôi liếc nhìn quanh thấy bao quanh chúng tôi là những cặp kính đen. Khi những người khác bước vào, một người đàn ông mặc bộ vest màu nâu chào Christian.

“Grey,” ông ta lịch sự gật đầu. Christian gật đầu đáp lại nhưng không nói gì.

Những đôi khác đứng trước chúng tôi, đối diện với cửa thang máy. Rõ ràng họ là bạn bè – người phụ nữ nói chuyện rất to, hứng khởi và sôi nổi sau bữa ăn tối. Tôi nghĩ họ hơi say một chút.

Khi cửa đóng lại, Christian nhanh nhẹn cúi người xuống bên cạnh tôi để buộc lại dây giày. La thật, dây giày anh ấy không hề tuột ra. Bí mật, anh đặt bàn tay lên mắt cá chân tôi làm tôi giật mình, và khi anh đứng lên, tay anh vuốt nhanh dọc theo chân tôi, lướt thật ngọt ngào trên da tôi – oa – ngay chỗ đó. Tôi phải nín tiếng thở hổn hển vì ngạc nhiên khi tay anh chạm đến hông mình. Christian di chuyển ra sau tôi.

Mẹ ơi. Tôi há hốc miệng nhìn những người đang đứng trước chúng tôi, nhìn chằm chằm gáy họ. Họ không hề biết chúng tôi đang làm gì. Vòng cánh tay còn lại quanh eo tôi, Christian kéo tôi sát lại phía anh, giữ chặt lấy tôi trong lúc ngón tay anh lần mò khám phá. Khỉ thật... ở ngay đây ư? Thang máy nhẹ nhàng đi xuống, dừng lại ở tầng năm ba để đón thêm khách, nhưng tôi không để ý. Tôi đang tập trung vào mọi cử động bé nhỏ mà ngón tay anh đang tạo ra. Xoay tròn... bây giờ tiến về phía trước, kiểm tra, trong lúc chúng tôi xô dịch.

Tôi lại cố ngăn một tiếng rên rỉ khi những ngón tay anh tìm thấy đích đến của mình.

Tôi đỏ mặt, nóng bừng, ham muốn, bị nhốt trong một thang máy với bảy người, sáu người trong số đó không biết gì đến điều đang xảy ra trong góc. Tôi ép mạnh vào anh, và anh siết chặt vòng tay quanh người tôi, sự cương cứng của anh áp vào hông tôi.

Chúng tôi lại dừng ở tầng bốn bốn. *Ôi... sự hành hạ này còn kéo dài đến bao giờ nữa đây?* Tôi khẽ đẩy mình mạnh hơn vào ngón tay bền bỉ của anh. Sau bao nhiêu lâu không chạm vào tôi, anh lại chọn đúng lúc này! Ở ngay đây! Và nó khiến tôi thật – dâm dăng.

“Suýt,” anh thở ra, dường như không bị ảnh hưởng gì bởi hai người nữa đến gần. Thang máy mỗi lúc một đông hơn. Christian kéo chúng tôi lui hẳn vào trong để hai đứa tôi ép hẳn vào góc trong cùng, giữ tôi đứng nguyên tại chỗ và tiếp tục tra tấn tôi. Anh rúc đầu vào tóc tôi. Tôi chắc chắn là trông chúng tôi như một đôi tình nhân trẻ đang vuốt ve nhau trong góc, nếu có ai đó buồn quay lại xem chúng tôi đang làm gì...

Khỉ thật! Tôi rên rỉ, và tôi lấy làm mừng vì đám người trước mặt vẫn đang trò chuyện, hoàn

toàn không hề hay biết.

Ôi, Christian, anh đang làm gì với em thế! Tôi ngả đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại và phó mặc mình cho những ngón tay đang hành hạ của anh.

“Đừng ra,” anh thì thầm. “Anh muốn điều đó sau.” Anh thò tay lên bụng tôi, khẽ nhấn xuống trong lúc anh tiếp tục sự hành hạ ngọt ngào của mình. Cảm giác thật dễ mê.

Cuối cùng, thang máy cũng xuống tầng một. Với một tiếng ping thật to, cửa mở ra, và gần như ngay lập tức, các hành khách bắt đầu ra ngoài. Christian chậm chậm rút ngón tay ra khỏi tôi và hôn gáy tôi. Tôi liếc về sau nhìn anh, và anh mỉm cười, sau đó lại gật đầu với quý ngài mặc bộ vest màu nâu – người gật đầu đáp lại khi ra khỏi thang máy cùng vợ. Tôi gần như không để ý vì đang cố tập trung vào việc đứng thẳng người và điều hòa lại hơi thở đang hỗn hển. Giờ ạ, tôi thấy đau khổ và mất mát. Christian buông tôi ra, để tôi đứng mà không dựa vào anh.

Tôi quay lại ngẩng lên nhìn anh chăm chăm. Trông anh bình tĩnh và chín chu, vẫn điềm đạm như thường. Ừm... Như thế này không công bằng cho lắm.

“Sẵn sàng chưa?” Anh hỏi. Mắt anh sáng lên đầy mờ ám.

“Em không tin được là anh đã làm thế,” tôi thì thầm, suýt nữa tôi đã không kiểm soát được mình.

“Em sẽ ngạc nhiên trước những điều anh có thể làm đấy, cô Steele,” anh nói. Anh vén một lọn tóc ra sau tai tôi rồi nở nụ cười nhẹ để lộ ra sự thích thú của anh.

“Anh muốn đưa em về nhà, nhưng có lẽ chúng ta chỉ chịu được khi ra đến xe thôi.” Anh cúi xuống mỉm cười với tôi trong lúc nắm tay đưa tôi ra khỏi thang máy.

Sao cơ! Làm tình trong ô tô á? Chúng tôi không thể làm ngay ở đây, trên sàn đá mát lạnh của căn sảnh ư...?

“Đi nào.”

“Vâng, em cũng muốn thế.”

“Steele!” Anh rầy la tôi với sự hoảng sợ pha lẫn thích thú.

“Em chưa bao giờ làm tình trong ô tô cả,” tôi lầm bầm. Christian dừng lại và đặt những ngón tay vừa nãy lên cằm tôi, nâng đầu tôi lên và nhìn tôi chăm chú.

“Anh rất hài lòng khi nghe điều đó. Anh phải nói rằng anh rất ngạc nhiên, nếu không muốn nói là điên lên, nếu em từng làm chuyện đó.”

Tôi đỏ mặt, chớp mắt với anh. Tất nhiên rồi, tôi chỉ làm tình với mình anh thôi mà. Tôi cau mày với anh.

“Em không có ý đó.”

“Ý em là gì?” Giọng anh đột nhiên khắt khe.

“Christian, đó chỉ là một cách nói thôi.”

“Cách nói nổi tiếng, ‘Em chưa bao giờ làm tình trong ô tô cả.’ Phải, nó chỉ buột ra khỏi miệng thôi.”

Giờ ạ... anh ấy bị làm sao vậy?

“Christian, em không để ý nhiều thế đâu. Vì Chúa, anh vừa mới... ừm, làm chuyện đó với em trong một thang máy đầy người. Đầu óc em còn đang bấn loạn.”

Anh nhướn mày. “Anh đã làm gì với em nào?” Anh thách thức.

Tôi cau có. Anh muốn tôi nói ra điều đó.

“Anh làm em gần như bốc cháy. Giờ thì đưa em về nhà và làm tình với em đi.”

Miệng anh há hốc, sau đó anh cười phá lên ngạc nhiên. Lúc này trông anh thật trẻ và vô tư. Ồ, nghe anh cười. Tôi yêu điều đó vì nó hiếm khi xảy ra.

“Em là một kẻ mơ mộng bẩm sinh, Steele ạ.” Anh cầm lấy tay tôi, và chúng tôi đi ra khỏi tòa nhà đến chỗ người phục vụ đang đứng cạnh chiếc Saab của tôi.

“Nói thẳng nhé, kể cả sàn sảng em cũng thích.”

“Tin anh đi, Ana, anh cũng thế. Nhưng anh không thích bị bắt vào giờ này, và anh cũng không muốn làm tình với em trong nhà vệ sinh. Chà, không phải hôm nay.”

“THẾ RA EM MUỐN YÊU luôn trên xe hả?” Christian thủ thỉ trong khi khởi động máy.

“Thành thực mà nói thì kể cả trên sàn sảng em cũng thích.”

“Tin anh đi, Ana, anh cũng muốn thế. Nhưng anh chẳng khoái bị bắt quả tang đêm nay, và cũng không muốn yêu em trong nhà vệ sinh đâu. Không phải hôm nay.”

Cái gì cơ! “Ý anh là chuyện ấy có thể xảy ra lắm hả?”

“Ờ, có chứ.”

“Thế mình quay lại đi.”

Anh ngoảnh sang nhìn tôi rồi cười phá lên. Tiếng cười ấy có sức lây lan mạnh mẽ, cả hai chúng tôi cùng lăn ra cười – cười nghiêng ngả, rất sảng khoái và hả hê. Anh với sang đặt tay lên đầu gối tôi, ve vuốt bằng những ngón tay dịu dàng. Tôi im bật.

“Bình tĩnh nào, Anastasia,” anh dỗ dành rồi đánh xe hòa vào đường phố Seattle.

ANH ĐỔ CHIẾC SAAB trong ga-ra của Escala rồi tắt máy. Tôi ngược lên nhìn anh dè dặt, cố kìm lại nhịp đập rộn rã của trái tim mình. Anh quay sang phía tôi, tựa người lên cửa xe, khuỷu tay tì lên vô-lăng. Khuôn miệng anh mới cuốn hút làm sao. Tôi muốn làn môi ấy áp lên mình. Anh đang đắm đắm nhìn tôi, đôi mắt xám tối thắm, nhoẻn miệng cười gợi cảm.

“Ta sẽ yêu nhau trên xe lúc nào anh thích và ở nơi anh chọn. Còn ngay bây giờ thì anh muốn dẫn em thử trên khắp các bề mặt nào dùng được ở nhà mình cơ.”

Cứ như thể anh ấy nhắm thẳng tới phía dưới eo tôi... Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nhún nhảy mấy bước vũ điệu ba lê duyên dáng trên đầu mũi chân.

“Vâng.” Chà chà, giọng tôi mới hỗn hển và khó nhọc làm sao.

Anh nhoài về phía trước một chút. Tôi khép mắt lại, đợi chờ nụ hôn của anh, trộm nghĩ có thể chứ. Nhưng lại không phải. Sau vài giây kéo dài bất tận, tôi mở mắt ra và thấy anh ấy đang đắm đắm quan sát tôi. Chẳng thể đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng trước khi tôi kịp thốt lên lời, anh lại làm tôi xao lãng.

“Nếu giờ mà anh hôn em thì ta chẳng thể lên tới căn hộ của mình được nữa. Đi thôi.” Nói rồi anh bước xuống xe.

A ha! Anh chàng này đáng ghét không cơ chứ?

LẦN NỮA CHÚNG TÔI lại phải chờ thang máy, cơ thể tôi căng lên đề phòng. Christian nắm tay tôi, ngón tay cái ve vuốt dịu dàng những khớp ngón tay tôi, mỗi nhịp điệu đều đặn lại dội thấu qua người tôi. Ôi chao, tôi những muốn hai bàn tay anh xoa nắn khắp người. Anh ấy hành hạ tôi thể là quá đủ rồi.

“Có vấn đề gì với khả năng thỏa mãn ngay tắp lự thế anh?” Tôi lí nhí hỏi trong khi đứng chờ.

“Không phải lúc nào cũng thích hợp đâu, Anastasia.”

“Từ khi nào thế?”

“Từ tối nay.”

“Sao anh cứ trêu người em thế hả?”

“Ăn miếng trả miếng mà, cô Steele.”

“Em làm sao mà trêu chọc anh được cơ chứ?”

“Anh chắc em biết thừa còn gì.”

Tôi ngược lên và thấy khó mà hiểu được biểu cảm ấy là gì. *Anh ấy muốn tôi đáp trả lại... hẳn là thế rồi.*

“Em cũng đang bị trì hoãn thỏa mãn đấy chứ.” Tôi làm bầm, cười ngượng nghịu.

Bất thành lĩnh anh giật mạnh tay khiến tôi nằm gọn trong lòng anh. Anh siết lấy đám tóc phía sau gáy, nhẹ nhàng ngả đầu tôi ra sau.

“Anh phải làm gì để khiến em đồng ý hả?” Lời anh hỏi thật cháy bỏng, một lần nữa lại khiến tôi thêm bối rối. Tôi chớp chớp mắt, ngược nhìn khuôn mặt chứa chan cảm xúc, nhưng vẫn trịnh trọng và đáng yêu làm sao.

“Xin anh... cho em chút thời gian,” tôi lắp bắp. Anh bật rên và cuối cùng hôn tôi thật lâu và thật sâu. Thế rồi khi vào trong thang máy, chúng tôi xoắn quện trong vòng tay nhau, môi kề môi, những ngón tay bầu vịu lấy tóc. Khát khao cuộn cuộn và dữ dội lan tỏa trong huyết mạch tôi, gạt phăng đi lý trí mình mẫn nhất. Anh dồn tôi vào sát tường, đóng ghim tôi bằng hông mình, một tay luồn trong tóc, tay kia giữ cầm tôi, khiến tôi bất động.

“Em chiếm hữu anh rồi,” anh thì thào. “Số phận anh nằm trong tay em, Ana.”

Lời lẽ của anh khiến tôi say đắm, và trong trạng thái hưng khởi cao độ này, tôi chỉ muốn xé toạc quần áo anh ngay. Tôi cởi phăng áo khoác của anh, và ngay khi thang máy đến nơi, chúng tôi nháo nhào lao bổ vào hành lang.

Christian kẹp cứng tôi vào bức tường cạnh thang máy, áo khoác của anh rơi xuống nền nhà, tay anh lướt ngược chân tôi trong khi làn môi vẫn không tách rời nhau. Anh kéo ngược váy tôi lên.

“Bề mặt đầu tiên là chỗ này,” anh thốt lên qua hơi thở, rồi đột nhiên nhắc bổng tôi lên. “Quắp hai chân quanh người anh.”

Tôi rầm rập làm theo, anh quay người rồi đặt tôi lên mặt bàn ở hành lang, trong khi anh đứng chắn giữa hai chân tôi. Tôi chợt nhận ra lọ hoa vẫn đặt ở đây đã không còn nữa. *Lạ nhỉ?* Anh thò tay vào túi quần jean, lôi ra chiếc gói bạc rồi đưa cho tôi, trong khi đó anh tháo tung cúc quần.

“Em có biết em khiến anh sẵn sàng nhường nào không?”

“Sao cơ?” Tôi hỗn hển. “Không... em...”

“Chính em đấy,” anh thì thào, “lúc nào cũng vậy.” Anh giật mẩu túi bạc trong tay tôi. Ô kìa, nhanh tay thật, thế nhưng sau những trò khiêu khích trêu người của anh ấy này giờ, tôi muốn anh ghê gớm, ngay lập tức. Anh cúi xuống nhìn tôi trong khi đeo bao cao su, rồi hai tay anh đỡ dưới đùi tôi, kéo hai chân tôi rộng mở.

Lựa mình vào đúng vị trí rồi, anh ngừng lại. “Mở mắt đi em. Anh muốn ngắm em.” Anh khẽ nhắc, tay anh và tay tôi đan siết nhau, thế rồi anh xuyên thấu vào tôi.

TÔI TRẦN TRỤI NẪM trên giường Christian, úp mình trên ngực anh, thở hỗn hển. Quỷ thật – có bao giờ anh ấy cạn năng lượng không nhỉ? Christian vuốt ve dọc tấm lưng trần của tôi.

“Thỏa mãn chưa, cô Steele?”

Tôi âm ừ tán thành. Chẳng còn hơi sức đâu nói chuyện nữa. Ngẩng đầu lên, tôi lơ đãng nhìn anh và bắt gặp ánh mắt ấm áp đầy trìu mến. Tôi rón rén nhích đầu xuống dưới, anh nhận ra ngay

tôi định hôn ngực anh.

Trong tích tắc người anh gồng lên, tôi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên vùng lông tơ ở ngực, hít hà mùi hương đặc trưng duy nhất của Christian, trộn lẫn với mùi mồ hôi và hương vị tình ái. Nồng nàn quá. Anh lặn mình sang một bên, để hai đũa nằm song song cạnh nhau, rồi ngắm tôi.

“Có phải với ai tình dục cũng thế này không nhỉ? Em thấy lạ là không có ai đột quỵ đấy,” tôi bật thốt ra, rồi bỗng nhiên thấy ngượng ngùng.

Anh nhoẻn miệng cười. “Với ai thì anh không biết, nhưng với em thì cực kì đặc biệt, Anastasia.” Anh cúi xuống hôn tôi.

“Chính vì anh cũng cực kì đặc biệt, ngài Grey,” tôi hưởng ứng, mỉm cười và vuốt ve khuôn mặt anh. Anh chớp mắt nhìn tôi bối rối.

“Muộn rồi đấy. Đi ngủ thôi.” Anh nhắc, nhẹ hôn rồi kéo tôi vào lòng mình.

“Anh có vẻ không thích nghe khen ngợi nhỉ.”

“Ngủ đi, Anastasia.”

Hừm... Nhưng rõ ràng anh ấy vô cùng đặc biệt mà. Chà chà... tại sao anh ấy không chịu nhận ra nhỉ?

“Em thích ngôi nhà này,” tôi lí nhí.

Anh không đáp lời, nhưng tôi cảm thấy anh đang cười.

“Anh yêu em. Ngủ đi nào.” Anh dụi vào tóc tôi, thế là tôi chìm vào giấc ngủ, yên bình trong vòng tay anh, mơ về những ánh đèn khung cửa kiểu Pháp và những bậc thang rộng rãi... có cả một cậu bé con với mái tóc màu đồng chạy băng qua cánh đồng, cười đùa khúc khích khi tôi đuổi theo.

“PHẢI ĐI RỒI, EM YÊU.” Christian hôn phớt lên má tôi.

Tôi choàng mở mắt; trời đã sáng. Tôi quay sang thì thấy anh đã dậy, quần áo chỉnh tề, thơm tho quyến rũ và đang cúi xuống đánh thức tôi.

“Mấy giờ rồi anh?” *Ôi không... tôi không muốn bị muộn đâu.*

“Đừng hốt hoảng thế. Anh có hẹn ăn sáng.” Anh cọ mũi vào tôi.

“Anh thơm quá,” tôi duỗi thẳng người bên dưới anh, chân tay tôi căng ra răng rắc sau những trò nghịch ngợm hôm qua. Tôi quàng tay quanh cổ anh.

“Đừng đi vội.”

Anh nghiêng đầu một bên và nhướn mày. “Cô Steele à, em định lôi kéo một chàng trai chân chính trốn một ngày làm việc đấy à?”

Tôi phụng phịu gật đầu, thế là anh nở nụ cười duyên dáng thật mới mẻ.

“Dù rằng em lôi cuốn quá đi mất, anh vẫn phải đi thôi.” Anh hôn tôi rồi đứng thẳng dậy. Anh mặc bộ vest thẫm màu, cà vạt cùng màu với sơ mi trắng; trông anh ấy đích thực là một CEO chính hiệu đến từng milimét... một CEO cực nóng bỏng.

“Hẹn sau nhé, bé yêu,” anh chào rồi quay đi.

Liếc nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi – tôi ngủ mà chẳng biết báo thức lúc nào. Chậc, đến lúc dậy thôi.

ĐỨNG DƯỚI VÒI HOA SEN, tôi tỉnh táo hẳn. Tôi vừa nghĩ tới một món quà sinh nhật tặng Christian. Để chọn quà cho người có đủ hết mọi thứ khó thật. Tôi vừa tặng anh món quà chính rồi, và vẫn còn một thứ nữa tôi mua ở cửa hàng du lịch, nhưng đây mới là món quà thực sự đại diện cho tôi. Tôi vòng tay quanh mình che chắn khi tắt vòi hoa sen. Phải đi chuẩn bị ngay mới

được.

Vào phòng để quần áo, tôi mặc lên người chiếc váy bó sát màu đỏ đen cổ khoét sâu. Trông được đấy, sẵn sàng để đi làm rồi.

Giờ là món quà tặng Christian nào. Tôi bắt đầu lục lọi trong ngăn kéo tủ để tìm cà vạt của anh. Ở đáy ngăn kéo tôi thấy chiếc quần bò mài xước mà anh vẫn mặc trong phòng giải trí – khi mặc nó anh ấy trông vô cùng hấp dẫn. Tôi đưa cả bàn tay nhẹ nhàng ve vuốt nó. Ôi chao, lớp vải mềm mại thật.

Phía bên dưới, tôi thấy một chiếc hộp dẹt, khá lớn màu đen, khiến tôi ngay lập tức phải chú ý. Cái gì cất ở đây thế nhỉ. Tôi nhìn vào nó trên trời, cảm thấy mình lại đang xâm phạm quá rồi. Tôi nhấc lên và lắc lắc. Nó khá nặng tay như là đựng giấy tờ, tài liệu gì đó. Không cưỡng nổi, tôi mở nắp hộp – rồi đóng sập nó lại ngay. Chết tiệt – những bức ảnh chụp trong Căn Phòng Đỏ. Quá choáng váng, tôi ngồi bệt trên gót chân trong khi cố gắng xóa đi hình ảnh ấy khỏi trí nhớ của mình. *Sao lại đi mở chiếc hộp này cơ chứ? Tại sao anh ấy lại giữ chúng?*

Tôi rùng mình. Tiềm Thức trùng mắt với tôi – *chuyện này xảy ra trước cậu mà. Quên phắt nó đi.* Cô nàng có lý. Khi đứng lên, tôi tìm thấy đám cà vạt của anh ấy vắt ở phía đầu thanh ngang treo đồ. Tôi tìm chiếc mình thích nhất rồi nhanh chóng đi ra.

Đám ảnh đó có trước-khi-Ana-xuất-hiện. Tiềm Thức gật đầu tán thành, nhưng tôi ra phòng sinh hoạt chung để ăn sáng mà thấy lòng mình nặng trĩu. Bà Jones mỉm cười triu mến đón tôi và rồi nhả mặt.

“Mọi việc ổn cả chứ, Ana?” Bà ân cần hỏi.

“Vâng,” tôi lơ đãng đáp. “Bà có chiếc chìa khóa nào của... à, ừm, của phòng giải trí không?”

Bà ấy im lặng một lát vì ngạc nhiên.

“Có, dĩ nhiên rồi.” Bà Jones lôi một chùm chìa khóa ở thắt lưng ra. “Giờ cô thích ăn sáng món gì đây?” Bà đưa chìa khóa cho tôi và hỏi.

“Chỉ cần ít ngũ cốc thôi. Tôi không muốn đi trễ.”

Giờ thì tôi càng cảm thấy lưỡng lự về món quà, nhưng rõ ràng chỉ là từ lúc phát hiện ra đám ảnh chụp ấy. *Không có gì thay đổi cả đâu!* Cô nàng Tiềm Thức lại gắt gỏng, liếc xéo tôi qua cặp kính mắt nửa vàng trắng. Bức ảnh cậu nhìn thấy nóng bỏng nhỉ, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nói chen vào, tôi thầm trợn mắt lại cô nàng. Quả đúng thế thật – với tôi thì quá nóng bỏng.

Anh ấy còn giấu giếm gì nữa không? Tôi hối hả bới tìm chiếc tủ chứa đồ, lấy thứ mình cần rồi khóa cửa phòng giải trí lại. Không được để José phát hiện ra chốn này!

Tôi trả chìa khóa cho bà Jones rồi ngồi xuống ăn sáng, cảm thấy kỳ kỳ khi vắng mặt Christian. Hình ảnh mấy bức hình chụp cứ nhảy nhót thật khó chịu trong tâm trí tôi. Tôi tự hỏi không biết đó là ai. Có lẽ là Leila chẳng?

TRONG LÚC LÁI XE đi làm, tôi cứ cân nhắc có nên kể cho Christian biết việc mình tìm thấy đám ảnh đó không. *Không được,* Tiềm Thức hét toáng lên, khoác lên khuôn mặt phong cách Edvard Munch⁽¹⁾. Tôi phải thừa nhận là cô nàng có lý.

Khi ngồi vào bàn làm việc, chiếc BlackBerry của tôi rung lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Khấp các bề mặt

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 08:59

Tới: Anastasia Steele

Anh đếm được có ít nhất 30 bề mặt nữa để thực hành rồi. Anh đang mong ngóng tới từng nơi từng chốn thực hiện đây.

Rồi tới khắp các nền nhà, các bức tường – và chớ có quên ban công nữa.

Sau đó là đến văn phòng của anh...

Nhớ em. x

Christian Grey

CEO đang hưng khởi, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Đọc email của anh xong mà tôi phì cười, thế là mấy chuyện lăn tăn lúc trước bay biến đi luôn. Giờ anh ấy muốn tôi thôi, và những kỷ niệm tình ái đêm hôm qua ùa về trong tâm trí... trong thang máy, tại hành lang, trên giường. Hưng khởi là phải rồi. Tôi vu vơ tự hỏi dùng từ tương đương nào cho phụ nữ nhỉ?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Lãng mạn ư?

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:03

Tới: Christian Grey

Gửi ngài Grey

Anh chẳng nghĩ được gì khác à?

Bữa sáng nay em nhớ anh lắm.

Nhưng bà Jones đã rất tận tình.

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tò mò rồi đấy

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:07

Tới: Anastasia Steele

Bà Jones đã tận tình việc gì thế?

Có chuyện gì với em à, cô Steele?

Christian Grey

CEO tò mò, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sao anh ấy biết được thế?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: rồi sẽ hay

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:10

Tới: Christian Grey

Chờ rồi biết nhé – cho bất ngờ.

Em phải làm việc thôi... để em yên nào.

Yêu anh.

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thất vọng quá

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:12

Tới: Anastasia Steele

Anh ghét lúc em giấu giếm anh chuyện gì.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc BlackBerry. Sự sốt sắng trong email của anh ấy khiến tôi ngỡ ngàng. Sao anh ấy cảm thấy thế? Đâu có giống với việc tôi giấu giếm những bức ảnh khiêu dâm chụp người tình cũ cơ chứ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chiều ý anh nhé

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:14

Tới: Christian Grey

Là quà sinh nhật tặng anh mà.

Một bất ngờ nữa.

Đừng cứ hay hờn dỗi thế.

A x

Anh ấy không hồi âm ngay, còn tôi thì bị gọi vào họp nên không lẩn cấn với chuyện này thêm nữa.

KHI LIẾC NHÌN chiếc BlackBerry, tôi hốt hải nhận ra đã bốn giờ chiều. Ngày hôm nay trôi đi đâu không biết nữa. Vẫn không có tin nào của Christian. Tôi quyết định lại gửi email cho anh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Xin chào

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 16:03

Tới: Christian Grey

Anh không nói chuyện với em nữa à?

Đừng quên việc em sẽ đi uống nước với José, và chuyện cậu ấy sẽ nghỉ lại chỗ mình đêm nay.

Xin anh hãy nghĩ lại xem có tham gia với tụi em không.

A x

Anh ấy vẫn không hồi âm, khiến tôi thấy bút rút không yên. Hy vọng anh ấy vẫn ổn. Gọi điện cho anh, tôi thấy bị chuyển vào tin nhắn thoại. Lời nhắn đơn giản chỉ là “Grey nghe, xin để lại tin nhắn” với giọng điệu nhanh gọn.

“Chào anh... ừm... là em đây. Ana. Anh ổn chứ? Gọi em nhé,” tôi lắp ba lắp bắp để lại lời nhắn. Trước tới giờ tôi chưa từng phải để tin nhắn thoại nào cho anh cả. Tôi ngưng chín người khi ngắt máy. *Đĩ nhiên anh ấy biết là cậu rồi, ngốc ạ!* Cô nàng Tiềm Thức đảo tròn mắt nhìn tôi. Tôi suýt nữa gọi điện cho trợ lý của anh, cô Andrea, nhưng nghĩ lại thấy thế thì hơi quá trớn. Tôi miễn cưỡng quay lại với công việc.

ĐIỆN THOẠI ĐỒ CHUÔNG BẤT THÌNH LÌNH khiến tim tôi nhảy dựng lên. *Christian ư!* Nhưng không phải – rốt cuộc là Kate, bạn thân nhất của tôi.

“Ana!” Cô ấy la toáng lên ở đầu dây bên kia.

“Kate à! Cậu về rồi đấy ư? Mình nhớ cậu quá.”

“Mình cũng thế. Có nhiều chuyện để kể cho cậu lắm. Tụi mình đang ở sân bay Sea-Tac, mình và anh chàng ấy.” Cô bạn khúc khích chẳng-giống-Kate-tạo-nào.

“Tuyệt. Mình cũng có chuyện để kể cho cậu đây.”

“Hẹn gặp cậu ở nhà nhé?”

“Mình sắp đi uống với José đấy. Đến với tụi mình nhé.”

“José ở đây à? Được lắm! Nhắc cho mình địa chỉ.”

“Okay.” Tôi cười toe toét.

“Cậu khỏe chứ, Ana?”

“Ừ, mình ổn.”

“Vẫn với Christian à?”

“Ừ.”

“Tốt. Sau nhé!”

Ồi, lại không phải kiểu của cô ấy nữa rồi. Elliot có sức ảnh hưởng ghê gớm thật.

“Ừ - hẹn sau nhé, bạn yêu.” Tôi cười và cô ấy ngắt máy.

Wow. Kate về rồi. Làm thế nào mà kể cho cô ấy tất cả những chuyện đã xảy ra cho xuể đây? Tôi nên viết ra để không bỏ quên chuyện gì.

MỘT TIẾNG SAU điện thoại bàn đổ chuông – *Là Christian chẳng?* Không phải, là Claire.

“Cậu nên ra gặp anh chàng đang hỏi thăm cậu ở quầy lễ tân. Làm sao mà cậu quen biết toàn giai đẹp thế hả, Ana?”

Chắc là José tới rồi. Tôi liếc đồng hồ - đã sáu giờ kém năm, một thoáng háo hức chạy thẩu người tôi. Đã lâu lắm rồi tôi không được gặp cậu ấy.

“Ana, wow! Trông cậu tuyệt quá. Chững chạc quá đi mất.” Cậu ấy cười tươi tắn.

Chà chà... là vì tôi đang diện bộ váy rất sành điệu mà!

Cậu ấy ôm chặt lấy tôi. “Và còn cao nữa,” cậu ấy thốt lên kinh ngạc.

“Tại đôi giày mà, José. Trông cậu chẳng hề tệ chút nào.”

Cậu ấy đang mặc quần jean, áo phông đen cùng áo sơ mi vải kẻ ca-rô đen trắng.

“Để mình đi lấy đồ rồi tụi mình đi luôn.”

“Được. Mình chờ ở đây.”

TÔI LẤY HAI CHAI BIA Rolling Rock ở quầy bar đông nghèn nghẹt rồi đi tới chỗ bàn José đang ngồi.

“Cậu thấy chỗ ở của Christian có ổn không?”

“Ừ. Mình chưa vào bên trong. Mình chỉ gửi những bức ảnh qua thang máy chuyển hàng. Một anh chàng nào đó tên Taylor đã mang tranh lên. Xem ra chỗ đó cũng khá được đấy nhỉ.”

“Phải đấy. Cậu phải vào hẳn bên trong nữa cơ.”

“Háo hức ra trò đây. *Salud*(2), Ana. Cậu sống ở Seattle này hợp đấy.”

Tôi đỏ mặt khi chúng tôi nâng chai lên cạn. Nói đúng ra phải là do tôi hợp với Christian đấy chứ. “*Salud*. Kể mình nghe xem buổi triển lãm của cậu thế nào đi.”

Cậu bạn cười tươi roi rói rồi thảo thảo bất tuyệt kể chuyện. Cậu ấy bán được gần hết tranh, chỉ còn lại ba bức bù vào khoản vay nợ đại học, thế là cậu ấy dành dụm được một khoản tiền.

“Rồi mình được nhận đặt hàng chụp mấy bức phong cảnh đẹp cho Sở Du lịch Portland nữa đấy. Quá chuẩn chứ hả?” Cậu ấy kể nốt đầy tự hào.

“Ôi José – tuyệt vời quá đi. Thế không ảnh hưởng gì tới việc học tập của cậu chứ?” Tôi lo lắng hỏi han.

“Không sao. Giờ thì mấy cậu đều chuyển đi cả rồi, cả ba người bạn mình hay đi chơi cùng, nên thành ra mình có thêm thời gian.”

“Không có bé cưng nào giữ chân cậu bạn bịu à? Lần trước gặp cậu, thấy có nửa tá chị em nuốt từng lời cậu thốt ra cơ mà.” Tôi nhướn mày nhìn cậu bạn.

“Nào có, Ana. Chẳng có ai trong số đó đủ sức quyến rũ mình cả.” Cậu chàng tỏ vẻ dạn dĩ.

“Ồ phải rồi. José Rodriguez, tay sát gái siêu hạng.” Tôi bật cười khúc khích.

“Này này Steele, mình cũng có thời có lúc thôi chứ.” Trông cậu ấy hơi tự ái, nên tôi vội nhin cười luôn.

“Chắc chắn rồi.” Tôi xoa dịu.

“Thế chàng Grey thế nào?” Giọng cậu ấy đổi tông hẳn, lạnh lùng hơn.

“Anh ấy ổn. Chúng mình đều ổn,” tôi lí nhí.

“Cậu nói nghiêm túc chứ hả?”

“Ừ. Thật đấy.”

“Anh ta có hơn cậu nhiều tuổi quá không?”

“Ờ kìa, José. Cậu biết mẹ mình nói gì không – mình sinh ra đã già dặn rồi.”

José bấu môi ngộ nghĩnh.

“Mẹ cậu thế nào?” Và thế là chúng tôi vượt qua vùng nguy hiểm rồi đây.

“Ana à!”

Tôi quay lại và thấy Kate với Ethan. Cô bạn trông đẹp tuyệt vời: mái tóc hung vàng và làn da rám nắng, miệng cười tươi rói, thân hình quá chuẩn với áo hai dây và quần jean trắng bó sát. Mọi cặp mắt đều hướng về phía Kate. Tôi đứng bật dậy ôm chầm lấy cô nàng. Ô kìa, tôi nhớ nàng biết bao!

Cô bạn đẩy tôi ra rồi giữ tôi bằng hai tay, ngó nghiêng tôi kỹ lưỡng. Tôi ngượng chín người trước ánh nhìn sấm soi ấy.

“Cậu gầy đi hả? Sụt cân kha khá đấy. Mà trông cậu hơi khác. Chững chạc hơn. Có chuyện gì thế hả?” cô ấy phán, như thể mẹ mắng con gái vậy. “Mình thích cậu mặc bộ váy này. Vừa vặn lắm.”

“Từ lúc cậu đi vắng có nhiều chuyện lắm nhé. Để mình kể sau đi, lúc nào có tụi mình thôi.” Tôi vẫn chưa sẵn sàng trước kiểu thăm-vấn-thương-hiệu-Katherine-Kavanagh. Cô ấy ngó tôi nghi ngại.

“Cậu ổn không đấy?” Cô bạn dịu dàng hỏi thăm.

“Có mà.” Tôi mỉm cười, mặc dù trong lòng thấy sẽ vui vẻ hơn nếu biết Christian đang ở đâu.

“Tốt rồi.”

“Chào Ethan.” Tôi chào, và anh ấy ôm nhẹ đáp lại.

“Chào Ana.” Anh ấy khẽ nói.

José nhìn mặt với anh ấy.

“Bữa trưa với Mia thế nào?” Tôi hỏi thăm Ethan.

“Thú vị,” anh đáp úp úp mở mở.

Ờ kìa!

“Ethan – anh biết José rồi nhỉ?”

“Bọn mình có gặp nhau một lần,” José khẽ đáp, dò chừng Ethan khi họ bắt tay nhau.

“Phải rồi, ở chỗ Kate ở Vancouver,” Ethan đáp, cười vui vẻ với José. “Thế nào – ai đi lấy đồ uống đây?”

TÔI ĐI MỘT MÌNH vào nhà vệ sinh. Lúc ở trong đó tôi nhắn tin cho Christian chỗ chúng tôi ngồi uống, biết đâu anh tới được. Vẫn chẳng có cuộc gọi nhớ hay email nào của anh cả. Chẳng giống anh ấy tẹo nào.

“Có chuyện gì thế, Ana?” José hỏi khi tôi trở lại bàn.

“Mình không liên lạc được với Christian. Mong là anh ấy không sao.”

“Anh ấy sẽ ổn thôi. Có muốn uống thêm bia không?”

“Có chứ.”

Kate nhào người sang hỏi. “Ethan kể rằng có cô nàng nào đó điên điên dở dở lên vào nhà mang theo súng hả?”

“À... ừ.” Tôi nhún vai lấy làm tiếc. Ô hay – cứ phải nhắc đến chuyện ấy bây giờ ư?

“Ana à, có chuyện quái gì thế hả?” Kate đột nhiên im bật rồi xem điện thoại.

“Chào anh yêu,” cô trả lời cuộc gọi. *Anh yêu!* Cô ấy nhìn mặt rồi nhìn tôi. “Được rồi,” cô đáp rồi quay sang tôi. “Là Elliot gọi... anh ấy muốn nói chuyện với cậu.”

“Ana à.” Giọng Elliot nhanh và khẽ, tôi chột nổi da gà vì lo ngại.

“Có chuyện gì thế?”

“Chuyện Christian. Cậu ấy chưa từ Portland về.”

“Gì cơ. Ý anh là sao?”

“Máy bay trực thăng của cậu ấy mất tích.”

“*Charlie Tango* ư?” Tôi lắp bắp trong khi khí huyết rút sạch khỏi cơ thể. “Không lẽ nào!”

Chương mười chín

Tôi thần thờ nhìn ngọn lửa cháy bập bùng. Ánh lửa vàng nháy nhót rung rinh, lấp lóe ánh xanh cô-ban trong lò sưởi ở căn hộ của Christian. Mặc dù hơi nóng từ đó phả ra và đã quần chặt chiếc chăn lên hai vai, tôi vẫn lạnh run người. Cái lạnh thấu xương.

Tôi có nghe thấy tiếng lao xao, nhiều giọng nói thầm thì. Nhưng bọn họ đều ở đâu đó xa xăm lắm. Tôi chẳng nghe rõ tiếng ai cả. Tôi chỉ nghe được tiếng rít khe khẽ của khí đốt chỗ đám lửa.

Tôi nghĩ tới lúc chúng tôi gặp nhau hôm qua ở nhà với những lò sưởi lớn – trong lò có gỗ thật cháy bùng bùng. Tôi muốn làm tình với Christian trước ánh lửa thực. Tôi muốn yêu Christian trước ngọn lửa này. Phải rồi, sẽ vui lắm đây. Chắc chắn anh ấy sẽ nghĩ ra những cách để không sao quên được, như những lần chúng tôi đã ái ân. Tôi tự cười nhạo chính mình, mặc dù lần nào chúng tôi cũng yêu nhau dữ dội được. Phải đấy, chính thể cũng đáng nhớ mà. *Anh đâu rồi?*

Ngọn lửa cứ rung ra rung rinh và nổ tanh tách, hơi nóng bao quanh, mà tôi vẫn run lấy bầy. Tôi chỉ để ý tới vẻ đẹp chập chờn chói lói của ánh sáng. Nó đẹp mê hồn.

Ana, em làm tôi mê mẩn.

Anh đã nói thế lần đầu tiên ngủ cùng trên chiếc giường của tôi.

Tôi đưa hai tay ôm chặt quanh mình, thế giới thực tại lại đổ ập xuống, hiện thực lại len lỏi vào nhận thức của tôi. Nỗi trống trải trong lòng càng ngày càng lớn dần lên. Chiếc *Charlie Tango* bị mất tích.

“Ana. Của cô này,” bà Jones diu dàng dỗ dành, tiếng gọi êm ái của bà kéo tôi trở lại căn phòng, về với hiện tại, với nỗi đau đớn thăm thẳm. Bà đưa ra một tách trà. Tôi đón lấy đầy biết ơn, nhưng tiếng tách đĩa leng keng để lộ hai bàn tay tôi đang run lấy bầy.

“Cảm ơn bà,” tôi khẽ nói, giọng khản đặc vì nước mắt nghèn nghẹn và cổ họng tắc cứng. Mia đang ngồi phía đầu bên kia chiếc ghế bành hình chữ U rộng thênh thang, tay nắm tay mẹ Grace. Họ nhìn sang tôi, khuôn mặt đẹp để in hằn nỗi đau và lo lắng. Bác Grace nhìn già sạm đi – tình mẫu tử lo lắng cho con trai mà. Tôi lặng lẽ chớp mắt đáp lại họ. Tôi không thể nặn ra nổi lấy một nụ cười để an ủi, nước mắt cũng không – chẳng gì hết ngoài nỗi trống trải ngày càng gia tăng. Tôi ngó sang Elliot, José và Ethan, họ đang đứng quanh chỗ quầy bar, ai cũng nghiêm sắc mặt, nói chuyện khe khẽ. Họ đang hạ giọng trao đổi chuyện gì đó. Phía sau lưng họ, bà Jones đang lúi húi trong bếp.

Kate đang trong phòng xem TV theo dõi bản tin địa phương. Tôi nghe thấy âm thanh thoang thoảng từ chiếc TV plasma màn hình lớn. Tôi không chịu đựng nổi nếu lại phải thấy bản tin ấy lần nữa – CHRISTIAN GREY ĐANG MẤT TÍCH – rồi bắt gặp khuôn mặt đẹp để của anh trên TV.

Bỗng nhiên tôi chợt nhận ra rằng mình chưa từng gặp nhiều người cùng lúc đến thế ở trong căn phòng này như bây giờ, mặc dù trông họ như bị co nhỏ lại vì nó quá rộng rãi. Như những hòn đảo bé nhỏ đầy mất mát, những con người đầy lo lắng tụ tập trong nhà của anh chàng Đa Sự. Anh ấy sẽ nghĩ gì khi thấy họ ở đây nhỉ?

Ở đâu quanh đây, Taylor và bác Carrick đang nói chuyện với mấy nhà chức trách, họ chỉ cung cấp được những thông tin nhỏ giọt nhưng đều vô nghĩa. Vấn đề là anh ấy vẫn còn mất tích. Anh ấy biến mất đã tám tiếng đồng hồ. Không một tín hiệu, không một lời nhắn nào để lại. Cuộc tìm kiếm vừa bị đình lại – tất cả những gì tôi biết được chỉ có thế. Quá ư mịt mù. Và chúng tôi vẫn chẳng biết anh đang ở đâu. Anh ấy có thể bị thương, bị đói, thậm chí còn tệ hơn thế. *Ôi đừng!*

Tôi thầm cầu khẩn Chúa. Xin Người phù hộ cho Christian được an toàn. Xin Người che chở cho anh ấy bình yên. Tôi lặp đi lặp lại nó trong đầu – câu thần chú như chiếc phao cứu đuối, một việc cụ thể để tôi bầu vịu vào trong cơn tuyệt vọng. Tôi gặt đi suy nghĩ tệ hại nhất. Không, đừng có nghĩ thế. Vẫn còn hy vọng mà.

“Em là phao cứu đắm của đời tôi.”

Những lời Christian đã nói trở về ám ảnh tôi. Phải rồi, luôn còn hy vọng mà. Tôi không được nản lòng. Lời anh nói cứ vang vọng trong tâm khảm tôi.

“Giờ anh là một tín đồ trung thành của chủ nghĩa thoải mái cấp bách. Kể tận hưởng lạc thú, Ana.”

Tại sao tôi không trân trọng những tháng ngày ấy?

“Anh sẽ làm thế vì cuối cùng anh đã gặp được người mà mình muốn sống cùng trọn cuộc đời.”

Tôi nhắm mắt lại và thầm cầu nguyện. *Xin đừng để cuộc sống của anh ấy ngăn ngủi thế. Cầu xin Người.* Chúng tôi ở bên nhau chưa bao lâu... chúng tôi cần nhiều hơn thế nữa. Chúng tôi đã cùng nhau làm nhiều điều suốt mấy tuần qua, đã tiến được khá xa. Không thể kết thúc đột ngột như vậy. Những khoảnh khắc âu yếm bên nhau: vệt son môi, khi anh ấy làm tình cùng tôi lần đầu ở khách sạn Olympic, lúc đối diện nhau trên đầu gối anh và sẵn sàng cùng nhau, rồi sau rất lâu tôi được chạm vào anh.

“Anh vẫn thế mà, Ana. Anh yêu em và cần em. Xin em, chạm vào anh đi.”

Ôi, tôi yêu anh ấy biết bao. Tôi sẽ chẳng còn là gì nữa nếu vắng anh, chẳng khác gì bóng hình tâm tôi – mọi ánh sáng bị hút cạn kiệt. Không, đừng như thế... Christian tội nghiệp của tôi.

“Là anh đây, Ana. Trọn vẹn anh... và anh là của em. Anh phải làm gì đây để khiến em nhận ra điều đó? Để em thấy rằng anh muốn em và hiểu được em. Anh yêu em mà.”

Em cũng thế, chàng trai Muôn Vạn Ân Số của em à.

Tôi mở mắt nhìn vô hồn vào ngọn lửa, những kỉ niệm lúc hai đứa bên nhau lướt qua tâm trí tôi: niềm vui trẻ thơ của anh ấy khi chúng tôi giơng buồm và lướt sóng; ánh mắt đắm đuối đẹp mê hồn khi anh nảy ra những trò tinh quái; rồi cả khiêu vũ nữa chứ, lúc khiêu vũ ngay tại đây theo nhạc, những điệu vũ xoay vòng trong phòng; hay điệu bộ hy vọng thấp thỏm hôm qua lúc ở nhà – trông đẹp đến mê hồn.

“Anh sẽ rải thế giới của mình rạp dưới chân em, Anastasia. Anh muốn em mãi mãi, cả thể xác lẫn tâm hồn.”

Ôi, xin Người, hãy phù hộ cho anh được bình yên. Anh không thể ra đi thế được. Anh là trung tâm vũ trụ của tôi.

Vô tình tôi khóc nức lên. Tôi vội đưa tay lên che miệng. Không được, phải mạnh mẽ lên.

José đột nhiên ở ngay cạnh tôi, hay có khi cậu ấy tới được một lúc rồi nhỉ? Không biết nữa.

“Cậu có muốn gọi cho ba mẹ không?” Cậu ấy nhẹ nhàng hỏi han.

Không! Tôi lắc đầu và siết chặt tay José. Tôi không thốt lên lời, biết chắc nếu cất được tiếng nào thì ngã quy mất, ấy thế nhưng cái siết tay ấm áp và dịu dàng của cậu bạn không khiến tôi được an ủi hơn.

Ôi, mẹ ơi. Môi tôi rung rung khi nghĩ đến mẹ. Có nên gọi cho bà không? Không được, chẳng lường trước được mẹ sẽ phản ứng thế nào. Có lẽ gọi dựng Ray thì được; ông là người biết kìm nén – hầu như chưa bao giờ, kể cả khi đội bóng Mariners thua trận.

Bác Grace đứng dậy tiến tới chỗ mấy người con trai, khiến tôi nhìn theo. Chắc hẳn đây là lần bà ngồi im một chỗ lâu nhất từ trước tới nay. Mia cũng tới ngồi cạnh tôi, siết chặt tay tôi.

“Anh ấy sẽ về mà,” giọng cô bé lúc đầu còn dứt khoát, nhưng đến cuối thì vỡ òa. Mắt cô bé mở tròn, viền đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt và lộ rõ vẻ thiếu ngủ.

Tôi ngược nhìn Ethan, cậu đang ngó Mia còn Elliot thì choàng tay quanh người mẹ. Tôi liếc đồng hồ. Đã quá mười một giờ, sắp tới nửa đêm rồi. *Thời gian chết tiệt!* Mỗi tiếng trôi quá, nỗi trống trải giằng xé càng nhân lên, xâm chiếm tôi, bóp nghẹt tôi. Tôi hiểu rằng sâu thẳm trong

lòng mình đã chuẩn bị tâm lý cho điều tồi tệ nhất. Tôi nhắm mắt lại thầm cầu khẩn, siết chặt cả tay Mia và José.

Lại mở mắt ra, tôi nhìn thần thờ vào ngọn lửa. Tôi có thể hình dung nụ cười duyên dáng của anh – nét mặt tôi yêu dấu nhất, hình ảnh mờ mờ của một Christian đích thực, Christian có thực của tôi. Anh ấy có muôn hình vạn trạng: cỗ máy siêu kiểm soát, CEO tài ba, có sở thích tình dục đặc biệt, thành thạo kỹ năng tình ái, một kẻ thích thống trị nhưng đồng thời – thơ ngây như bé con thích đồ chơi. Tôi mỉm cười. Nào xe hơi, thuyền buồm, máy bay, chiếc trực thăng *Charlie Tango*... ôi chào cậu bé lạc lõng, giờ thì đang thất lạc.

Nụ cười trên mặt tôi lịm dần, nỗi đau lại len lỏi thấu qua cơ thể tôi. Tôi nhớ đến anh dưới vòi hoa sen, gột rửa những dấu son môi hôm nào.

“Anh chẳng là gì đâu, Ana. Chỉ có vỏ ngoài là con người. Anh không có trái tim.”

Nghẹn ngào. Ôi, Christian, anh thực sự có trái tim mà, và nó là của em. Em muốn yêu thương nó mãi mãi. Mặc dù anh thật phức tạp và khó tính, tôi vẫn yêu anh ấy. Sẽ luôn luôn yêu anh. Chẳng có ai khác nữa cả. Suốt đời.

Tôi nhớ lại lúc ngồi ở quán Starbucks cân nhắc những lý lẽ tán thành hay phản đối Christian. Dù rằng có cả mớ phản đối, hay chuyện đồng ảnh tôi tìm thấy ban sáng nay, giờ tất cả đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chỉ còn ngóng trông anh và thấp thỏm liệu anh có trở về nữa hay không thôi. *Ôi con cầu xin Người, hãy đưa anh ấy quay về, xin cho anh được bình yên. Con sẽ nguyện đi nhà thờ... Con sẽ sẵn sàng làm bất kể điều gì.* Ôi chào, nếu tôi đón anh trở về được, tôi sẽ trân trọng từng tháng ngày. Giọng nói anh lại vang lên trong đầu tôi: *“Tận hưởng mọi khoảnh khắc, Ana.”*

Tôi nhìn chăm chăm vào lò sưởi, ngọn lửa vẫn cháy tí tách và xoắn xuýt lấy nhau, phát ra những tia sáng rực rỡ. Thế rồi tiếng bác Grace kêu thét lên, mọi thứ rơi vào trạng thái tua chậm chậm.

“Christian!”

Tôi ngoảnh sang đúng lúc thấy bác Grace vừa từ đâu đó sau lưng tôi băng qua căn phòng rộng, và ở lối vào là một Christian đang đứng thất thế. Anh chỉ mặc quần âu với áo sơ mi xắn tay, tay cầm áo vest, giày và tất. Trông anh ấy mệt mỏi, nhếch nhác và cực kì đẹp dễ.

Ôi chào ôi... Christian đây rồi. Anh ấy còn sống. Tôi điếng người ngấm anh, cố gắng trấn an xem mình đang gặp ảo giác hay quả thực là anh đây.

Nét mặt anh rất hoang mang. Anh buông áo và giày xuống nền nhà đúng lúc mẹ Grace nhào tới, hay tay ghì chặt quanh cổ anh và hôn thật mạnh lên má anh.

“Mẹ à!”

Christian cúi nhìn bà, cực kì bối rối.

“Mẹ tưởng sẽ không còn được gặp con nữa,” Grace thổn thức, giọng nói chất chứa nỗi sợ hãi.

“Mẹ à, con về rồi.” Tôi nhận thấy nỗi khiếp đảm trong giọng nói của anh.

“Mẹ như chết đi sống lại cả ngàn lần ngày hôm nay,” bà nói tiếp, giọng rất khẽ, như thốt ra những suy nghĩ trong lòng tôi. Bác Grace nấc lên rồi nức nở, nước mắt không kìm nổi cứ tuôn rơi. Christian nhắm mắt, sợ hãi hay xấu hổ nhỉ, tôi không biết nữa – rồi tích tắc sau, anh ôm chàng lấy bà trong lòng mình.

“Ôi, Christian,” bà nghẹn ngào, quàng quanh người anh, khóc như mưa lên cổ anh – chẳng còn giữ ý nữa – còn Christian không hề tránh né. Anh cứ ôm lấy mẹ, lắc lư dỗ dành bà. Nước mắt nóng hổi dâng đầy mắt tôi. Bác Carrick la toáng lên từ hành lang.

“Nó còn sống! Trời ạ - con về rồi!” Ông từ phòng làm việc của Taylor đi ra, tay vẫn cầm điện thoại, rồi ôm chầm lấy hai mẹ con, mắt nhắm nghiền nhẹ nhõm.

“Bố ạ?”

Mia ré lên tiếng gì đó khó hiểu bên cạnh tôi, rồi bật dậy chạy tới chỗ bố mẹ, ôm chầm lấy mọi người.

Cuối cùng nước mắt tuôn như thác trên má tôi. Anh ấy về rồi, anh ấy bình yên rồi. Nhưng tôi không sao nhúc nhích nổi.

Carrick tách ra đầu tiên, lau mắt rồi vỗ vai Christian. Rồi đến Mia buông tay ra, và Grace lùi lại. “Mẹ xin lỗi,” bà lẩm bẩm.

“Thôi nào mẹ - ổn cả rồi,” Christian thốt lên, nét mặt vẫn còn ngỡ ngàng.

“Con ở đâu thế hả? Có chuyện gì thế?” Grace hỏi dồn dập và đưa tay lên ôm mặt.

“Mẹ à,” Christian khẽ gọi. Anh lại kéo bà vào lòng mình và hôn lên đỉnh đầu bà. “Con về rồi. Con khỏe mà. Chỉ là chuyến đi về từ Portland dài lê thê kinh khủng. Cả một ban đón tiếp thế này là sao nhỉ?” Anh ngước lên và nhìn lướt khắp phòng tới khi mắt anh khóa chặt với mắt tôi.

Anh chớp mắt và liếc vội sang José, cậu ấy vừa buông tay tôi ra. Miệng Christian mím chặt lại. Tôi đắm mình trong ánh nhìn của anh và lòng thấy nhẹ nhõm hẳn, chỉ thấy mệt lử, kiệt sức và cực kì hoan hỉ. Nhưng nước mắt vẫn chưa ngừng tuôn rơi. Christian quay lại với mẹ.

“Mẹ à, con ổn mà. Có chuyện gì thế?” Christian vỗ về bà. Mẹ anh đưa hai tay lên ôm lấy má con.

“Christian, con bị mất tích. Chuyến bay của con – chẳng liên lạc gì với Seattle cả. Sao con không gọi gì cho bố mẹ?”

Christian nhướn mày ngạc nhiên. “Con không biết là mất nhiều thời gian đến thế.”

“Sao con không gọi điện?”

“Điện thoại con hết pin.”

“Sao không dừng lại... mà gọi bằng dịch vụ?”

“Mẹ à – chuyện dài lắm.”

“Ôi, Christian! Đừng bao giờ làm thế với mẹ nữa. Hiểu không hả?” Bà suýt thét lên mắng con.

“Vâng thưa mẹ.” Anh đưa tay lau nước mắt cho bà rồi lại ôm lấy mẹ. Khi bà đã trấn tĩnh lại, anh mới buông mẹ ra để ôm Mia, cô bé vỗ vào lưng anh đến hết.

“Anh làm cả nhà lo quá đi mất!” Cô bé ngen ngào, và cũng giàn giụa nước mắt.

“Anh về rồi mà, ơn Chúa.” Christian thì thầm.

Khi Elliot tiến tới gần, Christian buông Mia để cô bé ra với bố, ông đang choàng một bên tay ôm vợ, tay kia quàng quanh con gái. Elliot ôm lấy Christian rất nhanh, khiến Christian rất ngỡ ngàng, rồi vỗ vào lưng em trai mình thật mạnh.

“Gặp cậu mừng quá,” Elliot nói thật to, có phần cộc lốc như thể cố che giấu cảm xúc của mình.

Mặc dù nước mắt vẫn tuôn rơi trên má tôi như suối, tôi vẫn thấy rất rõ tất cả. Cả căn phòng thấm đẫm tình yêu thương không điều kiện. Anh ấy vẫn luôn ở trong tình cảm đó; chỉ là chưa bao giờ đón nhận nó trước kia, kể cả bây giờ anh ấy vẫn cứ hoàn toàn lạc lõng.

Nhìn kìa, Christian, tất cả mọi người đều yêu anh. Có lẽ giờ anh sẽ bắt đầu tin vào điều đó.

Kate đang đứng sau lưng tôi – cô ấy chắc vừa từ phòng xem TV đi ra – cô bạn đưa tay vuốt tóc tôi.

“Anh ấy thực sự về rồi, Ana à,” cô ấy nhẹ nhàng dỗ dành.

“Con tới chào cô nàng của con đây,” Christian bảo bố mẹ mình. Họ gật đầu, mỉm cười và đứng tránh sang một bên.

Anh ấy bước lại chỗ tôi, đôi mắt xám sáng long lanh mặc dù đang mệt mỏi nhưng vẫn đẹp sống người. Từ sâu thẳm nội tâm, tôi tìm thấy sức mạnh để nhắc bước và nhào vào vòng tay rộng mở của anh.

“Christian!” Tôi nấc lên.

“Yên nào,” anh ôm tôi, dỗ dành, vùi mặt vào tóc tôi và hít vào thật sâu. Tôi ngược khuôn mặt lem nhem nước mắt lên, anh hôn tôi rất nhanh.

“Chào em,” anh thì thào.

“Chào anh,” tôi khẽ đáp, cục nghẹn chặn nơi cổ họng tôi đang tan ra.

“Nhớ anh không?”

“Chút chút.”

Anh cười tươi. “Anh biết mà.” Và bàn tay anh đưa lên nhẹ nhẹ lau đi dòng nước mắt cứ không chịu ngừng chảy trên má tôi.

“Em cứ tưởng... tưởng rằng...” Tôi điếng người.

“Anh thấy rồi. Thôi mà... anh về rồi. Ở đây rồi...” Anh thì thào rồi lại hôn tôi âu yếm.

“Anh không sao chứ?” Tôi buông anh ra, chạm vào ngực, vào tay, lên vùng eo của anh – ôi chao, cảm nhận được hơi ấm áp, đầy sức sống và nhục cảm đàn ông dưới những ngón tay mình – củng cố cho tôi rằng anh đang ở đây, đứng ngay trước tôi. Anh lùi lại. Anh đã về. Anh ấy không tránh né, cứ nhìn tôi đăm đăm.

“Anh ổn mà. Anh sẽ không đi đâu hết.”

“Ôi, tạ ơn Chúa.” Tôi lại ghì lấy eo anh, thế là anh lại ôm chầm lấy tôi. “Anh đói bụng chưa? Có cần uống chút gì không?”

“Có.”

Tôi lùi lại định đi lấy đồ uống cho anh, nhưng anh không buông tôi ra. Anh đỡ tôi bằng một bên cánh tay rồi chìa tay ra với José.

“Chào ngài Grey,” José nói khách sáo.

Christian khụt khịt mũi. “Cứ gọi là Christian được rồi,” anh đáp.

“Christian, mừng anh đã về. Rất vui khi thấy anh ổn cả... và... à, cảm ơn anh đã cho tôi nghỉ lại.”

“Không có gì.” Christian nheo mắt, nhưng bà Jones đột ngột đến bên cạnh khiến anh quay sang. Bỗng nhiên tôi nhận ra bà ấy không được chải chu như mọi khi. Lúc này tôi không để ý thấy. Tóc buông xõa, bà mặc chiếc quần chun mềm màu xám, áo nỉ xám rộng thùng thình có phù hiệu WSU COUGARS phía vạt trước khiến bà trông nhỏ thó. Xem ra bà ấy trẻ hơn đến vài tuổi.

“Tôi mang chút gì cho cậu nhé, cậu Grey?” Bà đang dùng khăn giấy lau mắt.

Christian mỉm cười thân thiện đáp lại. “Phiền bà lấy một cốc bia nhé, Gail, loại Budvar ấy, và kèm ít đồ ăn.”

“Để em đi lấy cho,” tôi lí nhí, chỉ muốn được làm gì đó cho anh chàng của tôi.

“Không em. Đừng đi.” Anh dịu dàng nhắc, siết chặt vòng tay mình hơn.

Các thành viên gia đình quây quần lại, cả Ethan và Kate cũng lại gần. Anh bắt tay Ethan và hôn phớt lên má Kate. Bà Jones quay lại với một chai bia và một chiếc cốc. Anh ấy nhận chai bia nhưng nhìn chiếc cốc lắc đầu. Bà Jones mỉm cười và quay lại bếp.

“Em không uống món nào mạnh hơn thì lạ nhỉ,” Elliot lầu bầu. “Thế chuyện quái gì xảy ra thế hả? Tin đầu tiên anh nghe được là khi bố gọi điện báo cái thứ biết bay đó bị mất tích.”

“Elliot!” Grace mắng ngay.

“Máy bay trực thăng chứ,” Christian lau bầu chỉnh lại Elliot, ông anh trai thì cười toe toét, tôi đoán đây chắc vẫn là kiểu đùa cợt trong gia đình.

“Cứ ngồi xuống rồi em kể cho mà nghe.” Christian kéo tôi tới chiếc ghế salon, rồi mọi người cùng ngồi xuống, mắt nhìn chờ đợi Christian. Anh uống một hơi bia dài. Anh ấy thấy Taylor đang thập thò ở cửa và gật đầu. Taylor gật đầu đáp lại.

“Con gái anh thế nào?”

“Giờ cháu nó ổn rồi. Báo động giả, thưa ngài.”

“Tốt rồi.” Christian mỉm cười.

Con gái anh ấy ư? Có chuyện gì với con gái Taylor thế?

“Rất vui khi thấy ngài đã về. Có việc gì không ạ?”

“Ta phải đi nhặt chiếc trực thăng về.”

Taylor gật đầu. “Bây giờ hay để sáng mai thưa ngài?”

“Tôi nghĩ để sáng đi, Taylor.”

“Tốt rồi, ngài Grey. Còn gì nữa không?”

Christian lắc đầu và giờ chiếc chai về phía anh ta. Taylor nở nụ cười hiểm hoi – còn hiểm hơn cả khi Christian cười ấy chứ, rồi đi ra ngoài, có lẽ là về phòng làm việc hoặc phòng ngủ.

“Christian, chuyện gì xảy ra thế con?” Carrick cất tiếng hỏi.

Christian bắt đầu kể. Anh đang bay trên Charlie Tango với Ros, nhân vật thân tín thứ hai của mình để đàm phán việc tài trợ cho WSU ở Vancouver. Tôi quá bàng hoàng, chỉ đủ sức bắt kịp câu chuyện. Tôi đang nắm tay Christian và nhìn chăm chăm vào những ngón tay thon dài của anh, với những móng tay được cắt tỉa cẩn chu, những nếp nhăn ở khớp tay, ngắm chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Omega với ba đĩa đồng hồ nhỏ. Tôi ngược lên nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh trong khi anh tiếp tục câu chuyện.

“Ros chưa bao giờ thấy núi Saint Helens, thế nên trên đường bay về, để tận hưởng, bọn con làm một đường bay vòng nhanh thôi. Con nghe tin việc hạn chế bay tạm thời có thay đổi, nên con muốn ngắm cảnh xem sao. Thế là, may sao bọn con lại làm thế. Chúng con bay thấp xuống, cách mặt đất khoảng sáu mươi mét, thì bảng tín hiệu báo sáng. Có lửa cháy ở đuôi máy bay – chẳng có lựa chọn nào khác nên con đành tắt mọi nguồn điện và hạ cánh.” Anh lắc đầu. “Con đáp xuống cạnh Hồ Silver, để Ros xuống, rồi cố dập lửa.”

“Lửa cháy ư? Cả động cơ à?” Carrick hốt hoảng.

“Vâng.”

“Khỉ thật! Bố tưởng...”

“Con biết,” Christian ngắt lời ông. “May thế nào con lại bay rất thấp,” anh khẽ nói. Tôi rùng mình. Anh buông tay tôi ra và quàng cả cánh tay quanh người tôi.

“Lạnh à?” anh hỏi. Tôi lắc đầu.

“Anh dập lửa bằng cách nào thế?” Kate cất tiếng hỏi, bản tính điều tra kiểu Carla Bernstein⁽¹⁾ của cô nàng nhập cuộc rồi đây. Chắc, thỉnh thoảng cô ấy nói năng cộc lốc nhỉ.

“Bình cứu hỏa. Bọn anh phải mang theo, luật quy định thế.” Christian đáp với giọng đều đều.

Giọng anh từ nơi xa xôi vọng về lớn vồn trong tâm trí tôi. *Anh hằng ngày lại tạ ơn Thượng đế khi để em tới phỏng vấn anh chứ không phải Katherine Kavanagh.*

“Sao con không gọi cho mọi người hoặc dùng điện đàm?” Grace hỏi.

Christian lắc đầu. “Khi tắt hết điện rồi, bọn con không còn điện đàm nữa. Mà con không dám liều bật điện lên vì đám cháy. Định vị GPS trên BlackBerry vẫn hoạt động, nên con có thể tìm được con đường ở gần nhất. Mất bốn tiếng đi bộ tới đó. Ros phải lết không ra hơi.” Miệng Christian mím lại chê trách.

“Bọn con chẳng gặp điểm liên lạc điện thoại nào. Chẳng có bưu điện nào ở Gifford. Điện thoại Ros hết pin trước. Của con cũng hết sạch lúc đi đường.”

Ôi thiên địa ơi. Tôi gồng mình lên, Christian kéo vội tôi vào lòng.

“Thế con về Seattle bằng cách nào?” Grace hỏi tiếp, hơi chớp mắt khi thấy cảnh hai chúng tôi thế này, chắc chắn rồi. Tôi ngượng đỏ cả mặt.

“Bọn con góp tiền lại để đi nhờ xe. Cả hai đứa, Ros và con có sáu trăm đô la, và bọn con đoán mình phải dúi cho tài xế nào đó chở tụi con về, nhưng một lái xe tải dừng lại và đồng ý đưa bọn con về. Ông ấy từ chối nhận tiền và chia sẻ bữa trưa với chúng con.” Christian lắc đầu ngán ngẩm khi nghĩ đến ấn tượng này. “Đi mãi mới về được. Ông ấy không dùng điện thoại di động – kì quặc nhỉ, nhưng quả thực thế. Bấy giờ con không nhớ ra.” Anh dừng lại, ngược nhìn cả gia đình mình.

“Thế mà làm cả nhà mình lo quá hả?” Grace đùa. “Ôi, Christian!” bà mắng con. “Cả nhà phát điên lên ấy chứ!”

Christian đảo tròn mắt. “Phải rồi. Con thấy ngay là nghiêm trọng khi về đến quầy lễ tân và một đám thợ săn ảnh chờ bên ngoài. Con xin lỗi, mẹ à – đáng lẽ con nên bảo tài xế dừng xe lại để gọi điện về. Nhưng con lại sốt ruột muốn trở về ngay.” Anh liếc sang José.

Ô kìa, lý do là thế đấy, vì José đang nghỉ lại đây. Tôi nhăn nhó khi nghĩ. Chậc – thế mà cũng lo.

Grace lắc đầu. “Mẹ mừng là con trở về lành lặn nguyên vẹn, con yêu ạ.”

Tôi bắt đầu nhẹ cả người, tựa đầu lên ngực anh. Anh có mùi bụi đường, mùi mồ hôi thoang thoảng, mùi cơ thể thường được tắm táp – và mùi hương của Christian, hương thơm đáng nhớ nhất trên thế giới này. Nước mắt lại tuôn trào trên má tôi, những giọt nước mắt đầy cảm kích.

“Cả hai động cơ à?” Carrick hỏi lại, nhăn mặt không tin.

“Bố thử kiểm tra xem.” Christian nhún vai và đưa tay vuốt dọc lưng tôi.

“Này em,” anh khẽ gọi, đưa tay đỡ cằm và ngả đầu tôi ra sau. “Đừng khóc nữa.”

Tôi đưa tay lên quệt mũi trông chả yếu điệu thực nữ tẹo nào. “Thế thì đừng biến mất nữa nhé.” Tôi sụt sịt, còn anh thì bấu môi.

“Lỗi động cơ điện à... thế thì lạ lùng nhỉ?” Carrick vẫn thắc mắc.

“Vâng, con cũng nghĩ thế, bố ạ. Nhưng giờ thì con chỉ muốn lên giường và nghĩ tiếp mấy cái thứ đó vào buổi sáng.”

“Giới truyền thông đã biết việc Christian Grey đã trở về an toàn và khỏe mạnh chưa?” Kate hỏi.

“Rồi. Andrea và nhóm PR của tôi sẽ làm việc với báo chí. Ros đã gọi cho Andrea sau khi chúng tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Đúng rồi, Andrea đã gọi bố để báo tin con vẫn còn sống.” Carrick phì cười.

“Con phải tăng lương cho cô nàng mới được. Chắc giờ muộn rồi.” Christian đáp.

“Con nghĩ gợi ý rành rành ra đấy, thưa quý ông quý bà, em trai yêu quý của con cần một giấc ngủ êm đềm,” Elliot xướng giọng châm chọc. Christian găm ghè nhìn lại ông anh.

“Cary, con trai em an toàn trở về rồi. Giờ anh đưa em về nhà thôi.”

Cary u? Bác Grace âu yếm nhìn chồng.

“Ừ. Giờ thì anh nghĩ ta ngủ ngon được rồi,” Carrick đáp và mỉm cười đáp lại bà.

“Ở lại đi ạ,” Christian ngỏ ý mời.

“Không, con yêu, mẹ muốn về nhà. Giờ thì mẹ biết con được an toàn rồi.”

Christian miễn cưỡng buông tay, để tôi lại trên ghế salon rồi đứng dậy. Grace lại ôm lấy con, áp mặt lên ngực anh, nhắm nghiền mắt hài lòng. Anh choàng tay quanh người bà.

“Mẹ đã lo lắng lắm, con thân yêu,” bà thì thào.

“Con ổn rồi mà, mẹ.”

Bà ngả ra sau để ngắm anh thật kỹ lưỡng trong khi tay anh vẫn ôm bà. “Ừ. Giờ mẹ thấy rồi,” bà chậm rãi đáp, liếc sang tôi và mỉm cười. Tôi ngượng quá.

Chúng tôi tiễn Carrick và Grace ra sảnh hành lang. Đi phía sau, tôi thấy Mia và Ethan đang ghé tai thì thầm sôi nổi, nhưng tôi không nghe được gì.

Mia đang cười bên lên với Ethan, cậu ấy tròn mắt nhìn lại cô ấy và lắc đầu. Bỗng nhiên cô ấy khoanh hai tay lại và rảo bước. Cậu chàng đưa tay lên xoa trán, hẳn là hổng huyệt đây.

“Bố, mẹ, chờ con với,” Mia rầu rĩ gọi với theo. Có lẽ cô bé cũng sớm nắng chiều mưa y hệt ông anh trai.

Kate ôm tôi thật chặt. “Mình chắc chắn có kha khá chuyện quan trọng đã diễn ra trong khi mình hớn hở mất tăm mất tích ở Barbados. Dường như thấy rõ là hai người đang đấm đấm nhau lắm đây. Mừng là anh ấy về an toàn. Không phải chỉ vì anh ấy thôi, Ana à, mà cả cho cậu nữa.”

“Cảm ơn cậu, Kate.” Tôi lí nhí.

“Ừ. Ai biết được bọn mình lại tìm được tình yêu cùng lúc như thế chứ?” Cô nàng cười tươi rói. Chà chà. Thừa nhận rồi đây.

“Với hai anh em!” Tôi khúc khích cười.

“Biết đâu lại thành chị em dâu của nhau.” Cô nàng nói lấp lửng.

Tôi sững người, rồi thềm huých mình một cái khi Kate đứng lùi ra sau ngược nhìn tôi với ánh mắt có-chuyện-gì-mà-cậu-chưa-kể-cho-mình-biết-đấy-hả. Tôi ngượng quá. Khỉ thật, có nên kể cho cô nàng biết anh đã hỏi cưới tôi không?

“Đi thôi, em yêu,” Elliot gọi với ra từ thang máy.

“Để mai hẵng nói chuyện nhé, Ana. Trông cậu mệt lả rồi.”

Tôi thoát nạn rồi đây. “Ừ. Cậu cũng thế, Kate, cả ngày đi đi lại lại bao xa.”

Chúng tôi lại ôm nhau, rồi cô và Elliot đi theo gia đình Grey vào thang máy. Ethan bắt tay Christian rồi ôm nhẹ tôi. Trông cậu chàng thần thờ sao ấy, nhưng cũng vào thang máy theo mọi người, cánh cửa đóng lại.

José thập thò ở hành lang khi chúng tôi từ sảnh ngoài đi vào.

“Này. Mình sẽ đi... để hai người với nhau,” cậu ấy nói.

Tôi đỏ chín người. Sao chuyện này cứ ngượng nghịu thế nhỉ?

“Cậu có biết chỗ chưa?” Christian hỏi thăm.

José gật đầu.

“Rồi, bà quản gia...”

“Bà Jones,” tôi nhắc giúp.

“Phải rồi, bà Jones đã chỉ chỗ cho tôi rồi. Anh có chỗ ở tuyệt thật, Christian.”

“Cảm ơn cậu,” Christian lịch sự đáp lại khi bước tới cạnh tôi, choàng tay lên vai tôi, rồi nghiêng người hôn lên tóc tôi.

“Tôi sẽ vào ăn bất kỳ món gì bà Jones dọn sẵn cho. Chúc ngủ ngon nhé, José.” Christian đi vào phòng sinh hoạt chung, để José với tôi đứng lại ở cửa.

Ồ ồ! Để tôi một mình với José ư.

“Thế, chúc cậu ngủ ngon nhé.” José bỗng nhiên trông lúng ta lúng túng.

“Ngủ ngon, José, và cảm ơn cậu đã ở lại.”

“Có gì đâu, Ana. Bất kỳ khi nào anh chàng bạn trai giàu đó, tài ba của cậu mất tích – mình sẽ có mặt.”

“Kìa José!” Tôi trách cậu ta.

“Đùa thôi mà. Đừng giận thế. Sáng dậy mình sẽ đi sớm. Sẽ gặp cậu lúc khác chứ hả? Nhớ cậu lắm đấy.”

“Được chứ, José. Mình chắc sẽ sớm gặp nhau thôi. Xin lỗi cậu, đêm nay thật... lộn xộn.” Tôi cười ngượng nghịu đầy áy náy.

“Ừ.” Cậu phì cười. “Lộn xộn thật.” Cậu ấy ôm chầm lấy tôi. “Thành thật mà nói, Ana à, mình rất vui khi thấy cậu hạnh phúc, nhưng mình sẽ có mặt nếu cậu cần mình.”

Tôi ngược lên nhìn. “Cảm ơn cậu.”

Cậu nở nụ cười có phần rầu rĩ, nửa buồn nửa vui, rồi đi lên gác.

Tôi quay vào phòng chính. Christian đang đứng cạnh ghế salon, quan sát tôi bằng vẻ mặt thật khó hiểu. Cuối cùng cũng còn lại mỗi hai chúng tôi, và đang nhìn nhau chăm chăm.

“Cậu ta vẫn còn vương vấn ghê lắm đấy, em biết chứ hả?” Anh lẩm bẩm.

“Thế sao anh biết được, ngài Grey?”

“Anh nhận ra các triệu chứng mà, cô Steele. Anh biết rõ vì có cùng chung nỗi khổn khổ ấy.”

“Em cứ tưởng mình sẽ không được gặp lại anh nữa,” tôi thủ thỉ. Thế là, cũng nói ra được. Những nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất chôn chứa trong tôi gói ghém ở một câu ngắn ngủi giờ đã được xóa tan.

“Đâu có tệ đến nhường ấy.”

Tôi nhặt áo vest và giày của anh đang nằm trên nền nhà rồi tiến lại gần.

“Để anh cầm cho,” anh khẽ nói, với tay lấy chiếc áo.

Christian nhìn tôi như thể tôi chính là lý do anh ấy để mình tồn tại và ánh nhìn ấy chắc chắn cũng giống y như tôi. Anh đang ở đây, thực sự ở ngay đây. Anh kéo tôi vào lòng và ôm chầm lấy tôi.

“Christian,” tôi thốt lên, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

“Yên nào,” anh vỗ về, hôn lên tóc tôi. “Em biết không... trong cái tích tắc kinh hoàng trước lúc hạ cánh, mọi ý nghĩ của anh đều hướng về em. Em là bùa hộ mệnh của anh, Ana à.”

“Em tưởng mình mất anh rồi,” tôi nói trong hơi thở. Chúng tôi cứ đứng thế, ôm chặt nhau, sẽ chia và an ủi nhau. Khi siết chặt tay quanh người anh, tôi nhận ra mình vẫn đang cầm đôi giày. Tôi thả chúng xuống sàn kêu lộp cộp.

“Vào tắm với anh đi,” anh rủ.

“Vâng.” Tôi ngược nhìn anh, chẳng muốn buông ra. Anh đưa tay nâng cằm tôi lên.

“Em biết không, mặc dù lem nhem nước mắt, em vẫn xinh đẹp lắm, Ana Steele.” Anh cúi xuống và dịu dàng hôn tôi. “Và môi em thật mềm mại.” Anh lại hôn, lần này mạnh hơn nữa.

Ôi chào... tôi thấy mình sắp buông lời mất thôi... không được... Tôi không nghĩ nữa và tự đầu hàng.

“Anh phải đặt áo vest xuống đã,” anh lẩm bẩm.

“Cứ thả nó ra,” tôi khẽ đáp khi môi vẫn kề môi.

“Không được.”

Tôi ngả ra sau nhìn anh, bối rối.

Anh cười tủm tỉm. “Lý do là thế này.” Anh lôi ở túi áo ngực trong ra một chiếc hộp xinh xinh mà tôi đã tặng anh, trong đó đựng món quà của tôi. Anh vắt chiếc áo lên thành ghế salon và đặt chiếc hộp lên trên.

Trên trọng thánh ngày đi, Ana, cô nàng Tiềm Thức xúi giục. Chà chà, đã qua nửa đêm, và xét về thời gian thì giờ là sinh nhật anh.

“Mở ra đi anh,” tôi thì thào, tim tôi đập thình thịch.

“Anh đã mong em sẽ nói thế,” anh đáp. “Nghe thế khiến anh phát cuồng lên.”

Tôi tủm tỉm cười, cảm thấy váng vất. Anh nở nụ cười duyên dáng của riêng mình với tôi, và tôi như tan ra, mặc dù tim nện giòn giã, quá vui với vẻ mặt thích thú nhưng có cả toan tính đáng gờm của anh. Lòng mày anh nhướng cao khi anh lấy ra một chiếc móc chìa khóa nho nhỏ hình vuông một mặt có hình ảnh lấp lánh sáng mờ như đèn LED. Nó thể hiện đường chân trời Seattle với dòng chữ SEATTLE in đậm ở phần đất liền.

Anh ngắm nghía nó đến cả phút rồi nhìn sang tôi, rất thích thú, lòng mày hơi nheo lại thật đáng yêu.

“Lật mặt kia đi anh,” tôi khẽ nhắc, cố nín thở.

Anh làm theo, ánh mắt anh rọi thẳng vào tôi, đôi mắt xám mở tròn xoe, long lanh vừa kinh ngạc vừa vui sướng. Hai lần môi hơi nhích ra ngỡ ngàng.

Một chữ VÂNG sáng nhấp nháy trên mặt chiếc móc khóa.

“Chúc mừng sinh nhật anh,” tôi khẽ nói.

Chương hai mươi

“Em đồng ý cưới anh à?” Anh hỏi lại, đầy ngờ vực.

Tôi bồn chồn gật đầu, vừa ngượng ngùng vừa lo lắng và không biết chắc phản ứng của anh thế nào – người mà tôi từng tưởng mình đã mất anh mãi mãi. Làm sao anh ấy lại không hiểu tôi yêu anh biết nhường nào?

“Nói đi,” anh dịu dàng yêu cầu, ánh nhìn dữ dội và cháy bỏng.

“Vâng, em đồng ý cưới anh.”

Anh hít vào thật mạnh rồi đột nhiên nhấc bổng tôi lên, quay tôi vòng vòng với điệu bộ chẳng hề giống với anh chàng Năm Mươi tẹo nào. Anh ấy cười vang, thật trẻ trung và hạnh phúc, lộ rõ nỗi hân hoan, hân diện. Tôi bấu chặt vào cánh tay anh, cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn dưới ngón tay mình, và thế là tiếng cười có sức lây lan ấy của anh cuốn tôi theo – quay cuồng và chao đảo, một cô gái đang hoàn toàn say đắm người yêu. Anh đặt tôi xuống và hôn tôi. Thật mãnh liệt. Hai tay anh đỡ lấy má tôi, lưỡi anh chinh phục đầy khuấy đảo.

“Ôi, Ana,” anh nói qua hơi thở khi môi vẫn áp trên môi tôi, chỉ cách nói đầy hoan hỉ dường ấy cũng khiến tôi chao đảo. Anh ấy yêu tôi, tôi chắc chắn như thế, và tôi cứ tận hưởng hương vị tuyệt diệu của anh chàng này, người tôi cứ tưởng mình không còn được gặp lại nữa. Nỗi hân hoan tốt lên ở anh thật rõ rệt – đôi mắt sáng ngời, nụ cười trẻ trung – và nhất là vẻ thoải mái gần như có thể sờ nắm được.

“Em tưởng mình mất anh rồi,” tôi lắp bắp, vẫn còn hoa mắt và hụt hơi sau nụ hôn của anh.

“Em yêu à, phải có chuyện gì lớn hơn sự cố 135 mới kéo anh xa khỏi em được chứ.”

“135 là sao?”

“Là Charlie Tango đó. Nó thuộc dòng Eurocopter EC135, chiếc an toàn nhất trong loại này.” Trên mặt anh thoáng lướt chút cảm xúc u ám không rõ ràng khiến tôi lẩn tránh. Có chuyện gì anh ấy không nói ra nhỉ? Trước khi tôi kịp hỏi, anh đứng im, cúi xuống nhìn tôi, trán nhăn lại, và trong tích tắc ấy tôi tưởng anh sắp kể tôi nghe. Tôi chớp mắt ngó đôi mắt xám đầy suy tư ấy.

“Chờ đã nào. Em đưa cái này tặng anh trước lúc ta đến gặp Flynn,” anh giơ chiếc móc treo chìa khóa lên. Trông anh ấy dường như đang hốt hoảng.

Ô kìa anh, anh có ý gì nhỉ? Tôi gật đầu, mặt nhìn thẳng.

Miệng anh há ra.

Tôi nhún vai áy náy. “Em muốn anh biết rằng dù Flynn có nói gì đi chăng nữa thì với em cũng chẳng có gì khác biệt cả.”

Christian chớp mắt hoài nghi. “Thế ra suốt tối hôm qua, khi anh còn nài nỉ em câu trả lời, thì thực ra là có lời đáp rồi ư?” Anh nhớ lại. Tôi lại gật đầu, cố gắng trong tuyệt vọng để dò xét phản ứng của anh. Anh đờ đẫn nhìn tôi đầy nghi hoặc, nhưng rồi mắt nheo lại và miệng nhếch lên đầy thích thú.

“Thế mà cứ lo,” anh thì thào đầy ẩn ý. Tôi tùm tùm cười và lại nhún vai. “Ờ này, đừng cố tỏ ra dễ thương để lấy lòng anh, cô Steele. Ngay bây giờ, anh muốn...” Anh luồn tay vào chải tóc mình, rồi lắc đầu và nói lảng sang chuyện khác.

“Không tin nổi rằng em bắt anh cứ thấp tha thấp thỏm.” Tiếng anh thì thầm lẫn vẻ nghi hoặc. Nét mặt chuyển biến rất nhanh, đôi mắt ánh lên vẻ ranh mãnh, miệng nở nụ cười đầy ham muốn.

Thiên địa ơi. Hồi hộp quá. Anh ấy đang nghĩ gì thế?

“Chắc chắn việc trừng phạt lúc này là cần thiết đấy, cô Steele,” anh nhẹ nhàng nói.

Trừng phạt ư? Ôi quý thật! Dẫu biết anh đang đùa thôi – nhưng tôi cứ thận trọng lùi ra sau.

Anh cười toét miệng. “Vẫn trong cuộc chơi hả?” anh khẽ hỏi. “Vì anh sắp bắt được em đây.” Thế rồi mắt anh bừng lên niềm phấn khích dữ dội. “Và em lại đang cắn môi kìa,” anh nói thêm hăm dọa.

Mọi bộ phận trong người tôi cùng co thắt lại. *Ôi chao*. Vị hôn phu tương lai của tôi muốn đùa giỡn đây mà. Tôi lại lùi bước, rồi quay gót chạy – nhưng không kịp nữa rồi. Christian dễ dàng lao tới tóm gọn tôi khi tôi ré lên thích thú, ngạc nhiên và bất ngờ. Anh nhắc bổng tôi lên vai rồi đi dọc căn phòng.

“Christian!” Tôi kêu thét lên, vẫn nhớ có José nghỉ ở trên gác, nhưng không biết cậu ấy có nghe thấy tiếng chúng tôi không. Tôi tự trấn tĩnh bằng cách tóm chặt eo lưng anh, rồi trong cơn liều lĩnh, tôi đánh mạnh vào mông anh. Anh cũng đánh lại tôi ngay lập tức.

“Au!” tôi la lên.

“Đến giờ tắm nào,” anh hớn hờ tuyên bố.

“Thả em xuống!” Tôi cố tỏ ra cưỡng lại nhưng không được. Có cố vật lộn cũng vô ích – cánh tay anh kẹp chặt quanh đùi tôi – và thế là tôi chẳng thể nhìn được bật cười khanh khách.

“Có thích đôi giày này không?” Anh vừa hỏi vừa cười khi mở cửa phòng tắm.

“Em muốn chúng chạm xuống nền nhà cơ.” Tôi định gằn giọng nhưng không thành khi mà giọng nói không che giấu nổi tiếng cười.

“Ý nguyện của em là mệnh lệnh của anh, cô Steele.” Vẫn không chịu buông tôi ra, anh thả cả hai chiếc giày tôi đang đi rơi lộp cộp xuống nền gạch lát. Dừng lại ở chỗ bàn trang điểm, anh lôi hết đồ trong túi quần ra – chiếc điện thoại hết pin, chìa khóa, ví. Tôi không tưởng tượng nổi mình trông giống cái gì ở hình ảnh trong gương khi nhìn từ góc này. Khi xong, anh bước thẳng tới vòi hoa sen có thiết kế ngoại cỡ.

“Christian!” Tôi gắt toáng lên – chủ ý của anh ấy đã rõ.

Anh vặn vòi nước to hết cỡ. *Chà chà!* Dòng nước lạnh buốt xối xả trên lưng, tôi thét lên – rồi im ngay khi lại nhớ ra José đang ở ngay phía trên. Lạnh cóng mà tôi vẫn còn mặc nguyên đồ. Dòng nước lạnh giá thấm qua váy, tất, áo ngực của tôi. Tôi ướm sững sờ và lần này cũng không nhìn được cười.

“Đừng!” Tôi ré lên. “Thả em xuống!” Tôi lại đánh anh mạnh tay hơn, thế là Christian buông tôi ra, để tôi trượt xuống dọc cơ thể ướt át của mình. Tôi cũng thấm dầm nước, ngưng chín người, lão đảo và thở không ra hơi, còn anh thì cười toe toét nhìn tôi với ánh mắt... nóng bỏng quá đỗi.

Anh bình tĩnh lại, mắt sáng long lanh, rồi lại đỡ mặt tôi, kéo môi tôi áp lên môi anh. Nụ hôn thật dịu dàng, chan chứa yêu thương và cực kỳ hút hồn. Tôi chẳng còn màng tới việc mình vẫn còn đóng nguyên bộ và ướt dầm đứng dưới vòi nước tắm của Christian. Chỉ có hai chúng tôi giữa dòng nước tuôn như thác. Anh đã về đây, an toàn, bình yên và anh là của tôi.

Hai tay tôi vô tình lướt lên áo anh, nó đang bám dính vào từng đường cong và cơ bắp trên ngực anh, để lộ đám lông lơ thơ dưới làn vải trắng ướt nhoẹt. Tôi kéo gấu áo sơ mi khỏi chiếc quần âu, có tiếng anh âm ư trên miệng tôi, nhưng môi anh không rời tôi. Khi tôi bắt đầu cởi cúc áo, anh với tay tới chiếc phéc-mơ-tuya trên váy tôi rồi từ từ kéo móc xuống. Làn môi anh càng da diết và khiêu khích, lưỡi anh xâm chiếm miệng tôi – thế là cơ thể tôi bừng lên những khao khát. Tôi giật mạnh áo anh, xé toạc nó ra. Những cúc áo vung vãi khắp nơi, nẩy tung tung rồi mất hút trên nền nhà tắm. Khi tôi lột lớp vải ướt át ấy qua vai, qua tay anh, tôi đẩy anh vào tường, ngăn anh cởi đồ cho tôi. “Còn cúc tay áo,” anh nhắc, giơ hai cổ tay còn mắc chiếc áo ướt dầm đó.

Tôi lần cởi từng bên chiếc cúc màu vàng, rồi thả mặc nó rơi xuống nền gạch, chiếc áo sơ mi của

anh cũng rơi theo. Mắt anh tìm kiếm tôi qua làn nước xối xả, ánh nhìn thiêu đốt đầy nhục cảm và cháy bỏng như dòng nước nóng. Tôi với tay tới cạp quần, nhưng anh lắc đầu và tóm lấy hai vai tôi, xoay tôi một vòng quay lưng lại anh. Anh hoàn thành nốt công việc đang dở với chiếc khóa kéo váy, vuốt đám tóc ướt của tôi ở cổ, rồi đưa lưỡi từ cổ tới đường chân tóc và cứ thế mơn man lên xuống.

Tôi rên lên, anh từ từ kéo váy tôi tuột qua vai và xuống tới ngực, hôn lên vùng cổ dưới tai. Anh cởi móc áo ngực rồi gỡ nó ra, thả bầu ngực tôi được tự do. Hai tay anh vòng lên trước ôm khuỷu tay lấy chúng, miệng anh kề tai tôi âm ư tán dương.

“Đẹp tuyệt diệu,” anh thì thào.

Hai cánh tay tôi bị kẹt cứng lại bởi chiếc áo ngực và chiếc váy được gỡ tuột phía dưới ngực. Cánh tay vẫn luồn trong tay áo nhưng hai bàn tay thì tự do. Tôi nghiêng đầu để Christian dễ chạm vào cổ tôi và ưỡn ngực vào lòng bàn tay đầy ma thuật của anh. Tôi với tay ra sau và đón nhận tiếng anh hít thở thật mạnh khi những ngón tay táy máy của mình lần tới vật mạnh mẽ đang cương lên của anh. Anh ưỡn hông vào bàn tay đang chờ đợi của tôi. Chết tiệt, sao anh không chịu để tôi cởi quần anh ra?

Anh giằng giật đầu nhũ hoa tới khi nó săn cứng lại dưới những đụng chạm lão luyện của anh, thắc mắc về chiếc quần biến đi mất hút và khoái cảm len lõi mạnh mẽ khuấy đảo nơi bụng dưới tôi. Tôi ngả đầu ra sau tựa vào anh và rên rỉ.

“Ừ,” anh thì thào rồi lại xoay tôi lại, khóa môi tôi bằng môi anh. Anh gỡ áo ngực, váy và tất chân của tôi xuống, để chúng nằm lẫn lộn cùng áo sơ mi của anh trên nền nhà tắm.

Tôi vớ lấy lọ sữa tắm bên cạnh. Christian đứng sững lại khi nhận ra tôi sắp làm gì. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tôi bóp một chút gel tắm thơm tho ngọt ngào vào lòng bàn tay rồi giơ lên trước ngực anh, chờ đợi lời đáp cho câu hỏi không nói thành lời. Mắt anh mở lớn rồi anh gật đầu rất nhẹ.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên vùng xương ức của anh rồi bắt đầu xoa xà phòng trên làn da. Ngực anh căng lên khi anh hít vào thật mạnh, còn anh thì đứng im không nhúc nhích. Một lát sau, hai tay anh giữ hông tôi, nhưng anh không đẩy tôi đi. Anh nhìn tôi đầy cảnh giác, ánh nhìn thật mãnh liệt chứ không hẳn là sợ hãi, hai môi anh khẽ tách ra khi hơi thở ngày càng dồn dập.

“Có được không anh?” Tôi khẽ hỏi.

“Được.” Lời đáp ngắn của anh tựa hơi thở gấp gáp. Tôi nhớ lại có rất nhiều lần chúng tôi tắm chung nhưng cái dạo ở khách sạn Olympic là kỷ ức vui buồn lẫn lộn. Chà chà, giờ thì tôi đã chạm được vào anh. Tôi nhẹ nhàng xoa tròn khi tắm gột cho anh chàng của mình, di chuyển tới nách, mạn sườn, xuống vùng bụng săn chắc láng mịn, tới vùng thắt lưng quần.

“Đến lượt anh,” anh khẽ nhắc rồi với lấy dầu gội đầu, nhích hai đùi ra khỏi dòng nước chảy rồi bóp dầu gội lên đỉnh đầu tôi.

Tôi nghĩ đó là gợi ý bảo tôi ngừng tắm táp cho anh, thế nên tôi luồn ngón tay mình vào thắt lưng anh. Anh xoa dầu gội khắp tóc tôi, những ngón tay dài và cứng cáp mát xa vùng da đầu thật dễ chịu. Tôi âm ư đầy khoan khoái, nhắm mắt lại để mình tận hưởng cảm giác tuyệt trần này. Sau một buổi tối đầy căng thẳng, đây chính là điều tôi cần.

Anh bật ra âm thanh gì đó, tôi hé một mắt và thấy anh đang nhìn tôi mỉm cười âu yếm. “Em thích không?”

“Ừm...”

Anh tươi tỉnh đáp, “Anh cũng thế,” rồi cúi xuống hôn lên trán tôi, những ngón tay lại tiếp tục thao tác xoa bóp trên da đầu tôi.

“Quay lưng lại,” anh nói rất dứt khoát. Tôi làm theo, thế là bàn tay anh chầm chậm mân mê trên đầu tôi, vừa âu yếm và giúp tôi thư thái biết bao. Chao ôi, hạnh phúc quá. Anh lấy thêm

dầu gội rồi nhẹ nhàng xoa phần tóc xoắn ở lưng. Khi xong, anh đẩy tôi đứng dưới vòi hoa sen.

“Ngả đầu ra sau,” anh khẽ ra lệnh.

Tôi răm rắp làm theo, thế là anh cẩn thận gội sạch xà phòng. Khi đã sạch sẽ, tôi quay lại đối diện anh và nhìn thẳng xuống chiếc quần anh mặc.

“Em muốn được tắm khắp người anh,” tôi bày tỏ. Anh nhếch miệng cười và chìa hai tay trong dáng vẻ ám chỉ rằng “Anh hoàn toàn thuộc về em mà, bé yêu.” Tôi cười tươi rói, mừng như được quà Giáng sinh. Tôi nhanh chóng kéo khóa quần, và nhoáng cái chiếc quần dài và quần lót cùng rơi xuống với đồng phần áo của hai đứa. Tôi với sữa tắm và tắm xối mát xa.

“Có vẻ anh thích nhìn em lắm hả,” tôi thốt ra tung tung.

“Anh lúc nào cũng thích ngắm em, cô Steele.” Anh cười âu yếm.

Tôi lấy xà phòng lên tắm xối rồi xoa lên ngực anh. Lần này anh thoải mái hơn hẳn – có lẽ vì tôi không chạm trực tiếp vào anh. Tôi đưa tắm xối xuống dưới, qua vùng bụng, dọc theo đường hông to, qua cả đám lông mu, và hội ngộ với biểu tượng mạnh mẽ cương cứng của anh.

Tôi liếc lên, và thấy anh đang nhìn tôi qua làn lông mi dài gợi cảm. *Chao ôi... tôi mê ánh mắt ấy.* Tôi thả rơi miếng xối và dùng hai tay, nắm lấy anh thật chặt. Anh nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau, rên rỉ và đẩy hông vào tay tôi.

Ôi, phải rồi! Mạnh mẽ quá. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nhòe dậy sau một buổi tối chui lủi ở góc ngách nào đó, chao đảo và suốt mướt, và kìa cô nàng tô son môi đỏ chon chót.

Đôi mắt cháy bỏng của anh đột nhiên rơi thẳng vào tôi. Anh chợt nhớ ra chuyện gì đó.

“Hôm nay là thứ bảy,” anh thốt lên, mắt lóe lên ánh nhìn đầy nhục cảm, thế rồi anh đỡ lấy tôi, kéo tôi sát vào mình rồi hôn tôi thật cuồng nhiệt.

Whoa – đổi nhịp rồi đây!

Tay anh quét dọc theo cơ thể ướt át và trơn láng của tôi, quần quanh vùng cấm địa, những ngón tay khám phá, nghịch ngợm còn miệng anh vẫn hồi hả không để tôi kịp thở. Tay kia anh luồn vào làn tóc ướt sũng của tôi, giữ tôi cố định trong khi tôi hứng chịu mãnh lực từ đam mê dữ dội nơi anh bùng phát. Những ngón tay anh dịch chuyển vào trong tôi.

“Ahh,” tôi âm a trong miệng anh.

“Ừ,” anh nhắc tôi lên, hai tay đỡ dưới mông. “Quàng hai chân quanh người anh đi, em yêu.” Chân tôi tuân lệnh, còn hai tay tôi quấn lấy cổ anh chặt như sam. Anh để tôi tựa vào tường nhà tắm rồi ngừng lại, cúi nhìn tôi.

“Mở mắt ra,” anh nhắc khẽ. “Anh muốn thấy em.”

Tôi chớp mắt, tim đập như trống dồn, huyết mạch sôi lên, những đam mê chân thành và dữ dội cuộn cuộn khắp cơ thể. Thế rồi anh tiến vào tôi, thật chậm rãi, lấp đầy tôi, chiếm hữu tôi. Tôi nhún xuống đón nhận anh và la lớn lên. Khi ngập đầy trong tôi, anh lại dừng lại, nét mặt căng ra.

“Em là của anh, Anastasia,” anh thì thầm.

“Luôn luôn của anh.”

Anh mỉm cười hoan hỉ và dịch chuyển, khiến tôi thở đứt đoạn.

“Và giờ ta có thể để mọi người biết tin được rồi, vì em đã nói đồng ý.” Giọng anh đầy trân trọng, rồi cúi xuống hôn tôi và bắt đầu cử động... thật chậm rãi và âu yếm. Tôi nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau để uốn cong người lên, ý chí tôi phục tùng anh, bị nhịp điệu chậm rãi đầy mê đắm của anh đánh bại.

Răng anh cạ lên quai hàm, lên cằm, rồi dọc xuống cổ trong khi vẫn thúc vào tôi từng nhịp âu

yếm – gạt phăng đi ám ảnh vụ máy bay, quên đi vòi nước thì xối xả, và nổi khiếp đảm suốt buổi tối. Chỉ có tôi và người tình trong nhịp điệu của nhau, hòa làm một, đắm đuối nhau, âm thanh rên rỉ đồng điệu. Tôi say sưa trong cảm giác được anh chiếm hữu, cơ thể tôi như bùng nổ bao bọc lấy anh.

Suýt nữa tôi đã mất anh ấy... và tôi yêu anh ấy... Tôi yêu anh nhiều lắm, đột nhiên tôi bối rối trước tình yêu vô bờ của mình và sự sâu xa trong lời đính ước với anh. Tôi sẽ dành trọn đời mình yêu anh chàng này, và cùng ý nghĩ đầy kinh hoàng ấy, tôi bùng nổ quanh anh – cơn cực khoái hàn gấn và xoa dịu, và gọi to tên anh trong khi nước mắt lăn tràn trên má.

Anh cũng lên tới đỉnh và tuôn trào trong tôi. Mặt dụi vào cổ tôi, anh hạ mình xuống nền nhà, ôm tôi thật chặt, hôn lên mặt tôi, lau đi những giọt nước mắt trong khi dòng nước ấm áp dội xuống làm sạch sẽ cả hai.

“NGÓN TAY EM NHÃN NHEO HẾT CẢ RỒI,” tôi thủ thỉ sau khi đã mãn nguyện và tựa vào ngực anh. Anh đưa tay tôi lên môi vào hôn lên từng ngón.

“Mình nên tắt vòi nước đi thôi.”

“Ở đây em dễ chịu mà.” Tôi ngồi giữa hai chân anh, trong khi anh ôm tôi thật chặt. Tôi chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Christian âm ừ lời tán thành. Nhưng bỗng nhiên tôi thấy mệt mỏi và chán nản. Có quá nhiều chuyện xảy ra tuần này – đủ bi kịch cho một cuộc đời – và giờ tôi sắp kết hôn. Tiếng cười khúc khích hoài nghi bật lên môi.

“Có chuyện gì làm em buồn cười thế, cô Steele?” Anh tò mò.

“Một tuần bận rộn thật.”

Anh cười theo. “Quả là thế.”

“Ta ờn Chúa để anh trở về nguyên vẹn, ngài Grey,” tôi thì thầm, sợ hãi khi nghĩ đến chuyện có thể đã xảy ra. Anh gồng người lên và ngay lập tức tôi thấy hối hận khi đã gợi chuyện khiến anh nhớ lại.

“Anh đã sợ lắm,” anh bật bạch trước sự ngỡ ngàng của tôi.

“Lúc đó ư?”

Anh gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Trời đất. “Thế nên anh nói nhẹ đi để trấn an mọi người trong gia đình à?”

“Ừ. Anh bay thấp quá không hạ cánh êm ả được. Nhưng không biết sao anh làm được.”

Khỉ thật. Tôi dỗi mắt nhìn lên, dưới làn nước xối xả, vẻ mặt anh sa sầm lại. “Lúc đó nguy hiểm cỡ nào?” anh cúi xuống nhìn tôi.

“Khá nhiều đây.” Anh dừng lại. “Trong vài giây đáng sợ, anh tưởng mình không được gặp lại em nữa.”

Tôi ôm chặt lấy anh. “Em không thể tưởng tượng nổi cuộc đời mình thiếu vắng anh, Christian à. Em yêu anh nhiều đến nỗi phát sợ đi được.”

“Anh cũng thế. Cuộc đời anh thật trống rỗng nếu thiếu vắng em. Anh yêu em nhiều lắm.” Vòng tay anh siết chặt lấy tôi, anh dụi vào tóc tôi. “Anh sẽ không bao giờ để em xa anh đâu.”

“Em sẽ không bao giờ rời xa anh.” Tôi hôn cổ anh, thế là anh cúi xuống dịu dàng hôn tôi.

Một lát sau, anh cựa mình. “Đi nào – lau khô người và vào giường thôi. Anh mệt nhoài rồi còn em thì trông cũng kiệt sức đấy.”

Tôi ngả người ra sau, nhướn mày khi nghe anh nói thế. Anh nghiêng đầu một bên và cười âu

yếm.

“Em định nói gì à, cô Steele?”

Tôi lắc đầu rồi loạng quạng đứng dậy.

TÔI NGỒI TRÊN GIƯỜNG. Christian cứ nằng nặc đòi sấy tóc cho tôi – anh ấy khá thành thạo việc này. Cứ nghĩ do đâu mà có được thành quả đó thật chẳng thoải mái tẹo nào, nên tôi gật phắt ý tưởng đó đi. Đã hơn hai giờ sáng và tôi muốn đi ngủ rồi đây. Christian cúi xuống nhìn tôi và ngắm nghía lần nữa chiếc móc treo chìa khóa trước khi trèo lên giường. Anh lại lắc đầu vẻ chưa tin là thực.

“Thật tình xảo. Món quà sinh nhật đẹp nhất anh được tặng đấy.” Anh liếc sang tôi, ánh mắt ấm áp, dịu dàng. “Còn tuyệt hơn cả bức áp phích có chữ ký của Giuseppe DeNatale⁽¹⁾.”

“Đáng lẽ em đã trả lời sớm hơn, nhưng vì sắp đến sinh nhật anh... Biết tặng gì cho anh chàng có hết mọi thứ rồi bây giờ? Em đã nghĩ thế thì em tặng... chính em.”

Anh đặt chiếc móc đeo chìa khóa xuống bàn cạnh giường ngủ rồi xích lại gần tôi, kéo tôi vào lòng, tựa lưng vào ngực anh.

“Món quà tuyệt hảo. Giống như em.”

Tôi nhếch miệng cười, dù thế anh cũng không thể thấy được. “Còn lâu em mới hoàn hảo được, Christian.”

“Em đang cười trêu anh đấy à, cô Steele?”

Sao anh ấy biết nhỉ? “Có lẽ thế.” Tôi cười khúc khích. “Em hỏi anh chuyện này được không?”

“Được chứ.” Anh dụi vào cổ tôi.

“Anh không gọi điện lúc trên đường từ Portland về. Có phải thực ra là vì José không? Anh đã lo khi để em ở nhà một mình với cậu ấy?”

Christian không nói gì. Tôi quay lại đối diện với anh, đôi mắt anh mở tròn xoe vì bị tôi bắt bẻ.

“Anh có biết thế là cực kì lố bịch không? Anh đã để gia đình mình và cả em phải căng thẳng biết nhường nào? Mọi người đều yêu quý anh lắm đó.”

Anh chớp chớp mắt rồi nở nụ cười duyên dáng của mình. “Anh đã không biết rằng em lại lo lắng nhường ấy.”

Tôi bĩu môi. “Đến bao giờ kẻ cứng đầu cứng cổ như anh mới chịu hiểu là anh luôn được yêu thương hả?”

“Cứng đầu hả?” Mắt anh nhướn lên ngạc nhiên.

Tôi gật đầu. “Vâng, đúng thế đấy.”

“Anh không hề nghĩ là xương đầu anh lại có độ dày đặc biệt hơn hẳn các vùng xương khác trong cơ thể mình đâu.”

“Em đang nói nghiêm chỉnh đấy chứ! Đừng cố làm em cười. Em vẫn còn hơi giận anh đấy, mặc dù phần nào nguôi ngoai khi anh đã về nhà an toàn và có lẽ khi em nghĩ...” Tôi ngập ngừng khi nhớ lại những giờ phút đằng đẳng đầy lo âu. “Hừ, anh biết em đã nghĩ gì đấy.”

Ánh mắt anh dịu đi, anh đưa tay vuốt ve má tôi. “Anh xin lỗi mà. Nhé.”

“Cả người mẹ khốn khổ của anh nữa. Thấy anh với bà mà xúc động lắm đấy,” tôi nói thêm.

Anh cười ngượng ngịu. “Anh chưa bao giờ thấy bà như thế.” Anh chớp mắt khi nhớ lại ấn tượng lúc nãy. “Phải rồi, chuyện phải ghê gớm lắm. Thường thường bà luôn giữ được bình tĩnh. Chắc hẳn phải sốc lắm.”

“Thấy không? Mọi người đều yêu quý anh.” Tôi cười. “Có lẽ giờ anh sẽ bắt đầu tin vào điều ấy.” Tôi nghiêng người hôn anh thật dịu dàng. “Chúc mừng sinh nhật anh, Christian. Thật mừng khi có anh ở đây bên em cùng chia sẻ ngày này. Và anh còn chưa được thấy em còn tặng gì anh vào ngày mai... à quên... hôm nay nữa đâu.” Tôi tủm tỉm cười.

“Còn nữa cơ à?” anh khá bất ngờ, khuôn mặt bừng lên nụ cười đẹp mê hồn.

“Vâng, thưa ngài Grey, nhưng anh còn phải chờ đến lúc đó nhé.”

TÔI CHOÀNG TỈNH GIẤC trong cơn mộng mị hay ác mộng gì đó, tim nện thình thịch. Tôi hốt hoảng quay sang và thấy nhẹ cả người, Christian đang ngủ thiêm thiếp bên cạnh tôi. Tại tôi vừa nhúc nhích nên anh cũng cựa mình, vẫn ngủ tiếp nhưng tay quàng sang, đầu gối lên bờ vai tôi và thở đều đều.

Căn phòng ngập tràn ánh sáng. Đã tám giờ rồi. Christian chưa bao giờ ngủ muộn thế. Tôi lại nằm tiếp, để nhịp tim trấn tĩnh lại. Sao lại lo lắng thế nhỉ? Có phải hậu quả của chuyện đêm qua không?

Tôi quay sang ngắm nhìn anh. Anh về đây rồi. Bình an. Tôi hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh và chiêm ngưỡng khuôn mặt đáng yêu ấy. Nét vẽ này giờ quá đối thân thương, mọi đường nét giờ đã khắc sâu vĩnh viễn vào tâm trí tôi.

Lúc ngủ trông anh trẻ hẳn ra, và tôi phì cười vì hôm nay là ngày anh vừa tăng thêm một tuổi. Tôi thấy hài lòng khi nghĩ đến món quà của mình.Ồ ồ... anh ấy sẽ làm gì nhỉ? Có lẽ tôi nên khởi đầu bằng việc mời anh bữa sáng ngay trên giường. Với cả, José có thể vẫn còn ở đây.

Tôi thấy José đang ở quầy ăn sáng, thưởng thức một bát ngũ cốc. Khi thấy cậu ấy tôi ngượng chín người, dù đã cố tự ngăn mình lại. Cậu ấy biết tôi đã dành trọn đêm với Christian còn gì. Thế sao đột nhiên tôi lại ngượng? Đâu phải tôi đang khóa thân hay hó hênh gì. Tôi mặc một chiếc áo choàng lụa dài chấm gót cơ mà

“Chào cậu, José.” Tôi cười tươi, thản nhiên như không.

“Chào, Ana!” Mặt cậu bạn ngồi sáng, rất vui vẻ khi thấy tôi. Chẳng có tẹo teo dấu hiệu trêu chọc hay tà ý nào trong thái độ của cậu ấy.

“Ngủ ngon chứ?” tôi hỏi thăm.

“Ừ. Ở trên kia ngắm được nhiều cảnh phết.”

“Phải đấy. Cảnh đẹp hiếm có đấy nhỉ.” Giống y như chủ nhân của chỗ này. “Có muốn một bữa ăn sáng thực sự không?” tôi trêu.

“Thích chứ.”

“Hôm nay là sinh nhật Christian – mình sẽ mang bữa sáng lên cho anh ấy tại giường.”

“Anh ấy dậy chưa?”

“Chưa, chắc tại hôm qua nên còn mệt lắm.” Tôi vội nhìn lảng đi rồi đi về phía tủ lạnh để cậu ấy không thấy tôi đỏ mặt. *Chắc, chỉ là José thôi mà.* Khi lấy trứng và thịt xông khói từ tủ ra, tôi thấy José đang cười tôi.

“Cậu thực lòng thích anh ấy, phải không hả?”

Tôi bĩu môi. “Mình yêu anh ấy, José à.”

Mắt cậu ấy tròn xoe rồi cậu bạn phì cười. “Sao mà không yêu được cơ chứ?” cậu ấy bắt bẻ, vung tay khắp căn phòng rộng lớn.

Tôi quắc mắt. “Thế đấy, cảm ơn!”

“Ơ kìa Ana, đùa thôi mà.”

Chà chà... cách nghĩ này cứ luôn nhắm vào tôi chẳng? Rằng tôi cưới Christian chỉ vì tiền?

“Nói thật chứ, mình đùa thôi. Cậu cũng chẳng bao giờ là kiểu người con gái như thế.”

“Làm trứng trắng chắc cậu thích nhỉ?” Tôi hỏi, chuyển sang chuyện khác, không muốn đôi co.

“Ừ.”

“Cả anh nữa,” Christian nói khi ung dung bước vào phòng sinh hoạt chung. Quỷ thần ơi, anh ấy mặc mỗi chiếc quần pyjama, cặp quần bám hờ hững thật gợi cảm ở quanh hông.

“Chào José.” Anh gật đầu.

“Chào Christian.” José đáp lại với vẻ nghiêm nghị.

Christian nhìn sang tôi và cười khiêu khích trong khi tôi nhìn sững sờ. Anh ấy cố tình làm thế. Tôi nheo mắt lại, cố gắng lấy lại thăng bằng mà không được, nét mặt Christian thoáng thay đổi. Anh ấy hiểu tôi biết anh ấy định làm gì, và anh ấy mặc kệ.

“Em định mang bữa sáng lại giường cho anh.”

Đường về bước tới, anh choàng tay người tôi, ngửa cằm tôi lên rồi hôn chụt một cái thật ướt át lên môi tôi. Chẳng giống chàng Năm Mươi tẹo nào!

“Chào buổi sáng, Anastasia,” anh ấy thốt lên. Tôi muốn trợn mắt lên và nhắc anh cư xử đàng hoàng – nhưng hôm nay là sinh nhật anh ấy mà. Tôi ngượng chín. Sao anh ấy tỏ ra chiếm hữu thế nhỉ?

“Chào buổi sáng, Christian. Chúc mừng sinh nhật anh.” Tôi mỉm cười, thế là anh cười đáp lại ngay.

“Anh đang ngóng chờ món quà sinh nhật nữa,” anh ấy nói ra, và thế đấy. Tôi đỏ bừng bừng như sắc màu của Căn Phòng Đỏ và lo lắng liếc sang phía José, cậu ta trông như thể đang phải nuốt món gì ghèn ghẹn lắm. Tôi quay đi và bắt đầu chuẩn bị nấu nướng.

“Thế hôm nay cậu định làm gì, José?” Christian hỏi, tự nhiên đàng hoàng khi ngồi xuống chiếc ghế đầu.

“Tôi sẽ đi thăm ba tôi và bác Ray, dượng của Ana.”

Christian nhăn trán.

“Hai người biết nhau à?”

“Vâng, họ cùng ở trong quân đội với nhau. Họ mất liên lạc tới khi tôi và Ana cùng học đại học. Thật là hay. Giờ họ thân nhau lắm. Chúng tôi sẽ đi câu cá dã ngoại.”

“Câu cá à?” Christian thành thực quan tâm.

“Vâng – dòng nước vùng ven biển này sẽ vớ được những mẻ cá đậm. Đám cá hồi theo dòng có thể rất lớn.”

“Đúng thế. Anh Elliot và tôi từng có lần câu được cá hồi nặng mười sáu cân.”

Họ đang trao đổi về câu cá đấy ư? Mấy trò câu cá đó thế nào? Tôi chẳng hiểu gì cả.

“Mười sáu cân lận cơ à? Được đấy nhỉ. Tuy thế dượng của Ana vẫn giữ kỷ lục. Thành quả là hai mươi cân.”

“Cậu đùa à! Ông ấy chưa bao giờ kể thế.”

“À mà, chúc mừng sinh nhật anh.”

“Cảm ơn cậu. Thế cậu thích câu cá ở đâu?”

Chuyện này tôi để ngoài tai, không cần biết mấy cái đó. Nhưng đúng lúc ấy tôi thấy nhẹ cả

người. Thấy không, Christian? José cũng đâu quá tệ.

LÚC JOSÉ CHUẨN BỊ ĐI, cả hai người đã thấy thoải mái với nhau hơn hẳn. Christian nhanh chóng vào thay quần jean và áo phông, đi chân trần, anh ấy đi cùng José và tôi tới hành lang.

“Cảm ơn anh đã cho tôi nghỉ lại đây,” José nói với Christian khi hai người bắt tay nhau.

“Lúc nào cũng sẵn lòng.” Christian mỉm cười.

José ôm tôi rất nhanh. “Cẩn trọng nhé, Ana.”

“Ừ. Rất vui khi gặp cậu. Lần tới gặp nhau chúng ta sẽ có buổi tối đi chơi thực sự nhé.”

“Mình sẽ bắt cậu giữ lời đấy nhé.” Cậu ấy vẫy tay chào khi vào thang máy và rồi đi xuống.

“Thấy không, cậu ấy đâu quá tệ.”

“Cậu ta vẫn muốn lên vào trong quần em đấy, Ana. Nhưng anh cũng chẳng trách cậu ấy được.”

“Christian, đâu phải thế!”

“Em làm sao biết được, hả?” Anh tùm tùm cười tôi. “Cậu ấy muốn em. Cực kì muốn đấy.”

Tôi nhăn mặt. “Christian này, cậu ta chỉ là bạn, một người bạn tốt.” Và tôi đột nhiên nhận ra mình vừa nói giống Christian khi anh nhắc đến bà Robinson. Ý nghĩ ấy làm tôi bối rối.

Christian giơ hai tay lên tỏ vẻ dàn hòa.

“Anh không muốn cãi cọ đâu,” anh nhẹ nhàng đáp.

Ơ kìa! Chúng ta đâu có cãi cọ... phải không nhỉ?

“Em cũng thế.”

“Em chưa kể với cậu ấy rằng mình sắp kết hôn à.”

“Chưa. Em tính mình sẽ báo cho mẹ và dương Ray trước đã.” *Chết thật.* Đây là lần đầu tiên tôi nghĩ tới chuyện này từ lúc nói đồng ý. Chà chà – ba mẹ tôi sẽ nói sao đây?

Christian gật đầu. “Phải rồi, em nói đúng. Còn anh thì... ừm, anh nên xin phép ba em.”

Tôi cười phá lên. “Ơ kìa Christian, đâu còn ở thế kỷ mười tám nữa chứ.”

Trời đất ơi. Dương Ray sẽ nói sao đây? Nghĩ đến cuộc nói chuyện này khiến tôi khiếp sợ.

“Truyền thống vẫn cần thế mà.” Christian nhún vai.

“Thôi để nói về chuyện này sau đi anh. Em muốn tặng anh món quà sinh nhật kia.” Tôi chủ ý muốn đánh lạc hướng anh ấy. Ý tưởng về món quà sinh nhật này làm cháy bỏng một khoảng lớn trong tiềm thức của tôi. Tôi cần tặng nó để xem anh sẽ phản ứng thế nào.

Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc, khiến tim tôi khựng lại một nhịp. Suốt cuộc đời còn lại của mình, tôi sẽ chẳng bao giờ chán chiêm ngưỡng nụ cười ấy đâu.

“Em lại đang cắn môi đấy,” anh nhắc và kéo cằm tôi xuống.

Cơ thể tôi chột rùng mình khi ngón tay anh chạm vào. Không nói không rằng, và trong khi vẫn còn níu giữ được chút xíu can đảm, tôi nắm tay anh và dẫn vào phòng ngủ. Tôi buông tay anh ra, để anh đứng cạnh giường, và với xuống dưới giường phía bên tôi nằm, tôi lôi ra hai hộp quà mới.

“Hai cơ à?” Anh thốt lên kinh ngạc.

Tôi hít vào thật sâu. “Em đã mua nó trước khi, à thì... việc ngày hôm qua. Em không chắc bây giờ có còn được không.” Tôi vội vàng đưa anh một chiếc hộp trước khi tôi kịp đổi ý. Anh chăm chú nhìn, bối rối và cảm nhận rõ vẻ lưỡng lự ở tôi.

“Có chắc em muốn anh mở ra không?”

Tôi gật đầu, trong lòng lo lắng.

Christian xé lớp giấy bọc và ngơ ngàng nhìn chiếc hộp.

“Là *Charlie Tango*,” tôi khẽ giải thích.

Anh cười tươi tắn. Chiếc hộp ấy đựng một chiếc trục thẳng bằng gỗ nhỏ xinh với những cánh quạt dài chạy bằng năng lượng mặt trời. Anh mở nắp hộp.

“Năng lượng mặt trời à,” anh lẩm bẩm. “Wow.” Và nhanh như chớp, anh ngồi xuống giường và lắp ráp nó. Nó ráp lại rất nhanh, rồi Christian giơ nó lên trên lòng bàn tay mình. Một chiếc trục thẳng gỗ màu xanh lơ. Anh ngước lên nhìn tôi với nụ cười rất hãnh diện, y hệt điệu cười của chú bé con, rồi anh tiến về phía cửa sổ để chiếc máy bay bé nhỏ chìm trong ánh mặt trời và cánh quạt quay tròn.

“Nhìn này em,” anh thốt lên, ngắm nghía nó thật kỹ lưỡng. “Xem ta đã làm được gì với món đồ công nghệ này.” Anh giơ nó lên ngang tầm mắt, quan sát cánh quạt đang quay tròn. Anh ấy mê mẩn ngắm nhìn chiếc trục thẳng bé nhỏ, đắm mình trong suy tư. Anh ấy đang nghĩ gì thế nhỉ?

“Anh thích không?”

“Ana à, anh mê nó lắm. Cảm ơn em.” Anh kéo tôi và hôn rất nhanh, rồi lại quay sang quan sát cánh quạt quay tròn. “Anh sẽ đặt nó cạnh chiếc tàu lượn ở văn phòng làm việc,” anh say sưa nói, mắt vẫn không rời chiếc chong chóng quay mòng mòng. Anh dịch chuyển tay ra khỏi vùng ánh nắng, cánh quạt quay chậm dần rồi dừng lại.

Tôi không nhịn được cười toe toét, và những muốn tán dương chính mình. Anh ấy thích món quà. Dĩ nhiên rồi, anh ấy luôn cuồng nhiệt với đồ công nghệ mà. Tôi quên bém điều đó khi mua nó. Đặt nó lên mặt tủ ngăn kéo, anh quay lại đối diện tôi.

“Nó sẽ đồng hành với anh trong lúc phải phục hồi *Charlie Tango*.”

“Có phục hồi được không anh?”

“Anh không biết nữa. Hy vọng là được. Nếu không anh sẽ nhớ cô nàng lắm.”

Cô nàng ư? Tôi hơi bị sốc với cảm giác nhoi nhói ghen tị một thứ vô tri vô giác. Cô nàng Tiềm Thức cười hình hích giễu cợt. Mặc kệ cô ta.

“Có gì trong chiếc hộp kia thế?” anh ấy hỏi, mắt mở tròn xoe háo hức như trẻ thơ.

Ôi trời ơi. “Em không chắc món quà này tặng anh hay tặng em.”

“Thật không?” anh hỏi lại, và thế là biết thừa tôi đã khơi gợi được anh ấy quan tâm rồi đây. Tôi bẽn lẽn đưa anh chiếc hộp thứ hai. Anh khẽ lắc lắc và cả hai đều nghe thấy tiếng lách cách khá rõ. Anh liếc sang tôi.

“Sao em phải lo lắng thế?” anh vừa cười vừa hỏi. Tôi nhún vai, vừa bối rối vừa bị kích động và đỏ mặt. Anh nhướn một bên mày.

“Em khiến anh tò mò quá đấy, cô Steele,” giọng nói thì thảo của anh xuyên thấu cơ thể tôi, khiến cả đám mê lẫn phòng vệ cũng trở dậy nơi bụng dưới. “Phải thú thật là anh thích phản ứng của em. Em dự định làm gì hả?” Anh nheo mắt đầy toan tính.

Tôi vẫn mím chặt môi nín thở.

Anh nhắc nắp hộp và lấy ra một tấm thiệp nhỏ. Phần quà còn lại được bọc bằng giấy mỏng. Anh mở tấm thiệp, mắt anh liếc xéo về phía tôi – mở lớn vì sốc hay ngơ ngàng tôi không dám chắc.

“Làm trò dữ dội với em ư?” anh hỏi lại. Tôi gật đầu và nuốt khan. Anh nghiêng đầu một bên thăm dò, ước chừng phản ứng của tôi rồi nhả mặt. Rồi anh nhìn vào chiếc hộp. Anh xé lớp giấy bọc màu xanh nhạt rồi lấy ra một chiếc băng che mắt, chiếc iPod của anh, cái cà vạt màu

xám bạc – và thứ cuối cùng nhưng không phải ít ỏi gì – chìa khóa vào phòng giải trí.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt tối sầm lại, thật khó hiểu. *Ôi chết rồi*. Lần này là không đúng ư?

“Em muốn chơi à?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng,” tôi đáp.

“Nhân sinh nhật anh?”

“Vâng.” Tiếng tôi còn khẽ hơn được nữa không?

Vô vàn cảm xúc lướt qua mặt anh, và tôi chẳng thể nắm bắt được, nhưng có vẻ như rất băn khoăn. *Chà chà...* Không hẳn là phản ứng tôi mong đợi.

“Em chắc chứ?” Anh hỏi.

“Không dùng đến roi hay tương tự.”

“Anh hiểu mà.”

“Vâng, thế thì, chắc chắn ạ.”

Anh lắc đầu rồi cúi xuống nhìn những thứ trong hộp.

“Tình ái cuồng nhiệt và không thỏa mãn được. Chắc, anh nghĩ ta có thể làm ra trò với cả mớ thứ này,” anh lăm bắm như tự nhủ chính mình, rồi đặt những thứ đồ vào trong hộp. Khi anh liếc lên nhìn tôi, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi. Thiên địa ơi, ánh mắt bùng cháy, miệng dần nhếch lên thành nụ cười đầy nhục cảm. Anh chìa tay ra.

“Nào em,” anh cất tiếng, và đó không hẳn là một lời mời. Bụng dưới tôi siết lại, dữ dội và mãnh liệt nơi sâu thẳm thẳm.

Tôi đặt tay mình vào tay anh.

“Đi thôi,” anh ra lệnh, và thế là tôi theo anh ra khỏi phòng ngủ, tim nảy tung tung trực rụng ra ngoài. Khát khao chạy rần rật cháy bỏng trong huyết mạch, còn ham muốn nội tại thì háo hức đòi hỏi. Rốt cuộc, đến lúc rồi!

Chương hai mươi mốt

Christian dừng lại bên ngời phòng giải trí.

“Em có chắc sẽ làm thế không?” Ánh mắt anh ấy cháy bỏng, không có chút lo lắng nào.

“Vâng,” tôi khẽ đáp, bẽn lẽn cười với anh.

Ánh mắt anh dịu dàng hơn. “Có điều gì em không muốn anh làm không?”

Tôi bị bất ngờ vì câu hỏi đột ngột ấy, tâm trí tôi chạy đua nước kiệu. Một ý nghĩ chợt lóe lên. “Em không muốn anh chụp ảnh em.”

Anh sững người, nét mặt đanh lại khi nghiêng đầu sang một bên và nhìn tôi dò hỏi.

Ôi chết thật. Tôi tưởng như anh sắp hỏi tôi tại sao, nhưng may thế nào anh lại không thắc mắc nữa.

“Đồng ý,” anh đáp. Lòng mày anh nhíu lại khi mở khóa cửa, rồi anh đứng tránh sang một bên để lấy chỗ cho tôi vào phòng. Tôi thấy mắt anh rọi phía sau khi anh đi theo vào và đóng cửa lại.

Đặt hộp quà lên mặt tủ ngăn kéo, anh lấy chiếc iPod ra, bật máy rồi vẩy tay về dàn nhạc ở trên tường, những cánh cửa kính mờ trượt mở êm du. Anh nhấn mấy phím bấm, thế là âm thanh của tàu điện ngầm vang vọng khắp phòng. Anh chỉnh âm lượng xuống, nhịp điệu điện tử chậm chậm như thôi miên vang lên. Một giọng ca nữ cất lên, tôi không biết ca sĩ này nhưng giọng hát thì êm ái chứ không gay gắt, nhịp phách nền đều đều theo nhịp rất gợi dục. *Ôi chao.* Đây là bản nhạc để yêu đương đây mà.

Christian quay lại đối diện tôi trong khi tôi đang đứng giữa phòng, nhịp tim như trống dồn, huyết mạch ngân nga, rung động, có lẽ là cùng hòa nhịp với nhịp phách đầy cảm dỗ của bản nhạc. Anh ung dung bước lại phía tôi, kéo cầm tôi xuống để tôi không còn cần môi nữa.

“Em muốn làm gì hả, Anastasia?” Anh hôn lên khoe miệng tôi, những ngón tay giữ chặt cầm.

“Sinh nhật anh cơ mà. Bất kể điều gì anh muốn,” tôi đáp. Anh vuốt ngón cái theo làn môi dưới của tôi, lại nhíu mày.

“Có phải mình vào đây vì em nghĩ anh muốn ở trong này không?” Giọng nói của anh thật dịu dàng, nhưng ánh mắt nhìn thì chăm chú.

“Không phải đâu,” tôi lí nhí. “Em cũng muốn thế.”

Ánh mắt anh càng lúc càng tối thắm lại khi ước chừng câu trả lời của tôi. Mãi một lúc sau anh mới cất tiếng.

“Ồ ồ, có nhiều khả năng thế đấy, cô Steele.” Giọng anh trầm lắng và sốt sắng. “Nhưng khởi đầu cần gỡ đồ của em ra đã.” Anh kéo vạt áo choàng của tôi banh ra, lộ ra lớp váy ngủ bằng lụa, rồi bước lùi lại và ngồi hờ xuống chỗ để tay của chiếc ghế bành.

“Cởi đồ đi. Chậm thôi.” Anh ấy hướng tới tôi với ánh nhìn đầy háo hức nhục cảm.

Tôi nuốt xuống nghẹn ngào, khép chặt hai đùi với nhau. Giữa hai chân đã ẩm ướt mất rồi. Nữ Thần Ham Muốn đã cởi hết đồ, trong tư thế sẵn sàng và khẩn nài tôi hãy chơi trò rượt bắt. Tôi trượt chiếc áo choàng khỏi vai, mắt không rời anh ấy, rồi co vai lại, để kệ nó rơi xuống xếp lông bông trên nền nhà. Đôi mắt xám đẹp mê hồn của anh nóng bỏng, rồi anh đưa ngón tay trở lên môi trong khi mắt vẫn đắm đuối nhìn tôi.

Tuột hai quai váy ngủ khỏi vai, tôi ngược nhìn anh rồi mới buông ra. Chiếc váy ngủ lướt tà tà dọc theo cơ thể tôi xuống rồi phủ lên hai bàn chân. Tôi đã hoàn toàn trần trụi, trong hơi thở gấp gáp và đã-rất-sẵn sàng.

Christian dừng lại một lát, và tôi lấy làm ngạc nhiên trước vẻ mặt tán dương chân thành của

anh. Anh đứng dậy, tiến tới phía tủ, nhặt chiếc cà vạt xám bạc, màu yêu thích nhất của tôi. Anh dùng ngón tay căng nó ra, rồi quay lại phía tôi, trên môi đọng một nụ cười. Khi đứng đối diện nhau, tôi chờ đợi anh ra lệnh để tôi chìa tay ra, nhưng không phải.

“Anh nghĩ em ăn mặc sơ sài quá đấy, cô Steele,” anh lẩm bẩm. Anh quàng chiếc cà vạt quanh cổ tôi, rồi thật chậm rãi nhưng rất khéo léo làm mấy thao tác mà tôi đoán là theo kiểu thắt Windsor. Khi anh thắt nút xong, ngón tay anh cà lên phía dưới cổ tôi, một luồng điện chạy thấu qua người khiến tôi thở gấp gấp. Anh để đuôi cà vạt dài đến mức lướt hồ lên vùng lông bụng tôi.

“Giờ thì trông em cực kì ổn rồi, cô Steele,” anh nhận xét rồi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Nụ hôn phớt quá vội, mà tôi thì muốn nữa, nổi khát khao cứ ương bướng dấy lên khắp cơ thể.

“Ta sẽ làm gì với em bây giờ nào?” anh nhắc chiếc cà vạt lên rồi giật mạnh để tôi nhào vào lòng anh. Hai tay anh thọc vào tóc tôi rồi ngả đầu tôi ra sau, và rồi anh hôn tôi thật mãnh liệt, lưỡi anh hối hả không ngưng nhẹ và buông tha. Một bàn tay lẩn lướt xuống lưng rồi chộp lấy hông tôi. Khi buông ra, anh cũng thở hổn hển và ánh mắt xám như tan chảy háu háu nhìn tôi; tôi vẫn còn thêm khát, hổn hển lấy hơi, mọi lý trí hoàn toàn mất dạng. Tôi chắc chắn bờ môi mình sẽ căng mọng lên sau đợt tấn công vũ bão của anh ấy.

“Quay người lại,” anh khẽ ra lệnh, tôi làm theo ngay. Lôi tóc tôi ra khỏi chiếc cà vạt, anh nhanh nhẹn bện và thắt lại. Anh kéo đuôi tóc để đầu tôi ngửa lên.

“Tóc em đẹp lắm, Anastasia,” anh thì thảo và hôn lên cổ, truyền sang cơn rung mình chạy dọc sống lưng. “Em chỉ cần nói ngừng lại. Em hiểu rồi chứ?” anh nhắc khẽ khi làn môi vẫn áp trên cổ tôi.

Tôi gật đầu, mắt nhắm lại để tận hưởng làn môi anh trên da mình. Anh xoay người tôi lại rồi nhắc đuôi cà vạt lên.

“Đi nào,” anh kéo nhẹ nhẹ, dẫn tôi đi.

“Anh có định kể em biết anh định làm gì không?”

“Không. Anh sẽ còn điều chỉnh trong lúc làm. Không phải chỉ một cảnh thôi đâu, Ana.”

“Em nên làm gì?”

Lông mày anh nhíu lại. “Bất cứ việc gì em muốn.”

Ờ kìa!

“Có phải em mong đợi kiểu người thống trị ở anh phải không, Anastasia?” giọng anh hỏi xen lẫn vừa trêu ghẹo, vừa thích thú. Tôi chớp chớp mắt.

“À, vâng. Em thích anh chàng ấy,” tôi lí nhí. Anh nở nụ cười rất riêng của mình rồi đưa tay miết ngón cái lên má tôi.

“Giờ thoải mái đi em,” anh thì thầm khe khẽ tựa hơi thở, lướt ngón tay lên làn môi dưới của tôi. “Anh là người yêu của em, Anastasia à, không phải người thống trị. Anh thích nghe tiếng em cười thoải mái và điệu khúc khích đáng yêu của em. Anh muốn em được thoải mái và vui vẻ, thích em như trong những bức ảnh của José. Đó là cô gái đã ngã nhào vào văn phòng của anh. Đó là cô gái anh đã phải lòng.”

Tôi bất ngờ quá, một cảm xúc ấm áp dễ chịu ngập tràn trong tim tôi. Vui quá – một niềm vui thuần khiết.

“Cho dù có nói thế, thì anh vẫn muốn làm những việc dữ dội với em đấy, cô Steele, bản ngã thống trị kia của anh vẫn biết vài ba mảnh lối đấy nhé. Thế nên cứ phải biết vâng lời và giờ quay người lại.” Mắt anh ánh lên vẻ tinh quái, niềm háo hức đột ngột lan dọc xuống dưới, kẹp lấy tôi thật sít sao và siết lấy mọi thớ cơ dưới eo lưng. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Đứng sau

lưng tôi, anh mở một ngăn kéo ra, rồi lát sau lại vòng ra trước mặt tôi.

“Đi nào,” anh ra lệnh rồi kéo chiếc cà vạt, dẫn tôi tới chỗ cái bàn. Khi đi qua chiếc sa-lông, tôi giờ mới nhận thấy tất cả những chiếc roi đã biến mất dạng. Là thật. Hôm qua chúng còn ở đấy khi tôi đi vào mà. Không nhớ nữa. Có phải Christian cắt đi rồi không? Hay bà Jones? Christian cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Anh muốn em quỳ gối trên này,” anh nói khi chúng tôi đến bên cạnh bàn.

Ồ, được thôi. Anh ấy đang nghĩ gì thế không biết. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi thấp thỏm muốn biết lắm rồi – cô nàng đã xoạc chân trên bàn và hướng ánh nhìn đầy ngưỡng mộ ngắm anh ấy.

Anh nhẹ nhàng đặt tôi lên bàn, tôi gập hai chân lại, quỳ xuống trước mặt anh, thấy mình cũng duyên dáng đến ngỡ ngàng. Giờ thì chúng tôi đối diện mắt nhìn nhau. Anh vuốt hai tay dọc theo đùi tôi, giữ đầu gối tôi rồi kéo hai chân tách ra, đứng ngay trước mặt tôi. Anh ấy nghiêm nghị quá, mắt tối thẫm, làn mi cụp xuống... cực kì gợi cảm.

“Đỡ tay ra sau lưng. Anh sẽ trói tay em lại.”

Anh lấy chiếc còng tay da từ túi quần sau rồi với lấy tôi. Thì ra là thế. Lần này anh sẽ dẫn tôi tới đâu nữa đây.

Sự gần gũi của anh ấy thật cuốn hút. Người đàn ông này sắp trở thành chồng tôi đấy. Người ta có thể thèm khát một người chồng như thế này không nhỉ? Tôi không nhớ mình đã đọc được điều tương tự ở đâu nữa. Tôi không sao cưỡng lại nổi anh ấy, nên với hai làn môi khép hờ, tôi miết dọc theo quai hàm anh, chạm vào đám râu lún phún trong cảm nhận vừa nhoi nhói vừa êm ái ở đầu lưỡi. Anh sưng người lại và nhắm mắt vào. Hơi thở đang xao động, anh lùi lại.

“Thôi nào. Nếu không chuyện sẽ kết thúc nhanh hơn mong đợi đấy,” anh cảnh cáo. Tôi cứ tưởng anh ấy đang giận, nhưng rồi lại thấy anh cười, đôi mắt cháy bỏng sáng rực lên thích thú.

“Tại anh hấp dẫn khó cưỡng quá.” Tôi chu miệng.

“Thật thế hả?” anh thản nhiên đáp.

Tôi gật đầu.

“Này này, đừng làm anh mất tập trung, nếu không anh sẽ bịt miệng em đấy.”

“Em thích làm anh xao lãng,” tôi ương bướng nhìn lại anh, thế là anh nhướn mày lại.

“Nếu không anh đét đít em giờ.”

Ô kìa! Tôi cố nhin cười. Đã có lần cách đây không lâu, tôi đã bị lời dọa nạt đó khuất phục. Tôi đã chẳng bao giờ có gan dám hôn anh ấy, một việc bị cấm khi ở trong căn phòng này. Giờ tôi nhận ra rằng tôi không còn bị anh hăm dọa nữa. Một tiến bộ lớn đây. Tôi mỉm cười tinh quái, thế là anh tùm tùm cười đáp lại.

“Liệu hồn đấy,” anh gầm ghe rồi đứng lùi lại để nhìn tôi, chiếc còng da đập vào lòng bàn tay. Và kia chính là lời cảnh báo ẩn tàng trong hành động của anh. Tôi cố tỏ ra hối lỗi và có lẽ đã thành công. Anh tiến lại gần tôi.

“Tốt hơn rồi,” anh nhận xét rồi lại cúi xuống với chiếc còng. Tôi cố nhin không chạm vào anh, nhưng hít hà mùi hương tuyệt vời mang nhãn hiệu Christian, vẫn thơm phưng phức sau bữa tắm đêm qua. Ưm... tôi phải đong cho đầy hương thơm này.

Tôi tưởng anh định còng cổ tay tôi, nhưng thì ra anh lại quặp mỗi bên còng vào phía trên khuỷu tay. Thế là lưng tôi phải uốn lên, ngực bị đẩy về phía trước, mặc dù hai khuỷu tay không chạm vào nhau. Khi làm xong, anh bước lùi lại để chiêm ngưỡng thành quả.

“Cảm thấy được không?” anh hỏi han. Chẳng phải tư thế dễ chịu nhất nhưng tôi quá háo hức muốn biết anh định làm gì nên tôi gật đầu, có phần dè dặt.

“Tốt.” Anh lôi chiếc mặt nạ ở túi quần sau ra.

“Anh nghĩ em nhìn thế là đủ rồi.” Anh trượt chiếc mặt nạ qua đầu tôi, che mắt tôi lại. Tôi gần như nín thở. *Wow*. Thế này chẳng phải quá gọi tình lắm sao? Tôi quỳ ở đây, bị trói cứng lại, đợi chờ – nỗi háo hức ngọt ngào cháy bỏng và cuộn trào sâu nơi bụng dưới. Thế nhưng tôi vẫn nghe thấy giai điệu trống nhịp đều đều đang bật. Nó dội vào cơ thể tôi. Lúc này tôi chẳng để ý thấy. Chắc anh đặt chế độ bật đi bật lại.

Christian đi đâu đó. Anh ấy đang làm gì thế? Anh quay lại chỗ cái tủ và mở ngăn kéo rồi đóng vào. Một lát sau anh quay lại, tôi cảm thấy được anh ngay trước mặt tôi. Có mùi thơm đậm đặc trong không khí. Tuyệt diệu thật, suýt làm chảy nước miếng.

“Anh không muốn làm hỏng chiếc cà vạt mình thích nhất,” anh nói rồi từ từ tháo nó ra.

Tôi hít vào thật mạnh khi đuôi chiếc cà vạt cứ lờn vờn trên người tôi, mơn trớn làn da tôi. Làm hỏng cà vạt ư? Tôi lắng nghe thật chăm chú để xem anh đang làm gì. Anh xoa hai bàn tay vào nhau. Khớp tay anh đột nhiên cạ lên má, dọc xuống dưới theo đường quai hàm.

Cơ thể tôi nảy lên cảnh giác khi sự đụng chạm của anh truyền sang cơn rùng mình rất tuyệt diệu. Bàn tay anh đỡ quanh cổ tôi, nó tỏa ra mùi dầu thơm ngọt ngào, rồi bàn tay ấy từ từ lướt xuống cổ họng, xuống bờ vai, những ngón tay nhẹ nhàng mân mê trên đường đi. Ôi chao, tôi đang được mát-xa đây mà. Không phải điều tôi chờ đợi.

Anh đặt bàn tay bên kia lên phía vai còn lại và bắt đầu hành trình mơn man chậm rãi xuống dưới. Tôi khe khẽ rên rỉ khi anh tiến dần tới hai bầu ngực đang ưỡn cong hơn sau sự đụng chạm của anh. Thật trêu ngươi quá đỗi. Tôi càng ưỡn cong người vào bàn tay khéo léo ấy, nhưng anh đã trượt tay sang hai bên cạnh, từ tốn và nhịp nhàng đúng điệu với tiếng phách nhạc, cố tình tránh vùng ngực của tôi. Tôi rên lên không biết vì khoái cảm hay hằng huyệt.

“Em đẹp lắm, Ana,” anh tán tụng, giọng trầm khàn, miêng kề bên tai tôi. Mũi anh miết dọc theo quai hàm trong khi anh vẫn mát-xa xuống phía dưới bầu ngực, qua vùng bụng dưới, thấp nữa... Anh hôn phớt nhẹ lên môi tôi, rồi anh cạ mũi tới cổ tôi. *Trời đất ơi, tôi bùng cháy mất rồi...* Sự kề cận của anh ấy, hai bàn tay, những lời lẽ khơi gợi.

“Và rồi em sắp thành vợ anh, để anh chiếm hữu và nâng niu,” anh thì thào.

Ôi chao.

“Để anh yêu thương và trân trọng.”

Chà chà.

“Cùng thân xác của mình, anh sẽ tôn thờ em.”

Tôi ngửa đầu ra sau và rên rỉ. Những ngón tay của anh vượt qua vùng lông mu, tiến tới nơi cấm địa, rồi anh áp cả lòng bàn tay vào hoa huyệt của tôi.

“Bà Grey,” anh khẽ gọi trong khi lòng bàn tay xoa xát nơi tôi.

Tôi âm ư.

“Đúng rồi,” anh thốt lên, bàn tay vẫn tiếp tục chọc phá tôi.

Bàn tay anh lướt lên người tôi và cuối cùng cũng khum khum nơi bầu ngực vừa bị bỏ mặc.

Anh nhẹ nhàng xoay tròn đỉnh tuyết nguyệt bằng ngón tay cái và ngón trỏ, nó cứ căng lên và săn lại bởi sự đụng chạm lão luyện của anh, truyền sang những đợt sóng trào khoái cảm liên tục với vùng háng.

“Ngực em mới đẹp làm sao, Ana,” anh ca ngợi, thế là đầu ngực tôi càng cứng hơn đáp trả. Anh ê a lời tán thành, còn tôi thì bật rên. Môi anh di chuyển từ cổ xuống một bên ngực, khẽ cắn và mút mấp.

“Đây mới là điều anh muốn làm,” anh vói tay xuống dưới gối lấy điều khiển, nhấn một nút bấm

và giai điệu ghi-ta êm dịu vang vọng khắp các bức tường.

“Anh muốn làm tình với em,” anh cúi nhìn tôi, ánh mắt xám bùng sáng, chứa chan yêu thương chân thành. Trong không gian nhẹ nhàng vang lên giọng ca quen thuộc “The First Time Ever I Saw Your Face.” Và môi anh tìm kiếm tôi.

KHI TÔI SIẾT CHẶT LẤY anh, một lần nữa lại thăng hoa, Christian cũng bùng phát trong vòng tay tôi, đầu ngả ra sau và miệng gọi to tên tôi. Anh ôm chặt tôi áp vào ngực mình trong khi chúng tôi ngồi đối diện nhau trên chiếc giường rộng thênh thang, hai chân tôi dang ra cười trên người anh. Và trong thời khắc ấy – khoảnh khắc vui sướng bên anh chàng này trong điệu nhạc du dương – cảm xúc mãnh liệt vừa trải qua sáng nay ở đây với anh và mọi chuyện mới diễn ra tuần vừa qua lại một lần nữa lấn át tôi, không phải chỉ cảm nhận thể xác mà còn ngập tràn trong cảm xúc. Tôi hoàn toàn mất tự chủ bởi những cảm xúc này. Tôi yêu anh ấy quá sâu sắc mất rồi. Lần đầu tiên tôi lơ mơ hiểu được cảm giác của anh về sự an toàn cho tôi.

Nhớ lại sự cố ngàn cân treo sợi tóc của anh trong vụ Charlie Tango hôm qua, tôi rung mình và nước mắt dâng đầy mắt tôi. Nhớ có chuyện gì xảy ra với anh – mà tôi yêu anh ấy biết bao. Nước mắt tôi tuôn trào trên má. Ở Christian có rất nhiều kiểu tính cách – lúc thì là người dịu dàng, ngọt ngào, lúc thì lại là mẫu người thống trị cộc cằn anh-có-thể-làm-bất-kể-chuyện-quái-quỷ-nào-anh-muốn-với-em-và-em-thì-sẽ-sướng-như-diên – nét tính cách Muôn màu Muôn vẻ của riêng anh ấy. Dù thế nào cũng đều hấp dẫn. Đều thuộc về tôi. Rồi tôi nhận ra rằng chúng tôi vẫn chưa biết về nhau thấu đáo, và chúng tôi còn cả núi vấn đề phải vượt qua, nhưng tôi nhận thức được điều này, chúng tôi rồi sẽ làm được – và còn cả đời để sống với nhau cơ mà.

“Này em,” anh gọi, hai tay đỡ mặt tôi, mắt nhìn tôi đắm đuối. Anh vẫn để yên trong tôi. “Sao em lại khóc?” Giọng anh đầy lo lắng.

“Vì em yêu anh nhiều lắm,” tôi đáp. Anh khép hờ mắt như thể quá ngất ngay trước lời tôi nói. Khi mở mắt ra, ánh mắt ấy rạng ngời yêu thương.

“Anh cũng yêu em, Ana. Em khiến anh... được trọn vẹn.” Anh dịu dàng hôn tôi khi Roberta Flack hát hết bài.

CHÚNG TÔI CỨ NÓI CHUYỆN mãi không thôi, ngồi ôm nhau trong lòng trên chiếc giường ở phòng giải trí, chân quấn quanh nhau. Chiếc chăn sa-tanh đỏ bọc quanh chúng tôi như kén tằm, và tôi chẳng biết thời gian trôi qua đã được bao lâu rồi. Christian cứ cười ngặt nghẽo khi tôi nhại lại Kate lúc chụp ảnh ở Heathman.

“Cứ tưởng tượng lẽ ra cô ấy mới là người đến phỏng vấn anh mà xem. Tạ ơn thượng đế vì vụ cảm lạnh ấy,” anh gật gù và hôn lên mũi tôi.

“Em chắc chắn cô ấy bị ốm thật mà, Christian,” tôi rầy la anh, lơ đãng miết ngón tay qua đám lông măng ở ngực anh và ngạc nhiên khi anh ấy không phản kháng lại gì. “Mấy chiếc roi đều biến mất cả,” tôi lẩm bẩm, chợt nhớ lại chuyện lúc nãy làm mình thắc mắc. Anh vuốt tóc ra sau tai tôi không biết lần thứ bao nhiêu rồi.

“Anh không nghĩ em có thể vượt qua được giới hạn khó khăn đó đâu.”

“Không, em không làm được đâu,” tôi lí nhí, mắt mở tròn, rồi nhận ra mình đang liếc về đám roi, vệt xếp thành hàng trên bức tường đối diện. Anh nhìn theo hướng mắt tôi.

“Em cũng muốn anh rút hết chúng đi à?” Anh buồn cười nhưng cũng chân thành hỏi.

“Trừ chiếc roi da... màu nâu. Hay chiếc da lộn kia.” Tôi ngượng chín người.

Anh cười tủm tỉm.

“Được rồi, hai thứ đó. Sao thế nhỉ, cô Steele, em lúc nào cũng đầy bất ngờ.”

“Anh cũng thế, ngài Grey. Đây là một trong muôn vàn điểm em yêu anh.” Tôi âu yếm hôn lên khóe miệng anh.

“Em còn yêu điểm nào nữa ở anh thế?” Anh hỏi với đôi mắt mở tròn.

Tôi hiểu với anh ấy để hỏi câu này là cả một đám phán lớn lắm đây. Tôi chùng xuống, chớp mắt nhìn anh. Tôi yêu mọi điều ở anh ấy – kể cả những ẩn khuất muôn hình muôn vẻ. Tôi biết cuộc sống bên Christian sẽ chẳng bao giờ bị buồn chán.

“Cái này.” Tôi vuốt ngón trỏ qua làn môi của anh. “Em yêu chỗ này và những lời từ đó phát ra, và cả những việc nó được làm được. Và những điều bên trong này.” Tôi xoa lên thái dương anh. “Anh rất thông minh, hóm hỉnh, hiểu biết, thành thạo nhiều điều. Nhưng hơn hết thảy, em yêu cái ở trong đây.” Tôi dịu dàng áp lòng bàn tay mình lên ngực anh, cảm nhận nhịp đập đều đều của trái tim anh. “Anh là người đàn ông giàu lòng trắc ẩn nhất mà em biết. Những điều anh làm. Cách anh làm việc. Tất cả đều gây kinh hoàng,” tôi khẽ đáp.

“Gây kinh hoàng sao?” Anh lúng túng, nhưng khuôn mặt thoáng hiện vẻ hóm hỉnh. Thế rồi sắc mặt thay đổi, anh nở nụ cười duyên dáng như thể đang ngượng nghịu vậy, tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh. Và tôi làm thế ngay.

TÔI ĐANG LƠ MƠ NGỦ, CUỘN TRÒN trong chiếc chăn sa-tanh, anh chàng Christian Grey rúc vào đánh thức tôi dậy.

“Đói chưa?” anh hỏi.

“Ừm, đói như con sói ấy.”

“Anh cũng thế.”

Tôi nhồm dậy và ngắm anh nằm nhồi trên giường.

“Hôm nay sinh nhật, ngài Grey ạ, nên em sẽ nấu mời anh. Anh muốn ăn gì nào?”

“Làm anh ngạc nhiên đi.” Anh lướt tay dọc theo lưng tôi, nhẹ nhàng ve vuốt. “Anh cần kiểm tra BlackBerry xem các cuộc gọi nhớ ngày hôm qua.” Anh thở dài rồi ngồi dậy, và thế là tôi hiểu quãng thời gian đặc biệt đến giờ đã hết.

“Đi tắm thôi,” anh rủ.

Tôi là ai mà từ chối nổi một cậu bé trong ngày sinh nhật của mình cơ chứ?

CHRISTIAN ĐANG NGHE điện thoại trong phòng làm việc. Taylor ở cùng anh, trông anh ấy vẫn nghiêm nghị nhưng chỉ mặc thường phục quần jean và áo phông bó. Tôi mải mê trong bếp nấu bữa trưa. Tôi tìm được cá hồi nướng trong tủ lạnh, thế là có món trộn với chanh, thêm sa-lát, luộc ít khoai tây bi. Tôi cảm thấy thoải mái và vui vẻ lạ thường, nói văn vẻ thì là vui như tết. Nhìn về hướng tấm kính cửa sổ lớn, tôi ngắm bầu trời xanh huy hoàng. *Trò chuyện liên miên... yêu đương thắm thiết... chà chà.* Rồi sẽ quen cả thôi.

Taylor từ phòng làm việc đi ra, cắt ngang cơn mơ màng của tôi. Tôi vặn nhỏ iPod và nhắc tai nghe ra.

“Chào anh, Taylor.”

“Chào Ana.” Anh gật đầu.

“Con gái anh ổn chứ?”

“Vâng, cảm ơn cô. Vợ cũ tôi tưởng con bé bị viêm ruột thừa, nhưng thì ra cô ta lại cường điệu hóa vấn đề như mọi khi.” Taylor tròn mắt làm tôi ngỡ ngàng. “Sophie vẫn khỏe, mặc dù bụng dạ con bé hơi quậy chút.”

“Tôi rất tiếc.”

Anh ấy mỉm cười.

“Đã định vị được chiếc *Charlie Tango* chưa?”

“Rồi. Đội tìm kiếm đang trên đường. Nó sẽ về đến sân bay Boeing Field đêm khuya hôm nay.”
“Ồ, tốt rồi.”

Anh ấy cười mỉm. “Chỉ có thể thôi phải không, thưa bà?”

“Dạ, vâng, tất nhiên rồi.” Tôi đỏ mặt... tôi có quen nổi với cách xưng hô thưa bà của Taylor không nhỉ? Nghe già hủ đi, cứ như đến ba mươi rồi ấy.

Anh ấy gật đầu rồi đi ra ngoài. Christian vẫn nghe điện thoại. Tôi còn chờ nồi khoai tây sôi lên. Tôi chợt nghĩ ra một ý. Với chiếc túi xách, tôi lấy BlackBerry ra. Có một tin nhắn của Kate.

Gặp cậu tối nay nhé. Mong được nói chuyện nhiều nhiều

Tôi gõ trả lời

Đây cũng thế

Được nói chuyện với Kate thích thật.

Mở trình ứng dụng email, tôi gõ nhanh tin gửi Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bữa trưa

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:12

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em viết email này để báo với ngài rằng bữa trưa sắp sẵn sàng.

Và để kể rằng sáng hôm nay em đã trải qua trò tình ái kì quái làm mê mẩn tinh thần.

Tình ái kì quái ngày sinh nhật theo đúng yêu cầu.

Và một điều nữa – Em yêu ngài.

A x

(Vợ sắp cưới của ngài)

Tôi dỏng tai nghe ngóng xem có phản ứng gì không, nhưng anh vẫn nghe điện thoại. Tôi nhún vai. Có lẽ anh ấy đang bận quá thôi mà. BlackBerry của tôi rung lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tình ái kì quái

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:15

Tới: Anastasia Steele

Khía cạnh nào làm mê mẩn tinh thần nhất nhỉ?

Anh đang ghi chú lại đây.

Christian Grey, Đói meo và Một phờ râu sau Buổi sáng ráng hết sức, Grey Enterprises Holdings, Inc.

TB: Anh yêu chữ kí của em

TB2: Có chuyện gì với nghệ thuật chuyện trò thế?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đói meo còn gì?

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:18

Tôi: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em xin được kéo sự chú ý của ngài tới dòng đầu tiên trong thư trước thông báo rằng bữa trưa của ngài quả thực sắp sẵn sàng... thế để không có chuyện đói meo hay một phờ rầu gì nữa. Còn về những khía cạnh gây mê mẩn tinh thần trong trò tính ái tình quái thì... thành thật mà nói – tất cả mọi thứ. Em sẽ muốn đọc các ghi chú của ngài đấy. Và em cũng thích chữ ký trong ngoặc của em nữa.

A x

(Vợ sắp cưới của ngài)

TB: Anh trở nên ba hoa chích choè từ khi nào thế? Mà anh vẫn đang nói chuyện điện thoại cơ mà!

Tôi nhấn nút gửi và ngược lên, anh đang đứng trước mặt tôi, cười tủm tỉm. Trước khi tôi kịp thốt lên lời, anh lao nhanh quanh quầy bếp, nhắc bổng tôi vào vòng tay anh, hôn tôi chùn chụt.

“Thế thôi, cô Steele,” anh nói có vậy rồi buông tôi ra, và bước đi – chân đế trần, quần jean và áo sơ mi trắng không sơ vin – quay lại phòng làm việc, để lại tôi thở không ra hơi.

TÔI TRỘN RAU CẢI XOONG, rau mùi, cùng kem dấm lẫn với cá hồi, rồi bày lên quầy bar. Tôi không muốn ngắt ngang khi anh đang làm việc, nhưng giờ lại đứng ở cửa văn phòng làm việc của anh. Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại, mái tóc quá chuẩn với đôi mắt xám sáng long lanh – vẻ đẹp đáng chiêm ngưỡng. Anh ngược lên khi trông thấy tôi và mắt không chịu rời đi. Anh hơi nhăn mặt, không biết là tại tôi hay bởi cuộc nói chuyện dang dở.

“Cứ để họ vào rồi để kệ đấy. Em hiểu chứ, Mia?” anh nói rít lên rồi trợn tròn mắt. “Tốt.”

Tôi mấp má miệng nhắc đi ăn, anh cười và gật đầu.

“Anh sẽ gặp em sau.” Anh ngắt máy. “Một cuộc gọi nữa thôi nhé?” anh hỏi.

“Vâng.”

“Chiếc váy ấy ngắn quá,” anh nói với thêm.

“Anh thích không?” Tôi xoay tròn một vòng. Một trong những món đồ được Caroline Acton chọn. Một chiếc váy không tay mùa hè màu xanh ngọc lam dịu, có lẽ hợp với đi biển hơn, nhưng hôm nay cũng là ngày rất đáng yêu về mọi nghĩa. Anh nhăn mặt và tôi xì mặt xuống.

“Trông em mặc nó tuyệt lắm, Ana. Chỉ là anh không muốn người khác trông thấy em thế này.”

“Ờ kìa!” Tôi nhăm nhắng. “Đang ở nhà mà, Christian. Chẳng có ai ngoài người làm của anh cả.”

Miệng anh nhếch lên, vừa cố nhịn cười, vừa không thấy hài hước chút nào. Nhưng cuối cùng, anh gật đầu lần nữa. Tôi lắc đầu ngao ngán – anh ấy thực sự nói thật đấy ư? Tôi quay lại bếp.

Năm phút sau, anh đi ra đứng trước mặt tôi, tay cầm điện thoại.

“Dượng Ray muốn nói chuyện với em,” anh khẽ nói, mắt nhìn dè dặt.

Khí huyết như rút sạch khỏi người tôi. Tôi nhận điện thoại và che ống nói.

“Anh nói với ông rồi ư!” tôi rít lên. Christian gật đầu, mắt mở tròn trước vẻ lo lắng ra mặt của tôi.

Chết thật! Tôi hít vào thật sâu. “Ba ạ, con chào ba.”

“Christian vừa xin phép ba để hỏi cưới con,” Ray đáp.

Một quãng lặng giữa hai chúng tôi vì tôi chẳng nghĩ được gì để nói tiếp. Dượng Ray vẫn kiêu kì như mọi khi, chẳng cho tôi mảy may dấu hiệu nào về phản ứng của ông với tin này.

“Thế ba nói gì ạ?” Tôi cất lời trước tiên.

“Ba bảo ba muốn nói chuyện với con. Chuyện khá đột ngột, con có nghĩ thế không, Annie? Con chưa biết cậu ta lâu lắm. Ý bố là, cậu ấy là người tốt, có tài câu cá... nhưng mà vội quá nhỉ?” Giọng ông đều đều, điềm đạm.

“Vâng. Cũng bất ngờ... ba chờ chút.” Tôi hấp tấp đi ra khỏi bếp, khuất khỏi tầm nhìn lo lắng của Christian, rồi đi thẳng tới chỗ cửa sổ lớn. Cửa ban công đang để mở, tôi bước ra ngoài ánh nắng mặt trời. Tôi không thể đi ra sát mép, thế thì xa quá.

“Con biết cũng khá đột ngột, nhưng mà... con yêu anh ấy. Anh ấy yêu con. Anh ấy muốn cưới con, và sẽ chẳng thể có ai khác hợp với con cả.” Tôi thấy ngượng khi nghĩ rằng đây có lẽ là cuộc nói chuyện thân tình nhất với ba dượng.

Ray vẫn im lặng ở đầu dây bên kia.

“Con kể với mẹ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Annie này... Ba biết cậu ấy khá giàu có và thích hợp, nhưng cưới xin ư? Đó là một bước tiến lớn. Con có chắc không?”

“Anh ấy là hạnh phúc suốt đời con,” tôi thì thầm.

“Chà chà,” Ray đáp sau một tích tắc, giọng ông đã nhẹ nhàng hơn.

“Anh ấy là mọi thứ với con.”

“Annie ơi là Annie. Con đúng là cô nàng cứng đầu. Ba cầu Chúa để con biết mình đang làm gì. Đưa điện thoại ba nói chuyện với anh ta nhé?”

“Vâng ạ, ba ơi, ba sẽ dẫn con vào ở đám cưới nhé?” Tôi rụt rè hỏi.

“Ôi, con yêu.” Giọng ông rung rung, ông im lặng mất một lúc, nổi xúc động trong giọng nói của ông khiến mắt tôi ngấn lệ. “Còn gì vinh dự hơn với ba cơ chứ,” cuối cùng ông đáp.

Ôi, Ray. Con yêu ba nhiều lắm... Tôi nuốt xuống để không bật khóc. “Cảm ơn ba. Để con chuyển máy cho Christian. Nhẹ nhàng với anh ấy thôi ba nhé. Con yêu anh ấy,” tôi lí nhí.

Tôi đoán dượng Ray đang cười ở đầu dây bên kia, nhưng cũng không chắc nữa. Khó mà đoán được dượng Ray.

“Chắc rồi, Annie. Nhớ đến thăm ông già này và mang theo anh chàng Christian đó đi cùng nhé.”

Tôi quay lại phòng – thăm trách Christian đã không báo trước tôi – rồi đưa điện thoại cho anh ấy, về mặt để anh biết tôi bức tới mức nào. Anh cười hớn hở khi cầm điện thoại quay lại phòng làm việc.

Hai phút sau, anh bước ra.

“Anh làm cha dượng em mừng rơn lên đấy,” anh kể đầy hãnh diện, quá mức hãnh diện khiến tôi cười khúc khích, và anh cũng cười theo. Anh ấy cư xử như thể vừa đàm phán xong một vụ mua lại và sáp nhập quan trọng, mà tôi đồ rằng ở mức độ nào đó anh đã thành công.

“TRỜI ĐẤT, EM NẤU ĂN ngon tuyệt.” Anh nhồm nhồm nuốt nốt miếng cuối cùng rồi giơ cốc rượu trắng lên phía tôi. Tôi nở mày nở mặt trước lời tán dương ấy, và bỗng nhiên tôi nghĩ mình sẽ chỉ nấu ăn cho anh vào mỗi cuối tuần thôi. Tôi nhăn mặt. Tôi thích nấu nướng. Đáng lẽ ra tôi nên làm bánh sinh nhật tặng anh mới phải. Tôi nhìn đồng hồ. Vẫn còn thời gian.

“Ana này?” Anh ngắt ngang suy nghĩ của tôi. “Sao em bảo anh đừng chụp ảnh em?” Câu hỏi của anh làm tôi giật thót mình, bởi lẽ giọng anh giả bộ dửng dưng.

Ôi chết thật. Những bức ảnh. Tôi cúi gằm mặt xuống chiếc đĩa trống trơn, xoắn ngón tay trong vạt áo. Biết nói gì đây? Tôi đã tự hứa với chính mình không đả động vì về việc tìm thấy bộ sưu tập ảnh *Penthouse Pets* kiểu của anh ấy.

“Ana,” anh xẵng giọng. “Chuyện gì thế?” Anh làm tôi giật nảy mình, giọng điệu ra lệnh tôi phải nhìn anh. Thế mà tôi tưởng anh ấy không còn đe dọa được tôi nữa?

“Em tìm thấy những bức ảnh,” tôi đành đáp.

Mắt mắt mở tròn vì bất ngờ. “Em động vào chiếc két ư?” anh hỏi đầy nghi hoặc.

“Két nào? Không. Em còn không biết anh có két.”

Anh nhăn mặt. “Anh không hiểu.”

“Trong tủ quần áo. Có chiếc hộp. Em đi tìm cà vạt của anh, và cái hộp ở dưới chiếc quần jean... mà anh vẫn mặc trong phòng giải trí. Trừ ngày hôm nay.” Tôi ngượng chín người.

Anh nhìn tôi sững sờ, hốt hoảng, và lo lắng luồn tay vào chải tóc khi đón nhận điều vừa rồi. Anh vò cằm, mãi mê suy nghĩ, nhưng không che giấu được nét phiền muộn bối rối hằn sâu trên mặt. Đột nhiên anh lắc đầu, vừa bức bối – nhưng cũng vừa buồn cười nữa – khước miêng anh thoảng nụ cười thích thú. Anh chấp hai bàn tay phía trước rồi lại nhìn thẳng vào tôi.

“Không như em nghĩ đâu. Anh đã quên hẩn chỗ ảnh đó. Chiếc hộp đã bị chuyển vào đó. Những bức ảnh đáng lẽ ở trong két của anh.”

“Ai đã di chuyển nó?” Tôi thắc mắc.

Anh nuốt khan. “Hắn chỉ có duy nhất một người làm thế.”

“Ơ. Ai thế? Và anh có ý gì khi bảo ‘không như em nghĩ đâu’?”

Anh thở dài và nghiêng đầu một bên, tôi đoán anh đang ngượng. *Anh ta đáng phải thế lắm! Cô nàng Tiềm Thức nạt nộ.*

“Chuyện này có vẻ khó nghe, nhưng – những bức ảnh chỉ là kiểu hợp đồng bảo hiểm,” anh khẽ giải thích, sững người lại chờ phản ứng của tôi.

“Hợp đồng bảo hiểm là sao?”

“Đề phòng bị công khai.”

Thì ra là thế.

“Ồ,” tôi lắp bắp, vì chẳng biết nói gì nữa. Tôi nhắm mắt lại. Là thế đây. Chính chàng Lắm Chiêu Lắm Trò ở ngay đây, ngay bây giờ. “Vâng. Anh có lí,” tôi lầm bầm. “Khó nghe thật.” Tôi đứng dậy dọn bát đĩa. Tôi không muốn biết thêm nữa.

“Ana.”

“Họ có biết không? Các cô ấy... những người phụ thuộc?”

Anh nhăn mặt. “Dĩ nhiên họ biết.”

Ồ, điều này có nghĩa đây. Anh vờ sang kéo tôi lại gần.

“Những bức ảnh lẽ ra ở trong két. Không phải chụp để tiêu khiển.” Anh dừng lại. “Có lẽ thoát đầu lúc chụp thì có ý đó. Nhưng mà...” Anh dừng lại, khẩn nài tôi. “Chúng chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Ai đặt chúng vào tủ quần áo của anh?”

“Chắc chỉ có Leila.”

“Cô ấy biết mã số két của anh à?”

Anh nhún tai. “Anh chẳng thấy lạ. Mã số rất dài, mà anh lại ít khi dùng đến. Anh viết con số đó ra rồi chẳng đổi bao giờ.” Anh lắc đầu. “Anh lo cô ta còn biết gì nữa và liệu có lấy cái gì khác đi không.” Anh nhăn mặt, rồi quay lại với tôi. “Này em, anh sẽ hủy những bức ảnh đi. Ngay bây giờ nếu em thích.”

“Ảnh của anh cơ mà, Christian. Muốn làm gì thì làm,” tôi đáp.

“Đừng như thế mà,” anh đỡ mặt tôi trong hai bàn tay, hướng mắt tôi về phía anh. “Anh không muốn cuộc sống đó. Anh muốn cuộc sống của chúng ta, bên nhau.”

Thiên địa ơi. Làm sao anh ấy biết ẩn dưới nỗi sợ hãi của tôi về những bức ảnh là một sự ám ảnh nhỉ?

“Ana, anh tưởng chúng ta đã xua đi mọi bóng ma trước kia sáng nay rồi. Anh cảm thấy thấy đấy. Em thì sao?”

Tôi chớp chớp mắt, nhớ lại buổi sáng cực kì thích thú, lãng mạn và hết sức quấy quả trong phòng giải trí vừa rồi.

“Vâng.” Tôi cười. “Em cũng cảm thấy thế.”

“Tốt rồi.” Anh cúi xuống hôn tôi, ôm tôi bằng hai tay. “Anh sẽ nghiền vụn chúng đi,” anh nói tiếp. “Và rồi anh phải làm việc. Xin lỗi em yêu, nhưng anh có cả tấn việc phải làm chiều nay.”

“Được mà. Em phải gọi điện cho mẹ.” Tôi làm bộ nhăn mặt. “Rồi em muốn đi mua ít đồ và nướng bánh tặng anh.”

Anh cười tươi rói, ánh mắt sáng bừng như chú bé con.

“Bánh à?”

Tôi gật đầu.

“Bánh sô cô la nhé?”

“Anh thích bánh sô cô la à?” Nụ cười của anh ấy có sức lây lan thật.

Anh gật đầu.

“Em biết mình có thể làm gì rồi, ngài Grey.”

Anh hôn tôi lần nữa.

MẸ CARLA SỬNG SỜ không nói nên lời.

“Mẹ à, nói gì đi mà.”

“Con không có bầu đấy chứ, Ana?” Mẹ hốt hoảng hỏi.

“Không, không phải đâu. Không hề.” Tôi thoáng thất vọng, buồn lòng khi mẹ lại nghĩ thế về tôi. Nhưng rồi tôi mới đột ngột nhớ ra việc bà đã mang bầu rồi mới cưới ba đẻ của tôi.

“Mẹ xin lỗi, con yêu. Chuyện đột ngột quá. Ý mẹ là Christian là một đám cũng khá, nhưng con còn trẻ quá, và con nên hiểu biết hơn về cuộc sống nữa.”

“Mẹ à, mẹ không thể chỉ mừng cho con thôi sao? Con yêu anh ấy.”

“Con yêu à, mẹ cần quen dần với điều này. Sốc quá. Mẹ có thể nhận thấy ở Georgia giữa hai con đã có những chuyện đặc biệt, nhưng kết hôn thì...?”

Ở Georgia anh ấy muốn tôi làm người phục tùng của anh, nhưng tôi sẽ không kể cho mẹ đâu.

“Các con chọn ngày chưa?”

“Chưa ạ.”

“Ước gì ba con còn sống,” bà lẩm bẩm. Ôi không... đừng thế. Giờ không phải chuyện này.

“Con hiểu, mẹ à. Con cũng muốn biết ông.”

“Ông ấy chỉ ôm con có một lần, và ông ấy tự hào lắm. Ông nghĩ con là bé gái xinh đẹp nhất thế giới.” Giọng bà chết lặng khi kể lại hồi ức quen thuộc ấy. Rồi bà lại khóc nức nở cho xem.

“Con hiểu mà, mẹ.”

“Và rồi ông qua đời.” Bà sụt sà sụt sịt, chuyện này khiến bà xúc động ghê gớm như mọi lần đây mà.

“Mẹ à,” tôi gọi, muốn đặt điện thoại xuống mà ôm chầm lấy mẹ.

“Mẹ ngớ ngẩn thật,” bà khẽ nói và lại sụt sịt. “Dĩ nhiên mẹ mừng cho con lắm, con yêu. Dượng Ray biết chưa?” bà hỏi thêm, và có vẻ như đã lấy lại thăng bằng.

“Christian vừa xin phép ba rồi ạ.”

“Ồ, dễ thương quá. Tốt rồi.” Giọng bà nghe buồn buồn, nhưng cố tỏ ra bình thường.

“Vâng ạ.”

“Ana, con yêu, mẹ yêu con lắm. Mẹ mừng cho con. Và hai con phải đến chơi với mẹ nhé.”

“Vâng, thưa mẹ. Con cũng yêu mẹ.”

“Bob đang gọi rồi, mẹ phải đi đây. Báo mẹ lịch gặp nhé. Chúng ta cần lên kế hoạch... các con có tổ chức đám cưới hoành tráng không?”

Đám cưới hoành tráng ư, trời đất. Tôi còn chưa kịp nghĩ tới. Đám cưới hoành tráng. Không, tôi chẳng hề muốn thế.

“Con vẫn chưa biết ạ. Khi nào tính tới, con sẽ gọi báo mẹ.”

“Được, con ạ. Giờ con giữ gìn cẩn trọng nhé. Hai con cần thời gian vui vẻ trước đã... còn nhiều thời gian để có con có cái sau.”

Con cái ư! *Hừm...* lại thế rồi – cái sự rành rành không cần úp mở liên quan tới việc mẹ có tôi từ quá sớm.

“Mẹ à, con không làm hỏng cuộc đời mẹ chứ ạ?”

Bà hót hải. “Ôi không đâu, Ana. Đừng bao giờ nghĩ thế. Con là điều tuyệt diệu nhất có được với ba và mẹ. Mẹ chỉ ước gì ông có ở đây chứng kiến con đã trưởng thành ra sao và sắp kết hôn thế nào. Bà lại tiếc nuối và sụt sịt rồi.

“Con cũng ước gì được như thế.” Tôi lắc đầu, nghĩ tới người cha trong tưởng tượng của mình. “Mẹ à, con để mẹ đi thôi. Con sẽ sớm gọi lại.”

“Yêu con, bé cưng.”

“Con cũng yêu mẹ. Tạm biệt.”

BẾP CỦA CHRISTIAN LÀ chốn nấu nướng đáng mơ ước. Một người chẳng biết mảy may việc bếp núc thì dường như lại có hết mọi thứ. Tôi đoán bà Jones hẳn cũng thích nấu ăn lắm. Tôi chỉ cần thêm chút sô cô la loại thượng hạng để làm kem phủ nữa thôi. Tôi đặt hai nửa bánh vào giá làm mát, lấy túi xách rồi ngó vào cửa phòng làm việc của Christian. Anh đang chăm chú vào màn hình máy tính. Anh ngược lên cười với tôi.

“Em đang định đi ra cửa hàng mua ít nguyên liệu.”

“Ừ.” Anh nhăn mặt.

“Sao thế?”

“Em có định mặc quần jean hay gì khác không?”

Ồi, thôi đi mà. “Christian, có hai cẳng chân thôi mà.”

Anh nhìn chăm chăm, không có ý đùa cợt. Sắp cái cọ đến nơi rồi. Mà đang sinh nhật anh ấy cơ đấy. Tôi đảo tròn mắt, thấy mình như thiếu nữ bị mắc lỗi.

“Thế nếu ta đang đi nghỉ mát ở biển thì sao?” Tôi lái sang hướng khác.

“Ta đâu có ở biển.”

“Anh có phản đối nếu giả sử ta đang ở biển không?”

Anh cân nhắc một lát. “Không,” anh đáp gọn lỏn.

Tôi tròn mắt rồi tủm tỉm cười. “Thế thì, cứ tưởng tượng mình đang ở đó đi. Gặp anh sau.” Tôi quay gót lao vội ra hành lang. Tôi vào thang máy thật nhanh trước khi anh bắt kịp tôi. Khi cửa đóng lại, tôi giờ tay vẫy vẫy, cười thật duyên dáng trông khi anh nhìn theo, nheo mắt bất lực – nhưng đáng ra phải buồn cười chứ. Anh lắc đầu ngao ngán rồi tôi không thấy gì nữa.

Ô hay, thú vị đấy chứ. Chất adrenaline chạy rần rật trong huyết mạch, tim tôi nảy tung tung như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Nhưng khi thang máy đi xuống, khí thế của tôi cũng tụt xuống theo. Khỉ thật, tôi vừa làm gì thế không biết?

Ai lại đi giữ hồ đăng duôi bao giờ. Anh ấy sẽ giận khi tôi về cho mà xem. Cô nàng Tiềm Thức liếc tôi qua cặp kính nửa vàng trắng, ve vẩy càn liểu trong tay. Chết thật. Tôi nhớ ra rằng mình mới có rất ít kinh nghiệm với đàn ông. Tôi còn chưa từng sống với người đàn ông nào bao giờ – ừ thì, trừ dương Ray – nhưng dĩ nhiên không thể tính ông vào đây được. Ông là ba tôi... à thì là người tôi coi như là ba ruột mình.

Và giờ tôi có Christian. Tôi đoán anh chưa từng sống riêng với ai cả. Để hỏi anh ấy xem sao – nếu anh vẫn còn chịu nói chuyện với tôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy mãnh liệt rằng mình nên mặc cái gì mình thích. Tôi nhớ các quy định của anh. Phải rồi, chuyện này với anh thì khó khăn đây, nhưng rõ ràng chính anh đã trả tiền mua chiếc váy này còn gì. Đáng lẽ ra anh ấy nên có chỉ dẫn chi tiết hơn cho hãng Neimans đừng bán món đồ nào quá ngán chứ!

Chiếc váy này đâu quá ngán nhỉ? Tôi ngắm nghía trong tấm gương lớn ở hành lang. Chết thật. Ừ thì cũng khá ngán, nhưng giờ thì đăng nào chuyện đã rồi. Và chắc chắn tôi sẽ phải đối diện hậu quả thôi. Tôi vu vơ tự hỏi liệu anh ấy sẽ làm gì đây, nhưng trước tiên tôi cần tiền mặt đã.

TÔI NGÓ TRÊN TRÊN vào tờ biên lai từ quầy ATM: \$51.689,16. Có tới 50.000 đô la là quá nhiều! *Anastasia, nếu cậu nói đồng ý cưới, cậu sẽ phải làm quen với việc giàu có nữa đấy.* Và chuyện bắt đầu rồi đây. Tôi cầm chỗ tiền năm mươi đô la còn con rồi đi tới cửa hàng.

TÔI ĐI THĂNG VÀO bếp khi về đến nơi, và không ngăn được cảm giác rung mình lo sợ. Christian vẫn ở trong phòng làm việc. Chắc, gần hết buổi chiều mất thôi. Tôi quyết định cách tốt nhất là đối diện anh ấy để xem tôi đã gây tổn thất cỡ nào. Tôi len lén gần cửa ra vào phòng làm việc của anh. Anh vẫn nói chuyện điện thoại, nhìn ra cửa sổ.

“Còn chuyên gia về trục thăng được xếp hẹn vào chiều thứ hai à?... Tốt. Cứ tiếp tục báo tin cho tôi. Bảo họ rằng tôi sẽ cần những phát hiện ban đầu của họ vào tối thứ hai hoặc sáng thứ ba.” Anh ngắt máy rồi xoay ghế lại, nhưng sững người khi thấy tôi, vẻ mặt bất động.

“Chào anh,” tôi lí nhí. Anh chẳng nói năng gì, khiến tim tôi rơi tự do hẫng xuống bụng. Tôi rón rén đi vào phòng, vòng quanh bàn tới chỗ anh ngồi. Anh vẫn im lặng, mắt anh không rời mắt tôi. Tôi đứng trước mặt anh cảm thấy ngờ ngạc vô cùng.

“Em về rồi đây. Anh đang giận em đấy à?”

Anh thở dài, với tay tôi rồi kéo tôi vào lòng mình, ôm choàng lấy tôi. Anh giụi mũi vào tóc tôi.

“Ừ,” anh đáp.

“Em xin lỗi mà. Chẳng hiểu chuyện gì với em nữa.” Tôi cuộn mình trong lòng anh, hít hà hương thơm Christian tuyệt vời, cảm thấy thật an toàn mặc dù anh đang giận.

“Anh ư, không đâu. Cứ thích gì mặc nấy đi,” anh lẩm bẩm. Tay anh vuốt ngược theo chân trần của tôi lên tới đùi. “Với cả, mặc váy thế này cũng tiện đủ đường.” Anh cúi xuống hôn tôi.”

TÔI ĐÃ XONG XUÔI hết khi nghe tiếng anh đi ra từ phòng làm việc, và tôi thả một ngọn nến vào trên chiếc bánh. Anh nở nụ cười rạng rỡ khi thông thả bước đến với tôi. Tôi khẽ hát ca khúc “Chúc mừng sinh nhật” tặng anh. Rồi anh cúi xuống thổi phù nến, mắt nhắm lại.

“Anh vừa ước rồi,” anh nói rồi mở mắt ra, và không hiểu sao ánh nhìn ấy khiến tôi ngượng chín người.

“Lớp kem phủ vẫn mềm. Hy vọng anh sẽ thích.”

“Không chờ nổi nữa, phải nếm thôi, Anastasia,” anh cất tiếng sao mà gọi cảm thế. Tôi cắt cho mỗi đứa một lát, rồi thưởng thức một nĩa nhỏ bánh kem.

“Ừm,” anh âm ư tán dương. “Chính đây là lý do anh muốn cưới em.”

Tôi cười phá lên nhẹ nhõm... thế là anh ấy thích nó.

“SẴN SÀNG TỚI GẶP gia đình anh chưa?” Christian tắt máy xe R8. Chúng tôi vừa đỗ trước lối vào nhà bố mẹ anh.

“Vâng. Anh định báo tin cho họ không?”

“Có chứ. Anh đang mong phản ứng của họ thế nào đây.” Anh cười ranh mãnh rồi bước xuống xe.

Đã bảy rưỡi tối, mặc dù hôm đó ấm trời nhưng vẫn có gió lạnh se se từ vịnh thổi tới. Tôi kéo áo khoác quanh mình khi xuống xe. Tôi mặc chiếc váy dạ tiệc màu xanh ngọc tím được sáng nay khi lục lọi tủ quần áo. Có cả chiếc thắt lưng cùng màu. Christian đỡ tay tôi và cùng đi về cửa chính. Carrick mở rộng cửa trước khi anh ấy định gõ cửa.

“Christian, chào con trai. Chúc mừng sinh nhật con.” Ông đón lấy bàn tay Christian chìa ra nhưng kéo anh vào lòng, làm anh sững sờ.

“Ơ... cảm ơn bố.”

“Ana, rất vui được gặp lại cháu.” Ông cũng ôm cả tôi nữa, rồi chúng tôi theo anh vào nhà.

Trước khi đặt chân vào phòng khách, Kate lao nháo nhào từ hành lang tới, trông rất giận dữ.

Ôi không!

“Cả hai người! Mình muốn nói chuyện với cả hai,” cô quát lên bằng cái giọng cậu-tốt-nhất-đừng-có-gây-chuyện-với mình. Tôi lo lắng liếc sang Christian, anh nhún vai và đành chiều lòng cô nàng nên chúng tôi đi theo vào phòng ăn, để bác Carrick sững sốt đứng lại ở cửa phòng khách. Cô đóng sầm cửa lại và quay sang tôi.

“Cái quái gì đây hả?” cô rút lên và vung vẩy một tờ giấy trước mặt tôi. Cực kì lúng túng, tôi đón lấy nó từ cô ấy và đọc lướt qua. Miệng tôi khô khốc. Quỷ thần ơi. Đó là email tôi trả lời Christian bàn về bản hợp đồng.

Chương hai mươi hai

Mặt mũi tôi tái nhợt khi máu huyết như đóng băng lại, nỗi sợ hãi bao trùm. Tôi bước vào giữa cô bạn và Christian theo bản năng.

“Cái gì thế?” Christian khẽ hỏi, giọng dè dặt.

Tôi chưa trả lời anh ngay. Không tin nổi Kate lại làm chuyện này.

“Kate! Cái này chẳng liên quan gì tới cậu cả,” tôi nhìn cô ấy hần học, cơn giận lần lượt nổi sợ. Sao cô ấy dám làm thế? Không phải bây giờ, không phải ngày hôm nay. Không thể vào sinh nhật của Christian được. Ngạc nhiên trước phản ứng của tôi, cô nàng chớp chớp đôi mắt mắt xanh tròn xoe.

“Ana, cái gì đấy?” Christian hỏi lại, giọng đe dọa.

“Christian, xin anh ra ngoài đi?” Tôi đáp.

“Không. Cho anh xem.” Anh giơ tay ra, và tôi hiểu không nên đôi co với anh ấy – giọng anh ấy lạnh lùng và gay gắt rồi. Tôi miễn cưỡng đưa anh tờ giấy.

“Anh ấy làm gì cậu thế hả?” Kate hỏi, phớt lờ Christian. Trông cô ấy rất e sợ. Tôi đỏ bừng mặt khi hàng loạt những hình ảnh khêu gợi lướt nhanh qua tâm trí.

“Không phải việc của cậu, Kate.” Tôi không tìm được giọng nói bức dọc.

“Cô lấy cái này ở đâu?” Christian hỏi, đầu nghiêng một bên, mặt ngây ra, nhưng giọng nói khẽ đe dọa. Kate đỏ mặt.

“Chuyện ấy không liên quan.” Trước cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của anh ấy, cô bạn vội vàng nói tiếp. “Trong túi áo khoác chắc là của cậu, mình tìm thấy ở sau cửa phòng ngủ của Ana.” Đối diện ánh nhìn ghê gớm của Christian, vẻ cứng rắn của Kate hơi sứt giảm, nhưng có vẻ cô bạn đã lấy lại bình tĩnh và quắc mắt với anh.

Trông cô nàng đặc sệt vẻ khiêu chiến trong chiếc váy đỏ tươi bó sát. Rất tuyệt. Nhưng tại sao cô lại mắc mớ vào quần áo của tôi thế? Thường thì đâu có thế.

“Cô đã kể với ai chưa?” Giọng Christian mượt như lụa.

“Không! Tất nhiên là chưa rồi,” Kate gắt lên, bị chạm tự ái. Christian gật đầu và có vẻ thoải mái. Anh xoay người, đi ra chỗ lò sưởi. Kate và tôi ngây ra nhìn anh lấy bật lửa trên kệ lò, đốt tờ giấy rồi thả tay ra, để nó cháy từ từ trong vỉ lò tới khi không còn gì. Căn phòng im lặng đến ngột ngạt.

“Kể cả Elliot chứ?” Tôi hỏi, quay sang Kate.

“Không ai hết,” Kate đáp rất dứt khoát, và lần này cô ấy trông thật bối rối và tổn thương. “Mình chỉ muốn biết cậu vẫn ổn, Ana,” cô khẽ nói.

“Mình ổn mà Kate. Còn hơn thế. Xin cậu đấy, Christian và mình rất suôn sẻ, thực tình tốt đẹp – chuyện cũ rồi. Hãy quên nó đi.”

“Quên đi ư?” cô ấy đáp. “Sao mà quên được đây? Anh ấy đã làm gì cậu?” Đôi mắt xanh lục của cô nàng chất chứa nỗi quan tâm chân thành.

“Anh ấy chẳng làm gì mình cả, Kate. Nói thật đấy – mình ổn mà.”

Cô chớp chớp mắt.

“Thật không?” cô hỏi.

Christian choàng tay quanh người tôi và kéo tôi lại gần, mắt không rời khỏi Kate.

“Ana mới ưng thuận làm vợ tôi, Katherine ạ,” anh khe khẽ nói.

“Vợ à!” Kate kêu lên the thé, mắt mở lớn hoài nghi.

“Chúng tôi sắp kết hôn. Tối nay chúng tôi định báo tin đính hôn,” anh đáp.

“Ồ!” Kate sững sờ ngó tôi. Cô nàng quá choáng váng. “Mình để cậu một mình mười sáu ngày và có chuyện thế này sao? Đột ngột quá. Thế hôm qua, khi mình bảo...” Cô nhìn tôi bối rối. “Cái email vừa rồi cũng khớp với tất cả chuyện này à?”

“Không đâu, Kate. Quên nó đi, xin cậu đấy. Mình yêu anh ấy và anh ấy yêu mình. Đừng thế nữa. Đừng làm hỏng bữa tiệc sinh nhật và buổi tối của chúng mình,” tôi năn nỉ. Cô chớp mắt và bắt thành hình đôi mắt cô long lanh lệ.

“Không đâu. Tất nhiên mình không định thế. Cậu khỏe chứ hả?” Cô ấy cứ muốn đoan chắc lại.

“Chưa bao giờ mình thấy hạnh phúc hơn,” tôi khẽ đáp. Cô với sang siết chặt tay tôi mặc kệ vòng tay Christian đang choàng quanh tôi.

“Cậu thực sự ổn hả?” cô hỏi thăm đầy hy vọng.

“Ừ.” Tôi cười tươi với cô nàng, niềm vui đã trở lại. Cô ấy đã bình tĩnh lại, mỉm cười với tôi, niềm hạnh phúc ở tôi phản chiếu ngược lên cô bạn. Tôi bước ra khỏi tay Christian, thế là cô ấy ôm chầm lấy tôi ngay.

“Ôi, Ana – mình đã lo cuống lên khi đọc được cái đó. Chẳng biết phải nghĩ gì nữa. Cậu sẽ giải thích cho mình chứ hả?” cô thì thầm.

“Hôm khác nhé, không phải bây giờ.”

“Tốt rồi. Mình sẽ không nói với ai hết. Mình yêu cậu lắm, Ana, như chị em ruột mình. Mình cứ tưởng... Mình chẳng biết nghĩ gì nữa. Mình xin lỗi. Thấy cậu vui là mình vui rồi.” Cô ấy nhìn thẳng sang Christian và nhắc lại lời xin lỗi. Anh gật đầu đáp lại, ánh nhìn lãnh đạm, và vẻ mặt không hề thay đổi. Ôi chết thật, anh ấy vẫn giận.

“Mình thực lòng xin lỗi. Cậu nói đúng, không phải việc của mình,” cô nói tiếp.

Có tiếng gõ cửa khiến Kate và tôi giật bắn mình, đứng tách nhau ra. Bác Grace lộ vào hỏi thăm.

“Mọi việc ổn chứ, con yêu?” Bà hỏi Christian.

“Mọi chuyện ổn ạ, bác Grey,” Kate đáp ngay tắp lự.

“Tốt ạ, thưa mẹ,” Christian nói.

“Tốt rồi.” Grace bước vào phòng. “Thế thì chắc các cháu không phiền nếu bác ôm con trai mình nhân ngày sinh nhật chứ.” Bà cười với hai đứa tôi. Anh ôm bà thật chặt và vui vẻ ngay tức thì.

“Chúc mừng sinh nhật con yêu,” bà dịu dàng nói, mắt nhắm lại trong vòng tay con trai. “Mẹ rất mừng là con vẫn về với chúng ta.”

“Mẹ à, con ổn mà.” Christian cười với mẹ. Bà lùi lại, ngắm con thật kỹ lưỡng rồi tươi cười.

“Mẹ rất mừng cho con,” bà đáp và vuốt mặt anh.

Anh cười với mẹ – nụ cười rạng ngời hết cỡ.

Bà ấy biết tin rồi! Anh ấy kể với mẹ khi nào nhỉ?

“Giờ thì, nếu các con đã bàn bạc to nhỏ xong rồi, có cả một đám đông mọi người tới đây kiểm tra xem con có thực sự còn nguyên vẹn không đấy, Christian, và để mừng sinh nhật con nữa.”

“Con sẽ tới đó ngay.”

Bác Grace liếc sang tôi lo lắng và dường như yên tâm hơn khi thấy chúng tôi mỉm cười. Bà nháy mắt với tôi và giữ cửa mở để chúng tôi đi ra. Christian chìa tay cho tôi đón lấy.

“Christian à, em thực tình xin lỗi,” Kate dịu giọng nói. Kate mà nhún nhường là chuyện đáng chứng kiến lắm đấy. Christian gật đầu với cô bạn, rồi chúng tôi cùng đi ra.

Ở hành lang, tôi ngược lên hỏi Christian. “Mẹ anh biết chuyện chúng mình à?”

“Ừ.”

“Ôi.” Tưởng tượng buổi tối hôm nay suýt bị cô nàng ương bướng Kavanah làm hỏng mà xem. Tôi rùng mình trước ý nghĩ rằng lối sống riêng nhiều khuất tất của Christian bị mọi người biết được hết.

“Chà chà, một khởi đầu thú vị cho tối nay.” Tôi âu yếm cười với anh. Anh liếc xuống tôi – cái nhìn vui vẻ của anh đã trở lại rồi. Tạ ơn thượng đế.

“Lúc nào cũng thế, cô Steele, em có năng khiếu khéo mồm khéo miệng đấy.” Anh đưa tay tôi lên môi và hôn vào khớp ngón tay khi bước vào phòng khách và đột nhiên, một tràng pháo tay vang rền khắp nơi.

Trời đất. Có bao nhiêu người tới đây thế này?

Tôi lướt nhanh khắp phòng: Cả gia đình Grey, Ethan đứng với Mia, bác sĩ Flynn và vợ, chắc thế. Có Mac ở chỗ thuyền buồm, anh chàng người Mĩ Phi cao to đẹp trai – tôi còn nhớ mình thấy anh ta ở văn phòng của Christian lần đầu gặp Christian; cô bạn gái rắc rối của Mia, có hai phụ nữ tôi không biết và... *ôi không.* Lòng tôi chùng xuống. Người đàn bà ấy... quý bà Robinson.

Gretchen đi ra với một khay sâm-panh. Cô nàng mặc một chiếc váy đen xẻ cổ sâu, tóc bới cao chứ không buộc túm đuôi ngựa, đỏ má và chớp chớp mi mắt nhìn Christian. Tiếng vỗ tay lắng dần, Christian siết chặt tay tôi khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía anh chờ đợi.

“Cảm ơn mọi người. Xem chừng tôi cần một chút này.” Anh đỡ hai ly rượu trên khay của Gretchen và hơi nhếch miệng mỉm cười với cô nàng. Tôi đoán Gretchen sắp chết ngất đến nơi. Anh đưa một ly cho tôi.

Anh giơ cao ly rượu mời tất cả mọi người trong phòng, và ngay lập tức mọi người nhào về phía trước. Dẫn đầu là một người đàn bà quý sứ mặc tuyền màu đen. Bà ta có bao giờ mặc màu khác không nhỉ?

“Christian, tôi đã lo lắng lắm đấy.” Elena ôm anh nhanh và hôn lên hai má. Anh vẫn không chịu buông tôi mặc dù tôi cố rút tay ra.

“Tôi ổn mà, Elena,” Christian lạnh lùng đáp.

“Sao cậu không gọi cho tôi?” Giọng bà ta nài nỉ thảm thiết, mắt tìm kiếm mắt anh.

“Tôi bận quá.”

“Cậu có nhận được lời nhắn của tôi không?”

Christian cự mình khó chịu và kéo tôi lại gần hơn, choàng tay quanh người tôi. Mặt anh vẫn hừng hờ nhìn Elena. Bà ta không thể lờ tôi đi được nữa, nên gật đầu lịch sự về phía tôi.

“Chào Ana,” bà ta mấp máy miệng. “Trông cô đáng yêu lắm cưng ạ.”

“Chào Elena,” tôi cũng dừng dừng đáp. “Cảm ơn bà.”

Tôi bắt gặp ánh mắt bác Grace. Bà nhăn mặt nhìn cả ba chúng tôi.

“Elena, tôi có tin này cần thông báo,” Christian nói, mắt bình thản nhìn bà ta.

Đôi mắt xanh lơ long lanh của bà ta sa sầm lại. “Dĩ nhiên rồi.” Bà ta gượng cười rồi lùi ra.

“Thưa mọi người,” Christian cất tiếng gọi. Anh chờ một lát tới khi tiếng ồn ào trong phòng lắng xuống và mọi ánh mắt lại hướng về phía anh.

“Cảm ơn các vị đã tới đây hôm nay. Tôi phải thú nhận rằng mình tưởng sẽ có bữa cơm thân

mật với gia đình, thế nên đây là một bất ngờ thú vị.” Anh nhìn chòng chọc về phía Mia, cô bé đang cười toe toét và giơ tay vẫy vẫy anh. Christian lắc đầu ngao ngán và nói tiếp.

“Ros và tôi” – anh hướng tới với người phụ nữ tóc đỏ đang đứng cạnh người phụ nữ tóc vàng ngực nở - hôm qua đã gặp phải sự cố suýt nguy hiểm tính mạng.

Ồ, đó là Ros người vẫn làm việc với anh. Cô ấy cười và nâng ly về phía anh. Anh gật đầu đáp lại.

“Nên tôi đặc biệt vui mừng được ở đây hôm nay để chia sẻ với tất cả các vị tin tức tốt lành của tôi. Người phụ nữ xinh đẹp này” – anh liếc xuống nhìn tôi – “cô Anastasia Rose Steele, vừa ưng thuận làm vợ tôi và các vị là những người đầu tiên biết tin.”

Đa phần đều sững sờ kinh ngạc, một vài người chúc mừng, rồi một tràng pháo tay! Chà chà – thực sự đến lúc rồi đây. Tôi đoán mình có màu như chiếc váy Kate mặc. Christian đỡ cầm tôi, nâng môi tôi tới gần anh rồi hôn phớt nhẹ.

“Em sẽ là của anh.”

“Rồi còn gì,” tôi khẽ đáp.

“Hợp pháp cơ,” anh mấp má môi và cười ranh mãnh.

Lily đang đứng cạnh Mia trông tiu nghỉu; Gretchen thì như thể vừa nuốt phải cái gì đắng chát khó chịu lắm. Khi tôi lo lắng ngó quanh đám đông đang tùm tùm lại, tôi bắt gặp ánh mắt Elena. Miệng bà ta há hốc. Bà ấy choáng váng quá – có khi đang hốt hoảng, và tôi không tìm được chút cảm giác mãn nguyện mãnh liệt khi thấy bà ta chết điếng người. Nhưng mà bà ta làm cái quái gì ở đây nhỉ?

Carrick và Grace cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi nhanh chóng được ôm hôn và được cả nhà Grey vây lấy xung quanh.

“Ôi, Ana – mẹ rất mừng hai con sắp trở thành người một nhà,” Grace thốt lên chan chứa tình cảm. “Christian thay đổi đấy... Nó... đang hạnh phúc. Mẹ cảm ơn con lắm.” Tôi đỏ bừng bừng, bối rối trước tình cảm dào dạt của bà nhưng cũng thầm thích thú trong lòng.

“Nhấn đâu hả chị?” Mia la lên khi ôm chầm tôi.

“À... ừm...” *Phải rồi. Nhấn nữa!* Tôi chẳng nghĩ tới chuyện nhấn nhieć. Tôi liếc nhìn Christian.

“Bọn anh sẽ đi chọn với nhau.” Christian trừng mắt với cô em.

“Ôi, đừng nhìn em kiêu thế, anh Grey!” cô quát lại, rồi quàng tay quanh người anh. “Em sợ anh lắm đấy, Christian,” cô bé nói. Cô ấy là người duy nhất tôi biết không bị kiêu trừng mắt của Grey đe dọa. Tôi thấy nao núng rồi đây... Chà chà, chắc chắn sẽ quen thôi mà.

“Khi nào hai người cưới? Anh chị chọn được ngày chưa?” Cô bé cười tươi rói với Christian.

Anh lắc đầu, rõ ràng bực mình. “Chưa biết, và chưa có ngày. Ana và anh cần bàn bạc thêm đã,” anh cau kỉnh đáp.

“Em mong anh chị sẽ tổ chức một đám cưới thật hoành tráng, ở ngay đây,” cô bé hăng hái nói thêm, phớt lờ vẻ gay gắt của ông anh.

“Bọn anh có thể sẽ bay đi Vegas ngày mai đấy,” anh cầu nhàu với cô bé, và nhận được ngay cái bĩu môi nhăn nhó đúng kiểu Mia Grey. Anh trợn tròn mắt rồi quay sang Elliot, ông anh trai ôm choàng lấy Christian đầy thắm thiết lần thứ hai như thế lâu lắm mới gặp.

“Cứ thế phát huy nhé, em trai.” Anh vỗ lên lưng Christian.

Sự hưởng ứng từ căn phòng đầy náo nhiệt, và mấy phút sau đó tôi thấy mình đang bên cạnh Christian cùng bác sĩ Flynn. Elena hình như biến mất dạng, còn Gretchen thì rầu rĩ tiếp sâm-panh đầy các ly.

Đứng cạnh bác sĩ Flynn là một phụ nữ trẻ nổi bật với mái tóc dài đen tuyền, xẻ giữa đầy ấn

tượng và mắt nâu lục dễ thương.

“Christian,” Flynn chào, chìa tay ra. Christian bắt tay anh ấy nồng nhiệt.

“Chào John. Rhian.” Anh hôn lên má người phụ nữ tóc đen. Cô ấy xinh xắn dễ thương thật.

“Mừng là cậu vẫn về với chúng tôi, Christian. Cuộc đời hẳn sẽ u ám – và túng quẫn lắm – nếu thiếu cậu.”

Christian cười mỉm.

“Kìa John!” Rhian quở trách, trước vẻ thích thú của Christian.

“Rhian, đây là Anastasia, vợ sắp cưới của tôi. Ana, đây là vợ John.”

“Rất vui được gặp người phụ nữ cuối cùng đã đoạt được trái tim Christian.” Rhian thân thiện cười với tôi.

“Cảm ơn chị,” tôi lí nhí đáp, lại bối rối rồi.

“Cậu đã ghi được bàn cầu trường vào trúng gôn đấy, Christian,” bác sĩ Flynn lắc đầu với vẻ hoài nghi thú vị. Christian nhăn mặt với ông.

“John – lại cái trò ẩn dụ về trò cricket đấy.” Rhian tròn tròn mắt. “Chúc mừng đôi bạn về chúc mừng sinh nhật nhé, Christian. Một món quà sinh nhật thật tuyệt vời nhỉ.” Cô ấy mỉm cười rạng rỡ với tôi.

Tôi không biết bác sĩ Flynn cũng ở đây, cả Elena nữa. Khá bất ngờ, tôi nghĩ vất óc để xem mình có cần hỏi gì ông không, nhưng một bữa tiệc sinh nhật không phải nơi gặp gỡ phù hợp để xin tư vấn tâm lý.

Chúng tôi nói chuyện lặt vặt thêm mấy phút. Rhian là bà mẹ nội trợ ở nhà với hai bé con. Tôi đoán cô ấy là lý do khiến bác sĩ Flynn hành nghề ở nước Mỹ.

“Cô ấy khỏe rồi, Christian, đáp ứng tốt với điều trị. Thêm vài tuần nữa thì chúng ta có thể xem xét việc điều trị ngoại trú.” Bác sĩ Flynn và Christian hạ thấp giọng nói chuyện, nhưng tôi không ngăn được mình dỏng tai nghe, phần nào bất lịch sự với Rhian.

“Thế rồi giờ lại lĩnh kính tã bỉm với sữa cháo thôi...”

“Mấy việc ấy hẳn chón hết thời gian của chị.” Tôi ngượng đỏ mặt, quay lại câu chuyện với Rhian, chị ấy cười rất duyên dáng. Tôi biết Christian và Flynn đang bàn chuyện về Leila.

“Cứ hỏi cô ta vài chuyện giúp tôi,” Christian khẽ nói.

“Thế cô làm gì hả Anastasia?”

“Chị cứ gọi là Ana được rồi ạ. Tôi làm về xuất bản.”

Christian và bác sĩ Flynn lại càng hạ thấp giọng hơn, bức thật đấy. Nhưng họ ngừng nói chuyện khi có hai phụ nữ lúc này tôi không biết mặt tới nhập hội – là Ros và cô nàng ngực đầy đà mà Christian giới thiệu là đối tác của mình tên Gwen.

Ros có sức quyến rũ thật, và tôi sớm phát hiện ra họ sống gần như đối diện với Escala. Cô ấy ca tụng tài lái máy bay của Christian hết lời. Đó lần đầu cô ấy ngồi trên *Charlie Tango*, và cô ấy bảo chẳng ngần ngại được đi lần nữa. Cô ấy là một trong số ít phụ nữ tôi từng gặp không bị lóa mắt bởi anh ấy... chà, một điều rõ ràng rành.

Gwen thì có khiếu hài hước nên cứ cười khúc khích suốt, nên Christian có vẻ thoải mái lạ thường với hai người bọn họ. Anh biết họ khá rõ. Họ không nói chuyện công việc, nhưng có thể nói Ros là một phụ nữ thông minh có khả năng dễ dàng bắt kịp Christian. Cô ấy cũng có điệu cười khàn khàn ồ ồ vì hút quá nhiều thuốc lá.

Grace cắt ngang cuộc nói chuyện thư thả của chúng tôi để thông báo với mọi người rằng bữa

tiệc buffet đã sẵn sàng trong bếp nhà Grey. Khách khứa từ từ đi về phía sau ngôi nhà.

Mia chặn kịp tôi ở hành lang. Cô mặc chiếc bộ váy hồng nhạt bông bênh như búp bê và giày gót nhọn, cô bé trội hẳn hơn tôi như thiên thần trên cây giáng sinh. Cô ấy cầm hai ly rượu cocktail.

“Chị Ana,” cô bé khe khẽ gọi. Tôi ngược lên nhìn Christian, anh buông tôi ra với ánh mắt như nhả nhủ ~~dip-may-mắn-nhất-ở-con-bé-mà-anh-thấy-không-thể-đối-phó-được~~, thế là tôi lỉnh vào bếp với cô bé.

“Đây này chị,” cô bé mời mọc với vẻ láu lỉnh. “Món martini chanh đặc biệt của bố em – ngon hơn hẳn sâm-panh cơ.” Cô bé đưa tôi ly rượu và hồi hộp chờ tôi nhấp thử một ngụm.

“Ừm... ngon tuyệt. Nhưng mạnh quá.” Cô bé muốn gì thế? Cố tình chuốc tôi say à?

“Chị Ana, em cần mấy lời khuyên. Em không thể hỏi Lily – cô ấy quá khắt khe với mọi chuyện.” Mia đảo tròn mắt rồi cười tươi với tôi. “Cô ấy ghen tị với chị. Em nghĩ cô nàng đã hy vọng một ngày kia cô ấy với Christian có thể cặp với nhau.” Mia cười phá lên trước điều phi lý ấy, còn tôi thì hơi run trong lòng.

Đây là chuyện tôi sẽ phải đấu tranh trong thời gian dài nữa – những người phụ nữ khác thêm muốn anh chàng của tôi. Tôi gạt ý nghĩ khó chịu ấy ra khỏi đầu và kéo mình về với vấn đề trước mắt. Tôi nhấp thêm một ngụm martini.

“Chị sẽ cố gắng giúp. Em kể đi.”

“Chị biết đấy, Ethan và em mới gặp nhau chưa lâu, cảm ơn chị đấy.” Cô cười tươi rói.

“Ừ.” Cô bé định dẫn dắt tới chuyện quái gì nữa thế?

“Ana à, anh ấy chẳng muốn hẹn hò em.” Cô bé bĩu môi.

“Ơ.” Tôi chớp chớp mắt, bị bất ngờ, và nghĩ thầm, *Có lẽ cậu ấy đơn giản là không si mê em.*

“Nghe này, chuyện chẳng hay ho gì. Anh ấy không muốn hẹn hò vì em gái anh ấy đang cặp với anh trai em. Chị biết đấy – anh ấy nghĩ làm thế thì như thể loạn luân. Nhưng em biết anh ấy thích em. Em có thể làm được gì đây?”

“Ồ, chị hiểu rồi,” tôi khẽ đáp, cố câu kéo thêm thời giờ cho mình. Biết nói gì nhỉ? “Em có thể đồng ý làm bạn và chờ thêm thời gian không? Ý chị là em cũng mới quen cậu ấy.”

Cô bé nhướn mày lên.

“Này này, chị biết mình chỉ mới quen anh Christian nhưng mà...” tôi nhăn mặt, không chắc muốn nói gì. “Mia à, chuyện này thì em và Ethan phải giải quyết với nhau. Chị thì chị sẽ thử tiến bằng tình bạn xem sao.”

Mia cười tủm tỉm.

“Chị học cách nhìn đó từ Christian hử?”

Tôi đỏ mặt. “Nếu em cần lời khuyên, hỏi Kate xem. Chị ấy có thể hiểu thấu vấn đề ví như em trai mình cảm thấy thế nào.”

“Chị nghĩ thế à?” Mia hỏi.

“Ừ.” Tôi cười khích lệ.

“Tuyệt. Cảm ơn chị, Ana.” Cô bé lại ôm tôi rồi lon ton hí hửng quay đi ra cửa – trông khá ấn tượng, mặc dù đang mang đôi giày gót nhọn hoắt – chắc chắn tìm Kate để quấy rầy đây. Tôi nhấp một ngụm Martini nữa, và định đi theo cô bé thì bị chặn lại trên đường.

Elena lướt vào phòng, vẻ mặt căng thẳng, hằm hằm giận dữ. Bà ta khép cánh cửa lại rất khẽ sau lưng rồi trừng mắt với tôi.

Ơ, chết tiệt.

“Ana,” bà ta khinh khỉnh chào.

Tôi huy động mọi sức bình tĩnh ở bản thân, hơi bỗng bênh nhờ hai ly rượu sâm-panh và ly cocktail mạnh chết người trên tay. Tôi đoán máu huyết đang rút hết khỏi mặt mình, nhưng tôi kịp huy động cả cô nàng Tiềm Thức lẫn Nữ Thần Ham Muốn lần lượt xuất hiện để giúp trấn tĩnh và lạnh lùng khi cần.

“Elena.” Tôi đáp khẽ, nhưng đều đều, mặc dù miệng khô rang. Sao người đàn bà này cứ làm tôi bực mình mãi thế? Và giờ bà ta muốn gì đây?

“Đáng ra tôi phải thành tâm chúc mừng cô, nhưng tôi nghĩ thế lại không được thích hợp.” Đôi mắt xanh lơ lạnh lùng sắc bén của bà ta hờ hững nhìn tôi, chất chứa sự căm ghét.

“Tôi chẳng cần cũng chẳng muốn bà chúc mừng đâu, Elena. Tôi vừa bất ngờ vừa thất vọng khi thấy bà ở đây.”

Bà ta nhướn mày lên. Tôi đoán bà bị bất ngờ.

“Tôi chưa từng nghĩ cô lại là đối thủ đáng gờm, Anastasia. Nhưng cô dần dần làm tôi ngạc nhiên đấy.”

“Tôi chẳng may nghĩ gì về bà hết.” Tôi lạnh lùng nói dối. Christian sẽ hãnh diện lắm đây. “Giờ xin phép bà, tôi có nhiều việc hay ho hơn để làm hơn là lãng phí thời gian với bà.”

“Chưa nhanh thế đâu, thưa cô,” bà ta rít lên, tựa lưng vào cửa, chặn nó lại. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì thế hả, ưng thuận cưới Christian ư? Nếu cô nghĩ dù chỉ một phút thôi cô có thể khiến cậu ấy hạnh phúc, thì cô nhầm to rồi.”

“Việc tôi chấp thuận với Christian chẳng liên quan gì tới bà.” Tôi cười duyên đáng đầy mỉa mai. Bà ta lờ tôi đi.

“Cậu ta có những nhu cầu – những nhu cầu mà cô không có khả năng đáp ứng được,” bà ta hả hê nói tiếp.

“Bà biết gì về nhu cầu của anh ấy?” Tôi gắt lên. Cảm giác thịnh nộ bùng bùng lên trong lòng khi chất adrenaline dấy lên trong cơ thể. Sao mụ khốn này dám thuyết giảng tôi? “Bà chẳng là cái thá gì, chỉ là kẻ dụ dỗ trẻ em bệnh hoạn, và nếu phải tay tôi, tôi sẽ quăng bà xuống mười bảy tầng địa ngục rồi mỉm cười bỏ đi. Giờ tránh ra cho tôi đi – hay tôi phải buộc bà làm thế đây?”

“Cô đang phạm sai lầm nghiêm trọng đấy, quý cô.” Bà ta lắc ngón tay gầy gò được tỉa tót đẹp đẽ trước mặt tôi. “Sao cô dám phán xét lối sống của chúng tôi? Cô chẳng hiểu gì hết, và cô không biết mình đang kéo bản thân mình vào chuyện gì đâu. Và nếu cô tưởng cậu ấy sẽ hạnh phúc với cô nàng đào mỏ bé bỏng rụt rè như cô...”

Ra thế! Tôi hất chỗ martini chanh còn lại trong ly vào mặt bà ta, làm bà ta ướt sũng.

“Bà đừng có nhúng mũi vào việc của tôi!” Tôi quát vào mặt bà ta. “Khi nào bà mới hiểu hả? Chẳng liên quan quái gì tới chuyện của bà!”

Bà ta sững sờ nhìn tôi, choáng váng vì sợ, quệt nước rượu nhóp nhóp trên mặt. Tôi tưởng bà ta sắp nhào tới chỗ tôi, nhưng bà ta đột nhiên quay ngoắt về phía cánh cửa vừa mở.

Christian đang đứng ở lối vào. Mất một phần ngàn tích tắc để anh ấy nhận ra tình hình – tôi tái mét và run rẩy, bà ta ướt sũng và tím tái. Khuôn mặt đáng yêu của anh sa sầm lại, rồi nhăn nhó vì giận dữ khi anh bước tới đứng giữa chúng tôi.

“Bà đang làm chuyện quái gì thế hả, Elena?” anh hỏi, giọng lạnh như băng và pha lẫn đe dọa.

Bà ta chớp mắt nhìn anh. “Cô ta không hợp với cậu đâu, Christian,” bà thì thầm.

“Gì cơ?” anh quát lên, làm cả hai chúng tôi giật nảy mình. Tôi không nhìn thấy mặt anh, nhưng cả người anh gồng lên, tốt ra vẻ thù địch.

“Làm thế quái nào bà biết cái gì hợp với tôi hay không hả?”

“Cậu có nhu cầu, Christian,” bà ta đáp với giọng êm du.

“Tôi đã bảo bà rồi – không phải việc của bà,” anh gầm lên. Ôi chết thật – Christian Cực Kỳ Giận Dữ vừa chồm lên dữ tợn. Mọi người sắp nghe thấy hết mất.

“Cái gì đây?” Anh dừng lại, trừng mắt nhìn bà ta. “Bà tưởng là bà sao? Bà tưởng mình mới hợp với tôi ư?” Giọng anh dịu xuống nhưng nhuốm vẻ khinh miệt, và đột nhiên tôi không muốn ở đây nữa. Tôi không muốn chứng kiến cuộc đối đầu thân mật này. Tôi định bỏ đi. Nhưng bị kẹt lại – chân tay tôi không chịu nhúc nhích.

Elena nuốt khan và dường như bà ta uốn mình thẳng đơ. Điều bộ của bà ta thay đổi rất kín đáo, oai vệ hơn, rồi bà ấy tiến thẳng tới chỗ Christian.

“Tôi đã là điều tuyệt vời nhất đến với cậu,” bà ta rít lên đầy ngạo mạn. “Nhìn mình bây giờ mà xem. Một trong những doanh nhân giàu có, thành công nhất nước Mỹ – quyền lực, uy danh – cậu chẳng còn thiếu cái gì. Cậu là bá chủ trong thế giới của mình.”

Anh bước thụt lùi như thể vừa bị choang một cú đánh, ngậy ra nhìn bà ta đầy bất ngờ vì bị xúc phạm.

“Cậu đã mê say việc đó, Christian, đừng cố phỉnh phờ bản thân nữa. Cậu từng dẫn vào con đường tự hủy hoại bản thân mình, và tôi đã cứu vớt cậu khỏi đó, kéo cậu thoát khỏi cuộc sống phía sau những chấn song. Tin tôi đi cưng, đáng lẽ đời cậu đã xong từ bấy lâu rồi. Tôi đã dạy cậu mọi thứ cậu muốn biết, mọi thứ cậu cần.”

Mặt Christian trắng nhợt, chăm chăm nhìn bà ta kinh hoàng. Khi anh mở lời, giọng nói trầm và bối rối.

“Bà dạy tôi quan hệ, Elena. Nhưng chuyện đó trống rỗng, giống y như bà. Bảo sao Linc bỏ đi.”

Miệng tôi đắng ngắt. Tôi không nên ở đây. Nhưng tôi đứng như chôn chân một chỗ, bị mê mẩn thần trí khi họ bôi móc ruột gan nhau ra.

“Bà chưa từng ôm tôi,” Christian lẩm bẩm. “Bà chưa từng nói yêu tôi.”

Bà ta nheo mắt lại. “Tình yêu chỉ cho những kẻ khờ thôi, Christian.”

“Cút ra khỏi nhà tôi.” Giọng nói giận dữ, đầy kiên quyết của bác Grace làm chúng tôi giật bắn người. Cả ba cái đầu quay ngoắt về phía Grace đứng ở ngưỡng cửa. Bà trừng mắt nhìn Elena. Bà ta tái nhợt dưới làn da rám nắng xứ Saint-Tropez.

Thời gian như đóng băng khi mọi người cùng hít vào hỗn hển. Rồi bác Grace bước thẳng vào phòng, ánh mắt bùng bùng thịnh nộ không rời khỏi Elena, tới khi bà đứng trực diện trước bà ta. Elena mở tròn mắt hết hoảng, Grace tát mạnh lên mặt bà ta, cú va chạm mạnh đến nỗi dội vào những bức tường phòng ăn và vọng lại.

“Đừng có chạm những móng vuốt dơ dáy của cô vào con trai tôi nữa, đồ đàn điếm, và cút khỏi nhà tôi – ngay!” Bà gắt lên dưới hàm răng nghiến chặt.

Elena ôm chặt bên má đang đỏ ửng lên và ngậy ra vì hốt hoảng mất một lát, choáng váng và chớp mắt nhìn Grace. Rồi bà ta hấp tấp đi ra khỏi phòng, không thèm đóng cửa lại sau lưng.

Grace từ từ quay sang Christian, sự im lặng đầy căng thẳng chùng xuống như tấm màn dày ngăn giữa chúng tôi khi Christian và Grace nhìn nhau trân trối. Một lát sau, bác Grace mở lời.

“Ana, trước khi bác giao Christian cho cháu, cháu có thể cho bác một hai phút ở riêng với con trai mình được không?” Giọng bà nhẹ nhàng, khàn đục nhưng rất mạnh mẽ.

“Được ạ,” tôi đáp rồi vội vàng đi ra khỏi phòng thật nhanh, lo lắng liếc lại phía sau nhưng không ai nhìn tôi cả. Họ cứ nhìn nhau chăm chăm, không nói không rằng.

Ra tới hành lang tôi ngay lập tức mất thăng bằng. Tim tôi nện thình thịch, máu chảy rần rật trong huyết mạch... Tôi thấy sợ hãi và choáng ngợp quá sức mình. Trời đất ơi, chuyện thật

nặng nề và giờ bác Grace biết mất rồi. Tôi không thể mừng tượng ra bà sẽ nói gì với Christian. Tôi biết làm thế này thật không phải, nhưng tôi cứ tựa vào cánh cửa để cố nghe lén.

“Bao lâu rồi, Christian?” Giọng bác Grace nhẹ nhàng. Khó mà nghe rõ bà nói gì.

Tôi không nghe thấy tiếng anh ấy trả lời.

“Bấy giờ con mấy tuổi?” Giọng bà vẫn kiên quyết. “Kể mẹ biết đi. Lúc chuyện này bắt đầu thì con mấy tuổi?” Lần này tôi cũng không nghe thấy tiếng Christian.

“Mọi chuyện ổn chứ, Ana?” Ros cắt ngang.

“Vâng. Tốt cả. Cảm ơn chị. Tôi...”

Ros mỉm cười. “Tôi đang đi kiểm túi xách. Tôi cần hút điếu thuốc.”

Một lát sau, tôi tính đi cùng cô ấy.

“Tôi đi vào nhà vệ sinh chút.” Tôi cần lấy lại bình tĩnh và sắp xếp lại suy nghĩ của mình, ngắm xem mình vừa nghe vừa thấy cái gì. Lên gác có lẽ là chỗ an toàn nhất để được một mình. Tôi nhìn theo dáng Ros đi vào phòng khác, tôi bước hai bậc thang một lên tầng hai, rồi lên thẳng tầng ba. Chỉ có một nơi tôi muốn vào.

Tôi mở cửa phòng ngủ hồi nhỏ của Christian và đóng lại, hít vào thật mạnh. Tới chỗ chiếc giường, tôi nằm phịch xuống và nhìn trần trần lên trần nhà trắng tốt một màu.

Quý thần ơi. Đấy rõ ràng là cuộc chạm trán đau đớn nhất mà tôi phải trải qua, và giờ tôi thấy tê điếng người. Chồng sắp cưới của tôi đối diện người tình cũ – không có cô dâu sắp cưới nào phải trải qua chuyện này mới phải. Cũng phải nói rằng, phần nào trong tôi thấy mừng khi bà ta bộc lộ đúng bản chất thật của mình, và tôi ở ngay đó chứng kiến hết.

Tôi nghĩ tới bác Grace. Tội nghiệp bác ấy, phải nghe thấy hết. Tôi ghì chặt chiếc gối của Christian. Bà đã nghe được chuyện Christian và Elena từng dấn dứ với nhau – nhưng không phải bản chất của vấn đề. Tạ ơn thượng đế. Tôi lẩm bẩm.

Tôi đang làm gì thế này? Biết đâu mục đích cái ấy có lý.

Không được, tôi gạt phăng suy nghĩ ấy. Bà ta thật lạnh lùng và tàn nhẫn. Tôi lắc đầu. Bà ấy sai rồi. Tôi phù hợp với Christian. Tôi là thứ anh ấy cần. Và bỗng nhiên tôi nhận ra một điều cực kỳ rõ ràng, tôi không thắc mắc anh ấy đã sống theo kiểu của mình tới giờ *như thế nào* – mà là *tại sao* lại thế. Lý do để anh làm những chuyện đó với vô số các cô gái – tôi thậm chí không muốn biết có bao nhiêu người. Cách sống như thế nào không sai. Họ đều trưởng thành cả.

Họ đều được an toàn, không mất trí, mối quan hệ đồng thuận hai bên – làm sao Flynn làm được thế nhỉ? Mà vấn đề là tại sao. Cái điều tại sao này mới sai trái. Cái tại sao này xuất phát từ nơi ẩn khuất thâm kín của anh ấy.

Tôi nhắm mắt lại, gác hai tay lên che chắn. Nhưng giờ anh đã tiến về phía trước, để lại chuyện cũ phía sau lưng, và cả hai chúng tôi đều minh bạch. Chúng tôi đều rọi sáng cho nhau. Chúng tôi có thể dẫn bước nhau đi. Một ý nghĩ nảy đến trong tôi. Chết thật! Một ý nghĩ âm ỉ gặm nhấm trong lòng, mà tôi thì đang ở vị trí cần để bóng ma đó ngủ yên. Tôi nhồm dậy. Phải rồi, tôi phải làm được.

Tôi run rẩy đứng dậy, tuột giày ra, đi tới bàn của anh, xem xét tấm bảng gắn phía trên. Những bức ảnh Christian hồi trẻ vẫn ở đó – sao mà chua chát thế khi tôi nhớ tới cảnh tượng mình vừa chứng kiến giữa anh ấy và bà Robinson. Và ở một góc bảng là bức ảnh đen trắng nhỏ – người mẹ để làm gái điểm nghiện ngập.

Tôi bật đèn bàn và hướng ánh sáng về bức ảnh. Tôi còn chẳng biết tên bà ấy. Trông bà ấy rất giống anh, nhưng trẻ hơn và u sầu hơn, và nhìn vào gương mặt âu sầu của bà ấy, tôi cảm thấy đầy thương cảm. Tôi cố tìm xem có nét tương tự nào giữa bà ấy với tôi không. Tôi ghé sát mắt vào bức ảnh, nhìn thật kỹ lưỡng và không nhận thấy gì. Có lẽ ngoại trừ mái tóc, nhưng tôi nghĩ

tóc bà sáng màu hơn tóc tôi. Tôi không giống bà tạo nào. Thật nhẹ cả người.

Cô nàng Tiềm Thức tắc lưỡi, khoanh hai tay lại và trừng mắt nhìn qua cặp kính bán nguyệt. *Sao cậu cứ hành hạ bản thân mình thế? Cậu đã nói đồng ý. Tự mình chui đầu vào rọ còn gì.* Tôi bấu môi với cô nàng. Phải rồi, tự tôi đã quyết, mà mừng sao lại như thế. Tôi muốn nằm trên chiếc giường này cùng Christian đến hết đời. Nữ Hoàng Ham Muốn trong tôi đang khoanh chân ngồi thiền nở nụ cười bình thản. Đúng thế. Tôi đã có quyết định đúng đắn.

Tôi phải đi tìm anh ấy – Christian chắc đang lo đây. Không biết tôi ở trong phòng anh được bao lâu rồi; anh sẽ tưởng tôi biến mất tăm mất tích. Tôi đảo tròn mắt khi ngầm nghĩ phản ứng của anh ra sao. Hy vọng anh và bác Grace đã nói chuyện xong. Tôi rùng mình khi tưởng tượng bà đã nói gì với anh ấy.

Tôi chạm mặt Christian khi anh đang đi lên cầu thang tầng hai để tìm tôi. Nét mặt anh căng thẳng và mệt mỏi – không còn là anh chàng Lắm Chiêu vô tư lúc đến nữa rồi. Khi tôi bước tới đầu cầu thang, anh dừng lại ở bậc thang trên cùng, chúng tôi đứng đối diện mắt thẳng mắt nhau.

“Chào em,” anh dè dặt nói.

“Chào anh,” tôi cũng đáp lại e dè.

“Anh đã lo...”

“Em biết,” tôi ngắt lời anh. “Em xin lỗi – em không thể tham dự tiệc tùng. Anh biết đấy, nên em phải lánh mặt đi. Để suy nghĩ. Tôi với tay vuốt ve mặt anh. Mắt anh nhắm lại và áp má vào lòng bàn tay tôi.

“Và em nghĩ em nên tránh vào phòng anh à?”

“Vâng.”

Anh đỡ lấy tay tôi và kéo vào lòng mình, tôi tự nguyện đón lấy vòng tay anh, nơi yêu dấu nhất của tôi trên thế giới này. Anh có mùi thơm của quần áo mới, cơ thể sạch sẽ và mùi thơm của Christian – hương vị gợi cảm và êm đềm nhất quả đất. Anh dụi mũi vào tóc tôi hít hà.

“Anh xin lỗi đã để em phải chịu đựng mấy chuyện này.

“Không phải lỗi của anh đâu, Christian. Sao bà ta lại ở đây?” Anh cúi nhìn tôi và miệng anh nhếch lên áy náy.

“Bà ta là bạn bè của gia đình.”

Tôi cố kìm không phản ứng lại. “Giờ thì không còn nữa rồi. Mẹ anh sao rồi?”

“Bây giờ mẹ đang cực kì giận anh. Anh thực lòng mừng có em ở đây, và ta đang có tiệc. Nếu không chắc anh chỉ còn nước hấp hối.”

“Tệ thế hử?”

Anh gật đầu, mắt nhìn nghiêm nghị, tôi cảm nhận được anh bối rối nhường nào trước phản ứng của mẹ.

“Anh có trách bà không?” Giọng tôi thật dịu nhẹ, dễ dàng.

Anh ôm tôi thật chặt, và dường như chưa biết chắc, nên tiếp tục nghĩ ngợi.

Cuối cùng anh đáp. “Không.”

Whoa! Đột phá mới đây. “Mình ngồi nhé?” tôi hỏi.

“Ừ. Ở đây à?”

Tôi gật đầu và cùng ngồi xuống đầu cầu thang.

“Thế giờ anh cảm thấy sao?” tôi hỏi han, lo lắng siết chặt tay anh và ngắm gương mặt buồn bã nghiêm nghị của anh.

Anh thở dài thườn thượt.

“Anh cảm thấy được tự do.” Anh nhún vai rồi tươi cười – nụ cười rạng rỡ vô tự lực của Christian, thế là bao mệt mỏi và căng thẳng của ít phút trước tan biến.

“Thật chứ?” tôi cười đáp lại. Wow, tôi sẵn lòng dấn lên than hồng để được thấy nụ cười này.

“Quan hệ hợp tác làm ăn của bọn anh thế là hết. Xong rồi.”

Tôi nhăn mặt. “Anh định đóng cửa kinh doanh thẩm mỹ à?”

Anh cười nhạt. “Anh đâu phải loại người hằn thù cỡ ấy, Anastasia,” anh quở trách tôi. “Không. Anh sẽ tặng hẳn nó cho bà ta. Thứ hai anh sẽ nói chuyện với luật sư. Anh chịu ơn bà ta thế là được rồi.”

Tôi nhướn mày nhìn anh. “Không còn bà Robinson nữa à?” Miệng anh nhếch lên cười và lắc đầu.

“Hết rồi.”

Tôi mỉm cười.

“Em rất tiếc, anh đã mất đi một người bạn.”

Anh nhún vai và tủm tỉm cười. “Thật không đấy?”

“Không đâu,” tôi thú thật, ngượng đỏ mặt.

“Đi nào.” Anh đứng dậy, chìa tay ra. “Mình dự tiệc thật vui vẻ thôi. Có khi anh uống say cũng được.”

“Anh có bị say không đấy?” tôi hỏi và đón lấy tay anh.

“Không hề, từ dạo tuổi trẻ điên cuồng.” Chúng tôi đi xuống lầu.

“Em ăn gì chưa?” anh hỏi.

Ôi, quên mất.

“Chưa ạ.”

“Thế thì ăn cái đã. Lúc thấy và ngửi mùi bốc lên ở Elena thì anh thấy em đã hắt vào bà ta món cocktail nặng chết người của bố anh đấy.” Anh nhìn tôi, cố ra vẻ không đùa cợt nhưng không được.

“Christian, em...”

Anh giơ tay lên.

“Không tranh cãi nữa, Anastasia. Nếu em định uống tiếp – rồi hắt rượu lên người tình cũ của anh thì em phải ăn cái đã. Quy tắc số một đấy. Anh tin rằng mình đã bàn bạc chuyện này sau cái đêm đầu tiên ở cùng nhau rồi chứ.”

Ôi vâng. Khách sạn Healthman.

Quay ra đến hành lang, anh dừng lại vuốt má tôi, ngón tay anh lướt theo quai hàm.

“Anh đã nằm thức chong chong và ngắm em ngủ,” anh thì thào. “Chắc anh phải lòng em từ lúc đó.”

Ồ.

Anh cúi xuống, dịu dàng hôn tôi, tôi như tan ra, mọi căng thẳng khoảng một tiếng vừa qua âm ỉ từ trong tôi thấm ra ngoài.

“Ăn nào,” anh nhắc.

“Vâng,” tôi ưng thuận vì ngay bây giờ tôi sẵn lòng làm mọi thứ vì anh ấy. Cầm tay tôi, anh dẫn vào bếp, bữa tiệc đang rất sôi nổi.

“CHÚC NGỦ NGON NHÉ, JOHN, RHIAN.”

“Xin chúc mừng cô, Ana. Hai bạn sẽ rất hạnh phúc.” Bác sĩ Flynn cười thân thiện tạm biệt chúng tôi ở hành lang rồi cũng Rhian ra về.

“Chúc ngủ ngon.”

Christian đóng cửa và lắc đầu. Anh cúi nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên bùng lên thích thú.

Chuyện gì thế?

“Còn lại mỗi gia đình thôi. Anh nghĩ mẹ anh đã uống quá nhiều rồi.” Grace đang hát đang hát karaoke trong phòng sinh hoạt gia đình. Kate và Mia đang đặt cược vào bà.

“Anh đang trách bà đấy à?” tôi tủm tỉm cười, cố làm không khí giữa hai đứa dịu xuống. Thành công rồi.

“Em đang trêu tôi đấy à, cô Steele?”

“Đúng đấy.”

“Một ngày hay ho thật.”

“Christian này, gần đây thì ngày nào với anh chẳng hay ho.” Tôi nói giọng châm chích.

Anh lắc đầu. “Nói được thì làm được đấy nhé, cô Steele. Đi nào – anh muốn cho em xem cái này.” Anh nắm tay tôi dẫn đi qua nhà tới bếp, có Carrick, Ethan và Elliot đang nói chuyện về đội Mariners, uống những ly cocktail cuối và đồ ăn còn lại.

“Đi dạo đấy à?” Elliot đùa đầy ẩn ý khi chúng tôi đi qua cánh cửa kiểu Pháp. Christian lờ ông anh đi. Carrick nhăn mặt với Elliot, lắc đầu quở trách.

Khi chúng tôi bước chân tới bãi cỏ, tôi tuột giày ra. Nửa vầng trăng chiếu sáng khắp khu vịnh. Trời đêm rực rỡ, phủ lên mọi thứ đang ẩn dưới bóng đêm u ám, và ánh đèn của Seattle thì lấp lánh từ xa xa. Đèn trong nhà thuyền vẫn bật, ánh đèn lấp lánh dịu dịu giữa sắc lạnh lạnh của ánh trăng.

“Christian, em muốn ngày mai mình tới nhà thờ.”

“Ờ?”

“Em đã cầu xin anh sống sót trở về và anh đã về. Đó là điều tối thiểu em làm được.”

“Đồng ý.”

Chúng tôi im lặng dạo bước tay trong tay một lúc rất thư thái. Rồi tôi chợt nhớ ra.

“Anh định treo mấy bức ảnh José chụp em ở đâu thế?”

“Anh đã nghĩ ta có thể treo chúng trong ngôi nhà mới.”

“Anh đã mua nhà à?”

Anh dừng lại chăm chú nhìn tôi, giọng anh đầy lo lắng. “Ừ. Anh tưởng em thích nó.”

“Thích chứ. Anh mua bao giờ thế?”

“Sáng hôm qua. Giờ ta cần quyết định sẽ làm gì với nó,” anh đáp, thoải mái hẳn.

“Đừng làm hỏng nó. Nhé. Ngôi nhà hẳn đáng yêu rồi. Chỉ cần được chăm chút yêu thương nữa thôi.”

Christian phì cười. “Được rồi. Anh sẽ bảo Elliot. Anh ấy quen một kiến trúc sư giỏi; cô ấy đã thiết kế cho ngôi nhà của anh ở Aspen. Anh ấy có thể tu sửa giúp.”

Tôi thở phào, đột nhiên nhớ ra lần trước chúng tôi dạo bước qua bãi cỏ dưới ánh trăng sáng để tới nhà thuyền. Ô kìa, có lẽ giờ chúng tôi cũng đang làm giống thế. Tôi phì cười.

“Gì thế?”

“Em nhớ lại lần trước anh dẫn em tới nhà thuyền.”

Christian khẽ bật cười. “Ờ, lần đấy vui nhỉ. Thực ra...” Anh đột ngột dừng lại rồi vác tôi lên vai, tôi kêu thê lên mặc dù chúng tôi chưa đi khỏi nhà đủ xa.

“Lúc ấy anh thực sự giận lắm, nếu em nhớ không nhầm,” tôi vừa nói vừa thở.

“Anastasia, anh luôn rất giận đấy.”

“Đâu, không phải thế.”

Anh đánh vào hông tôi khi dừng lại bên ngoài cánh cửa gỗ. Anh để tôi trượt xuống đất dọc theo người mình rồi hai tay anh đỡ mặt tôi.

“Không, không còn giận nữa.” Anh cúi xuống hôn tôi thật mạnh. Khi anh tách ra, tôi thở không ra hơi, khát khao đang chạy rần rật khắp người.

Anh nhìn tôi, và trong ánh đèn phát ra từ bên trong nhà thuyền, tôi thấy anh đang lo lắng. Anh chàng ưa lo nghĩ của tôi, không phải bạch hoàng tử hay hắc hiệp sĩ nào hết, mà chỉ là người đàn ông đẹp đẽ, anh-chàng-hoàn-toàn-không-hư-hỏng, là người tôi yêu. Tôi đưa tay ve vuốt mặt anh, miết ngón tay theo vệt tóc mai, dọc theo quai hàm, rồi ngón tay trở chạm vào môi anh. Anh thả lỏng người.

“Anh có cái này cho em xem ở bên trong,” anh mở cánh cửa.

Ánh đèn huỳnh quang sáng chói lợi tủa khắp con thuyền đang đỗ ở bến, bập bênh êm dịu trên mặt nước tối thẫm. Có một chiếc thuyền mái chèo ở bên cạnh.

“Đi nào.” Christian đỡ tay tôi dẫn đi lên bậc thang gỗ. Mở cánh cửa phía trên, anh bước sang một bên để tôi đi vào.

Miệng tôi há hốc kinh ngạc. Không còn nhận ra nổi căn phòng áp mái nữa. Căn phòng chứa đầy hoa... khắp nơi là hoa. Ai đó đã sắp xếp một chốn thần kì với những bông hoa hoang dã đồng nội đẹp đẽ xen lẫn ánh đèn giáng sinh cùng những ngọn đèn lồng nhỏ chiếu ánh sáng dịu dịu nhàn nhạt khắp phòng.

Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, anh đang quan sát tôi, vẻ mặt rất khó hiểu. Anh nhún vai.

“Em muốn có trái tim và những đóa hoa nhỉ,” anh lẩm bẩm.

Tôi chớp chớp mắt, còn chưa tin nổi vào mắt mình.

“Em có trái tim anh.” Anh vung tay khắp phòng.

“Còn đây là hoa rực rỡ,” tôi thì thầm, nói nốt lời anh. “Christian, đáng yêu quá.” Tôi không biết nói gì. Tim tôi nảy tung tung còn mắt thì ngấn lệ.

Kéo tay tôi, anh dẫn vào phòng, và nhanh như chớp, anh quỳ gối trước mặt tôi. *Thiên địa ơi... tôi đâu có nghĩ tới điều này!* Tôi nín thở.

Anh lấy trong túi áo khoác chiếc nhẫn và ngược nhìn tôi, đôi mắt xám sáng rực chứa chan cảm xúc.

“Anastasia Steele. Anh yêu em. Anh muốn yêu thương, chăm sóc và bảo vệ em suốt cuộc đời mình. Hãy là của anh. mãi mãi. Sẻ chia cuộc đời em với anh. Hãy cưới anh.”

Tôi chớp mắt, nước mắt tuôn rơi. Ôi chàng Năm Mươi của tôi. Tôi mới yêu anh biết bao, và khi

xúc cảm dâng trào như sóng cuộn lấy tôi, tôi chỉ biết đáp, “Vâng.”

Anh cười tươi rói, nhẹ nhõm và từ từ đeo chiếc nhẫn vào tay tôi. Nó đẹp tuyệt, chiếc nhẫn bạch kim với một viên kim cương hình trái xoan. *Chu choa – lớn quá rồi...* Rất lớn, và đẹp choáng váng chính bởi sự đơn giản ấy.

“Ôi, Christian,” tôi nấc lên, ngập tràn vui sướng, rồi cũng quỳ xuống cạnh anh, những ngón tay siết lấy tóc và hôn anh, âu yếm anh với tất cả trái tim và tâm hồn mình. Tôi hôn chàng trai đẹp đẽ, người yêu tôi như tôi yêu anh. Và anh choàng hai tay ôm tôi, tay anh luồn trong tóc, miệng anh trên miệng tôi. Từ sâu thẳm trong lòng tôi hiểu rằng tôi sẽ luôn là của anh và anh sẽ luôn là của tôi. Chúng tôi đã cùng nhau tiến được khá xa, và còn phải đi tiếp nữa, nhưng chúng tôi sinh ra là cho nhau. Chúng tôi được dành cho nhau.

ĐẦU ĐIỀU THUỐC LÁ cháy lập lòe trong bóng đêm khi hắn hít một hơi thật sâu. Hắn nhả khói dài, cuối cùng là hai vòng tròn khói thuốc tan ra trước mặt, nhạt nhẽo và ma mị trong ánh trăng. Hắn tựa mình trên ghế, chán nản, rồi tợp một ngụm rượu bourbon rẻ tiền trong chiếc chai bọc giấy nâu cũ sờn rồi đặt nó lại giữa hai đùi. Không tin nổi hắn vẫn còn phải đeo bám nữa. Miệng hắn nhếch lên cười nhạo báng. Chiếc trục thẳng là một nước đi táo bạo và liều lĩnh. Một trong những việc hăm hở nhất hắn từng làm trong đời. Nhưng chẳng được lợi gì. Hắn trợn tròn mắt đầy chua chát. *Ai mà biết được rằng thằng oắt khốn kiếp đó lại biết lái cái thứ chết tiệt ấy?*

Hắn cười nhạt.

Bọn họ đã đánh giá thấp hắn. Nếu thằng ôn Grey biết nghĩ chỉ một phút thôi thì hắn đã ra đi lặng lẽ âm thầm, chẳng bị nhục nhã ê chề đến thế.

Mà cuộc đời hắn lúc nào cũng thế. Mọi người lúc nào cũng đánh giá thấp hắn – chỉ là một gã ưa đọc sách. Quý tha ma bắt chuyện đó đi! Một gã có trí nhớ chính xác như chụp ảnh ưa đọc sách. Ở đây, những điều hắn học được, những chuyện hắn biết. Hắn lại cười khẩy. Phải rồi, những chuyện về mày, Grey ạ. Những điều tao biết rõ về mày.

Không tệ chút nào đối với đứa bé từ tận cùng rác rưởi ở Detroit.

Không tệ chút nào khi đứa bé giành hoạt bổng của Princeton.

Không tệ chút nào với một đứa trẻ học hành rất cừ ở đại học rồi vào làm ngành xuất bản.

Và giờ tất cả hỏng toét chỉ vì thằng ôn Grey và con điểm bé bỏng của hắn. Hắn trừng trợn nhìn ngôi nhà như thể nó tượng trưng cho những thứ hắn khinh ghét nhất. Nhưng chẳng có gì xảy ra ở đó cả. Tình huống kịch tính duy nhất là lúc ả đàn bà tóc vàng ngực bự mặc tuyền màu đen nước mắt ngấn nước mắt dài loạng choạng lao ra ngoài, trèo lên chiếc CLK trắng rồi cút xéo.

Hắn thầm cười chua xót, rồi nhăn nhó mặt mày. Chết tiệt, chỗ xương sườn của hắn vẫn đau nhói từ dạo bị lão khốn lái xe cho Grey đá vào.

Hắn tua lại hình ảnh lúc đó trong đầu. “Mày mà dám chạm vào cô Steele lần nữa, tao sẽ giết mày chết tươi đấy.”

Thằng khốn ấy rồi cũng lĩnh đủ thôi. Chắc chắn rồi – sẽ có chuyện đến với gã.

Hắn ngồi tựa lưng trở lại ghế. *Xem ra đêm nay sẽ dài lê thê đây.* Hắn sẽ ở lại, quan sát và chờ đợi. Hắn lại hít một hơi điều Malboro Đỏ. Cơ hội của hắn sẽ tới. Sớm thôi.

— Đón đọc tập 3 - Tự do —

Chia sẻ ebook: <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách:

Fanpage: <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google: <http://bit.ly/downloadsach>

(1). Opal là á khoáng vật có màu tự sắc, bình thường chúng không màu nhưng do lẫn các tạp chất mang màu, nhất là sắt và một số tạp chất mang màu khác nên chúng có các màu khác nhau như vàng, nâu, đỏ, lục và đen. Opal quý thường có màu sắc sỡ như cầu vồng. (2). Thomas Tallis (1505 - 1585): Ông được coi là một trong những nhà soạn nhạc vĩ đại nhất thời kỳ đầu của nước Anh. Tên ông luôn xuất hiện đầu tiên trong những hợp tuyển về âm nhạc giáo đường. (1). Ella Jane Fitzgerald (25/4/1917 - 15/6/1996) là nữ ca sĩ nhạc Jazz người Mỹ. Trong sự nghiệp ca hát kéo dài 59 năm, bà đã giành được 13 giải Grammy. (2). Thang đo độ Richter là dùng để xác định sức tàn phá của các cơn động đất (địa chấn). Thang đo này được Charles Francis Richter đề xuất vào năm 1935. (1). Chỉ việc dung hòa, thường là một cách khiến cưỡng máy móc. (1). DEFCON (viết tắt của Defense Readiness Condition) là Tình trạng sẵn sàng phòng vệ hay Tình trạng báo động quân sự của quân đội Hoa Kỳ, gồm 5 cấp độ. Cấp độ 1 là mạnh nhất, báo động sắp có chiến tranh hạt nhân. (2). Kích thích tố sinh dục nam. (3). Trong Kinh Tân Ước, đức Chúa Trời trở lại với loài người và đánh bại lũ ác quỷ trong trận chiến Armageddon. Armageddon được coi là biểu tượng của trận chiến quyết liệt cuối cùng giữa thiện và ác. (1). Tiếng Ý, nghĩa là “Cảm ơn”. (2). Tiếng Ý, nghĩa là “Nào”. (3). Tiếng Ý, nghĩa là “xinh đẹp”. (4). Thiết bị phát âm thanh gắn ngoài để cắm iPhone/iPod. (1). Edvard Munch (1863-1944) là họa sĩ người Na Uy, nổi tiếng với bức tranh The Scream (Tiếng thét). (1). Nữ thần Tình Yêu và Tình Dục trong thần thoại Hy Lạp. (1). Tác giả của truyện Hoàng Tử Bé. (2). Món cơm của Ý. (3). Xbox là trò chơi điện tử do hãng Microsoft sản xuất, phát hành lần đầu năm 2001. (4). Câu trên Steele sử dụng cụm To be somebody's middle name để nói vô lý là đặc trưng của Grey, nhưng middle name cũng là tên đệm, nên Grey đã bẻ theo nghĩa này. (5). Lối đánh pool: Lối chơi bi-a với 16 viên tròn có màu khác nhau trên bàn. (6). Lối đánh liên hoàn nhiều bi một lần. (1). Phần đầu tiên trong bài thơ sử thi có tên Divine Comedy của Dante Alighieri, sáng tác vào thế kỷ XIV. (1). Carpe diem: Thành ngữ Latin có nghĩa là “Nắm bắt khoảnh khắc”, “Hãy sống với ngày hôm nay” (1). Công ty gia đình ở Mỹ chuyên tổ chức các sự kiện đua xe thể thao. (1). Bác sĩ thần kinh người Áo, là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. (2). Liệu pháp tâm lý tiền bộ cho rằng quá trình quan trọng hơn nguyên nhân. (3). Một điệu nhảy đặc trưng của Vua nhạc Pop Michael Jackson. (1). Edvard Munch (12/12/1863-23/01/1944) là họa sĩ người Na Uy nổi tiếng với bức họa The Scream (La hét). (2). Salud: tiếng Tây Ban Nha, nghĩa là Chúc sức khỏe. (1). Âm chỉ Carl Bernstein (14/02/1944): là nhà văn, nhà báo điều tra người Mỹ. (1). Giuseppe DeNatale: võ sĩ quyền anh người Canada.